

N:o 1A 1 SUNNUNTAINA ADVENTISSA 1853

Apostoli Paavali kirjoittaa tämän päivän epistolassa: Että nyt on aika unesta nousta, sillä meidän autuutemme on nyt lähempänä kuin silloin, koska me uskoimme.

Tämä apostoli kirjoittaa myös muille kristityille siitä samasta nousemisesta synnin unesta, niin kuin 1 Kor. 15: 34. Efes. 5:14. 1 Tess. 5: 6, josta me arvaamme, että tämä Jumalan palvelija oli huomannut, kuinka hengellinen uni myös pakkaa niille, jotka ovat heränneet. Koska vihollinen ei voita mitään kristityissä jalopeuran kiljumisella, eikä myös palavain nuolten ampumisella, ei maailman uhkauksilla ja hirmuisella vihalla, eikä myös sisällisten kiusausten kautta, täytyy hänen suostuttaa heitä unijuomalla, huoruuden viinalla ja maailman rakkaudella, että hän pääsis sillä tavalla pistämään heitä säkkiin, ja vieämään pimeyden luolaan.

Koska nimittäin heränneet sielut lakkaavat valvomasta ja kilvoittelemasta, tulee maailman rakkaus hengellisen unen kanssa ja tekee myös maailman murheen luvalliseksi maailman rakkauden kautta. Kristityt rupeavat silloin katsomaan toisella silmällä maailmaan ja toisella silmällä taivaaseen, mutta sillä välillä kuin kristitty katsoo toisella silmällä maailmaan ja toisella taivaaseen, kadottaa hän sen kaitaisen tien ja eksyy pian kokonansa maailmaan jos joku uusi muistutus hänen kuolevaisuudestaan ei tule.

Koska nyt tämä hengellinen uni niin väkevästi pakkaa kristittyin päälle, niin on Paavali käskennyt heidän nousta ylös unesta, sillä meidän autuutemme on likempänä kuin silloin, koska me uskoimme. Hän maalaa näillä sanoilla kristittyin entistä tilaisuutta, koska he elit suruttomuudessa ja itsepetollisuudessa. Silloin he uskoit, että autuus oli heitä aivan liki, ei ole silloin ollut heillä se tunto, että autuus on heistä kaukana. Ei he ole suruttomuuden tilassa epäilleet autuudestaan, eli ajatelleet, että helvetti on heitä likempänä kuin taivaan valtakunta. Mutta vasta jälkeen, koska Jumalan sanasta omatunto heräis, jonka kautta he tulit suureksi syntiseksi, silloin rupeisit he

epäilemään autuudestansa, vaikka tämä epäily, joka suruttomuuden tilassa ei tuntunut, tuli omasta vanhurskaudesta, joka vasta heränneessä tilassa sai voiman ahdistamaan katuvaaisia sieluja epäilykseen, ettei he pääsis pakenemaan Vapahtajan tykö. Kuitenkin osottaa nyt tämä jalo apostoli, että autuus on epäileväisille sieluille likempänä kuin silloin, koska he uskoit, että autuus oli liki, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Yö on se hengellinen pimeys, jossa koko maailma oli nukkunut, ennen kuin kristillisyyden valkeus rupeis koittamaan. Yöllä eli pimeyden aikana nukuit kaikki hengellistä unta, ei he silloin tienneet kristillisyyden valosta mitään. Mutta nyt on aika nousta ylös unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valkeus on tullut maailmaan, sillä juuri silloin on autuus meillä likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Silloin yöllä eli pimeyden aikana me uskoimme unessamme ja sokeudessamme, että autuus oli meillä aivan liki, vaikka hän silloin oli kaukana meistä. Mutta nyt, koska päivä on ruvennut koittamaan, koska kristillisyyden valo on ilmestynyt, nyt on meidän autuutemme likempänä kuin silloin, koska me uskoimme, ja sen tähden sanoo hän: Nyt on aika nousta ylös synnin unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, jos uni pakkaa yönvalvojalle, joka on valvonut, koska muut ovat nukkuneet, joka on seisonut Sionin muurilla ja huutanut kello kaksitoista kymmentä eli puoliyön aikana: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan." Jos joku yksinäinen matkustavainen on kysynyt häneltä: "Valvoja! Mitäs kuluu yö? Niin hän on vastannut: "Kello yksitoista kymmentä."

Mutta valvojat Sionin muurilla ovat uneliaat olleet, ei he ole tienneet, mitä aika kuluu. He ovat olleet mykät koirat, jotka ei ole haukkuneet, vaikka kaupunki on täynnä varkaita. Nyt olis aika heidän ensinnä nousta synnin unesta, koska valkeaa on syttynyt kaupunkiin, ja sitte kaikki mykät koirat pitäisit ruveta haukkumaan, että ihmiset heräisit, koska varkaat naakivat huoneeseen, ettei he pääsis varastamaan sen rikkaan miehen hyvyyttä, jota se väärä huoneenhaltija on ilmankin haaskannut.

Nouskaat ylös unesta, Sionin muurin vartijat, ja huutakaat kello yksitoista kymmentä: "Valkea on syttynyt turmeluksen kaupunkiin." Nouskaat ylös unesta kaikki mykät koirat, nouskaat ylös haukkumaan, varkaat tulevat huoneeseen, kiskovat isännän puotia, varastavat sen rikkaan miehen hyvyyden, jonka se väärä huoneenhaltija on ilmanki jo haaskannut. Mutta koska uni pakkaa niillekki, jotka ovat yöllä nukkuneet, eikä ole juuri aikaa heränneet, mitäs meidän pitää sanoman niistä, jotka nukkuvat sekä yötä että päivää. Joitten suuhun rietas on valuttanut unijuomaa ja vielä korviin tiputtanut, ettei heidän pitäis kuuleman, vaikka yksi herännyt ihminen huutaa korvaan, että valkea on irti ja huone on palamassa.

Jotka oikein raskaasti nukkuvat, suuttuvat herättäjälle ja uhkaavat vielä unihorroksissa: "Jos et anna minulle nukkumarauhaa, niin minä annan sinulle korvalle." Riettaan unijuomasta juopuneet ihmiset nukkuvat vielä kirkossa ja näkevät unta. Jumalan sana, jonka kautta heidän pitäis heräämän, vaikuttaa heissä niin kuin uni juoma olis tiputettu korvista sisälle aivoon. He kuulevat niin kuin unen kautta sanat pirskoovan molemmin puolin, ja sanain hyminän menevän pään ylitse, sivuitse korvia, sivuitse mieltä, sivuitse omaatuntoa ja sivuitse sydäntä, eikä kohti koskaan. Jos nämät sanat viimein tarttuvat seinään, niin vastatkoon seinät tuomiopäivänä. Ei ole juopuneet niitä kuulleet. Ilmanki sanain hyminä vaikuttaa niin paljon, että kaikki juopuneet tulevat autuaaksi.

Vapahtaja on sanonut, mitä profeetta Jesaja oli ennen kirjoittanut: Kuulevaisilla korvilla he kuulevat, ja näkevaisillä silmillä näkevät, eivätkä he kuitenkaan käsitä, sillä tällä kansalla on paatunut sydän ja huono kuulo." Tämän sydämen paatumuksen tähden on niin raskas uni langennut suruttomain päälle, että Jumalan sana vaikuttaa niin kuin unijuoma. Mutta tohtorin kirja sanoo: Huiskuttakaat, huiskuttakaat niitä, jotka ovat unijuomaa juoneet. Jos ette huiskuta niitä, niin he nukkuvat iankaikkisesti.

Nouskaat ylös unesta, kaikki juopuneet, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Te olette jo nukkuneet koko pitkän yön. Te olette eläneet suruttomuudessa pimey-

den aikana. Te olette silloin tehneet pimeyden töitä, joita Paavali luettelee tämän päivän epistolassa. Te olette eläneet muutamat ylönsyömisessä, muutamat juopumuksessa, muutamat kammioissa eli huorain huoneessa, muutamat riidassa ja kateudessa. Ja semmoisella elämällä luulevat ne tulevansa autuaaksi, jotka nukkuvat päivällä. Mutta ne nukkuvat iankaikkisesti, jotka nyt ei herää synnin unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valo on alkanut paistamaan muutampain pimeään sieluun, ja armon aamurusko on koittanut muutampain syntisten sydämissä.

Ne nukkuvat ijankaikkisesti, jotka vihaavat valkeutta, jotka pakenevat loisteen syrjästä pimeyteen. Ja ne, jotka ovat juopuneet perkeleen unijuomasta ja huoruuden viinasta, ja vuotavasta pirun paskasta; ne nukkuvat ijankaikkisesti, jotka ei herää, vaikka herännyt ihminen heitä huiskuttaa. Jotka ei kuule, vaikka koirat haukkuvat, että varkaat tulevat. Mutta tohtorin kirja sanoo: "Huiskuta, huiskuta, älä anna juopuneitten nukkua, koska huonet on palamassa." Ei ole herättäjän syy, jos yksi juopunut ihminen hukkuu liekkiin, koska häntä herätetään, eikä sen tähden herää. Se seisoo nimittäin selkeästi kirjoitettuna Ilmestyskirjassa, että he ovat juopuneet huoruuden viinasta, jotka palvelevat sitä suurta petoa, joka nousi merestä ja pohjattomuudesta. Ja mitäpä maailman suruttomat ihmiset palvelevat muuta kuin sitä suurta petoa, joka koko maailman hallitsee.

Koska nyt uusi kirkkovuosi aljetaan tästä päivästä, ja koska maailman meno osottaa, että enin osa ihmisten lapsista on raskaasti nukkumassa synnin unessa, vaikka yö on kulunut ja päivä on tullut, ja hengellinen uni pakkaa, ei ainoastansa niitten päälle, jotka ovat yöllä valvoneet, koska muut ovat nukkuneet, vaan myös niitten päälle, jotka ovat nukkuneet yöllä ja vasta päivän kanssa heränneet, niin olis tarpeellinen rukoilla sitä suurta Yönvalvojata, jonka silmä ei nuku eikä torqu, että hän herättäis ensiksi kaikki vartijat Sionin muurilla valvomaan ja huutamaan, paljonko aika kuluu, että valkea on irti turmeluksen kaupungissa, että varkaat on varastamassa sen rikkaan miehen hyvyyden, jonka väärä

huoneen haltija on haaskannut, että kaikki mykät koirat vartijain huutamisen kautta rupeaisit niin kiivaasti haukkumaan, että ihmiset turmeluksen kaupungissa heräisit, että jos joku yksinäinen kulkija, joka on eksynyt turmeluksen kaupunkiin, kysyis: "Valvoja! Mitäs kuulu yö? Vartijat saattaisit Sionin muurilla vastata: "kello yksitoistakymmentä, ei ole enää pitkä aika ennenkuin tuomionkello soipi." Kuule sinä nukkumatoimittaja Jumala kaikkien niitten huokaus, jotka valvomassa ovat. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 21: 1

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä kerralla katsoman perään, mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin tyttären kuningas tulee ratsastain aasin tamman päällä. Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs Sionin kuningas tekee, koska hän näkee turmeluksen kaupungin? Toinen tutkistelemus: Mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin kuningas tulee. Jospa nyt armollinen Herra Jeesus, joka on sen ulosvalitun tyttären Sionin kuningas, löytäis jonkun sielun turmeluksen kaupungista, joka ei ole suuta antanut Baalille!

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs tekee Sionin kuningas, koska hän näkee turmeluksen kaupungin? Evankelistat Matteus, Markus ja Luukas muistelevat, että Jeesus itki, koska hän ratsastain aasin tamman päällä tuli Öljymäelle ja näki sieltä kaupungin, kussa niin paljon ihmisiä oli, jotka olisit saattaneet autuaaksi tulla, jos he olisit etsikkoaikansa tunteneet, mutta net olit kaikki tyynni paatuneet. Ehkä heillä olit niin komeat ja suuret rakennukset, niin suuri ja kaunis kirkko, jota opetuslapsetkin ihmettelit, yhtä hyvin piti tämä suuri kaupunki yhtenä kirkon ja pappein kanssa, ja koko sen väen paljouden kanssa, joka siinä kaupungissa asui, hävitettämän ja kuoletettaman sen paatumuksen tähden, sen hengellisen vihan ja vainon tähden, jolla tämä onneton kansa oli vihannut profeetoita ja vainonnut kristityitä, ja vuodattanut Vapahtajan veren.

Koska se johtui Jeesuksen mieleen, kuinka monta tuhatta sielua tässä kaupungissa piti hukkaan mennä, niin se kävi hänen sydämellensä, ja hänen täytyi itkeä

ja surkutella tämän onnettoman kansan irstaisuutta ja kovakorvaisuutta, jota hän oli niin monta kertaa freistannut herättää synnin unesta. Hän oli tahtonut koota Israelin lapsia, niin kuin kana kokoo poikiensa siipiensä alle, mutta ei he ole tahtoneet. —Moni ajattelee, koska hän kuulee, kuinka paatuneet juutalaiset olit, että tämän aikaiset ihmiset ovat paljota paremmat kuin juutalaiset. Mutta jos Vapahtaja rupeais niin haukkumaan tämänaikaisia ulkokullatuita ja suukristityitä, niin kuin hän silloin haukkui juutalaisia, kukas tiesi, kuinka kauan he kärsisit häntä? Minä pelkään, että tämänaikaiset siveät ja kunnialliset ihmiset sylkisivät häntä vasta suuta, ja sanoisit: "Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele." Onkos se Jumalan Poika, joka siihen laihiin kunniallisia ihmisiä haukkuu? Maailman siveät ihmiset sanoisit varsin: "Emme ole niin pahoin eläneet, että hänen tarvitsis tulla meitä soimaamaan ja haukkumaan." Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: "Emme ole niin häijyt, että Jeesuksen tarvitsis itkeä meidän tähtemme, sillä me olemme aina uskoneet hänen päällensä, ja rakastaneet häntä lapsuudesta saakka. Juutalaiset olit ilmanki niin paatuneet, että Vapahtajan täytyi itkeä heidän onnettomuuttansa, mutta me emme suinkaan ole niin pahoin eläneet."

Kukas tiesi, jos ette ole vielä pahemmat kuin juutalaiset? Vapahtaja ei ole soimannut juutalaisia juopumuksesta, sillä juutalaiset ei olekaan juomarit olleet; mutta he ovat sitä vastaan, niin kuin Vapahtaja itse muistelee, soimanneet Vapahtajaa juopumuksesta. Juutalaiset sanoit näin: Katsokaat, mikä syömäri ja juomari se mies on, publikaanein ja syntisten ystävä. Ovatpa juutalaiset löytäneet vikoja Vapahtajan elämässä. Mitästä hän tarvitsi tulla heitä soimaamaan, koska hän oli juomari, ja juutalaiset ei olleet juomarit. Löysitpä juutalaiset vielä paljon muutakin syntiä Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli, ei ainoastansa syömäri ja juomari, vaan myös nuoska ja sapatin rikkoja, kansanhäiritsijä ja yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. Siihen vielä Jumalan pilkkaaja, ja se oli suuri rikosasia, että hän tunnusti itsensä Jumalan pojaksi.

Jos hän olis saarnannut suloisesti juutalaisille, ja rukoillut heitä, sanoen: rakkaat juutalaiset, te olette Jumalan lapset, te olette aina siveät ja kuuliaiset olleet Jumalalle, ei saata kukaan teitä soimata vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ja te tulette vissimmästi autuaaksi, jos te niin elätte, kuin tähän asti on eletty. Niin olisit juutalaiset hyvin tykänneet hänestä ja sanoneet: Mestari, me tiedämme sinun olevan Jumalasta, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, etkä katso ihmisten muotoa. Mutta koska hän rupeis heitä haukkumaan ja soimaamaan ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeitten sikiöiksi, eikö he mahtaneet suuttua hänelle.

Mutta tämänaikaiset siveät ihmiset, jotka itsensä jumalisena pitävät ja yhtä hyvin välistä juovat, välistä kiroovat ja välistä tappelevat, ja välistä viinakrouvia pitävät, ja välistä tekevät huorin, ne sanoisit varsin: "Emme olekaan niin pahoin eläneet, että jonkun tarvitsis meitä soimata vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, sillä me olemme, ei ainoastans siveistä vanhimmista syntyneet, vaan myös koko meidän elinaikamme siveästi eläneet; ei suinkaan Vapahtajan tarvitse itkeä meidän tähtemme. Emme ole niin paatuneet kuin juutalaiset. Jos Vapahtaja olis meidän silmäimme edessä, me ottaisimme häntä ympäri kaulan ja antaisimme hänelle suuta. Niin se teki Juudaski, joka hänet petti. Hän oli ilmanki paras kristitty, joka antoi Vapahtajalle suuta.

Mutta jos Vapahtajan täytyi itkeä Jerusalemin kaupungin ylitse, niin tuli hän myös suureen murheeseen Juudas Iskariotin tähden, joka hänet suun antamisella petti. Ja eiköhän ne ole Juudan kaltaiset, jotka ovat kristillisyyteen opetetut, ja ovat saaneet parempaa tietoa kristillisyydestä kuin juutalaiset, ja yhtä hyvin elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat? Eiköhän vielä vuoda kyyneleet Vapahtajan silmistä, koska tämän turmeluksen kaupungin asujat ovat niin kovakorvaiset ja paatuneet, ettei he ota Sionin kuningasta vastaan totisen katumuksen ja parannuksen kautta, elävän uskon ja elämän muutoksen kautta. Vissimmästi hän itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei vielä tahdo herätä synnin unes-

ta, vaikka niin paljon on saarnattu oikeasta kristillisyydestä. Niin kuin Vapahtajan aikana vihollinen oli paaduttanut juutalaisten sydämet, että heidän täytyi vihaa kantaa kaikille kristityille, niin on vihollinen vielä nytkin sovaissut uskottomain taidot ja kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi.

Toinen tutkistelemus: Mitäs tekevät ihmiset turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee? Evankelistat muistelevat, että Vapahtaja, koska hän oli itkenyt Öljymäellä sen turmeluksen ylitse, jota siinä kaupungissa oli, ratsasti aasin tamman päällä aina turmeluksen kaupunkiin ja kuin opetuslapset rupeisit kiittämään Jumalata ja huutamaan Hoosiana Daavidin Pojalle, niin nousi siitä ensinnä kateus juutalaisille, jotka käskit Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaikenemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet sanoit vielä keskenänsä: Te näette ettette voi mitään hänen kanssansa, koko maailma juoksee hänen perässänsä. Maailman herrat rupeisit pelkäämään, että heidän valtansa ja kunniansa menee hukkaan, jos ihmiset rupeaisit uskomaan Vapahtajan päälle. Ja jota enemmän ihmiset rupeavat kiittämään ja kunnioittamaan Sionin kuningasta, sen suurempi kateus ja viha nousee maailman herroilla, joitten kunnia, valta ja sisälletulo vähenee, jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen. Sillä maailman herrain valta ja kunnia on perustettu sen yhteisen väen tyhmyyden ja sokeuden päälle, koska synti ja pahuus tekee sen yhteisen kansan niin sokeaksi, että heidän täytyy palvella maailman herroja.

Koska heti kaikki ovat kuninkaan lain rikkojat, muutamat juomarit, muutamat viinaporvarit, muutamat huorat, muutamat varkaat, muutamat kiroilijat, muutamat tappelusmiehet, muutamat luvattoman kalun kuljettajat. Sanalla sanottu, koska heti kaikki ovat niin pahoin eläneet, ettei löydy paljon yhtäkään, joka ei ole sakon väärti, he tulisit heti kaikki kuuden markan miehiksi, jos oikein kovasti lain jälkeen elettäisiin heidän kanssansa. Sen tähden täytyy heidän palvella maailman herroja, jotka ovat tuomariksi asetetut maan päällä. Koska he ensinnä tekevät paha ja rikkovat kuninkaan lain, täytyy heidän jälkeen suostuttaa maailman herro-

ja, ettei heitä viettäisi lakiin, ja tämän yhteisen kansan pahuuden tähden saavat maailman herrat valtaa heidän ylitsensä.

Mutta jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen, lakkaisit paha tekemästä, lakkaisit kuninkaan lakia rikkomasta, lakkaisit lakia käymästä ja riitelemästä, niin loppuis kaikki maailman herrain valta ja kunnia. Mutta vihollinen ei suositä, että maailman herrain kunnia ja valta pitäis loppuman, hän tarkoittaa sitä, että maailman herrat kävisit senkaltaisilla esimerkillä sen yhteisen kansan edellä, sekä koreudella, maailman turhuudella, juopumuksella, viina-kaupalla, kortinlyömisellä, tanssilla, pelillä, kirouksilla, ahneudella, huoruudella ja viekkaudella, että yhteinen kansa vahvistuis siinä uskossa, että tällöinen elämä on oikea elämä.

Miksis maailman herrat niin elävät? Eihän se ole synti, koska herrat niin tekevät. Sen tähden ovat maailman herrat niin vihaiset Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa, jotka nyt rupeavat kiittämään Jumalata sen muutoksen tähden, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut. Maailman herroille tulee semmoinen kateus siitä, että he rupeevat sanomaan Nikodeemukselle, joka ei ole herrain puolesta: Oletko sinä myös sen miehen opetuslapsi? Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut hänen päällensä? Vaan tämä tyhmä kansa, joka ei tiedä raamattua, on kirottu." Maailman herrat, joilla on iso järki pääkallossa, luulevat paremmin tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ei he tule niin hulluksi, että he rupeaisit uskomaan Jeesuksen päälle. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä raamattua, on kirottu.

Kuulkaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, mitä maailman herrat tuumaavat teistä, jotka huudatte: Hoosianna Daavidin pojalle, he tuumaavat niin, että te olette hullut, jotka uskotte Jeesuksen päälle. He tuumaavat pian niin, että teidän pitää oleman vaiti. Ei teidän pidä huutaman: Hoosianna Daavidin pojalle; sillä koska maailman herrat, jotka ovat viisaammat, ei ole uskoneet hänen päällensä, ei tarvitse teidänkään huutaa: Hoosianna Daavidin pojalle, sillä sen huutamisen kautta vähenee maailman herrain kunnia.

Jos Jeesukselle annetaan kunnia ja valta kristittyin ylitse, niin loppuu maailman herrain valta. Jos te rupeatte kuuntelemaan Jeesuksen oppia, jos te, yhteinen kansa, tulette niin hulluksi, että te kuulette sen kansanhäiritsijän opetuksia, ja tulette Jeesuksen opetuslapsiksi, niin maailman herrat rupeavat teitä vihaamaan. Ei maailman herrat vihaa teitä sen juopumuksen tähden, sen huoruuden tähden, sen kirouksen tähden ja tappeluksen tähden, eli sen viinakaupan tähden, joissa kaikissa maailman herrat ovat itse hyvin oppineet ja joitten kautta maailman herrat ovat saaneet sekä kunnian että sisälletulon teiltä. Mutta jos te rupeaisitte teidän entisestä elämästänne lakkaamaan ja kristillisyyteen kääntymään, silloin te vasta näkisitte, mikä rakkaus maailman herroilla on, — ne rupeaisit teitä vihaamaan kristillisyyden tähden! Sen tähden se taitaa olla paras neuvo, että te elätte niin kuin ennen. Juokaat, kiroilkaat ja tapelkaat, pitäkää viinakauppaa, huoratkaat ja riidelkää hyvin keskenänne laissa; sepähän maailman herrat pääsevät jotakin tienamaan teiltä, koska heillekin tulee osa niistä sakkorahoista.

Nyt me olemme kuulleet, mitä maailman herrat tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee ratsastain aasin tamman päällä. Herrat moittivat kovin, että opetuslapset huutavat: Hoosianna Daavidin pojalle. Herrat soisit, että opetuslapset olisit vaiti, ja käskivät vielä Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaikenemaan, mutta Vapahtaja sanoo niin: jos opetuslapset olisit vaiti, niin rupeaisit kivet puhumaan.

Katselkaamme nyt, mitä kauppamiehet tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. Evankelistat ovat kirjoittaneet, että kauppamiehet olit tekemässä kauppaa kirkossa, koska Jeesus tuli sinne. Tämä kunniallinen kauppa tapahtui silloin kirkossa maailman Jumalan kunniaksi, ja vaikka semmoinen kauppa oli kielletty laissa, ei kuitenkaan ylimmäiset papit eikä maailman herrat sitä moittineet, eli pahana pitäneet, että Jumalan rukoushuone tehtiin ryöväriltä luolaksi. Miksis maailman herrat, jotka muutoin ovat kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska Jeesuksen päälle kannetaan valheita, että hän aikoo

heidän kirkkonsa maahan jaottaa, miksis maailman herrain silmät ja korvat olit kiinni lukitut, koska tällöinen laitton asia tapahtui kirkossa: kauppamiehet ja eläimet sekaisin kirkossa ammuivat ja paskansivat. Jos tällöiset markkinat olisit tapahtuneet herrain kartanolla, olisit he varsin panneet fiskaalin stämmäämään kauppamiehiä oikeuteen. Mutta että se tapahtui kirkossa vastoin lakia, se ei ollut vaarallinen, koska heille itselle oli annettu lampaan paistia.

Ja me tiedämme, että maailman herroilla on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin elämässä, mutta jos maailman porvarit tekisit vaikka mitä, saati he voitelevat herrain suolia, niin tulee kaikkinaisen kauppa luvalliseksi, vaikka se tapahtuis vielä kirkossa. Koska nyt Vapahtaja otti ruoskan ja ajoi ulos kirkosta niitä kaksijalkaisia ja nelijalkaisia eläimiä, ja kaatoi kumoon vaihetuspöytiä, niin että rahat varisit lattialle, silloin suutuit ylimmäiset papit ja maailman herrat hänelle ja kysyit: Kenenkä luvalla sinä näitä teet? Kukas on antanut sinulle valtaa niin tehdä?

Ja luonnollinen järki myös siihen suostuu, että jos se olis ollut muu ihminen kuin Vapahtaja, niin olisit nämät kauppamiehet, joille tapahtui vahinko, pitäneet kaivata vahingosta maksua. Sillä niin sanovat viinaporvarit, jos fiskaali tulis ryöstämään heidän viinojansa eli saattais heitä sakkoon viinan myymisestä, niin sanovat viinaporvarit: Se on suuri synti ja väärä, että ne saattavat lähimmäisensä vahinkoon. Ja sillä muodolla tulee myös Vapahtaja vääräksi, koska hän pilais heidän kauppansa ja teki sen kautta lähimmäisellensä vahinkoa. Vai olikohan se väärä laki, joka kielsi, ettei saa tehdä kauppaa kirkossa.

Nyt me olemme nähneet, mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin kuningas tulee. Evankelistat ovat myös kirjoittaneet, että koko kaupungissa nousi humu, koska hän ratsasti läpi kaupunkia. Muutamat kysyit: Kuka se on? Ja samankaltainen humu nousee vielä nytkin turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. Maailman lapset kysyvät: Mikä humu tämä nyt on? Ja mistäs tällöinen elämä tuli? Ennen on rauhassa tehty viinakauppaa kirkon vieressä. Ennen on

ihminen saanut viinaryypyn, koska hän on kirkosta tullut, mutta nyt ei saa punssiakaan juoda. Ennen on kirottu ja huorattu, eikä ole niin haukuttu niin kuin nyt haukutaan. Nyt haukutaan kirkossa. Nyt haukutaan kotona. Haukutaan joka paikassa. Ei tämä elämä näin kelpaa.

Semmoinen humu tulee turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. kaikki maailman herrat pahenevat lasten ja opetuslasten huudosta: Hoosianna Daavidin pojalle. Mutta huutakaat kuitenkin, te lapset ja opetuslapset, ja riisukaat kaikki omat vaatteet päältänne, ja pankaat tien päälle, kussa Sionin kuningas kulkee, ja kantakaat palmut teidän käsissänne. Taittakaat palmupuun oksia, ja hajottakaat tien päälle, kussa Sionin kuningas kulkee, että hän ajallansa antais teille palmut käteen, koska hän tulee toisen kerran uuteen Jerusalemiin ratsastain työaasin tamman päällä. Silloin te saatte ijankaikkisesti huutaa siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen: Hoosianna korkeudessa.

Koskahan nyt Jeesuksen opetuslapset saavat niin huutaa? Me toivomme, että Siionin kuningas tulee pian lunastamaan köyhän morsiamensa. Amen.

Alkuperäinen (loppulehti) / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /
1 Jäljennös / SKS:n Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /
2 Jäljennös / SKS:n Aunon kokoelma (Kirkkopostillan käsikirjoitus) / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 1B 1 SUNNUNTAINA ADVENTISSA

Näin sanoo Herra minun Jumalani: kaitse teuraslampaita. Zacharias.11:4

Ja minä kaitsen teuraslampaita raadolisten lammasten tähden. Zacharias.11:7

Jumala oli profeettain kautta usein ja monella muotoa varoittanut Israelin lapsia siitä onnettomuudesta, joka epäilemättä oli tuleva heidän päällensä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Mutta ei nämät paatuneet lainanneet korviansa profeettain manauksille, eikä niin muo-

doin tehneet parannusta, vaan suutuit profeetoille: "Ei Herra ole niin sanonut. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa."

Tämän jumalattomuuden ja paatumuksen tähden tulit he valmiiksi teurastettaa eli hävitettää, niin kuin lihavat lam-paat, joita Herra on aikonut hävittää. Profeetan Zacharian aikana oli jo Israe-lin suruton kansa valmis teurastettaa. Tämän onnettoman kansan hävitys ja loppu oli aivan liki. Sen aikaiset suruttomat ihmiset olit niin kuin ne lihavat lam-paat, joita Herra on aikonut hävittää. Sen tähden hän sanoi profeetalle: "Kaitse teuraslampaita." Mutta ei ole kirjoitet-tu, kuinka hänen piti kaitseman teuraslampaita. Me arvaamme ainoastansa kaikista asian haaroista, että yksi suruton kansa, joka juoksee avoimilla silmillä kadotukseen, on niin kuin teuraslampaat, joista toinen profeetta on sanonut, että he syötetään niin kuin teurastuspäiväksi. Ja kuka on, joka heitä lihavaksi tekee?

Ei suinkaan oikeat paimenet ole niitä lihavaksi tehneet, mutta vihollinen, joka on miestappaja, joka tahtoo ihmisiä sur-mata, se on teuraslampaita lihavaksi teh-nyt. Ne ovatki jo merkityt teurastettaa, koska synnin mitta täytetään. Koska he tulevat oikein lihavaksi profeettain ja kristittyin verestä, silloin antaa Jumala heitä saatanan haltuun teurastettaa. Niin se kuitenkin kävi juutalaisille ennen kuin valtakunta hävitettiin, sekä sil-loin, koska pakanat veit heitä Babylonin vankeuteen että myös silloin, koska juu-talaisten valtakunta hävitettiin rooma-laisilta. Molemmilla kerroilla olit he niin kuin teuraslampaat, merkityt jo pe-don merkillä, niin kuin Johannes heitä näki Ilmestyskirjassa. Kaikki, joilla ei ollut enkelin merkki heidän otsissansa, ne olit pedon merkillä merkityt.

Niin olit siis juutalaiset niin kuin teuraslampaat sekä profeetan Zacharian aikana että myös Vapahtajan aikana, jonka tähden tämä Herran sana: Kaitse teuraslampaita, lykätään muutamilta raa-matun selittäjiltä Vapahtajan aikaan, joka myös kaitse teuraslampaita. Se mer-kitsee, että hänen pitää saarnaaman niil-le niin kuin kuoleman vangeille, joita papit valmistavat kuolemaan. Se sana: "kaitse teuraslampaita", on siis yksi

käsky annettu profeetalle Zacharialle ja myös Vapahtajalle, että heille pitää saarnattaman erilaihin kuin niille raadollisille, jotka ovat laihat ja niin muodoin ei kelpaa teuraslampaksi. Niille teuraslampaille pitää saarnattaman niin kuin kuoleman vangeille.

Mutta me tiedämme, että muutamat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he ota vastaan mitään Jumalan sanasta. Se on juuri harva kuoleman vanki, jonka papit saattavat niin valmistaa kuolemaan, että he tulevat valmiiksi. Sillä useimmat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he tahdo tunnustaa pahoja tekojansa, vaikka rikosasia on jo täydellisesti viisattu oikeudessa vierasten miesten kautta ja tuomio on jo langennut heidän päällensä, yhtä hyvin ovat he niin paatuneet, ettei he tahdo papillekaan tunnustaa rikoksiansa. Ja koska pappi kehoittaa katumukseen, niin he pilkkaavat ja vastaavat: "Ei ole tarpeellinen tunnustaa", ja papin he kutsuvat mustaksi perkeleeksi, joka heitä kehoittaa katumukseen.

Semmoiset kuoleman vangit ovat niin kuin teuraslampaat, joita väkisin temmataan mestauspaikalle: jolla on niin paksut niskat, että neljäskunta täytyy pääätä painaa pölkylle. Mutta semmoiseksi on nyt raamatussa maalattu yksi suruton ja paatunut kansa, jolle on Jumalan lakikirjasta luettu tuomio, ja ei vielä tahdo ottaa Jumalan sanaa vastaan. Jos yksi pappi kehoittaa heitä tunnustamaan pahoja tekojansa ja katumaan syntiänsä, niin he vastaavat: "Ei Herra ole niin sanonut; profeetat puhuvat tuuleen; ei heillä ole Jumalan sanaa. Semmoiset paatuneet katsovat papin mustaksi perkeleeksi, vihaavat opettajia ja kristityitä, jotka kehoittavat heitä katumukseen. Semmoiset ovat ne teuraslampaat. Ja koska Herra sanoo profeetalle Zacharialle: "Kaitse teuraslampaita", niin se merkitsee: sinun pitää saarnaaman niille niin kuin paatuneille kuoleman vangeille, jotka ovat saaneet tuomion, mutta eivät vielä tahdo tunnustaa rikoksiansa, eikä katua syntiänsä.

Mitäs nyt opettaja saattaa semmoisille tehdä. Hän kaitsee heitä niin kuin teuraslampaita, mutta ei hän saata niin valmistaa heitä kuolemaan, että he tulisit valmiiksi, vaan hänen täytyy vii-

mein sitoa mustan huivin heidän silmäinsä eteen ja ylönantaa heitä pyövelin haltuun ja mennä pois murheellisella sydämellä. Jos joku kysyy papilta: "minkälainen tunto sinulla on siitä kuoleman vangista?" niin hänen täytyy sanoa: "Ei ole toivoa hänen autuudestansa. Katumattomana ja paatuneena hän meni kuolemaan."

Minulle on myös annettu Herralta tämä käsky: "Kaitse teuraslampaita." Ja minä kaitsen heitä raadollisten tähden. Tässä kuuluu olevan profeetan tarkoitus, niin ettei hän olis muutoin teuraslampaita kainnut, mutta raadollisten lammasten tähden. Kuinkas te nyt ymmärrätte nämät raamatun sanat, te maailman viisaat, jotka aina sanotte: "Kyllä me näemme itse kirjasta?" Koska nyt raamatun selittäjät sanovat niin, että nämät sanat kuuluvat erinomattain Vapahtajalle, joka kaitsee teuraslampaita raadollisten tähden. Mutta koska raamatun selittäjät ei ole sanoneet, mitkä ne teuraslampaat ovat, ja minkä kaltaiset ne raadolliset lampaat ovat, niin meidän täytyy siis kysyä maailman viisailta, jotka sanovat: "kyllä me näemme itse kirjasta", kuinka ne ymmärtävät tämän paikan.

Luonnollinen järki sanoo näin: Koska ihmiset verrataan lampaksi, niin se on arvattava, että teuraslammasten kanssa ymmärretään semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat Herralle, niin kuin myös ruotsalaisessa raamatussa seisoo niistä lihavista lampaista, että Herra varjelee niitä, ja korjaa, vaikka suomalaisessa seisoo, että Herra hävittää net lihavat lampaat. Jos nyt olis oikein kääntty se paikka ruotsalaisessa raamatussa, että Herra korjaa ne lihavat lampaat, niin seurais siitä, että lihavat lampaat ovat semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat hyvin Herralle, niin kuin luonnollisessakin tarkoituksessa lihava lammas on ihmisten mielestä parempi kuin laiha lammas, joka ei kelpaa teuraslampaaksi eli tappolampaaksi. Mutta käännä nyt järki tämä vertaus lammasten päälle ja ajattele, jos sinä olisit yksi lammas ja sinulla olis se ymmärrys, että lihava lammas ensinnä tapetaan, mutta raadollinen lammas saa elää, niin sinä tahtoisit aina olla raadollinen lammas, sillä raadollinen lammas saapi elää.

Ja arvaa nyt maailman viisas, kumpi on paremmin ymmärtänyt alku raamattua, se

joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat, eli se, joka sanoi, että Herra hävittää lihavat lampaat. Mutta minä luulen, että se on itse ollut lihava lammas, joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat. Me ymmärrämme siksi, että ne lihavat lampaat ovat ne teuraslampaat, jotka ovat jo määrättyt tappolampaaksi.

Koska nyt raamatun selittäjät ovat sanelleet, että nämät Herran sanat Zacharian 11: 4 "kaitse teuraslampaita", kuuluvat Vapahtajalle, niin pitää meidän tänä päivänä katseleman, kuinka Vapahtaja kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Mutta onkos tässä nyt raadollisia lampaita, joitten tähden minun pitää teuraslampaita kaitseman? Missä ovat nyt ne raadolliset lampaat, joita se suuri Israelin paimen surkuttelee? Missäs ovat ne viheliäiset ja raadolliset lampaat, joita se suuri Israelin paimen täytyy kantaa? Missäs ovat ne karitsat, joita hän ruokkii rieskalla ja juottaa maidolla? Missäs ovat ne raukat, jotka ovat niin lamassa, ettei jaksa seurata laumaa? Missäs olette te raadolliset lampaat, joita lihavat lampaat ovat puskeneet? Onkos teillä niin huono laidun, ettette jaksa noudattaa teidän emäänne?

Minä tiedän, että paimen surkuttelee teitä. Ei hän jätä teitä tien päälle kuolemaan, vaan nostaa teitä ylös rapakko jänkästä, johon te uponneet olette, ja kantaa teitä sylissänsä ja juottaa teitä rieskalla, että te jaksaisitte seurata laumaa. Kuule Israelin Paimen raadollisten lammasten surkea ääni, koska he huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 21: 1

Tämän päivän evankeliumi on otettu Matt. 21 luvusta, jossa evankelista kirjoittaa, kuinka Jeesus ratsasti aasintamman päällä. Mutta Luukas on enemmän kirjoittanut tästä asiasta, josta me kuulemme, että Jeesus ajoi ulos templistä ostajat ja myyjät, kaatoi heidän vaihetuspöytänsä, ajoi ulos templistä kahdenjalkaisia ja nelijalkaisia luontokappaleita, jotka joit ja paskansit siellä. Ja kaikki lapset rupeisit huutamaan templissä: Hoosianna Daavidin pojalle. Silloin pahenit fariseukset siitä huudosta, mutta luontokappalten ammominen templissä ei tehnyt heille pahennusta, eikä myös fariseukset pahenneet

ostajitten ja myyjäin humusta ja niitten kirouksista. Mutta kun lapset ja opetuslapset rupeisit Vapahtajan kunniaksi huu-tamaan templissä, silloin tuli fariseuksille korvapistos. Se lasten ääni teki heille pahaa.

Tämä Vapahtajan kiivaus osottaa meille, kuinka hän kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä juutalaiset olit jo Vapahtajan aikana teuraslampaat. He olit paatumuksensa tähden liki loppuansa. Johannes sanoi heille: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jumalan rangaistus on oven edessä." Mutta ei nämät paatuneet uskoneet, että het olit se hedelmätöin puu, jonka juureen kirves oli pantu. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, joita Jeesus kaitsee, koska hän otti ruoskan ja ajoi ulos templistä tappolampaita. — Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jeesus kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Mutta jos tappolampaat tietäisit, että heitä on ylhäältä määrätty tappolampaiksi, ei ne raukat rohkenis niin paljon puskea raadollisia.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kutkas ovat ne teuraslampaat? Me ymmärrämme hyvin, että teuraslampaitten kanssa ymmärretään yksi surutoin ja paatunut kansa, jonka loppu ja hävitys on aivan lähellä. Niin oli Juudan kansa Zachariaksen aikana. Niin oli myös tämä kansa Vapahtajan aikana. Mutta ei ne uskoneet raukat, että loppu ja hävitys on niin liki. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, jotka olit jo Jumalalta tappolampaiksi määrättyt. Ja koskapa surutoin uskoo, että hänen loppunsa on niin liki? Mutta kuinka nyt paimen niitä teuraslampaita kaitsee? Jo, hän ottaa ruoskan ja ajaa heitä ulos templistä ja sanoo: "Kirjoitettu on: Minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärittä luolaksi.

Ja millä lailla nyt suruttomat ja paatuneet tekevät rukoushuoneen ryövärittä luolaksi? Jo, koska suruttomat tulevat rukoushuoneeseen, niin he pilkkaavat kristittyin kyöneleet; nauravat vielä kirkossa, ja narreuttansa osottavat rukoushuoneessa. Muutamat siellä nurkkain takana lentävät niin kuin pissihaukat ja pyytävät hiiriä. Onkos tämä suruttomain elämä parempi kuin juutalaisten elämä, koska he pidit tappo-

lampaita templissä ja teit kauppaa niiden kanssa? Mutta aivan ankarasti Vapahtaja niitä teuraslampaita hallitsi. Ei hän puhu heille nöyryydessä. Ei hän rukoile heitä ja sano: Rakkaat juutalaiset, älkää pitäkö jumalatointa elämää templissä ja templin ympäri, vaan heittäkää nyt pois se jumalatoimielämä ja tehkää parannus. Mutta hän otti vaan ruoskan, ajoi heitä ulos kirkosta ja kaatoi viinaporvarein vaihetuspöydät. Eikö hän silloin ollut ylpeydessä, koska hän niin kävi juuri käsiksi, emme tiedä. Fariseukset kyllä kovin moitit tätä Nazarenuksen kiivautta ja kysyit, kenenkä luvalla sinä näitä teet? Kuka on antanut sinulle sen vallan, että sinä näin teet? Vielä ne fariseukset pahenevat lasten huudosta templissä, niin kuin nämät fariseukset pahenevat Jumalan lasten äänestä kirkossa. Se lasten huutaminen kirkossa, se on niin ilkeä, ettei fariseukset viitti sitä kuulla.

Mutta katselkaamme, minkä tähden Vapahtaja niin ankarasti kaitsee ja hallitsee teuraslampaita, eli minkä tähden hän on suruttomalle kansalle niin kova ja ankara. Minkä tähden hän soimaa ja tuomitsee heitä ja haukkuu heitä huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeitten sikiäksi ja valkeaksi seinäksi? Tämän aikaiset suruttomat sanovat, että semmoinen haukuminen ja tuomitseminen ei sovi mihinkään. Ihmiset vaan paatuvat sen kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin ne tekevät. He paatuvat tuomion kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin teit myös juutalaiset, ne paaduit Johannes kastajan ja Vapahtajan tuomion kautta ja tulit viimein niin paatuneiksi, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska yksi kristitty Stefanus rupeis heitä soimaamaan sanoen: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te. Ja Vapahtaja sanoi sen tähden heille: Täyttäkää teidän isänne mitan.

Nyt saattavat siis juutalaiset sanoa Johannes kastajalle ja Vapahtajalle: Te olette meitä paaduttaneet teidän kovan tuomionne kautta. Te olette meitä tuominneet helvettiin, ja vastatkaa nyt meidän sieluimme edestä. Mutta olikos se niitten opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Koska raamattu sanoo, joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi. Perkeleeksi pitää ihmisen tuleman. Mutta jos hän sen

paatumuksen kautta tulis huomaitsemaan ja tuntemaan perkeleellisen luontonsa, niin tulis riettaalle hätä. Mutta paatuneitten sydän paisuu vaan päivä päivältä. Jota kauvemmin (he elävät) sen hirmuisemmaksi he tulevat. Viimein kääntää vihan perkeleheidän silmänsä nurin, että he katsovat Jumalan saatanaksi ja saatanan Jumalaksi. Vapahtaja tulee paatuneitten silmissä samarialaiseksi, kansan häiritsijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi. Kristityt tulevat paatuneitten silmissä ylpeiksi, riettaiksi ja vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi. Mutta huorat, varkaat, murhaajat, juomarit, kiroilijat ja tappelushmiehet tulevat rakkaiksi kristityiksi. Ja perkeleen apostolit tulevat parhaiksi papeiksi.

Katso, niin kaitsee paimen teuraslampaita! Aivan ankarasti hän heitä hallitsee. Ja minkä tähden hän on sitte niin kova ja ankara niitä tuomitsemaan? Jo! Aivan raadollisten lammasten tähden hän niin kovin tuomitsee teuraslampaita.

Toinen tutkistelemus. Kutkas ovat ne raadolliset lampaat? Herra sanoi: "Kaitse teuraslampaita." Ja minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Tässä kuulemme me, ettei paimen kaitsis teuraslampaita, jos ei olis niitä raadollisia lampaita, jotka tarvitsevat apua paimenelta. Ilmanki nyt kaikki ymmärtävät, että teuraslammasten kanssa ymmärretään suruttomat ja paatuneet, jotka loppuansa lähenevät. Teuraslampaat eli tappolampaat ovat ne lihavat lampaat, jotka profeetan Hesekielin raamatussa sanotaan polkevan laidunta, eli ylönkatsovan Jumalan sanaa ja pilaavan lähteitä, se on sakramenttiä. Niin kuin esimerkiksi monta tässä seurakunnassa katsovat ylön Herran ehtoollista. Mutta ei ainoastansa se, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat lähteitä, vaan ne vielä puskevat niitä raadollisia lampaita, se on, he katsovat ylön katuvaaisia, pilkkaavat niitten kynneleet ja vainoavat katuvaaisia sieluja hengellisen vihan kautta. Ja se puskeminen, se väärä oppi, jonka ne lihavat tappolampaat julistavat, koska he vääntävät ja kääntävät Jumalan sanaa väärään mieleen, jonka kautta suruttomat saavat vettä myllynsä päälle, yksinkertaiset eksytetään ja huikentelevaiset joutuvat epäilykseen, kummanko oppi on

oikea, fariseusten eli Nazarenuksen oppi.

Kaikki nämät teuraslampaat ja tappolampaat pitää niin ankarasti ahdistettaman Jumalan sanan taka, ettei ole heillä tilaa niin vääntää ja kääntää Jumalan sanaa, että yksinkertaiset, katuvaiset ja raadolliset, eli epäileväiset sielut eksytettäisiin sen väärän opin kautta siitä oikeasta armon järjestyksestä. Niin kuin täälläkin muuttamat armonvarkaats vääntävät Lutherusta, että he sen kautta pääsisit kaatamaan tätä kristillisyyttä ja panemaan vääräksi koko autuuden perustuksen. Mutta Lutherus ei ole semmoinen mies, joka tämän kristillisyyden kaataa, vaan ne, jotka luulevat Lutherukselta saavansa puolta juopumukseen, tanssiin, koreuteen, synnintunnustuksen poistamiseen ja hengellisen ilon eli liikutusten vääräksi ja paaviksi panemiseen; ne lukevat Lutherusta niin kuin rietas raamattua.

Ja semmoiset ovat ne tappolampaat, joita paimen kaitsee niitten raadollisten lammasten tähden. Ja aivan ankarasti hän näkyy niitä hallitsevan, koska hän ajaa heitä ulos kirkosta ruoskan kanssa ja kaataa kauppamiesten vaihetuspöydät, niin että rahat varisevat maahan. Ei olis Nazarenuks muutoin tarvinnut taistella fariseusten ja kirjanoppineittein kanssa, jotka olit paatuneet, mutta niitten raadollisten tähden, niitten yksinkertaisten tähden, ja epäileväisten tähden, täytyi hänen taistella ristin kanssa, että nämät käärmeen siemenet ei pääsis nurin kääntämään Raamattua ja väärän oppinsa kautta saattamaan yksinkertaisia epäilemään lie-neekö Jeesuksen Nazarenuksen oppi olla oikea oppi. Sen tähden hän usein varoittaa opetuslapsiansa fariseusten hapatuksesta ja siitä väärästä opista, jonka he julistit yksinkertaiselle kansalle.

Hän kaitsee nyt, se suuri paimen, teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Ja näin meidänkin täytyy paimentaa teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä tässä on paljon niitä teuraslampaita, jotka polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä, ja puskevat raadollisia lampaita vihalla, vainolla, väärällä opilla ja Jumalan sanan ylönkatsomisella. Muutamats ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat sakramenttia. Muu-

tamat taas käyvät niin kuin Juudas Herran ehtoollisella vahvistamassa itseänsä kuolleella uskolla. Nämät kaikki ovat teuraslampaat, eli tappolampaat, merkityt pedon merkillä heidän otsissansa ja niin muodoin Jumalan tuomion alaiset, ei luomisessa tosin määrätyt tappolampaiksi, mutta vasta silloin määrätyt tappolampaiksi, koska he tulevat hyvin lihavaksi ja rupeevat polkemaan laidunta: ylönkatsovat ja väärinkäyttävät Jumalan sanan ja sakramentit, silloin on Jumala aikonut hävittää lihavat lampaat, mutta raadollisia lampaita säästetään. Ja minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lamasten tähden.

Missäs nyt olette, te raadolliset lampaat? Missä olette te murheelliset, epäileväiset, katuvaiset ja viheliäiset, jotka laman tähden ette jaksa seurata Israelin paimenta, koska hän teitä suloisella äänellänsä kutsuu, ja surkeuden tähden armahtelee? Oletteko ruuan vaauuden tähden niin raadollisiksi ja viheliäisiksi tulleet, että paimenen täytyy teitä kantaa, koska ette jaksa käydä? Hänen täytyy teitä juottaa, koska lihavat lampaat pilaavat vesilähteitä. Hänen täytyy teitä syöttää, koska lihavat polkevat laidunta. Hänen täytyy teitä virvoittaa, koska te olette väsyneet. Hänen täytyy sitoa teidän haavojanne, koska hukka on kiskonut ja raatanut. Hänen täytyy hakea teitä, koska te olette eksyneet. Hänen täytyy huutaa, koska hukat ulvovat. Hänen täytyy surkutella teitä, te raadolliset lampaat, koska te olette niin viheliäiset, ja niin surkeat hänen silmissänsä. Teidän surkeutenne vaikuttaa niin paljon, että se suuri Israelin paimen armahtaa teitä, ei hän raski teitä tappaa, vaikka kuinka huonot, raadolliset ja viheliäiset te olisitte.

Kuulkaat, raadolliset lampaat. Paimen huutaa, missäs te olette, raadolliset lampaat? Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakee raadollisia lampaita Sinain vuorella, Jordanin virran tykönä ja punaisen meren rannalla huutain: raadolliset lampaat, missäs olette? Tulkaat pois paimenen tykö, te viheliäiset lampaat, ei paimen raski teitä tappaa, sillä ette ole kelvolliset teuraslampaiksi, niin kuin ne lihavat lampaat. Hän freistaa vielä yhden talven teitä ruokkia, että hän sais teitä viedä

viheriöitsevälle niitylle, parhaalle laitumelle, koska kesä tulee, koska iankaikkisuuden kukkaiset rupeevat kasvaamaan. Silloin pitää hänen pesemän teidän villojanne lumivalkeaksi Jordanin virrassa ja varjeleman teitä kaikista pedoista, jotka täällä kuuluvat. Ja viimein pitää hänen viemän teitä ijankaikkisiin majoihin Saaronin laaksossa, ja pitää juottaman teitä elämän vedellä ja parantaman teidän haavojanne nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Aunon kokoelma
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 2 2 SUNNUNTAINA ADVENTISSA

Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä

Luuk. 21: 25.

Vapahtaja puhuu tämän päivän evankeliumissa viimeisistä ajan merkeistä, jotka ilmestyvät taivaassa, ennen kuin tämä maailma loppuu. Ja nämä merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdissä. Meidän pitää nyt ensinnä tietämän, että auringon kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa kristillisyyden valkeus, joka on niin kuin aurinko niille, jotka matkustavat ijankaikkisuuteen. Jos tämä aurinko pimee, silloin tulee hengellinen pimeys maan päälle, niin että matkustavaiset ei näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Aurinko ei pimenis muutoin, mutta kuin kuu menee auringon eteen, silloin tulee aurinko pimeäksi. Mutta kuun kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa se luonnollinen järki, joka on suurena esteenä niille, jotka aikovat katumuksen ja parannuksen tehdä.

Luonnollinen järki on sokea ja pimitetty synnin himoilta, niin kuin myös se luonnollinen kuu on itsestensä musta ja pimeä. Mutta tulee hänestä sentähden vähäisen valoa, koska aurinko paistaa kuun päälle. Niin tulee myös siitä hengellisestä auringosta ylösvalaistus järjelle, että ihminen ymmärtää joltisesti järjellä toimittaa ne maalliset askareet ja niin asettaa elämänsä, että hän tulis tässä maailmassa joltisesti aikaan.

Mutta ei ihminen järjen viisaudella näe

mistä tie menee taivaaseen. Järjen eli pääkallon tieto on se kuutamono, jonka himminlaisessa valossa ihminen näkee kulkea sitä laveata tietä, joka viepi kadotukseen. Mutta sitä kaitaista tietä ei näe kukaan kuutamolla eli järjen viisaudella. Se pitää oleman täysi päivä, eli täydellinen ylösvalaistus Jumalan sanasta, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Me kuulemme profeetan, Joelin, kirjoituksesta, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. Nämät ovat ilman epäilemättä ne viimeisen ajan merkit, joita Vapahtaja tarkoittaa, koska hän sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Kristillisyyden aurinko tulee pimeäksi, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen. Silloin ei näe kukaan, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ei moni arvaa, että kuu on mennyt auringon eteen, koska aurinko tulee pimeäksi. Eikä moni arvaa, että luonnollinen järki on päässyt kristillisyyden eteen, koska armon aurinko tulee pimeäksi.

Nyt ovat vissimmästi viimeisen ajan merkit näkymässä auringossa, koska maailma on niin suuressa hengellisessä pimeydessä, ettei moni ihminen näe, mistä tie menee taivaaseen. Moni yönvalvoja freistaa kyllä vaeltaa ijankaikkisuuteen kuutamolla eli järjen viisaudella. Mutta kuinka hänen pitää kostuman sinne, koska hän ei näe kuutamolla sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään. Mutta se on vielä pahempi, koska kuu tulee punaiseksi, eli luonnollinen järki tulee niin pimitetyksi, ettei ihminen enää ymmärrä, kuinka hänen pitää elämätänsä asettaman, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Vaikka ei kaikki ymmärrä, mistä syystä kuu tulee punaiseksi. Se tulee siitä höyrystä ja siitä savusta, jonka Johannes näki ilmestyksessä nousevan ylös syvyyden kaivosta, josta aurinko tuli pimeäksi: tämä musta savu se on, joka nousee syvyyden kaivosta ja tekee kuun punaiseksi, ettei ihmiset näe enää, kuinka heidän pitää tässä maailmassa tuleman aikaan.

Synnin höyry nousee syvyyden kaivosta, se on, syvimmästä maailman viisaudesta, ja sekoittaa sen luonnollisen järjen, ettei maallinen esivalta enää ymmärrä, kuinka yksi sokea ja pahankurinen kansa pitää pysymän alallansa. Silloin ylpeys,

juopumus, ahneus, huoruus, koreus, kiros ja tyytymättömyys panee alamaisia kapinan nostajiksi. Ihmiset yhdessä valtakunnassa rupeavat tappelemaan keskenänsä niin kuin nyt on tapana maailmassa. Silloin on suuri vika luonnollisessa järjessä, koska ihmiset yhdessä valtakunnassa ei pysy koossa, maallinen hallitus ei jaksa enää hallita kansaa. Parempi järki on niillä umpipakanoilla, jotka tottelevat sitä maallista esivaltaa ja ymmärtävät sen tarpeelliseksi, että maalliselle esivallalle pitää oleman alamaiset, muutoin hajoaa koko valtakunta ja raukenee tyhjään.

Mutta ei se ole ainoastaan se luonnollinen ylpeys, joka sekoittaa sen luonnollisen järjen, vaan myös huoruus tekee järjen niin sokeaksi, että yksi huora ei ymmärrä, että hänelle tulee viimein hätä huoruuden tähden. Juopumuksen himo tekee myös ihmisen järjen niin sokeaksi, että yksi juomari ei ymmärrä itse, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta.

Katso, tämä on se savu, joka nousee syvyyden kaivosta, nimittäin ne synnin himot, ja halut, jotka tulevat lihasta, jossa rietas on hallitsijana, ja se syvyyden kaivo on se maailmallinen viisaus, joka panee semmoisia syntiä luvalliseksi. Kuu, eli luonnollinen järki, tulee viimein niin pimeäksi, ettei ihminen ymmärrä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Mutta viimeisen ajan merkit näkyvät vielä tähdissä. Johannes näki ilmestyksessä monta tähteä putoavan taivaasta maan päälle, ja hän näki sen suuren lohikäärmeen pyrstöllänsä vetävän kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tähtien kanssa ymmärretään hengelliset opettajat, jotka osottavat syntisille, mistä tie menee taivaaseen. Koska aurinko ei paista, eikä kuu anna yhtään valoa yksinäiselle matkamiehelle, kuinka hän saattais vaeltaa, jos ei olis joku tähti taivaan reunalla, joka osottaa hänelle sitä kurssia, jota myöten hänen pitää vaelluksensa ojentaman, ettei hän joutuisi peräti eksymään tässä pimeässä maailmassa. Parempi se on, jos yksikään tähti näkyy.

Mutta jos nyt tähdet putoavat taivaasta maan päälle, jos hengelliset opettajat tulevat niin maailmallisiksi, että he

rupeavat maailman turhuutta seuraamaan, mistäs pitää sanan kuulijat silloin saaman ojennusta? Jos hänen oppinsa olis vielä jonkunlainen, eli niin kuin Jumalan sanan jälkeen sopivainen, mutta hänen elämänsä olis sitä oppia vastaan sotivainen, niin eläisit sanankuulijat opettajan esimerkin jälkeen: olisit jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; istuisit siivosti kirkossa ja tappelisit kirkon takana, siunaisit kirkossa ja tappelisit ja kiroaisit kirkon takana, itkisit kirkossa ja nauraisit kirkon takana, ja sanoisit: "Niinpä tekee pappiki, ilmanki se on oikein." Semmoinen elämä tulee seurakunnassa, koska hengelliset opettajat tulevat maailmallisiksi, se on, tähdet putoavat taivaasta.

Valitettavasti on se suuri lohikäärme alkanut varsin kristikunnan alussa vetämään tähtiä taivaasta maan päälle. Ja Lutheruksen aikana oli hän visusti pudottanut kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Eikä nytkään ole monta tähteä taivaassa, jotka ei ole pudonneet maan päälle. Juuri harva tähti näkyy nyt taivaan reunalla, jonka yksinäinen kulkija saattaa pitkällä silmällä nähdä. Mutta jos nekin harvat tähdet putoavat maan päälle, mistä pitää teidän saaman ojennusta, te köyhät matkamiehet, jotka yksinäisyydessä matkustain haette pimeydessä jotakuta merkkiä taivaasta, joka osottaa teille tien Betlehemiin?

Rukoilkaat sitä suurta taivaan kunin-gasta, te taivaaseen matkustavaiset. Huoatkaat, te yksinäiset kulkijat ja rukoilkaat, ettei ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ettei ne harvat tähdet, sanon minä, putoaisi maan päälle, ettekä joutuisi peräti pimeyteen ja eksyisitte pois kokonansa autuuden tieltä. Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat ja te köyhät matkamiehet, ettei lohikäärme pääsis niitä harvoja tähtiä vetämään pyrstöllänsä taivaasta maan päälle, jotka nyt osottavat teille tien autuuteen. Kuule valkeuden Isä köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 21: 25

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman, ensiksi: Mitkäs ovat viimeisen ajan merkit? ja toiseksi: Mitkäs ovat silloin hallitsevaiset syn-

nit, joista yhden kristityn tulee itseensä varoa?

1. Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Niin kuin Jerusalemin hävityksen edellä nävyit moninaiset merkit taivaassa, niin pitää myös totisesti jo luonnollisille silmille näkymän merkit auringossa, kuussa ja tähdissä, että maailman lapset myös saavat nähdä niitä merkkiä. Se tapahtuu heille varoitukseksi, vaikka ei ne sentähden tahdo tehdä parannusta. Suruttomille tulee kyllä suuri pelko, niin kuin Vapahtaja todistaa, että ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Mutta ei paatuneet ihmiset sen tähden tee parannusta, vaikka he pelkäävät sitä tulevaista vihaa vaan enemmän he paatuvat, jota enemmän vaivaa heidän päällensä pannaan. Johannes näki ilmestyksessä, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta yhtä hyvin pilkkaavat he Luojaansa.

Emme siis epäile, että nämät merkit auringossa, kuussa ja tähdissä pitää tuleman näkyville myös suruttomain silmissä. Mutta yksi kristitty, joka ottaa vaarin ajan merkeistä, näkee niitä merkkejä aikaa ennen kuin ne tulevat suruttomain silmäin eteen. Hän näkee auringon tulevan pimeäksi, näkee, kuinka kuu menee auringon eteen, koska järki pääsee kristillisyyden eteen. Silloin pääsee järki samuttamaan armon auringon, koska kaikki elävän kristillisyyden ainet on loppunut, koska synnintunto on loppunut ja armon tunteminen on loppunut, kiusaukset ovat loppuneet, pelko ja epäily loppuu. Silloin pääsee kuollut usko vahvistumaan; syntinen alkaa silloin syntiä tekemään armon päälle ja järki tekee synnit luvalliseksi. Juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, ahneus tulee luvalliseksi, kirous tulee luvalliseksi, ja vielä tappelus tulee luvalliseksi.

Järki selittää raamattua niin, että vanhan Aadamin kotosynnit tulevat luvalliseksi. Ja yhtä hyvin uskoo semmoinen synnin orja, että armon ovi on auki hänelle, ja suuttuu vielä hirmuisesti, koska hänelle soimataan syntiä. Eikä tämä sokea raukka tunne sitä synniksi, että hän vihaa ja vainoaa kristityitä, jotka manaavat häntä parannukseen. Rietas on

niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että hän luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän vainoaa kristityitä.

Eikös ole tämä merkki auringossa ja kuussa yksi kauhistavainen merkki, koska ei ainoastansa paavin uskossa olevaiset piispat, vaan myös ne, jotka ovat Lutheruksen uskoa suullansa tunnustaneet, kantavat hengellistä vihaa Jumalan lapsille ja selittävät sokealla järjellensä raamattua nurin, että se kristittyin vainoaminen tulee, ei ainoastansa luvalliseksi, vaan omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii maailman lapsia vainoamaan kristityitä, eikä ne saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta. Niin pimeäksi tulee kristillisyyden aurinko, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen.

Minkä tähden armon aurinko tulee usein niin pimeäksi yhdelle kristitylle? Eikös ole se musta ja pimeä kuu, eli se sokea järki, joka peittää armon auringon, ettei se pääse paistamaan katuvaisten syntisen sieluun? Koska kuu pääsee auringon eteen, silloin tulee pimeys maan päälle kuudennesta hetkestä yhdeksänteen hetkeen asti. Vapahtaja oli pimeydessä kolme tiimaa, ja yhdeksännellä hetkellä huusi hän: Eeli, Eeli, lama sabaktani? Sen pimeyden tähden, joka oli peittänyt Isän kasvot ainoan Pojan silmäin edestä, tuli Vapahtajalle niin suuri tuska niitten jumalattomien lasten tähden, jotka laskit verta taivaallisen Vanhimman verisuonista, ja huusit Jumalan rangastusta itse päällensä, että hänen täytyi huutaa ja valittaa, että Jumala, Isä, oli hänen ylön antanut pimeyden ruhtinaan ja verikoirain haltuun.

Ja niin täytyy myös yhden kristityn huutaa ja valittaa, että Jumala on ylön antanut hänen pimeyden ruhtinaan haltuun, koska suuri pimeys tulee hänen päällensä. Mutta ei ole Jumala ylön antanut sinua ijankaikkiseksi ajaksi, vaan ainoastansa yhden hetken antaa hän sinun olla pimeydessä, että sinä rupeisit huutamaan: Eeli, Eeli, lama sabaktani.

Katso, semmoiset merkit näkyvät nyt auringossa, että aurinko tulee pimeäksi ja mustaksi, niin kuin nokiperkele olis ottanut nokea pohjattomuuden pirtistä ja maalannut sen kirkkaan auringon mustaksi.

Ja niin on myös kuu tullut punaiseksi siitä savusta, joka nousee syvyyden kai-vosta. Luonnollinen järki on itsestään musta ja pimeä, ja niin kuin kuu, joka saapi valonsa auringosta, vaikka hänessä itsessä ei ole mitään ylösvalaistusta, niin saapi myös ihmisen pimeä järki vä-häisen ylösvalistusta Pyhän Hengen vaiku-tuksista, jotka tuntuvat sydämessä.

Mutta minkäkaltaista ylös valaistusta saapi sen ihmisen järki, jonka sydämessä rietas henki vaikuttaa? Senkaltaisesta sydäimestä saapi ihmisen järki sen ylös-valaistuksen, että tämä valkeus, joka nyt on ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen tuohusvalkea, ja että tämä kris-tillisuus on yksi villitauti. Mutta järki saapi myös ylösvalaistuksen maksasta ja pernasta, kussa kunnian ja omanvanhurskauden rietas on laittanut itsellensä majan. Järki saapi myös ylös-valaistuksen sapesta, kussa vihan perkele asuu, ja peräsuolesta, kussa ahneuden perkele asuu.

Kaikki nämät riettaan enkelit antavat järjelle sen ylösvalaistuksen, että kris-tillisuus on ainoastansa yksi ihmeellinen taikaus. Ja silloin tulee kuu punaiseksi siitä savusta, joka nousee syvyyden kai-vosta. Luonnollinen järki tulee viimein niin sokeaksi lihan himoin ja haluin kautta, jotka nousevat maksasta, pernasta ja peräsuolesta, että huoruus muuttuu rakkaudeksi, juopumus muuttuu lääkitykseksi, ahneus muuttuu luvalliseksi elatuskeinoksi, viha muuttuu kiivaudeksi totuuden puolesta, koreus muuttuu ruumiin suojaaksi, ja häpeällinen elämä muuttuu kunniaksi.

Koska nyt rietas on lihan himoin ja haluin kautta niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että järki rupeaa katsomaan kaikki synnit luvalliseksi, silloin on kuu tullut punaiseksi. Ja sem-moiset merkit ovat nyt näkyväiset tässä kuussa, että maailman lapset pitävät kaikki synnit luvallisena, niin kuin juopumusta, huoruutta, pientä varkautta, kirousta, koreutta, ahneutta, ylpeyttä, tappelusta, petollisuutta jms. Vieläpä maailman kunnia. Siitä ei ole yksikään tiennyt ennen, kuka sen on antanut ihmi-selle. Kaikki ovat ennen olleet siinä uskossa, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian. Ei kukaan ole aavistanutkaan, että rietas on antanut ihmiselle kunnian.

Katso! Semmoiset merkit ovat nyt aurin-gossa ja kuussa, että jokainen kristitty, joka niitä merkkejä näkee, saattaa kyllä ajatella, että viimeisen ajan merkit ovat nyt maailmassa, nimittäin: aurinko on pimeä, se on, kristillisyyden valkeus on sammunut, ja kuu on tullut punaiseksi: se on, luonnollinen järki on sekaantunut, ettei valtakuntain kuninkaat ja päämiehet enää ymmärrä, kuinka heidän pitää hallit-seman sitä raakaa ja yltynyttä kansaa, että maailma pysyis koossa. Tähdistä ei ole paljon tietoa, onko niitä enää ollen-kaan taivaassa. Ei ole kuitenkaan näkynyt moneen aikaan. Ilmanki lohikäärme on niit-tä vetänyt pyrstöllänsä ja pudottanut taivaasta maan päälle, koska juuri ih-meeksi joku harva tähti näkyy taivaassa, josta yksi köyhä matkustavainen ja yksi-näinen kulkija saapi jonkun ojennuksen, sen verran juuri, että hän näkee minne päin hänen pitäis vaeltaman.

Mutta ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ovat niin himmit sen savun tähden, joka nousee syvyyden kai-vosta, että matkustavaiset, jotka kulkevat maata ja merta, täytyvät pitkillä silmillä katsoa niitä tähtiä, ennen kuin he saattavat niitä nähdä. Ja koska sem-moinen tähti ilmestyy, joka kelpaa ojennusmerkiksi niille köyhille ja väsyneille matkamiehille, jotka kulkevat iankaikkisuuteen, silloin sanovat maail-man viisaat: "Riettaan pyrstötähti nyt näkyi." Silmäkääntäjä on kääntänyt hei-dän silmänsä nurin. Koska he näkevät niit-tä pulloja, jotka uivat paloviinassa, joka hyvin huiskutetaan, silloin tulevat he iloiseksi ja sanovat: "Se on hyvä vii-na." Mutta koska he näkevät yhden tähden, joka johdattaa matkustavaisia Betlehe-miin, silloin he sanovat: "Riettaan pyrstötähti se on."

Johannes näki lohikäärmeen vetävän pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan täh-distä maan päälle, mutta nyt on lohikäärme korjannut kohta kaikki tähdet tai-vaasta, ja sentähden on maailma tullut mustaksi ja pimeäksi, ettei ole monta henkeä, jotka näkevät, mistä tie menee taivaaseen. Pissihaukat, joilla ovat isot sillmät pääkallossa, he rakastavat pime-yyttä ja vihaavat valkeutta, eikä niin muodoin ota ojennusta taivaan tähdistä. Sentähden he lentävät pimeyden aikana huoneitten ympäri ja räakkyvät. Niin myös

hattarat ja mettän perkeleet liikkuvat pimeyden aikana, mutta päivän koitossa he pakenevat.

Semmoiset merkit näkyvät nyt taivaassa. Aurinko on tullut pimeäksi, ja se on juuri harva paikka maailmassa, jossa yksi pikkuinen syrjä näkyy auringosta. Kuu on punaiseksi tullut siitä savusta, joka nousee syvyyden kaivosta; ja lohikäärme vetää pyrstöllänsä kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Jos joku muutos ei tule uskossa ja elämässä maailman ihmisille, niin tämä maailma pian hajoaa.

2. Koska Vapahtaja tämän päivän evangeliumin alussa puhuu viimeisistä ajan merkeistä, varoittaa hän viimein opetuslapsiansa niistä synneistä, jotka erinomattain ovat hallitsevaiset silloin, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Kavahtakaat teitänne ylön syömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei se päivä tule äkisti teidän päällemme.

Me näemme, että ylön syöminen ja juopumus ovat maailmassa hallitsevaiset synnit. Maailman herrat käyvät edellä hyvillä esimerkeillä, ja talonpojat seuraavat perässä. Koska yksi ihminen syntyy, niin he palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuolella. Jos ihminen kuolee, silloin taas palvellaan samaa peräsuolen jumalaa. Nimipäivät ja syntymäpäivät pyhitetään peräsuolen jumalalle huvitukseksi. Pyhäpäivät tehdään syömäpäiväksi, juomapäiväksi, tierauspäiväksi, kirouspäiväksi ja tappeluspäiväksi. Ja se näyttää niin kuin peräsuolen jumala sais suurimman kunnian ja palveluksen maailman orjilta.

Onkos sitte Jumala luonut ihmisen tyhjä syömään ja paskantamaan, juomaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan? Vai mitä varten on ihminen luotu tähän maailmaan? Maailman herrat voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla ja talonpojat seuraavat heidän esimerkkiänsä. Niin eletään nyt maailmassa ja sillä elämällä he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Jos joku kristitty tulee maailman lapsia soimaamaan senkaltaisesta elämästä, niin he suuttuvat ja purevat hampaitansa. Ei he saa tunnon rauhaa ennen kuin he saavat makkaroita tehdä kristittyin verestä. Mutta ei he näe makkaroita tehdä, ennen kuin he noutavat valkean helvetistä.

Se on myös arvattava, että sen kaltaisesta elämästä seuraa elatuksen murhe. Koska he ovat hyvin palvelleet sitä peräsuolen jumalata, menevät kaikki ajatukset siihen samaan paikkaan. Että se räkkäis hyvin syödä ja juoda, täytyvät muutamat varastaa kruunua, muutamat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Muutamat viinakaupalla ja muutamat vääryydellä freistaavat rikastua. Sen kaltaisen elämän perästä tulee köyhyys muutamille, erinomattain juomarille, huorille ja varkaille, joita rietas on tehnyt köyhiksi. Ja muutamille kokoontuu suuri maailman tavara, joita rietas on tehnyt rikkaiksi. Ja senkaltaisen väärän ja jumalattoman elämän perästä luulevat he olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta.

Eikös ole siis tarpeellinen kristityille kavahtaa itseänsä ylön syömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei Herran päivä tulis ylön äkisti hänen päällensä. Niin me toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat ennen pitäneet samankaltaista elämätä, kuin nyt pidetään maailmassa, ovat Jumalan armon kautta nähneet, mihinkä sen kaltainen elämä viepi, täytyvät tästä edes paremmin valvoa ja rukoilla sitä suurta ristin kantajata, että hän varjelis heitä senkaltaisesta elämästä.

Entiset juomarit, entiset viina-
porvarit, entiset huorat ja entiset varkaat muistavat ilman epäilemättä, kuinka heidän entinen elämänsä on ollut, niinkuin Paavali kirjoittaa kristityille: "Muistakaa, että te olette pakanat olleet." Muistakaa, että te olette ennen eläneet niinkuin nämät pakanat, jotka nyt kraakkuvat tässä kirkon ympäri. Mutta nyt te näette ja tunnette teidän sydämässänne sitä suurta Israelin Jumalan armoa, jonka kautta te olette niin kuin kekäleet helvetistä temmatut pimeydestä valkeuteen, ja saatanan vallan alta Jumalan tykö saatetut.

Nyt te näette, heränneet ja armoitetut sielut, mikä pohjatoiminta oli teille viholliselta valmistettu. Nyt te näette, mikä sanomatoiminta teitä odottaa, jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti. Olkaat siis valppaat ja valmiit rukoilemaan, että se suuri ristin kantaja, joka teissä hyvän

työn alkanut on, auttais teitä vielä viimeisessä hengen kilvoituksessa. Ja koska nämät luonnolliset silmät kiinni pannaan, ne kirkkaat silmät aukenisit, jotka näkevät Jumalan ja kaikki pyhät enkelit. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 3A 3 SUNNUNTAINA ADVENTISSA 1850
**Mitä te läksitte korpeen katsomaan?
Ruokoako, joka tuulelta häilytetään?
Taikka mitä te läksitte katsomaan?**

Tainkaltaisen kysymyksen pani Vapahtaja sille sokealle kansalle, joka kurkistelemisen tähden juovatti häntä. Tämä sokea kansa oli nimittäin lähtenyt korpeen katselemaan Johannesta, joka saarnais katumuksesta ja parannuksesta. Ja Vapahtaja kysyi nyt kansalta: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään?

Luulettekos Johanneksen olevan niin pehmeän, niin kuin vitsan, joka häilyy sinne ja tänne maailman tuulesta? Kuinka te luulette, että Johannes on yksi huikentelevainen mies, jonka mieli kääntyy maailman tuulen jälkeen? Luuletteko, että Johannes sujuu, niin kuin ruoko maailman tuulen edessä sujuu? Luuletteko, että Johannes nöyryyttää ja kumartaa itsensä maailman edessä, että hän palvelee maailman herroja eli saarnaa maailmalle mielisuosioksi?

Johannes Kastaja oli senkaltainen mies, joka uskalsi sanoa maailmalle totuuden. Hän oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Hän uskalsi sanoa maailman herroille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä neuvoi sitä tulevaista vihaa välttämään? Ja sen haukkumisen tähden suutuit kaikki siveät huorat hänelle ja panit häntä arestiin. Mutta se siveä huora, jota hän oli haukkunut, ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin hän sai Johanneksen pään vatin päälle. Sitte vasta sai tämä siveä huora omantunnon rauhan, koska hän pääsi leikkaamaan Johanneksen kaulan poikki.

Ja sama luonto näkyy vieläki olevan maailman siveillä huorilla. He suuttuvat hirmuisesti, jos joku haukkuis heitä siveiksi huoriksi, ja uhkaavat kunniansa perään kysyä. Rietas on antanut heille

niin suuren kunnian, ettei he viitti kuulla huoran nimeä. Jos vaan huoraksi haukutaan, varsin rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Mutta ei he tiedä sokeat raukat, kuka heille on kunnian antanut. Siveät huorat luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Ei het ymmärrä, että maailma ja rietas on antanut heille kunnian. Vapahtaja on sanonut: "Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?"

Mutta sillä kuninkaallisella huoralla, jonka Johannes haukkui, sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän saanut tunnon rauhaa riettaalta, ennen kuin hän pääsi leikkaamaan Johannekselta kaulan. Mutta koska hän rupeis maailman herroja haukkumaan kyykäärmeen sikiöiksi, silloin suutuit maailman herrat hirmuisesti ja sanoit: "Sillä miehellä on perkele." Ja niin ne sanovat vielä nytki. Koska joku herännyt ihminen haukkuu maailman kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, niin maailman ihmiset sanovat: "Sillä miehellä on perkele. Sillä on noussut ylpeyden perkele päähän."

Johannes on vielä elämällänsä suuttuttanut maailman herroja. Hän oli antanut kansalle pahan esimerkin, koska hän ei elänyt niin herkullisesti, kuin muut maailman herrat. Se teki myös pahaa viinaporvarille, ettei Johannes pannut viinaa suuhunsa. Vapahtaja puhui itse siitä Johanneksen elämänlaadusta ja sanoi Juudalaisille: "Johannes tuli, ei syönyt eikä juonut, ja te sanoitte: sillä miehellä on perkele. Vissimmästi viinaporvarit suuttuvat senkaltaiselle miehelle, joka ei maista viinaa. Semmoinen juomatoim mies pilaa heidän viina kaupansa. Jos nimittäin maakunta alkaa hänen esimerkkiänsä seuraamaan, niin loppuu viina kauppa. Ja sen kautta tulee viinaporvarille ja viinankeittäjille suuri vahinko. Ensiksi sen vuoksi, ettei yksikään osta pirun paskaa heiltä, ja toiseksi: ei anna ihmiset itseänsä pettää viinaporvarilta, koska paloviina ei ole sekoittanut järkeä.

Se oli vielä muutaki syytä, minkä tähden koreat ja siveät huorat olit suuttuneet Johannekselle. Hänellä olit niin huonot vaatteet, nimittäin yksi krouvi paita kamelin karvoista. Jos nyt ihmiset rupeaisit hänen esimerkkiänsä

seuraamaan, kuinka sitte kävis maailman siveille huorille, jotka pitävät kambritsi paitaa, että se olis pehmeä huorimiehille, koska ne tulevat viereen. Ja kuinkas kävis maailman porvareille, jotka kaikenlaisesta koreudesta ottavat ison voiton, millä he jaksavat häitä pitää ja punssia juoda?

Jos maakunta ottais Johanneksesta esimerkin ja heittäis pois koreuden, niin tulis maailman porvareille hätä. Heidän täytyis tuoda markkinoille aivan suoloja, joka on raskas kalu kuljettaa, ja josta ei tule niin iso voitto, että se räkkäis komeat kartanot rakentaa ja vieraspitoja laittaa, vaikka ei suinkaan täällä ole suoloista puute. Minä luulen, että talonpojat ovat näinä vuosina ostaneet niin paljon suoloja, että se räkkää vielä maailman herroilleki antaa. Kaiken tämän haukkumisen tähden, ja maailman ylönkatsomisen tähden, ovat maailman koreat herrat ja siveät huorat ja viinaporvarit suuttuneet Johannekselle, eikä suinkaan saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he pääsevät leikkaamaan hänen kaulansa.

Nyt oli Johannes niin kankea maailmaa vastaan, niin kuin rautakanki, ja niin uppiniskainen, ettei hän säästänyt maailman herroja, vaan suolais heitä aikailalla, koska hän näki, että he olit mätänemässä huoruudessa, laiskuudessa, juopumuksessa, ahneudessa. Sentähden sanoi Vapahtaja kansalle, joka oli lähtenyt korpeen katsomaan sitä miestä, jolla maailman herrat sanoivat olevan perkeleen: "Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään? Vai mitä te läksitte katsomaan? Sitä miestäkö te läksitte katsomaan, jonka mieli sujuu eli taipuu maailman tuulen jälkeen? Taikka mitä te läksitte katsomaan: "Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa? Niin koreaa maailman herraakos te läksitte katsomaan? Taikka mitä te läksitte katsomaan: Profeettaako? Minä sanon teille: Tämä on jalompi kuin profeetta. Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: Katso minä lähetän minun enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees."

Me kuulemme nyt näistä sanoista, että Johannes Kastaja on yksi Herran enkeli, joka valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. — Jospa nyt Herra antais hänel-

le voimaa valmistaa tätä tietä, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, sillä maailman tuisku ja rajuilma on ottaneet tien pois. Koska tien valmistaja tulee tietä valmistamaan Herralle, kohtaa hän aivan umpista. Ei siinä löydy muuta kuin hukan jälkiä. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että tien pitää aukeneman, niin kauvan kuin tien valmistaja rautalapiolla kaivaa lunta ja totuuden rautakangella kankoaa kaikki loukkausketivet ylös, että kunnian Herra pääsee kulkemaan ylhäältä alaskäsin, pohjoisesta etelään ja idästä länteen.

Kaikki köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istutte tien päällä ja odotatte kunnian Herraa, rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että hän antais tien valmistajalle voimaa ja väkevyyttä hakkaamaan, kaivamaan, kankoamaan, vierittämään, kuokkimaan, kiskomaan ja nostamaan karhakoita, pensaita, juurakoita, kiviä, kantoja, puita, lumikinoksia, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, ja että ne köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istuvat tien päällä ja odottavat kunnian Herraa, pääsisit hänen kanssansa kulkemaan ijankaikkisuuteen. Kuule sinä suuri ja ylistetty kunnian Kuningas köyhäin ja väsyneitten matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 11: 2 - 6

Me kuulemme siitä ylös luetusta evankeliumista, että Johannes Kastaja oli vankeudessa lähettänyt kaksi opetuslasta kysymään Jeesukselta: Oletko sinä se tuleva eli pitääkö meidän toista odottaman? Tämä kysymys ei tullut Johanneksen oman epäuskon tähden, sillä Johannes oli saanut senkaltaisen vakuutuksen ylhäältä, että Jeesus Natsarenius oli totisesti se tuleva Vapahtaja; mutta Johanneksen omat opetuslapset arvelit siitä, onko hän se tuleva, eli oliko hän se Vapahtaja, josta oli niin paljon puhuttu Raamatussa. Vapahtaja käski Johannekselle sanoa, mitä he nähneet ja kuulleet olit: että sokeat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan, kuolleet herätetään, ja autuas on se, joka ei pahene minussa.

Näitten sanain johdatuksesta pitää meidän tällä erällä kysymän niiltä, jotka epäilevät, onko tämä kristillisuus oikea, joka nyt on näissä paikoissa ilmestynyt, eli pitääkö meidän toista odottaman?

Mitkäs ovat ne merkit, jotka todistavat, että tämä kristillisuus on oikea? Jo! yksi merkki on, että sokeat saavat näkönsä, toinen merkki on, että ontuvat käyvät, kolmas merkki on, että pitaliset puhdistetaan, neljäs merkki on, että kuolleita nostetaan ylös, ja viides merkki on, että köyhille saarnataan evakeliumi.

Me tiedämme, että niitä on monta, jotka epäilevät, onko tämä kristillisuus oikea. Ei ainoastansa fariseukset, jotka näkevät paljon vikoja kristittyin elämässä, niin kuin he silloin näit Vapahtajan elämässä paljon vikoja, mutta myös Johanneksen opetuslapset, jotka ei vielä ole luopuneet Johanneksesta, vaikka hän on tahtonut, että heidän pitää luopuman hänestä ja mennä Vapahtajan Jeesuksen tykö, ovat vielä arveluksessa, onkohan tämä se tuleva. Niitten uskon vahvistukseksi, jotka ovat arveluksessa, onko tämä kristillisuus oikea, käsketään heitä katsomaan niitten voimallisten töitten päälle, jotka tapahtuvat.

Ensiksi. Sokeat näkevät. Kuinka monta niitä on, jotka ovat sokeana syntyneet, ei ole niin vakaisesti ylös kirjoitettu. Mutta sen me tiedämme, että niitä on koko iso joukko, jotka ennen ovat sokeana vaeltaneet 20, 30, 40, 50, ja 60 ajastaikaa, ja nyt ne näkevät. Sokeana ollessansa he vaelsit summia ijankaikkisuutta kohti. Mutta he vaelsit silloin kadotuksen lavealla tiellä, sillä ei het nähneet, mistä tie menee taivaaseen. Mistäs sokea näkee sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään? Hän vaeltaa sitä laveata tietä, josta koko maakunta kulkee, jota riettaan enkelit ovat valmistaneet tämän maailman jumalalle. Mutta ei sokea raukka näe sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään.

Eikä ole yksikään sokeuden ja pimeyden aikana kysynyt toiselta: Tiedätkös, mistä tie menee taivaaseen? Sillä he ovat kaikki vaeltaneet yhtä ja samaa tietä. Ja vielä nytkin kuuluu olevan niillä sokeilla se usko, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Mutta ne harvat sielut, jotka Vapahtajan voiman kautta ovat saaneet silmänsä auki, saattavat nyt sanoa niin kuin se mies, joka oli sokeana syntynyt, mutta oli Vapahtajan voiman kautta näkeväksi tullut: Yhtä minä tiedän, sanoi hän, että minä olin sokea, mutta nyt minä

näen. Tämä on nyt niille merkiksi, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi.

Toinen merkki on se, että ontuvat käyvät. Vaikka ihmisen sokeat silmät avataan, että hän näkee, mistä tie menee taivaaseen, ei siitä seuraa vielä, että hän jaksaa sitä tietä vaeltaa, koska hän on nontuva ja raajarikko. Monella on tosin silmät auki, mutta he ovat voimattomat vaeltamaan, koska jalat puutuvat. Sen tähden he jäävät istumaan tien päälle. Näkevät kyllä, kuinka toiset menevät sivuti, mutta ei ole voimaa seuraamaan. Nämät väsyneet matkamiehet istuvat tien päällä ja huutavat ohitse käyväisille! Älkää jättäkö meitä! Mutta he vastaavat: Te olette ontuvat ja raajarikot, sen tähden ette jaksaa käydä elämän tiellä. Miksette ole kontanneet armoistuimen eteen? Miksette huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Että se armollinen Herra Jeesus parantais teidän jalkojanne, että tekin pääsisitte muitten matkaan ennen kuin tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, ennenkuin pimeys saavuttaa.

Kontatkaat te ontuvat ja raajarikot, kontatkaat armoistuimen eteen ja rukoilkaat sitä suurta ristinkantajata, että hän parantais teidän jalkojanne, sillä hän on sanonut: Ontuvat käyvät. Ja profeetan kautta sanoo hän: Rammatt hyp-päävät niin kuin peurat. Ja Pietari ja Johannes paransit yhden kerjäläisen, joka oli jalvotoin ollut monta kymmentä ajastaikaa. Tämä pitää oleman merkiksi niille, jotka epäilevät, lieneekö tämä muutos olla oikea eli väärä.

Kolmas merkki on se, että pitaliset puhdistetaan, vaikka paljon on vielä niitä pitaalisia puhdistamatta; mutta sen me tiedämme vakaan, että kymmenen on puhdistettu. Koska Jeesus sanoi heille: menkää ja osottakaat teitänne papille, niin he käydessänsä tulit puhtaiksi. Ja ne kymmenen puhdistettua ovat myös osottaneet itsensä papille ja ottaneet häneltä sen todistuksen, kuin Mooses on heille käskennyt.

Mutta sen pahempi, ei ole kaikki puhdistetut sielut tulleet takaisin kiittämään Jeesusta hänen suuren armonsa edestä. Sillä Vapahtaja kysyy: Eikö kymmenen puhdistettu? Kussasta siis yhdeksän ovat? Ne ovat vissimmästi tarttuneet maailmaan, ja ainoastansa yksi muukalainen, joka on

huonoin kaikista, on tullut takaisin kiittämään Jeesusta. Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Missäs olette, te puhdistetut sielut? Jeesus kaipaa teitä. Hänellä on ikävä nähdä, koska te olette niin kiittämättömät, ettette maailman rakkau- den tähden jouda tulla takaisin maailmas- ta kiittämään häntä kaikkien hänen hyväin töittensä edestä. Muistakaat kuitenkin, että te olette kerran puhdistetut, ja se pitää oleman niille merkiksi, jotka epäi- levät, onko tämä oppi oikea eli ei.

Neljäs tuntomerkki on se, että kuollei- ta herätetään ylös. Vaikka moni makaa vielä kuolleen ja raatona, ja on jo mätänemässä, ja madot kanssa kalvavat heitä, ne madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan. Ja muutampi sokea raukka on koettanut pirun paskalla niitä matoja kuolettaa, mutta ei ne ole kuolleet vie- lä, vaikka hän itse makaa kuolleen ja raatona. Kuitenki on moni kuollut raato nostettu ylös kuolleen uskon haudasta ja on eläväksi tullut Jeesuksen voiman kaut- ta.

Ja ne harvat sielut, jotka ovat eläväk- si tulleet, seuraavat nyt Jeesusta elämän tiellä. Yksi on Latsarus, joka oli neljä vuorokautta maannut haudassa. Toinen on Nainin lesken poika, joka kannettiin ulos kuolleen. Kolmas on päämiehen tytär Kapernaumissa, josta Vapahtaja sanoi: Ei piika ole kuollut, mutta hän nukkuu. - Paitsi niitä, jotka Jeesuksen kuoleman kautta nostettiin ylös haudoistansa. Ja ne olit kauan aikaa maanneet haudassa.

Mutta luonnollisen siveyden päämiehet, Josef ja Nikodeemus, ei ole tulleet elä- väksi, sillä he ovat panneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja maail- man herrat, Jeesuksen ristin viholliset, ovat panneet lukon haudan päälle, ettei hänen opetuslapsensa varastais häntä. Ja kuitenkin hän nousi ylös, vaikka sota- miehet freistaavat vahdata hautaa. Mutta voimattomaksi tulevat sotamiehet, koska Herran enkeli astuu alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta.

Tämä on myös tapahtunut niille merkik- si, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi. Freistatkaat, freistatkaat, te maailman sotamiehet, pidättää Jeesuk- sen ruumista kuolleen uskon haudassa! Ette kuitenkaan jaksa. Te menette kuoli- aaksi, niin pian kuin Herran enkeli astuu

alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta. Viimein häätyy teidän valehdella, että opetuslapset varastit hänen.

Viides merkki on se, että köyhille saarnataan evankeliumia. Ennen on saarnattu rikkaille evankeliumia, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumia. Ei tosin ole ennen näitä aikoja ollut paljon köyhiä. Ihmiset ovat ennen olleet rikkaammat, niin kauvan kuin he jaksoit hyvin varastaa. Mutta nyt on tullut paljon köyhiä, sitte kuin talon isäntä on saanut senkaltaisia koiria, jotka haukkuvat varkaille, ettei he paali enää varastaa. Nyt tulevat varkaat köyhiksi, koska tuonen koirat haukkuvat niin kovin, että varkaat häätyvät tuoda varastettua kalua takaisin. Enkä tiedä, mikä noita se on pannut manalaisia niitten varkaitten päälle, että heidän täytyy ilmoittaa isännälle, mitä he ovat ennen varastaneet eli vääryydellä omistaneet.

Sitä pitävät kaikki viinaporvarit ihmeenä. Erinomattain ne, jotka pruukaavat panna vettä viinaan, vaikka niitten kalu ei juda enää, sillä juomarille on tullut niin hyvä maku, ettei he ota suuhunsa muuta kuin puhdasta ja sekoittamatonta viinaa. Nyt ovat entiset varkaat tulleet niin köyhiksi, ettei heillä ole paljon mitään suuhun panemista. Ja niille köyhille saarnataan evankeliumia.

Kyllä tosin rikkaat tahtovat, että heillekin saarnattaisiin evankeliumia, mutta koska me tiedämme, millä lailla he ovat rikastuneet, nimittäin varastamisella, niin me tahdomme, että heidän pitää ensinnä kantaman takaisin kaikki, mitä he ovat varastaneet. Me tahdomme, että heidän pitää tuleman oikein köyhiksi, viheliäisiksi, alastomiksi, alaspainetuiksi, rikkimurretuiksi ja hätääntyneiksi. Sitte vasta saarnataan evankeliumia heille.

Mutta muille, jotka ei ole janoovaiset, niille annetaan suoloja, että heille tulis jano. Jotka ei ole kerjäläiset, niille annetaan risuja, koska he kerjäävät, vaikka ei ole hätää. Tässä on paljon niitä, jotka tekevät itsensä köyhäksi ja vaivaiseksi, vaikka puoti on täynnä varastettua kalua. Ja semmoiset tahtovat, että heille pitää saarnattaman evankeliumia, mutta semmoisille keitureille pitää annettaman risuja pureskella.

Tässä on siis viisi merkkiä eteen ase-

tettu, jotka todistavat niille, jotka epäilevät, onko tämä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman. Viisi merkkiä, joista epäileväiset saavat päättää, onko tämä oikea kristillisuus eli pitääkö meidän toista odottaman. Me tiedämme, ettei kaikki pidä tätä kristillisyyttä oikeana. Fariseukset moittivat, että se on kokonansa väärä. Saddukeukset moittivat, että siinä puhutaan kuolleitten ylösnousemisesta. Lainoppineet moittivat, että siinä on rakkauden puutos. Pakanat luulevat, että se on villitauti. Nikodeemus myös ihmettelee, että ihmisen pitää uudesta syntymän.

Mutta ne sokeat, jotka nyt näkevät. Ne ontuvat, jotka nyt käyvät. Ne kuolleet, jotka nyt elävät. Ne pitaliset, jotka nyt ovat puhdistetut. Ja ne köyhät, joille nyt saarnataan evankeliumia. Ne tuntevat, että tämä on oikia oppi, ja rukoilevat vielä, että Vapahtajan oppi aina levenis, että ontuvat, sokeat ja raajarikot aina tulisit hänen tykönsä, että pitaliset puhdistettaisiin, ja että kuolleet aina kuulisit Herran äänen. He rukoilevat, että köyhät, vaivaiset, alastomat, murheelliset, itkeväiset, isoovaiset, janoovaiset, viheliäiset ja alaspainetut saisit kuulla joka päivä sitä evankeliumia, joka saarnataan köyhille. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma Helsingin yliopistonkirjasto /
Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 3B 3 SUNNUNTAINA ADVENTISSA 1852
Vapahtaja sanoi Juudalaisille: Johannes tuli teidän tyköne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet; mutta publikaanit ja portot uskoit hänen: Mutta te, jotka sen näitte, ette sittekään parannusta tehneet, että te häntä olisitte uskoneet.
Matt. 21: 32

Näin sanoi Vapahtaja pappein päämiehille ja kirjanoppineille, koska he tulit häneltä kysymään, kenenkä voimalla hän oli alkanut ihmisiä opettamaan ja ihmeitä tekemään, ja kenenkä luvalla hän viinaporvarien pöytiä rupeis kaatamaan. Pappein päämiehet ja kirjanoppineet tahdoit tietää, kuka oli hänelle luvan antanut niin opettaa kansaa juuri vastaan

muita pappeja. Silloin kysyi hän taas takaisin pappein päämiehiltä, jos Johanneksen kaste oli Jumalasta eli ihmisistä tullut? Mutta ei pappein päämiehet tohtineet sanoa, että Johanneksen kaste oli ihmisistä, eli oman järjen tekemä, sillä papit tiesit, että kansa uskoi Johanneksen kasteen olevan Jumalasta tulleen. Mutta papit ei uskoneet sitä.

Koska nyt papit arvelit keskenänsä, kuinka heidän pitäis vastaaman, ettei he tulis johonkuhun järjen mukkaan solmituksi, sanoit he keskenänsä: jos me sanomme, että Johanneksen kaste oli taivaasta, niin sanoo hän meille, miksette siis häntä uskoneet? Jos me taas sanomme: Se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa. Viimein täytyi heidän sanoa: Emme tiedä.

Niin sanovat myös tämän aikaiset fariseukset, koska heille pannaan senkaltainen kysymys eteen, josta olis pelko, että he joutuisit johonki järjen mukkaan, jos he vastaisit väärin, niin he panevat itsensä tietämättömyyteen ja sanovat: Emme tiedä. Ja sillä tietämättömyyden varjolla he luulevat pääsevänsä vapaiksi kaikesta edesvastauksesta. Mutta Vapahtaja kysyi heiltä siinä tarkoituksessa, että he solmeisit itsensä, sillä Vapahtaja tiesi hyvin, ettei pappein päämiehet pitäneet Johannesta oikeana opettajana, vaan vääränä profeettana.

Ja niin se kävis vielä nytki, jos Johannes nousis ylös ja rupeais saarnaamaan niin kuin hän silloin saarnais: Te kyykäärmeen sikiät, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa. Se kävis niin, että kaikki kirjanoppineet ja fariseukset rupeaisit häntä vihaamaan ja sanomaan: Ei tämä ole kuin muutampi väärä profeetta ja villihenki, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jos vielä joku Nazarenius kysyis fariseuksilta: Olikohan Johanneksen kaste taivaasta? Niin he vastaisit ilmanki: Emme tiedä, elikä menisit ulos siitä kirkosta, kussa semmoisia saarnataan, että ihmiset ovat kyykäärmeen sikiöt, ja sanoisit vielä: "Emme ole siihen lainhin eläneet, että yksikään pappi eli väärä profeetta tarvitsee tulla meitä haukkumaan."

Ja tämän aikaiset fariseukset suuttuisit vielä enemmän, jos Nazarenius sanois heille: Johannes tuli teidän tykönnne vanhurskauden tiessä, ja ette

häntä uskoneet, mutta publikaanit ja portot uskoit hänen. Niin sanoisit tämän aikaiset fariseukset: Publikaanit ja portot! Se on: tulli hurtat ja huorat. Ne ovat juuri somat uskomaan hänen päällensä. Mutta met emme usko hänen päällensä. Jos vielä Nazareus sanois heille: Vaikka te näitte, kuinka publikaanit ja portot uskoit Johanneksen, ette kuitenkaan tehneet parannusta, että te olisitte uskoneet häntä.

Tosin ovat tämän aikaiset kirjanoppineet ja fariseukset nähneet, kuinka portot ja publikaanit ovat uskoneet Johanneksen kasteen ja opin olevan taivaasta, ja ovat he myös nähneet, kuinka huorat ja varkaat ovat tehneet parannuksen. He ovat nähneet, kuinka pirun paska on vuotanut maahan, ja siitä on viinaporvarille tullut katumus, juomarille on tullut kauhistus. Sillä jos pirun paska ei olis vuotanut maahan, ei olis viinaporvarille tullut katumus. Jos pirun paska ei olis vuotanut maahan, ei olis juomarille tullut kauhistus. Kyllä sentähden isommat viinaporvarit kantavat vihaa sydämissänsä ja uhkaavat tappaa sen villihengen ja väärän profeetan, joka ensinnä rupeis Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntämään.

Kuitenki on sama mies vielä elämässä, ja aikoo vielä Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntää. Vaikka se on kyllä yksi suuri ja kauhistavainen synti, että ihmisen pitää niin pilaaman Jumalan viljaa, että se juuri pirun paskaksi muuttuu. Sitä ei olis yksikään tuhannen ajastaikaa tätä ennen uskonut, että Jumalan vilja piti juuri pirun paskaksi muuttuman. Mutta niin se on kuitenkin tapahtunut. Ja kirottu olkoon jokainen, joka Jumalan viljaa pirun paskaksi muuttaa. Ja kirottu olkoon jokainen, joka pirun paskaa suuhunsa panee, sillä paha henki haisee jokaisesta, joka pirun paskaa suuhunsa panee.

Mutta ei sentähden isommat viinaporvarit lakkaa pirun paskaa kuljettamasta, vaikka heille on tullut katumus siitä, että pirun paska on maahan vuotanut. Eikä isommat juomarit lakkaa vielä lakkimasta sitä vuotavata ja keitettyä pirun paskaa, vaikka muutamat juomarit ovat kauhistuneet siitä, että semmoinen vilja on maahan vuotanut.

Ja ovat myös siviät huorat nähneet,

kuinka julkiset huorat rupeisit parannusta tekemään, koska Johannes haukkui heitä, mutta ei siviät huorat usko vielä, että Johanneksen kaste on taivaasta, sillä siviät huorat seuraavat sen siviän huoran esimerkkiä, joka ei saanut oman tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki. Miksis sydäntä ei paistanut? Olen minä kuullut yhden siviän huoran mainittavan, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai vanhemman sydämen paistaa hiilusten päällä.

Ovat myös rehelliset varkaat nähneet, kuinka muutamat julkiset varkaat ovat häätäneet tuomaan varastettua kalua takaisin sentähden, että yksi suuri noita on pannut eli nostanut manalaisia heidän päällensä. Mutta ei rehelliset varkaat vielä usko, että manalaiset nostetaan heidän päällensä kuoleman jälkeen, ellei täällä tule hoppu kantamaan varastettua kalua takaisin.

Nyt ovat tosin kaikki suruttomat ja armonvarkaat nähneet, kuinka huorat ja varkaat, niin myös juomarit ja viinaporvarit ovat katumuksen ja parannuksen tehneet, mutta ei he vielä usko, että tämä Johanneksen kaste on Jumalasta. He tahtovat ilmanki nähdä tunnustähtiä taivaasta, ennen kuin he uskovat. Vasta silloin he taitaisit uskoa, jos he näkisivät tulta ja tulikiviä satavan taivaasta.

Meidän uskomme on kuitenkin se, että vaikka siviät huorat anovat Johanneksen päätä vadin päälle, pitää kuitenkin Johanneksen saaman iloita siitä vielä vankeudessa, että sokeat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita nostetaan ylös Jeesuksen voiman kautta. Ja Johannes saattaa vielä vankeudessa iloita siitä, ettei ole hänen vaivansa hukkaan mennyt, koska syntiset tulevat Jeesuksen tykö ja tulevat paratuksi hänen armonsa kautta.

Niin menkää nyt sokeat raukat silmätöhtöriin tykö ja ostakaat silmien voidetta. Ja te ontuvat, jotka olette tähän päivään asti ontuneet molemmin puolin, menkää Jeesuksen tykö, että hän parantais teidän jalkojanne. Te pitaliset, tahdottekos tulla puhdistetuksi? Menkää nyt sen suuren parantajan tykö, että te tulisitte puhtaaksi. Ja te kuolleet raukat, jotka olette niin nuorena kuolleet ja vielä makaatte kuolleen uskon haudassa.

Tahdottekos kuulla Herran äänen ennen kuin madot teitä syövät? Nouskaat ylös teidän haudoistanne, ennen kuin kivi pannaan haudan ovelle ja mullalla peitetään. Kuule, armollinen Herra Jeesus, sokiain, ontuvain ja pitalisten ääni, koska he huutavat sinun tykös. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 11: 2.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Johannes Kastaja oli vankeudessa, johon hänet oli heitetty sen siviän huoran tähden, joka ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki. Siinä vankeudessa lähetti hän kaksi opetuslasta kysymään Jeesukselta: "Oletkos sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman? Tämä kysymys kuuluu nyt näin: Onkos tämä kristillisuus oikea, eli pitääkö meidän toista odottaman? Moni surutoin on jo aikaa tahtonut kaataa tämän kristillisyyden ja sanoo: Ei se ole oikea.

Juudalaiset ei tahdo tunnustaa tätä kristillisyyttä oikeaksi. Viinaporvarit ovat hirmuisesti suuttuneet tälle kristillisyydelle, koska heidän kalunsa ei juda enää. Juomarit ei tykkää ollenkaan tästä kristillisyydestä, sillä he moittivat kovin, että Jumalan vilja kutsutaan pirun paskaksi. Siviät huorat ovat niin kovin suuttuneet tälle kristillisyydelle, että he tahtovat kaulan leikata siltä mieheltä, jonka he luulevat syy-pääksi tämmöiseen villitykseen, sillä siviät huorat haukutaan nyt joka paikassa. Ei he saa enää maata rauhassa huorivuoteessa.

Rehelliset varkaat myös moittivat, ettei tämä kristillisuus ole oikea. Miksis muutamille varkaille tulee hoppu kantamaan varastettua kalua takaisin? Ilmanki on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä, että heidän täytyy kantaa varastettua kalua takaisin. Ja erinomattain ovat armonvarkaat eli tämän aikaiset fariseukset ja myös kirjanoppineet, eli maailman herrat suuttuneet tälle kristillisyydelle, sillä armonvarkaat ei tahdo kantaa takaisin varastetun kalunsa, jonka he ovat varastaneet Jumalalta, koska he sanovat: "meillä on Isä, Jumala", sanovat kristityt: "te olette siitä Isästä perkeleestä." Ja silloin puikivat käärmeen siemenet sydämen juuressa, koska heitä ei oteta kristityksi.

Fariseukset näkevät niin paljon vikoja kristittyin elämässä, ja sentähden het ei saata uskoa, että tämä kristillisuus on oikea. Kirjanoppineet, eli maailman herrat moittivat sitä, että kristityt ei kumarra itseänsä heidän edessänsä, ja että he tuomitsevat myös niitä helvettiin, jotka ovat muka niin kuin oppineet ja kunnialliset miehet. Ylimmäiset papit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, koska kristityt haukkuvat vielä niitäkin ja vaativat parannusta.

Koska nyt semmoiset siviät ja kunnialliset miehet ja vaimot, niin kuin siviät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, ja vielä sittekin maailman herrat ja ylimmäiset papit sanovat, että tämä kristillisuus on yksi riettaan hengen villitys ja väärä oppi, niin täytyy viimein Johanneksen, joka on ensinnä alkanut haukkumaan ihmisiä, ruveta puolittain epäilemään, onko tämä kristillisuus oikea. Ei hän kuitenkaan itse tähtensä epäile, mutta muutampain opetuslasten tähden, jotka ei voi uskoa, että tämä kristillisuus on oikea.

Nämät Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarnoista sen verran, että heille on tullut muret sielun autuudesta, mutta koska net ei ole alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, eivät he ole tulleet evankeliumin valkeuteen eikä sovintoon Jumalan kanssa. Ja koska omavanhurskaus on pääsyt valtaamaan heitä, freistaavat he omalla parannuksella ja lain vanhurskaudella tulla autuaaksi. Ja viimein he rupeevat epäilemään, onko tämä kristillisuus oikea, koska het itse ei ole päässeet evankeliumin valkeuteen. Niiden tähden täytyy Johanneksen lähettää niitä epäileväisiä Jeesuksen tykö, että he saisit hänen omasta suustansa kuulla, onko hän se tuleva, se on: Onko tämä kristillisuus oikea, eli pitääkö meidän parempaa odottaman?

Jeesus kääsee nyt näitä epäileväisiä Johanneksen opetuslapsia sanoa jälleen Johannekselle terveisiä, mitä he nähneet ja kuulleet olit Jeesuksen voimallisista töistä. Ja nyt se on kaikille nähtävä, että sokiat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita herätetään ylös. Ja autuas on se, joka ei

pahene minussa, sanoo se siunattu.

Kyllä vissimmästi minä luulen, että Johanneksen opetuslapset näkevät kaikkia näitä ihmeitä tapahtuvan, että hengessä sokeat ovat saaneet näkönsä ja hengessä ontuvat ovat alkaneet käymään elämän tiellä. Ja hengessä pitaliset tulevat myös puhdistetuksi, koska he tulevat Jeesuksen tykö. Niin myös hengessä kuolleet nostetaan ylös ja saavat hengen Jeesuksen sanan kautta. Mutta maailma pahene kuitenkin Jeesuksen huonosta muodosta ja luulevat, että hän on samaritanus ja että hänellä on perkele.

Sillä vaikka he näkevät, että elämän muutos on tapahtunut, ja että yhteinen kansa on alkanut seuraamaan Jeesusta, vaikka he näkevät, että köyhille saarnataan evankeliumi, köyhät saavat apua sekä ruumiin että sielun puolesta, köyhäin lapset saavat oppia ja ruokaa, ei maailman orjat siitä tykkää ollenkaan, sillä maailman ja perkeleen orjat sanovat: "Hän on riisunut seurakunnan alasti."

Kukas on riisunut seurakunnan alasti, muu kuin perkele hänen orjainsa ja renkeinsä kautta. Perkele on riisunut maakunnan alasti viinaporvaritten kautta ja skoijaritten kautta. Kukas on riisunut maakuntaa, muu kuin juopumuksen perkele ja huoruuden perkele, ja koreuden perkele, ja ylpeyden perkele. Juudas rupeis nyt surkuttelemaan vaivaisia ja pitämään murhetta köyhistä. Saati Juudas ei saarnais omaan kukkaroonsa, koska hän rupeaa kysymään: Mihinkä kelpaa tämän voiteen haaskaus? Tämä lasi olis taitu myydä enempään kuin kolmeen sataan penninkiin ja annettaa vaivaisille.

Katso, niin saarnaa Juudas, koska hän näkee yhden murheellisen ja katuvaisten sielun särkevän sen kauniin lasin ja vuodattavan kallista Narduksen voidetta. Kuinka nyt, Maria Magdaleena, koska sinä sydämes yksinkertaisuudessa tahdot vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, niin tulee Juudas vaivaamaan sinun tuntoasi sillä soimauksella, että sinä olet tehnyt väärin, koska sinä vuodatit kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle. Juudas soimaa nyt sinua, Maria Magdaleena, että sinä olet haaskannut vaivaisten osan, koska sinä olet vuodattanut kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle.

Mutta älä huoli, sinä murheellinen vaimo, vuodata sinä sydämes rakkaus Jeesusta kohtaan, särje se lasi, jossa sinä olet pitänyt tallella kallista Narduksen voidetta. Se on vuodatettu Jeesuksen hautaamiseksi. Se taitaa olla viimeinen kerta, kuin sinä olet vuodattamassa tätä kallista Narduksen voidetta hänen päänsä päälle, koska hän on vielä elämässä. Sil-lä jo ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, niin myös kansan vanhemmat heitäsä koonneet Kristusta vastaan, ja tätä kristillisyyttä vastaan, hävittääksensä häntä.

Voitele siis, uskollinen sielu, Jeesuk-sen päätä kalliilla Narduksen voiteella ennen kuin Jeesus kuolee. Pian sinä saat istua hänen hautansa päällä ja vuodattaa murheen ja kaipauksen kyyneleitä. Etkös näe jo, että hän on kuolemassa kristittyin sydämessä. Pian jääpi ainoastansa muisto siitä orjantappuroilla kruunatusta Kuninkaasta kristittyin mieleen. Ja silloin rupeevat opetuslapset sanomaan: Me luulimme hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti. Meillä oli ennen se usko, että tämä kristillisuus on oikea, mutta nyt me olemme jääneet orvoiksi ja uskoa paitsi.

Moni on jo alkanut valittamaan, ettei ole uskoa. Ja netkin, jotka ovat ennen uskoneet, valittavat, ettei ole uskoa. Kuinkapa usko on niillä, joiden Vapahtaja on kuollut, joiden Lunastaja on haudassa. Eihän ne jaksa enää uskoa, joiden sydä-messä Vapahtaja on kuollut. Ja jos niillä olis oikea murhekaan, jos he itkisit Jee-suksen haudan päällä, niin se olis mah-dollinen, että se ristiinnaulittu tulis vielä eläväksi. Mutta koska he valitta-vat, ettei ole uskoa, ei murhetta eikä kaipausta, kuinkapa Hän sitte virkoo enää?

Mutta kyllä sentähden tämä kristilli-suus oikea on, vaikka maailman orjat sa-novat: Ei se ole oikea, koska papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmatt ei pidä sitä oikeana. Niinpä Johannes muis-telee evankeliumissa, kuinka maailman herrat puhuvat keskenänsä, koska he arve-levat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen Nazarenuksen kanssa. Maailman herrat arvelevat näin: Hänellä on perkele, ja hän on mieletöin, mitä te häntä kuuntelette? Mutta muut sanovat näin: Ei ne ole riivatun puheet,

taitaako perkele sokian silmät avata.
Joh. 10: 20 - 21.

Taas muistelee Johannes eri paikassa, mitä maailman herrat arvelevat tämän kristillisyyden alkajasta. He sanovat näin: Onko joku päämiehistä taikka fariseuksista uskoneet hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu. Joh. 7: 48. Ja nyt te kuulette, mitä ylimmäiset papit, kirjanoppineet, fariseukset ja maailman herrat tuumaavat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen kautta. He tuumaavat, ettei se ole oikea, koska ylimmäiset ei ole uskoneet hänen päällensä. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.

Jokos nyt uskotte, että tämä kristillisuus on oikea, koska se on juuri totisesti tapahtunut niin kuin apostoli Johannes on kirjoittanut? Sillä näin he saarnaavat, jotka ei usko tätä kristillisyyttä oikeaksi, että tämä kansa on kirottu, joka ei tiedä lakia. Mistäs kansa tietää, mikä laki herroilla ja ylimmäisillä papeilla on, koska he saattavat niin vääntää lain, että yksi Raamatun sana tulee pilkkaamiseksi, koska se tulee kristittyin suun kautta ulos. Mutta jos perkeleen apostolit vääntävät Raamatun sanat väärään mieleen, silloin on Jumalan sana oikea. Niin perkele selittää Raamatua, että se tulee luvalliseksi hypätä kirkon katon päältä alas maahan.

Ja tiedättekös, mikä kristillisuus on oikea maailman mielen jälkeen? Jo! Semmoinen kristillisuus, kuin nyt maailmassa bruukataan, nimittäin huoraaminen, juopumus, kiros ja tappelus kirkon takana: se on maailman kristillisuus. He veisaavat virsiä kirkossa, ja huoralauluja kirkon takana. He istuvat siivosti kirkossa, ja tappelevat kirkon takana. He ovat siviät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista he juovat kirkon takana.

Semmoinen nyt on maailman kristillisuus. Ja senkaltaista kristillisyyttä nyt maailman herrat pitävät oikeana. Ja ylimmäiset papit oikein kiittävät sitä kristillisyyttä, joka nyt maailmassa harjoitetaan. He saarnaavat huorille: Rakkaat kristityt. Ja viinaporvareille: Rakkaat Jeesuksen ystävät. Kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siivosti, kuin tähän asti on eletty. Olis minusta

somempi, jos papit saarnaisit viina-
porvareille: Rakkaat perkeleen ystävät!
Juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tu-
lette autuaaksi.

Mutta nyt minä päätän puheeni tällä
kerralla. Jumala ja se suuri Ristin-
kantaja, joka on kaikkein edestä
hikoillut ja vuodattanut vertansa,
vahvistakoon armollansa net harvat sie-
lut, jotka uskovat tämän kristillisyyden
oikeaksi ja pyrkivät sen perään, että he
voittaisit elämän kruunun. Sillä Johan-
neksen opetuslapset häätyvät kuitenkin
tulla Jeesuksen opetuslapsiksi, koska
Johanneksen pää hakataan pois sen siviän
huoran tähden.

Ja nyt te sokiats, ontuvat ja pitaliset,
jotka olette tulleet paratuksi, ei minun,
mutta Jeesuksen sanan kautta, muistakaat,
millaiset te olette olleet, ettette tois-
ta kertaa tulis sokiaksi, ontuvaksi ja
pitaliseksi, ettei viimeiset tulis pahem-
maksi kuin ensimmäiset. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsin-
gin Yliopistonkirjasto

N:o 4 4 SUNNUNTAINA ADVENTISSA

**Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja
saarnais Juudean korvessa ja sanoi:
Tehkää parannus, sillä taivaan valtakun-
ta on lähestynyt.** Matt.3: 1

Näin saarnais Johannes kastaja surut-
tomalle kansalle, koska he
kurkistelemisen tähden tulit katsomaan
sitä miestä, joka oli alkanut saarnaamaan
korvessa. Se oli hänen saarnansa alku:
"tehkää parannus!" Ja siitä parannuksen
saarnasta heräisit muutamat ja rupeisit
kysymään: "Mitä meidän pitää tekemän?"
Mutta sen väen paljouden suhteen, kuin
siellä oli, ei suinkaan monta herännyt.

Ja niin se on myös täällä tapahtunut.
Vaikka nyt on saarnattu parannuksesta, ei
ole sentähden moni herännyt. Sillä niin-
kuin Johanneksen aikana enin osa oli jo
paatunut, niin se on myös täällä. Ja
niinkuin Johanneksen aikana paatumus suu-
remmaksi tuli sen kovan saarnaamisen
kautta, niin on myös täälläkin paatumus
tullut suuremmaksi.

Paatumuksen syy on itsessä Jumalan sa-
nassa, niin kuin kirjoitettu on: joka
paha on, tulkoon vielä pahemmaksi, ja:

tämä on tullut lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa. Johanneksen aikana tunnustit ne syntiänsä, jotka heräisit, ja niin on tapahtunut täälläki. Mutta ei niitä ole sentähden monta ollut, jotka silloin heräisit, tuskin yksi tuhannesta. Ja siitä kanssa ovat suruttomat ottaneet itsellensä suruttomuuden ainetta. Koska suruttomat näkevät, ettei ole monta herännyt, ajattelevat he: Ei taida koko se oppi olla oikea, koska niin vähän herää. Mutta siinä arveluksessa tulevat suruttomat kovin petetyksi, sillä niin on Jumalan sanassa kirjoitettu, että ne ovat harvat, jotka autuaaksi tulevat, koska neki, jotka muuttaman ajan vuovaavat ahtaasta portista sisälle tulla, ei voi, kuinka sitte ne, jotka ei meinaakaan parannusta tehdä, tulisit autuaaksi?

Tässä on monta, jotka ei ole vielä aikoneet parannusta tehdä, sentähden että he pitävät semmoisen parannuksen joutavana, jonka Johannes kastaja tarkoitti, jossa itse kunki piti tunnustaman syntiänsä, sillä muutamat sanovat: "ei ole tarpeellinen maailmalle huutaa." Muuttamat ei ymmärrä, mistä ihmisen pitää alkaman parannusta tekemään. Se kuuluu varsin niitten kysymyksistä. Sotamiehet kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän. Publikaanit kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän.

Se kuuluu siis näitten heränneitten kysymyksistä, ettei he ymmärtäneet, mitä itse kunki säädyssänsä piti tekemän, koska heidän piti alkaman parannusta tekemään. Ja niin tekevät kaikki vastaheränneet. He kysyvät opettajalta, kuinka heidän pitää tekemän. He tuntevat kyllä, että syntiä on, mutta ei he ymmärrä, millä lailla heidän pitäis alkaman parannusta tekemään.

Koskas suruttomat tulevat opettajalta kysymään: "mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin?" Jo, tulevat he viinaporvarin tykö ja kysyvät: "Mitä maksanee?" Tulevat he kräämäarin tykö ja kysyvät: "Paljonko maksaa tuo silkkihuivi?" Tulevat he huoran tykö ja kysyvät: "Saanko minä tulla sinun vierees?" Onkos valhe? Mitäs todistaa teidän tuntonne? Onkos valhe?

Johanneksen tykö tulit katuvaiset ja kysyit: "Mitä meidän pitää tekemän?" Mutta suruttomat ei tulleet silloin, eikä

nytkään tule opettajan tykö kysymään: "Mitä meidän pitää tekemän, että me autu-aaksi tulisimme?" Vasta silloin, koska kuolema tulee, sanovat he: "Noutakaat pappi, kuolema tulee!" Ja silloin ovat kaikki synnit läjässä. Kaikki väärinteot sovittamatta. Kaikki rikokset anteeksi antamatta. Kuolema käypi päälle, ja kova pelko tulee. Mutta ei ole monella tietoa, mihinkä hän joutuu viimein asumaan. Ainoastansa muutamit sanovat: "Helvettiin on keino, ei tule paremmaksi."

Semmoinen on suruttomain elämä, ja semmoisen elämän perästä seuraa yksi kauhistavainen kuolema. Mutta te kuulitte kuitenkin, millä lailla heränneet tulit Johanneksen aikana. He tulit kysymään opettajalta: "Mitä meidän pitää tekemän?" Ja niin ovat heränneet tehneet näinäki aikoina, he ovat kysyneet opettajalta, millä lailla heidän pitäis tekemän parannusta. Ei ole heränneet tohtineet luottaa oman viisautensa päälle. Ei ole heränneet sanoneet niinkuin suruttomat ja armonvarka: "Kyllä me näemme itse kirjasta!" Eikä ole Johannes sanonut niinkuin muutamit suruttomat papit sanovat, koska joku herännyt tulee heiltä kysymään jotaki, joka kuuluu hengellisiin asioihin, niin sanoo surutoin pappi: "Mikä houraus tämä on?" Ja muutampi surutoin pappi sanoo heränneelle: "Mene ulos tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu", vaan Johannes neuvoi katuvaaisia senjälkeen, kuin itse kuki tarvitsi.

Meidän pitää tänä päivänä laveammalta puhuman parannuksesta pyhän tekstin johdatuksesta, koska me olemme ensinnä rukoilleet sitä suurta parantajaa, että hän antais meille oikean ylösvalaistuksen, kuinka oikea parannus ja katumus pitää tapahtuman. Isä meidän jne.

Rukouspäivän korkean messun teksti Ap. t. 3: 19

Niin tehkää parannus ja palaitkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois! Tämän tekstin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kuinka oikea parannus pitää tapahtuman.

Koska armollinen kuningas on ulosvalinnut semmoisia paikkoja Raamatusta tutkintoaineeksi, jotka kuuluvat parannukseen, niin me päätämme siitä, että kuninkaan tahto on, että alamaiset pitää tekemän parannusta kaikista niistä syn-

neistä, jotka Ruotsin valtakunnassa harjoitetaan, niinkuin: juopumus, huoruus, varkaus, kiros, koreus ja kaikki muut pahat tavat. Sillä ei kuninkaalla ole hauska kuulla, että kaikki vankihuoneet täytetään. Lainrikkajat ei voi enää mahtuakaan vankihuoneisiin, ja kruunulle tulee siitä suuri kustannus. Kuningas sois kyllä, että kaikki ihmiset tekisit parannuksen ja katumuksen. Ja sentähden on kuningas rukouspäivän tekstiksi ulosvalinnut semmoisia Raamatun paikkoja, jotka kuuluvat parannukseen.

Kysymys on siis tämä: Kuinka pitää oikea parannus tehtämän? Jos me seuraamme Johanneksen esimerkkiä, kuinka Johannes teki heränneitten kanssa. Hän neuvoi heitä tekemään parannusta ja ruveta erilaihin elämään kuin ennen. Hän käski heidän heittää pois ne synnit, joita he olit ennen tehneet. Publikaania hän käski heittää pois varastamasta kruunua, ja sotamiehiä hän käski heittää pois ryöväämästä ja tyytyä siihen palkkaan, mitä he saavat kruunulta. Ja yhteiselle kansalle sanoi hän: "Jolla on kaksi hametta, antakoon toisen sille, jolla ei ole."

Niistä sanoista kuuluu, niinkuin Johannes olis neuvonut heränneitä aivan ulkonaiseen parannukseen. Mutta meillä on myös sama usko, että joka ei tahdo synnistänsä luopua ja tehdä parannusta ulkonaisessa elämässä, sillä ei ole halu ollenkaan autuaaksi tulla. Niin kuin Johannes kävi kovin sen ulkonaisen parannuksen päälle, niin me myös olemme vaatineet, että ulkonainen parannus elämässä ja töissä pitää tapahtuman ensinnä, ennen kuin sydämen parannus tulee; sillä sydämen pahuutta surutoin ihminen ei näe, mutta huoruutta ja juopumusta ja varkautta ja kirousta hän näkee. Ja hän saattaa myös niistä synneistä luopua, jos hän tahtoo. Sillä ei ole suruttoman jäsenet annetut saatanan haltuun, mutta kuin hän itse vapaaehtoisesti antaa jäsenitensä saatanan haltuun, kyllä sitte rietas hallitsee koko ihmisen.

Sentähden on Johannes kastaja neuvonut heränneitä ulkonaiseen parannukseen ensinnä; ja siihen kuuluu: 1. Oikea synnin tunnustus; 2. lähimmäisen sovittaminen; ja 3. heittäminen pois kaikki ehdolliset synnit. Niin muodoin juopumus pois; kiros pois, huoraaminen ja varastaminen

pois, koreus pois, ahneus ja turha kunnia pois, kaikki ehdolliset synnit pois, ennenkuin sydämen ja mielen muutos tulee.

Mutta joku sanoo: "Jos Johannes kastaja on niin saarnannut, ei Kristus ole niin saarnannut." Luuletkos, että Kristus on erilaihin saarnannut kuin Johannes? Onkos Kristus sanonut: saat juoda ja tapella, saati sinä uskot, kyllä tulet autuaaksi, saat huorata ja varastaa, kyllä tulet autuaaksi, saati sinä uskot? Kristus sanoi yhdelle huoralle: "Mene ja älä tästedes syntiä tee!" Ei Kristus ole niin opettanut, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat tulevat autuaaksi, vaan hän on kaikille suruttomille kovan tuomion lukenut. Mutta hengessä köyhille hän on saarnannut evankeliumia.

Ja koska Johannes sanoi: "Tehkääät parannus! Taivaan valtakunta on läsnä," niin se oli hänen tarkoituksensa, ettei kukaan tule kristityksi sillä ulkonaisella parannuksella, mutta että ulkonaisella parannuksella pitää ihmisen valmistaman itsensä vastaanottamaan taivaan valtakuntaa. Ja joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla.

Ja koska nyt kuningas on ensimmäisen rukouspäivän tekstiksi pannut yhden paikan Raamatusta, joka on parannuksesta, niin se on totisesti kuninkaan tahto ja tarkoitus, että kaikki alamaiset tekisit parannuksen. Mutta siihen ei ole suruttomat halulliset. Sillä jos kuningas käskis heidän juoda ja varastaa, huorata ja varastaa, siihen he menisit mielellänsä. Mutta koska esivalta kehoittaa heitä parannukseen, niin het ei tottele ollenkaan, vaan enin osa lykkää sen viimeiseksi. Ja koska kuolema tulee, sanovat he: "Nyt on hiljainen, koska ennen ei ole haettu, niin saapi jäädä."

Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat oikein heränneet, tekevät parannuksen, ja huutavat korkealla äänellä syvyydestä korkeuteen niinkuin Daavidi ja Manasse. He huutavat niin kuin lapset temppeleissä: Hoosianna Daavidin Pojalle! Ja kaikki fariseukset pahenevat siitä huudosta. Mutta lapset ei lakkaa huutamasta sentähden, vaikka fariseukset pahenevat, sillä he tietävät, että he pääsevät pian huutamaan Uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin Pojalle. Siellä ei yksikään pahene heidän huudostansa. Mutta jos nämät lapset ei huutais, niin

rupeisit kivet huutamaan. Amen

Lähde: Kirkkopostilla 1876

N:o 5 JOULUPÄIVÄNÄ 1850

Kansa, joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka asuit kuoleman varjon maassa, niiden ylitse se kirkkaasti paistaa. Es. 9: 1

Sillä meille on lapsi syntynyt, ja poika on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, ja hänen nimensä kutsutaan ihmeellinen, neuvonantaja, väkevä Jumala, ijankaikkinen Isä, Rauhan Päämies. Es 9: 5

Profeetta Esaias on 9. luvussa 1. ja 5. värssyissä kirjoittanut ylös, mitä hän näki tapahtuvan Vapahtajan syntymän aikana. Hän näki ensinnä kansan vaeltavan hengellisessä pimeydessä. Ja Vapahtaja on jälkeen sanonut, että se, joka vaeltaa pimeydessä, ei tiedä, kuhunka hän menee. Se kansa, jonka profeetta Esaias näki vaeltavan pimeydessä oli ensiksi Juudan kansa, eli Israelin sukukunta, jolla oli ulkonainen tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta tämä ulkonainen tieto oli ainoastans järjessä eli pääkallossa. Jumalan sana oli heillä kyllä, mutta tämä Jumalan Sana oli ainoastans ulkomuistossa. Ei siitä tullut mitään valoa eli ymmärrystä.

Sydämessä oli senkaltainen Raamatun selittäjä, joka selitti kaikki hengelliset asiat nurin. Mitä profeetat olit kirjoittaneet siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ymmärsit he kokonansa väärin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, jonka sodalla piti paneman kaikki pakanat allensa ja näkyväisellä tavalla hallitseman maailmaa. Niin suuri hengellinen pimeys oli niillä, jotka luit kyllä Jumalan sanaa, mutta rietas käänsi kaikki puukstaavit nurin. Juutalaiset pidit itsensä kristittyinä sen jumalanpalveluksen tähden, jonka Mooses oli heille laittanut. He olit ottaneet ulkonaiset armon merkit ruumiinsa päälle ympärileikkauksessa ja söit Pääsiäislammasta. Mutta tämä ulkonainen jumalanpalvelus ei auttanut heitä, koska sydän oli muuttumatta ja heidän jokapäiväinen elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Ahneus oli heidän kotosyntinsä. Ja

huoruus. Mutta heidän juopumuksestansa ei ole niin paljon kirjoitettu.

Koska nyt Jumalan oma kansa oli niin suuressa hengellisessä pimeydessä, vaikka heillä oli Raamattuja, kirkkoja, pappeja ja ulkonainen jumalanpalvelus, niin se on arvattava, että pakanat olivat vielä suuremmassa hengellisessä pimeydessä. Pakanain valtakunnissa oli juuri musta pimeys, ennen kuin Vapahtaja tuli maailmaan. Tämän hengellisen pimeyden näki profeetta Esaias 500 ajastaikaa ennen sen hengellisen ylösvalaistuksen kautta, jonka hän oli saanut Herralta.

Mutta Vapahtajan aikana olivat kaikki papitkin hengellisessä pimeydessä. Se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä ei ole peräti sokia. Hän on jo saanut vähäisen ylösvalaistusta ylhäältä. Mutta Vapahtajan aikana olit kaikki papit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä. Mutta jos papit silloin olit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä, vaikka heillä oli Raamatun tieto, kyllä taitavat vielä nytkin muutamat papit olla niin sokeat, ettei he näe ollenkaan, että kansa vaeltaa pimeydessä, ja muutamat papit ovat niin sokeat, että he katsovat valkeuden pimeydeksi ja pimeyden valkeudeksi, niin kuin Herra valittaa sen saman profeetan Esaiaksen kautta: Voi niitä, jotka pimeydestä valkeuden tekevät ja valkeudesta pimeyden.

Mutta se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä, saapi myös nähdä, että se kansa, joka näin pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden. Sen näki profeetta Esaias hengessä. Ja hän näki myös, mistä valkeus tuli sille kansalle, joka pimeydessä vaelsi. Se valkeus tuli Vapahtajan kautta maailmaan, sillä profeetta puhuu tässä paikassa Vapahtajan syntymisestä, koska hän sanoo: Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on. Profeetta Esaias näki niin muodoin, että valkeus tuli maailmaan Vapahtajan kautta. Mutta itse Vapahtaja on jälkeen sanonut, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Koska siis Vapahtaja syntyi, oli koko maailma pimeydessä. Kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa. Eikä ollut muita valvomassa, kuin muutamat paimenet,

jotka vartioitsit heidän laumaansa. Mutta ei se ole kirjoitettu, mikä lauma se oli, jota he vartioitsit, jos se oli sikalauma eli keiturilauma, vai olikohan se lammaskauma. Mutta valvomassa he kuitenkin olit. Se on tietämätöin, kuinka moni paimen nyt on valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa.

Koska kaikki muut nukkuvat, tahtovat myös paimenet tulla uneliaaksi, erinomattain ne paimenet, joilla on hukan turkki päällä, jossa he tarkenevat hyvin nukkua. Ne paimenet, jotka olit valvomassa, koska kaikki muut ihmiset olit nukkumassa, ne sait ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, josta profeetta Esaias puhuu: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden. Mutta ne, jotka nukkuvat, ei näe mitään. Eikä sokeat näe mitään. Joka tahtoo nähdä sen suuren valkeuden, pitää valvoman niin kuin paimenet Betlehemissä. Ja jolta silmät avataan, hän saattaa nähdä sen suuren valkeuden. Mutta ei sokeat näe valkeutta. Eikä nukkuva ihminen näe valkeutta.

Mutta me tiedämme, että hattarat ja pissihaukat vihaavat valkeutta, niin myös maahiset ja manalaiset. Ei ne tohdi valkeuden aikana vaeltaa maan päällä. Niin myös huorat ja varkaat, jotka tekevät pimeyden töitä. Ne vihaavat valkeutta. Ja koska vartijat Siionin muurilla toivottavat päivän koittavan, niin odottavat huorat ja varkaat, että pimeyden aika tulis pian. Mutta muutamat ovat niin harjaantuneet pimeydessä vaeltamaan, ettei he tahdo valkeutta nähdä. He luulevat, että hengellinen pimeys on valkeus.

Mutta koska semmoiset hattarat ja pissihaukat saavat nähdä valkeuden pimeyden aikana, luulevat he, että se hengellinen valkeus on riettaan tuohusvalkea. Muutamat pakenevat hopusta loisteen syrjältä niin kuin isot kalat. Mutta kärpäinen on niin hullu, että hän lentää juuri kynttilän liekkiin ja siellä palavat siivet. Sitte hän makaa selällänsä ja valittaa.

Niin se tapahtui Eevalle. Koska hän tahtoi niin viisaaksi tulla kuin Jumala, tuli hän tyhmäksi. Ja maailman viisaat, jotka tahtovat järjellä käsittää, mikä valkeus on, ovat juuri kärpäisen kaltaiset, jotka lentävät juuri kynttilän liekkiin, ja siellä palavat siivet. Ja sitte he makaavat selällänsä ja

vaikeroitsevat.

Koska nyt se hengellinen valkeus on tullut maailmaan, niin kuin profeetta Esaias näki hengessä, että Poika on syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, joka on ihmeellinen Neuvonantaja ja rauhan päämies, niin tulis niiden, jotka ei vihaa valkeutta, rukoilla sitä suurta, ihmeellistä Neuvonantajata, että hän varjelis meitä siitä hengellisestä pimeydestä, jossa kansa on vaeltanut siihen asti, kuin valkeus tuli maailmaan. Sillä ne, jotka vaeltavat pimeydessä, ei näe ollenkaan, kuhunka he vaeltavat. Ja ne paimenet, jotka ensinnä sait nähdä sen suuren valkeuden, saavat kyllä julistaa kaikki, mitä he nähneet ovat.

Ei meillä ole niin iso valkeus. Se valkeus kuin meillä on, taitaa olla suitsevaisen kynttilän sydämen kaltainen. Mutta Herra on sanonut: Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Ja Herra Jeesu! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa. Silloin saat sinä nähdä sen suuren valkeuden, jonka kaikki köyhät vartijat Sionin muurilla odottavat, ja kaikki yksinäiset kulkijat toivovat tulevan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka meitä kaikkia on ihmeelliseen valkeuteens kutsunut. Amen.

Evankeliumi: Joh. 1: 1-14

Seuraavaisesti siitä, kuin esipuheessa sanottu on, pitäis meidän tällä hetkellä peräänajatteleman: Kuinka Vapahtajan syntymän ja maailmaan tulemisen kautta se kansa, joka pimeydessä vaelsi, sai nähdä suuren valkeuden.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kutkas tätä valkeutta vihaavat? Toinen tutkistelemus: Kutkas kiittävät Jumalata tämän valkeuden edestä.

Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka tämän valkeuden on tuonut maailmaan hänen ainoan poikansa kautta, antakoon armonsa, että kaikki nukkuvaiset heräisit katsomaan maailman valkeutta, että kaikkein sokiain raukkain silmät aukenisit katselemaan maailman valkeutta, että kaikki pimeydessä olevaiset näkisivät tätä valkeutta, ja että ne, jotka näkevät tämän valkeuden, aina pysyisit valkeudessa siihen asti, että

ijankaikkinen valkeus tulee. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kutka ja minkäkaltaiset elävät ne ovat, jotka vihaavat valkeutta. Koska profeetta Esaias sanoo: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden, ja tykö panee nämät merkilliset sanat: sillä Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, niin kuulee jokainen, että hän puhuu Vapahtajan syntymisestä.

Nyt pitäis jokaisen, joka pimeydessä vaeltaa, iloitseman valkeudesta ja rukoileman Valkeuden isää, että hän sais aina vaeltaa valkeudessa. Mutta Vapahtaja on itse sanonut, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Minkäkaltaiset elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Ne ovat pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta nähdä. Pissihaukat ovat yölinnut, jotka lentävät ilmassa pimeyden aikana ja pyytävät hiiriä, joita he nielevät nahkoinensa ja suolinensa. Heillä on niin iso kurkku, niin kuin Daavidi sanoo: Heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat.

Pissihaukalla on isot silmät pääkallossa, joilla hän katsoo aina takaperin, koska hän väänteleä kaulaansa ja kurkistelee. Ei pissihaukka katso eteenpäin, mutta aivan takaperin hän kurkistelee. Senkaltaiset ovat ne yölinnut, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Niillä on vielä senkaltainen hirviä ääni niinkuin hattaran ääni. Hattarat nauravat pimeydessä ja irvistelevät valkeutta vastaan. Ei hattaratkaan kärsi valkeutta nähdä, vaan he pakenevat kauvas valkeudesta pimeyteen ja asuvat heidän luolissansa.

Niin myös mettän perkeleet, jotka syövät vuotavata pirunpaskaa ja kiroovat hirmuisesti, koska joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen luolaan, kussa mettän perkeleet asuvat. Mettän perkeleet ovat myös aikaiset huorat, ja sentähden he vihaavat valkeutta. Me tiedämme nimitäin, että huorat ja varkaat ei kärsi, että joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat huoraamassa ja varastamassa, sillä huoruus ja varkaus tapahtuu pimeydessä. Ei ne tohdi valkeudessa niitä pimeyden töitä tehdä. Jos huora saavutetaan puhtaana riettauden päältä, niin hän peittää

silmiänsä ja luulee, ettei ihmiset näe häntä.

Varkaille tulee myös aikainen hoppu, jos joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat varastamassa. Muutamat varkaat maalaavat itsensä mustaksi muodolta, ettei heitä tuntisi yksikään, jos vielä tulisit näkyville. Mutta kyllä jokainen, joka heitä näkee, arvaa, että he ovat varkaat, sillä varkaat vaeltavat pimeydessä. Ei ne tohdi varastaa niin kauvan kuin valkeus on.

Muutamat varkaat vihaavat myös koiria, jotka haukkuvat, sillä he arvaavat, että Isäntä kuulee, koska koirat haukkuvat. Sentähden ei ole hyvä varkaille varastaa niin kauvan kuin uskollinen talon koira haukkuu. Sen haukkumisen kautta heräävät talon ihmiset ja rupeavat vahtaamaan omaansa. Muutamat varkaat ovat niin viekkaat, että he suostuttavat talon koiria lihapalaisella, jonka he kantavat kainalon alla. Mutta yksi uskollinen talon koira ei anna itseänsä suostuttaa lihapalaisella, vaan hän haukkuu kahta kiivaammasti, koska varkaat antavat hänelle lihapalaisia.

Mutta ei se ole ainoastans pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, vaan myös maahiset ja manalaiset vaeltavat pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Maahiset asuvat maan alla ja kaivavat maata kynsillänsä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta koska heidän tavaraansa katsellaan valkeudessa, silloin nähdään, että heidän aarnihautansa ei ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös maahisella olevan lapsia, mutta koska heidän lapsensa kapaloidaan, kieltävät he, ettei saa ristin merkkiä panna heidän rintansa päälle, sillä ne ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja sentähden ei maahiset kärsi ristiä pantavan rintaan. Mutta maahiset tahtovat myös eläviä ihmisiä villitä tykönsä. Ja se on sangen vaarallinen, jos yksi elävä ihminen, joka vaeltaa valkeudessa, kuuntelee maahisen villitykset ja seuraavat maahisen tyttäriä maan alle. Sillä maahiset ei laske enää ihmistä ylös valkeuteen, koska he kerran saavat häntä suostumaan itseensä. Mutta jos yksi elävä ihminen ei maista mitään siitä ruuasta, jota maahisen tyttäret tarjoavat, niin

täytyy heidän laskea sen elävän ihmisen ylös kolmen vuorokauden sisällä.

Manalaiset kanssa vihaavat valkeutta. He vaeltavat pimeyden aikana, peljättävät eläviä ihmisiä ja kummittelevat. Mutta ei ne tule jokaisen silmään eteen. Vaan se, joka syöpi pirunpaskaa hyvin, saapi niitä nähdä. Ei manalaiset tohdi tulla päivän aikana, eikä semmoinen ihminen, joka vaeltaa valkeudessa saa niitä manalaisia usein nähdä, sillä manalaiset ei tohdi tulla semmoisen ihmisen tykö, joka kynttilän kanssa valvoo. Mutta niin pian kuin kynttilä sammuu, rupeevat manalaiset seiniä kynsimään. Älkäätt sammuttako teidän kynttiläanne, te yönvalvojat, vaan pankaat kynttilä kynttilänjalkaan, että se valaisee koko huoneen, sillä manalaiset ei tohdi tulla siihen huoneeseen, kussa kynttilä on palamassa.

Tämmöiset ovat ne elävät, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, niin myös maahiset ja manalaiset, joista Vapahtaja on sanonut, että he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkistelemus. Katselkaamme nyt toiseksi, mitkä elävät ne ovat, jotka tahtovat valkeutta nähdä. Profeetta Esaias on puhunut siitä kansasta, joka vaelsi pimeydessä ja näki suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi maailmaan. Tämä kansa on kyllä vaeltanut pimeydessä, ja ei ole tiennyt, mihinkä käsin hän on vaeltamassa. Mutta se sama kansa, joka niin vaelsi pimeydessä sai kyllä nähdä sen suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi. Mutta ei muut saattaneet nähdä tätä suurta valkeutta, kuin ne harvat sielut, jotka olit valvomassa. Sillä ei nukkuva ihminen tiedä valkeudesta mitään, vaikka aurinko olis paistamassa. Mitäs se näkee, joka on nukkumassa? Ei se näe muuta kuin unta.

Mutta yön aikana ei ole moni ihminen valvomassa. Ainoastans ne paimenet, joista evankeliumissa on muisteltu, että he olit valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa, saivat ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä, ja enkelit taivaasta tulit ilmoittamaan heille, että Vapahtaja oli syntynyt.

Vissimmästi olit myös Joosef ja Maria

silloin valvomassa. Ja ne harvat sielut, jotka odotit Israelin lohdutusta. Esimerkiksi se vanha Simeon ja Hanna profetissa. Mutta muut kaikki olit nukkumassa. Kaikki papit olit nukkumassa. Kaikki herrat olit nukkumassa. Kaikki talonpojat olit nukkumassa. Koko maailma oli pimeydessä. Mutta ne harvat sielut, jotka olit valvomassa, ne sait nähdä sen suuren valkeuden. Mutтта he hämmästyit ensinnä, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Kuitenkin menit paimenet kiiruhtain Betlehemiin katsomaan maailman Valkeutta. Ja he julistit kaikille, mitä he nähneet ja kuulleet olit siitä lapsesta, mutta Maria kätki ne sanat tutkistellen sydämässänsä.

Muut taisit pitää paimenten muistelukset hourauksena. Ja niin se taitaa vielä nytkin tapahtua, että usiammat pitävät paimenten joulusaarnaa joutavana ja lapparina. Ne, jotka nukkuvat, ei kuule, mitä paimenet puhuvat. Ja ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, menevät ilman epäilemättä Betlehemiin katselemaan sitä taivaallista vierasta, joka makaa seimessä luontokappalten keskellä, sillä luontokappaleet tuntevat paremmin Luojan sa kuin suruttomat ja paatuneet ihmiset. Niin kuin Herra sanoo profeetan Esaiaksen kautta: Härkä tuntee isäntänsä, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra.

Tuntekaat nyt luojaanne, te härkä ja aasi. Ja te tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset. Katsokaat, kuinka ihana ja kaunis tämä lapsi on, joka tuli meille vieraaksi ja opetti meitä, että meidän pitää tuleman lapsen kaltaiseksi ennen kuin me pääsemme taivaan valtakuntaan. Tuntekaat teidän Luojanne, te harakat ja varikset. Mutta ei suinkaan varikset ja harakat tunne Häntä, eikä pissihaukat ja hattarat, vaan ainoastans tiaiset, ja pääskyiset ja satakieliset, jotka visertävät Luojalle kiitosta sen valkeuden edestä, joka tuli maailmaan. Amen.

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös. SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös. SKHS Kollerin kokoelma n:o 97 Kansallisarkisto Helsinki /

Jokainen, kuin veljeänsä vihaa, hän on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdessäkään murhaajassa ole ijankaikkinen elämä pysyvä. 1. Joh. 3:15

Mitä Johannes tässä kirjoittaa niistä, jotka vihaavat veljeänsä, on ijankaikkinen totuus, vaikkei ne, jotka veljeänsä vihaavat, tunne vihaansa, koska viha muuttuu totuudeksi. Sillä vihalla ymmärretään tässä paikassa erinomattain sitä hengellistä vihaa, joka läpi aikaa on ollut vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä siitä saakka, kuin Aadamin ensimmäinen poika Kain tappoi veljensä.

Ei niillä ollut riitaa maallisten kappalten päältä, mutta niinkuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu. Kain oli nimittäin lihan jälkeen syntynyt. Hän oli käärmeen siemen. Hän oli ensimmäinen kristittyin vainooja. Ja hänen sukukuntansa on vielä elämässä. Tämä kristittyin vainoaminen on pysynyt siitä saakka, kuin Kain tappoi veljensä, ja on pysyvä niin kauan kuin joku kristitty löytyy maailmassa.

Ja kutka ne ovat, jotka erinomattain vainoavat kristityitä? Huorat ja varkaat ovat ensimmäiset vainoamaan kristityitä, sitte juomarit ja viinaporvarit, sitte kiroilijat ja tappelusmiehet ja viimein suukristityt ja siveät. Kaikki nämät vihaavat ja vainoavat kristityitä.

Vanhassa Testamentissä ovat semmoiset ihmiset vainonneet profeetoita ja Uudessa Testamentissa ovat samankaltaiset ihmiset vainonneet kristityitä. Ja kaikki tämä viha ja vaino on tullut siitä, että profeetat ovat Jumalan puolesta haukkuneet ja soimanneet suruttomille syntiä. Sen haukkumisen tähden suutuit kaikki suruttomat profeetoille. Sen saman haukkumisen tähden tapettiin Johannes kastaja, ja sen haukkumisen ja tuomitsemisen tähden ristiinnaulittiin myös Vapahtaja. Ja ei se ole niin ihmeellinen, että julkiset huorat ja varkaat vihaavat kristityitä sen haukkumisen tähden, mutta se on ihmeellisempi, että myös siveät ihmiset suuttuvat kristityille.

Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja

fariseukset olit mielestänsä siveät ihmiset, mutta nepä pahimmiten vihasit Vapahtajaa. Ja niin se näkyy vielä nytki olevan, että papit, kirjanoppineet ja fariseukset ovat pahimmat vainoamaan kristityitä. Se tulee siitä, että he ymmärtävät noutaa valkean helvetistä, eli kääntää maailman lain nurin, niin että se laki, joka on suruttomia vastaan tehty, tulee kristityille. Mutta Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: "Jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja sitä he tekevät, ettei he tunne minua eikä Isää."

Saulus oli sokeudessaan kiivas vainoamaan Jumalan seurakuntaa, sillä hän oli saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat villihenget, jotka muka tahtoivat Mooseksen uskoa hävittää. Ja tämän aikaiset suruttomat sanovat, että kristityt tahtovat Lutheruksen uskoa hävittää. Mutta ei he tiedä raukat, mikä Lutheruksen usko on, ja mistä Lutheruksen usko on alkunsa saanut.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja lukenut hirmuisen tuomion niille verimadoille, jotka ovat profeettain verta vuodattaneet. Ja se tuomio kuuluu kaikille Jeesuksen ristin vihollisille, sekä entisille verimadoille, että tämän aikaisille, jotka vielä nytki vainoavat Jumalan seurakuntaa ja sen kautta ilmoittavat vihansa Jumalata kohtaan. Kristityt saavat olla tuskassa, pelvossa ja ahdistuksessa niitten suruttomain tähden, jotka heitä vihaavat uskon tähden.

Mutta kristityillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että he pian pääsevät vihamiesten vainoamisesta, koska se suuri Ristinkantaja tulee tuomitsemaan maailmaa. Silloin alkavat kristittyin viholliset, pilkkaajat ja vastustajat ulvomaan ja kiristelemään hampaitansa, koska he saavat nähdä ketä he pistäneet ovat. Katuvaiset ja uskovaiset pääsevät pian siirtymään kirkkaaseen ilmaan. Ja niinkuin Stefanus näki jo täällä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä, niin saavat myös kaikki uskovaiset pian nähdä Jumalan Pojan istuvan voiman oikealla kädellä. Isä meidän jne.

Evankelilumi: Matt. 23: 34

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Jeesus juutalaisia profeettain vainoamisesta ja uhkaa hirmuisella tuomiolla. Meidän

pitää katseleman, mikä hirmuinen tuomio tulee niille juutalaisille, jotka vihaavat ja vainoavat profeetoita.

Juutalaisille oli niin paljon saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, että heidän olis jo aikaa pitänyt tekemän parannusta säkissä ja tuhassa, mutta juutalaiset pahenit ja paaduit siitä parannuksen saarnasta, niinkuin myös täällä suruttomat paatuvat, jota enemmän heille saarnataan. Paatumus on tullut juutalaisille profeettain, Johannes kastajan ja Vapahtajan saarnoista.

Mutta olikohan se profeettain ja opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Niin luulevat juutalaiset, että profeettain syy se on, että he paatuvat, vaikka ensin osa juutalaisista ei tunne paatumustansa. He luulevat, että nuo ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sentähden heidät pitää tapettaman ja hävitettämän; sillä juutalaiset ovat välistä sanoneet näin: "Profeetat puhuvat tuuleen, ja niillä ei ole Jumalan sanaa."

Ja niin sanovat vielä nytki muutamat juutalaiset: "Kristityt tulevat kirouksella ihmisten päälle. Eivät he puhu Jumalan sanan jälkeen." Mistä juutalaiset ymmärtävät Jumalan sanaa? He luulevat näkevänsä ja kysyvät: "Olemmeko me sokeat?" Vielä rietas skoulaa heitä, että heidän pitää valheita uskoman.

Jos huono vuosi tulee, niin pannaan profeettain päälle syy. Jos nälkä ahdistaa kansaa, niin profeetan pään pitää vastaaman. Eivät juutalaiset tahdo tunnustaa, että he ovat sen rangaistuksen ansainneet. Ja tämä on nyt oikea syy, minkätähden juutalaiset vainoavat profeetaita ja kristityitä. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että profeetat tulevat vääriksi ja juutalaiset oikeiksi. Kristityt muuttuvat villihengiksi ja suruttomat tulevat kristityiksi.

Niinmuodoin on maailman ruhtinas antanut juutalaisille oikeuden vainota profeetoita ja vihata kristityitä. Tämä vanhurskas veri on alkanut vuotamaan Aabelista asti, ja on läpi ajan vuotanut ja vuodatetaan vielä nytkin pakanain seassa. Mutta tämän vanhurskaan veren pitää kerran tuleman polttavaiseksi, koska silmät aukenevat. Vaikka ei suruttomain ja paatuneitten tunto herää enää armon ajassa. Niin näyttää kaikista heidän

raadistansa (toimistansa), että he menevät paanuneina helvettiin.

Niin kävi niille juutalaisille, jotka paaduit Johanneksen, Kristuksen ja apostolein aikana. Rietas teki heidät niin sokeiksi, että he nousit esivaltaa vastaan, jonka tähden esivalta rankaisi heitä hirmuisesti. Vaara on, ettei käy tämän aikaisille juutalaisille juuri samoin. Semmoiset ajan merkit ovat jo näkyneet, ja jos parannusta ei tule tälle paatuneelle kansalle, niin väärin käypi. Täällä ne juovat, täällä ne kiroavat, täällä ne varastavat, täällä ne huoraavat, niin kuin Sodomassa ja Gomorrassa. Täällä he pilkkaavat kristityitä ja ylenkatsovat sanaa ja armonvälirikappaleita.

Nälkä ja kallis aika rupeaa jo ahdistamaan köyhempiä. Eikö siis ole nähtävä, että Jumala on aikonut vuodattaa vihansa maljan maan päälle? Kristittyin pilkkaajat ja vastustajat saavat pian nähdä, mitä heidän paatumuksestansa seuraa. Kaikki vanhurskas veri, joka oli vuodatettu Vanhassa Testamentissa, hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakarian, Barakian pojan vereen asti, tuli juutalaisten päälle Vapahtajan kuoleman jälkeen Jerusalemin hävityksessä.

Ja se vanhurskas veri, joka Uudessa Testamentissa on vuodatettu ensinnä pakanoilta ja sen jälkeen paavilaisilta, pitää myös koston saaman, sillä jota enemmän kristityitä vihataan ja vainotaan, sen suuremmaksi tulee paatumus suruttomassa kansassa, joka tämän vihan ja vainon tähden annetaan saatanan haltuun. Ei pilkkaajillakaan ole huokeampi kuin vastustajille, jotka totuutta vastaanseisovat, niille tulee sama tuomio.

Mutta ei olis maailman ruhtinaalla niin suuri voima hallita pakanoita, ellei hänellä olis voima kääntää suruttomain silmät nurin, niin että he katsovat kristillisyyden vääräksi ja oman suruttomuutensa he katsovat oikeaksi. Juutalaiset näit seitsemän syntiä Kristuksen elämässä ja sentähden juutalaiset ei saattaneet uskoa hänen oppiansa oikeaksi. Samaten he myös näit vikoja opetuslapsissa. Sentähden juutalaiset ei uskoneet heidän oppiansa oikeaksi.

Näinä aikoina on suruttomilla sama kirkkaus näkemään kristittyin vikoja. Ja

kukas niille on antanut niin kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja? Ei kukaan muu kuin sama lasimestari, joka Kristuksen aikana antoi juutalaisille kirkkaat silmät näkemään hänen vikojansa. Ja niin kauan kuin suruton ihminen näkee kristittyin vikoja, täytyy hänen pysyä paatumuksessansa.

Niin on nyt maailma vihannut ja vainonnut profeetoita, Kristusta ja hänen opetuslapsiansa maailman alusta ja niin on maailma heitä vihaava niin kauan kuin maailma seisoo, että synnin mitta täytettäisiin, että kaikki verimadot puserrettaisiin etsikkopäivänä. Ja heidän täytyy viimein oksentaa ulos kaiken vanhurskaan veren, jonka he imeneet ovat, niin kuin kirjoitettu on tämän päivän evankeliumissa. Ja se vanhurskas veri, jonka he imeneet ovat, pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti.

Stefanus oli ensimmäinen kristitty Uudessa Testamentissä, jonka vanhurskaan veren paatuneet vuodatit. He olit niin hirmuisesti suuttuneet Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Eikös suruttomat nyt ymmärrä, mikä hirmuinen viha heillä on Jumalaa kohtaan, koska he näkevät hahmonsa juutalaisten menetyksessä? Eikö suruttomat nyt mahda arvata olevansa Jeesuksen ristin vihollisia? Mutta se on kätkeyty heidän silmäinsä edestä.

Kristityt tietävät kyllä, ettei maailma saata olla vihaamatta ja vainoamatta, mutta he tietävät myös, että se suuri Uskonsankari saattaa niin vahvistaa heidän uskonsa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettei perkele ja maailma saata heidän sieluansa vahingoittaa, vaikka perkeleen joukko ruumiin tappais. Jeesus sano opetuslapsillensa: "Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa, mutta peljätkää enemmän sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa." Ja älkää iloitko siitä, että hirmuinen tuomio tulee niille, jotka teitä vainoavat, mutta iloitkaa siitä, että teidän nimenne on elämän kirjaan kirjoitettu. Amen.

Alkuperäinen / SKS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Hän löysi hänen erämaassa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa. Hän vei hänen ympäri, hän opetti hänen ymmärtämään ja varjeli hänen niinkuin silmäteränsä. Niin kuin kotka kehoittelee pesänsä ja laukuelee poikainsa päällä, levittää siipensä, ottaa kunki heistä ja kantaa siipeinsä päällä, niin Herra yksinensä talutti häntä, ja ei ollut hänen kanssansa muuta Jumalata. Näin puhuu Herra 5.Moos.32:10-12

Minä löysin hänen erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa, nimittäin Egyptin pakanallisessa orjuudessa, kussa ei ollut Israelille turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Siellä oli se suuri itkukorpi, kussa vaimot ja lapset itkit monta kertaa yhden hirmuisen pakanan tähden, joka pakanallisuutensa ja jumalattomuutensa tähden pieksi ja nälytti heitä. Ei ollut niillä raukoilla mihinkään turvaa, sillä ei ollut silloin heillä itselläkään tietoa Israelin Jumalasta, sillä Jumalan sana oli niin kuin yksi vanha juttu, jota ei moni lukenut, ja paljon vähemmin he ymmärsit Jumalan armolliset lupaukset, sillä Jumala oli luvannut heille sen armollisen lupauksen, että hän tahtoi aikansa pelastaa heitä siitä suuresta itkulaaksosta, ja viedä heitä siihen maahan, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa.

Mutta heillä oli ainoastansa kuollut usko ja turha luottamus. Jos joku olis siihen aikaan moittinut hänen omaa huonoa tilaisuuttansa, niin ei hänellä kuitenkaan ollut voimaa puhua muille. Ei ollut voimaa valittaa, että pakanat jumalattomalla elämällänsä uhkaisit ja rasitit Israelin lapsia.

Tässä surkeudessa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa löysi Herra sinun, Israel, ja opetti sinun ymmärtämään niitä lupauksia hänen luvatususta Kaanaan maastansa, jotka hän oli antanut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille. Mitä olis sinusta tullut, Israel, jos sinä olisit kuollut siinä pakanallisessa maassa ja siinä onnettomassa tilaisuudessa, kussa ei ollut tietoa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalasta, mutta ainoastansa hirmuinen orjuus ruumiin ja sielun puolesta.

Ilmanki sinä muistat, Israel, kuinka monta kertaa sinä olit soimaamassa Moosesta, joka Jumalan pakottamisen kautta rupesi johdattamaan sinua Kaanaan maalle? Ilmanki sinä muistat, kuinka monta kertaa kärsimättömyys tuli sinun päälles vaelluksen alla korvessa, koska sinä sanoit Moosekselle: "Eikö hautoja ollut Egyptissä, että sinä veit meitä korpeen kuolemaan?"

Kuinkas olis käynyt, Israel, jos sinä olisit kuollut pakanan maassa suruttomuudessa, niinkuin sinun halus välistä on ollut? Olisitko tullut koskaan näkemään Kaanaan maata, jos olisit siinä suruttomuudessa kuollut ja siinä pakanallisuudessa, kussa ei ollut yhtään tietoa Israelin Jumalasta, jos Herra ei olis opettanut sinua Mooseksen kautta ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala oli luvannut murheellisille, katuvaisille ja pakanoilta ylönkatsotuille Israelin lapsille, jotka Herra löysi erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa?

Nyt on Herra sinulle opettanut näitä kalliita armonlupauksia, joita hän on antanut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille siitä siunatusta maasta toisella puolella Jordania, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa. Nyt hän on opettanut sinua ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy Jordanin virran tykönä.

Nyt sinä tiedät, Israel, mihinkä sinun pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, saati et sinä väsy tien päälle eli rupea napolisemaan Moosesta vastaan, ettei tässä korvessa ole joka paikassa otollista vettä eikä marjoja puisa. Herra on luvannut sinua kantaa, Israel, niinkuin kotka kantaa poikiensa siipeinsä päällä. Koska kotkalla on niin suuri rakkaus pojillensa, että hän ottaa poikansa ja kantaa siipeinsä päällä, miksei siis Herran pitäis kantaman sinua, Israel, jos sinä turvaat häneen ja annat sielus ja ruumiis hänen haltuunsa ja huomaansa, sillä hän on luvannut varjella sinua niinkuin silmäterää.

Muista nyt, Israel, missä surkeassa sielun tilaisuudessa Herra sinun löysi siinä hirmuisessa suuressa itkulaaksossa, kussa sinä et nähnyt maata etkä taivasta, etkä silloin nähnyt pohjattomuuttakaan vielä, että olisit häntä karttanut. Et

sinä tiennyt mitään siitä maasta, joka on se oikea Isänmaa, vaan aivan sokeus ja pimeys oli joka haaralla. Ei ollut muuta ruokaa sielulle kuin vanhaa hapatusta, pirunpaskaa ja lihapadat. Mutta sitte kuin Herra sinun opetti ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka hän oli luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille ja heidän siemenellensä iankaikkisesti perittäväksi, ja Mooseksen kautta alkoi sinua johdattamaan punaisen meren rannalle. Silloin tuli sinulle hätä, Israel, ja silloin Herra otti sinun siipeinsä alle, niinkuin kotka ottaa poikansa, ja sinä astuit uskossa punaiseen mereen, ja siinä hukuit ne viholliset, jotka ajoit sinua takaa ja sinä pääsit toiselle puolelle punaista merta veisamaan kiitosvirttä Herralle.

Muista nyt, Israel, sitä autuaallista hetkeä ja kuuntele, mitä Israelin Paimen saarnaa tämän päivän evankeliumissa: Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapses, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet.

Vanhassa Testamentissä on Herra kotkan siivillä kantanut Israelin lapsia, mutta Uudessa Testamentissä kokoaa hän Israelin lapsia niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ei ole moni tahtonut antaa itseänsä koota. Kananpojat ovat vaarinottamattomat. Ei ne ymmärrä peljätä vaarallisia paikkoja. Ei ne raukat näe kauvas, mistä haukka tulee. Ja kotkan pojat ovat ylpeät. Ne luottavat ylön varhain voimainsa päälle. Kuinka nyt on teidän kanssanne, te kanan pojat? Joko nyt olette ottaneet suojanne ja turvapaikkanne kanan siipein alle? Joko olette kuunnelleet vanhemman kutsumusääntä? Oletteko kaikki ottaneet vaarin vanhemman varotusäänestä? Kyllä vanhin kuitenkin näkee haukan kauvas.

Kootkaa nyt teitänne kanan siipein alle, koska hän levittää siipensä ja varoittavaisella äänellä kutsuu! Kuuletteko, kuinka taivaallinen Vanhin tänäkin päivänä huutaa ja valittaa: "Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapsias niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle." Rukoilkaa nyt, kanan pojat, että hän kokoais teitä kaikkia siipeinsä alle ja ottais teitä suojaansa ennen kuin haukka tulee teitä näppäämään! Kuule, sinä kanan poikain varjelijä, koska kanan

pojat parkuvat haukan kynsissä: Isä meidän, joka olet taivaassa.

Evankeliumi: Matt. 23: 34

Me kuulemme ylös luetussa pyhässä evankeliumissa, kuinka taivaallinen vanhin ottaa vertauksen kanasta, jolla on totisesti vanhemman sydän ja saarnaa niinmuodoin kanasta, joka kokoaa poikansa siipeinsä alle, kuin kova rajuilma tulee. Nyt taivaallinen vanhin on ottanut vertauksen kanasta osottaaksensa, kuinka tämä pikkuinen lintu, jonka sydämen taipumus ilmoittaa itsensä suuressa rakkaudessa poikiansa kohtaan, kokoaa heitä siipeinsä alle. Niin on taivaallinen vanhin tahtonut koota ihmisen lapsia siipeinsä alle, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ei moni tahtonut tätä suoja- paikkaa ottaa vastaan. Tutkikaamme siis taivaallisen vanhemman sydäntä kanan sydämellä ja katselkaamme: 1. Kuinka kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, ja 2. Kuinka Jeesus tahtoo koota lapsensa suojansa alle.

Jospa nyt kaikki kanan pojat kokoontuisit hänen siipeinsä alle! Että kanalla on täysi vanhemman sydän, näkyy siitä, että hän kokoaa poikansa siipeinsä alle. Kaikki ihmiset saattavat siinä katsella minkäkaltainen vanhemman sydän on. Ihminen on synnin kautta tullut niin turmelluksi, ettei hänellä ole semmoinen vanhemman sydän, kuin muutamilla luontokappaleilla; ei ole semmoinen rakkaus kuin kanalla, jolla on puhdas vanhemman sydän. Koska taivaallinen vanhin tahtoo osottaa, minkäkaltaisella rakkauksella hän tahtoo koota lapsiansa armollisen suojeluksensa alle, niin ei hän sano niin kuin Vanhassa Testamentissä: "Taitaako vaimo lapsensa, kohtunsa sikiän rakkaansa, pois hylätä, niin myös häneltä sydämensä halun kieltää," vaan Jeesus ottaa vertauksen kanasta, jolla on puhdas vanhemman sydän.

Ei ole ihmisen sydän, niin kuin kanan sydän. Moni äiti kunnian tähden surmaa lapsensa ja viskaa kiviraunioon. Moni vanhin vihan tähden armottomasti pieksää lapsiansa, ja muutampi vanhin sen saman vihan tähden tekee lapsensa perinnöttömäksi. Mutta ei kana tapa poikiansa, eikä hän vihassa heitä pieksä eikä surmaa, vaan aina hän vaikealla rakkauden varoitus äänellä heitä kutsuu ja

kokoaa, eli kasvattaa niitä näkyväisellä rakkauden taipumuksella.

Erinkaltaisella äänellä kana kokoaa poikiensa ruoalle, ja erinkaltaisella taas varoittaa heitä vaarasta, ja erinkaltaisella taas kutsuu heitä tykönsä. Kanan pojat taas pian oppivat ymmärtämään vanhemman ääntä. He ymmärtävät varsin, mikä on rakkauden ääni, mikä on pelvon ääni, mikä on varoituksen ääni, mikä on kova ääni, mikä on hiljainen ääni ja mikä kauhistuksen ääni.

Näettekö nyt vanhemmat, kuinka järjetön luontokappale on sata kertaa viisaampi ja toimellisempi poikainsa neuvomisessa ja ylöskasvattamisessa kuin ihminen, jolla ei enää ole puhdas vanhemman sydän. Jos jollakulla vanhemmalla olis joku taipumuksen aine jäänyt, ei se kuitenkaan ole verrattavat kanan sydämeen, jossa on puhdas se tunnon taipumus, mikä hänessä on.

Ei kanan sydämessä ole kunnian perkele, eikä vihan perkele, niinkuin ihmisellä on. Jos inhimillisen vanhemman pitää nousta lapsiansa, niin on usein vanha aatami seurassa. Jos lapset tekevät häpeällisiä töitä, jotka koskevat vanhemman kunniaan, niin ei ole enää muutaman vanhemman sydämessä armoa. Ymmärrättekös nyt, maalliset vanhemmat, minkätähden taivaallinen vanhin ei saata enää ottaa ihmisestä esimerkkiä, koska hän tahtoo osottaa rakkauttansa lapsiansa kohtaan, mutta häättyy ottaa esimerkin järjettömästä luontokappaleesta, jolla on puhdas vanhemman sydän?

Jeesus on sanonut tahtovansa koota sinun lapses, ei niinkuin inhimillinen vanhin, joka kokoaa lapsensa, vaan niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle. Ei ole ilmankaan ihmisellä enää oikia vanhemman sydän. Puhtaampi on vanhemman sydän kanalla kuin ihmisellä. Moni ajattelee, että ilmanki ihmisellä on parempi rakkaus lapsiansa kohtaan kuin kanalla pojillensa, vaan ei ole niin. Kanalla on puhtaampi ja suurempi rakkaus pojillensa, kuin ihmisellä.

Niin koloksi ja hirveäksi on ihminen tullut, ettei ole hänellä vanhemman sydän, sillä me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, ettei saata enää taivaallinen vanhin ottaa esimerkkiä ihmisen sydäimestä, vaan juuri luontokappaleesta täytyy hänen esimerkin ottaa, koska hän

tahtoo osottaa meille, millinen se oikea vanhemman sydän on. Hävetkää nyt, te järjelliset vanhemmat, koska järjettömillä luontokappaleilla on parempi ja puhtaampi vanhemman sydän kuin teillä!

Näin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle. Koska haukka on ilmassa, niin kanan pojat ei ymmärrä sitä peljätä, mutta kana kokoaa poikansa siipeinsä alle ja kantaa heitä jonku ladon alle. Jos kana havaitsee joitaki jyviä maan päällä, niin hän kokoaa niitä pojillensa. Jos joku vihollinen tulee, niin kana antaa heti varottavaisen äänen ja pakenee poikinensa turvapaikkaan. Jos hän ei pääse pakenemaan, niin hän antaa henkensä poikainsa edestä.

"Katsokaa taivaan lintuja", sanoo Jeesus, "ei he kylvä eikä niitä", ja kuitenkin ruokkii Herra heitä. Katsokaa taivaan lintuja, kuinka puhdas vanhemman sydän heillä on! Ei heillä ole maailman kunnia, niinkuin muutamilla ihmisillä, jotka tappavat lapsensa. Ei heillä ole vanha aatami, jonka kanssa muutamit vanhemmat pieksävät ja sen kautta paaduttavat lapsiansa. Ei taivaan linnut käy poikainsa edellä pahalla esimerkillä, niinkuin ihmiset. Taivaan linnut osottavat meille, kuinka huonoksi ja viheliäiseksi ihminen on tullut, mutta kuinka suuri rakkaus heillä on, koska taivaallinen vanhin ottaa heistä esimerkin ja osottaa, kuinka kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, kuin ihminen sitä vastaan on niin ruma ja perinpohjin turmeltu, ettei hänellä ole puhdas vanhemman sydän, vaikka vanhemman rakkauden pitäis olla suuremman ja puhtaamman kaikkea muuta rakkautta maan päällä.

Vanhemman rakkaus tahtoo olla kärsimättömyyden ja vanhan aatamin kanssa sekoitettu. Vielä kristitytki vanhemmat saavat tuntea tykönänsä, ettei vanhemman sydän enää ole niin puhdas kuin taivaan linnuilla, josta siis nähdään, ettei ole yksikään paikka ihmisessä puhdas ja viatoin kiireestä niin kantapäähän asti. Sentähden täytyy myös Pietarin sanoa: "Jos hurskas tuskalla autuaaksi tulee, kussa sitte jumalaton ja syntinen näkyy?"

Ei ole siis mahdollinen tulla autuaaksi, jos ei taivaallinen vanhin saa koota meitä, niinkuin kana kokoaa poikiensa siipeinsä alle. Me kuulemme hänen valit-

tavan tämän päivän evankeliumissa: "Kuinka usein olen minä tahtonut sinua koota, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle". Kanan pojat antavat itsensä koota. Kanan pojat tulevat kanan siipein alle, kuin kova pakkanen ja rajuilma on maailmassa. Kanan pojat tuntevat, ettei he tarkene muualla, kuin emän siipein alla.

Ei niillä raukoilla ole muualla turvapaikkaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Onko teillä muualla turvapaikkaa, te kanan pojat, kuin vanhemman siipein alla, koska kova pakkanen, tuisku ja rajuilma tulee maailmassa? Ei teillä taida olla niin paljon höyheniä, te kanan pojat, että te tarkenisitte muualla, kuin juuri vanhemman siipein alla.

Taivaallinen vanhin on tahtonut koota sinun lapses, sinä vaivainen Jerusalemi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet. Näin täytyy hänen valittaa suruttoman ja paatuneen kansan ylitse, ettei he tahtoneet. Mutta kanan pojat ovat kuitenkin tahtoneet tulla kanan siipein alle. Kanan pojat, jotka ovat pienet ja pikkuiset, mahtuvat vielä hänen siipeinsä alle.

Näettekö nyt, kuinka kana kutsuu teitä? Tulkaa hänen siipeinsä alle! Nyt on maailmassa tuisku ja rajuilma tullut, ja ei teillä ole höyheniä, että te tarkenisitte muualla kuin hänen siipeinsä alla. Siellä on teillä suojapaikka, kanan pojat, ja te pääskysen pojat, koska kylmä ilma tulee. Missä teillä on muualla suojaa, kuin vanhemman siipein alla? Tulkaat pian, koska hän tahtoo koota teitä, sillä nyt on pakkanen ja kova ilma maailmassa.

Nyt on se henki, jolla tuulessa valta on, nostanut kovan rajuilman maailmassa. Nyt ei ole kanan eikä pääskysen pojilla turvaa missään muualla, kuin juuri vanhemman siipein alle täytyy heidän paeta. Siellä on teillä lämmin. Siellä on teillä suoja. Tulkaa siis, kanan pojat, koska te kuulette, kuinka rakas vanhin, jolla on vielä puhdas vanhemman sydän, kutsuu teitä suloisella äänellensä! Varoituksen ja hartauden äänellä tahtoo hän koota teitä siipeinsä alle siihen asti, että teille kasvavat paremmat siivet, että te pääsette siirtymään tästä kylmästä ilmasta lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä, jossa ei ole sadetta eikä rajuilmaa, eikä pakkanen, niinkuin täällä. Siellä saatte istua elämän puun oksilla

laulain ja visertäin kiitosta sille suu-
relle Luojalle, joka teille hengen anta-
nut on. Amen. Halleluja.

Jäljennöksiä / Laestadiana Ag1, kir-
joittanut Gustaf Leonard Laestadius /
Oulun maakunta-arkisto.

Iisakki Poromaan jäljennöskirja.

N:o 7
TAINA JOULUSTA 1855

1 SUNNUN-

Minulle on annettu mies Herra. 1. Moos
4:1

Niin sanoi Aadamin vaimo Eeva, koska
hän synnytti ensimmäisen pojan, sillä hän
ajatteli, että tämä nyt on se vaimon sie-
men, jonka piti rikki musertaman käärmeen
pään, mutta ylö'n varhain Eeva rupeis
saarnaamaan Vapahtajasta. Vaikka nyt Eeva
oli uskonut Jumalan lupauksia siitä
tulevaisesta Vapahtajasta, ja tämä Eevan
usko tuli osittain siitä, että hän oli
sen armollisen lupauksen saanut Jumalan
omasta suusta, että vaimon siemen pitää
musertaman käärmeen pään.

Osittain tuli myös Eevan usko siitä
tuskasta, jonka hän joutui kärsimään
synnyttäissä, niin kuin vielä nytkin mo-
nen vaimon usko vahvistetaan lapsen
vaivassa. Kuitenki Raamattu osottaa, että
Eeva rupeis ylö'n varhain saarnaamaan
Vapahtajasta, koska hän luuli, että en-
simmäinen lapsi, joka vaimosta syntyi,
oli se siunattu vaimon siemen, jonka piti
rikkimusertaman käärmeen pään.

Ja minkätähden Eeva rupeis ylös var-
hain saarnaamaan Vapahtajasta? Jo! Sen-
tähden, että hänellä oli yksi vahva kuol-
lut usko, joka monessa vaimossa vaikuttaa
niin paljon, että hän saarnaa
Vapahtajasta, vaikka omatunto ei ole vie-
lä herännyt. Jos Eevalla olis ollut oikea
itsensä tunteminen, olis hän mahtanut
arvata, ettei Vapahtaja tule sen-
kaltaisesta pahasta siemenestä, kuin
Adamilla ja Eevalla oli jälkeen
syntiinlankeemuksen, koska he vasta olit
ulos ajetut paratiisistä, ja molemmilla
oli paha omatunto, sillä jokainen, joka
pahalla tunnolla siittää, pitää tietämän,
että vanhemman paha luonto tarttuu lap-
sille. Sen saattaa jokainen koetella, ei
ainoastansa itsestensä, jos hänellä on
lapsia, vaan myös Aadamin ja Eevan esi-

merkistä. Sillä Aadamalla ja Eevalla oli paha omatunto, koska heitä ajettiin ulos paratiisista. Ja varsin jälkeen siitettiin ensimmäinen lapsi, jolle tarttui vanhemman paha luonto.

Mutta koska molemmat vanhemmat saivat nähdä synnin vaikutuksia omissa lapsissansa, rupeis lasten pahuus koskemaan vanhemman sydämeen. Koska he näit, että omat lapset tulit heille suruksi ja mielikarvaudeksi, silloin tuli vanhemmille ilman epäilemättä muret omista lapsista, ja tämä muret vaikutti niin paljon, ettei vanhalla aatamalla ollut niin suuri voima kuin ennen. Ja siitä syystä erinomattain tuli nuorempi poika Abel hiljaisemmaksi, koska vanhan aatamin sappi ei tippunut enää niin paljon kuin silloin, koska ensimmäinen lapsi siitettiin.

Vaikka tämä oppi perisyynnistä vastaan sanotaan maailman viisailta, jotka ei usko, että turmelus on siemenessä. Kuitenki tiesi Daavid sen koska hän sanoo: MINä olen syntisestä siemenestä syntynyt, ja ne, jotka tarkasti tutkivat ihmisen turmeltua luontoa, pitää havaitseman, että vanhemmissa on syy, koska muutamat lapset ovat ylpeät ja muutamat hiljaiset, vaikka he ovat samoista vanhemmista syntyneet. Se tulee sen päälle, millä tunnolla ja millä luonnolla vanhemmat ovat olleet, koska lapset ovat siinneet. Jos vanhin on ollut vanhan aatamin hallussa vähän aikaa ennenkuin lapsi on siinnyt, niin tarttuu sama paha luonto lapselle.

Tämä oppi perisyynnistä ei ole mikään uusi oppi, vaikka se kovin vastaan sanotaan maailman viisailta, jotka ei usko, että perisyntiä on. Mutta tohtorit, jotka paremmin tutkivat ruumiin ja sielun rakennusta, tietävät hyvin, että turmelus tarttuu lapsille. Olis siis Eeva mahtanut arvata, että semmoisesta siemenestä ei tule Vapahtaja, joka on niin puhdas synnistä. Mutta Eevalla ei ollut itsensä tunteminen siinä asiassa, ja sentähden rupeis hän ymmärtämättömyydestä ylhäin saarnaamaan Vapahtajasta erinomattain siitä syystä, että hän uskoi yhden väärän Vapahtajan päälle. Hän luuli, että Kaini on se siunattu lapsi eli siemen, joka piti rikki musertaman käärmeen pään.

Meille on tänä päivänä evankeliumissa

annettu toinen esimerkki yhdestä vaimosta, joka myös on saarnannut Vapahtajasta, nimittäin Hanna profetissa, mutta se vaimo ei ole uskonut yhden väärän Vapahtajan päälle niin kuin Aadamin vaimo Eeva. Tämä Hanna oli myös toisella tunnolla kuin Eeva, sillä Hannan tunto oli herännyt, mutta Eevan tunnosta emme tiedä, millinen se oli, koska hänellä ei ollut itsensä tuntemista. Me tiedämme nimittäin, että jokainen ihminen, jolla ei ole oikeata itsensä tuntemista, ei tunne myös oikeata Vapahtajata. Jos sentähden semmoinen uskoo yhden väärän Vapahtajan päälle niin hän on itsepetollisuudessa. Mutta Hanna profetissa tunsii oikein itsensä. Sentähden hän tunsii oikean Vapahtajan.

Hanna profetissa, sinä olet kauvan aikaa ollut leskenä ja ilman epäilemättä kauvan aikaa odottanut sitä autuaallista hetkeä, koska sinä saat nähdä maailman Vapahtajan. Nyt saat sinä saarnata hänestä kaikille, jotka odottavat lunastusta Jerusalemissa. Nyt sanon minä, koska olet nähnyt häntä omilla silmilläs, nyt saat sinä saarnata hänestä. Ja niinkuin sinä olet vireästi rukoillut Jumalan temppelissä, että sinäkin saisit nähdä maailman valkeutta, niin rukoile nyt ilolla ja riemulla, että Jumalan poika tulis tällä hetkellä kannetuksi temppeliin, että sinä saisit nähdä hänen ja kantaa häntä käsissä, ennenkuin sinä kuolet. Isä meidän joka olet taivaassa.

Evankeliumi Luuk. 2: 33 - 40

Evankeliumissa on kirjoitettu, ei ainoastansa Simeonista, joka tuli valmiiksi kuolemaan Vapahtajan näkemisen kautta, vaan myös Hannasta, joka saarnais Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta. Me olemme ennen puhuneet sen vanhan Simeonin ennustuksesta, jonkatähden se mahtais olla sovelias tällä kerralla puhua Hannasta. Katselkaamme siis, kuinka Hanna profetissa saarnaa Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lunastusta.

Paljon niitä oli, jotka odotit Israelin lunastusta, mutta useimmat odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, jonka piti lunastaman juutalaisia Roomalaisten vallan alta. Kaikki suruttomat odotit ainoastansa muutosta hallituksessa, koska heidän kuninkaansa Herodes oli

yksi julma tyranni, joka ei ainoastansa rasittanut kansaa raskailla veroilla, vaan myös tappoi paljon ihmisiä ja vuodatti viatonta verta. Sentähden juutalaiset odotit yhden muutoksen hallituksessa, ja heillä oli semmoinen usko, että ulosluvattu Vapahtaja eli Kristus piti pian tuleman heitä maallisten tyrannein alta vapahtamaan, sillä kaikki suruttomat tuntevat lihallista orjuutta, koska esivalta on kova ja ankara rasittamaan heitä, ja ne odottavat niin muodoin muutosta hallituksessa.

Mutta suruttomat ei tunne yhtään vaiivaa siitä hengellisestä orjuudesta. Ei ne raukat tunne, kuinka päätyranni perkele hopittaa heitä tulisen ruoskan kanssa helvettiin. Sentähden suruttomat ei saata odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jonka pitää lunastaman kuoleman vankeja perkeleen vallan alta. Mutta vanha Simeon ja Hanna profetissa olit niitten harvain seassa, jotka odotit Israelin lunastusta hengellisesti. He tunsit nimittäin suuren vaivan ja rasituksen perkeleen päälle-karkaamisesta.

Koska se on kirjoitettu Hannasta, ettei hän lähtenyt temppeleistä palvelemasta Jumalata yöllä eikä päivällä, paastolla ja rukouksilla, niin se on arvattava, ettei hän pitänyt niin suurta muretta ruumiin elatuksesta. Mutta suurin muret oli hänellä siitä, kuinka hänen sielunsa tulis pelastetuksi. Hän oli siis yksi katuva ja armoa etsivä sielu, joka oli tarttunut kiinni Jumalan armolupauksiin siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta ei hän ollut vielä nähnyt Vapahtajaa. Kuitenki hän odotti häntä pian tulevan. Ja koska Maria tuli temppeeliin poikansa kanssa ja sai nähdä sen vanhan Simeonin ottavan lasta syliinsä ja kiittävän Jumalata, silloin tuli myös Hanna iloon, sillä hän uskoi, että se lapsi on itse Vapahtaja.

Me saatamme sanoa vakaisesti, että Simeon ja Hanna olit heränneet ja katuvaiset sielut, ja että he uskoit vakaisesti sen luvatus Vapahtajan päälle. Erinomattain, koska Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maistaman, ennenkuin hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Niillä on siis ollut totinen katumus ja toivo. Mutta vasta sillä hetkellä tulit he iloon, koska he sait nähdä Kristusta. Ei

Hanna profetissa ole saattanut paljon saarnata Kristuksesta ennenkuin hän oli nähnyt häntä.

Mutta kenelle hän nyt saarnaa Kristuksesta? Saarnaisko hän suruttomille Kristuksesta? Evankelista sanoo, että hän puhui niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta, se on: katuvaisille, murheellisille, epäileväisille, alaspainetuille, hengessä vaivaisille, joilla ei ollut yhtään iloa eli lohdutusta maan päällä. Nämät katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut sielut odotit kyllä Israelin lunastusta, mutta ei ollut heillä yhtään iloa, koska se ulosluvattu Vapahtaja oli heille tuntematon.

Muutamat saatoit toivoa, että he saavat nähdä Kristusta ennenkuin he kuolevat. Mutta ei tainnut olla se toivo kaikilla, sillä viimeinen lupaus Kristuksesta oli annettu profeetta Malakian kautta. Ja siitä saakka oli jo neljä sataa ajastaikaa kulunut, ja ei vielä yhtään Messiasta eli Vapahtajaa tullut. Kyllä tosin juutalaiset vielä nytki odottavat Messiasta tulevan, vaikka se on yksi maallinen Vapahtaja, jota he odottavat, mutta ei näy olevan katuvaisilla niin suuri pitkämielisyys ja kärsivällisyys, että he odottavat ylöns kauan lunastusta, ennenkuin he rupeavat epäilemään autuudestaan.

Koska Messias ei tule varsin heitä auttamaan siitä raskaasta elämästä, jossa heränneet ja katuvaiset sielut ovat, tahtovat he nääntyä epäilyksen tähden ja rupeavat ajattelemaan, ettei auta enää pyrkiminen eli odottaminen, ja sitte heittävät itsensä hengelliseen laiskuuteen. Heittävät valvomasta ja rukoilemasta. Lakkaavat uskossa kilvoittelemasta ja kolkuttamasta. Ja sen hengellisen laiskuuden perästä tulee hengellinen nukkuminen. Maailman rakkaus panee vähittäin valvomaan maailmaan käsin, josta ei tule maallinenkaan Vapahtaja, jopa sitte hengellinen.

Näettekös nyt raskautetut sielut, jotka olette odottaneet Israelin lunastusta, ja ette ole vielä saaneet täydellistä lunastusta, näettekös, kuinka kiivaat juutalaiset ovat odottamaan yhtä maallista Vapahtajaa, joka on kuitenkin yksi turha toivo. Juutalaiset ovat jo odottaneet 2000 ajastaikaa yhtä maallista Vapahtajaa, joka heille pitää ylös-

rakentaman uuden Jerusalemin. Ja ei ole vielä juutalaisten toivo sen tulevaisen Vapahtajan päälle loppunut.

Ja te murheelliset, te katuvaiset, te raskautetut sielut, jotka odotatte yhtä hengellistä Vapahtajaa, ette voi odottaa Israelin lunastusta yhden vuoden eli yhden kuukauden, eli yhden viikon, vaikka Hanna profetissa saarnaa teille, että Messias on jo tullut; että hän ilmoittaa kohta kunniansa; että hän tulee pian saarnaamaan kuoleman vangeille lunastusta. Ei ole vanha Simeon eikä myös Hanna profetissa lakanneet odottamasta Israelin lunastusta, vaikka viimeinen lupaus hänestä oli annettu 400 ajastaikaa ennen.

Ja tämän alinomaisen odottamisen ja ikävöitsemisen tähden ovat Simeon ja Hanna saaneet nähdä Herran Kristuksen tempelissä. Ja koska se vanha Simeon ja Hanna profetissa saarnaavat hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta, joka ei ole tapahtunut ennen, koska kaikki juutalaiset Jerusalemissa odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, joka ei tule koskaan, vaikka kuinka kauan odottaisit.

Niin uskokaat nyt, te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, uskokaat nyt, te murheelliset ja katuvaiset, että Messias on jo tullut, koska Simeon ja Hanna ovat häntä nähneet. Uskokaat, te raskautetut ja huokaavaiset, että Kristus tulee pian lunastamaan kadotetut lampaat Israelin huoneesta, uskokaat, koska Simeon ja Hanna saarnaavat teille Kristuksesta, että Sionin kuningas tulee pelastamaan teidän sielujanne tästä kuoleman laaksosta ja tyrannien orjuudesta, jotka vaivaavat ja rasittavat teidän sielujanne. Uskokaat, että juutalaisten turha toivo ja luottamus yhden maallisen Vapahtajan päälle on yksi perkeleen petos, jolla hän kääntää heidän silmänsä nurin, että heidän pitää valheita uskomon.

Sillä kaikki juutalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kuolevat heidän synnissänsä, ennenkuin heidän Vapahtajansa tulee. Ja ne raukat, jotka uskovat maallisen Messiaksen päälle, saavat vielä yhden onnettoman kuoleman. Sillä ei ne saa nähdä sitä maallista Vapahtajaa koskaan. Mutta Simeon ja Hanna, jotka odottavat yhtä hengellistä

Vapahtajaa, ne saavat häntä nähdä ennen kuolemata. Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemata maistaman ennen kuin hän näkee Herraa Kristusta. Ja hän sai myös nähdä, ja tuli sillä näkemisellä valmiiksi kuolemaan.

Ei ole tosin kirjoitettu Hannasta, olisko hän saanut samankaltaisen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, mutta hän odotti kuitenkin Israelin lunastusta vanhuuteen asti. Hän odotti. Hän ikävöitsi, hän rukoili hengen sanomattomilla huokauksilla. Ja tämä odottaminen ja ikävöitseminen vaikutti niin paljon, että hän sai nähdä Vapahtajansa. Ja sen näkemisen kautta tuli Hanna iloon ja rupeis puhumaan Messiaksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lohdutusta.

Te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, älkäätkö odottamasta Israelin lunastusta, vaan olkaat Hannan kanssa lakkaamatta paastoomisessa ja rukouksissa siihen asti, että Sionin kuningas tulee antamaan teille ijankaikkisen lunastuksen. Te murheelliset ja raskautetut sielut, tulkaat Hannan kanssa Herran temppeleihin, sekä ne, jotka ovat vakuutuksen saaneet Pyhäältä Hengeltä, että myös ne, jotka ei ole saaneet. Kyllä Simeoni varsin tuntee Herran Kristuksen, joka on jo ennen saanut vakuutuksen. Ja siitä tulee myös Hanna tuntemaan Kristusta ja uskomaan.

Simeon tulee valmiiksi kuolemaan sen näkemisen kautta, ja Hanna profetissa alkaa saarnaamaan kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lunastusta. Ja uskokaat nyt, te murheelliset, katuvaiset ja raskautetut sielut, että Messias on tullut. Sionin kuningas on tullut kuoleman vankeja lunastamaan ja suloista armovuotta saarnaamaan Israelin vuorilla. Amen

Jäljennös / SKS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 8 UUDENVUODEN PÄIVÄNÄ 1859

Pietari kirjoittaa, ettei ole muuta nimeä taivaan alla annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman, kuin tämä Jeesuksen nimi.

Ilman epäilemättä oli Pietari arvellut jonku muun vapahtajan löytyvän, joka

saattais pelastaa ihmissukukunnan. Kun Pietari Vapahtajan kuoleman jälkeen oli epäuskossa ja epäilyksessä, rohkeni hän ajatella jonkun muun Vapahtajan löytyvän, joka saattais pelastaa ihmissukukunnan hänen onnettomuudestansa. Mutta ei hän silloin ole löytänyt muuta nimeä, kuin ainoastansa tämän Jeesuksen nimen. Vaikka hän kovin epäili, ettei se taida olla oikea Vapahtaja, joka ei saata auttaa itseänsä kuolemasta ja vihollisten käsistä, ei hän kuitenkaan ole muuta nimeä löytänyt, kuin tämän Jeesuksen nimen. Jota enemmän hän ajatteli, sitä enemmän hän tuli vakuutetuksi siitä, ettei muuta nimeä löydy, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.

Nyt ei muut kuin maailman viisaat epäile, lieneekö tuo Jeesus Natsarenius ollut ainoa oikea mies, joka kelpaa vapahtajaksi. Mutta siitä ainoastansa katuvaisilla on epäily, kuinka Jeesus saattaa semmoisia syntisiä vastaanottaa, ennenkuin he tulevat paremmiksi. Sitä epäilee moni epäuskon vanki, jos sopii uskoa hänen päällensä ja jos uskaltaa omistaa hänen ansiotansa ennenkuin parempi katumus, suurempi hartaus, kovempi omantunnon vaiva ja suurempi hätä Vapahtajan perään tulee.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset epäuskon vangit viimein löytävät vapahtajansa maailmasta, kuin eivät tule Vapahtajan tykö silloin, kuin he tuntevat huonoutensa ja mitättömyytensä. Omanvanhurskauden perkele väsyttää epäuskon vankeja ja ahdistaa heitä maailmaan, kuin eivät he usko silloin, koska Jeesus Natsarenius on saapuvilla. Viimein löytävät he parhaan ilonsa maailmassa, koreudessa, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa. Siinä tilassa löytävät he muun nimen eli muun vapahtajan, joka ei ole niin pyhä ja vanhurskas, kuin Jeesus, eikä viitti nähdä niitä, jotka huokaavat; ei viitti kuulla niitä, jotka ulvovat; ei viitti katsoa niitten päälle, jotka ovat huonoissa vaatteissa.

Oletteko te löytäneet muuta nimeä, jossa teidän pitää autuaaksi tuleman? Oletteko löytäneet jonku muun vapahtajan taivaassa, maassa eli maan alla, joka saattaa teitä auttaa synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta? Koska kaikki Belialin ojat rupeavat juoksemaan ja kaikki syvyyden aallot rupeavat nousemaan

ja pohjattomuuden meri rupeaa pauhaamaan ja syvyyden kaivo rupeaa kuohumaan, oletko silloin löytäneet muuta nimeä, kuin tämän Jeesuksen nimen? Minä luulen ja tunnustan, ettei katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut sielut ole muuta nimeä löytäneet.

Mutta ne, jotka eivät ole katuvaiset eikä uskovaiset, ne löytävät muun nimen, jossa he luulevat tulevansa autuaaksi. He löytävät jonku muun vapahtajan, jonku ihmisen pojan eli jonku naaraspurun, joka kelpaa heille vapahtajaksi. Huoruuden perkele kelpaa muutamille vapahtajaksi, koreus muutamille, maailman kunnia muutamille ja paloviina muutamille, ja suuri tavara muutamille.

Tänä päivänä on Vapahtajan nimipäivä, ja ne harvat sielut, jotka ei löydä muuta nimeä taivaan alla, jossa heidän pitää autuaaksi tuleman, pitäisit Vapahtajan nimipäivänä kysymän Uuden Testamentin ylimmäiseltä papilta, jonka hallussa elämän kirkon kirjat ovat, heidän pitäis kysymän tänä päivänä, löytyykö heidän nimensä kirkon kirjassa, erinomattain siitä syystä, että apostoli Johannes kirjoittaa ilmestyskirjassa, että he ovat saaneet yhden nimen, jota ei tunne yksikään muu, kuin hän itse. Kuka tiesi, kuinka monen nimi tämän vuoden sisällä pyyhittää pois kirkon kirjasta.

Mutta se suuri nimen kantaja, joka tänä päivänä on Vapahtajan nimen saanut, tukekoon horjuvaisia, vahvistakoon vapisevaisia, auttakoon köyhiä ja armoa tarvitsevaisia, että he vielä tämän vuoden jaksaisit katkaista! Kuule, suuri nimen kantaja, niitten huokaus, jotka eivät vielä ole nimeä saaneet, ja älä pyyhi pois heidän nimeänsä ennen kuin he kuolevat eli toiseen valtakuntaan ilman papintodistusta siirtyvät. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 21.

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että lapsi, Jumalan ja Marian Poika, ympärileikattiin kahdeksantena päivänä ja hänen nimensä kutsuttiin Jesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Jumalan Poika on saanut nimen ennen kuin hän on siinnyt.

Jumala on jo ijankaikkisuudessa valin-

nut ainoan Poikansa syntisten Vapahtajaksi, ja on antanut hänelle nimen, joka on kaikkia nimiä suurin, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitäänsä kumartaman, niitten, jotka taivaassa, maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi. Sentähden on hänelle annettu nimi tuhannen ajastaikaa ennenkuin hän syntyi. Ja tämän nimen on Pyhä Henki antanut Daavidin suun kautta hänelle, nimittäin Kristus, se on voideltu, niin kuin Paavali sanoo: "Hän on voideltu Pyhällä Hengellä."

Tämä nimi Kristus on siis annettu Vapahtajalle tuhannen ajastaikaa ennenkuin hän syntyi, ja on Daavidin kautta tullut tutuksi kaikille Juudalaisille. Mutta toinen nimi Jeesus on annettu enkeliltä, ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa. Kyllä nyt kaikki kristityt uskovat, että tämä on niin tapahtunut, mutta maailman viisaat ei usko, että Marian poika on saanut nimen ennenkuin hän syntyi, niin kuin maailman viisaat ei usko, että Marian poika on totisesti Jumalan poika.

Maaailman viisaat sanovat Marian olleen taikurin, hän on nähnyt unta ja omia uniansa uneksunut ja uskonut, ja siitä on nimi tullut. Mutta kristityillä on maailman alusta se usko ollut, että Jumala on antanut nimen kaikille ulosvalituille ja erinomattain niille, jotka Jumala on jo edeltäpäin nähnyt tulevan ulosvalituiksi välikappaleiksi saarnaamaan ja syntisiä johdattamaan katumukseen ja parannukseen, niinkuin esimerkiksi Mooses, profeetat ja Johannes Kastaja, jolle annettiin nimi enkeliltä ennenkuin hän syntynyt oli.

Jumala on muuttanut muutampain pyhain nimet, joille pakanallinen nimi oli annettu, niinkuin Abram kutsuttiin Aabraham ja Jaakob sai nimen Israel, koska hän painiskeli tuntemattoman kanssa. Saulus kutsuttiin Paulus, koska hän tuli kristityksi. Nämät ovat saaneet uuden nimen jo tässä maailmassa, mutta se, joka voittaa, on myös saava uuden nimen, ja tämä uusi nimi on kirjoitettu elämän kirjaan.

Tällä ajalla antavat vanhemmat lapsillensa pakanalliset nimet. Nimi tosin ei itsestäänsä vaikuta mitään pääasiaan, mutta me kuulumme nyt Jumalan muut-

taneen pakanain nimet, koska joku merkilinen muutos on tapahtunut heidän sydämissänsä. Pääasia on, että itsekukin muistais mitä varten hänelle nimi on annettu ja mitä hän sen nimen kautta luvannut on kasteessa.

Kuin Jumala antoi Jaakobille uuden nimen ja kutsui hänet Israeliksi, niin se merkitsi: Mies voitti Jumalan. Pietari merkitsee: pahta eli kallio. Kristiina merkitsee kristitty vaimo. Jos nyt jokainen olis nimensä jälkeen, niin Israelin pitäis voittaman Jumalan rukouksillansa. Pietarin pitäis oleman pahta, jonka päälle Kristus rakentaa seurakuntansa. Ja jokaisen, jonka nimi on Kristiina, pitäisi oleman kristityn vaimon. Ja koska Kristus, josta kaikki kristityt ovat nimensä saaneet on voideltu, niin pitäis nyt kaikkien kristittyin Vapahtajan nimipäivänä muistaman, kuinka suuri ja pyhä tämä nimi on, ja kuinka paljon tämä nimi sisällänsä pitää, ja ruveta tästä edes niin valvomaan ja kilvoittelemaan, ettei tämä korkea nimi tulis pyyhityksi pois elämän kirjasta.

Kyllä on keveä sanoa, en ole kristitty, mutta raskaampi on tunnustaa itsensä kristityksi, sillä siinä tunnustuksessa tekee rietas monelle hädän. Heränneet saattavat tunnustaa syntinsä, vaikka ne kuinka rumat ja häpeälliset olisit, mutta koska heidän pitää tunnustaman itsensä kristityksi, siinä tekee rietas vastuksen, vaikka Paavali sanoo: Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

Muistakaa nyt kaikki kristityt, kuinka kallias ja painava tämä kristityn nimi on ja kuinka suuren vaivan kautta Kristus on ansainnut tämän korkean nimen teille, ja kuinka suuri edesvastaus teidän päällänne makaa. Jos te valvomattomuuden eli uneliaisuuden kautta niin käytätte itseänne, että tämä kaunis nimi pyyhittää pois elämän kirjasta, silloin antavat kaikki perkeleet teille yhden hirmuisen nimen, joka mustassa kirjassa on kirjoitettu. Vaikka he kuinka haukkuisit teitä huoriksi, varkaiksi ja villihengiksi, ei se tee mitään, niin kauan kuin teillä on se vakuutus, että teillä on yksi kaunis, korkea ja kunniallinen nimi elämän kirjassa, mutta jos se nimi pyyhittää pois, niin te saatte yhden hirveän nimen, joka kaiken kunnian teiltä viepi.

niinkuin jos joku kristitty täällä olis sanonut jollekulle pakanalle, että hänen pitää ruveta peräsuolesta parannusta tekemään. Ja minä luulen, että kaikki pakanat olisivat suuttuneet profeetalle sen sanan tähden.

Luonnollinen ihminen luulee, että kristityn pitäis häntä puhutteleman kauniilla ja suloisilla sanoilla, niinkuin te itse tiedätte, milliset arvelukset teillä olit kristillisyydestä, koska tämä heräys ensin tuli kuulluksi. Jos kristillisyyden laatu olis semmoinen ollut, että suloiset evankeliumin saarnat olisit vaikuttaneet oikean heräyksen, niin olisivat tosin kristityt ja pakanat ottaneet teitä ympäri kaulan. Mutta Johannes saarnais Juudean korvessa synnin synniksi, ja Jordanissa hän kastoi ja saarnais pyhät fariseukset kyykäärmeen sikiöiksi, ja ilmoitti hänen jälkeensä tulevan sen, joka hänen edellensä on ollut, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin me nyt ymmärrämme, miksi kaste eli kastaminen Jordanissa piti oleman voimallinen lääkitys kaikille pitaalisille, jotka tahtoivat synnin pitaalista puhtaaksi tulla. Mutta ei pakana ymmärrä, että siinä vedessä pitäis oleman senkaltainen voima terveeksi tekemään pitaalisia. Kuitenki tuli se pakana Naeman paratuksi pitaalisuudestansa, kuin hän ensimmäisen kerran oli kastanut itsensä Jordanissa.

Me mahdamme nyt kysyä, niinkuin Lutherus: "Kuinka vesi taitaa niin korkeat asiat matkaansaattaa?" Vesi on senkaltainen aine, jonka kautta ruumiin saastaisuus pestään ja puhdistetaan. Mutta koska kysymys tulee synnin pitaalisuudesta, joka ulottuu sieluun asti, silloin tulee järki sokeaksi, jos hän tahtoo ymmärtää, kuinka kaste vaikuttaa syntein anteeksisaamisen. Tämä ei ole semmoinen asetus, että järki sen käsittää, mutta uskolla täytyy meidän ottaa se vastaan. "Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, se kadotetaan", jos hän vielä kymmenen kertaa olis kastettu.

Meidän pitää tänä päivänä katselemaan, kuinka Vapahtaja kastetaan. Mutta ne harvat sielut, jotka katsovat, kuinka Vapahtaja kastetaan, nostakoot silmänsä ja katsokoot, jos taivas aukenee ja jos Pyhä Henki tulee hänen päällensä niinkuin

kyyhkynen, ja arvatkoot siitä, että jos ei kastetun päälle Pyhä Henki tule, niin ei kaste vaikuta mitään.

Rukoilkaa kaikki kastetut, että Pyhä Henki tulisi teidän päällemme, että jaksaisitte uskoa, sillä kaste saattaa syntein anteeksi saamisen ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat. Kuule kasteen asettaja, katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 3: 13 - 17

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa kuulimme, että Jeesus tuli Johanneksen tykö ja pyysi kastetta. Hän, jolla ei yhtään syntiä ollut, tosin ei tarvinnut kasteen kautta saada synnit anteeksi, mutta hän tahtoi antaa syntisille esimerkin ja pyhittää tämän sakramentin.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman kasteen hyödytystä ja tarpeellisuutta, kuin Lutherus sanoo, että kaste saattaa syntein anteeksi saamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

Meidän pitää nyt katseleman:

1. Millä lailla kaste saattaa syntein anteeksi saamisen;

2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä, ja

3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

1. Kaste saattaa syntein anteeksi saamisen. Onko nyt kaikki kastetut saaneet synnit anteeksi? Eivät kaikki kastetut sitä usko, ja nekin, jotka uskovat, tahtovat usein olla huikentelevaiset uskossa ja elämässä. Ne ei tahdo olla pysyväiset liitossansa. Ja muutamat luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kastetut, ei ainoastansa vedellä, mutta Pyhällä Hengellä ja tulella, saavat uskoa, että he uuden syntymisen pesossa ovat saaneet kaikki synnit anteeksi ja tulleet Jumalan lapsiksi.

2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä. Ne, jotka pysyvät siinä kasteen liitossa Pyhän Hengen uudistuksen kautta, valvomisen kautta, sodan ja kilvoituksen kautta, saattavat olla vapahdetut hengellisestä kuolemasta ja myös ijankaikkisesta kuolemasta, jos he pysyvät uskossansa vahvana loppuun asti. Kaste vapahtaa myös uskovaisia perkele-

estä, ettei ole perkeleellä yhtään valtaa niitten päälle, jotka Jumalan armon kautta voittavat perkeleen ja maailman kiusaukset.

3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat ja Jumalan armon kautta ovat tulleet vakuutetuiksi syntein anteeksi saamisesta, sillä kussa syntein anteeksi antamus on, siinä on myös elämä ja autuus. Ja kuin Raamattu sanoo, että vanhurskas elää uskostansa, niin on arvattava, ettei yksikään muu elä uskostansa, kuin se, joka totisen parannuksen ja elävän uskon kautta on tullut vanhurskautetuksi. Siinä on ijankaikkinen elämä, että vanhurskas elää uskostansa.

Mitä kaste merkitsee? Että vanha aatami pitää jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettaman ja kuoletettaman. Tämä Lutheruksen selitys on myös kristityille juuri tarpeellinen muistaa, sillä vanha aatami tahtoo myös kristityillä tulla ulos valvomattomuuden kautta. Jos vanha aatami ei tule upotetuksi ja kuoletetuksi Jordanin virrassa jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta, tulee hän pian herraksi. Moni on vanhan aatamin tähden kadottanut uskonsa ja mennyt helvettiin.

Nyt on taivaallinen Vanhin pesemässä lapsiansa Jordanin virrassa, että he tulisit puhtaiksi siksi kuin vieraat tulevat taivaasta. "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Menkää nyt kaikki mustat tattaraiset Jordanin virtaan ja antakaa vanhemman pestä ja puhdistaa teidän sielujanne, sillä ette kuitenkaan omalla pesemisellä tule miksikään. Mutta älkää parkuko, te hulliaiset, sentähden että vanhin pesee teitä kylmällä vedellä ja panee vielä saippuata silmiin, sillä ette kuitenkaan muutoin tule puhtaiksi. Vanhin tahtoo, että hänen lapsensa pitää oleman puhtaat. Ei hän saata mustia näyttää vieraille.

Tulkaa pesemään teitänne, että taivaallinen Vanhin saattais näyttää teitä vieraille, jotka tulevat taivaasta. Kuka tiesi vieraat pian tulevat taivaasta. Pian pääsette elämän virrassa saunomaan, että tulisitte valkeiksi ja puhtaiksi ja kiiltäviksi niinkuin enkelit. Amen

Jäljennös / SKS:n Aunon kokoelma
Kansallisarkisto / Helsinki /

Minä saan nähdä häntä, mutta en nyt, minä katselen häntä, vaan en läsnä. — Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista. 4. Moos. 24: 17

Näin puhui yksi pakanallinen noita, joka oli kutsuttu Israelin seurakuntaa kiroamaan, mutta Jumalan voimallisten liikutusten kautta täytyi siunata. Hän näki myös kaukana, tulevaisessa ajassa Vapahtajan kuvailevan hänen silmäinsä edessä, ehkä tämä näkeminen oli niin himmi, ettei hän saattanut eroittaa maallisen valtakunnan taivaan valtakunnasta. Hän näki niinkuin sumussa, että tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista. Mutta mikä tähti tämä oli, ja millinen valtikka se oli, sitä hän ei saattanut selittää.

Jos me otamme muut Raamatun paikat ojennukseksi, niin me löydämme, että tähti on hengellisessä tarkoituksessa yksi hengellinen valo, joka osoittaa matkustavaisille, mistä tie menee taivaaseen, koska he vaeltavat pimeyden varjossa. Ja jos tämä tähti ei johdattais matkustavaisia ijankaikkisuuteen, niin he eksyisivät.

Että tämä tähti nousi Jaakobista, se merkitsee, että hengellinen valkeus tuli maailmaan Jaakobin sukukunnasta; koska nimittäin kaikki pakanat Vanhassa Testamentissa olit kokonansa pimeydessä, oli aina Jaakobin sukukunnassa yksi pikkuinen valo, ehkä harvat ihmiset otit siitä vaarasta vaaria.

Se valtikka, jonka Bileam näki, merkitsee yhden hengellisen valtakunnan, joka on alkunsa saanut Israelista. Mutta kaikki nämät asiat olit niin kaukana hänen näyssänsä, että hän tunnustaa: "Minä saan nähdä häntä, mutta en nyt, minä katselen häntä, vaan en läsnä," ja luetaan nämät Bileamin sanat 4. Mooseksen kirjassa 24. luvussa. Tämä pakanallinen noita oli muutoin tullut kiroilemaan Israelin seurakuntaa, mutta koska hän tuli likemmäksi ja katseli heidän kauneuttansa, täytyi hänen siunata Israelin seurakuntaa, vaikka hän oli tullut kiroilemaan heitä.

Se on tapahtunut monelle, joka sanoman kautta on kuullut jotaki kristillisyydes-

tä, että hän on tullut kiroilemaan heitä, mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen häätynyt sanoa, niinkuin se noita Bileam: "Siunattu olkoon se, joka sinua siunaa ja kirottu olkoon se, joka sinua kiroaa." Niinkuin Bileam oli lähtenyt kotoa matkaan kiroilemaan Israelin seurakuntaa, niin on moni maailman noita lähtenyt matkaan kiroilemaan ja pilkkaamaan kristityitä. Mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen ajatuksensa kristillisyydestä muuttunut, ja sen saman miehen, joka aikoi kristityitä kiroilla, on häätynyt siunata heitä.

Koska luonnollinen järki pitää luonnollisen tilaisuutensa kristillisyytenä, katsoo hän sen oikean kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska sanoma kristillisyydestä kulkee edemmäksi, panee rietas yhdelle sanalle kymmenen valetta lisäksi; sillä tavalla kuuluvat kristillisyyden vaikutukset hirmuiseksi luonnollisen ihmisen korvissa, niin että luonnollinen ihminen ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä rietas-henki panee häntä uskomaan, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus.

Mutta koska luonnollinen ihminen, joka oli lähtenyt matkaan kiroilemaan kristityitä, tulee likemmäksi ja katselee kristillisyyden luontoa ja kristillisyyden vaikutuksia, tulee hänelle se vakuutus, ettei ole väärsti kiroilla kristityitä. Vaikka tämä kristillisyyden valo on ensin niin himmi, että se näyttää niinkuin pikkuinen tähti taivaan reunalalla, kuitenkin on Jumalan Henki jo vääntänyt sokean raukan mieltä toisaalle, koska hänen, joka tuli kiroilemaan Israelin seurakuntaa, häätyy siunata heitä.

Mutta moni maailman ihminen on niin paatunut, että jota useamman kerran hän näkee kristityitä, sen enemmän hän kiroilee heitä. Tämä hengellinen viha tulee useimmin niille, jotka ovat mielestäänsä siveästi eläneet. Koska heidän siveyttään laitetaan, suuttuvat he niin kovin, että he rupeavat kiroilemaan ja sadattelemaan. Niin tekevät myös armon varkaat, koska heidän uskonsa laitetaan. He suuttuvat kaikille niille, jotka tahtovat heidän uskonsa koetella.

Se elävä kristillisuus tulee niin vastahakoiseksi ja niin hirmuiseksi

siveille ja armon varkaille, että he pikemmin menevät päätänsä myöten helvettiin, kuin että he rupeaisit katumuksen ja parannuksen tekemään. Pikemmin kääntyvät jo umpipakanat eli senkaltaiset ihmiset, jotka ovat hyvin krouvisti eläneet, kuin ne siveät ja oikeat armon varkaat, joiden autuuden perustus on pääkallossa. Sillä umpipakanat havaitsevat vähän ajan perästä, että heidän elämänsä ei ole suinkaan kristillinen elämä, ja tulee heille kristittyin kanssapuheesta pian se vakuutus, että he senkaltaisella elämällä vissimmästi menevät kadotukseen, jos muutosta ja parannusta ei tule.

Mutta siveät huorat ja rehelliset varkaat, jotka ei tunne ollenkaan vikojansa, ne suuttuvat niinkuin tuhka, koska heitä soimataan huoruudesta ja varkaudesta, sillä heidän kunniansa on niin suuri, että he menevät kunniansa kanssa helvettiin. Sentähden sanoo myöskin Vapahtaja, että moni pakana tulee idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Ne miehet idästä, jotka tulit pitkän matkan päästä etsimään sitä vastasyntyntä Vapahtajaa, olit myös pakanat, ja yksi outo tähti johdatti heitä Betlehemiin; mutta Jerusalemin asuvaset, joilla oli parempi tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ei menneet sinne, vaikka he kuulit, että tähti oli nähty.

Niin se tapahtuu vielä nytki, että umpisuruttomat kääntyvät pikemmin oikean kristillisyyden puoleen, kuin muutamat suukristityt, jotka asuvat kirkon vieressä ja kuulevat Jumalan sanaa joka sunnuntai. Mutta sen suurempi edesvastaus tulee niille, jotka kuulevat usein Jumalan sanaa, eivätkä sentähden mene Betlehemiin etsimään ja kumartamaan sitä vastasyntyntä Juudan kuningasta.

Ei ole joka aika sen kuninkaan tähti taivaan reunalla loistamassa. Mutta näinä aikoina on hänen tähtensä alkanut paistamaan pohjan maassa, niinkuin se sama tähti silloin paisti idän maassa. Se sama tähti oli silloin niinkuin tien osoittaja niille, jotka pimeyden aikana vaelsit. Ja se sama tähti pitäis vielä nytki oleman tien osoittajana kaikille, jotka sydämen hartaudella etsivät Vapahtajaa.

Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te köyhät matkustavaiset, jotka vaellatte monta vaarallista retkeä sumun ja myrskyilman lävitse, ottakaat vaari taivaan tähdestä, koska pimeyden aika tulee, koska maailman tuuli tulee tuiskun kanssa ja ottaa pois tien, ettei tolaa tunnu. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska taivas mustuu ja aurinko mustan pilven takana on pimeäksi tullut. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska tie loppuu, ja te joudutte yötä olemaan metsässä hukkein ja jalopeurain keskellä. Ottakaat vaari taivaan tähdistä ja rukoilkaat, että Herran antais armiaan aurinkonsa paistaa niille, jotka pimeyden laaksossa istuvat. Ja me toivomme ja uskomme, että hän kuulee kaikkien murheellisten, itkeväisten ja viheliäisten rukouksen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 2: 1 -12

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumistamme, että tietäjät idästä tulit hakemaan ja kumartaen rukoilemaan sitä äsken syntynyttä Juudan kuningasta. Ja yksi outo tähti, joka oli ilmestynyt taivaalle, oli heille tien osoittajana. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: kuinka Jumala johdattaa pakanoita Vapahtajan tykö. Ensimmäinen tutkistelemus: Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä, ja niitä tutkeissansa ilmestyy heille yksi outo tähti. Toinen tutkistelemus: Tämä outo tähti on heille tien osoittajana. Antakoon se armollinen Herra Jeesus, jonka tähti nyt on ilmestynyt, että kaikki pakanat rupeaisit seuraamaan tätä tähteä, joka osoittaa heille tien Betlehemiin.

Ensimmäinen tutkistelemus. Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä. Se on harva ihminen, joka oikein tutkii taivaan tähtiä. Ne ihmiset, joitten tavara on maan povessa, katsovat alaskäsin, eivätkä niinmuodoin jouda silmiänsä nostaa taivaaseen. Sillä he hakevat niin ahkerasti sitä aarnihautaa, jossa he luulevat löytävänsä ison kätketyn tavaran, ettei he muista silmiänsä nostaa ylöskäsin. Ja vaikka useammat ihmiset hakevat sitä aarnihautaa, joka yhteisen luulon ja vanhan muisteluksen jälkeen pitäis löytymän maan povessa, eivät ne kuitenkaan löydä sitä, sillä manalaiset eli maanhaltia on

kätkenyt sen luultun tavaran maan alle.

Jos joku olis semmoinen lumooja, joka saattais maanhaltian kanssa puhua, niin sanotaan senkaltaisen saavan sen ison tavaran, jonka muut ihmiset turhaan etsivät. Mutta ehkä maanhaltian tavara kiiltää niinkuin kulta maan alla, koska se tuodaan ylös maan alta, ja auringon paisteessa katsellaan, ei se ole muu kuin sysihauta. Niinmuodoin tulevat kaikki ne ihmiset petetyksi, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa maan alta. Mutta ne harvat ihmiset, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, ne pruukaavat aina katsoa ylöskäsin, vaikka muut maailman ihmiset sanovat, että ne on hullut, jotka hakevat aarnihautaa taivaassa.

Tapahtuu myös välistä niin, että ne, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, lankeevat johonkuhun kuoppaan, koska he käydessä katsovat aivan ylöskäsin. Mutta vaikka riettaan enkelit pääsevät nauramaan, koska yksi taivaaseen katsova ihminen lankee, ei he sentähden saata estää häntä nousemasta ylös. Jos se taivaaseen silmiänsä nostava ihminen ja tähtien tutkija käypi tasaisesti ja tunnustelee jalvoillansa, missä kuopat ovat, ei hänen pitäis niin usein lankeeman, ja hänestä ei pitäis oleman riettaan enkeleille niin paljon nauramista.

Koska nyt, niinkuin sanottu on, tietäjät idästä eli tähtien tutkijat rupeavat nostamaan silmänsä taivaaseen, ilmestyy heille yksi outo tähti, joka maailman alusta jo on ollut taivaan reunalla, vaikka ihmiset eli tähtien tutkijat ei ole ennen sitä nähneet, koska se on ollut kätkettynä muitten tähtien takana, eli jos vanhat ihmiset ei ole ymmärtäneet pitkän silmän kautta katsoa niitä tähtiä. Kuinka ikänänsä tämä asia on, se ainoastansa on vissi ja tosi, että tietäjät idästä ovat äkänneet yhden oudon tähden. Ja siitä he arvaavat sen vanhan uskon jälkeen, että yksi suuri ja voimallinen kuningas on syntynyt maailmaan.

Ja sen tähden johdatuksen jälkeen lähtevät he matkustamaan idästä, pitkän matkan päästä, sinne käsin, kuhunka tähti taivaalla jutaa (kulkee). Kuinka kaukana tietäjitten syntymäpaikka on Betlehemistä arvataan siitä, että muutamat maanmittajat ovat räknänneet (laskeneet), että he ovat vaeltaneet koko vuoden ennen kuin he

kostuit Jerusalemiin.

Jos nyt ihminen vaeltaa kolme peninkulmaa päivässä, joka käypi hitaasti, niin on tietäjitten syntymäpaikka ollut lähes 300 peninkulmaa Betlehemin kaupungista, voipi vielä olla edempänä. Koska evan gelista ei ole kuullut sen maakunnan nimeä, kusta tietäjät tulit, niin se on arvattava, että näitten tietäjitten syntymäpaikka on ollut niin kaukana Jerusalemista, ettei ole korva kuullutkaan sen maakunnan nimeä. Yhtähyvin läksit nämät tietäjät vaeltamaan siitä synkiästä ja paksun sumun sisällä olevaisesta pakanallisesta maasta. He läksit vaeltamaan niin pitkän matkan päästä, ettei he tienneetkään tämän matkan päätä.

Mutta se ihmeellinen tähti oli heille taluttajana eli tien osottajana. Ei he kuitenkaan osanneet ojeti Betlehemiin, vaan he eksyit Jerusalemin kaupunkiin, kussa he luulit löytävänsä sen kuninkaallisen lapsen, jonka tähti oli näkynyt. Ei ne siellä tosin löytäneet sitä kuningasta, jota he hait, mutta he sait siellä sen ylösvalaistuksen, ettei ole Vapahtajan eli Kristuksen syntymäpaikka siellä, vaan Betlehemissä.

Meidän tulee nyt muistaa, että Jerusalemin kaupungissa, johonka tietäjät eksyit, asuu ensiksi maailman kunnia, toiseksi omaparannus ja kolmanneksi kuollut usko. Maailman kunnia on se kuningas Herodes, joka rupeis pelkäämään, koska tietäjät rupeisit puhumaan sen äsken syntyneen kuninkaan tähdestä. Herodes ja kaikki maailman herrat hänen kanssansa rupeisit pelkäämään, että heidän kunniansa menee hukkaan, jos se kuningas pääsee kasvamaan ylös.

Herodes, eli maailman kunnia, rupeis sitte kysymään kuolleen uskon papeilta, jotka ovat lukeneet Raamattua, missä Kristuksen syntymän piti. Herodes oli ainoastansa kuullut mainittavan siitä Kristuksesta, että se piti tulla maailmaan, mutta ei hän ollut sen laveammalta tutkinut Raamattua.

Mutta kuolleen uskon papit ovat tutki neet Raamattua, ja ne tietävät kyllä sen paikan, kussa Kristuksen syntymän pitää, mutta ei ne mene sentähden itse sinne katselemaan häntä, sillä maailman kunnia estää ja oma parannus eli se ulkonainen siveys myös estää: ei ne viitti niin huonossa ja ylönkatsotussa paikassa käydä,

vaikka he nyt kuulevat tietäjiltä, että kuningas on syntynyt.

Jos he vielä puolittain uskovat, että Betlehemissä on Kristus syntynyt, ei ne kuitenkaan mene sinne sentähden, ettei maailman kunnia laske heitä. Ja oma parannus kanssa on esteenä. Vieläpä se Herodes eli itse maailman kunnia, se tahtoo varsin tappaa Vapahtajan. Ja senvuoksi hän tutkistelee visusti, millä ajalla se tähti on ensin ilmestynyt, ja käskee vielä tietäjien tiedustella, kuka se on ja mikä lapsi se on. Hän sanoo kyllä suulla, että hän tahtoo myös tulla kumartamaan sitä lasta, mutta sydämässään hän aikoo sen tappaa.

Semmoinen on nyt maailman kunnia. Ja ehkä kuolleen uskon papit ja kirjanoppineet eivät itse mene Betlehemiin, sanovat he kuitenkin kuninkaan käskyn jälkeen, missä Kristuksen syntymän piti. Se tieto Raamatusta, jonka tietäjät saavat kirjanoppineitten kautta, on vissimmästi hyvä heille. Mutta maailman kunnia ottaa myös siitä sen päätöksen, että jos semmoinen lapsi, jonka syntymäpaikka on Raamatussa kirjoitettu, pääsee kasvamaan ylös, niin mistantavat kaikki maailman herrat kunniansa, jonkatähden he päättävät salaisesti tappaa sen, ennenkuin se kasvaa suureksi.

Toinen tutkistelemus. Se outo tähti, jonka tietäjät näkevät jutavan taivaalla, on heille tien osoittajana Betlehemiin. Se on selkeällä todistuksella muisteltu evankeliumin kirjoittajalta, että tähti kävi edellä ja seisahti sen paikan päälle, kussa Maria oli lapsinensa. Josta siis arvataan, että jos tähti ei olis heitä johdattanut, ei he olis osanneet Betlehemiin.

Mutta vaikka nämät tietäjät eli tähtimiehet näit tähden, ei ole se kirjoitettu evankeliumissa, että muut ihmiset näit sen. Ainoastansa tähtimiehet, jotka tutkivat tähtiä näit sen ja ymmärsit, että se oli yhden suuren kuninkaan tähti. Niin se on vielä nytki, että ainoastansa ne, jotka tutkivat tähtiä, saattavat nähdä Vapahtajan tähteä. Ja jos tätä ihmeellistä tähteä ei olis, niin eksyisit vissimmästi kaikki ne, jotka lähtevät etsimään Vapahtajaa.

Mutta tämä tähti, joka niin kirkkaasti paistaa taivaan laella, on aina tien osoittajana kaikille köyhille matkusta-

vaisille, jotka lähtevät pakanallisuuden synkeydestä, ja niin kaukaa, kuin ihminen ensinnä, koska hän lähtee matkaan katumuksen ja parannuksen tielle, tuntee olevansa Betlehemistä, kuitenkin viimein kostuu siihen luvattuun maahan monen vaaran ja kiusauksen läpi kulkeissansa. Jos tämä tähti ei olis tienosoittajana, niin hän vissimmästi eksyis vielä pahemmin kuin nämät tietäjät, jotka luulit Jerusalemin kaupungissa löytävänsä Vapahtajan, vaikka he siellä löysit ainoastansa Vapahtajan viholliset, nimittäin: Maailman kunnian, Herodeksen, joka tahtoo sydämessä tappaa sen vastasyntyneen Vapahtajan, ja kuolleen uskon tunnustajat, jotka tietävät kyllä Raamatun todistuksen jälkeen Vapahtajan syntymäpaikan, mutta ei sentähden mene itse Betlehemiin, vaan asuvat aina siinä kaupungissa, kussa meidän Herramme tapettu on.

Jos nyt tämä Kristuksen kointähti sammuis, eli mustan pilven takana peitetäisiin, mikäs olis silloin köyhille matkustavaisille turvana, koska he vaeltavat yöllä ja pimeyden aikana monta vaarallista retkeä, kussa maailman kova tuuli, tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, joka ilmanki on soukka ja raskas kulkea. Mikäs olis näille köyhille matkustavaisille turvana, jos tämä tähti, joka on ilmestynyt taivaan reunalle, sammuis eli katoais, koska julmat pedot ja jalopeurat kiljuvat molemmin puolin, ja maahisen tyttäret petollisella kauneudella houkuttelevat ja kutsuvat väsyneitä matkamiehiä tykönsä ja lupaavat kaikenlaisia herkkuja ja hyvät makaukset ja makean unen.

Älkäätkuunnelko, te väsyneet matkamiehet, mitä maahisten tyttäret viskuttelevat (kuiskailevat) teidän korviinne. Ne antavat teille unijuomaa, jos te menette heidän kanssansa, ja sitte he ryöstävät teidän niestanne (eväanne) ja teidän tavaranne. Parempi on maata kiven ja kovan kallion päällä ja odottaa siihen asti, että aamurusko rupeaa koittamaan teidän sydämässänne, kuin mennä maahisen tykö.

Ja mikä olis väsyneille matkamiehille turvana, jos tämä tähti katoais, koska hengelliset jalopeurat rupeavat kiskomaan ja raatamaan epäilyksen kautta niinkuin karhu, joka ensin ahdistaa peljästyneitä jänkkään ja siellä kiskoo ja raataa, mutta ei jaksa sentähden raatoa jänkästä

ylös vetää. Minä tiedän, että väsyneet matkamiehet eivät pääse sivuitse epäilyksen suota, mutta jos toinen ihminen vielä enemmän painaa sitä, joka jo on vajoamassa, niin hän tekee vissimmästi enemmän, kuin mitä Vapahtaja ja apostolit ovat tehneet.

Muutamat tekevät sen hyvällä tarkoituksella, mutta ei hengellisen viisauden jälkeen. Niille köyhille ja väsyneille matkamiehille on siis se tähti, joka taivaassa loistaa, paras tienosottaja, ja joka sitä tähteä seuraa, ei pitäis koskaan niin kovin eksymän, ettei hän viimein kostu Betlehemiin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet, ja älkäätkoskaan kadottakotätä tähteä silmistänne, sillä se johdattaa teitä Betlehemiin. Sillä pitkä on matka Kaanan maalle ja lyhykäinen on armon aika, ja se tie, joka viepi elämään, on ahdas, ja monta vaarallista paikkaa on tien päällä.

Jos köyhät matkustavaiset kadottavat Vapahtajan tähden, niin he eksyvät tienhaaroihin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet. Älkäätkos väsykö valvomasta ja kilvoittelemasta. Älkäätkos katsoko maata päin, vaan katsokaat ylös käsin, kusta tähti tulee. Ja seuratkaat tähteä, niin te kostutte Betlehemiin, kussa se äsken syntynyt Israelin kuningas makaa. Ja uhratkaat hänelle teidän sydämenne kultaa ja mirhamia, ja pyhää savua kuninkaalle otolliseksi lahjaksi ja hyväksi hajuksi. Ja kumartaen rukoilkaat häntä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 11
SESTA 1853

1 SUNNUNTAINA LOPPIAI-

Kaikkena sinun elinaikanas pidä Jumala silmäis edessä ja sydämessäs, ja karta ettes mihinkään syntiin mielisty, ja Jumalan käskyjä vastaan tee. Tob. 4: 6.

Se vanha Tobias neuvoi tällä lailla poikaansa, mutta koska kristityt tuskin saattavat pitää Jumalata silmäinsä edessä ja sydämessänsä, niin saattaa yksi surutoin ihminen vielä vähemmin pitää Jumalata silmäinsä edessä, vaikka muutampi kuolleen uskon tunnustaja luulee, että hän saattaa pitää Jumalaa silmäinsä edessä ja vielä sydämessänsä. Mutta se on rietas, joka armonvarasta tällä lailla pettää.

Se nähdään tämän päivän evankeliumista, ettei Jeesuksen vanhemmatkaan saattaneet niin pitää Jeesusta silmäinsä edessä, ettei olis kadottaneet häntä. Kuinka siis yksi surutoin ihminen ja armonvaras saattaa niin Jeesusta pitää silmäinsä edessä, kuin tässä neuvotaan. Se paikka on juuri mahdoton, koska ei kristittykään saata niin valvoa, että Jumala olis aina hänen silmäinsä edessä.

Mutta me tiedämme, että yksi surutoin ihminen pitää aina maailman silmäinsä edessä. Ei taida Jumala olla usein mielessä, ja sydämessä ei ole Jumala koskaan niin kauan kuin ihminen elää suruttomuudessa. Mistäs Jumala pääsee semmoisen ihmisen sydämeen, joka on täynnänsä riettaita henkiä. Jos yksi surutoin ihminen etsis Jeesusta Herran temppelissä, mutta hän hakee häntä tuttavain ja lankoin seassa, nimittäin semmoisessa seurassa, josta Jumala on kaukana.

Juomari hakee Vapahtajaa viinaporvarin talossa, ja huora hakee Vapahtajaa rikkaan miehen talossa, mutta kirkossa ei ollenkaan. Sentähden semmoiset tulevat harvoin Jumalan sanaa kuulemaan. He katsovat Jumalan palvelusta ylön ja Herran ehtoollista. Ja sanovat: "Kyllä meillä on kirjoja kotona, josta me näemme Jumalan sanaa; jos sen jälkeen elämme, emme tarvitse epäillä, ettemme tule autuaaksi."

Nämät ovat vanhan aatamin estelemiset, joilla hän helpottaa vaivaansa, ettei tarvitsis kuluttaa aikaansa kirkkoreissussa. Erinomattain koska kirkossa haukutaan ja kotona kiitetään, ottaa vanha aatami turvansa kirjaan ja ajattelee, että parempi Jumalan sana on kirjoissa kuin kirkossa. Ja tämän uskonsa päälle ottaa vielä vanha aatami vahvistuksen Raamatusta. Koska nimittäin Vapahtaja sanoi Samarian vaimolle, ettei heidän pidä rukoileman Samarian vuorella, kussa yksi kirkko oli, eikä Jerusalemissa, kussa toinen kirkko oli, vaan kaikissa paikoissa, kussa 2 eli 3 ovat koossa Jeesuksen nimeen, siinä on Jeesus keskellä. Siitä ottaa nyt vanha aatami itsellensä sen uskon, ettei hänen tarvitse rukoilla Jumalata kirkossa, koska hänellä on parempi Jumalan sana kotona.

Mutta Daavidi ei tyytynyt vielä siihen, että hänellä oli Raamattu kotona, vaan hän riensi Herran kartanoihin, niinkuin pääskynen rientää pesään poikainsa tykö, ja sanoo, että lintu on löytänyt huoneen ja pääskynen pesänsä, koska hän pääsi Alttarin tykö. Daavidilla oli niin hauska olla Herran huoneessa, että hän tahtoi olla oven vartijana. Daavidi oli Israelin kuningas, eikä sentähden pitänyt huonona virkana että olla oven vartijana Herran huoneessa, mutta nyt ei tahdo moni olla oven vartijana Herran huoneessa.

Koska ihmiset ei paali istua rauhassa kirkossa, täytyy heidän ulos pakata. Muu-

tamat istuvat kuumain hiilten päällä, joita musta rautio panee heidän perseensä alle. Muutamat häätyvät ulos mennä, koska Jumalan sana rupeaa heidän tuntoansa polttamaan. Muutamat pakkaavat ulos Herran huoneesta sentähden, ettei he paali rauhassa istua siellä, koska rietas kutkuttaa ja kuiskuttelee heidän lihassansa. Ja muutamat taas häätyvät mennä ulos kirkosta voitelemaan suoliansa vuotavalla pirun paskalla.

Semmoisessa kirkossa, kussa vihollinen ajaa orjiansa ulos menemään ennen kuin saarna on loppunut, siellä on ovenvartijalla suuri prässä, koska hänen pitää aukaiseman kirkon ovea kaikille niille, joita rietas ajaa ulos kirkosta ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty. Ilmanki vihollinen pelkää, että heille tulee kaatumavika, jos he istuisit rauhassa kirkossa ja kuuntelisit saarna. Sentähden ajaa hän niitä ulos, jotka häntä palvelevat.

Mutta ne taas, joita vihollinen ei laske kirkkoon ollenkaan, lukevat ympyräistä kirjaa kotona, jossa musta maisteri sellittää heille Raamattua sillä lailla, että juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, viinakauppa tulee luvalliseksi, kiros ja tappelu tulee luvalliseksi.

Lutherus on kirjoittanut, että vihollinen saattaa kyllä saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja siinä kirkossa, kussa rietas on saarnaamassa, istuvat kaikki siveät huorat rauhassa, kaikki rehelliset varkaat itkevät rakkaudesta, käärmeen kyyneleet vuotavat armahtavaisten viinaporvarien silmistä, raittiit juomarit tulevat niin jumalisiksi, että he kumartavat polviensa viinaporvarin edessä varsin kuin he tulevat ulos kirkosta, ja pistävät ulos kiellensä ulos suusta, niin kuin riettaan ajohärkä, ja sanovat: "Yksi pisara, yksi pisara, rakas Jeesuksen ystävä! Yksi pisara!" Viinaporvari on juomarin mielestä rakas Jeesuksen ystävä, mutta raittiuden saarnaaja on juomarien ja viinaporvarien mielestä yksi perkeleen ystävä, koska hän estää Jumalan lapsia nautitsemasta viinaa, joka on Jumalan vilja.

Koska nyt riettaalla on paljon tekemistä Herran huoneessa, kuin hän panee muutampia ulos menemään, jotka ovat sisälle tulleet, ja muutampia taas ei laske kirkkoon ensinkään, niin se on arvattava, että hän tahtois polttaa kaikki ne kirkot, joissa Jumalan sanaa niin saarnataan, että sanankuulijoille tulee rauhatoin omatunto. Eli jos muutamille tulee hengellinen ilo ja riemu, niin alkaa rietas kateudesta käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. Katuvaisten kyyneleet polttavat myös hänen tuntoansa. Ja erinomattain, jos armonpenikat rupeevat vinkumaan, silloin hyppää rietas ylös

penkistä, ja menee aika kyytiä ulos kirkosta, ja kaikki hänen palvelijansa seuraavat häntä, sillä armonpenikat sekoittavat häntä, ettei hän paali kuunnella, mitä pappi saarnaa.

Rietas on muutoin tarkka kuulemaan, jos häntä haukuttaisiin kirkossa huoraksi eli varkaaksi, että hän pääsis jälkeen kunniansa perään kysymään. Mutta ei hän paali sitä kuulla, kuin armonpenikat alkavat vinkumaan. Sentähden on paras neuvo, että kaikki riettaan hengen palvelijat menevät ulos kirkosta siksi kuin toinen pappi tulee, joka saarnaa niin kunnisti ja niin suloisesti, että kaikki siveät huorat pääsevät itkemään ja kaikki raittiit juomarit pääsevät nauramaan, ja kaikki kunnialliset viinaporvarit pääsevät iloitsemaan. Silloin pääsevät myös kaikki hävyttömät ja katumattomat huorat taivaan valtakuntaan, mutta katuvaiset, murheelliset, alaspainetut ristinkantajat, hengellisessä köyhyydessä huokaavaiset tuomitaan helvettiin.

Rientäkäätsiis, niinkuin Daavidi sanoo 84. psalmissa, kaikki tiaiset ja pääskyiset, pulmukaiset ja satakieliset, rientäkäätsi, pyrkikäätsi, ikävöitkäätsi, kiiruhtakaatsi pesään turvapaikkaan. Paetkaatsi armonpenikat Herran kartanoihin. Tulkaatsi ennenkuin semmoinen armonjakaja tulee, joka antaa koirille liininkiä ja lapsille viskaa ruotoja. Me toivomme ja rukoilemme, että Kuin pienet lintuiset, Kyll' kiiruust rientävät, Jäll' poikains tykö pesään, Jonk' tehneet ovat vesaan; Niin myös opettajans' Näkevät iloissans, Lain Herran seuratuksi Ja sodan voitetuksi, Jost' paha suunsa tukkee, Ja autuus kansalle kulkee, viimein, koska se suuri Herran päivä tulee, pitää ovenvartijan laskeman sisälle niitä, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä kolkuttavat kirkon oven päälle. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 42 - 52.

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jeesuksen vanhemmat olit tulleet kirkkoa vasten Jerusalemiin, ja siellä he kadotit Jeesuksen, jota he rupesti etsimään tuttavain ja lankoin seasta, mutta viimein he löysit hänet kirkosta. Näitten sanain johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä peräänajatteleman: Mistä vanhempien pitää löytämän Jeesuksen, koska he ovat hänet kadottaneet. Antakoon Jumala, että kaikki ne vanhemmat, jotka murehtien etsivät Jeesusta, löytäisivät hänet Herran tempelistä, koska he turhaan etsivät häntä maailmassa tuttavain ja lankoin seassa.

Rakkaat vanhemmat! Te olette suruttomuuden tilassa kadottaneet Jeesuksen. Annas nähdä, mistä te hänet löydätte, koska te heränneessä tilassa kaipaatte

häntä. Te olette kadottaneet hänet kirkkoreissussa, koska te suruttomuuden tilassa tulitte juhlapäivän tavan jälkeen kirkkoa pitämään. Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen. Ei sitä varten, että te Herran huoneessa saisitte ylösvaalaistuksen teidän sieluillenne, vaan sitä varten, että te vanhan tavan jälkeen saisitte ylösrakennusta teidän vatsallenne.

Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon huvittamaan teidän silmiänne koreudella ja maailman turhuudella, ja näyttämään teidän epäjumalianne maailmalle: Komeat ja lihavat hevoiset, elolla syötetyt, maalatut reet, verkavaatteet, ja silkkihuivit päässä, hopeapiiput suussa, kello plakkarissa ja viinaflasku kainalon alla. Tämä komeus ja koreus on seurannut teitä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, että maailma näkis, kuinka rikkaat ja kauniit te olette. Jos joku köyhä matkustavainen olis kohdannut teitä kirkkotien päällä, ja ei olis tuntenut, mitä herrasväkeä te olette, koska te tulitte ajain kulkusilla ja ruoska kädessä huutain: "Pois saatana tien päältä!" olis hän ajatellut: "Mikä herrasväki tämä on, joka tuommoisella faartilla ajaa. Ne ovat kaikki korkeat maailman herrat. Minun pitää lakin ottaman päästä ja kumartaman heidän edessänsä:"

Jos yksi raaka talonpoika tulis Ruotista ja kohtais niin paljon herroja kirkkotien päällä, ajattelis hän: "Tässäpä on paljon herroja, jotka tulevat kauniilla siunauksella kirkkoon. He kiroavat vielä kirkkotien päällä ja valmistavat sydämensä pirun paskalla, että he saattaisit hyvin hartaudella palvella jumaliansa."

Ennenkuin kirkossa on sanottu amen, lappavat he ulos kirkosta. Heille tulee niin kova nälkä kirkossa maailman jumalan armon perään, ettei he jouda odottamaan Herran siunausta, vaan heidän täytyy saarnan keskellä mennä ulos ottamaan kirkko ryyppyä, joka paremmin sammuttaa heidän janonsa armon perään, kuin Jumalan sana ja se siunattu viina.

Semmoisella elämällä ovat suruttomat vanhemmat kadottaneet Jeesusta, ja liiatenki kirkkoreissussa, koska he ensiksi tulevat kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ja sitte siinä reissussa palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuoleessa, mutta ei sitä jumalata, jota vasten he ovat tulleet kirkkoon. Pyhä päivä tehdään juomapäiväksi, kirouspäiväksi, tierauspäiväksi, tanssipäiväksi, tappeluspäiväksi, viinakauppapäiväksi. Sillä niin on eletty tässäki paikassa juuri kirkon vieressä, niin kuin syvimmissä helvetissä. Ja niin eletään vielä nyt, että kirous ja juopumus ja kadotuksen humu kuuluu neljänneksen pää-

hän.

Onkos ihmet, että suruttomat vanhemmat senkaltaisella elämällä kadottavat Jeesuksen. Annas nähdä, mistä he sen löytävät, koska he viimein rupeavat kaipaamaan häntä. Koska suruttomat vanhemmat heräävät synnin unesta, huomaitsevat he, että he ovat kadottaneet Jeesuksen, ja silloin he rupeavat murehtien etsimään häntä. Mutta ei he varsin arvaa, mistä heidän pitää etsimän Jeesusta. He luulevat löytävänsä hänet tuttavain ja lankoin seassa.

Mutta arvaattekos, te murheelliset, mistä paikasta teidän pitää etsimän Jeesusta, koska te olette kadottaneet hänet? Suruttomuuden tilassa ette ole kaivanneet Jeesusta, sillä teidän Vapahtajanne oli silloin maailmassa: viinaflaskussa, arkussa, peräsuolella; mutta koska oman tunto heräis, rupeisitte vasta kaipaamaan Jeesusta, ja nyt te etsitte häntä tuttavain ja lankoin seassa. Mutta turhaan te etsitte häntä niiden tuttavain seassa, jotka ei ole häntä nähneet. Ja arvaatteko viimein, mistä teidän pitää Jeesuksen löytämän?

Ette ole suruttomuuden tilassa etsineet häntä Herran temppelissä, mutta viinaporvarin talossa. Silloin oli teillä hoppu lappamaan ulos kirkosta viinaporvarin tykö. Ette malttaneet odottaa Herran siunausta; teillä oli hoppu lukemaan ja kuulemaan perkeleen siunausta krouvissa.

Koettakaat viimein hakea Jeesusta Herran temppelissä. Kukatiesi hän löytyy siellä, kussa ette luulekaan. Daavidi kirjoittaa, itsestänsä että lintu löysi huoneen ja pääskynen pesänsä Herran huoneessa. Minä olen nähnyt, että varikset ja harakat joskus rakentavat pesänsä kellotapuliin, mutta minä olen myös nähnyt, että pääskysset rakentavat pesänsä kirkkoon, ja tiaiset rakentavat pesänsä elävän viinapuun rakoihin.

Jos te, murheelliset vanhemmat, etsitte Jeesusta, niin älkää hakeko häntä semmoisten tuttavain ja lankoin seassa, jotka ei ole nähneet häntä, vaan freistatkaat viimein hakea häntä temppelistä. Mitämaks on hän jäänyt kirkkoon, koska te menitte ulos maailmaan. Te saatte kyllä hämmästyä, jos te löydätte Jeesuksen sieltä, kussa ette toivoneetkaan. Mutta älkää sentähden toruko häntä, että hän on tehnyt liikaa vaivaa, sillä se on teidän oma huolimattomuutenne, ettette ole aina pitäneet Jeesusta teidän silmäinne edessä. Koska teillä oli niin suuri hoppu lähteä ulos kirkosta maailmaan, silloin jäi Jeesus kirkkoon. Ja se on oma teidän syyne, että te olette kadottaneet Jeesuksen. Mutta te panette Jeesuksen syyksi, että te olette hänet kadottaneet.

Voi! Voi! kuinka te olette sentähden sokeat, te murheelliset vanhemmat.

Miksette pitäneet Jeesusta aina teidän silmäinne edessä? Nyt te haette Jeesusta joka paikassa, tuttavain ja lankoin seassa. Nyt te kaipaatte Jeesusta, koska tunto on herännyt? Nyt te luulette, että Jeesus teki teille niin suuren vaivan, koska te itse huolimattomuutenne kautta olette hänet kadottaneet.

Kärsimättömyys panee teidät soimaamaan Jeesusta, että hän on tämän vaivan teille saattanut, että te olette jo niin ja niin kauvan murehtien etsineet häntä. Mutta te olette niin tyhmät ja taitamattomat hengellisissä asioissa, ette ymmärtäneet, että Jeesuksen täytyy olla niissä, kuin taivaallinen Isä on hänen päällensä pannut.

Kuulkaat nyt, te murheelliset vanhemmat, jotka olette kadottaneet Jeesuksen ja murehtien etsitte häntä. Tiedättekö, mistä teidän pitää löytämän hänet? Te olette kirkkoreissulla kadottaneet hänet suruttomuuden tilassa. Teidän täytyy nyt heränneessä tilassa pyörtää takaisin Jumalan temppeleihin ja etsiä Jeesusta sieltä.

Te murheelliset ja epäileväiset, jotka olette ruvenneet kaipaamaan Jeesusta, mistäs pitää teidän hakeman häntä? Te katuvaiset ja raskautetut, mistä pitää teidän löytämän Jeesuksen? Te onnettomat vanhemmat, jotka oman huolimattomuutenne kautta olette kadottaneet Jeesuksen, mistä pitää teidän kohtaaman hänet? Voi, voi, onnettomat sielut, jotka olette kadottaneet Jeesuksen, ja nyt murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä haette häntä. Mistä pitää teidän löytämän hänet?

Lankoin ja tuttavain seasta te haette, mutta ei net ole nähneet häntä. Ei ole muuta neuvoa kuin että te pyörrätte takaisin Jumalan temppeleihin. Ja siellä te kohtaatte hänet. Mutta jos te vielä kerran löytäisitte hänet, niin ottakaat hänet myötänne kotianne, ja älkää enää kadottako häntä teidän silmistänne.

Pyörtäkää siis takaisin, te murheelliset vanhemmat, koska Jeesus on kadonnut teiltä. Pyörtäkää takaisin Herran kartanoihin, niin kuin Daavidi, koska hän oli murheellinen, pakeni Herran alttarin tykö, ja veisaa siellä, että lintu on löytänyt huoneen ja pääskyinen pesänsä, koska hän pääsi pakenemaan Herran huoneeseen. Pyörtäkää siis takaisin Herran huoneeseen, te murheelliset sielut, kaipaissanne Jeesusta. Pyörtäkää takaisin, te pienet lintuiset, te pääskyiset ja pulmukaiiset, satakieliset ja västäräkit.

Rientäkää, pyrkikää, ikävöitkää, kiiruhtakaat teidän pesäänne, koska ukkoinen Siinain vuorella kovin pauhaa. Kätkekää teitänne elävän viinapuun rakoihin, koska haukka ajaa takaa. Jos yksi tiainen parkuu haukan kynsissä, niin kaikki tiaiset ajavat häntä takaa; tah-

toisivat kyllä pelastaa sen onnettoman sielun, joka parkuu haukan kynsissä, mutta eivät he voi, sillä haukka on suuri, mutta tiaiset ovat pienet lintuiset. Kuitenki surkuttelevat he sitä onnetointa raukkaa, joka parkuu haukan kynsissä. Niin kuin kuningas Daavidi veisaa 84. psalmissa: "Kuin pienet lintuiset Kyll' kiiruust' rientävät, Jäll' poikans' tykö pesään, Jonka tehneet ovat vesaan, Niin sielun' alttaris' tykö Ain' halaa, Jumal, pyynnöss'.

Kuinkas tämä Daavidin katselmus passaa suruttomille, jotka rientävät maailman perään. Muutamat rientävät viinaporvarin tykö ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Muutamat rientävät huoran tykö, ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Eipä niillä ole hauska ollenkaan kirkossa olla, erinomattain, koska ne pienet lintuiset, jotka, niinkuin Daavidi sanoo, löytävät pesänsä Herran huoneessa, alkavat veisamaan ja visertämään kiitosta sille suurelle Luojalles ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissänsä.

Ettekös ole kuulleet, kuinka pääskyiset visertävät heidän pesissänsä, koska aurinko nousee? Mutta te istutte kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Taidatte soimata Jeesusta, että hän teki teille suuren vaivan, koska teidän pitää hakeman häntä temppelissä. Mutta ei suruttomat löydä Vapahtajaasa temppelissä, mutta maailmassa he luulevat löytävänsä Vapahtajan. Vaan katuvaiset, murheelliset, epäileväiset, jotka todella hakevat Jeesusta, koska he tuntevat, että hän on kadonnut pois, ja myös armoitetut sielut, koska he valvomattomuuden kautta ovat kadottaneet Jeesuksen, ne voivat löytää hänet Herran temppelissä, jossa hän mielellänsä asuu, ja kuuntelee, kuinka pääskyiset ja tiaiset ja satakieliset visertävät heidän äänellänsä.

He veisaavat kiitosta sille suurelle Luojalles ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herätti unesta. Koska armon aurinko nousee taivaan reunalla, silloin he veisaavat, ja silloin he kiittävät tämän valkeuden edestä, joka on tullut, ja sanovat: Amen! Halleluja! Kiitos, kunnia ja ylistys sille suurelle Luojalles ja Karitsalle, joka oli kuollut, ja katso, hän elää uskovaisten sydämissä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 12 2
SUNNUNTAINA LOPPIAISESTA 1852

Kaikki janoovaiset tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökäät; tulkaat, ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta, viinaa ja rieskaa. Esajan 55: 1

Tässä paikassa kuuluu Jumala lupaavan nälkävieraille viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta. Se tulee nyt sen päälle, jos he viittivät tulla ostamaan ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa. Minä olen nähnyt, että muutamat köyhät ovat niin komeat, ettei he viitti kerjätä. Ennen he nälkään kuolevat, ennenkuin he menevät kerjäämään.

Me kuulemme myös yhdessä evankeliumissa siitä väärästä huoneenhaltijasta, ettei hän viittinyt kerjätä, koska hän sanoi: "En minä jaksa kaivaa, ja häpeän minä kerjätä." Tästä paikasta kuuluu, että kunnia estää muutampia kerjäämästä. Pikemmin he rupeavat varastamaan, että he sillä tavalla eläisit, niinkuin tämä väärä huoneenhaltija, joka rupeis herraansa pettämään. Ensiksi hän haaskais herransa hyvyyden, ja sitte vielä opetti herransa velkamiehet kirjoittamaan 50 sadan sijaan ja muuttamaan velkakirjoja. Ja sentähden ne velkamiehet, joiden velka on jäänyt maksamatta, aikovat korjata häntä ijankaikkisiin majoihin.

Mutta kukas tiesi, mihinkä majahan he viimein häntä korjaavat, koska he huomaitsevat, että he saavat maksaa velkaansa ijankaikkisesti juuri sen väärän huoneenhaltijan tähden, joka opetti heitä vääryydellä velkaansa vähentämään, eikä opettanut heitä armoa kerjäämään Herralta, että se velka olis tullut pois pyyhityksi. Mutta he teit niinkuin se väärä huoneenhaltija käski, ja sentähden saavat he nyt maksaa heidän velkaansa ijankaikkisesti.

Se olis ollut parempi, jos se väärä huoneenhaltija olis opettanut herransa velkamiehiä kerjäämään, mutta kuinkapa hän saattaa heitä opettaa kerjäämään, koska hän itse ei viitti kerjätä. Pikemmin hän opettaa heitä varastamaan, kuin kerjäämään. Sillä se kerjääminen käypi kovin kunnian päälle. Me kuulemme myös tuhlaajapojan käytöksistä, ettei hänkään mennyt varsin isänsä luokse, vaikka köyhyys oli tullut päälle, vaan hän meni ensin yhden porvarin tykö siinä maakunnassa. Ja se sama porvari pani hänet sikoja paimentamaan.

Tällä tuhlaajapojalla oli siis vähempi kunniaa, kuin sillä väärällä huoneenhaltijalla, mutta kyllä hänessäki oli niin suuri kunnia, että jos hän ei olis tuntenut vanhemman sydäntä, olis hän pikemmin syönyt rapaa sikain ruuhesta ja paimentanut sikoja elinaikansa, kuin että hän olis mennyt isänsä tykö.

Mutta väärällä huoneenhaltijalla kuuluu olevan niin suuri maailman kunnia, ettei hän suinkaan olis ruvennut sikoja paimentamaan, koska hän ei viittinyt kaivaa eli kuokkia peltomaata. Ennenkuin semmoinen komea huoneenhaltija rupeaa peltomaata kaivamaan eli kerjäämään, ennen hän opettaa velkamiehiä vähentämään velkaansa,

ettei olis herralla niin paljon kaipaamista, koska etsikon aika tulee. Mutta sikoja hän ei rupea ollenkaan paimentamaan.

Tuhlaajapojan täytyi sen tehdä, vaikka se on katsottu melkein huonoksi työksi, ettei viittis yksi kunniallinen talon trenki ruveta sitä tekemään; juuri kunnian tähden. Sillä kukas viittis sitä kuul-la, että toiset kunnialliset miehet kutsuvat häntä sikapaimeneksi. Sen pitää oleman juuri kerjääjä poika eli semmoinen traasu perkele, joka rupeaa sikoja paimentamaan. Ja hänen pitää oleman melkein suuressa hädässä ennenkuin hän menee sikoja paimentamaan.

Mutta vaikka nyt tuhlaaja poika on häätynyt sitä tekemään, ei tarvitse nämät luontokappaleet ajatella, että väärä huoneenhaltija rupeaa heitä paimentamaan, joka on niin komea, ettei viitti kaivaa, ja on niin kunniallinen, ettei hän viitti kerjätä. Mutta tuhlaajapojan täytyy paimentaa sikoja muutaman ajan, siihen asti, että hätä käskee hänen nousta ylös ja mennä isänsä tykö. Ei hänen olis tarvinnut sitä tehdä, jos hän olis varsin mennyt isänsä tykö, koska hän oli kaiken omansa tuhlanut. Mutta kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viittinyt varsin mennä semmoisena traasu perkeleenä isänsä tykö; ennen hän tahtoi itse jollakulla lailla tienata ruokaa. Mutta se porvari, jonka palveluksessa hän on, se sama porvari on niin ahne, ettei hän anna sikainkaan ruokaa palkaksi. Se porvari pelkää, että siat kupsottelevat, jos tuhlaajapoika söis heidän kanssansa.

Nouse nyt ylös, sinä tuhlaajapoika, ja rupea ajattelemaan, kuinka monella palvelijalla sinun isäs huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla tässä vieraassa maassa, kussa ei anneta sikainkaan ruokaa syödä. Kuinkas monta ajastaikaa eli kuukautta sinä olet jo palvellut sitä porvaria, joka pani sinut palvelemaan sikojansa? Etkös ole vielä väsynyt, raukka, paimentamasta niitä sikoja? Minä kuulen, että isä on laittanut häitä sinulle ja muille traasuperkeleille, jotka tulevat hänen tykönsä niin huonona ja viheliäisenä, kuin he ovat.

Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua onnetointa raukkaa, joka karkaisit pois isän talosta, tuhlaamaan ja haaskaamaan omaisuutes porttoin kanssa vieraalla maalla. Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja tappavan syötetyn vasikan sinun tähtes, ja laittavan juhla-vaatteet valmiiksi, siksi kuin tuhlaajapoika tulee. Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja odottavan, koska se onnetoin tuhlaaja poika tulee traasusena ja räpäpäleissä, mustana ja kunniaattomana, nälässä ja vilussa.

Isä on nyt laittanut häitä, kussa semmoiset nälkävieraat saavat nautita viinaa

ja rieskaa, koska hän sanoo profeetan Esaiaksen kautta: "Tulkaat ja ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa." Nouse siis ylös onnetoin raukka ja mene isäs tykö ja sano: "Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, vaan anna minun olla niinkuin yksi huonoin sinun palvelijoistas.

Nouse, nouse, onnetoin poika, ja mene pian ennen kuin kaikki rakkaus jäähtyy vanhemman sydämessä, ennenkuin vanhin kuolee murheesta ja odottamisen tähden. Koskas hän saapi kuulla sanomia siitä onnettomasta pojasta, joka meni niin kauvas vieraalle maalle, ettei vanhemman korvat enää kuule sanomiakaan siitä raukasta? Nouse, nouse, tuhlaaja poika, ja mene traasu perkeleenä isäs tykö, että sinun silmäs saisit vielä kerran nähdä vanhemman kasvot, ennenkuin sinä kuolet. Jaa, kuule nyt, armollinen isä taivaassa, tuhlaajapojan huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa!

Evankeliumi: Joh. 2: 1.

Me kuulimme tässä pyhässä evankeliumissa, että Jeesus oli kutsuttu häihin ja että viina loppui kesken ja hänen äitinsä sanoi: "Ei heillä ole viinaa." Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: Mistä köyhälle häävälle tulee viinaa, koska viina loppuu?

Se näyttää kyllä, niinkuin viina olis loppunut Kananean häissä; mutta me toivomme, että Maria, Jeesuksen äiti, ilmoittaa sen pojallensa ja sanoo sitte palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää!"

Ensimmäinen tutkistelemus: "Minkä tähden hääviina on niin pian loppunut? Toinen tutkistelemus: Jeesus muuttaa veden viinaksi, ja kolmas tutkistelemus: Maailman tavallisuuden jälkeen säästetään huonompi viina viimeiseksi, mutta Kananean häissä tulee paras viina viimeiseksi.

Mutta vieraitten pitää odottaman niin kauvan kuin palvelijat ammentavat vettä ja kantavat edeskäyvälle. Sillä edeskäypä ei tiedä, mistä se viina on tullut, mutta että se on hyvä viina, jonka Jeesus on laittanut, sen hän tuntee, jos hän viittii maistaa siitä viinasta, jonka palvelijat kantavat hänen tykönsä.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden on hääviina niin pian loppunut? Emme tiedä minkätähden se on niin pian puuttunut, mutta sen me tiedämme, että sitä on ollut vähäisen viinaa Kananean häissä. Ennen kuin se rupeis puuttumaan, on muutamat vieraat juovuksissa olleet, mutta nyt koska se rupeis puuttumaan, valittaa Maria, sanoen: Ei heillä ole viinaa. Vaikka Maria itse ei ole pahin juomari, suopi hän kuitenkin mielellänsä, että häävieraat

joisit ja tulisit iloisiksi.

Jos se on tosi, mitä Syyrakki sanoo, että viina ilahuttaa sydämen, niin vissimmästi Maria oli sen verran koetellut viinan voimasta ja mitä viina vaikuttaa, koska se tulee sydämeen, että hän olis mielellänsä suonut, että vierailta olis sen verran viinaa ollut, että he olisit tulleet iloisiksi. Sillä Marialla on sangen ikävä nähdä, että viina pitää niin pian puuttuman.

Viina vaikuttaa sitä, että vieraat tulevat iloisiksi ja niille tulee saarnaamalyksi. He tulevat puheliaksi, koska viina lämmittää sydämen. Ja muutamat rupeavat tanssaamaan, koska viina nousee päähän. Muutamille tulee niin palava rakkaus viinasta, että he itkevät toinen toisensa kaulassa aivan rakkaudesta. Ja muutamat ilmoittavat sydämen salaisimmat asiat, koska he ovat viinassa; jonka tähden vanha sananlasku on, että "viina on vakainen".

Sen me olemme nähneet, että opetuslapset tulit oikein puheliaksi helluntaipäivänä, koska he olit täynnänsä makeata viinaa. Sentähden juuri se käypi kovin Marian kunnian päälle, että viina piti niin pian puuttuman Kananean häissä. Vissimmästi on viina puuttunut, sillä ei ole häävieraat enää puheliaat. Häävieraat istuvat nyt mykkänä ja katsovat murheella ja raskaalla mielellä toinen toisensa päälle. Ei häävieraat jaksa enää iloiset olla, koska viina on loppunut. Ei he jaksa hypätä ja tanssata, koska ei viina ilahuta sydäntä. Ei heillä ole palava rakkaus, koska ei ole viinaa, joka ilahuttaa ja lämmittää sydämen.

Sanalla sanottu: Se on kaikille vieraille juuri ikävä istua hääpöydässä ilman viinatta. Ja muutamat vieraat, jotka ovat kutsutut häihin, rupeavat jo katumaan, että häät pidetään ilman viinatta. Muutamille tulee niin ikävä istua siinä, että he rupeavat jo heti kohta menemään pois. Ja moni on jo tosin varkaisin mennyt ulos häähuoneesta. Mutta pahalla tunnolla semmoiset vieraat menevät jonku viinaporvarin tykö, joka antaa heille muutamanlaista viinaa, vedellä sekoitettua. Sillä ei viinaporvarit raski juomarille antaa puhdasta ja selkeätä viinaa, vaan he antavat semmoista veden sekoitusta, joka väkevän ja selkeän viinan suhteen on niinkuin plaisku.

Ja minä luulen, että kaikki semmoiset vieraat, jotka ei viitti istua häähuoneessa siihen asti, että Jeesus laittaa parasta viinaa viimeiseksi, saavat nyt juoda plaiskua, johon viinaporvari sen paremman maun tähden on oman kusensa pannut. Ja semmoinen vesiviina eli plaisku taitaa olla makea niitten suussa, jotka ovat niin paljon juoneet sitä vuotavata pirun paskaa, että he ovat kaiken makunsa kadottaneet.

Semmoiset vieraat ei laita laiduntansa, vaikka minkäläinen viina annettaisiin heille kirkossa ja Herran Ehtoollisessa. Vaikka vielä vuotava pirun paska olis pantu oikean viinan sekaan, kyllä he sen hyvällä tunnolla ja makealla suulla nielevät. Ei suinkaan pirun paskan korjaajat sido huiviansa suun eteen, vaikka pirun paska haisee heidän omasta suustansa, vaan he ottavat hyvällä mielellä vastaan sitä veden sekoitusta ja plaiskua, jota viinaporvari heille antaa, ja sanovat: "Tämä on hyvää viinaa, ei tämä ole plaiskua."

Mutta minä toivon, että oikeat vieraat Kananean häissä, jotka eivät ole vielä pirun paskan tähden makuansa pilanneet, ja ovat kerran maistaneet vähäisen siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, ei taida mennä viinaporvarin tykö pyytämään hänen plaiskuansa, vaan he sanovat viinaporvarille: "Jos sinä tahdot meille antaa viinaa, niin anna siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, mutta ei sitä taida olla. Ja jos ei ole, niin anna suolojakaan. Suola on kuitenkin parempi kuin sinun plaiskusti, sillä me olemme niinkuin lampaat harjaantuneet nuolemaan suolavettä paimenen kädestä."

Mutta meidän piti kysymän perään, minkä tähden viina puuttui Kananean häissä. Me kuulemme nimittäin Marian valittavan: "Ei heillä ole viinaa." Ja se on tosi, että viina on puuttunut, mutta kenenkä on syy, että viina on puuttunut? Taitaa olla niin köyhä ylkä, ettei ole varaa laittaa niin paljon viinaa kuin juomarit tarvitsevat. Vai onkos niin huono edeskäypä, ettei hän pidä vaaria siitä, kuinka paljon viinaa tarvitaan?

Minun täytyy tunnustaa sekä yljän että morsiamen edessä, että edeskäypä on ollut laiska ja huolimaton vaarin ottamaan viinan kulusta, mutta minä toivon, että edeskäypä Jumalan armon kautta laskee lasiin enemmän ja enemmän siitä parhaasta viinasta, jota ylkä on säästänyt viimeiseksi, koska edeskäypä ensin saapi maistaa, kuinka makea se viina on, jonka palvelijat tuovat kaivosta. Sillä ei edeskäypä tiedä, mistä semmoinen makea viina on tullut. Mutta sen verran hän tuntee, että se on paras viina, vaikka hän, joka on ruokaa laittamassa häävälle, ei saa niin paljon juoda siitä viinasta, kuin häävieraat juovat. Erinomattain semmoiset vieraat, jotka ovat oikeat juomarit.

Ei edeskäypä, sanon minä, saa juoda niin paljon, että hän kaatuu, sillä hänen pitää laittaman niin, että kaikki vieraat saavat määrätyn osansa sekä ruoasta että juomasta. Hänen pitää maistaman ensin kaikenlaisesta ruoasta, onko se parhaaksi suolainen, että vieraat saattavat sen syödä. Jos hän tuntee, että siinä on ylön vähän suoloja, niin hänen täytyy panna lisää suoloja.

Ja siinä ruoan raadissa ja ruoan maistamisessa kuuluu hänen aikansa niin, ettei hän saa istua herrana hääpöydässä, vaan hänen täytyy olla köökissä palvelijoiden kanssa ja katsoa perään, että jokainen räätti tulis somasti laitetuksi, että se kelpais vieraille. Ja koska kaikki vieraat ovat saaneet kyllänsä, niin syököön edeskäypä lasten ynnä palvelijoiden kanssa.

Ja Vapahtaja kysyi: "Kumpi on suurempi, joka atrioitsee, taikka se, joka palvelee? Eikö se ole suurempi, joka atrioitsee? Mutta minä olen teidän keskellänne niin kuin se, joka palvelee.

Toinen tutkistelemus. Viina on tosin puuttunut, ja ei ole yksikään, joka menee hakemaan lisää. Kuinkas nyt käypi vieraille, koska viina on loppunut? Maria! Sinä, joka olet kantanut Jumalan Poikaa sydämes alla ja olet tuntenut sitä taivaallista iloa silloin jo, koska sinä tulit raskaaksi Pyhästä Hengestä, ja olet sanonut: "Minun sieluni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani;" ethän sinä viitti nähdä, että vieraat Kananean häissä istuvat niinkuin tarhapöllöt myrkänä ja liikkumattomana; vaan sinä morsianpiika, tahtoisit kyllä, että vieraat pitäisit iloiset olla, erinomattain koska Vapahtaja on sanonut: "Ei hääväki saata paastota, niin kauan kuin ylkä on heidän kanssansa." Sinun täytyy nyt valittaa Herran Jeesuksen edessä siitä viinan puutteesta, joka on tällä köyhällä hääväellä, ja sanoa: "Ei heillä ole viinaa". Mutta se kuuluu hänen vastauksestansa, ettei hän pitänyt tätä Marian anomusta oikein somana: "Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Onkos sitte niin, ettei Jeesus tahdo vielä ilmoittaa hänen jumalallista voimaansa? Vai onkos hänen tahtonsa niin, että vieraat saavat olla häissä ilman viinatta? Minä luulen, että Marian anomusta hän ei saata hyljätä, vaikka kuinka somatoin tämä anomus on, että hänen pitää nyt varsin laittaman köyhälle hääväelle viinaa; sillä vaikka ennen on pidetty viinaa häissä, ei ole nyt kuitenkaan viinaa pidetty moneen aikaan. Mutta Maria uskoi kuitenkin, että Jeesus ei saata kieltää. Vaikka se on kohta somatoin asia, niinkuin minä luulen, maailman tähden, joka juoruaa niin paljon viinasta ja juopumuksesta Kananean häissä, vaikka ei ole kirjoitettu, että he olit juopuneet. Kuitenki käski hän ammentaa vettä kiviastioihin ja kantaa sisälle edeskäyvälle.

Minkätähden palvelijat kantavat vettä kiviastioissa? Ja koska nämät palvelijat tulevat sisälle, on tämä vesi paras viina! Se on ihmeellinen, että vesi ulkona ei ole muu kuin vesi, mutta niin pian kuin he tulevat edeskäyvän tykö, on tämä

vesi muuttunut viinaksi. Se on tapahtunut Jeesuksen voiman kautta. Mutta ei edeskäypä tiedä, mistä se viina on tullut, vaan hän luulee, että ylkä on sitä viinaa jollakulla tavalla laittanut. Ja koska edeskäypä maistaa sitä vettä, joka Jeesuksen voiman kautta on viinaksi muuttunut, niin hän tuntee varsin, että se on parastalaita viinaa. Ei se ole semmoista plaiskua, jota hengelliset viina porvarit tarjoavat vieraille Kananean häissä. Eikä se ole vuotavaa pirun paskaa, jota itse rietas on kurastanut, jota metsän perkeleet lakkivat, jolla he voitelevat suoliansa ja pitävät makeana. Se vuotava pirunpaska on metsänperkeleitten paras viina.

Mutta ei metsänperkeleet ole Kananean häissä, eikä semmoiset hattarat ja manalaiset, jotka pimeydessä nauravat, ja kiroavat kirkon ympäri; vaan Kananean häissä ovat Jeesuksen opetuslapset, niinkuin Pietari, Jaakobi, Johannes ja Nathanaeli, niin myös Maria Jeesuksen äiti, joka on morsianpiikana, ja muut vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet. Ne rupeavat nyt vasta uskomaan Jeesuksen päälle, koska he saavat maistaa sitä viinaa, jota Jeesus on vedestä tehnyt.

Kolmas tutkisteleminen. Minkätähden edeskäypä sanoi ylkämiehelle: jokainen antaa ensin hyvää viinaa ja kuin juovutaan, niin sitten huonompata? Edeskäypä ihmettelee minkä tähden muissa häissä annetaan ensin hyvää viinaa, ja kuin juovutaan annetaan huonompi viina vieraille. Mutta Kananean häissä annetaan ensin huonompi viina ja paras viina säästetään viimeiseksi. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, minkätähden se niin on. Mutta niin on asia tapahtunut, ja minä luulen, että kaikki ne vieraat, jotka kutsutut ovat Kananean häihin, ovat saaneet sen koetella, että huonompi viina annetaan ensin ja paras viina säästetään viimeiseksi.

Mutta ei ole kaikilla vieraililla semmoinen kärsivällisyys, että he istuisit häähuoneessa siihen asti, että paras viina tuodaan eteen, vaan muutamat vieraat menevät pois häähuoneesta ennen kuin he ovat maistaneet viinaa. Ja muutamat menevät silloin, koska viina on loppunut; he korjaavat luitansa ja sanovat: "Koiraa täällä istukoon, kussa ei anneta parempaa viinaa."

Moni on jo korjannut luunsa ja mennyt ulos häähuoneesta, ja ne taitavat olla ne vanhat leilit, joista Vapahtaja sanoo: "Ei yksikään pane uutta viinaa vanhaan leiliin," sillä vanha leili ei kestä, koska siihen pannaan uusi viina, vaan se menee rikki ja uusi viina vuotaa pois siitä vanhasta leilistä, joka on ravistunut. Mutta uusi viina pannaan uusiin leileihin, ja niin he pysyvät molemmat tallella.

Niin syökääät nyt vieraat ja juokaat hyvin, niin kauan kuin hääpäivät räkkäävät. Syökääät ja juokaat viinaa ja rieskaa, sillä päivät tulevat, joina ylkä otetaan pois, ja silloin hääväki joutuu paastoamaan, koska ei ole enää edeskäypä, joka laskee uutta viinaa uusiin leileihin. Ja koska viina puuttuu, silloin tulee hääväelle ikävä. Kukas viimein laittaa köyhälle hääväelle viinaa, koska viina puuttuu?

Meidän toivomme on, että Jeesus on vielä elämässä. Jos olis joku Maria, joka rukoilis Jeesusta ja valittais: "Ei heillä ole viinaa!" taitais olla mahdollinen, että Jeesus Marian rukouksen tähden muuttais veden viinaksi, että häävieraat tulisit iloisiksi ja puheliaiksi, ettei tarvitsis mykkänä istua, niinkuin useamat nyt istuvat mykkinä, vaikka ei ole viina vielä peräti puuttunut. Kukas tiesi, koska sanansaattaja tulee kutsumaan häävieraita taivaallisiin häihin, kussa he saavat pitää häitä ijankaikkisesti. Siellä ei viina puutu koskaan. Siellä saavat häävieraat olla iloiset joka päivä. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /
Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 13 3 SUNNUNTAINA LOPPIAISES-
TA 1855

Herra kiitti sadanpäämiestä, joka sanoi: "minä olen toisen vallan alla", ja Herra sanoi: "En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.

Tässä sadanpäämiehen uskossa löydämme me totisesti nöyryyden esimerkkiä, joka ei pitänyt vaivana olla toisen ihmisen vallan alla. Vaikka se on vaiva vanhalle aatamille olla toisen ihmisen vallan alla, kuitenkin on se totisen uskon tunto-merkki, että olla ilman napisematta toisen ihmisen vallan alla.

Mutta eipä nyt ole maailma semmoinen, että joku tahtois mielellänsä olla toisen ihmisen vallan alla. Ei ainoastansa suruttomat tahdo friiherrana olla, mutta myös muutamat kristityt tahtovat friiherrana olla, sillä se tulee vanhalle aatamille vaivaksi palvella. Eipä nyt moni tosin tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaikka Herra kiitti sen miehen uskoa, joka sanoi: "Minä olen myös ihminen toisen vallan alla." Ja Herra sanoi: "En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa."

Ja kuka tiesi, löytyykö nytkään senkaltaista uskoa Israelissa. Me tiedämme nimittäin, että ylpeys on nyt vallassa maan päällä. Kaikki tahtovat nyt friiherrana olla. Ei yksikään tahtois

palvella. Lapset ei tahdo palvella vanhempiansa, vaikka itse meidän Herramme ja Vapahtajamme on palvellut vanhempiansa kolmekymmentä ajastaikaa. Hän tahtoi nimittäin maksaa heidän vaivansa ja niin muodoin kaikkea inhimillistä vanhurskautta täyttää, ennenkuin hän rupeis taivaallista vanhurskautta täyttämään.

Mutta tämän aikaiset lapset tahtovat itse miehenä olla, ennenkuin ne pääsevät kahden jalan päälle. Eikä se ole ihme, että suruttomat niin tekevät, joilla ei ole omatunto parempi kuin nautahärällä, mutta kristityt myös tahtovat friiherrana olla. Kuka tiesi, löytääkö Jeesus nyt senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: "Minä olen myös ihminen toisen vallan alla?"

Tämä toisen ihmisen alla oleminen tulee vanhalle aatamille suureksi vaivaksi. Moni ajattelee siis: "Minä olen jo ollut toisen ihmisen vallan alla, minä tahdon nyt olla vapaa." Muutampi friiherra ottaa itsellensä suojaa ja puolustusta tästä Jumalan sanasta: "Älkäätkä olko ihmisten orjat." Muutampi panee sen esteeksi: "Minä en saata täyttää palveluspaikkaa oikein, sentähden minä en saata palvella. Mutta ei semmoiset sanat ole muu kuin vanhan aatamin estelemiset, sillä koska sinä palveluksessa teet kaikki, mitä sinä voit ja ymmärrät, niin sinä olet vapaa oman tunnon soimauksista; mutta jos sinä olet laiska ja huolimaton, niin sinua syystä nuhdellaan.

Minä pelkään, ettei Jeesus enää löydä senkaltaista uskoa Israelissa, joka oli sadanpäämiehellä, sillä hän tunnusti itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta vastaan huoneeseensa, vaikka hän oli uskollisesti palvellut esivaltaa ja piti vielä semmoisen murheen palvelijastansa, niinkuin omasta lapsesta. Kussapa nyt on semmoiset ihmiset, jotka mielellänsä ja ilman napisematta ovat toisen ihmisen vallan alla ja palvelevat uskollisesti lähimmäistänsä Herran tähden.

Ja kussapa nyt löytyy senkaltaisen isäntä, joka niin pitää murheen palvelijastansa, niin kuin omasta lapsesta, että hän menee monta peninkulmaa hakemaan apua palvelijalle sairaudessans? Maailma on nyt niin yltynyt ja paisunut, ettei moni tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaan kaikki tahtovat friiherrana olla. Ei moni tahdo toista palvella, ja sen ylpeyden ja lihallisen vapauden tähden menee myös usko monelta, niin että se on tietämätöin, löytäiskö nyt Herra senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä.

Ei ole kuitenkaan lihallinen vapaus oikean uskon hedelmä, vaan sen lihallisen vapauden alla makaa itseys, ylpeys ja maailman rakkaus, ja kuka tiesi makaa vielä huoruus sen saman vapauden alla. Ei ole kuitenkaan huoruus kaukana, koska

köyhät palvelijat pakkaavat naimiseen ja tahtovat naimisen kautta tulla friiherroiksi. Ei ole siinä semmoinen usko kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: "Minä olen ihminen toisen vallan alla." Ja me tiedämme, että sadanpäämiehen palvelus on vielä kovempi ja raskaampi kuin joku muu palvelus, sillä sotamies pitää osottaman semmoisen kuuliaisuuden esivallalle, että jos esivalta käskee hänen mennä semmoiseen paikkaan, kussa hengenvaara on, niin täytyy hänen mennä.

Ei auta sodassa sanoa: "En mene sinne, kussa minua tapetaan", vaan kussa kuolema liki on, sinne pitää sotamiehen menemän. Siinä tosin tarvitaan semmoinen usko, jota Herra ei ole löytänyt, eikä taida vielä löytää monessa paikassa Israelissa. Niiden sotamiesten suhteen on muitten palvelijain tilaisuus niinkuin herrain päivät, sillä ei niiden tarvitse mennä semmoiseen paikkaan, kussa heitä tapetaan. Ja kuitenkin on niin huono usko monella, että ihmispelko saattais häntä orjalliseen tilaisuuteen, jos hän menis palvelukseen. Se ei ole oikean uskon hedelmä, vaan se on ylpeyden, laiskuuden ja huoruuden hedelmä.

Nyt koska kovat ajat on edessämme ja itsevaltaisuus tahtoo olla monen tykönä, täytyy Jumalan viimein niin rangaista maailmaa, että monen ylpeän miehen täytyy tulla vihollisen orjaksi, koska hän ei ole ymmärtänyt kiittää sen vapauden edestä, kuin hänelle on tullut kristillisyyden kautta, koska kaikilla kristityillä on semmoinen laki, ettei pidä oleman yhtään orjaa kristittyin seassa. Mutta joka sodassa voitetaan, tulee vihollisen orjaksi, niin hengellisessä kuin maallisessa sodassa.

Rukoilkaat, kaikki kristityt, ettei Herra niin rankaisis meitä sodalla, että me tulisimme vihollisen orjaksi, koska hän on antanut kaikille kristityille vapautensa. Erinomattain on hän omalla kalliilla verellensä lunastanut meitä hengellisestä orjuudesta, ettemme tarvitse olla perkeleen vallan alla, jos me hänen armonsa kautta sodimme vihollisia vastaan miehuullisesti, urhoollisesti ja uskollisesti, uskon kilvellä ja hengen miekan kanssa oikealla ja vasemmalla puolella varustetut, sillä nyt on kovat ajat edessämme sekä ruumiin että hengen puolesta.

Pian koetellaan Stefanuksen usko. Pian tulee Herra omiansa noutamaan, pian tulee Herra etsimään semmoista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä oli. Kuule siis sadanpäämiehen rukous. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 8: 5

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, löytäneekö Herra sen-

kaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä. Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä olit oikean uskon tuntomerkit sadanpäämiehen vaelluksessa? Toinen tutkistelemus: Löytäneekö Herra nyt senkaltaista uskoa Israelissa? Me toivomme ja rukoulemme, että Herra löytäis senkaltaista uskoa Israelissa, joka kaikissa koettelemuksissa kestäis, ja vielä viimeisessä kuoleman kilvoituksessa. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä ovat ne uskon hedelmät ja tuntomerkit, jotka osottavat, että sadanpäämiehellä oli oikea usko? Ensimmäinen tuntomerkki oli se, että hän piti semmoista muretta palvelijastansa niinkuin omasta lapsesta, sillä ei moni isäntä tee sitä tällä ajalla. Moni isäntä panee palvelijansa pois huoneesta, koska palvelija sairastaa, eikä jaksakaan enää isännälle työtä tehdä. Eikä moni isäntä tällä ajalla mene kauas hakemaan lääkityksiä palvelijalle, koska palvelija sairastaa, vaan useimmat isännät antavat palvelijansa maata sairasna niinkuin koiran penikan ilman auttamatta ja ilman holhoamatta.

Mutta sadanpäämies meni varsin, kuin hän kuuli, että Jeesus Natsareenus oli tullut siihen maakuntaan. Hän meni rukoulemaan sitä taivaallista parantajata tämän sairaan palvelijansa edestä, että hän tiesi, että maalliset lääkitykset ei enää auta tässä paikassa. Siinä osoitti sadanpäämies uskon hedelmät, ja senkaltaiset uskon hedelmät, joita emme löydä monessa paikassa Israelissa. Sillä jos muutamat isännät mitämaks hakevat maallisia lääkityksiä sairaalle palvelijalle, mutta harva isäntä menee ojetei Jeesuksen tykö rukoulemaan palvelijansa edestä, vaikka se on kristittyin velvollisuus niin tehdä.

Toinen tuntomerkki oli se, että tämä sadanpäämies tunsii mahdottomuutensa: "En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle." Joku muu, kuolleen uskon tunnustaja ja armonvaras sanois tässä paikassa: "Jospa Jeesus tulis minun kattoni alle, minä ottaisin häntä ilolla vastaan ja tarjoaisin hänelle parasta viinaa, kuin minulla on. Mutta eipä sadanpäämies saattanut niin turha ja keveämielinen olla, että hän olis katsonut Jeesusta vertaiseksi, jonka syntinen ihminen saattaa kutsua kotiansa, vaan sadanpäämies tunsii, että Jumalan Poika ei ole ihmisen vertainen. Hän tunsii, että syntinen luontokappale ei ole mahdollinen ottamaan Jumalan Poikaa syntisen kattonsa alle. Vaikka Jumalan Poika oli niin alhainen, että hän olis kyllä tullut syntisen luontokappaleen katon alle, jos hän ei olis muutoin uskonut, että hänen palvelijansa paranee.

Mutta sadanpäämiehellä oli semmoinen usko, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon kaukana olevaisille kuin läsnä

olevaisille. Sadanpäämies tunsi, että Jumalan Poika on kaikkivaltias Jumala ja kaikissa läsnä olevainen. Ja tämä usko ei ollut vielä monella Israelissa siihen aikaan. Joku taitais tästä sadanpäämiehen mahdottomuudesta löytää epäuskon ainetta, koska hän ei tohtinutkaan ottaa Jeesusta vastaan kattonsa alle. Ja olisko semmoinen mahdottomuudessa olevainen ihminen saattanut ilolla ottaa Jumalan Poikaa vastaan tuomiolla, koska hän ei tohtinut ottaa häntä vastaan huoneeseen?

Mutta meidän täytyy tässä paikassa tehdä yhden vakinaisen eroituksen oikean ja väärän mahdottomuuden välillä, sillä oikeassa mahdottomuudessa on oikea usko, joka osoittaa itsensä sillä lailla, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen. Semmoinen usko oli nyt sadanpäämiehellä, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnäolemisellansa. Mutta väärä mahdottomuus vaikuttaa niin paljon epäuskoa, että ihmiset eivät usko sanaa, vaan he tahtovat että itse Jeesus ruumiinsa kanssa pitäis tuleman heidän tykönsä ja paneman kätensä heidän päällensä.

Sillä lailla epäuskoiset kiusaavat Vapahtajaa, niinkuin esimerkiksi Jairus, joka ei uskonut, että Jeesus saattaa hänen tyttärensä parantaa, koska se oli jo kuollut. Ja kyllä vielä moni katuvaan kiusaa Jeesusta paljon epäuskollansa, koska hän ei usko sanaa, ei usko että sana vaikuttaa niin paljon kuin itse Jeesus läsnä olevaisena.

Siinäpä nyt sadanpäämies osoitti uskonsa, koska hänellä oli semmoinen vakuutus, että yksi sana vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen. Mutta sadanpäämies osoitti myös uskonsa sillä sanalla: "Minä olen myös ihminen toisen vallan alla." Me tiedämme vakaisesti, että ne, jotka ei tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, ovat ylpeydessä ja rakastavat sitä lihallista vapautta. Ne tahtovat friiherrana olla. Ei semmoisilla ole oikeata uskoa, jos he vielä tunnustaisit uskonsa, sillä oikean uskon hedelmä on nöyryys ja alleantaminen.

Yksi uskovainen sielu saattaa olla orjana ruumiin puolesta, ja kuitenkin vapaa hengen puolesta. Juutalaiset sanoit Vapahtajalle: "Me olemme vapaana syntyneet, ja emme ole kenenkään orjat olleet." Juutalaiset kerskaisit siitä, ettei he olleet ruumiin puolesta kenenkään orjat, ja kuitenkin myytiin heidät orjiksi pakanoille, koska valtakunta hävitettiin, sillä he olit hengen puolesta synnin orjat, vaikka he kerskaisit vapaudestansa.

Mutta jos Jumalan Poika olis saanut tehdä heitä vapaaksi synnin orjuudesta, niin he olisit vielä ruumiinki puolesta välttäneet orjuutta. Mutta he olit niin

ylpeät, että he yllytit Roomalaisia pääl-
lensä. Jos he olisit ottaneet kristilli-
syyttä vastaan, olis heidän valtakuntansa
ollut pysyväinen. Mutta he vainoisit
kristityitä ja tulit niin ylpeäksi, ettei
he enää totelleet ketään.

Saavat myös tämän aikaiset friiherrat
ottaa niistä esimerkkiä ja ajatella pe-
rään, kuinka juutalaisille kävi, jotka
sanoit: "Me olemme vapaana syntyneet, ja
emme ole kenenkään orjat olleet." Mutta
ei niillä ollut oikea usko, vaikka he
niin pidit, että heillä oli oikia usko.
Mutta sadanpäämiehellä oli oikea usko,
koska hän sanoi: "Minä olen toisen vallan
alla." Ja Herra sanoi: "En ole sen-
kaltaista uskoa löytänyt Israelissa."

Toinen tutkistelemus. Löytäneekö Herra
enää senkaltaista uskoa Israelissa? Emme
tiedä, jos hän löytää, mutta sen me tie-
dämme, että moni tulee idästä ja lännestä
istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin
kanssa taivaan valtakunnassa, ja valta-
kunnan lapset heitetään ulkonaiseen pi-
meyteen. Siellä pitää oleman itku ja
hammasten kiristys.

Ei taida Herra näinä aikoina löytää
senkaltaista uskoa Israelissa, joka
kestäis koettelemuksessa, paitsi niitä
harvoja sieluja, jotka ovat, niinkuin
tämä sadanpäämies, tulleet mahdottomaksi
ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle. Ja
siinä mahdottomuuden tilassa kuitenkin
uskovat vahvasti, että Jeesuksen sana
vaikuttaa niin paljon, kuin Jeesus itse
ruumiillisella läsnäolemisellansa. Se oli
sadanpäämiehen usko, että Jeesuksen yksi
sana on niin voimallinen, kuin hän itse.

Ja jos kaikki katuvaiset, murheelliset
ja epäileväiset jaksaisit uskoa, niinkuin
tämä sadanpäämies, että Jeesuksen yksi
sana on niin voimallinen, kuin Jeesus
itse, parantamaan sairaita, niin totta he
pian tulisit terveiksi. Mutta ei ole kai-
killa semmoinen usko kuin sadanpää-
miehellä. Sillä suruttomat ei usko ollen-
kaan, ennenkuin he näkevät ihmeitä ja
tunnustähtiä. Ja heränneet kanssa
tahtoisit nähdä ihmeitä ja tunnustähtiä,
ennenkuin he jaksavat uskoa, että Jeesus
sanalla parantaa heidän sydämensä. Vaikka
nyt on annettu profeetan Joonan merkki
kaikille epäuskoisille, jotka tahtovat
nähdä ihmeitä ja tunnustähtiä. Niin on
Jeesus itse sanonut, että muuta merkkiä
ei pidä annettaman niille epäuskoisille,
kun ainoastansa profeetan, Joonan, merk-
ki.

Niin katsokaat nyt profeetan, Joonan,
merkkiä, te epäuskoiset, ja ottakaat vaa-
ri sadanpäämiehen uskosta, te
epäileväiset, koska te epäuskon tähden
tulette sairaaksi, koska sydän epäuskon
tähden tulee kovaksi, vastahakoiseksi,
riettaaksi, ilkeäksi, niin uskokaat, että
yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin
paljon kuin hän itse.

Koska omanvanhurskauden perkele raataa teidän sydämiänne ja teidän tuntoanne, niin uskokaat silloin, niinkuin sadanpäämies, että yksi sana Jeesuksen suusta ajaa kaikki perkeleet pois ja parantaa sydämen haavoja, muutoin täytyy hänen sanoa: "En ole löynnyt senkaltaista uskoa Israelissa." Jolla on semmoinen usko, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon, kuin hän itse, vissimmästi hän tuntee myös autuaallisen voiman siitä yhdestä sanasta, joka Jeesuksen suusta lähtee.

Ja me uskomme totisesti, että vaikka moni uskovainen tuntee itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jeesusta kattonsa alle, yksi sana Jeesuksen suusta pitää hänessä vaikuttaman niin paljon, kuin itse Herra Jeesus ruumiillisella läsnä olemisellansa. Ja moni uskovainen pitää tuleman idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa., vaikka hän tuntee itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle.

Niin sano siis ainoastansa yksi sana, armollinen Herra Jeesus, sinä suuri ristinkantaja, sinä sairaitten parantaja ja epäileväisten lohduttaja, niin tulee minun sydämeni terveeksi ja minun tuntoni puhdistetuksi, ja kaikki ruumiin ja sielun vaivat loppuvat. Ja meidän vakuutuksemme on, että moni on jo sen yhden sanan kautta tullut idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, vaikka Herra ei ole tosin löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa, kuin hän löytää niiden tykönä, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta kattonsa alle.

Mutta ne uskovat kuitenkin sen yhden sanan Jeesuksen suusta vaikuttavan terveyden sairaalle sydämellensä ja haavoitetulle tunnollensa. Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. Amen.

Alkuperäinen (alkulehti puuttuu) /
Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston-
kirjasto /

1 jäljennös / Iisakki Poromaan
jäljennöskirja /

2 jäljennös (alku puuttuu) / Raittilan
kokoelma / Oulun maakuntarkisto /

Herra asetti merelle rajan ja sanoi: tähän asti pitää sinun käymän ja ei edemmäksi. Tässä pitää sinun aaltos asettuman. Job. 38: 11.

Me kuulemme näistä sanoista, että Jumala on asettanut meren aalloille yhden

määrän ja rajan, jonka ylitse ne ei pääse kulkemaan, ja jos tämä raja ei olis pantu meren aalloille, upottaisit he kaikki, mitä maan päällä on.

Mutta ei tämä sana ole ainoastansa siitä luonnollisesta merestä sanottu, vaan se on erinomattain siitä hengellisestä merestä eli pohjattomuuden meren aalloista puhuttu, joka löytyy jumalattoman ihmisen sydämessä. Tämä pohjaton meri kuohuu alinomaisella pauhaamisella synnissä ja pahuudessa, eikä siinä ole tyven paljon koskaan. Ja se on työläs sanoa, kuka oli nostanut tuulen ja aallot merellä, koska opetuslapset olit soutamassa ja luulit hukkuvansa. Olikohan Jumala sen nostanut, eli se henki, jolla tuulessa valta on, emme tiedä sanoa.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että ne pohjattomuuden aallot, jotka vierivät jumalattoman ihmisen sydämessä, ei ole nostetut Jumalalta, vaan se henki, jolla maailman tuulessa valta on, on ilman epäilemättä nostanut tuulen jumalattoman ihmisen sydämessä, jossa pohjattomuuden aallot pauhaavat niinkuin palava koski. Ja se näyttää niinkuin niille aalloille ei olis pantu yhtään määrää.

Koska nimittäin tämä pohjaton meri rupeaa kuohumaan, tulevat kaikki ylpeät ja riettaat sanat ulos suusta. Erinomattain kuohuu pohjattomuuden valkea vahto ulos niitten suusta, jotka kantavat vihaa sydämessänsä kristityille, joitten he soisit hukkuvan pohjattomuuden meressä. Vaikka ne jumalattomat ja kääntymättömät, jotka siinä meressä rohkeasti purjehtivat, ovat itse siinä hukkumassa, mutta ei ne siitä huoli, saati he saisit kristityitä hukkumaan.

Niin suuri kateus on riettaan enkeleillä, ettei he omasta sielusta kannu vaaria, saati he saisit kristityitä vahinkoon. Vaikka nyt useimmat ihmiset tällä ajalla, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämissänsä, tuntevat kyllä, että heidän täytyy semmoisessa tilassa, kuin he nyt ovat, hukkoa ijankaikkisesti. Mutta ei ne sentähden malta mieltänsä eivätkä ymmärrä, että tämä paatumus tulee siitä vihasta, jota he kantavat sydämessänsä, ja vielä laskevat ulos suun kautta, koska he luulevat kristittyjen tulevan vahinkoon.

Silloin jumalattomat pääsevät iloitsemaan, koska kristityt ahdistetaan maailmalta. Koska Jeesuksen opetuslapset ovat hukkumallansa lainehtivan meren aalloissa, silloin riettaan enkelit pääsevät nauramaan. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he nauravat, ennenkuin heille itselle tulee hätä. Vaikka se näyttää meidän silmämme edessä, niinkuin ei olis jumalattomille yhtään määrää pantu, kuitenkin täytyy meidän uskoa, että Jumala on asettanut lainehtivan meren aalloille yhden määrän ja sanonut: "Tähän asti pi-

tää sinun käymän ja ei edemmäksi; tässä pitää sinun aaltos asettuman."

Niin myös ihmisten pahuus ei pääse ylitse sen määrän, jonka Jumala on asettanut, vaikka se kuohuu välistä hirmuisesti, ja tulee kanssa ulos sydäimestä, niinkuin valkea vaahto meren aalloista. Sillä Daavidi on kirjoittanut, että heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat. Sillä jumalattomat ja Jeesuksen ristin viholliiset luulevat, että Jeesuksen opetuslapset nyt hukkuvat lainehtivan meren aalloissa, koska se henki, jolla tuulessa valta on, on nostanut meren ja ilman, jossa Jeesuksen opetuslapset tuskalla soutavat. Mutta niin kauan kuin Jeesus on laivassa, ei ole Jeesuksen opetuslapsilla hätää, vaikka hän on nukkumassa. Hän saattaa pian olla ylhäällä, koska Jeesuksen opetuslapset hädässänsä huutavat: "Herra, auta meitä! Me hukumme."

Mutta riettaan enkeleille ei tule yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole niillä hätä, niin kauan kuin he jaksavat kristityitä panetella, ja niinkuin sotamiehet tarjota Kristukselle etikkata, sapella sekoitettua. Sillä me tiedämme jo vanhasta Raamatun koettelemuksesta, että Jeesuksen ristin viholliiset iloitsevat kristittyin vahingosta.

Mutta kerran tulee myös se aika, että he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat, sillä vaikka tämän maailman jumala nyt on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon. Sentähden he valehtelevat niin paljon, että he uskovat itseksi valheitansa, ja tulevat sen kautta petetyksi. Ja häpeällisesti tulevat ne sokeat raukat petetyksi, jotka iloitsevat kristittyin vahingosta ja luulevat, että se pieni laiva, jossa Jeesuksen opetuslapset suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat maailman lainehtivan meren aalloissa, he luulevat, sanon minä, että tämä pieni laiva pian hukkuu epäilyksen aalloissa.

Mutta jos vielä se henki, jolla tuulessa valta on, olis tämän kovan tuulen ja ilman nostanut, emme kuitenkaan epäile, että Jeesuksen opetuslapset siinä tuulessa hukkuvat, niin kauan kuin Jeesus on laivassa, jos hän vielä olis siinä laivassa nukkumassa, on kuitenkin se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Jeesus herää niin pian, kuin opetuslapset hädässänsä huutavat: "Herra auta meitä! Me hukumme."

Silloin nousee hän asettamaan tuulen ja ilman, ja tyven tulee. Huutakaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette suuren vaivan kautta soutamassa tämän maailman lainehtivalla merellä. Jos teillä Jeesus on laivassa, niinkuin meidän toivomme on, että hän on laivassa, niin huutakaat teidän hädässänne! Mitämaks´

hän herää asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki, jolla tuulessa valta on, on ylösnostanut. Kuule, sinä suuri tuulen ja ilman asettaja hätääntyneitten ja peljästyneitten huuto! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 8: 23 - 27

Meidän ylös luetun pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katseleman: 1. Kuka on tämän kovan ilman nostanut merellä, ja 2. Mitä maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet.

Me toivomme kuitenkin, että Jeesuksen opetuslapset niin huutavat hädässänsä, että Jeesus herää asettamaan tuulen ja meren, ennenkuin opetuslapset hukkuvat.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kuka on tämän kovan ilman nostanut? Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Jeesus asetti tuulen, ja alkuraamatussa eli alkukielessä seisoo niin, että hän nuhteli tuulta. Jos tämä kova ilma olis nostettu Jumalalta, ei olis Jumalan poika tohtinut nuhtelemisella asettaa tuulta, mutta rukoilemisella. Jos Jumala olis nostanut tämän kovan tuulen, niin olis Jumalan poika rukoillut isäänsä, että tämä kova ilma asettuis.

Mutta koska hän nuhteli sitä kovaa tuulta ja ilmaa, niin se on arvattava, että tämä kova tuuli ja ilma ei ollut Jumalalta. Mutta se henki, jolla tuulessa valta on, joka myös Jobin aikana nosti semmoisen tuulispään, että huonet kukistui, jossa Jobin lapset olit, se sama henki oli ilman epäilemättä nostanut tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka muutammat kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että ylön suuri valta annetaan riettaalle, jos hän vielä nostais tuulen ja ilman merellä.

Armon varkaat luulevat, ettei ole riettaalla mitään valtaa maan päällä. Mutta Paavali kirjoittaa kuitenkin selkeästi siitä hengestä, jolla tuulessa valta on, joka myös epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja jos sillä hengellä ei ole niin suuri valta luonnollisessa ilmassa, mutta maailman tuulessa on totisesti niin suuri valta sillä hengellä, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, että hän saattaa kyllä kovan tuulen ja ilman nostaa tämän maailman lainehtivalla merellä hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Jos ei heillä olis Jeesus nukkumassa laivassa, joka saattaa asettaa tämän kovan tuulen ja ilman, niin pian, kuin opetuslapset hätähuudolla herättävät häntä.

Kyllä totisesti kaikki riettaan enkelit soisit, että opetuslapset hukkuisit tässä kovassa tuulessa ja ilmassa, ja soisit vielä, että Jumala olis nostanut tämän kovan tuulen ja ilman. Ei riettaan enkelit viitti kuulla, että se henki, jolla

tuudessa valta on, olis tämän ilman nostanut; sillä siitä seuraa ainoastansa se päätös, että rietas tahtoo hukuttaa Jeesuksen opetuslapsia, mutta ei Jumala.

Mutta Jeesuksen ristin vihollisilla on se usko, että Jumala on tämän kovan ilman nostanut ja sentähden päättävät he, että Jumala on niille suuttunut, mutta ei rietas. Jos nimittäin rietas olis suuttunut Jeesuksen opetuslapsille, niin kuin hän on totisesti niille suuttunut, niin olis Jeesuksen ristin vihollisilla syy epäillä, ettei ole sitte Jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille. Vaikka ne vainoojat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat, ovat aina olleet siinä uskossa, että Jumala on niille suuttunut, koska maailma on suuttunut, ja ovat siitä tehneet semmoisen päätöksen, että Jumala myös vihaa heitä, koska maailma heitä vihaa.

Mutta Jumalan sana taas ottaa siitä paikasta niin kovin vastaan, ettei riettaan enkelitkään saata niin vääntää ja punoa Raamatun sanoja, että Jumala myös vihaa niitä, joita maailma vihaa. Sillä maailma ei ole koskaan saattanut rakastaa kristityitä, vaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus on ilmoittanut itsensä, siinä on myös viha ja vaino tullut maailmalta.

Ja sentähden on myös tämän maailman jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille; ja se henki, jolla maailman tuudessa valta on, hän on tämän kovan tuulen ja ilman nostanut, ja hän on myös se sama henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa vihan ja vainon kristityitä kohtaan. Ja niille tulis totisesti suuri ilo, jos nyt Jeesuksen opetuslapset tässä kovassa ilmassa hukkuisit.

Mutta ei tarvitse Jeesuksen ristin viholliset ylön varhain iloita, sillä Jeesus on vielä laivassa. Ja jos hän vielä olis nukkumassa, kyllä hän saattaa vielä pian herätä asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka niillä raukoilla on semmoinen epäusko, että he pelkäävät. Mutta minulla on kuitenkin se usko, että Jeesus herää, niin pian kuin he hädässänsä huutavat.

Ja minä tiedän vakaisesti, että he huutavat, ja uskon myös, että Jeesus kuulee heidän huutonsa ja herää ja nousee ylös asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki on nostanut, jolla maailman tuudessa valta on. Ja minä toivon, että Jeesuksen opetuslapset pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja pauhatkoon sitte maailman tuuli tämän maailman lainehtivalla merellä niin paljon kuin hän tahtoo.

Toinen tutkistelemus: Mitäs maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet? Me arvaamme

hyvin, että maailman joukko pääsis suureen iloon, jos Jeesuksen opetuslapset hukkuisit tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Mitäpä vihollisen orjat enemmän toivottavat, kuin että hukkiminen tulis niille, jotka suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat vastoin maailman tuulta.

Sillä vihollisen orjat ei pelkää koskaan, että he hukkuvat tämän maailman lainehtivalla merellä, sillä heillä on ensiksi suuri laiva, jolla he purjehtivat maailman tuulta myöten, ja toiseksi on heille maailman tuuli myötäinen. Mutta Jeesuksen opetuslapsilla on ensiksi pieni laiva, ja toiseksi on maailman tuuli vastaan. Sentähden on aina maailman joukolla semmoinen iloinen toivo, että Jeesuksen opetuslapsille tulee pian hätä ja hukkiminen.

Mitäs nyt tekisit maailman orjat, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa? Mitäpä he tekisit muuta kuin joisit hyvin kraviaisia, niinkuin heidän tapansa on. Jos nimittäin yksi ihminen syntyy, niin he ovat valmiit juomaan ristiäisiä. Jos yksi ihminen kuolee, niin he juovat kraviaisia. Siinäpä näkyy parhaiten, että he pitävät vatsansa jumalana.

Ja minä olen huomannut, että maailman lapset aina kokoontuvat juomaan, koska he luulevat jotakin hyvää voittavansa. He juovat ilosta edeltäpäin, ennenkuin ne ovat voittaneet sitä hyvää, jota he toivovat. Sillä ei maailman lapset muuta iloa tunne, kuin sitä lihan huvitusta, vaikka Paavali sanoo: "Joka lihassa kylvää, pitää lihastansa niittämän turmelusta." Niin minä luulen, että maailman orjat kokoontuisit juomaan kraviaisia, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut.

Siinä on heidän ilonsa, mutta aivan lyhykäinen ilo, sillä Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa nyt maailman ylitse. Ja kukas on nyt nostanut tämän kovan ilman maailmassa? Jos Jumala on sen nostanut, niin olispa nyt maailmalle annettu muistutus Jumalan vihasta. Olispa nyt tila ruveta ajattelemaan perään, kuinka tähän asti on eletty maailmassa: ilossa, turhuudessa, haureudessa, hekumassa, juopumuksessa, ahneudessa, vihassa ja kateudessa. Kukas tiesi, ettei maailmalle tule vielä suurempi hätä kuin Jeesuksen opetuslapsille, jotka kyllä pelkäävät, että hukkiminen tulee, ja sentähden herättävät Jeesusta hätähuudollansa. Mutta maailman orjat ei ymmärrä peljätä pitää, vaikka nyt Jumala olis suuttunut maailmalle ja sentähden rankaisee sodalla, näljällä ja taudilla.

Juutalaisilla oli niin suuri uskallus Jumalaan, koska vihollinen oli jo piirittänyt heidän kaupunkinsa, että he

tulit ylpeämmäksi, jota likemmäksi kaupungin hävitys tuli. Juutalaiset luulit, että Jumala ihmeellisellä tavalla heitä pelastaa vihollisten väkiryynnäköltä. Mutta kristityillä ei ollut semmoinen turha luottamus Jumalan päälle, sillä he pakenit henkensä kanssa pois turmeluksen kaupungista. Sillä he tiesit hyvin, että Jumala oli sille kaupungille suuttunut, jonka asuvaset olit vuodattaneet pyhäin ihmisten verta ja vainonneet kristityitä.

Nyt me päätämme tämän tutkistelemisen sillä toivotuksella, että kaikki kääntymättömät ja uudestasytymättömät ottaisit vaaria ajan merkeistä, joista juutalaiset ei ole tahtoneet ottaa vaaria. Koska meri ja ilma pauhaa maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, eiköhän silloin ole semmoiset ajan merkit, jotka osottavat, että joku suuri muutos tulee maailmassa. Jospa se muutos tapahtuis ensinnä sydämessä ja sitte vasta ilmassa!

Mutta meidän toivomme on, että se suuri tuulen ja ilman asettaja, joka on yhdellä sanalla asettanut tuulen ja meren, saattaa vielä nytki asettaa sen kovan tuulen ja ilman, jonka vihollinen on nostanut hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Niin kauan kuin Jeesus on laivassa, vaikka vielä olis nukkumassa, ei pidä Jeesuksen opetuslapsilla oleman hätä, sillä he herättävät häntä huudollansa. He huutavat hädässänsä: "Herra, auta meitä! Me hukumme."

Luulettekos te suruttomat pakanat, että Jeesus on niin raskaasti nukkumassa, ettei hän kuule opetuslastensa huutoa? Niinkös te luulette, että Jeesus ei herää enää unestansa? Älkää vain ajatelko teidän sydämissänne, te Jeesuksen ristin viholliset, että Jeesuksen opetuslapset hukkuvat tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Ennen te hukutte teidän synneissänne, kuin Jeesuksen opetuslapset.

Jos vielä epäilyksen aallot välistä lyövät heidän ylitsensä, jonka tähden myös Jeesus soimaa heitä, koska he ovat niin heikkouskoiset, mitä heidän siihen tulee? Ei teidän tilaisuutenne tule paremmaksi sen kautta, että opetuslapset semmoisessa ilmassa pelkäävät hukkuvansa, sillä sananlasku on: että kaikki ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu."

Mutta soutakaat, soutakaat, te harvat sielut, jotka olette Jeesuksen kanssa laivassa. Soutakaat ja huutakaat: "Herra, auta meitä! Me hukumme." Ja hän nousee ylös ja asettaa tuulen ja ilman, ja teidän pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja siellä pitää teidän veisaaman uuden virren Jumalalle ja Karitsalle. Amen! Halleluja!

Alkuperäinen (osa) / SKHS:n Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto / Alkuperäinen (1 lehti) / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS:n Aunon kokoelma Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus /

N:o 15
TA 1857

5 SUNNUNTAINA LOPPIAISES-

Minä vapahdan teitä kaikesta teidän saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä enennän hedelmän puussa, ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanat pidä teitä enää nälän tähden pilkkaaman. Hes. 36: 29, 30

Jumala lupaa profeetta Hesekielin kautta, Israelin lapsille, että hän tahtoo vapahtaa heitä kaikesta saastaisuudesta, ja aikoo sitte antaa heille paremman hedelmän maassa, ettei pakanat pääsis heitä pilkkaamaan nälän tähden. Se kuuluu näistä sanoista, että kuin Jumala rankaisi Israelin lapsia nälällä ja kalliilla ajalla, niin pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden. Vaikka ei ole kirjoitettu, kuinka he pilkkaisit. Niin kuin Salomo on kirjoittanut viisauden kirjassa: Jumalatoim sanoo: vanhurskas kehuu, että hän on Jumalan poika, vapahtakoon nyt Jumala häntä, sillä hän on sanonut: "Jumalan poika minä olen."

Sillä lailla pilkkaisit juutalaiset Jumalan poikaa, ei nälän tähden, vaan sen surkeuden tähden, jossa Jeesus oli ristillä. Emme tiedä, pilkkaavatko nyt pakanat kristityitä nälän tähden, koska pakanat ovat itse samassa kadotuksessa. Vaikka muutamat pakanat sanovat, että kristittyin tähden on tämä rangaistus tullut.

Mutta kristityt täytyvät peräänajatellessa, mitä Jumala sanoo profeetta Hesekielin suun kautta siinä samassa luvussa, josta tämän päivän tekstisanat ovat otetut. Koska nimittäin Jumala rankaisi Israelin lapsia, että he jouduit maaltansa pois lähtemään, niin pakanat pilkkaisit Israelin lapsia sanoen: "Onkosta tämä Herran kansa, jonka piti maaltansa lähtemän?"

Mutta Herra otti sen pilkan itsellensä ja sanoi, että pakanat pilkkaisit hänen pyhän nimensä, koska he pilkkaisit Israelin lapsia. Mutta Israelin lapsille Herra sanoi: "Minä säästin teitä minun pyhän nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa." Tässä kuulemme, että Israelin lapset ovat häväisseet Herran nimen pakanain seassa.

Israelin kansan piti silloin oleman niinkuin yksi kynttilä pakanain seassa, sillä Israel on siihen aikaan kristityn nimen kantanut. Ne olit silloin Jumalan kansa, mutta heidän elämänsä oli sen-

kaltainen, että Jumalan nimi tuli pilkatuksi pakanain seassa. Sentähden nuhtelee Herra Israelin lapsia profeetan suun kautta ja sanoo Hesekielin 36. luvussa, 21. värssyssä: "Mutta minä säästin (nimittäin Israelin kansan) minun nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa."

Vaikka Israelin huone oli häväissyt hänen pyhän nimensä pakanain seassa, oli Herra kuitenkin säästänyt heitä, "mutta en minä sitä tee teidän tähtenne, vaan minun pyhän nimeni tähden, jonka te pakanain seassa olette häväisseet." Jumalan nimi tulee nimittäin pilkatuksi pakanain seassa, koska ne, jotka Jumalan kansaksi kutsutaan, elävät niin, että pakanat pääsevät pilkkaamaan ja soimaamaan. Vaikka ei kristityn elämä kelpaa pakanoille. Mutta jos pakanat kristittyin heikkouden tähden pääsevät väärän uskonsa vahvistamaan, ettei ole kristityt paremmat kuin pakanat, sillä lailla erinomattain Jumalan nimi häväistään.

Mutta Herra on säästänyt heitä, ei heidän oman ansionsa tähden, vaan hänen pyhän nimensä tähden, ettei pakanat pääsis peräti Jumalata pilkkaamaan ja sanomaan: "Eipä ole Jumalan kansa parempi kuin pakanat." Ja niinkuin pakanat silloin pilkkaisit Israelin kansaa nälän tähden, niin pilkkaavat vielä tämän aikaiset pakanat kristityitä köyhyyden tähden. Vaikka me tiedämme, että köyhyys on tullut entisestä turhuudesta. Koska kristityt ovat olleet suruttomuudessa ja eläneet niinkuin maailman orjat elävät: muuttamat juopumuksen tähden, muuttamat koreuden tähden, ja muuttamat ylpeyden tähden ovat tulleet köyhiksi.

Muuttamat ei ole vielä raskineet luopua vanhasta koreudesta, kuin he jaksavat kristityn nimen ja koreuden kantaa. Jos siis Herra säästää vielä, ei hän säästä kristittyin oman ansion tähden, mutta hänen pyhän nimensä tähden, ettei se tulis peräti häväistyksi pakanain seassa. Kantakoot nyt pakanat koreutensa, mutta kristityt ei pitäis enää vanhaa koreutta säästämän, hyvin tietten, että heille on parempi koreus tallelle pantu, joka ei ole madon paskasta tehty, vaan puhtaasta ja turmelemattomasta aineesta, jota suruttomat ja uskottomat ei saata päällensä ottaa. Ei pakanat jaksa sitä koreutta kantaa, jonka se suuri taivaan Kuningas antaa niille ehtoollisen vieraille, jotka riisuvat omanvanhurskauden mustat räpäleet pois ja ottavat häävaatteet päällensä.

Näin sanoo Herra Israelin lapsille: "Minä vapahdan teitä kaikesta saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä enennän hedelmän puussa ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanat pidä enää nälän tähden

teidä pilkkaaman. En minä näitä tee teidän tähtenne, sanoo Herra, sen pitää teidän tietämän, vaan teidän pitää suuresti häpeämän teidän teitänne, te Israelin huone."

Meidän pitää toivoman, että Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, koska me tänä päivänä katselemme, millä rajalla Jumalan pelto on, johon ennen tätä aikaa siunatut siemenet kylvetyt ovat. Onkos se siementen syy, vai onko se peltomaan syy eli ilman syy, ettei Jumalan pelto ole niin kaunis, kuin se ennen on ollut tällä aikaa vuodesta?

Rukoilkaat kaikki peltomiehet ja työntekijät Herran viinamäessä, että Herra antais enemmän kastetta taivaasta ja antais armiaan aurinkonsa paistaa, että siementen Herra sais muutaman nisujyvän koota aittaansa elon aikana, kun hän tulee pian perkaamaan riihensä, jonka kädessä viskin on.

Rukoilkaat kaikki peltomiehet, että siementen Herra säästäis vielä vähän aikaa tämän peltopalaisen lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmastasta, että ne harvat oljet orjantappurain keskellä kypsyisit, kasvaisit ja menestyisit, ennenkuin talvipakkainen tulee. Kuule, sinä suuri siementen Herra, köyhäin peltomiesten rukous. Isä meidän jne.

Tämän päivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna profeetta Hesekielin 36. luvussa, 27 värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Ja minä annan minun henkeni teihin, ja teen niin, että te vaellatte minun säädysäni, ja pidätte minun oikeuteni ja teette niitten jälkeen."

Meidän ylösluetun tekstin johdattuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä peräänajatteleman: Kuinka Jumala antaa henkensä niille, jotka sen vastaanottavat.

Profeetta Hesekielin aikana olit Israelin lapset Baabelin vankeudessa ja kovin ruumiin puolesta ahdistetut, ja niinkuin ihminen hädässä ollessansa paremmin muistaa Jumalata kuin myötäkäymisessä, niin olit muutamat vangit alkaneet tuntemaan syntiänsä, ja tunnustit myös suulla: "Me olemme meidän isäimme kanssa jumalattomat olleet." Sentähden antoi Jumala profeetta Hesekielin kautta muutampia armolupauksia edeltäpäin, että he rupeaisit paremmin uskomaan.

Jumala oli jo monen profeetan kautta luvannut, että hän tahtoo antaa Pyhän Henkensä, vaikka tämä lupaus täytettiin vasta puolituhannen ajastaikaa jälkeen, koska Pyhän Hengen lahja vuodatettiin opetuslasten päälle. Mutta kaikki armolupaukset ovat Jumalan puolesta täytetyt, saati ihminen puolestansa saattais niitä vastaanottaa. Israelin lapset eivät ole vastaanottaneet Pyhän Hengen lahjaa, ennenkuin vasta Vapahtajan kuoleman jäl-

keen, sillä ne olit niin suruttomat, vastahakoiset ja paatuneet, ettei heillä ollut senkaltainen murhe kuin Jumalan mielen jälkeen on.

Vaikka nyt Jumala profeettain suun kautta antoi tämän kaltaiset armolupaukset: "Minä annan minun henkeni teihin", ei ne raukat olleet siinä tilassa, että olisit saattaneet Pyhän Hengen vastaanottaa. Vaikka maallinen kuritus oli tullut heidän päällensä; vaikka pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden ja maanpalkolaisuuden tähden, ei heille tullut se hengellinen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, vaan ainoastansa maailman murhe, joka kuoleman saattaa matkaan.

Ja koska nyt maailman murhe on tarjona kaikille, niin pitäisit kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottaman esimerkin Raamatus-ta, joka osoittaa, kuinka Jumala on häätynyt usein ahdistamaan suruttomia maallisella kurituksella. Ja ne harvat sielut, jotka ovat silloin Jumalan puolesta huutaneet parannusta kansalle, ovat itse saaneet kärsiä vajavuutta ruumiin puolesta ynnä muitten kanssa. Profeetat ovat kanssa saaneet osansa siitä, vaikka ne ei ole niin paljon tarvinneet, ja aivan huonolla ruoalla ovat eläneet. Mutta profeetoille on tullut suurempi voima saarnaamaan suruttomalle kansalle, koska nälkä ja kallis aika on ollut.

Nyt pitäisi kristittyin ajatteleman perään, kuinka paljon on turhaan haaskattu suruttomuuden aikana, ja vähän on kiitetty hyvän ajan edestä. Jos nyt tallella olis, mitä ennen on haaskattu koreuteen ja maailman turhuuteen, niin ei olis mitään hätää. Me saatamme järjelläki nähdä, että jos kaikki olisit nuoruudesta saakka etsineet Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin olis nyt tallella, mitä suruttomuuden aikana on haaskattu.

Tähän kuuluu nyt tämän päivän teksti, jossa Jumala lupaa henkensä antaa, että ne, jotka sen vastaanottavat, eläisit Jumalan tahdon jälkeen. Pyhä Henki muistuttaa entistä elämätä ja tahtoo sydämet repiä irti maailmasta, ettei maailman murhe pääsis sydämeen, sen sijaan että hengellinen murhe pitäis tuleman kaikille, jonka kautta sydän pääsee paremmin irti maailmasta.

Koska kristityt ovat kiittämättömät olleet hyvän ajan edestä, niin tahtoo nyt Jumalan Henki muistuttaa heitä siitä kiittämättömyydestä ja Jumalan lahjain väärin käyttämisestä. Tämä Pyhän Hengen vaikutus kuuluu myös oikeaan kristillisyyteen. Koska maailman muret pakkaa sydämeen myös kristityille, niin ei saata muu kuin se luvattu Jumalan Henki sen maailman murheen hajottaa. Ei saata muu kuin se tekstissä luvattu Jumalan Henki vaikuttaa suuremman murheen sielun autuudesta, kuin ruumiin elatuksesta.

Avatkaat siis sydämenne, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että se luvattu Jumalan Henki pääsis sydämeen, joka jak-saa maailman murheen hajottaa ja sammut-taa, joka lisää meille uskoa, että me jaksaisimme uskoa ruumiin ja sielun Juma-lan haltuun.

Me olemme nähneet, että Jumalan Henki pääsee sydämeen sanan kautta, koska Juma-lan sana tulee eläväksi särjetyssä sydä-messä. Mutta Jumalan sana kutsutaan sie-meneksi Raamatussa, ja tämä siunattu sie-men kylvetään Jumalan peltoon siinä toi-vossa, että se alkaa kasvamaan ja hedel-män tekemään. Ja koska Herra sanoo jyväl-le, että hänen pitää menestymän, niin me uskomme, että siemenessä on henki, joka vaikuttaa kasvannon, koska se putoaa hy-vään maahan.

Mutta hyvä maa ei ole joka paikassa. Ja huonot siemenet ei idä, sillä niissä ei ole henki. Koska nyt Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää menestymän, niin meidän pitää uskoman, että se menestyy, koska Herra antaa enemmän kastetta taivaasta, ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, ja varjelee tämän peltopalasen lumisa-teesta, pakkaisesta ja rajuilmasta, että siementen Herra sais muutampia nisujyviä koota aittaansa, ennen kuin kaikki pelto menee hukkaan. Sillä kesä on lyhykäinen pohjan maalla, ja peltomies saapi raskas-ta työtä tehdä, ennenkuin yksi pikku peltopalainen tulee valmiiksi. Ja paljon höystää tarvitaan, ja usein pakkainen tekee lopun koko pellostä, ennenkuin se valmiiksi tulee.

Voi, voi, kuinka vähän siementen Herra saapi vaivastansa täällä pohjan maalla, kussa parhaasta pellostä tuskin tulee neljänkertainen hedelmä, mutta Kaanaan maassa tuli parhaasta pellostä sataker-tainen hedelmä. Te harvat nisujyvät orjantappurain keskellä, kasvakaat, kypsykää. Pian tulee elon aika, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian pääsette aittaan, kussa pakkainen ei pane, eikä rakeita sada, niin kuin täällä kasvun aikana.

Koska siementen Herra on koonnut nisu-jyvät aittaansa, silloin poltetaan ruumenet, mutta nisut saavat olla rauhas-sa Jumalan aitassa. Ja meidän pitää uskoman, että siementen Herra saapi muutampia, ehkä harvoja nisujyviä koota aittaansa, ehkä kuinka huono ja halpa Jumalan pelto nyt olis.

Kasvakaat ja kypsykää, te harvat maitojyvät ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian kootaan nisu-jyvät aittaan, kussa ei pakkainen pane, eikä rajuilma pilaa Jumalan peltoa. Amen

Jäljennös (vain katkelma) / P. Raitti-lan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto / Lähteenä Kirkkopostilla 1876

Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? Es. 5: 4

Se suuri viinamäen Isäntä valittaa profeetta Esaiaksen kautta 5. luvussa, kuinka hän on tehnyt työtä ja kostantanut paljon viinamäkensä päälle, mutta ei ole saanut paljon otollista hedelmää hänestä nautita kaiken vaivansa edestä. Hän on kaivanut kravia hänen ympärillensä, ettei eläimet pääsis sinne polkemaan ja paskantamaan.

Hän on siihen vielä istuttanut parhaat viinapuut, jotka Kaanan maassa löytyvät, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani sinne viinakuurnan, jossa viinamarjoja puserretaan ja makeaksi viinaksi tehdään; ja odotti sen viinamarjoja kantavan, mutta se kantoi pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita. Sentähden uhkaa viinamäen Isäntä, että hän heittää pois koko sen viinamäen, koska hän ei saa vaivastansa mitään.

"Hänen aitansa pitää otettaman pois; hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin." Koska nimittäin viinamäen aita otetaan pois, niin pääsevät eläimet sinne polkemaan ja paskantamaan. Kaikki pukit ja keiturit, jotka muutoinki ovat pahat hyppimään yli aidan, pääsevät sinne raiskaamaan. Näin pitää käymän sen viinamäen kanssa, joka niin hedelmätöin on, vaikka niin paljon työtä hänessä tehty on. Viimein sanoo viinamäen Isäntä, "ettei kenkään pidä hänessä leikkaaman eli kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänen kasvaman; ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä;" ja silloin tulee koko viinamäki autioksi.

Nämät vertaukset löytyvät kirjoitettuna profeetta Esajan viidennessä luvussa. Ja siinä on myös yksi lyhykäinen selitys annettu, mitä nämät vertaukset merkitsevät. Jumalan viinamäki on kristillinen seurakunta, jossa hän sanan ja sakramenttein kautta tekee työtä ihmisen sydämen päälle, että se tulis hedelmälliseksi ja kaikkiin hyviin töihin soveliaaksi. Mutta ihmiset ovat niin pahat, ettei Jumala saa yhtään iloa eli siunausta työstänsä.

Ja koska ihmiset ei tee katumusta ja parannusta, täytyy Jumalan viimein ottaa pois aidan, eli ulkonaisenki Jumalan palveluksen ja sanan, jonka kautta viinamäki tallataan. Ne ihmiset, joilla ei ole Jumalan sanaa ja ulkonaista Jumalan palvelusta, tulevat viimein pakanaksi ja luontokappaleeksi, huoraksi ja varkaaksi

ja juomariksi. Ja silloin he polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä eli kristillisessä seurakunnassa.

Koskei ihmisillä ole yhtään hollia (pidätystä), eli sisällistä omantunnon estettä, joka estäis heitä turmelemasta itseänsä, tulevat he viimein villihengiksi eli mettän perkeleiksi, jotka riitelevät, tappelevat, juovat, kiroavat, varastavat ja huoraavat, pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat armonvälikappaleita. Ei huoli enää kirkosta eikä Jumalan palveluksesta ja pitävät kristillisyyttä joutavana. Semmoiset ovat ne eläimet ja ne luontokappaleet, jotka polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä, koska aita otetaan pois.

Kristillisuus on se aita, jonka Jumala on rakentanut seurakunnan ympäri. Ja se kivimuuri on se elävä usko, joka on rakettu kallion, Kristuksen, päälle. Mutta koska kristityt rupeavat lankeamaan pois siitä elävästä uskosta ja tekemään pahaa, silloin he kantavat pahoja marjoja. Sentähden aikoo Jumala hajottaa ensin sen kivimuurin, eli sen elävän kristillisyyden, ja hän ottaa vielä pois aidan eli sen ulkonaisen kristillisyyden. Sitte pääsevät eläimet polkemaan ja paskantamaan Jumalan viinamäessä. Sillä koska kivimuuri on pois otettu, ei ole enää yhtään hollia (pidätystä) siinä ulkonaisessakaan aidassa. Keiturit kuitenkin hyppivät sen yli.

Nyt on kivimuuri jo aikaa hajonnut. Jumala alkoi jo vanhassa Testamentissa rakentamaan kivimuuria viinamäkensä ympäri. Mutta koska hän ei viinamäestänsä saanut muuta kuin pahoja marjoja, otti hän sen kivimuurin pois, ja jätti sen ulkonaisen aidan, eli sen ulkonaisen palveluksen, joka oli juutalaisilla.

Taas alkoi viinamäen Isäntä rakentamaan kivimuuria Vapahtajan aikana, ja se seisoi lähes kolmesataa ajastaikaa, mutta viinämäki rupeis taas kantamaan pahoja marjoja. Silloin otti Isäntä kivimuurin pois, ja jätti vielä sen ulkonaisen aidan seisomaan.

Taas rakensi viinamäen Isäntä Lutheruksen aikana sen saman kivimuurin ylös, mutta ei se ollut kauan pysyväinen. Vihollinen hajotti sen pian. Nyt on ainoastansa se ulkonainen aita jäljellä, ja se on jo lahonnut, ettei ainoastansa keiturit hyppää sen yli, vaan myös sika nostaa nokallansa aidakset ja menee sisälle. Ja koska sika on tehnyt reijän, tulevat muut luontokappaleet perässä ja paskantavat viinamäessä.

Jos nyt viinamäen Isäntä ei rupea taas rakentamaan uutta aitaa ja kivimuuria viinamäkensä ympäri, niin tulee pian se aika, jota on ennustettu Esajaksen kautta edellä mainitussa paikassa, että viinamäen Isäntä hajottaa sekä kivimuurin että aidan, ja tekee viinamäen autioksi. Ei

anna enää kastettakaan taivaasta, joka merkitsee katuvaisten kyyneleitä. Hän ottaa pois viinakuurnan, jossa hän aikoi viinamarjoja painaa ja pusertaa.

Jumalan vihan viinakuurna on se hengellinen ulkonainen ja sisällinen kuritus, jonka kautta Jumalan lapset koetellaan. Mutta Jumala koettelee ainoastansa heidän uskoansa ulkonaisella vainolla ja sisällisellä sydämen ahdistuksella. Tämä hengellinen kuritus on viinakuurna.

Mutta pahoja ihmisiä ei saata Jumala sillä lailla kurittaa, sillä ei he ota kuritusta vastaan. Koska nyt viinamäen Isäntä on alkanut rakentamaan kivimuuria ja vahvaa aitaa viinamäkensä ympäri ja kravia kaivamaan ja kiviä pois korjaamaan siinä toivossa, että hän sais kerrankaan hyvää hedelmää nautita vaivastansa, niin se on arvattava, että siihen tarvitaan paljon työväkeä, jota viinamäen Isäntä on mennyt ulos palkkaamaan.

Mutta paljon on vielä niitä, jotka seisovat joutilasna turulla, vaikka he saattaisit kyllä työtä tehdä Jumalan viinamäessä. He panevat sen kyllä syyksi, ettei kenkään ole palkannut heitä. Mutta koska nyt viinamäen Isäntä on tullut vielä iltapuoleen palkkaamaan työväkeä, täytyy niittenki mennä työhön, jotka ovat koko päivän seisoneet joutilaina. Sillä ne laiskat raadot, jotka ei mene koskaan työhön, ei saa mitään, vaan saavat syödä kynsiänsä, koska ilta tulee.

Ne harvat sielut, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, älkööt napisko Isäntää vastaan, ettei he saa suurempaa palkkaa kuin ne, jotka tulevat hiljain työhön; vaan paremmin rukoilkoon minun kanssani viinamäen Isäntää, että hän menis aina palkkaamaan enemmän työväkeä viinamäkeensä, että he jaksaisit paremmin korjata tätä viinamäen paikkaa, joka on jäänyt korjaamatta. Että he jaksaisit paremmin isoja ja raskaita kiviä kangota ylös ja vierittää pois viinamäen lihavimmasta maasta. Että he jaksaisit suuren vaivan kautta kaivaa kravia, rakentaa kivimuuria, ja semmoisen aidan ylösnostaa, ettei enää keiturit ja koirat eli muut luontokappaleet pääsis sisälle polkemaan ja paskantamaan. Että ne harvat oksat, jotka ovat istutetut elävään viinapuuhun, tulisit hedelmällisiksi ja kantaisit punaisia viinamarjoja, joista tulee Isännälle makea viina, koska hän heitä viinakuurnassansa pusertaa.

Me toivomme, että viinamäen Isäntä, joka nyt on tullut hakemaan viinamarjoja, löytäis jonku marjan, joka olis kypsynyt, ja makea hänen suussansa, koska hän tätä ennen ei ole löytänyt muuta kuin pahoja marjoja, kuivia oksia ja polttiaisia. Kuule viinamäen Isäntä niitten huokaukset, jotka raskaassa työssä ovat! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 20: 1

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tänäpäivänä perään ajatteleman: kuinka työväki tekee työtä viinamäessä. 1. Missä siivossa on viinämäki, koska ensimmäiset työmiehet sinne tulevat? 2. Missä siivossa on viinämäki, koska viimeiset tulevat työhön? 3. Minkätähden ensimmäiset napisevat, koska viinamäen Isäntä ei anna heille suurempaa palkkaa, kuin viimeisille?

Me toivomme, että viinamäen Isäntä panna perheen haltijansa katsomaan perään, kuinka työväki tekee työtä viinamäessä. Sillä jos perheen haltija ei katso väen perään, rupeavat he laiskottelemaan ja maatapanemaan puolenpäivän aikana siinä luulossa, ettei Isäntä tiedä, kuinka he tekevät työtä, koska perheen haltija ei jouda aina olla ruoskan kanssa hopittamassa laiskoja työmiehiä.

1:ksi. Minkäkaltaisessa siivossa on viinämäki, koska ensimmäiset työmiehet tulevat työhön? Me kuulumme äsken profeetta Esajaksen kirjoituksesta, että viinämäki on huonossa siivossa, koska perheen Isäntä menee varhain aamulla palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä. Hän vallitti silloin jo, että hän on tehnyt paljon työtä tämän viinamäen päälle, saattaaksensa häntä hedelmälliseksi ja viinamarjoja kantavaksi, mutta se kantoi aivan pahoja marjoja, jotka ovat karvaat Isännän suussa. Joka kerta kun hän tulee maistamaan marjoja, täytyy hänen sylkeä heitä ulos suustansa.

Silloin täytyi hänen heittää pois koko sen viinamäen. Ja vaikka viinamäen Isäntä oli ennen jo rakentanut kivimuurin viinamäen ympäri ja kaivanut kravia ja nostanut korkean aidan, ettei keiturit ja muut luontokappaleet pääsis sinne syömään viinapuun vesoja ja paskantamaan, niin hajotti vihollinen sekä kivimuurin että myös kravit ja viinakuurnan. Tämä on tapahtunut Isännän suostumuksella. Koska nimittäin Isäntä ei saanut mitään vaivastansa, täytyi hänen antaa koko sen viinamäen vihollisen haltuun.

Koska siis ensimmäiset työmiehet tulit työhön, oli tämä viinämäki täynnänsä orjantappuroita ja ohdakkeita. Kivimuuuri oli hajotettu. Kravit olit täytetyt rapakolla ja sonnalla. Viinakuurna oli poijessa. Keiturit olit syöneet viinapuun vesat. Sika oli nokallansa nostanut aidan, joka myös oli lahonnut. Luontokappaleet olit siellä polkeneet ja paskantaneet. Pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet olit rakentaneet pesänsä torniin, joka myös oli kaatumallansa. Ja koko viinämäki oli autioksi tullut Herran sanan jälkeen.

Huono siivo oli tässä viinamäessä, koska ensimmäiset työntekijät tänne tulit. Heidän täytyi ensinnä ruveta pirun paskaa korjaamaan pois viinapuun kannoista. Hei-

dän täytyi korjata kravia, jotka olit rapakkoa ja sontaa täynnänsä. Heidän täytyi purkaa sen aidan, joka oli lahonnut. Sikoja ja keitureita heidän täytyi ajaa pois viinämäestä.

Hattarat ja mettän perkeleet, jotka kiroisit ja nauroit työmiehille, tulit ylön liki pyhää valkiaa, jonka perheen haltija oli sytyttänyt, koska hän sanoi: "Minä olen tullut sytyttämään valkiaa maan päälle." Tätä valkian liekkiä pidit hattarat ja mettän perkeleet kamalana. He tulit sinne kurkistelemaan. Ja siinä he poltit karvojansa.

Koska nyt työmiehet, joita Isäntä oli palkannut, rupeisit kirveellä hakkaamaan viinapuun kantoja, jotka olit lahonneet, ja sirpillä leikkaamaan orjantappuroita, ja rautakangella kankoamaan kiviä, ja terävällä miekalla karsimaan kuivetuista puita, ja luodeilla ampumaan pissihaukkoja, jotka olit pesänsä rakentaneet torniin, silloin rupeisit myös äpärrät pakenemaan viinämäestä. Ja pikku tiaiset rupeisit sen sijaan rakentamaan pesänsä torniin, ja viinapuun vesat rupeisit hopummasti kasvamaan.

Ja vaikka ne harvat viinamarjat, jotka ovat viinämäessä kasvamassa, ei ole vielä kypsyneet, ennenkuin Herra antaa enemmän kastetta taivaasta, ja antaa armon aurin gon paistaa aamusta ehtooseen asti, on kuitenkin se meidän toivomme, että viinämäen Isännän ei pidä turhaan etsimän punaisia viinamarjoja, (niin) kuin hän muinen haki marjoja viikunapuusta ja häätyi silloin kirotta tämän hedelmättömän puun. Ah Herra! Älä vielä kirotta näitä hedelmättömiä puita, äläkä varsin karsi hedelmättömiä oksia ennen kuin aurinko laskee!

2:ksi. Millainen siivo on Herran viinämäessä, koska viimeiset työmiehet tulevat työhön? Ei ole silloinkaan kaikki paikat korjatut. Vaikka ensimmäiset, jotka tulevat varhain aamulla, saavat raskasta työtä tehdä ja päivän kuorman ja helteen kantaa, kyllä on vielä paljon tekemistä niillekkin, jotka tulevat iltapuoleen työhön, sillä ne ovat seisoneet turulla kauan aikaa joutilaina. Ja koska perheen Isäntä kysyy: "Miksi te seisotte koko päivän joutilasna?", vastaavat he, "ettei kenkään ole palkannut meitä."

Se saattaa kyllä olla niin, ettei kenkään ole teitä palkannut. Mutta olisikohan Isäntä ajanut teidät pois, jos te olisitte tulleet ilman palkkaamatta työhön? Taitaa olla oma laiskuus ja huolimattomuus, ettei kukaan ole teitä palkannut. Ei kukaan ota niitä työhön, jotka ovat laiskat ja vielä päälliseksi tyhmit. Ja semmoiset laiskat ja tyhmit työmiehet, jotka ensinnä nukkuvat aamu päivän, ja vielä puolipäivän aikana tahtovat nukahtaa, ne vaativat erinomattain, että heille pitää annettaman iso palkka

ja liininki joka aterialle. Ei niille kelpaa kaloleipä.

On totisesti sekin esteenä, ettei kenkään ole heitä palkannut. Josta laiskat työntekijät ottavat sen vakuutuksen itsellensä, ettei tarvitse kenenkään tulla työhön ilman palkkaamatta. Mutta jollakulla tavalla pitää ilmanki laiskan työntekijän peittämän vikojansa, sillä tämä kysymys: "Miksi te tässä seisotte koko päivän joutilasna?" ei suinkaan ole laiskoille kiitos ja kunnia, vaan se on yksi soimaus niille, jotka ei mene työhön ilman palkkaamatta.

Ei ole laiskalla halu mennä työhön ennen kuin hänelle luvataan iso palkka. Kuitenkin täytyy viinamäen Isännän käskää niitäkin työhön, jotka ovat seisonet kauan aikaa joutilasna, sillä Isännällä on niin paljon työtä, että hänen täytyy ottaa kaikki, jotka siihen työhön kelpaavat työmieheksi. Koska nämä viimeiset työmiehet tulevat, silloin on ensimmäiset jo tehneet paljon työtä, niin kuin Vapah-taja sanoo opetuslapsillensa: "Te olette menneet muiden työhön. Muut ovat tehneet työtä, ja te saatte niittä." Mutta jos nämä viimeiset tekevät suuremmalla vireydellä työtä kuin ensimmäiset, saavat he myös päiväpalkkansa, sillä viinamäessä tulevat viimeiset ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi.

Ei tarvitse vaan suruttomien omistaa itsellensä näitä sanoja ja ajatella, että hekin tulevat ensimmäisiksi, koska he lykkäävät katumuksensa viimeiseksi, sillä me tiedämme, että yksi surutoin ihminen omistaa itsellensä semmoisia paikkoja Raamatusta, jotka ei sovi hälle ollenkaan. Koska yksi surutoin ihminen kuulee, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi, ottaa hän siitäkin suruttomuuden ainetta ja ajattelee, että hän tulee ensimmäiseksi taivaan valtakunnassa, vaikka hän säästää katumuksensa ja parannuksensa viimeiseksi.

Ka! Semmoisia rietas maalaa sokean raukan mieleen. Koska surutoin ihminen pannaan Raamattua selittämään, niin se on yhtäkuin pukki pantaisiin kryptimaan haltijaksi. Mitä varten on aita pantu kryptimaan ympäri? Arvaavatkos pukit ja keiturit sen? Kyllä kaiketi pian tulis selvä yrttitarhasta, jos pukit ja keiturit laskettaisiin sinne. Mutta ei ole viinämäki heitä varten tehty, vaan se on rakettu sitä varten, että viinapuun marjat ja oksat ja vesat pitää kasvaman ja viheriöitsemän, joista viinamäen Isännän pitää saaman punaista viinaa, koska hän rakentaa viinakuurnan, jossa hän pursertaa viinamarjoja ja laskee nuorta viinaa uusiin leileihin.

Kasvakaat, kasvakaat, te viinapuun vesat! Kasvakaat, kasvakaat, te hedelmälliset oksat! Kasvakaat, kasvakaat, te punaiset viinamarjat! Pian

teitä leikataan ja pannaan viinakuurnaan, koska perheen haltija sanoo: "Minä sotkun viinakuurnan yksinäni, ja ei yksikään kansasta minun kanssani. Miksi ovat sinun vaattees niin punaiset, ja sinun pukus niinkuin viinakuurnan sotkujan." (Es. 63: 2, 3)

3:ksi. Minkätähden ensimmäiset työmiehet napisevat Isäntää vastaan, koska heidän palkkansa ei ole suurempi kuin jälkimäisten? Se on työläs sanoa, minkätähden he napisevat. Mutta jos me otamme muutampia paikkoja Raamatusta esimerkiksi, niin me löydämme, että Sebedeuksen pojat tahtoivat tulla parhaaksi kristityksi, elikkä suurimmaksi taivaan valtakunnassa sentähden, että he olit ensimmäiset apostolit, joita Vapahtaja oli kutsunut opetuslapsiksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä katso sen perään, kuka on ensiksi alkanut työtä tekemään, vaan Isäntä katsoo sen perään, kuka suuremmalla hartaudella ja viireydellä on tehnyt työtä. Vaikka ensimmäiset työmiehet ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, ovat kärsineet paljon tuskaa ja vaivaa kristillisyyden tähden, ovat tulleet pilkatuksi ja vainotuksi maailman lapsilta. Jos he ovat taas jälkeä istuneet laiskana eli nuokkuneet puolenpäivän aikana, niin ei ole heidän työstänsä karttunut suurempaa etua Isännälle, kuin niitten työstä, jotka tulit iltapuoleen.

Sillä ne ovat suurella hartaudella ja kiivaudella kantaneet kiviä muuriin ja aidaksia aidan rakennukseksi, ja kravia kaivaneet ja pirun paskaa korjanneet pois viinamäestä, jota ei moni tahdokaan tehdä. Tuskin yksi komea piika viitsii lampaan paskoja korjata, joka on kuitenkin puhdas. Mutta pirun paskaa hän ei korjais ollenkaan, jos vielä kultasydän annettaisiin palkasta. Tätä nuoskaa työtä on viimeisten työmiesten häätynyt toimittaa. Ja sentähden ovat kaikki hattarat ja mettän perkeleet vihaiset heille.

Mutta ensimmäiset ovat tyytymättömät, koska viimeiset saavat saman verran palkkaa kuin ensimmäiset. Vanhimmat kristityt tahtovat enemmän valtaa ja kunniata voittoa kuin vasta-alkavaiset. Mutta se on tietämätöin, jos vanhat kristityt ovat Jumalan edessä niitten vertaiset, jotka ensimmäisessä kiivaudessa ja hartaudessa tekevät työtä Herran viinamäessä, eli freistaavat voittoa jonku sielun taivaan valtakunnalle.

Kristillisyyden laatu on senkaltainen, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi. Ei ainoastansa ne, jotka tahtovat parhaaksi kristityksi tulla, niinkuin esimerkiksi Sebedeuksen pojat, joutuvat viimeiseksi, koska he ei saata juoda sitä kalkkia, jonka Vapahtaja on juonut, vaan myös ne, jotka luulevat olevansa paremmat muita,

niinkuin esimerkiksi Pietari, lankeavat pian kiusaukseen.

Mutta suruttomat luulevat, että he tulevat ensimmäisiksi taivaan valtakunnassa, koska he muka ovat paremmat kuin ne, jotka tunnustavat Jeesuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan ja parantamaan, ja kerskaavat itseänsä, että he ovat pyhät ja hurskaat. Heränneet ja armoitetut ovat suruttomain mielestä hengellisessä ylpeydessä, koska he sanovat, että heillä on omatunto herännyt, että he ovat Jumalan lapset, ja vielä päälliseksi tuomitsevat suruttomia. Mutta suruttomat ovat nöyrät, jotka ei pidä itseänsä kristittynä.

Mutta minäs sitte suruttomat pitävät itsensä, koska ei he pidä itseänsä kristittynä? Eikä he pidä itseänsä Jumalan lapsina, eikä pidä itseänsä perkeleen lapsinakaan. Sillä siitä sanasta he suuttuvat niin kovin, että he rupeavat kepin ja puukon kanssa liikkumaan. Taitavat ne sitte olla enkelit, koska he ei ole Jumalan lapset eikä perkeleen lapset.

Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että suruttomille ei kuulu mitään koko tämän päivän evankeliumista, paitsi niitä pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita, joita profeetta Esajas on maininnut. Sillä suruttomat ei ole työmiehet Jumalan viinamäessä, vaan perkeleen viinamäessä. Sentähden, että he tekevät työtä pimeyden ruhtinaalle. Mutta heränneet ja armoitetut, ne tekevät työtä Jumalan viinamäessä, koska he manaavat ja neuvoivat suruttomia parannukseen.

Heränneet ja armoitetut sielut ovat ensimmäiset ja viimeiset, jotka tekevät urhoollisesti työtä sen päälle, että tämä viinamäki, joka nyt on huonossa siivossa, tulis korjatuksi ja ylösraketuksi, että viinamäen Isäntä sais viimein maistaa punaisia viinamarjoja, koska hän tulee toisti hakemaan hedelmätä fiikunapuusta, ettei hänen häytyis vielä toista kertaa kirota tätä hedelmätöintä fiikunapuuta, ja että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Amen.

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 16 B SEPTUAGESIMA SUNNUNTAINA
1853

Jeesus sanoi juutalaisille: Yhdellä oli fiikunapuu hänen viinamäessänsä istutettu. Ja hän tuli etsein hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee. Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna

hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan, jos hän sittekään hedelmän tekis, jollei, niin hakkaa hänet pois. Luukas 13: 7, 9.

Tämä vertaus siitä hedelmättömästä puusta on Vapahtajalta edestuetu yhdeksi merkiksi, kuinka monta ajastaikaa viinamäen Isäntä säästää niitä hedelmättömiä puita, ennen kuin hän kääsee hakata pois. Ja me arvaamme kaikista asiain haaroista, että tämä hedelmätöin puu oli tuore puu, sillä ei kuivia puita kukaan säästä niin kauan puutarhassa. Mutta niinkauan kuin yksi fiikunapuu pysyy tuoreena ja kantaa lehtiä ja kukkaisia, tahtoo viinamäen Isäntä säästää sen siinä toivossa ja odottamisessa, että jos tämä fiikunapuu mitämaks tulis hedelmälliseksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä ylön kauan säästä sitä hedelmätöntä fiikunapuuta, sillä me kuulemme, mitä Johannes kastaja sanoo: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen." Mutta me kuulemme myös tästä vertauksesta, joka on edespantu Luukkaan 13. luvussa, että viinamäen Isäntä oli kolme vuotta etsinyt hedelmätöntä fiikunapuuta, mutta ei löytänyt. Ja silloin hän sanoi viinamäen rakentajalle: "Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee? Mutta viinamäen rakentaja rupeis rukoilemaan, että Herra säästäis sen vielä yhden vuoden, sanoen: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan.

O! Ihmeellinen rakentaja, kuinka armollinen sinä olet ja kärsivällinen tämän hedelmättömän puun kanssa. Vaikka tämä puu seisoo tiellä ja turmelee maata, yhtä hyvin tahdot sinä vielä kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta jos tämä puu ei kannu hedelmää viimein, koska se saapi vielä seisoa yhden vuoden, niin se välttämättömästi hakataan pois ja heitetään tuleen.

Näin armollinen on viinamäen rakentaja sille tuoreelle fiikunapuulle, että hän säästää sen kolme ajastaikaa, ja vielä neljännenkin, siksi kuin hän saapi kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta älköön kuiva puu ottako itsellensä yhtään väärää toivoa tästä tuoreesta fiikunapuusta, sillä Vapahtaja on sanonut: Jos tämä on tapahtunut tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa puussa tapahtuu?

Moni kuiva puu luulee, että häntäki säästetään, koska tuoretta puuta ei ole hakattu. Mutta älä ole siinä toivossa, sinä kuivettunut puu, että sinua säästetään, vaan sinua hakataan ensi tilassa. Sillä sinä olet jo aikaa valmis palamaan. Rietas tarvitsee ilmanki polttopuita pohjan maalla, kussa on niin pitkä talvi, ja pakkainen monta kuukautta. Kuinkapa muu-

toin rietas äijä tarkenis täällä, jollei olis polttopuita mettässä?

Mutta ei hankään ota tuoretta puuta ensimmäiseksi polttopuuksi, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Mutta kuivat karhakat ja katajat, niitä hän ottaa ensimmäiseksi polttopuuksi. Ei tarvitse siis kuivan puun ajatella, että häntä säästetään kolme eli neljä ajastaikaa, niin kuin tuoretta puuta säästetään. Mutta tuore puu hakataan myös pois jos se nyt ei rupea hedelmätä kantamaan, koska viinamäen Isäntä tulee neljännen kerran, eikä löydä hedelmätä.

Vapahtaja puhuu myös niistä mädänneistä puista, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja semmoiset puut, jotka rupeavat onnesta mätänemään, niitä ei ole viinamäen Isäntä koskaan säästänyt. Herra valittaa myös muutamassa paikassa Raamatussa, että hän on paljon työtä tehnyt viinamäen päälle, eikä ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja.

Ja kyllä on semmoisia täälläkin. Mutta niistä viinapuun oksista, jotka kantavat karvaita marjoja, sanoo hän Ilmestyskirjassa, että hän panee niitä karvaita marjoja Jumalan vihan viinakuurnaun. Ja veri siitä viinakuurnasta pitää juokseman kuudenkymmenen vakomitan päähän, koska hän pusertaa niitä karvaita viinamarjoja vihansa viinakuurnassa.

Herra puhuu myös muutamassa Raamatun paikassa, että korkiat puut pitää aleneman ja matalat puut pitää ylenemän. Sillä korkeat puut estävät auringon paistamasta matalan puun päälle. Senthäden aikoo Herra alentaa ne korkeat puut. Koska kova tuuli puhaltaa, kaatuvat ensinnä korkeat puut, vaikka kuinka paksut he olisit. Mutta mädännyt puu, joka karvaita marjoja ja häijyjä hedelmiä kantaa, hakataan pois ja heitetään tuleen.

Koska nyt tämän päivän evankeliumissa puhutaan viinamäestä, kussa on sekä viinapuita että fiikunapuita, pitäisi kaikkien työntekijäin viinamäessä rukoileman sitä suurta viinamäen Isäntää, että hän vielä tämän vuoden säästäis niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin he pysyvät tuoreena, että se suuri viinamäen rakentaja kaivais gravia heidän ympärinsä ja sonnittais heitä, että he mitämaks tulisivat hedelmälliseksi.

Ja sinä hedelmätöin fiikunapuu: Muista sinäkin kerran, että tämä nyt on kolmas vuosi, jona viinamäen Isäntä on tullut hakemaan sinusta hedelmän, sinä hedelmätöin fiikunapuu. Viinamäen Isäntä on jo sanonut viinamäen rakentajalle: Hakkaa hänet pois, miksi hän myös maata turmelee? Mutta se armollinen viinamäen rakentaja on nyt rukoilemassa sinun edestäs, että sinua säästettäisiin vielä tämän vuoden. Jos et tule tämän vuoden sisällä hedelmälliseksi, niin sinut hakataan

pois. Muista nyt se, sinä hedelmätöin fiikunapuu.

Ja sinä armollinen viinamäen rakentaja: Rukoile vielä tämän hedelmättömän fiikunapuun edestä, että häntä säästettäisiin vielä yhden vuoden. Kuule armollinen viinamäen rakentaja murheelisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 20: 1

Me kuulumme evankeliumista, kuinka viinamäen Isäntä palkkais työväkeä viinamäkeens aamusta iltapäivään asti. Ja me näemme auringosta, että nyt on jo iltapäivä ja viimeiset ajat. Ei taida enää olla pitkä aika, ennen kuin ilta tulee. Mutta yhtä hyvin seisovat vielä muutamat joutilasna turulla ja sanovat: Ei kenkään ole palkannut meitä. Ja viinamäen Isäntä sanoo heille: Menkäätekä minun viinamäkeen. Ja mikä kohtuullinen on, pitää teidän saaman. Annas nähdä, mitä he nyt tekevät, koska viinamäen Isäntä on palkannut heitä.

Me olemme ennen puhuneet työmiehistä viinamäessä. Ja koska nyt työmiehet ovat tehneet työtä, pitäis meidän tällä erällä katseleman: Mikä hedelmä nyt tulee viinamäestä, ja minkäkaltainen hedelmä se on.

1. tutkisteleminen: Tuleekos paljon hedelmää viinamäestä. 2. tutkisteleminen: minkäkaltainen on se hedelmä, joka nyt on kasvamassa viinamäessä. Jospa se suuri viinamäen Isäntä löytäis jonkunlaisen hedelmän, koska hän tulee hakemaan. Hän valittaa nimittäin profeetan kautta, ettei hän ole ennen löytänyt muuta kuin karvaita marjoja. Mutta nyt hän odottaa parempaa hedelmätä kuin ennen. Amen!

1. Tuleekos paljon hedelmätä viinamäestä? Emme tiedä vielä, ennen kuin kaikki viinapuun oksat leikataan. Ei ole vielä moni viinamarja kypsynyt, ja raaka marja ei maistu miltään. Kyllä on meidän mielestämme muutamat viinamarjat koko hyvässä alussa, jos he saisit kasvaa rauhassa. Mutta varikset ja harakat tahtovat pilata viinapuun oksia. Ei he tosin saata niitä viinamarjoja syödä, mutta ne paskantavat niiden päälle. Ja kuka on se ihminen, joka saattaa semmoisia marjoja syödä, joiden päälle varikset ja harakat ovat paskantaneet. Ja minä luulen, että itse piru on niitä pannut viinamäkeen pilaamaan marjoja.

On myös semmoiset madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan, jotka kaluavat viinamarjoja ja tekevät paljon vahinkoa. Mutta minä luulen, että se perhoinen, jonka sikiät tuonen koirat ovat, ei pitäis enää muniman niin paljon kuin ennen viinamäessä. Se on yksi iso ja maailman mielestä kaunis perhoinen, josta ne madot tulevat, jotka tuonen koiraksi kutsutaan. Tämä on se mato, joka ei koskaan kuole, josta on kirjoitettu ilmestyskirjassa. Sillä se kalvaa heidän tuntoansa

ijankaikkisesti, jotka täällä ei ole istutettu siihen totiseen viinapuuhun.

Mutta myös niitä viinapuun marjoja ja viinapuun lehtiä tahtoo tämä sama mato kalvaa, ennen kuin marjat ovat kypsyneet. Mutta jota enemmän viinapuun oksat imevät nestettä viinapuusta, sitä pikemmin ne kypsyvät. Ja silloin ei lystännä enää sitä matoa kalvaa heitä. Mutta ei ole vielä monta viinamarjaa kypsynyt. Sentähden tuonen koirat kalvavat heitä. Mutta meidän toivomme on, että ne marjat, jotka nyt ovat kasvamassa viinamäessä, pitäisit pian kypsymän, jos Herra antaa vielä enemmän kastetta taivaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa.

Mutta sen pahempi, ne marjat, jotka nyt ovat kasvamassa Jumalan viinamäessä, ei tule kaikki täydelliseksi. Muutamat pilataan madoilta, muutamain päälle varikset ja harakat paskantavat. Muutampia marjoja pakkainen panee, ja niin muodoin menee yksi osa viinamarjoista hukkaan. Viinamarjan kukkaiset ovat kyllä kauniit Johanneksen aikana, mutta koska elon aika tulee ja viinamarjan oksat leikataan, silloin nähdään, ettei olekaan niin monta marjaa, kuin alusta oli kukkaisia.

Jos te menisitte lukemaan niitä kukkaisia, jotka Johanneksen aikana olit kauneimmassa kukoistuksessa, niin te näkisitte, että tuskin puoli niistä kantaa hedelmän. Ei ole elokuussa niin monta marjaa, kuin Johanneksen aikana oli kukkaisia. Mistäs se tulee? Se tulee siitä, että kevät-pakkainen pani muutampia kukkaisia, ja muutampia varhainen sadet pilais. Sillä kukkaisten luonto on senkaltainen, ettei yksikään hedelmä tule niistä ilman siementä.

Koska nyt kukkainen on kauneimmassa kukoistuksessa, silloin on niissä senkaltainen siemen, josta kukkainen tulee hedelmälliseksi. Ja tämä siemen on kaikissa kukkaisissa, olkoon viinamarjan kukkainen, eli hillan kukkainen, eli pellon kukkainen. Jos nyt sadet tulee kukoistuksen aikana, niin pilataan kukkainen sillä lailla, että sadet ottaa pois siemenen kukkaisesta. Ja semmoiset kukkaiset ei tule hedelmälliseksi, vaan tyhjä kuori jääpi.

Koska te näette senkaltaisia tähkäpäitä, joissa tyhjä kuori on, niin tietäkää, että vesisadet on kukoistuksen aikana ottanut pois siementä, joka kaikissa kukkaisissa on. Ja näin menee paljon niistä siemenistä hukkaan, joita siementen Herra on alusta maahan kylvänyt. Viinamarjan kukkaiset ovat myös vilun arat, niin kuin hillan kukkaiset, ja sentähden menee myös sen kautta hukkaan yksi osa kukoistuksen aikana ja toinen osa elon aikana, niin että harvat viinamarjat viimein jäävät viinamäen Isännälle.

Vaikka viinamäen Isäntä on niin paljon työväkeä palkannut gravia kaivamaan ja myös fiikunapuitten juuria sonnittamaan, ja kukkaisten juurta kastelemaan, yhtä hyvin menee hänen vaivansa hukkaan. Jos nyt tästedes ei tule enempi hedelmää viinämäestä kuin tähän asti on tullut. Ja kyllä vihollinen iloitsee siitä, että viinamäen Isännän vaiva menee hukkaan. Mutta viinamäen Isäntä tulee murheelliseksi siitä, ja kaikki uskolliset työntekijät Jumalan viinämäessä itkevät, koska he näkevät, kuinka paljon niistä viinamarjan kukkaisista menee hukkaan, jotka Johanneksen aikana olivat kauneimmassa kukoistuksessa.

2. Minkäkaltaiset ovat ne punaiset viinamarjat, jotka viimein jäävät? Herra on ennen Vanhassa Testamentissa valittanut, ettei hän ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja viinämäestänsä. Ja kuka tiesi, minkäkaltaiset ne viinamarjat ovat, jotka nyt ovat kasvamassa. Mutta ei ne ole vielä oikein kypsyneet. Mutta me toivomme, että jos Herra antaa armollisen aurinkonsa paistaa ja karsii hedelmättömät oksat pois, että aurinko pääsee paremmin paistamaan niiden oksain päälle, jotka hedelmän kantavat, että heidän pitää runsaamman hedelmän kantaman, koska Herra heitä puhdistaa, niin kuin hän luvannut on, että hän tahtoo heitä puhdistaa, jotka hedelmän kantavat. Niin me toivomme, että ne harvat viinamarjat, jotka täällä ovat kasvamassa, pitää tuleman Herralle otolliseksi, koska he viimein kypsyvät. Me toivomme, että Herran pitää maistaman viinapuun hedelmästä, joka pohjan maalla on kasvanut.

Kasvakaat siis, te punaiset viinamarjat! Kasvakaat ja kypsykäät, ennen kuin pakkainen tulee. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat. Kaikki viinamarjat, jotka silloin ovat karvaat marjat niin kuin hevoisen puolat, ja käärmeen puolat, ja sian puolat, niitä panee viinamäen Isäntä vihansa viinakuurnaen ja pusertaa heitä, niin että veri siitä Jumalan vihan viinakuurnasta juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän.

Mutta se suuri viinamäen rakentaja, joka on suuren vaivan kautta palkannut työväkeä viinamäkeensä, ja kaivanut gravia ja sonnittanut fiikunapuitten juurta, varjelkoon net harvat marjat, jotka nyt ovat kasvamassa, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan, jonka sydäimestä he imevät nestettä. Varjele heitä lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmastasta, että he pääsisit kypsyään ennen kuin elonaika tulee, että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Kuule, sinä suuri viinamäen Isäntä, niitten työ-

miesten rukous, jotka raskaassa työssä ovat, amen.

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 17

SEKSAGESIMA SUNNUNTAINA 1857

Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan? Es. 53: 1

Profeetta Esajas valittaa, ettei kukaan usko hänen saarnaansa, sillä ne ihmiset, joille hän saarnais, olit paatuneet, ettei he viittineet kuulla Jumalan sanaa, koska se saarnattiin niin, että se tuli järkeä vastaan. Ja kaikki sen aikaiset profeetat valittavat, ettei sen aikaiset ihmiset ole uskoneet, mitä profeetat saarnaisit.

Vasta profeettain kuoleman jälkeen rupeisit muutamat uskomaan, että profheetat olit saarnanneet oikein, koska he näit, että profeettain ennustukset kävit toteen. Niin myös Vapahtajan aikana ei moni uskonut hänen saarnaansa oikeaksi. Ja koska Lutherus rupeis saarnaamaan parannusta paavilaisille, ei moni uskonut hänen saarnaansa ja oppiansa oikeaksi, vaan häntä pidettiin villihenkänä. Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen pääsi hänen oppinsa levenemään laveammalle. Niin on ollut kaikilla hengellisillä opettajilla syytä kysyä, niin kuin profeetta Esajas kysyi: "Kuka uskoo meidän saarnamme?" Me olemme huomanneet, että muutamat vasta kuolinvuoteella uskovat meidän saarnamme, ja useammat ovat silloin häytyneet tunnustamaan, että oikein on saarnattu.

Mutta ei se tunnustus ole auttanut heitä, koska he ei ole uskoneet ennen. Muutamat ovat uskoneet meidän saarnamme jonkun ajan, mutta kuin maailman kiusaukset tulevat, ovat he lakanneet uskomasta. Ei sekään uskominen auttanut heitä, vaan tuli suuremmaksi tuomioksi, koska kuolema rupeis heidän sydämiänsä ahdistamaan. Muutamat uskovat saarnan oikeaksi, mutta ei tee sen jälkeen.

He lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään, siihen asti, että tulee hiljaiseksi. Ja silloin heidän täytyy sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Muutamat tuntevat, ettei he jaksa niin paljon uskoa, että he tulisivat vapaaksi. Meidän täytyy siis kysyä, niin kuin profeetta Esajas: "Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?"

Emme tiedä, kuka viimein uskoo meidän saarnamme, mutta niin kuin profeetat ovat saarnanneet, vaikka ei kukaan ole heidän saarnaansa uskonut, niin täytyy myös meidän saarnata, vaikka ei kukaan enään uskois. Sillä me olemme vakuutetut siitä, että se aika kerran tulee, että täytyy uskoa, koska silmät aukenevat, että oi-

kein on saarnattu, että tie taivaaseen on heille näytetty. Ja o! joska he uskoisit täällä armonajassa, ennenkuin armon ovi kiinni suljetaan.

Ja koska me tänä päivänä freistaamme selittää Vapahtajan saarnaa neljänlaisesta peltomaasta, niin me rukoilemme, että se suuri uskon alkaja ja päättäjä lainais meille oikean ymmärryksen, että jokainen tulis ymmärtämään, missä peltomaassa hän on.

Ne harvat sielut, joilla on korvat kuulemaan, ovat ilman epäilemättä ymmärtäneet, että siinä suuressa pellossa, johon siementen Herra on kylvänyt siunatuista siemeniä, on monenlaista peltomaata, jossa enin osa niistä kylvetyistä siemenistä menee hukkaan. Ei ole tietoa, saapiko hän siemeniäkään takaisin, koska pakkainen on pannut peltoa.

Rukoilkaat, te peltomiehet, että se suuri siementen Herra, joka on hyvät siemenet kylvänyt varjellis peltoa, että siemenet pääsisit itämään ja hedelmän kantamaan, ettei vihamies pääse ihmisten maata niin paljon ohdakkeita kylvämään, että ne tukahuttavat nisuja. Sillä nyt on nähtävä, että orjantappurat ja ohdakkeet tukahuttavat pellon, ettei ole enää monta nisujyvää jäljellä. Ja vielä netki siemenet, jotka tänä vuonna on harvoissa paikoissa tulleet, taitavat olla niin huonoja, ettei ne idäkään, vaikka kylvettäisiin.

O siementen Herra, varjele meitä, ettei kaikki siemen menis hukkaan. Varjele peltoa pakkaiselta, lumisateelta ja rajuilmalta, että ne harvat nisujyvät, jotka sinä olet siemeneksi säästänyt, itäisit ja hedelmän kantaisit, ettei siemen pääsis loppumaan, sillä jos vielä siemen loppuu kaikilta, niin me olemme hukassa. Kuule siementen Herra, köyhäin peltomiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 8: 4

Me kuulimme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että Vapahtaja saarnais kansalle neljänlaisesta peltomaasta, mutta kansa ei ymmärtänyt mitään koko siitä vertauksesta. Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet, mikä vertaus tämä oli, mutta niillä oli halu ymmärtää Jumalan valtakunnan salaisuudet. Sentähden he kysyit Vapahtajalta, mitä tämä vertaus hengellisessä tarkoituksessa merkitsee.

Jos siinä suuressa kansan paljoudessa, joka silloin oli koossa, olis ollut joku ihminen, joka olis uskonut, että siinä vertauksessa oli Jumalan sanaa, niin olis epäilemättä joku niistä kysynyt, kuinka tämä vertaus on ymmärrettävä hengellisessä tarkoituksessa. Mutta me ymmärrämme, että suruttomat ihmiset ei pidä semmoisia vertauksia muuna kuin lapparina ja juttuna, joissa ei yhtään totuutta eli Jumalan sanaa ole.

Ainoastansa opetuslapsilla oli halu tietää ja ymmärtää, mikä vertaus tämä olis. Ja niille myös Jeesus selittää tämän vertauksen. Koska nyt Jeesus itse on selittänyt tämän vertauksen opetuslapsillensa, tahdomme me tämän selityksen johdatuksesta laveammalta ulos selittää ne painavimmat kappaleet, jotka oikeaan kristillisyyteen kuuluvat, koska me Jumalan armon kautta täällä pyhällä hetkellä puhumme neljänlaisesta peltomaasta. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkäkaltaiset ne ihmiset ovat, joiden sydän on niinkuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen menee kokonansa hukkaan? Toinen tutkistelemus: Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, joiden sydän on niinkuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettuu pois? Kolmas tutkistelemus: Minkäkaltaiset ovat ne ihmiset, joidenka sydän on niinkuin peltomaa, jossa orjantappurat tukahuttavat peltoa. Neljäs tutkistelemus: Minkäkaltaiset ne ovat, joidenka sydän on niinkuin hyvä maa?

Tätä taivaallista peltomaata tutkeissamme pitäis kaikki oikeat peltomiehet rukoileman siementen Herraa, että joku jyvä putoais hyvään maahan ja että se kantais siunatun hedelmän.

1:ksi. Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, joidenka sydän on niinkuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen ei pääse itämään? Ne ovat Vapahtajan selityksen jälkeen semmoiset ihmiset, jotka kuulevat, sitte tulee perkele ja ottaa sanan pois heidän sydämistensä, ettei he uskois ja vapaaksi tulis. Tässä kuulemme me, että perkele, jota verrataan linnuksi, ottaa sanan pois suruttomain sydämestä, ettei Jumalan sana niinmuodoin vaikuta mitään semmoisessa sydämessä, josta vihollinen ottaa sanan pois.

Perkele verrataan tässä paikassa taivaan linnuksi, joka lentää ympäri maailman ja syöpi ne siemenet sisällensä, jotka kylvetään tien oheen. Ne siemenet ensin tallataan, se on, ne joutavat ajatukset, jotka lentävät edes ja takaisin, ne tallaavat ja polkevat Jumalan peltoa. Ei jouda semmoinen ihminen tarkasti kuulemaan Jumalan sanaa, jonka ajatukset lentävät ympäri maailman. Ja kuka se on, joka niitä lennättää? Ei se ole muu kuin rietas, joka niitä ajatuksia lennättää ympäri maailman, myös silloin, koska Jumalan sanaa saarnataan.

Yksi herännyt ihminen saapi usein tuta, kuinka vihollinen tahtoo lennättää ajatukset ympäri maailman kesken saarnaa, mutta surutoin ihminen ei tunne sitä, että perkele ottaa sanan pois hänen sydämestensä, sillä hän istuu kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana menee niinkuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ettei jää mitään koko saarnasta, ei muistoon, ei järkeen, eikä ymmärrykseen,

jopa sitte tuntoon eli sydämeen ei ollenkaan tartu mitään.

Kuinka suruttoman tunto saattaa herätä, koska perkele ottaa pois sanan hänen sydämestänsä sitä myöten kuin se saarnataan? Taivaan mustat linnut poimivat ja nokkivat niitä siunatuista siemenistä sitä myöten, kuin ne kylvetään. Ei surutoin ihminen olekaan tullut Herran huoneeseen sitä varten, että hän nyt tarkasti kuuntelee, että hän saisi siitä jonkun ylösvaalaistuksen sielullensa. Mutta niinkuin Vapahtajan aikana suurin joukko oli tullut kurkistelemaan, niin myös nytki enin osa suruttomista kokoontuu kirkkoon kurkistelemaan ja koreuttansa näyttelemään.

Ei he ole sillä mielellä tulleet, että he ottavat sanan sydämen halulla vastaan. Ei he ole siinä mielessä tulleet, että sana pääsis heissä vaikuttamaan omantunnon heräystä eli totista katumusta, vaan suurin osa on tullut ilman aikojansa. Muutamat on tulleet pilkkaamaan ja nauramaan, muutamat on tulleet vartioitsemaan, mistä he pääsisit kiinni tarttumaan niinkuin fariseukset Vapahtajan aikana. Ei ole siis ihme, että perkele ottaa pois sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulis.

2:ksi. Minkäkaltaiset ne ovat, joiden sydän on niinkuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettuu pois, ettei ollut märkyyttä? Itse siementen Herra on selittänyt tämän paikan näin: että ne on senkaltaiset ihmiset, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta. Hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeavat he pois.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ensi heräyksessä ottavat sanan ilolla vastaan, niinkuin me olemme nähneet täälläkin tapahtuvan. Moni on ottanut sanan ilolla vastaan, koska hänelle saarnattiin evankeliumia niin, että sana tuli eläväksi. Kaikki sielustansa murhetta pitäväiset, kaikki murheelliset ja katuvaiset, ottavat sanan ilolla vastaan, koska heille saarnataan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Sana tulee eläväksi heidän sydämässään ja he tulevat iloon.

Se on nyt nähty ja kuultu täällä, että monelle on niin käynyt. He ovat myös hetkeksi uskoneet, mutta kiusauksen ajalla ovat he langenneet pois. Vapahtaja sanoo vertauksessa, ettei heillä ollut märkyyttä. Ja selityksessä sanoo hän, ettei heillä ole juurta. Märkyyden kanssa ymmärretään yksi sydämellinen murhe, joka oli sillä syntisellä vaimolla, joka tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle pitaalisen Simonin huoneessa.

Tämä sydämellinen murhe synnin ylitse ei ole muutamilla heränneillä ollut, vaan ainoastansa yksi kuoleman pelko, joka on pakoittanut heitä ottamaan evankeliumin

saarnaa uskosta ilolla vastaan. Mutta semmoinen usko ei ole pysyväinen toiseksi siitä syystä, ettei heillä ole juurta. Se on meidän tutaksemme niin ymmärrettävä: ei heillä ole omatunto oikein herännyt, eli jos se on vielä joskus herännyt, ei ole kuitenkaan tämä tunnon heräys ollut pysyväinen, niin että he olisit pysyneet valvomisessa ja kilvoituksessa maailmaa ja omaa lihaa vastaan.

Ei ole siis heillä ollut senkaltainen märkyys eli senkaltainen murhe, kuin opetuslapsilla, jotka itkit ja paruit Vapahtajan kuoleman jälkeen. Eikä heillä ole semmoinen juuri ja omantunnon heräys kuin Paavalilla, eli Daavidilla ja Lutheruksella. Me saatamme myös arvella, jos Vapahtaja olis tässä paikassa tarkoittanut semmoisia, jotka ovat pehmeät päältäkäsin, mutta sydän on altapäin niin kova kuin karkea maa ja kivistö.

Siinä myös siemenet itävät, koska evankeliumia saarnataan Kristuksesta, sillä semmoiset myös ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Niitten sydän ei ole särjetty sydän. Se on alta kova, vaikka se on päältä pehmeä. Semmoiset itkevät kyllä, koska suloisesti saarnataan, mutta nauravat kanssa, koska keveämielisyys on hallitsija. Ja jos joku kristitty rupeaa syvemältä heidän sydämiänsä kaivamaan, tulee itsekkyyks ylös, ja sitte he sanovat: Tuo villihenki pilais Pyhän Hengen työtä minussa.

Mutta kuin Vapahtaja sanoo: Hetkeksi he uskovat, täytyy meidänki uskoa, että hän tarkoittaa senkaltaisia ihmisiä, jotka ovat totisesti heränneet ja ovat ilolla ottaneet evankeliumin saarnaa vastaan, mutta ei ole märkyyttä, eli senkaltaista sydämellistä muretta kuin Daavidilla, opetuslapsilla ja muilla katuvaisilla. Eikä niillä ole juurta, eli senkaltaista omantunnon heräystä, joka ilmoittaa itsensä valvomisessa, itsensä kieltämisessä ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Sentähden he lankeavat kiusauksen ajalla pois.

Semmoisia esimerkkiä on täällä paljon, jotka ovat hetkeksi uskoneet ja kiusauksen ajalla langenneet pois. Ja mikä on heitä langettanut? Ei muu kuin huoruus, maailman rakkaus ja maailmanmielisyys, maailman kunnia ja itseys ja ahneus. O! Joska nämät raukat huomaitsisit vielä armon ajassa, kuinka huonossa tilassa he ovat. "Muista kustas langennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä!"

3:ksi. Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, joiden sydän on niinkuin pelto, jossa orjantappurat tukahuttavat nisuja? Itse siementen Herra on selittänyt tämän paikan näin: "Mutta ne, kuin orjantappuroihin lankesit, ovat ne, jotka kuulevat ja menevät pois, ja tukahutetaan surulta, rikkaudesta ja elämän heikumasta,

eikä kannan hedelmätä." Tässä maalataan meidän silmäimme eteen senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät sitä ulkonaista kristillisyyden tapaa ja tunnustavat uskoa, mutta sydän on niin maailmassa kiinni, ettei he millään tavalla pääse maailmasta irti.

Ei ainoastansa maailman murhe, joka saattaa kuoleman matkaan. Maailman murhe on niinkuin painajainen heidän päällänsä ja painaa heitä maahan. Mutta myös rikkaus ja maailman tavara on heidän mielessänsä yötä ja päivää. He tahtoisit ensin koota maailman tavaroita ja sitte vasta parannuksen tehdä. Ja kolmas synti, joka heitä estää katumuksesta ja uskosta, on elämän hekuma, niinkuin naiminen ja muuta senkaltaista.

Elämän hekuma estää nuoria totisesta kristillisyydestä, ja maailman murhe estää köyhiä tulemasta autuuden tuntemiseen. Rikkaat taas rikkautensa tähden ei pääse irti maailmasta. Mutta kaikilla niillä on olevanansa huolta sielun autuudesta. Ei ne ole rohki suruttomat, jotka juovat, kiroavat, huoraavat ja tappelevat, vaan ne ovat semmoiset, jotka matkivat kristillisyyden tapaa.

Sillä siinä pellossa, kussa orjantappurat tukahuttavat nisuja, siinä on olkia, mutta tähkää ei ole muu kuin kuori. Ulkonainen kristillisyyden tapa heillä on, mutta sydämessä ei ole totuutta. Ei ole oikeata katumusta, vaikka vielä kävisit kokouksissa. Ja niitä on aivan paljon täälläki, joilla on olevinansa huolta sielun autuudesta, mutta ei ole sielun autuus sydämen asiaksi tullut.

Voi! kuinka monessa paikassa se siunattu siemen menee hukkaan, ja kuinka vähän siementen Herra saapi vaivoistansa. Koska me katselemme ensin sitä suurta maailman joukkoa, joidenka sydän on niinkuin poljettu tie, joissa Jumalan sana ei vaikuta mitään, ei sen verran, että seisahtaisit synnin juoksussa ja rupeaisit sielustansa muretta pitämään, ja toiseksi katselemme niitä, jotka hetkeksi uskovat ja kiusauksen ajalla lankeavat pois, ja kolmanneksi niitä, jotka maailman murheen tähden, rikkauden tähden ja elämän hekuman tähden tukahutetaan orjantappuroilta, niin ei jää enää monta henkeä eli monta sielua, jotka totisesti hedelmän kantavat taivaan valtakunnalle. Ei saa siementen Herra monta nisujyvää koota aittaansa elon aikana.

Nyt on vielä semmoinen aika, että maailman murhe pakkaa väkisin kristittyin sydämeen. Ja vaikka kuoleman enkeli on paljastetulla miekalla seisomassa kansan ylitse, niinkuin Daavidi näki hänen seisovan paljastetulla miekallansa taivaassa, ja niinkuin Johannes näki sen saman kuoleman enkelin istuvat hiirenkarvaisen orhiin päällä, yhtähyvin jaksavat ihmiset

elää suruttomuudessa ja julkisessa jumalattomuudessa, jolla he pilkkaavat Luojaansa.

Mutta koska kuolema tulee, silloin he kyllä tuntevat onnettomuutensa, mutta silloin on aika hiljaiseksi mennyt. Heidän täytyy viimein tuomita itsensä ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä olleet. Mutta ei auta enää huutaminen ja kolkuttaminen, koska armon ovi on kiinni pantu. Niinkuin moni kuolevainen on näinä aikoina valittanut: Ei Jumala enää kuule minun rukouksiani.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat, poislangenneet ja maailman surulta, rikkaudelta ja elämän hekumalta tukahutetut, kuinka vähä teillä on armon aikaa, ja kuinka pitkä ijankaikkisuus on, ja kuinka kalliisti lunastetut sielut menevät hukkaan teidän suruttomuutenne tähden, teidän jumalattomuutenne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden.

Vapahtaja on tämän päivän evankeliumissa maalannut teidän silmäänne eteen itsekunni tilaisuutta, että teidän pitäis tunteman itseänne ja näkemän, missä pellossa te olette. Mutta kuin perkele ottaa sanan pois sydäimestä sitä myöten kuin se saarnataan, ei ole toivoa, että semmoiset heräisit, ennenkuin jos kuolemassa, koska ei ole enää armon aikaa, eikä katumuksen armoa. Niinkuin monelle kuolevaiselle on tänäki vuonna tapahtunut, ettei ole katumuksen armoa ollut niille, jotka äkkinäisen kuoleman kautta ovat maailmasta pois temmatut ijankaikkisuuteen. O Jesu, ann' välttää harhoja teitä!

4:ksi. On vielä neljäs osa siitä suuresta pellostä, joka hyväksi maaksi kutsutaan, jossa se siunattu siemen tekee satakertaisen hedelmän. Mutta ei ole tämä paikka niin ymmärrettävä, että neljäs osa ihmisistä tulee autuaaksi, sillä ei ole apostoleitten aikanakaan ollut neljäs osa ihmisistä, jotka ovat kristityksi tulleet, eikä ole vielä nytkään neljäs osa ulkonaiseen kristinoppiin tulleet, paljota vähemmän niitä, jotka totisesti autuaaksi tulevat.

Mutta me uskomme kuitenkin, että löytyy vielä yksi osa Jumalan pellossa, jotka totisesti hedelmän kantavat. Ja ne on totisesti katuvaiset ja uskovaiset, jotka Vapahtajan selityksen jälkeen sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Se on merkittävä, että ne saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Ja me tiedämme myös, että kärsivällisyys tarvitaan, ennenkuin oikea hedelmä tulee.

Tässä pahassa maailmassa pitää oleman suuri kärsivällisyys, ennenkuin kristillisuus tulee pysyväiseksi. Moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut oikean uskon hedelmän. Moni on valittanut, että

kärsimättömyys oli pilannut hänen uskonsa. Ja se onki tosi, että moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut uskonsa. Mutta meidän toivomme on, että niitä on vielä muutampia sieluja, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Niitä on vielä muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka kantavat Jeesuksen ristiä kärsivällisyydessä.

Ja ne harvat sielut, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä, pitäisit nyt rukoileman sitä suurta ristinkantajata, että hän tulis heille avuksi ja vahvistais heidän jäseniänsä, koska ne rupeavat väsymään. Että hän vuodattais Pyhän Hengen viinasta muutampia armon pisaroita, koska heidän polvensa rupeavat nääntymään ristin kuorman alla. Että he jaksaisit aina edespäin saattaa hedelmän taivaan valtakunnalle kärsivällisyydessä. Että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Että he viimein pääsisit kärsivällisyyden hedelmän nautintoon taivaan valtakunnassa, kussa kaikki kärsiminen loppuu, kussa Herra pyyhkii heidän kyöneleensä pois ja antaa heille elämän kruunun. Siellä saavat ne harvat sielut, jotka täällä ovat saattaneet hedelmän taivaan valtakunnalle kärsivällisyydessä, nautita hedelmää elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissä, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 18

LASKIAIS SUNNUNTAINA 1849

Ja Jeesus sanoi: "Minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman." Joh. 9: 39.

Evankelista Johannes kirjoittaa evankeliuminsa yhdeksännessä luvussa, että Vapahtaja oli tehnyt yhden ihmisen näkeväiseksi, joka oli sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut kolmekymmentä ajastaikaa. Sen asian tähden suutuit fariseukset ja kirjanoppineet Vapahtajalle, joka oli sokean miehen silmät avannut, ja sanoit hänen olevan syntisen eli jumalattoman ihmisen.

Mutta fariseukset suutuit myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt; sillä koska fariseukset rupeisit tutkimaan sitä miestä, jonka silmät olit avatut, kysyit he häneltä, minkäkaltaisen miehen hän luuli sen olevan, joka oli hänen silmänsä avannut, ja se mies tunnusti uskovansa Jeesuksen olevan profeetan. Vaikka se mies oli sokeana syntynyt, eikä niinmuodoin tuntenut yhtään puustavia kirjasia, niin oli hänellä kuitenkin parempi tieto kristillisyydestä kuin

fariseuksilla ja kirjanoppineilla. Se mies, joka oli sokeana syntynyt, arvasi omasta koettelemuksesta eli sydämensä tuntemisesta, ettei Jumala kuule syntisiä, ja että sillä miehellä, joka saattoi sokean silmät avata, oli suuri Jumalan voima.

Mutta fariseukset ja kirjanoppineet olit Vapahtajalle kovin suuttuneet sen haukkumisen tähden. Ja se hengellinen viha teki heitä niin sokeiksi, että he sanoit hänen olevan syntisen eli suuren pahantekijän. Välistä arvelit he hänellä olevan perkeleen, vaikka muutamat sanoit: "Taitaako perkele sokean silmät avata?"

Tämän hengellisen sokeuden tähden sanoi Vapahtaja, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Luonnollinen ihminen luulee aina, että hänellä ovat silmät, että hän näkee paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen. Hän luulee, että hänellä on parempi tieto kristillisyydestä, kuin näillä heränneillä. Hän ajattelee, että heränneet ihmiset, joiden silmät Vapahtaja on avannut, ovat hulluiksi tulleet, ja että he ovat pahoilta hengiltä riivatut. He katsovat siis kristillisyyden vääräksi ja ihmeelliseksi taikaukseksi. Ja kristityt ovat heidän mielestensä kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta tämä maailman ihmisten väärä usko tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee heitä sokeiksi, niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet ei tunteet pahempaa miestä maailmassa kuin Jeesus Nasarenius, joka soimais heitä vääryydestä, niin ei löydä maailman sokea joukko pahempia ihmisiä, kuin nämät heränneet ihmiset. Mutta se tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee suruttomat sokeiksi.

Sentähden sanoo myös Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää tuleman sokeiksi. Niin kuin kala tulee sokeaksi loisteessa, niin tulee myös luonnollinen ihminen umpisokeaksi sen taivaallisen valon kautta, joka kristillisyyden kautta ilmaantuu. Silmäin tohtori saattaa parhaiten ymmärtää, minkätähden kala tulee sokeaksi loisteessa.

Mutta sen me olemme nähneet, että koska loiste tulee äkkiä kalan päälle, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän näe mitään. Mutta isommat ja vanhat kalat, jotka ovat vähän edempänä niinkuin loisteen syrjällä, ne pakenevat henkensä kanssa valkeudesta pimeyteen, sillä he pelkäävät valkeutta. Niin pelkää myös vanha aatami sitä hengellistä valoa, ja pakenee henkensä kanssa pimeyteen, kussa hän on harjaantunut uimaan lapsuudesta saakka.

Paremmin kala näkee pimeydessä, kuin loisteessa. Luonnollinen järki näkee paremmin luonnollisessa pimeydessä, kuin

kristillisyyden valossa, mikä on oikein ja mikä väärin. Mutta koska kristillisyyden valo paistaa silmiin, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän ollenkaan ymmärrä, mikä on oikein ja mikä on väärin. Hän tulee niin sokeaksi, että hän katsoo kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi ja luonnollisen tilaisuutensa, joka on hengellinen pimeys, katsoo hän kristillisyydeksi.

Ja koska luonnollinen ihminen suuttuu niin kovin kristityille, että sappi puhkeaa, silloin rupeaa hän imemään kristittyin verta. Eikä omatunto sano hänelle, että se on väärin, vaan hengellinen viha antaa hänelle sen väärän vakuutuksen, että se on oikein, että kristityitä pitää vihattaman ja pieksettämän.

Siinä tarkoituksessa sanoo Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Se on: ulkokullatut ja suukristityt, joilla on paras ulkonainen tieto ja iso järki, ne pitää sokeiksi tuleman kristillisyyden kautta. Mutta sokeat, se on: yksinkertaiset, joilla ei ole niin iso järki, net pitää näkemän millinen oikea kristillisuus on. Mutta luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että hän pudistaa nyrkkiänsä ja sanoo: sekö on oikea kristillisuus, joka tekee ihmisen sokeaksi? Eiköpä ihmisen pitäisi saaman paremmat silmät elikkä paremman ymmärryksen ja paremman ylövalaistuksen kristillisyyden kautta?

Joo, semmoiset silmät, jotka kärsivät katsoa sitä valkeutta, joka kristillisyydessä loistaa, ne tulevat kirikkaammaksi kristillisyyden kautta. Mutta semmoiset silmät, jotka ovat paloviinasta punaisiksi tulleet, eli huoruuden tähden vajonneet silmäin kuoppaan, eli hengellisen vihan tähden vertyneet, eli ahneuden tähden kuivettuneet, sanalla sanottu, jolla silmät ovat niinkuin pissihaukalla, joka parhaiten näkee pimeydessä: ne tulevat sokeiksi sen valon kautta, joka pimeydessä loistaa.

Niin myös isot kalat, jotka uivat siinä luonnollisessa pimeydessä, ne tulevat sokeiksi kristillisyyden loisteessa. Ei ne kärsi nähdä valkeutta ja sentähden ne pakenevat niin hopusti kuin saattavat loisteen syrjästä siihen luonnolliseen pimeyteen, kussa he ovat harjaantuneet uimaan. Vapahtaja sanoo, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei ne tohdi tulla valkeuteen, ettei heidän töitään nähtäisi.

Jokainen, joka pahaa tekee, se pelkää ja vihaa valkeutta, sillä kristillisuus, joka on se hengellinen valkeus, ilmoittaa huorat ja varkaat. Ne mistantavat kunniansa kristillisyyden kautta. Sentähden ovat huorat ja varkaat valkeuden eli kristillisyyden viholliset. Niin myös

juomarit ja viinaporvarit, kiroilijat, tappelusmiehet, ahneet, maailman tavaran rakastajat, kaikki manalaiset ja kummitukset, ja pahat henget, jotka pimeydessä liikkuvat, pakenevat, koska päivä valkenee.

Kaikki hukat ja pedot, jotka yöllä kiskovat ja raatavat lampaista, menevät luolihinsa, koska aurinko rupeaa paistamaan maan päälle. Niin myös pissihaukat, jotka yöllä pyytävät saalista, pakenevat pois, koska päivä valkenee. Kaikki ne pimeyden elävät, jotka ei kärsi valkeutta nähdä, ovat nyt vahtaamassa ja odottamassa, koska aurinko laskee, ja koska tämä pikkuinen valo katoais, joka nyt on ilmaantunut, että he pääsisit taas pyytämään ihmisten sieluja ja syömään heidän omaisuuttansa viinakaupallansa.

Mutta me toivomme, ja rukoilemme valkeuden Isää, että hän avaisi kaikkein sokeain silmät, jotka istuvat tien päällä ja kerjäävät, että hekin saisit nähdä, millainen valkeus on. Niinkuin hän avasi sen miehen silmät, joka oli sokeana syntynyt, ja sen miehen silmät, joka istui tien päällä ja kerjäsi, niin hän vielä nytki avaa kaikkein sokeain silmät, jotka huutavat: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisit näköni!"

Kaikki sokeat rukoilkaan ja kaikki hengessä köyhät rukoilkaan, ja kaikki vaivaiset rukoilkaan, että ne, jotka ovat saaneet näkönsä, ei tulisi jälleen sokeiksi, ja että kaikki, jotka ovat vielä sokeat, saisit näkönsä, että he näkisit vaeltaa ijankaikkisuuteen. Kuule, o, Daavidin poika, sen sokean raukan huudon, joka istuu tien vierellä kerjäten. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 18: 31 - 43

Tämän päivän evankeliumissa on sekä luonnollinen että hengellinen sokeus maalattu silmäimme eteen. Se mies, joka huusi: "Jeesus, Daavidin poika!" oli luonnosta sokea. Mutta opetuslapset olivat myös hengellisessä sokeudessa, koska Vapahtaja ilmoitti edessä seisovan kärsimisensä, eikä ne uskoneet.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä puhuman siitä hengellisestä sokeudesta. Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka ihminen on tullut sokeaksi. Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka tämä sokea raukka pitää saaman näkönsä. Me seuraamme Jeesusta, muttei meidän pidä toruman sitä sokeata miestä, koska hän huutaa Vapahtajan perään, sillä jos hän tuntee sokeutensa, että hän sokeuden tähden on tullut kerjäläiseksi, ei hän lakkaa huutamasta, vaikka häntä torutaan. Se seisoo nimittäin evankeliumissa, että jota enemmän tätä sokeata miestä kiellettiin huutamasta, sen enemmän hän huusi: "Daavidin poika,

armahda minun päälleni!"

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa: kuinka tämä sokea raukka on sokeaksi tullut. Me olemme kuulleet, että tämä sokea raukka on sokeana syntynyt, ja jos hänen vanhempansa olisit täällä, niin he saattaisit todistaa, että hän on sokeana syntynyt, niinkuin hukan penikka. Mutta jos hän vielä ei olisikaan sokeana syntynyt, niin on hän kuitenkin jälkeinpäin umpisokeaksi tullut, koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että kaikki puustavit kirjassa ovat ylösalaisin kääntyvät, vaikka sokea raukka luulee oikein ymmärtävänsä niitä asioita, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Mutta koska rietas on kääntänyt sokean raukan silmät nurin, katsoo hän oikean kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi eli taikaukseksi, mutta sen luonnollisen tilaisuuden katsoo hän oikeaksi kristillisyydeksi. Hän nojaa itsensä sen päälle, että hän on siveästi elänyt, vaikka hän oliski vähäisen juomari, viinaporvari, huorintekijä. Vaikka hän olis tyyris ja ahne voittamaan maailman tavaraa. Hän ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Hän kiroaa, ja tappelee ihmisten kanssa.

Mutta kyllä hän sentähden on siveästi elänyt. Ei suinkaan omatunto soimaa häntä juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, eikä myös tunto soimaa häntä huoruudesta ja ahneudesta, sillä rietas on niin kääntänyt hänen silmänsä nurin, ettei hän näe syntiänsä. Mutta kyllä hänellä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin vaelluksessa, vaikka hän itse juopi, kiroilee ja tappelee, huorin tekee ja varastaa: ei se tule omantunnon päälle.

Mutta kristittyin puheet ja soimaukset, ne tulevat niin suureksi vaivaksi sokean raukan tunnon päälle, ettei hän saa omantunnon rauhaa, ennenkuin hän on kristittyin verta imenyt. Ja kuinkapa hänen omat kauhistavaiset työnsä tulisivat tunnon päälle, koska rietas on kätkenyt häneltä kaikki synnit ja peittänyt kaiken riettauden siveyden peiton alle, eli kuolleen uskon liivalla pesnyt hänen sydämensä puhtaaksi.

Jos nimittäin tämä sokea raukka ei olis niin siveästi elänyt, että hän saattais sen päälle luottaa, että Jumalan pitää maksaman hänen hyvät työnsä ijankaikkisuudessa, niin ottaa hän ja varastaa armoa ja ajattelee, ettei kaikki vääräys lankee ainoastansa hänen päällensä, koska koko maailma on on elänyt samalla tavalla. Hän ottaa myös siitä väärän lohdutuksen, että jos hänen pitää menemän helvettiin, kyllä muut tulevat perässä.

Ilmanki tulee huokeammaksi oleminen helvetissä, kuin on paljon kumppania. Riettaalle tulee niin surkea ja polttava

kateus, jos muut olisit paremmat häntä. Sentähden täytyy hänen panna kristittyin päälle kaikki ne synnit, joissa hän itse on kiinni, ja vielä pahemmat ja julmemmat. Esimerkiksi, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja riettaan palvelijat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Siinäpä se parhaiten näkyy, kuinka sokea suruton ihminen on, koska hänen mielestensä kaikki Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Niin ajattelit kuitenkin ne siveät juutalaiset, että Vapahtaja aukaisi sokean raukan silmät noituudella ja perkeleen avulla. Ne sanoit, että hänellä oli perkele, ja että hän oli liitossa perkeleen kanssa.

Sama ajatus on vielä nytki kaikilla riettaan palvelijoilla, jotka ovat sokeana syntyneet, niinkuin hukan penikat, ja joiden silmät rietas on kääntänyt nurin. Heillä on vielä nytki se usko, että kristityt ovat riettaan hengen palvelijat ja yksi kirottu joukko, Jumalan ja ihmisten viholliset, jotka ai anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Hengellinen viha on tehnyt heitä niin sokeiksi, että he janoovat kristittyin verta. Sillä tavalla saavat riettaan palvelijat omantunnon rauhaa, koska heillä on se usko, että kristityt ovat riettaan palvelijat.

Jos nyt kristityt ovat riettaan palvelijat, niin maailman lapset ovat Jumalan palvelijat. Jos kristityt ovat hullut, niin maailman lapset ovat viisaat. Jos kristityt ovat koirat, niin suruttomat ovat enkelit. Senkaltaisen päätöksen he tekevät, että kristityillä on väärä usko. Siitä seuraa siis, että armonvarkailta on oikea usko. Sen päätöksen kautta tulevat juomarit, viinaporvarit ja tappelusmiehet kristityiksi, mutta ne, jotka soimaavat ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ne ovat väärät profeetat.

Ja jos maailman lain voimalla ei pääse kristittyin verta imemään, niin freistataan nyrkillä, valheen ja panettelemisen kautta, uhkausten ja kirousten kautta, lyömisen ja pieksämisen kautta, että sillä tavalla tulis omantunnon rauha. Mutta jota enemmän sokea rauka suuttuu ja pieksää, sen syvempään helvettiin hän putoaa.

Nyt tuntee luonnollisesti sokea ihminen, että häneltä näkö puuttuu, mutta hengellisesti sokea luulee näkevänsä, hän luulee tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja hän suuttuu oikein kovin, jos joku sanoo hänelle, että hän on sokea, ja että hän siinä sokeudessaansa vaeltaa suulaan.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: jos te olisitte sokeat, ei olis teillä syntiä. Jos tet tuntisitte teidän sokeutenne, niin ette rientäisi niin rohkeasti

kadotukseen. Mutta nyt te sanotte näkevänne, sentähden on teidän syntinne pysyväinen.

Jos luonnollinen ihminen tuntis sokeutensa, ei hän olis niin rohkea vihaamaan ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Mutta juuri se asia, että luonnollinen ihminen luulee näkevänsä eli tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen, juuri se usko, että hänellä ovat silmät, vaikka hän on sokea, se tekee tämän sokean raukan rohkeaksi kiroamaan, juomaan, tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan, viinakauppaa pitämään ja kristityitä pilkkaamaan. Ja koska hän semmoisia töitä tekee, silloin on hän mielestensä hyvä kristitty ja siveä mies ja kunniallinen raatiherra, sillä hän on hyvin kiitetty maailmalta. Mutta kristityt, jotka soimaavat häntä huoruudesta, ahneudesta, kirouksesta, tappelusta ja viinakaupasta, ne ovat hänen mielestensä kirottu joukko, koska ne ei anna tämän sokean raukan mennä rauhassa helvettiin.

O, sinä sokea raukka! Osta itselles silmävoidetta, että sinä tulisit ensin tuntemaan, että olet sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut tähän päivään asti. Jos sinä tulisit niin sokeaksi, että sinä joutuisit istumaan tien vieressä ja kerjätä, niin sinä häätyisit viimein ruveta huutamaan: "Jesus, Daavidin poika! Armahda minun päälleni!" Mutta nyt sinä huudat sokeudessa maailman ruhtinasta avukses joka kerta kuin sinä suutut.

Toinen tutkistelemus: Kuinka pitää tämä sokea raukka saaman näkönsä? Jos hän ensin huomaittis, että hän on sokeana syntynyt ja että hän sokeudessa menee kadotukseen. Mutta siitä hän lujasti tinkaa, ettei hän ole sokea. Fariseukset sanoit Vapahtajalle: "Olemmeko me sokeat?" Jos sokea raukka ensin tulis ylitse voitetuksi siitä, että hän on sokea; mutta hän tinkaa kovin vastaan, ettei hän ole sokea. Ja maailman ruhtinas vahvistaa häntä siinä uskossa, että hänellä ovat kirkkaat silmät.

Mitä hän näkee, koska hän sanoo näkevänsä? Joo, hän näkee taivaan valtakunnan helvetissä. Hän näkee puhtauden riettaudessa ja siunauksen kirouksessa. Hän näkee elämän vettä viinapikarissa. Hän näkee armeliaisuuden ahneudessa. Hän näkee Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. Ja oman kuvansa hän näkee riettaan peilissä, ja se on niin kaunis kuin enkeli.

Itsensä hän myös näkee taivaan valtakunnassa, mutta kristityt näkee hän helvetissä. Näin kirkkaat silmät ovat hukan penikalla, koska hän on hukan luolassa. Ja koska nyt kristillisyyden valkeus paistaa hänen silmiinsä, tulee hän umpisokeaksi niin kuin kala loisteessa. Silmät seisovat pääkallossa niinkuin pissihaukalla, muttei hän näe kristilli-

syydessä muuta kuin riettaan hengen vai-
kutuksia. Jos nyt kirkas leimaus tulee
taivaasta ja hirmuinen ääni: "Minä olen
Jeesus, jota sinä vainoat. Sinun on työ-
läs potkia tutkainta vastaan!" silloin
tulee hän, niin kuin Paavali,
umpisokeaksi. Paavali tuli myös sokeaksi
siitä valosta, joka oli kirkkaampi kuin
aurinko. Ja koska hän tuli näin
umpisokeaksi Kristuksen kirkkaudesta,
niin täytyi kumppanit taluttaa häntä.

Näin se käypi kaikille, joiden silmiin
Kristuksen kirkkaus äkkiä paistaa. He
tulevat ensin juuri sokeiksi. Se merkit-
see, että se entinen luonnollinen järki
kadotetaan. Ennen oli hänellä iso järki,
ja sillä luonnollisella järjellä rupesi
hän kristityitä vihaamaan. Luonnollinen
järki sanoi näin: Jumala ja minun
omatuntoni vaatii, että minun pitää
lyömän ja pieksämän ja vainoaman
kristittyin lahkokuntaa, sillä he ovat
kirottu joukko. Ne ovat Jumalan ja ihmis-
ten viholliset.

Mutta koska hän Kristuksen kirkkauden
tähdän tulee sokeaksi, eli koska luonnol-
linen järki menee hukkaan kristillisyyden
tähdän, silloin täytyy hänen sanoa, niin-
kuin se vanha Tobias: "Mikä ilo pitää
minulla oleman, jonka täytyy pimeydessä
istua, enkä saa päivän valoa nähdä?"

Tässä sielun tilaisuudessa on nyt se
sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja
kerjää. Hän on juuri sokea. Se on
arvattava, ettei ole semmoisella ihmisel-
lä hauska, jonka täytyy pimeydessä istua.
Mutta koska hän saapi kuulla, että Vapahtaja
on siinä liki vaeltamassa, korottaa
hän äänensä ja huutaa: "Jeesus, Daavidin
poika, armahda minun päälleni!"

Mutta se suuri joukko, joka seuraa Jee-
susta kurkistelemisen tähden, eli sen
oudon opin tähden, eli sen maallisen voi-
ton tähden, jonka he luulevat voittavansa
Vapahtajan kautta, ne toruvat sitä
sokeata miestä vaikenemaan. Ei ne pidä
häntä sen väärtinä, että Vapahtajan pi-
täisi hänen tähtensä pysähtymän. Se suuri
joukko, joka seuraa Jeesusta kunnian täh-
den eli maailman voiton tähden, taikka
kurkistelemisen tähden, ne ovat
ulkokullatut, suukristityt ja armon-
varkaat, jotka ei viitsi kuulla, että
yksi sokea raukka huutaa Vapahtajan pe-
rään, jonka he pitävät suurena
profeettana niin kauan kuin hän ruokkii
heitä ilman.

Ne ottavat sen pahaksi, että herännyt
ihminen, joka on tullut sokeutensa tunte-
maan, huutaa Jeesuksen perään. Ne toruvat
häntä vaikenemaan. Mutta jota enemmän
maailman joukko kieltää tätä sokeata
miestä huutamasta, sitä kiivaammasti hän
huutaa. Hän huutaa kaikesta voimasta. Hän
huutaa niin korkealla äänellä, että soke-
an raukan ääni viimein tulee Vapahtajan
korviin.

Ja vaikka maailman joukko, jotka kuolleen uskon tähden luulevat olevansa likimmäiset Vapahtajalle, toruvat sinua, o viheliäinen ihminen, joka olet sokeaksi tullut jo äidin kohdussa, ja tämän sokeuden tähden olet tullut niin köyhäksi ja vaivaiseksi, että sinun täytyy istua tien vieressä ja kerjätä.

Vaikka ulkokullatut ja armonvarkaat kieltävät sinua huutamasta Jeesuksen perään, älä sentähden lakkaa huutamasta, sinä sokea ja viheliäinen ihminen, vaan huuda, sinä sokea raukka, niin korkealla äänellä, että sinun äänes kuuluu ylitse kaiken maailman humun. Vaikka se suuri maailman joukko humisee Vapahtajan ympäri ja toruu sinua vaikenemaan, älä sinä kannaa vaaria heidän uhkauksistansa, vaan huuda kaikesta voimasta ja kaikesta sielusta ja kaikesta sydäimestä, että Herra Jeesus armahtais sinua sokeata raukkaa, ja antais sinulle näön, että sinäkin pääsisit näkemään maailman valkeutta.

Huuda, huuda, sinä sokea raukka, ennenkuin Jeesus sivuitse menee ja kaituu niin kauas, ettei sokean raukan ääni enää kuulu edemmäksi pohjattomuutta! Huuda, huuda, sinä sokea raukka. Jos Vapahtaja ei kuule varsin, niin huuda vielä korkeammalla äänellä! Älä vaikene, vaikka maailman joukko sinua toruu ja kieltää huutamasta. Mutta huuda siihen asti, että Herra Jeesus seisoo ja kysyy sinulta: "Mitä sinä tahdot?" Sinun anomukses on, että sinä saisit näkös. Se on niin suuri vaiva olla sokeana ja istua pimeydessä ja kerjätä.

Huuda siis, sinä sokea raukka, ja huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu koko maailman joukon humun ylitse! Silloin tulee Jeesus ja kysyy: "Mitä sinä tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Ja sinä vastaat: "Että minä saisin näköni!" Ja Jeesus sanoo: "Ole näkevä. Sinun uskos vapahti sinun!" Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 19 1 SUNNUNTAINA PAASTOSSA
185?

Olkaat raittiit ja valvokaat, sillä teidän vihollisenne perkele käypi ympäri, niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis. 1. Piet. 5: 8.

Tässä paikassa ilmoittaa Pietari kristityille, kuinka vihollinen käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän sais niellä. Ja niinkuin silloin oli, niin se nytki tapahtuu. Me näemme, että perkele nytki käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Ilmanki nälkähukka on kuolemassa nälkään, koska hän niinkuin kiljuva jalopeura vaeltaa karkeita paikkoja etsein

lepoa eikä löydä.

Missä ikänänsä hän saapi hajun lampaista, siellä hän ulvoo, koska hän ei pääse varsin mieltänsä myöten kiskomaan ja raatamaan lampaita. Hukan penikoilla on sama luonto kuin emähukalla: ne raatavat lampaita, missä ikänänsä kohtaavat niitä. Me tiedämme, että hukan penikat syntyvät sokeana, ja niinkauan kuin he ovat sokeana, imevät he naarashukan nisiä. Ei he siinä sokeudessa vielä saata raataa karitsoita. Mutta niin pian kuin he saavat silmät, rupeavat he vartioitsemaan lampaita. Mutta niinkauan kuin paimen varjelee lampaita, saavat suden penikat nälkyä ja ulvoa heidän luolassansa.

Mutta nyt on se aika tullut, josta Pietari kirjoittaa, että vihollinen käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis. Ja nyt rupeaa vihollinen kiljumaan ja hampaitansa näyttämään. Ei hän kiusaa ainoastansa sisällisellä sodalla kristityitä, vaan vielä ulkonaisesti panee hän joukkonsa käymään ympäri. Ne ovat suden penikat, muutamat isommat, muutamat pienet, jotka ovat alkaneet käymään ympäri joukottain. Sillä yksinäinen susi pelkää, jos paimen huutaa metsässä, mutta kuin niitä on monta joukossa, silloin ei he pelkää enää ihmistä, vaan tulevat rohki päälle. Ei sentähden suden penikat saata tehdä suurta vahinkoa lampaille, mutta kuin isommat sudet tulevat, silloin he saattavat kyllä raataa lampaita, jos se suuri Israelin paimen ei varjele lampaitansa.

Mutta Pietari kirjoittaa myös edellä mainitussa paikassa, nimittäin 1. Piet. 5: 8, kristityille, ja neuvoa heitä, millä tavalla heidän pitää sotiman perkelettä vastaan. Hän sanoo nimittäin näin: "Olkaat raittiit ja valvokaat." Sillä jos ei kristitty ole raitis ja valvo, niin tulee vihollinen hänen päälensä, niinkuin kiljuva jalopeura, ja raataa hänen tuntoansa, ja ottaa vielä hengenki pois.

Me tiedämme, että raitis on semmoinen, joka ei maista viinaa, ja me olemme nyt kuulleet Pietarin suusta, että kristityn pitää olla raitis. Niinmuodoin ovat kaikki juomarit kaukana kristillisyydestä. Valvominen näkyy olevan kristityillä huononlainen. Jos he välistä valvovat, niin tulee uni kanssa. Kyllä kristityt saattavat joltisesti välttää niitä ulkonaisia vihollisia, mutta niitä salaisia vihollisia ei saata nämät kristityt niin hyvin välttää, sentähden että he ovat usein uneliaat. Erinomattain pakkaa uni silloin, koska heidän pitää valvoman yrттitarhassa.

Maailman rakkaus näkyy olevan yksi paha ja viekas perkele naakimaan heidän päälensä. Ja koska he ovat tiellä yrттitarhaan, tulee heidän välillänsä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

Mutta ei Juudas ole siinä seurassa. Hän on mennyt kokonansa ylimmäisten pappein, kirjanoppineitten ja fariseusten joukkoon. Niitten kanssa on hän sopinut. Ja ilmanki he antavat hänelle sen määrätyn summan, koska hän nyt on mennyt hopittamaan heitä, että he tulisivat pian ottamaan sitä kansan häiritsijätä kiinni, ennenkuin hänen oppinsa pääsee levenemään, ettei viimeinen villitys tulis pahemmaksi kuin ensimmäinen.

Koska nyt semmoinen aika on, niinkuin Pietari kirjoittaa, että perkele käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän nielis, niin pitäisit nyt kaikki kristityt ruveta paremmin valvomaan ja rukoilemaan sitä suurta ristin kantajata, joka on myös kiusattu perkeleeltä, että hän sotis niitten puolesta siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska se kiljuva jalopeura tulee heidän päällensä. Sillä nyt on se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, hirmuisesti suuttunut vaimon siemenelle.

Nyt hän vartioitsee, koska se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, on poikalapsen synnyttänyt, että hän pääsis sitä ylösniellemään. Mutta Jumala ottaa sen poikalapsen tykönsä ja varjelee sitä vaimoa siitä kuolleen uskon liivasta, jonka lohikäärme oksentaa hänen päällensä. Sillä tämä vaimo on päässyt pakenemaan korpeen, jossa lohikäärme ei tule hyvin aikaan, ehkä siinä korvessa on paljon niitä pienempiä käärmkeitä, jotka pistävät Israelin lapsia ja vaimon siementä kantapäähän.

Niin olkaat siis raittiit ja valvokaat, te harvat sielut, jotka olette matkustamassa tämän maailman korven läpi Isänmaahan. Ehkä se kiljuva jalopeura käypi ympäri etsein, kenen hän sais niellä, ei hän voi teille mitään tehdä, niinkauan kuin se suuri sotasankari sotii teidän puolestanne.

Mutta älkää riidelkö tiellä yrttitarhaan. Ja älkää nuokkuko yrttitarhassa, kussa taivaallinen vanhin hikoilee verta. Kukatiesi kuinka kauan te saatte levätä, ennenkuin Juudas tulee joukkonsa kanssa ja antaa Jeesukselle suuta. Silloin te taidatte nousta ylös unesta ja paeta pois, jollei niin ole, että te aiotte seurata häntä ylimmäisen papin saliin.

Älä anna itseäs kiusaukseen, Pietari, älä mene ylimmäisen papin saliin, niinkauan kuin sinulla on semmoinen usko, että sinä kiellät Jeesuksen. Älä mene ylimmäisen papin palvelijain keskelle tinkaamaan, ennenkuin sinä tulet paremmin tuntemaan itseäs. Kukatiesi he pilaavat sinun kristillisyytes, ja sinä joudut valehtelemaan maailman edessä.

Herra katsoo sinun päälles, Pietari. Ja muista nyt Herran sanat: "Ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut

kiellät." Ja koska sinä muistat Herran sanat, niin sinun täytyy mennä ulos itkemään katkerasti. Kuule, sinä suuri sotasankari, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 4: 1 - 11.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan vihollisen kiusauksista. Ja kuin vihollinen ei malttanut olla kiusaamatta Jumalan poikaa, niin se on arvattava, että hän kiusaa muitakin Jumalan lapsia hirmuisesti. Mutta se on ihmeellisempi, että vihollinen tohti ruveta kiusaamaan Jumalan poikaa. Että vihollinen kiusaa kristityitä, se ei ole ihmeellinen, sillä hänellä on se toivo, että saada heitä lankeamaan, niinkuin Jobin kirjasta näkyy.

Ja niin vihollisen orjat vielä nytkin luulevat, että kristityt luopuvat Jumalasta, niin pian kuin vihollinen saapi luvan koskea heidän nahkaansa. Mutta ei ole kiusaaja oikein tuntenut Jumalan pojan luontoa, koska hän rohkeni mennä häntä kiusaamaan. Sillä jos hän olis tuntenut Jumalan pojan luonnon, niin ei hän olis mennyt ollenkaan häntä kiusaamaan. Hänen olis pitänyt arvaaman, että se on turha työ ruveta Jumalan poikaa kiusaamaan. Mutta se näyttää niin, ettei ole tämä maailman päämies oikein viisas, koska hän menee semmoisia töitä tekemään, josta ei tule voittoa eikä iloa, vaan ainoastansa häpeätä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia. 1:ksi peräsuolen murheen kautta eli maailman rakkauden kautta, 2:ksi maailman kunnian kautta, ja 3:ksi itseyyden eli omanvanhurskauden kautta. Ottakoon kaikki Jumalan lapset vaarin kaikista riettaan kiusauksista, sillä ei rietas ole niin löyhä mies, että kristityt saattavat häntä ylönkatsoa, ehkä hän tekee itsensä niin huonoksi välistä, ja niin kelvottomaksi, niinkuin yksi nälkä susi, joka vierittelee ja pehtaroitsee kartanolla, koska hän tahtoo talon penikoita viekkauksella houkutella. Älkäätkin menkö vaan suden päälle, te talon penikat, ehkä kuinka heikoksi ja voimattomaksi susi itsensä tekee.

1:nen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia peräsuolen murheen kautta eli maailman rakkauden kautta. Jumalan poika oli paastonnut neljäkymmentä päivää, eikä tuntenut nälkää, niinkauan kuin hän oli syvissä ajatuksissa, mistä hänen pitää alkaman parannusta saarnaamaan. Ja me olemme nähneet, että muutamilla katuvaaisilla on sama henki, kuin Jumalan pojalla, joka vietiin hengeltä korpeen, se on yksinäisyyteen, kussa he saisit olla rauhassa maailman humusta ja maailman turhuudesta, eikä ole siinä tilassa katuvaaisilla ruoan halua,

koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja katumuksen murheessa.

Niin oli myös Jumalan pojalla halu yksinäisyyteen mennä, kussa hän saisi rauhassa olla niissä syvissä ajatuksissa, kuinka ja millä tavalla hänen piti alkaman parannusta saarnaamaan ja ihmisten sieluja lunastamaan. Ja koska hän oli niissä syvissä ajatuksissa, unhotti hän myös sen luonnollisen ruoan, eikä tuntenut nälkää moneen aikaan.

Mutta koska hän oli näin paastonnut neljäkymmentä päivää, rupeis viimein luonnollinen nälkä tuntumaan. Ja silloin tuli kiusaaja hänen tykönsä ja sanoi: "Jos sinä olet Jumalan poika, niin sano, että nämät kivet leiviksi tulevat." Siinäki kiusauksessa oli vihollisella kahtalaista päämaalia. Ensiksi tahtoi hän peräsuolen murhetta hänessä ylösherättää, että hän sillä murheella saattais sekoittaa hänen ajatuksensa ja kääntää hänen murheensa pois taivaallisista maallisiin asioihin.

Niin on vihollinen saattanut sekoittaa monen katuvaisten sielun ajatukset, koska hän lykkää peräsuolen murheen mieleen tainkaltaisten ajatusten kautta: "Kuinkas nyt tulet aikaan, koskas näin rupeisit houraamaan?" Ja maailman orjat vielä sanovat sille katuvaistelle sielulle: "Se lukee niin paljon kirjoja, että hän tulee hulluksi. Nyt se heittää vielä työnteon pois ja rupeis houraamaan niitten villihenkein kanssa." Ja vielä sanovat maailman orjat: "Silläkö ihminen elää, että hän käypi metsässä syvissä ajatuksissa ja puhuu parannuksesta? Ei se passaa."

On se kuitenkin yksi aika, jona katuvaist ei jaksa niin paljon työtä tehdä, eikä ole ruoan halukaan. Mutta kiusaaja on saattanut monen katuvaisten sielun ajatukset sekoittaa, ja peräsuolen murheen kautta hajottaa sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja on se vielä kristityillekki tarjonnut maailman rakkautta ja peräsuolen murhetta, jonka kautta hän on saanut monta horjumaan ja takaisin lankeemaan.

Nyt ajatteli kiusaaja, joka on saanut niin monta katuvaistista ja armoitetuista huikentelemaan ja pyörimään sinne ja tänne maailman perään, jonka kautta hän on pilannut heidän kristillisyytensä. Kiusaaja, sanon minä, ajatteli näin: "Eiköhän Jumalanki pojalla ole peräsuolen murhetta, koska hänelle on tullut nälkä, ja ruokaa ei ole saapuvilla." Mutta siitä paikasta tulit kiusaajalle semmoiset vastaukset, ettei ollut hänellä tilaa mihinkään. Vapahtaja löi häntä hengen miekalla, niin ettei kiusaaja tohtinut enää kiusata Jumalan poikaa siitä paikasta. Se on kirjoitettu: "Ei ihminen elä ainoastansa leivästä, vaan jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee."

Niin on myös koeteltu, että katuvaiset sielut elävät Jumalan sanalla puolittain. Erinomattain silloin, koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja oikean katumuksen murheessa. Mutta ei näy enää kristityt olevan niin halulliset tutkimaan Jumalan sanaa. Saati ei vihollinen saisi heitä johonki tien haaraan sen kautta. Vaiva on vanhalle aatamille itse tutkia Jumalan sanaa. Vanha aatami tahtoo aivan valmista syödä.

Siitä syystä täytyi Paavalin kirjoittaa kristityille: "Sillä te, joitten jo aikaa piti opettajat oleman, tarvitsette taas, että teille opetamme ensimmäiset puustavit Jumalan sanan opista, ja olette tulleet niiksi, jotka tarvitsevat rieskaa, eikä vahvaa ruokaa." (Hebr. 5: 12). Ja oli se vielä toinen syy, minkätähden kiusaaja käski Jumalan pojan tehdä leipää kivistä. Jos Jumalan poika olis ruvennut tekemään vihollisen käskyn jälkeen kivi-kakkuja, olis hän pian ruvennut tykkäämään itsestänsä ja ajattelemaan: Olempa minä jotaki, joka saatan tehdä leipää kivistä.

Mutta ei tarvitse kristityn myöntyä ollenkaan siihen, mitä vihollinen kääkee, ehkä olis kuinka synnitön ja viatoin työ, sillä jos hän tekis pienemmässä asiassa niinkuin vihollinen kääkee, kyllä hän tekis pian isompiaki. Jos vihollisen orja sanoo: "Maista vähän punaista viinaa, ei se tee mitään," niin älä maista ollenkaan, sillä hän pääsee sitte jälkeen sanomaan: "Jopa sekin viatoin mies joi viinaa." Mitäs tarvitsee kristityn ruveta vihollisen käskyn jälkeen tekemään semmoista työtä, josta ei ole vakaista tietoa, josko se on oikein taikka väärin?

2:nen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia maailman kunnian kautta. Jos peräsuolen paikka on yksi luja paikka, jonka kautta vihollinen on saanut monta horjumaan, niin ei ole maailman kunnia vähempi kiusaus. Koska vihollinen vei Vapahtajan temppelein harjalle ja käski hänen laskea itsensä alas sieltä, niin se oli hänen tarkoituksensa, että Vapahtajan piti osoittaman maailmalle Jumalallisen voimansa, että ihmiset paremmin uskoisit hänen päällensä.

Mutta ei Vapahtaja siihen myöntynyt, sillä hän ei tahtonutkaan maailman turhaa kunniaa. Ei ole tosin vihollinen saanut kristityitä voimalla pramaamaan, mutta on se vielä toinen paikka, jonka vihollinen tarjoaa muutamille kristityille, nimittäin se kristittyin kunnia eli paras kristillisuus, joka korottaa itsensä temppelein harjalle, jonka kautta he tulevat isäksi kristillisyydessä ja rupeavat tykkäämään itsestänsä, erinomattain jos vielä kristityt rupeavat uskomaan, että se on paras kristitty ja kristillisyyden päämies

Tämä kristittyin kunnia on yksi tempe-

lin harja, johon omanrakkauden ja omanvanhurskauden perkele korottaa muutampia. Ja siitä syystä soimataan Siionin tytärtä Hesekielin 16. luvussa, sanoen: "Sinä uskalsit kauneutes." Sinä rupesit tykkäämään itsestäs. Mitä maailman kunnia muutoin matkaansaattaa katuvaisten ja kristittyin mielessä, on usein selitetty. Ja minä uskon, että kristityt tuntevat hänen kavaluutensa sekä synnintunnustuksessa että myös puhumisen asiassa.

Suruttomia panee maailman kunnia painiskelemaan ja kilpaa tekemään työtä, jonka kautta he pilaavat terveytensä ja tulevat keski-iässä kivulloisiksi, koska he nuoruudessa ovat kunnian ja prameuden tähden raataneet ruumistansa. Muutamat maailman kunnian tähden pitävät ristiäisiä ja kraviaisia. Muutamat rakentavat komeat pykingit, ostavat komeat hevoiset, laittavat verkavaatteet ja silkkihuiivit, ja sen kautta tuhlaavat omansa.

Mutta kaikkein suurin maailman kunnia on herroilla, jotka hallitsevat muita, ja tahtovat koko maailman allensa. Tämä oli se korkea vuori, johon kiusaaja vei Vapahtajan. Hän ajatteli, että Jumalan pojalla pitäis olla suurin valta maan päällä, että kaikki kuninkaat ja korkeat herrat pitäisit kumartaman heitänsä hänen edessänsä. Se sama kunnian paikka on maailman herroissa niin suuri, että he maailman kunnian tähden tekevät vaikka mitä, saati he tulevat korotetuksi.

Mutta ei nyt kristityillä ole semmoista kiusausta, että he tahtoisi maailman herraksi tulla, ehkä monella näkyy olevan se herraskristillisuus mielessä, ja muutamat tahtovat friiherrana olla. Siihen ei ole paljon maailman kunnia kuuluvainen, mutta laiskuus ja lihallinen vapaus, ettei he tahtoisi toisen ihmisen orjat olla, niinkuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: "Emme ole kenenkään orjat olleet, me olemme vapaana syntyneet."

Tämän lihallisen vapauden perään juoksee nyt koko maailma. Kaikki tahtovat herraksi tulla. Ja kukatiesi missä paikassa viimein semmoiset friiherrat pääsevät herraksi tulemaan. Minä pelkään, että ne, jotka tahtovat friiherrana olla maailmassa, saavat viimein helvetissä herrustella. Mutta rietas tekee muutampia syntiä luvalliseksi Jumalan sanan kautta, sillä hän toi Raamatusta todistuksia, että se on luvallinen hypätä kirkon harjalta maahan.

Siitä kuuluu nyt, että rietas on luke-
nut Raamattua. Ja jos kristityt ei ole tarkat tutkimaan Raamattua, että he saattaisit varsin tuoda riettaalle toisen paikan Raamatusta vastaukseksi, niin hän tekis heille hädän. Vapahtaja toi varsin toisesta paikasta semmoisen vastauksen, ettei kiusaaja päässyt mihinkään.

3:mas tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen itsejensä kautta kiusaa Jumalan lapsia, ja omanvanhurskauden kautta. Erinomattain, koska hän ei saa kristityitä myöten antamaan eli suostumaan johonkukaan synnilliseen tekoon, niin muuttaa hän itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo katuvaisille: "Sinussa on niin paljon riettautta, kuinkas sinä tuommoisena saatat tulla Vapahtajan tykö? Ei hän ota semmoisia vastaan, jotka ovat täynnänsä riettautta ja saastaisuutta."

Vapahtajaa ei saattanut omanvanhurskauden perkele niin paljon kiusata, sillä hän oli kaikesta sisällisestä ja ulkonaisesta synnistä vapaa. Mutta katuvaisia ja kristityitä hän kiusaa hirmuisesti, erinomattain, koska niillä ei ole aina sitä ymmärrystä, että he saattaisivat tulla, mitä omanvanhurskaus heissä vaikuttaa. Koska omanvanhurskaus muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja lykkää katuvaisten mieleen tainkaltaisia ajatuksia: "Jumala vaatii puhtasta sydäntä, mutta sinulla ei ole puhtasta sydäntä. Sentähden et tarvitse ajatella, että sinä senkaltaisena kelpaisit Jumalalle. Ja sillä tavalla hän estää katuvaisia tulemasta sen suuren parantajan tykö, joka saattaa heidän sydämensä puhdistaa.

Ja koska vielä kristityille tulevat pahat ajatukset, himot ja halut, niin panee hän niitä ajattelemaan: Nämät pahat ajatukset tulevat sydämestä. Kuinka siis sydän saattaa olla puhtas, koska kaikkea pahuutta sieltä kuohuu? Ja siitä syystä rupeavat kristitytki epäilemään tilastansa. Mutta rietas ampuu palavia nuolia sydäntä kohti, ja siitä tulevat ne pahat ajatukset.

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka sydämen halulla, pelvolla ja vapistuksella seuraatte sen suuren ristinkantajan verisiä askeleita, ja raskautetulla sydämellä katselette sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, katsokaat, kuinka vihollinen on kiusannut Jumalan poikaa, ehkä hän oli hurskas ja viatoin kaikesta synnistä. Mitä hän sitte tekee teille, jotka olette vielä monessa paikassa horjuvaiset ja molemmin puolin ontuvaiset, osittain valvomattomuuden kautta, osittain maailman rakkauden kautta, koska vihollinen on rohjennut kiusata Jumalan poikaa, josta hänellä ei olis pitänyt olemassa toivoa jotaki voittaaksensa, kuinka paljon enemmän hän kiusaa teitä, jotka olette vielä monessa paikassa puuttuvaiset ja huikentelevaiset.

Mutta ehkä vihollinen aina on pyytänyt seuloaksensa teidän sielujanne niinkuin nisuja, sillä toivolla, että hän voittaa kristityitä ulkonaisten ja sisällisten kiusausten kautta, ja että he tulevat

Juudaksen kaltaisiksi kaikki, niin meillä on vielä se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei riettaan enkeleille pidä tuleman iloa kristittyin lankeemisesta, niinkauan kuin se suuri sotasankari on elämässä, joka on kaikki kiusaukset ylitsevoittanut. Hän sotii niitten sieluin puolesta, jotka hänen päällensä jaksavat uskoa, ehkä maailman ruhtinas, perkele, käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein kenen hän nielis.

Ehkä vielä tämä kiljuva jalopeura kiskois ja raatais kristittyin ruumista, pitää hänen kuitenkin harmilla ja suurella vihalla näkemän Jumalan lasten kuolevan ilolla ja riemulla, ja suurella rohkeudella antavan henkensä Jumalan haltuun. Koska sitä vastaan kristittyin vainoojat ja vihamiehet täytyvät tunnustaa kuoleman hetkellä, että helvettiin on reissu.

Ei rietas kiusaa orjiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Kyllä hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Minkätähden hänen pitäis kiusaaman ystäviänsä? Ei ole kuulunut vielä, että suruttomat ja armonvarkaats olisit valittaneet, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta kaikki pyhät ovat kiusatut. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut ovat kiusatut. Kaikki, jotka ei tahdo vihollisen mieltä noutaa, tulevat kiusatuksi.

Lutherus on valittanut, kuinka rietas häntä on kiusannut, mutta vihollisen orjat, ne saavat olla rauhassa kaikista kiusauksista. Ja armonvarkaats saavat myös olla rauhassa vihollisen kiusauksista. Mutta kristityt, joille rietas on suuttunut, niille rietas ei anna yhtään rauhaa. Niitä hän freistaa keittää ja paistaa. Niitten sydämet hän haavoittaa.

Sentähden kirjoittaa pyhä Paavali kristityille: "Pukekaats päällenne kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kavalia päällekkarkaaamisia voisitte vastustaa. Niin seisokaats vyötetyt kupeista totuudella, ja vanhurskauden rintaraudalla puetetut. Mutta kaikissa ottakaats uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet. Ja ottakaats päähänne autuuden rautalakki, ja hengen miekka, joka on Jumalan sana." (Fil. 6: 11 -17).

Tässä on se jalo apostoli osottanut kaikki ne sotaneuvot, joilla yksi urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies pitää olla varustettu. Ja kaikki nämät sotaneuvot tarvitaan nyt, koska vihollinen on alkanut hirmuisesti karkaamaan kristittyin päälle. Nyt tarvitsee jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla ja henkensä pelastaa, olla varustettu sekä maailmaa vastaan, joka on alkanut vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia, ja omaa lihaa vastaan, josta rietas ampuu nuoliansa.

Mutta se suuri sotasankari, joka on ylitsevoittanut perkeleen voiman,

tukekoon nääntyneitä polvia, vahvistakoon väsyneitä käsiä, ylösnostakoon langenneita, pankoon viinaa ja öljyä haavoihin, ja tyydyttäköön verta, koska haavat tulevat sydämeen, ja olkoon nit-ten parantaja, jotka makaavat sairasna.

Kuule, sinä suuri sotasankari, kaikkein viheliäisten ja alaspainettuina huokaus, ja lunasta vielä kaikki köyhät vangit, että he saisit kiittää sinua ijankaikkisesti siinä uudessa Jerusalemissa. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N : O
20 2
SUNNUNTAINA PAASTOSSA 1849

(Hyvästijättösaarna Kaaresuvannon seurakunnalle)

Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette silleen saa nähdä minun kasvojani, kaikki te, joittenka kautta minä olen vaeltanut ja Jumalan valtakuntaa saarnannut. Senthden minä todistan teille tänäpäivänä, että minä olen viatoin kaikkein verestä, sillä en minä ole estänyt itseäni ilmoittamasta teille kaikkea Jumalan neuvon. Ap. t. 20: 25 - 27.

Koska pyhä Paavali oli lähtemässä Jerusalemiin, kussa hän tiesi paljon kärsimistä ja vastahakoisuutta odottavan häntä, piti hän Efesiläisten seurakunnan päämiehille erosaarnan. Ja tästä Paavalin erosaarnasta olen minä ottanut muutampia sanoja, jotka sopivat kaikille opettajille erosaarnan aineeksi, jos kaikki olisit niin uskollisesti työtä tehneet Jumalan seurakunnassa, kuin Paavali. Mutta minä en saata omistaa kaikkia näitä Paavalin sanoja, sillä minä tunnen, että minä olen kelvotoin palvelija ollut sen suuren heikkouden ja köyhyyden tähden, joka minussa on.

En ole saattanut niin ylösrakentaa Jumalan seurakuntaa kuin minun olisi pitänyt tehdä. Jos siis Jumala olis jotaki hyvää minun kauttani hänen seurakuntansa ylösrakennukseksi vaikuttanut, niin se on tapahtunut sen korkeamman voiman kautta, joka on saattanut muutampia sieluja sille tielle, jota he ei ennen tunteneet. Mutta muutamat sanat Paavalin erosaarnasta taitaisit sopia näihin aikoihin. Koska hän ensin oli sanonut seurakunnan valituille, ettei he enää saa nähdä hänen kasvojansa tässä maailmassa, rupeis hän manaamaan heitä, että he ottaisivat itsensä vaarin. Ja viimein sanoi hän: Sillä minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä.

Nämät Paavalin sanat taitavat käydä

toteen. Jos ennen on ollut hirmuiset sudet, jotka ei ole säästäneet laumaa, kyllä taitavat minun lähtemiseni jälkeen tulla vielä hirmuisemmat sudet, jotka ei suinkaan säästä laumaa. Nämät hirmuiset sudet kiskovat ja raatavat laumaa joka paikassa, kussa he saavat tilaa. Ei suinkaan susi säästä laumaa, missä haamussa hän ikänänsä kulkee, olkoon ihmisen, karhun, ketun eli käärmeen haamussa. Mutta silloin on susi peljättävä, koska hän tulee enkelin haamussa.

Ihmiset luulevat, että susi on peljättävä, koska hän tulee suden haamussa eli käärmeen haamussa, mutta silloin on hän vaarallinen, koska hän tulee ihmisen haamussa, ja vielä vaarallisempi on susi, koska hän tulee enkelin haamussa. Sillä aina saattaa lammas itseänsä varjella niistä, jotka ovat julkiset totuuden viholliset. Mutta koska itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin ei ole hyvä välttää häntä.

Me otamme vielä muutampia sanoja lainaksi Paavalin erosaarnasta, jotka kukatiesi sopivat meille. Hän sanoo nimittäin seurakunnallensa näin: "Ja itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois opetuslapsia peräänsä." Ja minä myös pelkään sitä samaa, että itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, ja sen kautta vetävät yksinkertaisia peräänsä. Kaikki nämät Paavalin sanat löytyvät kirjoitettuna apostolitten tekoraamatussa 20. luvussa.

Nyt minä sanon niinkuin Paavali sanoi seurakunnallensa, koska hän piti erosaarnansa: Minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen teidän sekaanne tulevan hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä. Nämät hirmuiset sudet ovat jo ennen kiskoneet ja raataneet Jumalan seurakuntaa. Ja nyt he ainoastansa vahtaavat, koska paimen lähtee pois, että he pääsisit niinkuin ennenki raatamaan niitä heikkoja lampaita, jotka ei voi itse vastustaa sen ruman tulisia nuolia, eikä voi henkensä kanssa paeta, koska ei heillä ole yhtään maan päällä, jonka turviin he juoksisit eli pakenisit, koska susi alkaa heitä takaa ajamaan.

Mutta ei ainoastansa nämät hirmuiset sudet, joittenka verinen kita on jo auki, jotka kissan eli pissihaukan silmillä vahtaavat, kussa he löytäisit jonkun heikkomielisen eli jonkun heikkouskoisen sielun, että he saisit sen ylösniellä, vaan myös itse teistänne, sanoo Paavali, nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat ja vetävät opetuslapsia peräänsä. Tämän asian tähden ajattelee moni heikkouskoinen sielu: kuinka pitää nyt ne orpolapset aikaan tulla, jotka jäävät niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Kukas pitää heitä ruokkiman, koska he itkevät nälässä ja parkuvat köyhyyden

tähden. Mihinkä pitää köyhät ja viheliäiset lampaat pakeneman, koska ne hirmuiset sudet aukaisevat kitansa ja tahtovat heitä ylösniellä?

Mihinkä paikkaan pitää tiaiset ja pääskyisen pojat pakeneman, koska haukka ajaa heitä takaa? Ja kuka pitää heitä auttaman hengellisestä kuolemasta, koska he parkuvat haukan kynsissä? Mihinkä pitää murheelliset, köyhät ja alaspainetut sielut pakeneman, koska hengellinen susi alkaa epäilyksellä kiskomaan, koska synnin kuorma painaa katuvaaisia helvettiin, ja ei ole yhtään neuvonantajaa, joka saattais heitä neuvoa eli hyvällä sanalla lohduttaa, eli armon sanalla puhutella, eli armon pisaran heidän suuhunsa tiputtaa, eli sydämen haavoihin öljyä vuodattaa, eli omantunnon haavoja sitoa, eli vertavuotavain sydänten verta typeyttää, joka viheliäisten ja vapisevaisten lammasten sydäimestä vuotaa, joita susi on kiskonut ja raatanut?

Ei ole näillä köyhillä, viheliäisillä, alastomilla ja alaspainetuilla orpolapsilla, jotka maailman kylmällä lattialla vilussa ja nälässä parkuvat, ei ole näillä alastomilla raukoilla muuta turvaa kuin ylösnostaa vapisevaiset kätensä taivasta kohden ja huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, että se armollinen Herra Jeesus, joka on kaikkein köyhäin orpolasten oikea Isä, ylösnostais näitä turvattomia ja alastomia raukkoja maailman kylmän lattian päältä, että hän heitä pesis puhtaaksi elämän vedellä, ottais heitä syliinsä ja opettais heitä hänen armosta vuotavaisia rintojansa imemään, ei kuitenkaan niin hopusti, että armon maito menee väärään kurkkuun, vaan sitä myöten, kuin nämät heikot raukat jaksavat niellä.

O, rakas Vanhin, kuinka paljon verta on vuotanut sinun sydäimestäs, koska sinä näitä alastomia raukkoja synnyttäissä kumarsit polvias ja notkistit kasvojas maata päin ja huokasit niin raskaasti, että sydän tuskan tähden halkeis. Mutta jota suurempi tuska on Vanhemmalla ollut, sitä suurempi on vanhemman rakkaus vastasyntyneitä kohtaan. Jota enemmän on verta vuotanut vanhemman sydäimestä, sitä palavammaksi tulee hänen rakkautensa niitä alastomia raukkoja kohtaan, jotka parkuvat maailman kylmän lattian päällä.

Sen suuren Luojan haltuun annan minä tänäpäivänä kaikki köyhät, viheliäiset, alastomat ja alaspainetut sielut, jotka minun huutoni kautta olisit heränneet, eli jotka minun manaamiseni kautta olisit huomainneet, ettei se entinen elämä ole oikea elämä ollut. Eli jos joku minun haukkumiseni kautta olis pyörtänyt sen suuren Paimenen tykö. Minä annan myös niitä Jumalan haltuun, jotka tämän haukkumisen tähden ovat suuttuneet, ja minä sanon heille, niinkuin Paavali ennen mai-

nitussa erosaarnassansa, että minä olen viatoin kaikkein verestä, ettei pidä yhdenkään niistä miehistä, jotka minua tämän haukkumisen tähden vihaavat, saattaman soimata minua tuomiopäivänä, etten minä ole varoittanut heitä, eli sanonut heille, missä surkeassa tilassa heidän sielunsa on, jos ei parannusta tule.

Ja nyt me alamme kaikki huutamaan, niinkuin Kananean vaimo, joka oli armon penikka, jos me niinkuin hän, olisimme tyytyväiset armon muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat. Älkäätkin vinkuko ylön paljon, te armon penikat, vaan istukaat, odottakaat, vahdatkaat ja haistelkaat. Jos joku muru putois Herran pöydältä, niin olkaat tyytyväiset siihen, vaikka ei olis enempi kuin yksi ainoa muru.

Anna siis, o armollinen Herra, muutampia muruja pudota sinun pöydältä, että nämät köyhät nälkäpenikat heittäisit vinkumasta. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 15: 21 - 23.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä katselemaan 1:ksi kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja. 2:ksi kuinka penikat vinkuvat, koska he ei saa niitä muruja niin hopusti kuin he tahtovat. 3:ksi kuinka penikat tappelevat yhden murun päältä. 4:ksi kuinka penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, koska hän lähtee pois.

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki armon penikat olisit tyytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat, ja ettei armon penikat keskenänsä tappelis.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja. Hävyttömät koirat, erinomattain ne isot Jatunin hurtat, jotka ovat harjaantuneet varastamaan ja ihmisten verta lakkimaan, ei malta odottaa siihen asti, että murut pöydältä putoavat, vaan ne hyppäävät varsin pöydälle ja näppäävät sieltä koko voilimpun. Ja jos ei ole ketään perään katsomassa, nielevät he sen voilimpun niinkuin tyhjän. Ja älä mene enää ottamaan voita koiran perseestä, jos hän on ennättänyt sen niellä.

Semmoiset Jatunin hurtat, jotka juovat lientä siitä kattilasta, jossa rietas on ihmisten lihaa keittänyt, ja muutamat kulkukoirat, jotka syövät hiiriä ja vuotavata pirunpaskaa, ei malta odottaa muruja, vaan he varastavat ruokaa juuri ihmisten käsistä. Ja jos vanhin ei ole lastensa vieressä, ryöstävät nämät hävyttömät koirat ruokaa lasten käsistä, jonka tähden Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

Lasten ruoka on se armo, jonka Jumala on luvannut Israelin katuvaaisille lapsil-

le ja Aabrahamin hengelliselle siemenelle. Mutta muutamat maailman herrat, jotka pitävät suuremmassa arvossa koiriansa kuin omia lapsiansa, antavat koirille liininkiä (voileipää), mutta nälyttävät lapsia. Orpolapset ovat kyllä surkuteltavassa tilassa, joilla ei ole ketään, joka heille antais ruokaa, koska he nälässä parkuvat. Mutta ne lapset vasta surkuteltavat ovat, joilla on semmoinen förmyntäri (holhooja), joka rakastaa enemmän koiria kuin lapsia. Ja joilla on niin kova sydän, että hän antaa koirille liininkiä ja lapsille ruotoja. Voi, voi teitä, te onnettomat orpolapset, jos teille pitää tuleman niin kova förmyntäri, että hän tuhlaa teidän omaisuutenne ja antaa koirille sokeria ja siirappia, ja teille hän antaa ruotoja.

Mutta katsokaamme vielä, kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat. Vaikka Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: Ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille, oli kuitenkin tällä pakanallisella vaimolla sen verran ymmärrystä, että hän tunsikin sen olevan kova sana hänelle. Jos tämän vaimon usko olis ollut heikompi, olis hän vissimmästi palttunut rukoilemasta, koska hän verrattiin penikaksi. Mutta hänen uskonsa oli niin vahva, ettei hän vielä lakannut rukoilemasta, vaikka Vapahtaja haukkui häntä koiraksi.

Hän tunsikin itsensä penikaksi. Hän tunsikin sydämensä, ettei hän ollutkaan parempi kuin koira niiden suhteen, jotka olivat lapsen oikeuden saaneet. Koska yhdellä katuvaisella sielulla on suuri nöyryys ja niin suuri mahdottomuus, että hän ei pidä itseänsä koiraa parempana Jumalan lasten suhteen, silloin on senkaltainen katuvaime sielu tullut armon penikaksi, joka istuu pöydän alla ja vahtaa ja odottaa, koska joku pikku palainen eli armon muru putoais pöydältä. Vaikka ei olis kuin pikku hitunen, kyllä penikka sen korjaa. Ei nälkäpenikka ole niin kranttu (vaativainen), kuin isot lihavat hulmit, jotka näppäävät voilimpun pöydältä ja nielevät armoa niin kuin sudet, vaikka ei heillä ole nälkä.

Toinen tutkistelemus: Nyt meidän pitäis kuunteleman, kuinka armon penikat vinkuvat. Nimittäin koska heillä on kova nälkä, ja sen makean ruoan haju, joka Herran pöydältä haisee makeasti nokkaan, niin tulevat armon penikat kärsimättömiksi ja rupeavat vinkumaan, ja tämä vinkuminen merkitsee, että heillä on kova nälkä ja surkea ruoan halu. He malttavat ensin vähän aikaa ja makaavat ääneti pöydän alla, mutta viimein tulee kärsimättömyys ja he rupeavat vinkumaan sen kovan nälän tähden.

Koska nyt armon penikat alkavat vinkumaan, sanoo Herra ensin: "Olkaat vaiti ja odottakaat siksi kuin lapset

ovat syöneet, ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." Mutta armon penikat vinkuvat yhtähyvin ja kerjäävät, ja nuolevat Herransa käsiä ja panevat päänsä Herransa polvelle. Ja jos he saattaisit puhua, niin he vissimmästi sanoisit, että penikat syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat.

Yksi syy, minkätähden ei Herra anna armon penikoille niin paljon ruokaa, on se, että ne koirat, jotka syövät ylönpaljon, tulevat laiskaksi haukkumaan, eikä niinmuodoin kelpaa lammaskoiraksi. Kyllä kaikki armon penikat söisit niin paljon kuin vatsaan mahtuu, jos he saisit. Mutta vanhasta koettelemuksesta on jo tietty, että ne koirat, jotka ovat ylen suuressa viljassa, joita hyvin ruokitetaan, ei ole niin virkut haukkumaan kuin ne, joita vähän nälytetään. Ja semmoiset koirat, jotka armon varkaudella elävät, ei hauku ketään. Ei he seuraakaan paimenta metsään, vaan he vahtaavat ainoastansa semmoisia paikkoja, kussa he pääsisit varastamaan.

Ja suden tappamia raatoja varaskoirat syövät perseeseensä, ja purevat he vielä eläviä karitsoita metsässä, jotka ovat laumasta jääneet eli jänkkään vajonneet, eli muutoin vikaan tulleet ja raajarikoksi joutuneet. Kyllä sentähden armonpenikat saavat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat, jos he ovat kärsivälliset ja odottavat siihen asti, että lapset ovat saaneet osansa, sillä Vapahtaja sanoo: Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

Ja kaikki ne pakanat, jotka ei vielä ole saaneet Jumalan lasten oikeutta, ovat penikat, ja niille penikoille annetaan muruja, jos he ainoastansa tuntisit itsensä semmoiseksi. Mutta muutamat ovat hävyttömät penikat, jotka ei ollenkaan tyydy muruihin, vaan hyppäävät pöydälle ja tahtovat itse syödä lasten ruokaa. Semmoisille hävyttömille koirille sanoo Isäntä: "Tietäkää huutia ja odottakaat siihen asti kuin te saatte, sillä ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille.

Ja tämän kanssa ymmärretään tässä paikassa se armo, jonka Jumala on luvannut katuvaisille ja uskovaisille sieluille, jotka ovat Aabrahamin lapset ja Israelin lapset lupauksen jälkeen. Mutta penikat ovat pakanat, joilla ei ole paljon tietoa kristillisyydestä, vaan heillä on niin kuin Kananean vaimolla yksi suuri mahdollisuuden tunteminen ja alinomainen huutaminen Vapahtajan perään, ja yksi vahva usko ja luottamus eli vakuutus, että ei Vapahtaja saata olla auttamatta heitä, jotka ovat hädässä, ehkä kuinka huonosta ja pakanallisesta suvusta he olisit syntyneet, ja jotka tuntevat itsensä niin mahdolltomiksi, ettei he ole paremmat kuin koirat Israelin lasten suhteen.

Tämä pakanallinen vaimo oli ainoastansa kuulon jälkeen ruvennut uskomaan Vapahtajan päälle, sillä ei hänellä ollut vähintäkään tietoa Raamatusta, vaan ainoastansa mitä hän oli kuullut naapureiltansa Israelin lapsilta. Mutta tämä vaimo on meille esimerkkinä, että pakanoilla on usein vahvempi usko kuin niillä kirjanoppineilla, jotka luottavat päänsä tiedon päälle, vaikka sydän on muuttumaton ja liikkumaton.

Kolmas tutkistelemus: Meidän pitää nyt katseleman, kuinka armon penikat tappelevat muruin päältä. Se tapahtuu, sen pahempi, usein, että penikat rupeavat tappelemaan yhden murun päältä, jonka talon isäntä heittää penikoille. Ja tämä penikkain tappelus ei ole ollenkaan soma. Silloin ne penikat, jotka ovat kiivaat tappelemaan, mistantavat usein sen palaisen eli sen murun, jonka päältä tappelu tuli.

Ei ainoastansa siinä tule heille vahinko, että talon isäntä häätyy vitsalla kurittaa niitä penikoita, jotka niin keskenänsä tappelevat ja siinä polkevat lapsia ja kaatavat ruoka-astioita, vaan myös Jatunin hurtat pääsevät sillä välillä, kuin penikat tappelevat, ryöstämään ja varastamaan sen ruokapalaisen, jonka isäntä oli antanut penikoille.

Jos armon penikoilla ei olis kateutta ja ylpeyttä, niin olis itsekukin tyytyväinen siihen muruseen ja siihen hituseen, jonka isäntä antoi hänelle, mutta kateus tekee niin paljon, että armon penikat rupeavat tappelemaan ja sitte pääsevät Jatunin hurtat voiton päälle. Jatunin hurtat sanovat näin: "Kyllä meitä sauvalla hosutaan sen tappeluksen tähden, mutta tappelevatpa nuo armon penikatki keskenänsä, vaikka he ovat niin pienet."

Voi teitä, te armon penikat, jos ette voi riitelemättä ja tappelematta olla! Koska ei ole enää yhtään kousin (kurin) pitäjää, niin tulevat Jatunin hurtat teidän päällenne ja repivät teitä kappaleiksi, vielä ryöstävät teiltä niitä muruja, kuin te saitte Herran pöydältä. Kyllähän te olette nähneet, kuinka yksi penikka laskee itsensä armon alle, koska yksi iso hurttu karkaa hänen päällensä. Mutta jos kaikki penikat yksimielisesti karkaisit yhden ison hurtan päälle, voisit he kukatiesi henkensä pitää.

Mutta jos penikat rupeavat keskenänsä tappelemaan, niin tulevat Jatunin hurtat samaan kimppuun. Ja niinkuin koirain tapa on: joka kerran alle joutuu, sen päälle kaikki karkaavat, olkoon se viatoin eli syypää. Yksi pään ja toinen hännän puolesta purevat, kiskovat ja raatavat sitä raukkaa, joka alle on joutunut. Ja sentähden sanon minä teille jo edeltäpäin, te armon penikat: Jos ette ole sovinnossa, niin tulevat Jatunin isot hurtat ja tekevät teistä lopun.

Pitäkääät aina muistossa, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa ennenkuin hän jätti heidät: Uuden käskyn minä annan teille, että te rakastaisitte teitänne keskenänne.

Neljäs tutkistelemus: Meidän pitää viimeiseksi katseleman, kuinka armon penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut. Mutta tämä paikka on niin hellä, ettei sitä ole hyvä mainita. Että penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, se nähdään siitä, että he istuvat tien viereissä ja odottavat ja katsovat sinnepäin, kuhunka heidän ruokkijansa meni, ja ikävöitsevät ja vaikealla äänellä surkuttelevat. Mutta ilmanki yksi Isä taivaassa kuulee heidän äänensä ja ruokkii heidän sielujansa, koska nälkä tulee.

Kukapa on tähänkään asti ruokkinut ja ylöspitänyt heidän sielunsa, muu kuin se taivaallinen Herra Jeesus, joka kuulee kaikkein köyhäin, viheliäisten ja alaspainettuin huokaukset. Ja mihinkäpä muualle on orpolasten turva, kuin sen taivaallisen Isän tykö, joka on isä kaikkein ylitse, kuin Isän nimellä mainitaan taivaassa ja maan päällä.

En suinkaan minä ole heitä ruokkinut eli ylöspitänyt, vaan se, joka kaarneen pojat ylöspitää, se antaa myös pääskyisille ja tiaisille heidän elatuksensa. Armon penikat vinkuvat ensin, koska he kaipaavat sitä, joka heitä ruokkinut on, mutta viimein he menevät johonkin loukkoon, panevat päänsä toinen toisensa päälle ja vinkuvat siellä. Minä toivon kuitenkin, että taivaallinen Armahtaja, joka antoi Kananean vaimolle muutampia armon muruja, armahtaa myös näitä armon penikoita, ja antaa heille jonku palaisen, niinkuin myös kova nälkä käskää heitä itse alkaa hakemaan jotaki syötävätä.

Ja koska nyt lähestyy se aika, että meidän pitää erkaantumana, että minun täytyy mennä, kuhunka Isäntä on määrännyt, nimittäin muita varkaita haukkumaan, niin täytyy minun jättää nämät armon penikat Isän haltuun siinä uskalluksessa, ettei hän anna heidän nälkään kuolla. Sillä jos hän antaa ruoan kaarneen pojille, koska he alkavat hänen tykönsä huutamaan, vissimmästi hän antaa ruoan tiaisille ja pääskyisen pojille ja armon penikoille, koska he nälän tähden vinkuvat.

Jääkääät siis hyvästi Isän haltuun, kaikki armon penikat. Jääkääät hyvästi, kaikki tiaiset ja pääskyisen pojat. Se armollinen Herra Jeesus varjelkoon teitä haukan kynsistä ja ruokkikoon teitä hyttyisillä. Jääkääät hyvästi, Jeesuksen karitsat, jotka ylimmäinen paimen on temmannut raatelevaisen suden hampaista. Herra Jeesus vieköön teitä parhaalle laitumelle ja ruokkikoon teitä parhailla vainioheinillä, koska talvi tulee.

Jääkääät hyvästi, te pienet maitojyvät,

jotka olette vielä kasvamassa Jumalan pellossa. Antakoon siementen Herra hyvän ja soveliaan ilman, että tulisitte täyteen ruoalla, ennenkuin pakkainen tulee, että te tulisitte kauniimmaksi eloksi ja nisun jyväksi, joita elomiehet kokoavat aittaan. Varjelkoon elon Herra tämän pikku peltopalaisen lumisateesta ja rajuilmastasta, ettei pakkainen panis näitä maitojyviä ennenkuin elonaika tulee!

Jääkäät hyvästi, te vastasyntyneet lapset, joita se taivaallinen Vanhin on vasta synnyttänyt suurella tuskalla ja veren vuodatuksella. Jääkäät hyvästi, te vasta syntyneet lapset, jotka makaatte ja parutte tämän maailman kylmän lattian päällä. Nostakoon Vanhin teitä ylös tämän maailman kylmän lattian päältä, peskөөn puhtaaksi elämän vedellä ja kääriköön puhtaisiin liinavaatteisiin ja painakoon teitä rintaansa vasten, pankoon rintansa parkuvaisten lasten suuhun, että he heittäisit parkumasta ja ilolla katselisit synnyttäjänsä päälle.

Jääkäät hyvästi, kaikki talvitiaiset ja kesäpääskeyiset. Se taivaallinen Vanhin, joka antaa kaarneen pojille ruokaa oikealla ajalla, koska he hänen tykönsä huutavat, antakoon teille maitoa, voita ja hunajata, koska teille nälkä tulee, ja suojelkoon teitä ja varjelkoon kaikki pienet tiaiset haukan kynsistä.

Jääkäät hyvästi, te pulmukaiset ja satakieliset, jotka olette yksinäiselle matkamiehelle laulaneet ja visertäneet kalliissa puussa. Antakoon Jumala armonsa, että minäkin saisin kuulla pulmukaiset ja satakieliset visertävän Jumalan ja Karitsan edessä taivaan valtakunnassa, ja elämän puussa veisaavan uutta virttä!

Rukoilkaat te myös minun edestäni, joka olen niinkuin yksinäinen lintu oksan päällä, että se armollinen Herra Jeesus antais minulle voimaa ja rohkeutta huutamaan kaikille eksyväisille matkamiehille, että he pyörtäisit takaisin elämän tielle, ja kaikille murheellisille ja alaspainetuille, että he nostaisit päättänsä ylös synnin unesta ja huutaisit: "Herra Jeesus, armahda meidän päällemme!" Amen.

Jäljennöksiä SKHS:n Aunon kokoelmassa Kansallisarkistossa sekä Laestadiana-kokoelmassa Oulun maakunta-arkistossa. Yllä on noudatettu lähes kokonaan Kirkkopostillaa, mutta muutama kohta on otettu jäljennöksistä. Saarnan loppuosa poikkeaa säilyneissä jäljennöksissä Kirkkopostillasta huomattavasti. Alkuperäistä käsikirjoitusta ei ole tallella.

Sillä se on mahdotoin, että ne, jotka kerran valaistut ovat ja sitä taivaallista lahjaa maistaneet, ja ovat Pyhästä Hengestä osalliseksi tulleet, ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevaisen maailman voimaa, jos he lankeavat pois, että he vastauudesta parannukseen uudistettaisiin, jotka toistamiseen itsellensä Jumalan Pojan ristiinnaulitsevat ja pilkkana pitävät. Hebr. 6: 4 - 6

Nämät sanat ovat yksi kauhistavainen tuomio niille, jotka lankeavat pois kristillisyydestä ja alkavat vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Paavali sanoo: "Se on mahdotoin, että he parannukseen uudistettaisiin." Nimittäin ne, jotka ovat armon tilassa olleet. Ei he saatakaan enää parannusta tehdä, sillä he paatuvat niin kovin, että he rupeavat pilkkaamaan kristillisyyttä ja Vapahtajaa. Ja sitä heidän täytyy tehdä vastoin tuntoansa, koska rietas henki on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että hän panee heitä vastoin tuntoansa pilkkaamaan ja ristiinnaulitsemaan Jumalan poikaa.

Koska nimittäin yksi umpisokea ihminen suuttuu kristityille, niin hän tekee sen tyhmyydestä, niinkuin Pietari todistaa Apostolitten Teoissa, koska hän soimais Juudalaisia Vapahtajan murhaamisesta: "Te teitte sen tyhmyydestä." Ei heillä ollut parempi tunto eli parempi mieli. Koska he huusit "ristiinnaulitse", niin he luulit tekevänsä oikein. Niin myös yksi surutoin ihminen, joka ei ole vielä koskaan herännyt, koska hän pilkkaa kristillisyyttä, luulee hän tekevänsä oikein; sillä ei hän ole saanut vielä sitä ylösvalaistusta Pyhäältä Hengeltä, että se on yksi suuri ja kauhistavainen synti pilkata kristillisyyttä.

Mutta koska yksi paatunut ihminen, joka ei ole ainoastansa kerran herännyt, vaan myös armoon tullut, ja sitte jälkeen langennut paatumukseen, koska semmoinen ihminen alkaa vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilkkaamaan kristillisyyttä, silloin hän tekee tuntoansa vastaan ehdollista syntiä. Sillä hän on tuntenut tulevaisen maailman voimaa. Hän on tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä. Hän on maistanut sitä hyvää sanaa. Hän tietää siis, että kristillisuus on oikea, mutta yhtähyvin panee rietas häntä sotimaan vastaan ja

pilkkaamaan kristillisyyttä.

Tämä on nyt se kauhistavainen synti, joka kutsutaan synniksi Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei umpisokea ihminen saata vielä tehdä syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Ei semmoinen ihminen tiedä Pyhästä Hengestä mitään. Hän ei ole vielä tullut osalliseksi Pyhän Hengen vaikutuksista. Koska semmoinen pilkkaa kristillisyyttä, niin hän tekee sen sokean ja väärän tunnon jälkeen, kuin hänellä on, sillä ei hänellä ole parempi tieto.

Mutta koska yksi ihminen, joka kerran oli ylösvalaistu, ja on jo armoa tuntenut, lankeaa takaisin paatumukseen, niin hän tekee syntiä Pyhää Henkeä vastaan, jos hän alkaa kristillisyyttä pilkkaamaan. Ja me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, että synti Pyhää Henkeä vastaan ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Tähän paikkaan kuuluvat siis Paavalin edellämainitut sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna Hebr. 6: 4-9. Että senkaltainen sielun tilaisuus, joka tässä paikassa on ulospantu, on täydellinen paatumus, siitä olemme me täydellisesti vakuutetut. Ja semmoiset paatuneet henget ovat myös näyttäneet haamunsa kristittyin seassa. Nimittäin senkaltaiset paatuneet, jotka olit kerran armoitetut.

Mutta löytyvät myös semmoiset paatuneet, joiden tunto on kerran herännyt, mutta ei sinne asti, että he olisit armoitetuiksi tulleet. Semmoiset saattavat myös paatua, koska he lankeavat takaisin suruttomuuteen ja alkavat toistamiseen ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Senkaltaiset tekevät myös tuntoansa vastaan, ja siinä samassa tekevät he syntiä Pyhää Henkeä vastaan.

Sillä ne olit myös saaneet oikean ylösvalaistuksen Pyhältä Hengeltä. Mutta ei he ole sen tiedon eli sen tunnon ja ymmärryksen jälkeen tehneet, koska he panevat entisiä koettelemuksiansa riettaan hengen vaikutukseksi, vaikka he tietävät hyvin, että se oli Pyhä Henki, joka oli heissä hyvän työn alkanut.

Mutta yksi surutoin ihminen saattaa myös langeta paatumukseen, ja siinä paatumuksessa tekee hän syntiä Pyhää Henkeä vastaan, koska hän puhuu ja tekee tuntoansa vastaan, vaikka tunto kieltää. Niinkuin esimerkiksi fariseukset, jotka

tuntoansa vastaan sanoit Vapahtajan ulosajavan perkeleitä Belsebubin voimalla, vaikka heidän tuntosansa ei ollut koskaan herännyt, oli heillä kuitenkin se tunnon todistus, että Vapahtaja tekee sen Jumalan voimalla.

Mutta heillä oli hengellinen viha sydämessä Vapahtajaa kohtaan. Ja tämä vihan perkele panee heitä omaa tuntoa vastaan pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia. Tämä oli siis yksi luonnollinen paatumus. Ja paatumus, olkoon armoitettuun, eli heränneitten, taikka suruttomain paatumus, tulee kuitenkin synniksi Pyhää Henkeä vastaan, koska se puhkeaa ulos tuntoa vastaan sen kaltaisiin kauhistavaisiin sanoihin ja töihin, että se kuin on Pyhän Hengen vaikutus, selittää riettaan hengen vaikutukseksi.

Silloin on ihminen jo paatunut, koska hän vihan tähden eli kateuden tähden puhuu tuntoansa vastaan. Eikä se ihminen ole kaukana paatumuksesta, joka ahneuden tähden eli maallisen voiton tähden tekee jotaki tuntoansa vastaan, niinkuin Juudas Iskariot. Mutta ei Pietari ollut silloin paatumuksessa, koska hän pelvon tähden kielsi vastoin tuntoansa, ettei hän tunne Jeesta. Eikä Daavidikaan ollut paatumuksessa, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisen synnin kautta. Omatunto oli nimittäin nukkumassa silloin, ja tämä nukkunut omatunto pani synnin luvalliseksi

Mutta kuinka raskas katumus tuli hänelle tämän lankeemuksen jälkeen, se nähdään hänen katumusvirsistänsä. Ei tarvitse yhdenkään kristityn ottaa Daavidista esimerkkiä synnin teossa, mutta Daavidin katumus sopii kyllä kaikille katuvaisille esimerkiksi. Ja jos yksi ihminen olis herännyt laista, ja muutaman ajan seisonut lain alla, ja sitte mätäneä siinä Pyhän Hengen verkossa, niin että hän menee takaisin suruttomuuteen.

Se ihminen ei ole vielä paatunut, jos hän taas uudesta herää. Mutta raskaammaksi vaan tulee hänelle se jälkimmäinen heräys, ja suurempi tulee epäily, koska hän on hyljännyt sen ensimmäisen ennättäväisen armon. Meidän kallis Vapahtajamme osottaa, kuinka onneton se ihminen on, jonka sydäimestä rietas henki oli kerran lähtenyt. Jos ihminen taas ottaa häntä vastaan, niin sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensim-

mäiset.

Rukoilkaat sitä väkevämpää sotasankaria, te harvat sielut, joiden sydämestä rietas henki on ulos lähtenyt sen suuren sotasankarin voiman kautta, että hän seisoi aina ovenvartijana teidän sydämenne oven edessä, ettei se rietas, joka ennen on asunut teidän sydämissänne, pääsis takaisin tulemaan. "Valvokaat ja rukoilkaat, ettette joutuis kiusauksiin."

Voi, kuinka onnettomat te olette nyt ja ijankaikkisuudessa, jos vihollinen, joka on kerran ulosajettu teidän sydämestänne, pääsis vielä toisen kerran asumaan sielulla. Silloin teidän viimeiset menonne tulisit pahemmaksi kuin ensimmäiset. Mutta ole sinä väkevä sotasankari ovenvartijana, joka olet uskovaisten sydämet omalla kalliilla verellä puhdistanut. Ole sinä suuri Israelin paimen ovenvartijana, ettei vihollinen pääsis enää tulemaan entiseen huoneeseen. Kuule, sinä väkevä sankari, kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 11: 14.

Meidän Vapahtajamme osottaa tämän päivän evankeliumissa, kuinka onnettomaksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran asumaan, ehkä hän oli kerran ulos lähtenyt. Vapahtaja sanoo, että "sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset."

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä katseleman yhden poislangenneen kristityn onnetointa ja surkeata sielun tilaisuutta. Varjelkoon se armollinen Herra Jeesus niitä sieluja lankeamasta pois armosta, jotka kerran ovat siihen tilaisuuteen tulleet; ja vahvistakoon niitä heikkoja ja vapisevaisia, ettei vihollinen pääsis heitä seulomaan.

Kaikille heränneille ja armoitetuille sieluille karttamiseksi on Herra sallinut muutampia mennä takaisin suruttomuuteen, ja vielä paatumukseen langeta, niinkuin esimerkiksi se Juudas, joka ahneuden tähden petti Vapahtajan. Me sanomme, että se on tapahtunut Jumalan sallimisesta, että muutamat opetuslapset kauhistuisit, pelkäisit ja surkuttelisit sitä onnetointa sielua, joka kerran oli ylösvalaistu ja siihen painavaan virkaan kutsuttu, vaikka se on tietämätöin, oliko

hänen tunteensa koskaan oikein herännyt, koska hän saattoi niin pian langeta pois hänen kutsumisestaan ja ruveta rietasta palvelemaan.

Saattoikopa Juudas sanoa, että muut opetuslapset ovat pilanneet hänen kristillisyytensä armottomalla tuomiolla ja lykkäämisellä? Kyllä se on tosi, että he rupeisit tutkistelemaan keskenänsä, kuka heistä olis niin hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän menis rahan ahneuden tähden semmoista kauppaa tekemään. Mutta kyllä oli saatana jo parhaaksi pilannut hänen kristillisyytensä, ennenkuin se tutkinto tuli. Ja koska saatana oli pilannut hänen kristillisyytensä, kyllä hän saattoi itselleki Vapahtajalle suuttua sen kastetun palan tähden.

Mutta Pietari oli kiivas tutkimaan, että Vapahtajan pettäjä tulis ilmi. Ja Johannes kanssa kysyi salaa Vapahtajalta Pietarin anomuksen jälkeen, kuka se on. Mutta Juudas saattoi vielä silloin ulkokullaisuudella pettää muita opetuslapsia, sillä hän teki kanssa itsensä kristityksi ja rupeis opetuslasten tapoja matkimaan, ettei he silloin saattaneet hänestä mitään päättää. Mutta kyllähän Juudas nyt jälkeen on ilmoittanut itsensä. Ei saattanutkaan Juudas kauan istua opetuslasten seurassa, koska vielä vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen.

Tuossa nyt on muille opetuslapsille yksi kauhistavainen esimerkki, kummoiseksi ihminen tulee, koska rietas henki tulee toisen kerran ihmisen sisälle. Jos Juudas ei olis niin hopusti hirttänyt itseänsä, kyllä hän olis alkanut vihaamaan ja vainoamaan muita opetuslapsia, niinkuin hänen lihalliset veljensä ja neppaimensa nyt tekevät. Emme tiedä sanoa, oliko Juudan tunto oikein herännyt koskaan, mutta sen me tiedämme, että hän on käynyt Vapahtajan koulua, ja että hän on tuntenut Jumalan ennättäväisen armon. Ettei hän tuntemattomuuden tähden ole langennut takaisin, vaan se on juuri niinkuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa on selittänyt: "Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne."

Nyt on se rietas henki, joka oli kerran uloslähtenyt Juudan Simonin Iskariotin sydäimestä, ottanut seitsemän pahempata henkeä, ja ne on menneet hänen sydämeensä. Ensin meni ahneuden perkele,

sitte meni kunnian rietas, ja se pani häntä kieltämään syntiänsä. Sen jälkeen meni vihan perkele häneen sen kastetun palan jälkeen, ja pani häntä ulosmenemään juuri syömä keskissä. Ei hän malttanut enää odottaa siksi kuin virsi, eli kiitos ruoan jälkeen olis veisattu. Hänelle tuli nimittäin hoppu täyttämään murhatyötänsä.

Niin tekevät myös Juudaksen lihalliset veljet ja neppaimet. Ei ne lue mitään, koska he kerkiävät syömästä, vaan varsin kuin he syövät sen viimeisen kastetun palan suuhunsa, nousevat he ylös ja lähtevät ulos. Me olemme monta kertaa nähneet, kuinka Juudan lihalliset veljet ja neppaimet saavat hopun ulos lähtemään, koska vihan perkele ajaa heitä ulos.

Muutamit kantavat salaista vihaa lähimmäisellensä, eikä viitsi puhua mitään, ennenkuin paloviinan perkele tulee vihan perkeleelle avuksi, sitte vasta he purkavat ulos kaiken vihansa. Siitä arvataan, ettei yksi perkele jaksa niin hopusti ajaa ihmistä työhön, mutta kuin toinen ja kolmas tulee avuksi, sitte vasta tulee hoppu riettaan orjalle. Ei hän malta enää odottaa siksi, kuin sovelias aika tulee, vaan läpi tulen ja veden pitää riettaan orjan marssiman sinne, kuhunka rietas häntä pakottaa.

Koska me nyt olemme nähneet, kummoiseksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran, nimittäin hän tulee seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Niin me ymmärrämme hyvin, minkätähden Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne" Se on niin juuri puustavin jälkeen ymmärrettävä, kuin Vapahtajan sanat tässä kuuluvat, että rietas henki, joka ennen oli ihmisen sydämessä, ottaa seitsemän pahempata henkeä avuksi, koska hän yksin ei luule jaksavansa ihmisen ruumista liikuttaa pahaa tekemään.

Ihmisen ruumis on raskaanlainen riettaalle liikuttaa työhön. Sen tähden ahneuden henki ei jaksanut yksin hopittaa Juudasta työhön, mutta koska vihan perkele tuli avuksi, silloin tuli Juudaalle hoppu. Ja koska yhdessä ihmisessä on monta tuhatta rietasta henkeä, silloin ei raudatkaan pidätä häntä. Mutta riettaalle tulee suuri tuska ja vaiva, koska hänen pitää ihmisen lihallisesta sydäimestä ulos lähtemän. Hän huutaa silloin surkeasti:

"Jesu! Ylimmäisen Jumalan Poika, oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa?"

Niin huusit ne kuusi tuhatta henkeä Gadarenein kaupungin tykönä, jotka sanoit, että heidän nimensä on legio, se merkitsee kuusituhatta. Ja vielä nyt ki huutavat riettaan henget ihmisen suunkautta. Koska Jumalan elävä sana pääsee niin leikkaamaan ihmisen sydäntä, että hänelle tulee omantunnon vaiva, silloin on Vapahtaja ulosajamassa ne riettaat henget, jotka ihmisessä ovat. Mutta ennenkuin he lähtevät ulos ihmisestä, freistaavat he häntä oikein piinata, jonkatähden muutamat suruttomat ihmiset luulevat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus.

Mutta ei se ole niinkuin sokeat raukat luulevat, vaan se on Pyhä Henki, joka ajaa ulos perkeleitä ihmisen sydäimestä. Ja silloin he vainoavat ihmistä, ennenkuin he ulos lähtevät. Sillälaililla kirjoittavat evankelistat Matteus, Markus ja Luukas. Mutta koska nyt rietas henki lähtee ulos ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja, etsii lepoa, eikä löydä. Se merkitsee, että riettaalle tulee kovin ikävä, koska hänen pitää nyt oleman ilman lihatta. Hän freistaa usein koetella, eikö hän taas pääsis siihen entiseen huoneeseen, kusta hän läksi.

Yksi herännyt ja armoitettu ihminen tuntee silloin kiusauksia, koska rietas ampuu nuoliansa ja tahtoo sisälle tulla entiseen majaan. Mutta jos yksi kristitty ei tunne enää kiusauksia, niin se merkitsee, että tunto on nukkumassa, ja silloin on rietas henki valmis naakimaan ihmisen päälle. Mutta koska yksi kristitty tuntee paljon kiusauksia, silloin on vihollinen suuttunut. Hän tahtoo silloin haavoittaa hänen sydäntänsä ja raataa hänen tuntoansa.

Jos nyt ihminen ei ole ahkera valvomaan ja rukoilemaan, niin tulee vihollinen niinkuin varas yöllä ja ottaa seitsemän pahempata henkeä myötänsä, ja menee siihen entiseen majaan asumaan. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Nyt viittii vihollinen asua siinä lämpimässä huoneessa, joka on luudilla lakaistu ja kaunistettu. Ei se ole niin täynnä pirun paskaa kuin ennen, koska rietas tulee toisen kerran sinne, mutta ei se taida kauan olla puhtaana, ennen-

kuin rietas taas paskantaa sinne. Sillä ei hänellä ole joutoa ulkona käydä paskallansa, vaan kussa hän syöpi, siinä hän myös paskantaa.

Koska nyt yhdelle kristitylle niin tapahtuu, että hän lankee pois armosta, silloin on rietas henki päässyt toisen kerran ihmisen sydämeen. Ja silloin tulee riettaan enkeleille ilo kristityn lankeemisesta. He rupeavat silloin maailmalle huutamaan: "Katso, tuommoiset ovat kristityt!" Ja koska yksi Juudas lankee pois muitten opetuslasten seurasta, niin luulevat riettaan enkelit, että kaikki Jeesuksen opetuslapset tulevat Juudaan kaltaiseksi.

Mutta ei ole vielä kaikki kristillisyyden hukkaan mennyt, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Kyllä vielä on yksitoistakymmentä jäljellä, jotka saarnaavat evankeliumia. Mutta minä luulen, että riettaan enkelit rupeisit ylönsä varhain iloitsemaan yhden kristityn lankeemisesta, sillä me tiedämme, että Vapahtaja on vielä elämässä, joka on lähettävä Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin, vanhurskauden ja tuomion tähden. Vaikka on moni pahentunut sen kovan sanan tähden ja luopunut Jeesuksesta, on vielä muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa ja odottavat Israelin lohdutusta.

Vaikka maailma, perkele ja oma liha ahdistaa hirmuisesti niitäkin harvoja sieluja, jotka vielä kilvoittelevat, on kuitenkin se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että se suuri sotasankari, joka on sitä haarniskoitua vihollista ylitse voittanut ja jakanut hänen saaliinsa, pitää tuleman väsyneille matkustavaisille avuksi ja vahvistaman väsyneet jalat ja virvoittaman nääntyneet polvet ja lohduttaman heikkomielisiä, että he jaksaisit vielä vähän aikaa sotia ja kilvoitella, sillä pian loppuu tämä sota ja kilvoitus. Pian pääsevät väsyneet matkamiehet tämän vaivalloisen maailman lävitse siihen suureen kaupunkiin, kussa se väkevämpi, joka on haarniskoidun vihollisen ylitsevoittanut, asuu taivaallisen sotaväen kanssa, ja siellä he saavat katsella niitä sota-aseita, joita se väkevämpi on ryöstänyt viholliselta, koska hän rupeis jakamaan hänen saaliinsa.

Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin

enkelit, ja kilvoitelkaat, te hengelliset sotamiehet. Pian tulee se viimeinen sota ja kilvoitus, kussa se väkevampi sotasankari tulee voittamaan ja vihollisen saalista jakamaan. Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin enkelit, pian tulee se suuri Herran päivä, jona kaikki sota ja meteli loppuu ja kaikki viholliset pakenevat, ja kaikki urhoolliset Jeesuksen Kristuksen sotamiehet saavat kointähden, se on: kunnianmerkin rintaan ja elämän kruunun päähän, ja valkeat vaatteet. Ja silloin pääsevät he lepäämään ja rauhaa pitämään ijankaikkisesti. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

N:o 22

PUOLIPAASTON SUNNUNTAINA 1854

Israelin lapset sanoit Samuelille, tee meille kuningas, joka meitä hallitsee.

Tämä anomus osoittaa heidän uskonsa, että he luulit paremmin tulevansa aikaan kuninkaan hallituksen alla, kuin yhden tuomarin kanssa. Profeetta Samueli, joka oli ollut kauan aikaa tuomarina Israelissa, oli tullut vanhaksi ja hänen poikansa ei kelvanneet tuomariksi, sillä he otit lahjoja ja väänsit oikeutta. Sentähden he rupeisit vaatimaan kuningasta, joka heitä tuomitsee. Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi, sillä ihmiset ei saata olla tyytyväiset Jumalan hallituksen kanssa, koska he tekevät väärin, eikä ymmärrä, että he tekevät vääryyttä.

Israelin lapset rupeisit jo Mooseksen aikana riitelemään Jumalan kanssa, koska hän oli pannut heidän päällensä sen rangaistuksen, että heidän piti vaeltaman edestakaisin korvessa heidän kärsimättömyytensä tähden. Silloin rupeisit he napisemaan Jumalaa vastaan ja sanomaan: "Minkätähden Herra meitä johdattaa siihen maahan, jossa meitä tapeetaan?"

Ja vielä jälkeen matki yksi profeetta heidän puhettansa, koska he sanoit: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Siitä ymmärretään, ettei ihminen tyydy siihen, että Jumala häntä tuomitsee, vaan enin osa suruttomasta kansasta tahtoo yhden maallisen kuninkaan tuomariksi, jonka he näkevät silmäinsä edessä. Siitä arvataan, ettei Jumala kelpaa suruttomalle kansalle

tuomariksi.

Mutta maailman jumala kelpais paremmin heille kuninkaaksi ja tuomariksi, sillä hän ensin yllyttää heitä paha tekemään, ja sitte antaa heidän elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Semmoinen kuningas, joka kansan mieltä noudattaa niin kuin Pilatus, se on suruttomalle paras kuningas.

Sentähden tuli profeetta Samuel murheelliseksi, koska yksi surutoin kansa tahtoi kuningasta. Hän arvais, että kansa siinä paikassa teki omalle seljällensä vitsan, että he tulevat orjaksi, että he tulevat rasitetuksi raskaalla verolla, että he otetaan sotamiehiksi ja tapetaan sodassa. Mutta ei se vaiva maksanut mitään sen kunnian suhteen, että heillääki nyt on muka kuningas niinkuin muillakin valtakunnilla.

Mutta Jumala sanoi profeetta Samuelille: "Ei he ole sinua ylönkatsoneet, mutta minua he ovat ylönkatsoneet." Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi. Niin se kävis vielä nytki, jos Jumala olis maan päällä ja alkais tuomiota pitämään, niin sanoisit kaikki suruttomat: "Ei tämä Herra tee oikein meidän kanssamme. Hän on ylön kova ja ankara tuomitsemaan."

Mutta jos maailman ruhtinas tulis kuninkaaksi, joka kansan mieltä noudattaa niinkuin Pilatus, niin sanoisit kaikki suruttomat: "Tämä on hyvä kuningas. Ei se ole paha rankaisemaan ja tuomitsemaan." Se on hyvä kuningas, joka tekee niinkuin surutoin kansa vaatii. Nähdään ainoastansa maallisesta esivallasta, minkäkaltainen usko kansalla on. Jos kruunun palvellija ei ole kova sakoittamaan juomareita ja viinaporvareita, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: "Ei se ole paha sakottamaan ihmisiä."

Mutta jos kruunun palvelija kantaa semmoisia oikeuteen, jotka ovat lainrikkokat, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: "Tämä on väärä ja pahanilkinen tuomari, joka ihmisten omaa viepi." Ja luulettekos te, että Jumala nyt kelpais tuomariksi maailmalle? Ei ensinkään. Jos semmoinen kuningas tulee, joka ainoastansa oikeuden päälle katsoo, niin sanovat kaikki: "Se on väärä tuomari." Mutta jos maailman ruhtinas tulee, joka antaa suruttoman kansan elää

pahan tahtonsa jälkeen, niin sanovat kaikki: "Tämä on hyvä tuomari, ei se ole paha sakottamaan."

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että kansa tahtoi tehdä Jeesusta kuninkaaksi, koska he näit hänen ruokkivan ilman viisituhatta miestä. Mutta missä tarkoituksessa he tahtoivat tehdä Jeesusta kuninkaaksi? Epäilemättä siinä tarkoituksessa, että hän ruokkis heitä ilman. Semmoinen olis soma suruttomalle kansalle, joka ruokkis heitä ilman.

Sillä ei surutoin kansa siihen tyydy, että Jumala on luonut elatusaineita, niinkuin eloa, eläimiä, kaloja, lintuja ja muuta elatusainetta, josta ihminen työn ja vaivan kautta saapi elatusta, mutta jos Jumala viskais paistettuja tiaisia suuhun ja ruokkis juuri ilman vaivatta, sitte vasta olis Jumala hyvä Jumala. Ja semmoinen mies kelpais kyllä suruttomalle kansalle kuninkaaksi, joka noudattais kansan mieltä niinkuin Pilatus ja ruokkis heitä ilman.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laveammalta katselemaan minkäkaltainen mies kelpais maailman lapsille kuninkaaksi, ja minkäkaltainen kelpais kristityille kuninkaaksi. Mutta se suuri Kuningas, joka tänäpäivänä on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ruokkikoon nyt ne viisituhatta sielua, jotka ovat ilman ruoatta tulleet, jotka ovat niinkuin tarvitsevaiset, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, jotka nälkään kuolevat, jos ei tule ravituksi Jeesukselta.

Vaikka muutamat ovat tulleet kaukaa aivan kurkistelemisen tähden, muutamat kuulemaan Jumalan sanaa, muutamat ihmeitä näkemään, kuitenkin ruokitaan heitä ilman, että he paremmin uskoisit, että Jeesus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Opetuslapset pannaan jakamaan ruoan ainetta, että kaikki tulisit ravituksi, muutoin jäisit muutamat ilman ruoatta. Kuule taivaan Kuningas niitten huokaus, jotka ilman ruoatta nääntyvät, ilman leivättä nälkään kuolevat, joilla ei ole mitään ainetta sielun ravinnoksi. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 6: 1 - 15

Surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, mutta Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi. Meidän pitää siis

Jumalan armon kautta tutkisteleman 1:ksi Minkätähden surutoin kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi, ja 2:ksi Minkätähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi.

Se on ihmeellinen, että surutoin kansa pakkaa Jeesusta kuulemaan, vaikka tämä kansa, joka on tullut kurkistelemaan, ei ymmärrä paljon mitään hänen saarnoistansa. Koska Jeesus saarnaa aivan vertausten kautta, menee hänen sanansa niinkuin hyminä pään ylitse, ei he ymmärrä siitä mitään. Jeesuksen opetuslapset kysyvät, koska ymmärrys puuttuu. He tahtovat tietää, mitä ne vertaukset merkitsevät. Mutta surutoin kansa ei kysy sen perään, mitä vertaukset sisällänsä pitävät, vaan he kurkistelevat ja ihmettelevät ja tyhmistyvät ja arvelevat, mitä se mahtaa olla?

Niinkuin surutoin kansa seisoo Jeesuksen ympärillä niinkuin sääsket, niin surutoin kansa myös uskoo, että he ovat parhaat Jeesuksen ystävät. He ovat niin tyhmät, ettei he ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa. He lykkäävät häntä kyynäspäällä ja luulevat, että hän korjaa heitä iankaikkisiin majoihin. Ei ole siis ihme, että suruttomat tahtovat Jeesusta kuninkaaksi, koska he luulevat, että hän ruokkii heitä ilman, ja että he ovat Jeesuksen ystävät.

Vähän lukua siitä, että he juovat, ki-roavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat, ja viimein huutavat "ristiinnaulitse!" Se ei tule heille mieleen ollenkaan, kuinka he elävät, saati he saavat elää oman pahan tahtonsa jälkeen ja syödä ruokaa ilman vaivatta. Ka! Semmoinen mies olis soma kuninkaaksi suruttomille, ei ainoastansa sen vuoksi, että hän ruokkii heitä ilman, vaan myös sen tähden, että he saisit elää oman miensä jälkeen.

Suruttomat luulevat, että Jeesus on niin armollinen, että hän antaa heidän elää niinkuin he itse tahtovat. He luulevat, että Jeesus olis niin armollinen, jos hän tulis kuninkaaksi, ettei hän sakottais ketään, eikä tuomitsis ketään. Ja jos joku tulee hänen tykönsä ja sanoo: "erota minua riitaveljestäni", niin sanoo Jeesus: "Ihminen, kuka minun pani tuomariksi teidän välillenne?"

Jos fariseukset tuovat hänen eteensä muutaman huoran, kiusataksensa häntä, niin hän sanoo: "En minä tuomitse sinua."

Tuosta päättävät nyt suruttomat, ettei Jeesus tuomitse ketään. Mutta ei surutoin kansa ymmärrä, ettei Jeesus saata niinkuin yksi maallinen tuomari ruveta suruttoman kansan joutavia asioita kuuntelemaan, koska muutamat riitelevät huoransa kanssa, ja muutamat hevoisten päältä riitelevät, ja muutamat sontatunkion päältä riitaantuvat.

Mutta maailman ruhtinas, joka ensin yllyttää kansaa lakia käymään, ja sitte sanoo niinkuin isänsä murhaaja Apsalomi: "Jospa minä pääsisin tuomariksi tässä maakunnassa, kyllä minä pian antaisin asiamiehille oikeuden." Tuli kuka hyvänsä asian kanssa, kyllä oli mies valmis sanomaan: "Sinun asiasi on aivan oikea, mutta ei ole kuka sinun asiasi toimittaa kuninkaan edessä."

Semmoinen tuomari olis juuri soma tuomariksi suruttomalle kansalle, joka vanhemman verellä maailman kunnian voittaa ja sanoo kaikille asiamiehille: "Sinun asiasi on aivan oikea." Mooses oli urhoollinen tuomari, mutta ei hän jaksanut istua koko päivää ja tuomita yhtä surutointa kansaa, joka joutavan päältä riiteli, vaan hänen täytyi appensa neuvon jälkeen asettaa muita tuomareiksi.

Mutta suruttomat tahtoisit ainaki Jeesusta kuninkaaksi ja tuomariksi, sillä he luulevat, ettei hän tuomitse ketään tässä maailmassa luonnollisesti, niin kuin maailman tuomarit tuomitsevat. Mutta hengellinen tuomari hän on, joka tuomitsee kaikki hengellisesti. Tuomitsee hän vielä senki, joka sontatunkion päältä riitelee veljensä kanssa. Mutta hän tuomitsee niin, ettei kukaan tyydy siihen tuomioon. Sillä semmoinen tuomari, joka tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sentähden, että he riitelevät joutavan päältä, semmoinen ei kelpaa maailman orjille tuomariksi.

Mutta rietas, ka! se on soma tuomariksi suruttomalle kansalle. Se sanoo kaikille asiamiehille, olkoon kuka hyvänsä: "Sinun asiasi on aivan oikea" ja "tämmää häntä lakiin." Sillä maailman ruhtinas voittaa paljon, koska surutoin kansa riitelee ja lakia käypi. Hän voittaa paljon sieluja tämän riidan kautta. Ja kaikki väärät tuomarit tienaavat paljon, koska surutoin kansa riitelee keskenänsä. Kaikki väärät asianajajat tienaavat paljon kansan hulluudesta. Ja kuitenkin luulevat suruttomat, että Jeesus on niin

armollinen, ettei hän tuomitse ketään.

Mutta jos nyt kaksi veljestä tulisit Jeesuksen tykö ja sanoisit: "tuomitse meidän välillämme," niin hän sanois: "ihminen! kuka minun on pannut tuomariksi teidän välillänne? Mutta tyytyvätkö suruttomat siihen, että Jeesus ei tuomitse ollenkaan maallisia asioita? Eli tyytyvätkös suruttomat siihen, että Jeesus tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sentähden, että he joutavan päältä riitelevät? Ei. Minä luulen, että surutoin kansa ei tyydy siihen, että tuomari ei tuomitse ollenkaan, eli tuomitsee molemmat asiamiehet sen riidan tähden, joka on juuri joutava, ja viepi molempain sielut helvettiin.

2:nen tutkistelemus: Katselkaamme nyt minkätähden Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Me arvaamme hyvin, että surutoin kansa ei ole vielä muuttanut luontoansa, vaikka tämä surutoin kansa seuraa Jeesusta ulkonaisesti, ja tulevat Jeesuksen tykö kurkistelemisen tähden, ja luulevat olevansa Jeesuksen parhaat ystävät. Kuitenki on heidän tarkoituksensa, että he Jeesuksen kautta voittavat maailman tavaraa ja kunniaa, ja onnellisen hallituksen Messiaksen valtakunnassa, koska Jeesus on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään.

Tulkoon nyt kaikki huorat ja varkaat, tulkoon kaikki juomarit ja viinaporvarit, tulkoon kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet, tulkoon kaikki, jotka urhoollisesti palvelevat rietasta ja maailmaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä, tulkoon nyt kaikki riettaan orjat tekemään Jeesusta kuninkaaksi. Hän ruokkii heitä ilman ja antaa heidän juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, sillä hän on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään. — Jokohan Jeesus ottaa voidetta ja kruunun päähän riettaan orjilta ja huutaa maailmalle, "minä olen maailman kuningas?"

Minä luulen, että Jeesus antaa sen kunnian riettaalle ja menee pois metsään, eroittaa itsensä pois semmoisen joukon seurasta. Ja jos maailman joukko tulee häntä vielä toisena päivänä hakemaan, täytyy hänen sanoa: "Ette minua seuraa sanan tähden, kuin minä olen teille sanonut, mutta sentähden te etsitte minua, että te eilen tulitte ravituksi."

Mitäs surutoin kansa siihen arvaa, että Jeesus pakenee heidän seurastansa, eikä tahdo tulla heille kuninkaaksi? Eiköhän se mahda olla yksi merkki siihen, että maailman ruhtinas on heille soma kuninkaaksi. Ja jos hätä tulee kuninkaasta, niin menköön surutoin kansa hakemaan ja tehköön maailman ruhtinaan, riettaan, kuninkaaksi. Kyllä hän ottaa kruunun päähänsä ja antaa huutaa, minä olen maailman kuningas, minä olen se suuri ruhtinas, jota koko maailma palvelee.

Mutta Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Minkätähden? Joo, sentähden, että he vähän ajan perästä ristiinnaulitsevat häntä. Jos he vielä Palmusunnuntaina huutavat "hoosianna Daa-vidin pojalle", niin he huutavat Pitkänä-perjantaina "ota pois, ristiinnaulitse!" Semmoinen on maailman joukko. Jos he saavat elää juopumuksessa ja hekumassa, niin he ottavat Jeesusta kuninkaaksi. Mutta jos hän nuhtelee heidän jumalatointa elämätänsä ja haukkuu heitä huoruuden sukukunnaksi, silloin he suuttuvat.

Koska surutoin kansa huutaa "ristiinnaulitse", niin Pilatus kysyy: "Pitääkö minun ristiinnaulitseman teidän kuninkaanne?" Sentähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi, että heillä ilmanki on yksi kuningas ja maailman herra, joka heitä hallitsee, nimittäin maailman ruhtinas, joka on maailman isäntä ja pääherra. Me kuulimme hänen sanovan Jeesukselle: "Kaiken maailman minä annan sinulle, jos sinä palvelet minua."

Ilmanki hän on siis maailman herra, ilmanki hän hallitsee koko maailmaa, koska hän kutsutaan maailman päämieheksi. Vaikka suruttomat tahtovat tehdä Jeesusta kuninkaaksi, ja ovat siinä uskossa, että Jeesus on heidän kuninkaansa. Mutta ei se ole niin, vaan maailman ruhtinas on heidän kuninkaansa, ja hän hallitsee maailmaa.

Mutta kuitenkin on Jeesus kuningas, niinkuin hän itse on tunnustanut. Koska Pilatus kysyi häneltä "niin sinä olet kuningas", vastasi hän: "Minä olen kuningas, sitä varten minä olen tullut maailmaan, että minä totuuden tunnustan. Jokainen siis joka totuudesta on, hän kuulee minun ääneni."

Tässä kuulevat nyt kaikki suruttomat, että Jeesus on kuningas, mutta ei hän ole suruttomain kuningas. Sillä koska

surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, niin hän menee pois yksistänsä metsään, eikä tahdo tulla semmoisten pakanain kuninkaaksi, jotka ei kuitenkaan tottele häntä. Vaan olkoon maailman ruhtinas heidän kuninkaansa, niinkuin hän tähän asti on ollut.

Kuitenki on Jeesus kuningas. Arvaavatkos nyt suruttomat, kenenkä kuningas hän on? Ei suruttomat usko, että Jeesus on kristittyin kuningas, sillä profeetat sanovat, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla. Ei nämät pakanat mahda olla kristityt, koska Kristus on niin kova, että hän hallitsee heitä rautaisella ruuskalla. Mutta nämät pakanat, joita Kristus hallitsee rautaisella ruuskalla, taitavat tulla kristityksi sen kautta, että Kristus hallitsee heitä rautaisella ruuskalla.

Ja tämä rautainen ruoska on omantunnon vaiva, joka tulee niitten pakanain päälle, jotka antavat itsensä kurittaa. Tämä rautainen ruoska on yksi hirmuinen sana, ja se ilmoittaa, ettei ole Kristus niin armollinen, kuin pakanat luulevat. Mutta pakanat luulevat, että rietas niitä vaivaa, jotka tulevat omantunnon vaivaan. Ei he usko, että Kristus sillälaillla hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla.

Mutta me olemme nyt nähneet, että se rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on yksi armollinen kuritus ja isän vitsa, jolla taivaallinen Vanhin kurittaa niitä, jotka ottavat kuritusta vastaan. Taivaallinen Vanhin kasvattaa muutampia ylös ihmiseksi armollisella kurituksella. Ja jotka tulevat tämän isällisen kurituksen kautta niin nöyräksi, että he antavat suuta isän vitsalle, niitä ottaa Vanhin syliinsä ja antaa heille suuta, ja antaa heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, ja pyyhkii heidän kyneleensä, ja ruokkii heitä rieskalla. Tällä tavalla tulee Kristus kristittyin kuninkaaksi, ja hän hallitsee heitä viimein rakkauden rautaisella ruuskalla.

Mutta ei suruttomat ymmärrä, että Kristus on semmoinen kuningas, joka hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla, vaan he luulevat, että Kristus on niin armollinen, että hän antaa pakanoitten elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Huorat ja varkaat luulevat, että Kristus on niin hyvä ja armollinen, ettei hän kurita ke-

tään rautaisella ruoskalla. Juomarit ja viinaporvarit luulevat, että Kristus ruokkii heitä ilman vaivatta. Kaikki traasuperkeleet luulevat, että he tulevat rikkaiksi Kristuksen valtakunnassa. Senthden he tahtovat tehdä häntä kuninkaaksi. Mutta viimein he huutavat: "Ristiinnaulitse!"

Nyt näkevät kaikki suruttomat juutalaiset, että Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Ja kuinkapa Jeesus kelpais suruttomalle kansalle kuninkaaksi. Ei he elä kuitenkaan Kristuksen lain jälkeen. Mutta maailman ruhtinas saapi olla suruttomain juutalaisten kuningas, niinkuin he ovat jo ennen olleet sen maailman ruhtinaan valtakunnassa, joka on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään, vaikka kuinka jumalattomasti elettäisiin.

Älkää uskoko, että maailman päämies on kova tuomitsemaan niitä, jotka häntä palvelevat. Huorat ja varkaat ovat semmoisen herran parhaat ystävät. Juomarit ja viinaporvarit saavat vapaasti elää maailman ruhtinaan valtakunnassa. Kiroilijat ja tappelusmiehet ovat maailman ruhtinaan parhaat ystävät. Se on myös paras kuningas suruttomalle kansalle. Mutta Kristus ei tahdo tulla semmoisen suruttoman kansan kuninkaaksi, sillä he huutavat kuitenkin vähän ajan perästä: "Ristiinnaulitse!"

Kristus on tullut kristittyin kuninkaaksi sillä tavalla, että hän on omalla verellänsä voittanut, ostanut ja lunastanut heitä synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Hän on lunastanut niitä vankkeja, joita maailman ruhtinas oli vangiksi ottanut. Hän on voittanut heidän sielujansa omalla kalliilla verellänsä.

Ja nyt, kalliisti lunastetut sielut, nimittäin ne harvat sielut, jotka ovat rautaisella ruoskalla Kristuksen valtakunnassa kuritetut, ja totisen katumuksen kautta valmistetut vastaanottamaan Kristuksen armoa ja rakkautta, taivaan kuningas on voideltu kuninkaaksi teille. Hän on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Aivan vähällä olette te ravitut, eli vähäinen aine on ollut, josta niin suurelle väelle on tullut ravinto.

Se vähäinen alku on Jeesuksen siunauksen kautta kasvanut opetuslasten käsissä, niin että kaikki, joilla hengellinen näl-

kä on ollut, ovat ravintonsa saaneet. Ottakaat nyt, te ravitut sielut, Jeesusta kuninkaaksi, ja rukoilkaat kaikesta sydämestä, ettei hän jättäis teitä, niinkuin hän on suruttomia jättänyt ja mennyt yksinänsä korkealle vuorelle.

Minun toivoni on, että jos hän vähäksi ajaksi jättäis opetuslapsiansa soutamaan tämän maailman lainehtivalla merellä, niin minä olen vakuutettu, että hän tulee taas murheellisten opetuslasten tykö yöllä, koska taivas ja maa on pimeä. Koska te olette epäilyksen aalloissa hukumallanne, silloin juuri tulee Jeesus käyden veden päällä, ja astuu pieneen laivaan.

Mutta Pietari, jos sinä astut syvyyteen, niin ole uskollinen, niinpian kuin sinun uskos puuttuu, rupeat sinä vajoamaan. Ja muut opetuslapset, älkää peljästykö, vaan ottakaat Jeesusta venheeseen, pian te pääsette toiseen rantaan, pian pääsette iankaikkisuuden ihanalle rannalle, jonka loppua ei ole. Voidelkaa Jeesusta kuninkaaksi, ja minä uskon, että hän on kuningas, nimittäin teidän kuninkaanne, jotka olette seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita, ja olette aikoneet seurata, ja seuraatte vissimmästi sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, jos te olette pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti.

Silloin koska te tulitte Kristuksen valtakuntaan Jeesuksen armon kautta, silloin on Kristus tullut teille kuninkaaksi ja te Kristuksen alamaisiksi. Ja koska se suuri Herran päivä tulee, ottaa hän uskollisia alamaisiansa kunnian valtakuntaan, jossa Kristus Jeesus hallitsee nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 23

5

SUNNUNTAINA PAASTOSSA 1847

Emmekö sano oikein, että sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele.

Niin sanoit juutalaiset Vapahtajalle, koska hän rupeis kovemmin krapaamaan ja nuhtelemaan heitä vääryyden ja ulkokullaisuuden tähden. Ei semmoiset voineet kärsiä, että hän haukkui heitä

ulkokullatuiksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. He olit ottaneet vihan siitä, että Vapahtaja niin kovin nuhteli heitä ja tuomitsi heitä.

Juutalaiset suutuit ensin Johannekselle, joka haukkui heitä ja sanoi seurakunnan parhaille miehille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä on neuvonut sitä tulevaista vihaa välttämään?" Mutta vielä pahemmin suutuit juutalaiset Vapahtajalle, koska hän soimasi heitä ulkokullatuiksi ja huoruuden sukukunnaksi. Koskapa huora ei suutu niille, jotka häntä huoraksi haukkuvat?

Ei yksikään suutu niin kovin varkauden soimauksesta, kuin varas itse. Muutamat suuttuvat niin kovin, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi, he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkeaa ja silloin he tulevat mustaksi muodolta niinkuin mustilaiset. Juutalaiset suutuit niin yhdelle kristitylle, Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Näin suutuvat vielä nytki tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi.

Koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä," niin puhkes sappi. Omanvanhurskauden musta veri nousi päähän. Vanha hapatus rupes käymään, ja sydän rupes paisumaan. Kynnet rupesit syyhymään ja he rupesit kiviä poimimaan ja aijoit vatkata hänen päällensä. Mutta tämän aikaiset juutalaiset sanovat: "Jos Jeesus olis meidän seassamme vaeltamassa, emme suinkaan saattais vihastua, emme saattais muuta kuin itkeä, ja rukoilla häntä. Me olisimme kiittäneet häntä kyyneleillä, joka on meille niin paljon hyvää tehnyt."

Mutta kuinkas te kiitätte häntä, jos hän rupeaa teitä haukkumaan huoraksi ja käärmeen siemeneksi ja juomareiksi? Sen edestä vissimmästi muutamat juutalaiset kiittävät Vapahtajaa, että he saavat huorin tehdä ja varastaa. Muutamat kiittävät häntä sen edestä, että he saavat juoda ja tapella, muutamat sen edestä, että heidän viinakauppansa on hyvin menestynyt.

Kyllä kaiketi jokainen kiittää Jeesusta sen edestä, että hänen vääryytensä on menestynyt. Varas myös kiittää Jumalata sen edestä, että hänen var kautensa on hyvin menestynyt ja ettei häntä ole saatu varkaudesta kiinni. Hän luulee nimittäin,

että Jumala on häntä auttanut varastamaan, varkautensa kätkemään ja rangastusta välttämään. Niin myös huora, koska hän on työnsä salamykkyudessa täyttänyt, kiittää Jumalata sen edestä, ettei kukaan ole hänen riettauttansa nähnyt. Juomarit ja viinaporvarit kiittävät molemmat Jumalata sen edestä, että he ovat väärän valan kautta päässeet viinasakosta. Kyllä he sentähden, vaikka he täällä ovat sovinnossa, taitavat viimein ruveta soimaamaan toinen toistansa helvetissä.

Niin kiittävät tosin kaikki jumalattomat ihmiset Jumalata sen edestä, että hän on sallinut heidän vääryytensä menestyä. Mutta vähemmin he kiittäisit, jos Jumala itse tulis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. He rupeaisit sitte sanomaan Jumalalle: "Jaa! Et sinä ole Jumala, koska sinä haukut kunniallisia ihmisiä. Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele, koska sinä et anna ihmisille omantunnon rauhaa. Sinä olet itse rietas, koska et tee muuta kuin tuomitset siveöitä ihmisiä helvettiin."

Mutta jos maailman ruhtinas tulis ja sanois hänen palvelijoillensa: Te olette Jumalan lapset, te olette aina hyvät olleet ja rehelliset olleet. Ei teissä ole vääryyttä koskaan ollut, te olette paljon hyvää tehneet maailmassa, ette ole koskaan väärin tehneet; siihen vain kaikki mielistyisit ja semmoista herraa kaikki kiittäisit ja ylistäisit. Mutta semmoinen koijari, joka menee maakunnan ympäri ja haukkuu kunniallisia ihmisiä, ei se ole oikea ihminen: se on samaritanus ja sillä on perkele. Hän pitää itsensä Jumalan poikana, mutta eihän Jumalan poika ihmisiä soimaa vääryydestä. Ilmanki Jumalan poika antaa maailman kunniallisille ihmisille omantunnon rauhan. Eihän Jumalan poika mahda maailman herroja tuomita. Aivan rukoilemisella ja suloisilla sanoilla hän puhuttelee siveöitä ihmisiä. Ei hän koskaan suututa ihmisiä lain koivuudella.

Mutta mitäs sen vanhan Simeonin sanat merkitsevät, koska hän sanoi: "Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa?" Luonnollinen järki ajattelee näin: Ei suinkaan ihmiset putoa helvettiin Vapahtajan kautta. Moni maailman ihminen sanoo nytki vielä: "Ei se ole kristillisyyttä, jonka kautta ihmiset

suuttuvat.”

Koska nimittäin kristityt suututtavat vanhan aatamin arkaa luontoa ja maailman lapset sen kautta rupeavat uhkaamaan ja kiroamaan kristityitä, silloin tuntevat he, että he kristillisyyden kautta putoavat vielä syvempään helvettiin, ja sanovat sitte kristityille: Teidän tähtenne olemme me suuttuneet, kironneet ja uhanneet teitä, ja teidän pitää vastaaman meidän sieluimme edestä, jos me putoamme helvettiin.

Niin taitavat myös juutalaiset sanoa Vapahtajalle: sinä olet suututtanut meitä haukkumisella, sinä olet tehnyt meitä vihaiseksi soimausten kautta, ja me olemme sinun opetukses ja sinun haukkumises kautta tulleet pahemmaksi ja vihaiseksi. Sinä olet tehnyt meille mielikarvouden. Sinä olet meiltä ryöstänyt omantunnon rauhan, ja sinun tähtes olemme me pudonneet vielä syvempään helvettiin. Senthden pitää sinun vastaaman meidän sieluimme edestä.

Mutta Simeon on sanonut, että tämä Marian poika on pantu monelle lankeemiseksi. Se on: Moni lankee kristillisyyden tähden vielä syvempään helvettiin, sillä kristillisuus on senkaltainen, että se, joka sen kautta ei tule ylösnostetuksi helvetistä, sen pitää kristillisyyden kautta lankeeman. Se on: hänen pitää suuttuman, hänen pitää vihastuman, hänen pitää pureman hampaitansa vihan tähden, hänen pitää kiroaman ja uhkaaman kristityitä, hänen pitää imemän vattansa täyteen kristittyin verta. Sillä tavalla kypsyvät verenimijöitten sielut, siihen asti että rietas rupeaa heitä poimimaan niinkuin myrkyllisiä marjoja lypsinkiuluun.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, ne ei raski suututtaa ketään Jeesuksen tähden, eli kristillisyyden tähden. Ne lypsävät luonnollisten taipumusten nisät niin näppärästi, että kuolleen uskon liiva ja luonnollisen rakkauden maito rupeaa itsestänsä vuotamaan. Ne pusertavat kyynelten raksat niin näppärästi, että käärmeen kyneleet rupeavat itsestänsä vuotamaan.

Nämät kyneleet putoilevat välistä niinkuin rakeet kaljaman päälle. Mutta sinne ne kyneleet jäävät, mihinkä ne putoavat. Ei niiden kautta tosin yksikään suutu, mutta ei tule myös yksikään sydän niiden kautta pehmeäksi taikka kovemmak-

si, vaan kaikki pysyvät sillä rajalla, kuin he äidin kohdusta syntyneet ovat. Ei kuolleen uskon kautta tule yksikään helvetistä nostetuksi ylös, eikä myös syvempään paikkaan paiskatuksi.

Ja sitä ne maailman suruttomat ihmiset tahtovat, että kaikki tyynni putoaisit yhtäläiseen helvettiin. Jos vaan yksikään rupeais kiikkumaan ylös helvetistä, varsin tulee maailman lapsille suuri kateuden polte sekä maksassa että pernassa. He rupeavat irvistelemään ja karsaasti katsomaan niitten päälle, jotka ojentavat kättänsä Vapahtajalle ja huutavat: Armahda minun syntisen päälleni.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska kristityt pistelevät vanhan aatamin sydänsuoneen. Riettaalle tulee iso haava sydämeen, koska joku sielu pääsee hänen kynsistänsä. Sanovat kyllä muutamat pimeyden henget: Anna meidän mennä rauhassa helvettiin. Mutta kristityt ei anna omantunnon rauhaa maailman ihmisille sen tähden, että maailman lapsille tulis iso voima soimaamaan kristityitä jälistäpäin, että he ovat antaneet heidän nukkua suruttomuudessa.

Jos yksi juopunut ihminen nukkuu venheessä kosken niskassa, ja toiset rannalla nauravat sille, joka on hukumassa, mitäs sanoisit ihmiset semmoisille? Ne sanoisit: Te olette antaneet sen ihmisen hukkaa. Nauraneet olette, koska näitte ihmisen olevan hengen hädässä ja ette huutaneetkaan: nouse ylös sinä juopunut ihminen! Yksi juopunut ihminen makaa ja kuorsaa, vaikka huonet on palamassa. Jolla on hukan sydän, sanoo: "Nukkukoon ja palakoon vain, ei ole parempi kalukaan."

Mutta jos joku ihmisten ystävä menis sinne ja rupeais huutamaan sen juopuneen korvaan: Nouse ylös Herran tähden, huone on palamassa! Silloin rupeaa vanha aatami tukkaa kiskomaan ja nyrkillä lyömään herättäjänsä, ja sanoo: "Etkös anna ihmiselle nukkumarauhaa?" Niin sanovat myös hengellisesti kuolleet ihmiset, koska joku kristitty tahtoo heitä herättää: "Etkös mene pois ja anna minulle omantunnon rauhaa. Anna minun rauhassa mennä kadotukseen."

Kyllä sentähden sama juopunut ihminen rupeaa soimaamaan kristityitä, koska hänen nahkansa kuumenee: "Te näitte kyllä minun vaivaisen sieluni putoavan helvettiin, mutta te olitte silloin mykät koi-

rat. Vastatkaa nyt minun sieluni edestä!" Niin muuttuvat ajatukset, koska silmät aukenevat. Mutta hiljainen on huutaa, koska kaikki tulevat kuuroiksi. Hiljainen on puhua, koska kaikki tulevat mykäksi.

Juutalaisten kiukusta Jeesusta kohtaan täytyy meidän tänäpäivänä puhua, jos mahdollinen olis, että joku juutalainen ottais itsellensä varoituksen siitä, kuinka katkera viha on luonnollisen ihmisen sydämessä Vapahtajaa kohtaan. Rukoilkaan kaikki Jumalan lapset niitten paatuneitten sieluin edestä, jotka vielä kiukussa vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa. Rukoilkaan niinkuin itse Herra Jeesus meitä opettanut on: "Isä anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät." Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 8: 46.

Me kuulimme evankeliumista, kuinka vihaiset juutalaiset olit Vapahtajalle, koska hän tahtoi heitä neuvoa parannukseen. Ja koska tämä juutalaisten viha vielä on katkera niille, jotka sanovat maailman orjille: Teidän isänne on perkele, niin meidän tarkoituksemme on, että tällä hetkellä perään ajatella, mistä tämä viha tulee, jonka maailman ihmiset oksentavat Jeesuksen päälle. Ensimmäinen tutkistelemus: Tuleeko juutalaisten viha sydäimestä, eli tuleeko se viha sapesta. Toinen tutkistelemus: Jos se viha tulee sydäimestä, niin se saattaa sovinnon kautta muuttua rakkaudeksi. Mutta jos se tulee sapesta, niin se pysyy iankaikkisesti.

Mutta ei se ole meidän syy, jos tämän tutkinnon alla muutamat putoavat syvempään, ja muutamat nostetaan ylös. Minä luulen, että ne, joiden viha tulee sydäimestä, pitäisit huomaitseman erhetyksensä ja ruveta tästedes Jeesusta etsimään. Mutta se hyvä Isä, joka antoi ainoan poikansa meidän edestämme, koska me vielä hänen vihollisensa olimme, saattaa yksistänsä Eesaun vihan muuttaa rakkaudeksi. Koska Jaakob painiskeli koko yön sen tuntemattoman kanssa, sanoi hän viimein, koska aamurusko rupeis koittamaan: En laske minä sinua, ennenkuin siunaat minua.

Ensimmäinen tutkistelemus: Tuleeko juutalaisten viha Jeesusta kohtaan sydäimestä, eli tuleeko tämä viha sapesta? Minä luulen sen vihan tulevan sapesta. Miksis

se on niin katkera? Ja miksis tämä viha ei lopu koskaan? Juutalaiset olit kovin suuttuneet Jeesukselle sen sanan tähden erinomattain, että hän oli ennen kuin Aabraham. Se merkitsee, että Jeesus oli Jumalan poika. Mutta tämä juutalaisten viha kesti vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Muu viha asettuu kuoleman jälkeen, koska riitakumppani katoa pois, mutta juutalaisten viha oli niin katkera, että se pysyi vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen. Ei juutalaiset kärsineet kuulla sitä nimeä. Jeesuksen nimi oli heille pahempi kuin vihollisen nimi. He purit vielä hampaitansa, koska Stefanus sanoi: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Ja Paavalin tahdoit juutalaiset repiä kappaleiksi, koska hän oli kääntynyt kristillisyyteen.

Tulikohan tämä hengellinen viha sydämestä eli sapesta? Sapesta vissimmästi. Sillä se viha, joka tulee sydämestä, leppyä kerran, koska se saatetaan sovittaa. Mutta sappi ei tule koskaan paremmaksi. Sappi on senkaltainen astia, johon maksasta tulee päällinen omastavanhurskaudesta ja on mustan veren ulosveto. Siihen kokoontuu kaikki hengellinen viha ja kateus, eli kaikki se myrky, jonka käärme sylki ihmisen sisälle. Se hengellinen viha on niin katkera, että he rupeavat niinkuin hukat imemään ihmisten verta. Eikä niitten viha lopu koskaan, jotka sylkevät myrkkynsä kristittyin päälle.

Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan oli niin suuri, että he katsoit hänen suurimmaksi pahantekijäksi ja ihmisten viholliseksi. Silmäkääntäjä oli kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsoit oikeuden vääryydeksi ja vääryyden oikeudeksi. Mitä Vapahtaja teki Jumalan voimalla, sen juutalaiset sanoit tapahtuvan perkeleen voimalla. Pyhän Hengen vaikutukset katsottiin perkeleen vaikutukseksi. Kristillisyyks oli pakanain mielestä yksi ihmeellinen taikaus.

Eipä ole nytkään se perkeleen viha juuri kaukana. Vielä nytki syttyy muutamain sokeain raukkain viha kristityille, jotka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa. Tuleekohan tämä viha sydämestä, eli tuleeko se sapesta? Sapesta vissimmästi. Siinä on nimittäin niin paljon sappea ja katkeruutta, että muutamain tulevat juuri mus-

taksi muodolta. Sydän paisuu niin kovin, että he rupeavat sadattelemaan, koska vanha aatami ei saa nukkua rauhassa.

He rupeavat kiroamaan kristityitä ja näyttämään heille hampaitansa. Jos näillä hukan penikoilla olis valta, jo olisit he aikaa lakkineet kristittyin verta. Mutta ei ole heille vielä se valta annettu. Kuitenki osottavat he, kuinka musta ja katkera sappi heillä on, koska he rupeavat uhkaamaan ja karsaasti katsomaan kristittyin päälle. Fariseusten vanha hapatus rupeaa käymään yhdestä sanasta, joka vanhaan aatamiin koskee.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska joku kristitty koettelee vanhan aatamin sydänsuonia. Omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, koska heidän siveyttänsä laitetaan. Käärmeen myrkky sapella sekoitettuna rupeaa vuotamaan nenästä ja suusta, koska joku kristitty koskee maksaan eli pernaan. Kunnian paikka vetää itsensä kokoon ja rupeaa karvastelemaan, koska pernan päälle pannaan totuuden suoloja.

Heidän maksansa tulee mustaksi ja paisuu, koska joku kristitty tahtoo omanvanhurskauden verta pusertaa ulos. Tämmöinen on nyt Jeesuksen ristini vihollisten viha ja katkeruus kristityille. He tahtovat ristiinnaulita ja elävältä polttaa totuuden todistajia. Heillä on sappi isompi kuin sydän, ja sentähden on myös heidän vihansa katkera ja karvas.

Juutalaisten katkera viha Jeesusta kohtaan pysyi vielä hänen kuolemansa jälkeen. He olit vielä pahemmat kuin nälkäiset hukat. Jota enemmän he imit kristittyin verta, sen kovemmaksiksi tuli heidän janonsa. Näin teit myös pakanat. He vihasit ja vainosit kristityitä tulella ja miekalla, eikä sentähden heidän vihansa loppunut. Koska juutalaiset ja pakanat olit siinä uskossa, että kristityt olit Jumalan pilkkaajat ja pahoilta hengiltä riivatut, niin täytyi heidän hävittää kristityitä niinkuin ihmisten vihollisia.

Koska juutalaiset ja pakanat katsoit kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi, niin tuli tämä kristittyin vainoaminen pyhäksi velvollisuudeksi. Se tuli omantunnon vaatimuksesta. Niin ovat kuitenkin jälkimäiset vainoamiset ja paavilaisten viha muuttunut omantunnon asiaksi. Omatunto on vaa-

tinut heitä hävittämään sitä kirottua joukkoa, joka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa.

Silmänkääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, niin tulee kristittyin usko vääräksi. Koska luonnosta siveät ihmiset ovat Jumalan lapset, niin ovat kristityt perkeleen lapset. Koska kuollut usko on kristillisuus, niin on elävä usko yksi ihmeellinen taikaus. Koska viinahenki on Pyhän Hengen vaikutus, niin tulee oikea kristillisuus perkeleen vaikutukseksi.

Se usko oli kuitenkin juutalaisilla, että Vapahtaja oli noita, ja hänellä oli perkele. Ja perkeleen avulla hän niitä ihmeitä teki. Ja sama usko on vielä nytki monella, että kristillisuus on perkeleen vaikutus, että kristityt ovat perkeleen apulaiset. Sillä tavalla kääntää silmäin kääntäjä ihmisten silmät nurin, että viha ja katkera sappi tulee omantunnon vaatimisesta. Jokainen siis, joka Jeesuksen opetuslapsia vihaa, luulee sillä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja senkaltainen viha ja kristittyin vainoaminen ei lopu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo.

Toinen tutkistelemus: Jos juutalaisten viha Jeesusta kohtaan tulee sydäimestä, niin se on mahdollinen, että se viha muuttuu viimein rakkaudeksi. Me olemme tässä ylempänä maininneet, että jos ihmisillä on suurempi sappi kuin sydän, niin tulevat Jeesuksen ristin viholliset iankaikkisiksi vihollisiksi niinkuin juutalaiset, jotka vielä nytki ovat Jeesuksen ristin viholliset. Mutta jos viha tulee sydäimestä eikä sapesta, niin se on mahdollinen, että viha muuttuu rakkaudeksi, niinkuin Eesaun viha yhtenä päivänä muuttui rakkaudeksi. Ja Saulus, joka ensin oli Jeesuksen ristin vihollinen, tuli viimein itse ristinkantajaksi.

Semmoiset Jeesuksen ristin viholliset, jotka ensin suuttuvat kristityille, mutta jälkeen katuvat, ei ole ilman syytä suuttuneet, eikä ilman syytä katuneet, sillä jokainen ihminen on luonnostansa Jeesuksen ristin vihollinen. Jokainen ihminen sotii ensin vastaan. Ei yksikään ole mieluinen siihen, ennenkuin luonnollinen ylpeys alenee. Mutta kyllä moni tekee itsensä mieluiseksi, että hän valheen kautta pääsis ostamaan itsellensä omantunnon rauhaa.

Mutta sarvettomat keiturit ei ole paljon paremmat kuin ne sarvipäiset, sillä sarvettomat tahtovat pakata itsensä lammashuoneeseen ikkunasta. Vaan koska he ei pääse ikkunasta, rupeavat he muualta pakkaamaan. Mutta jokainen, joka ei tule ovesta lammashuoneeseen, hän on varas ja ryöväri. Kuitenki saattavat semmoiset Kristuksen ristin viholliset, jotka Pitkänäperjantaina huutavat: "ristiinnaulitse", Helluntaina saada pistoksen sydämeen Pietarin saarnasta.

Kaikki ovat ensin Kristuksen ristin viholliset, ennenkuin vanhan aatamin nahka on nyljetty. Ja tämä viha kristityille tulee juuri sydämestä. Mutta joilla sydän on suurempi kuin sappi, saattavat viimein kääntyä, sillä sydän on se valtakappale, joka sovintoa vastaan ottaa. Ja sydän saattaa aina, ehkä kuinka kova ja paisunut se ensin on, kovan lyömisen kautta viimein tulla taulaksi. Mutta sappi, koska se puhkee, rupeaa kuvottamaan, ja ihminen rupeaa oksentamaan paljasta viheriäistä sappea. Ja tämä oksennus on karvas kuin myrkkyy ihmisen suussa.

Ottakaat siveyden vettä ja viruttakaat teidän kurkkunne, kaikki te, jotka olette sylkeneet sitä karvasta sappea kristittyin päälle! Jeesus ei tahtonut juoda etikkata, joka oli sapella sekoitettu. Ei kristitytkään saata juoda vihan ja katkeruuden etikkata, joka on sapella sekoitettu.

Ne tuonen koirat, jotka ovat katkeruuden sappea oksentaneet kristillisyyden päälle, saavat viimein itse oksennuksiansa lakkia, koska heillä muuta syömistä ei ole. Rietas keittää heille soosia lihan päälle, koska he rupeavat kristittyin lihaa syömään. Ja koska he rupeavat kristittyin verta juomaan, panee rietas sitä vuotavata pirun paskaa sekaan, että tämä maalavelli maistuis makealta.

Ei ole tuonen koirat krantut maun päältä. Kyllä he syövät vanhan aatamin jäljet, koska heille tulee nälkä. Mutta niille, joilla sydän on suurempi kuin sappi, vaikka he ensin sydämestä vihaavat kristityitä, tulee kuitenkin joku muutos. Koska sydän kovin pieksetään, he saattavat Jumalan armon kautta tulla ristin kantajaksi.

Vaikka sydän välistä tuntuis kovaksi, välistä kylmäksi, välistä kuumaksi, vä-

listä paisuneeksi, välistä kuolleeksi, yhtähyvin tulee se viimein taulaksi, joka syttyy yhdestä kipinästä, jonka Jeesus iskee, koska hän sanoo: Minä olen tullut sytyttämään valkean maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin, kuin että se jo palais. Tämä pyhä valkea syttyy pian, koska ihmisten sydän on taulaksi tullut, vaikka siinä on kyllä työtä, ennenkuin se pehmeäksi tulee.

Niinmuodoin saattavat ne, joilla sydän on kova, olla oikealla tiellä. Mutta ne, joittenka sydän ei paljon tunne, ne ovat vielä juutalaiset ja Jeesuksen ristin viholliset. Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan on yksi muikea etikka, katkeruuden sapella sekoitettu. Ja se etikka, joka on sapella sekoitettu, ei ole ainoastansa muikea, vaan se on katkera ja karvas niinkuin myrkky.

Semmoista juomaa tarjoavat Jeesuksen ristin viholliset kristityille, koska he tulevat jotaki heiltä pyytämään. Katkerimmat Jeesuksen ristin viholliset tarjoavat kristityille vihansa riettaan sapella sekoitettuna. Mutta senkaltainen juoma on niin muikea ja karvas, ettei kristityt saata sitä juoda. Mutta riettaan enkelit kyllä juovat sitä muikeata ja karvasta juomaa, joka on riettaan sapella sekoitettu. He nuolevat vielä huuliansa ja sanovat: Makeapa oli tämä faarin juoma. Mutta vaara on, että se viimein karvastelee vatsassa, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat. Käärmeen myrkky on täällä makea, mutta karvaaksi se taitaa tulla, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat.

Syökää, syökää, te hukan penikat kristittyin lihaa. Ei olekaan huomenna niin lihava keitos edessä! Lakkikaat lämmintä verta, te hukan penikat, ei olekaan huomenna semmoista lientä padassa. Raatakaat hyvin kristittyin ruumista, kyllä rietas keittää teille soosia lihan päälle. Juokaat vielä vuotavaa pirun paskaa päälle. Kyllä rietas rauhoittaa teidän tuntoanne helvetissä. Oksentakaat ulos riettauden etikkata, vihan ja katkeruuden sapella sekoitettuna, ja tarjotkaat tämä riettaan sekoitus Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa.

Niinkuin te ennen olette tehneet, niin tehkää aina edespäin! Juokaat, kiroilkaat ja tapelkaat, niin te tulette

autuaaksi. Imekäät kristittyin verta, kyllä rietas imee teidän rintojanne helvetissä. Purkaat hampaista, koska kristityt teitä manaavat katumukseen ja parannukseen. Kyllä rietas antaa teille sokeutta ja siirappia helvetissä. Juokaat pirun paskaa, kyllä rietas antaa teille palkan helvetissä. Tehkää huorin, niin te saatte kaivaa huoran persettä helvetissä. Kyllä siellä on joku naaraspuru, joka kusee teille suuhun, koska sininen liekki tulee ulos suusta ja nenästä. Varastakaat hyvin armoa täällä, kyllä tuonen koirat ovat mykät helvetissä. Pitäkää viinakauppaa, kyllä rietas antaa teille hyvän palkan helvetissä.

Se hengellinen viha on se käärmeen myrkky, joka tippuu lohikäärmeen hampaista, koska hän pistää vaimon siementä kantapäähän. Ilmanki lohikäärmeen pojat ovat hyvillensä, koska he rupeavat makkaroita tekemään kristittyin verestä! Noutakaat pian valkeaa helvetistä, että te näkisitte paremmin tehdä makkaroita. Mutta muistakaa vain, että Aabelin veri huutaa kostoaa! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N : O
24A
PALMUSUNNUNTAINA

Sentähden, joka kelvottomasti syö tästä leivästä, ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Mutta koetelkoon ihminen itsensä, ja niin syököön tästä leivästä, ja juokoon tästä kalkista. Sillä joka kelvottomasti syö taikka juo, hän syö ja juo tuomion itselensä, ettei hän eroita Herran ruumista. 1.Kor. 11: 27 - 29.

Näitä sanoja kirjoittaa Pyhä Paavali kristityille Korintossa, jossa muutamat olit alkaneet pakanain tavalla nauttimaan Herran ehtoollista. Niinkuin moni vielä nyt ki astuu Herran pöydälle kelvottomasti syömään ja juomaan, ilman koettelematta, mitä varten tämä korkea atria on asetettu.

Moni tulee Herran pöydälle, niinkuin kotka raadolle, syömään ja juomaan Herran pyhää ruumista ja verta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta, ilman sopivaisuutta. Muutamat

tulevat ainoastansa tavan vuoksi syömään ja juomaan, ei erottain Herran ruumista, ja menevät samanlaisena pakanana Herran huoneesta, kuin sinne tullessaki olit.

Muutammat taas ylönkatsovat armon välikappaleita ja pitävät itsensä mahdottomana rippivieraana, niinkauan kuin papin muutos tulee. Ja koska semmoinen ehtoollisen jakaja tulee, joka ei kysy ollenkaan perään, kuka on pettäjä, silloin tulevat kaikki pakanat ja Juudaksen veljet mahdolliseksi rippivieraaksi. Muutammat eivät käy ollenkaan Herran ehtoollisella, ettei tulis solmua tunnon päälle, sillä he tuntevat, ettei heidän elämänsä sovi niitten lupauksen kanssa yhteen, joita heidän pitää tekemän Herran alttarin edessä. He tahtovat peurana juosta metsässä, ja luulevat, ettei ole niin suuri edesvastaus niillä, jotka ei ole parannuksen lupauksia koskaan tehneet.

Mutta se on tietämätöin, kummalle viimein tulee suurempi edesvastaus. Koska yksi menee mahdottomana eli kelvottomana Herran pyhälle ehtoolliselle ja tekee siellä parannuksen lupauksia, joita hän ei ole aikonut pitää eli täyttää. Toinen menee vahvistamaan uskoansa kovalla ja katumattomalla sydämellä. Kolmas menee ainoastansa tavan vuoksi, ja neljäs ei mene ollenkaan Herran ehtoolliselle, vaan katsoo armon välikappaleet ylön, ja ottaa sen väärän luulon itsellensä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, kuin niillä, jotka käyvät.

Minä luulen, että armon välikappalten ylönkatsojat saavat viimein ulvoa samassa luolassa, kuin ne, jotka ei katso ylön armon välikappaleita, mutta ottavat Juudaksen tavalla kastetun palan vastaan. Se on yksi suuri erhetys ja väärä luulo, joka panee muutampia ylönkatsomaan armon välikappaleita juuri siitä syystä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan, kuin niillä, jotka käyvät Juudaksen tavalla, eli niillä, jotka käyvät vahvistamassa kuollutta uskoansa.

Ehkä nämät mahdottomat rippivieraat sanovat: "Emme ylönkatso armon välikappaleita, mutta mahdottomuuden tähden emme tahdo käydä." Se on varsin valhe, että mahdottomuus estää niitä käymästä, jotka ainoastansa odottavat papin vaihetusta. Semmoiset ovat ainoastansa papin tähden mahdottomat, mutta ei

synteinsä tähden. Koska senkaltainen pappi tulee, joka ilman tutkimatta laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdolliseksi. Ja koska semmoinen pappi tulee, joka varoittaa Juudasta, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdotto-

maksi. Mutta ei nekään ole paremmat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, olkoon Paavali eli Kaifas pappina. Sillä semmoiset ei ole tosin oikeassa mahdottomuuden tunnossa, mutta niillä on niin suuri ylpeys ja ylönkatse, ettei he tahdo mennä ollenkaan tekemään parannuksen lupauksia, ettei tulis solmua tunnon päälle, koska he tuntevat, ettei ole heidän elämänsä semmoinen, että se kannattais mennä semmoisia lupauksia tekemään, joita ei ole aikomus pitää eli täyttää.

Hauskempi on peuroilla irtaimena juosta kuin hihnan päässä riippua ja vääntyä. Joka ei tahdo tehdä parannuksen lupauksia, ei sillä ole halua autuaaksi tulla. Semmoinen on niin rakas synnille, ettei hän tahdo perkeleestä luopua. Ja senkaltaiset ovat muutamat mahdottomat rippivieraat. He rakastavat niin paljon niitä vanhoja kotosyntejensä, ettei he tahdo perkeleestä luopua, ja sentähden he katsovat ylön armon välikappaleita.

Muutamat käyvät kyllä Juudaksen tavalla Herran ehtoollisella, mutta petollisella sydämellä, eli senkaltaisella aikomuksella, että he täyttävät pahan aikomuksensa, ehkä he saavat varoituksen. He luulevat, ettei tule vahinkoa Jeesukselle eikä kristityille, ehkä he kantavat Juudaksen kukkaroa kaulassa. Muutamat ovat niin sokeat, ettei he tunne ollenkaan Herran ehtoolisen painoa. Ehkä he ovat huorat ja varkaat, käyvät he yhtähyvin Herran ehtoollisella ja varastavat sieltä armoa ja luulevat, että Vapahtaja on heille armollinen, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat.

Semmoiset pilkkaavat vanhimman kyyneleet ja tallaat hänen verensä. Kaikki nämät mahdottomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, nimittäin ensiksi ne mahdottomat rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella siitä syystä, että he rakastavat syntiä niin paljon, ettei he raski luopua perkeleestä

ja hänen menoistansa. Ja tuntevat kuitenkin, että heidän elämänsä on vastoin Jumalan sanaa, ettei kannata senkaltaisella sydämellä mennä parannuksen lupauksia tekemään.

Toiseksi senkaltaiset rippivieraat, jotka ovat ainoastansa papin tähden mahdollittomat, ja tulevat yhden suruttoman papin kautta mahdolliseksi. Kolmanneksi senkaltaiset rippivieraat, jotka astuvat rohkeasti Herran pöydälle Juudaksen kukkaro kaulassa, eikä tahdo luopua rakkaista kotosynneistä. Eli tuntevat syntiänsä luvalliseksi, ja luvallisuuden varjon alla niitä harjoittavat.

Kaikki nämät mahdollittomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, ei erottain Herran ruumista. Senkaltaisia nyt Pyhä Paavali neuvoo ensimmäisessä lähetykskirjassa Korinttilaisille 11: 27, joita meidän pitää laveammalta katselemaan, koska me ensin rukoilemme sitä suurta ehtoollisen jakajaa, joka antoi itsensä uhriksi meidän synteimme edestä, että hän opettais meitä tuntemaan, jotka ovat mahdolliset rippivieraat ja jotka ovat pettäjät.

Oikeat Jeesuksen opetuslapset tulevat aina murheelliseksi, koska he kuulevat Jeesuksen omasta suusta, että "yksi on pettäjä", ja olis aina keveämpi uskoa, että joku sielu tulis autuaaksi, jos ainoastansa joka kahdestoistakymmenes rippivieras olis pettäjä. Mutta paratkoon Jumala! Näinä aikoina ei taida olla kuin joka kahdestoistakymmenes mahdollinen rippivieras.

O, taivaallisen ehtoollisen jakaja, kuule kaikkein mahdollittomien rippivierasten nöyrä rukous, koska he murheellisella ja ahdistetulla sydämellä huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi: 1. Kor. 11: 23

Meidän pyhän tekstimme johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajattuleman: Jotkut ovat mahdolliset ja mahdollittomat rippivieraat.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella? Toinen tutkisteleminen. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka papin tähden ei käy ripillä, mutta tulevat mahdolliseksi, koska surutoin pappi tulee ripittämään heitä? Kolmas tutkisteleminen. Onkos ne

mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät usein Herran ehtoollisella ja kuitenkin vihaavat kristityitä? Neljäs tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella petollisella sydämellä, se on, Juudaksen kukkaro kaulassa? Tutkistelkoon nyt opetuslapset, kuka on pettäjä. Juudas tahtoo kristityn kunnian kantaa.

1. tutkistelemus: Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella? Se on työläs sana, onko ne mahdolliset, koska he pitävät itsensä mahdottomana. Mutta minä luulen, että heidän mahdottomuutensa muuttuu pian ylpeydeksi ja ylenkatseeksi, koska he rakastavat syntiä, ja niitten syntein tähden ei tahdo armon välikappaleita vastaanottaa. He tuntevat nimittäin, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella senkaltaisella elämällä. He pelkäävät, ettei solmua tulis tunnon päälle, jos he joutuisit parannuksen lupauksia tekemään.

Sentähden ovat he poissa Herran ehtoolliselta, ettei tulis solmua tunnon päälle, jos he kävisit Herran ehtoollisella tekemässä parannuksen lupauksia, joita he ei aijo pitää. Hauskempi niillä on juosta peurana metsässä, kuin ottaa Pyhän Hengen rihmaa päähänsä ja nääntyä siinä. Jos semmoiset miehet tekevät parannuksen lupauksia Herran alttarin edessä, olisit he sidotut lupaukseen, ja omatunto pääsis joskus kalvamaan, ettei semmoiset kalliit lupaukset tule koskaan täytetyksi.

Ehkä ennen nuorempana on tehty samankaltaisia kalliita lupauksia Jeesuksen alttarin edessä, jotka ei ole koskaan tulleet täytetyksi, mutta vähän lukua siitä, mitä ennen on luvattu. Ne lupaukset on olleet ja menneet. Eihän Jumala ainakaan muista niitä lupauksia, joita nämät mahdottomat vieraat ovat luvanneet silloin, koska he seisoit ensimmäisen kerran Jeesuksen alttarin edessä. Ilmanki Jumala on ne jo aikaa unhottanut.

Kuinkas luulette, te mahdottomat rippivieraat, jotka ette tohdi enää tulla Herran pöydälle tekemään parannuksen lupauksia. Onkos Jumala unhottanut ne entiset lupaukset, joita te olette tehneet silloin, koska te ensimmäisen kerran seisoitte Herran alttarin edessä? Koska te olette itse aikaa unhottaneet ne ensimmäiset rakkauden ja uskollisuuden lupaukset, ilmanki Jumala on myös ne

unhottanut?

Mutta minä luulen, että Jumala on netki lupaukset ylöskirjoittanut muistokirjaansa, ja on viimein kysyvä teiltä, te mahdollittomat rippivieraat, koska ja millä tavalla ne lupaukset ovat tulleet täytetyksi? Vaikka te nyt vältätte Herran ehtoollista ja luulette sillä tavalla pääsevänne helpommalla ja huokeammalla edesvastauksella, kukatiesi jos ei omatunto rupea viimein soimaamaan teitä, että te olette eläneet niinkuin peurat metsässä ja ylönkatsoneet armon välikappaleet.

Toinen tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset vieraat, jotka ainoastansa papin tähden ovat mahdolltomiksi tulleet? Emme tiedä, mikä synti heillä on tunnon päällä, mutta suussa on heillä se usko, että kirkossa saarnataan väärä oppi, ja että he sentähden ei saata istua kirkossa, eikä mennä Herran ehtoolliselle, koska semmoinen pappi saarnaa, joka heidän syntiänsä huutaa maailmalle.

Mutta jos semmoinen pappi tulee, joka ei tutki sanallakaan rippivieraita, vaan laskee kaikki vanhat pakanat ripille ilman varoittamatta, silloin he tulevat mahdollisiksi rippivieraiksi. Ja semmoisen suruttoman papin kautta pääsevät kaikki vanhat pakanat taivaan valtakuntaan. Vaikka Juudakselle väärin kävi, joka myös vuovasi suruttomain pappein kautta tulla autuaaksi, mutta ei tämän aikaiset Juudaksen veljet ota hänestä esimerkkiä, vaan he tukkivat ainaki siitä väärästä reiästä sisälle ja löytävät sen kautta kuoleman ja kadotuksen.

Mutta ei suinkaan näillä Juudaksen veljillä ole semmoinen kalvava omatunto kuin Juudalla, sillä Juudas tunnusti syntiänsä papille, mutta ei suinkaan Juudaksen veljet tunnusta syntiänsä papille, ennen kuin viimeisessä hengen vetämisessä. Ja silloin on jo Vapahtaja ei ainoastansa tuomittu, mutta hän on jo kuollut. Kukas sitte antaa heille synnit anteeksi, koska suruttomat papit, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, sanovat Juudaksen veljille: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs."

Vaarallinen on, että ne muutamat raukat, jotka papin tähden ovat mahdolltomaksi tulleet, ja suruttoman papin kautta tulevat mahdolliseksi, menevät samaa tietä kuin Juudas. Ja jos tunto viimein he-

rää, koska he saavat huomaita, kuinka paljon Jeesus saapi kärsiä heidän tähtensä, niin käypi heille niinkuin Juudakselle, että omanvanhurskauden perkele saapi niin suuren vallan heidän ylitsensä, että hän hirttää heitä.

Kolmas tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja vihaavat kristityitä? Ei ne ole mahdolliset rippivieraat, sillä semmoiset pilkkaavat julkisesti vanhimman kyöneleet. Ne ovat niitten lasten kaltaiset, jotka aina riitelevät toisten kanssa ja kynsivät ja repivät tukkaa, ja kuitenkin tahtovat vanhimman sylissä istua. Saattaakos vanhin semmoisia rakastaa, jotka ei tee muuta kuin pahaa toisille lapsille? Ne ovat niinkuin se äpärä Ismael, joka tuli hirveäksi Saaran silmissä, koska hän vihas nuorempaa veljeänsä, joka hengen jälkeen syntynyt oli.

Mitäs raamattu sanoo? Aja palkkavaimo poikinensa ulos, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa." Ne jotka usein käyvät ripillä ja kuitenkin kantavat vihaa kristityille, ne ovat oikeat äpärrät, jotka ei sovi ollenkaan Jumalan lasten kanssa yhteen, ja luulevat yhtähyvin, että he saavat armon ja syntein anteeksi saamisen Herran ehtoollisessa. Mutta perkele se on, joka semmoisille rippivieraille synnit anteeksi antaa. Ulkokullaisuudellansa he käyvät Herran ehtoollisella, ja rietas tekee heitä niin sokeaksi, että he uskovat itse, että he ovat oikeat kristityt, ehkä muutamat sanovat suulla: "Emme ole kristityt, mutta ne, jotka tunnustavat itsensä kristityksi, ovat ylön korkealle tulleet."

Me tiedämme vakaisesti, että äpärrät ei saata ollenkaan sopia lasten kanssa. Aina niitten välillä tulee riita, sillä äpärrät ei saata tunnustaa itseänsä oikean isän lapseksi. Eikä äpärrät tiedä, kuka heidän oikea isänsä on. Eikä saata vanhinkaan niitä maailman edessä tunnustaa lapseksensa. Mutta ne hän tunnustaa maailman edessä lapseksensa, jotka ovat aviovuoteesta tulleet.

Ei suinkaan äpärrät saa mitään vanhimman talosta, ehkä ne raukat luulevat, että vanhin antaa heille salaisesti, jota maailma ja muut lapset ei tiedä. Mutta mitä sanoo Raamattu: "Aja pois palkkavaimo

poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa." Jo täytyvät kaikki äpärät, kaikki ulkokullatut, kaikki suukristityt, kaikki kuolleen uskon tunnustajat, joilla ei ole mitään perimistä vanhimman talosta, mennä pois, koska perintöjako tulee, sillä ei heillä ole lasten oikeutta. Ja ei semmoiset äpärät saatakaan tunnustaa itseänsä Jumalan lapsiksi.

Jos he vielä tunnustaisitki niinkuin Juutalaiset: "me olemme Aabrahamin lapset," ei he kuitenkaan saata viisata sitä, että he ovat aviovuoteesta tulleet. Jos äpärät sanoisit kymmenen kertaa: "meillä on Isä Jumala, ei ole Jumala meitäkään hyljännyt, kyllä on meilläki armon ovi auki", niin sanoo Raamattu: "Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa."

Ei ole siis ne rippivieraat mahdolliset, jotka käyvät kyllä usein Herran ehtoollisella, mutta vihaavat sentähden kristityitä. Semmoiset rippivieraat ovat vasta oikeat äpärät, jotka tahtovat vielä lasten leipää syödä, ja luulevat sen kautta tulevansa autuaaksi, että he varastavat armoa joka kerta kuin he menevät ripille vahvistamaan uskoansa. Ja kuitenkin käärmeen myrkkyy tippuu hammasten raosta niin usein kuin he aukaisevat suutansa. Semmoiset äpärät ovat vielä huonommat kuin ne ensimmäiset, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella.

Neljäs tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka tulevat Herran pöydälle petollisella sydämellä eli Juudaksen kukkaro kaulassa? Niitä on monta, jotka siinä paikassa seuraavat Juudaksen jälkiä. He tietävät kyllä, että heillä on vääriä rahoja kukkarossa, mutta ei raski rakkaasta maailmasta luopua. He ajattelevat ilmanki niinkuin Juudas: "Ei se tee mitään, että meillä on rahaa kukkarossa. Ei sen kautta tule Vapahtajalle vahinkoa."

Mutta omalle sielulle taitaa tulla suurin vahinko, koska väärä raha on niin rakas, ettei raskita siitä luopua. Ahneuden perkele oli ensimmäinen, joka meni Juudas Iskariotin sydämeen. Ja vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen. Ja viimein meni häneen omanvanhurskauden perkele, joka ajoi hänet puuhun hirttämään itsensä.

Kukatiesi, jos ei tule sama tuomio hänen veljillensä, jotka käyvät kukkaro kaulassa, ja tietävät kyllä, että väärä raha on takana, eikä tahdo puhdistaa tuntoansa. Kukatiesi, ettei käy heille niinkuin Juudakselle, jos tunto viimein herää, koska he näkevät Jeesuksen tuomituksi, että he heittävät silloin väärät rahat templiin, eikä saa sittenkään oman tunnon rauhaa, mutta omavanhurskaus panee heitä hirttämään sielunsa.

Niin on käynyt monelle, joka on vääriä rahoja kantanut siihen asti, että Jeesus on tullut maailmalta tuomituksi. Omatunto on saanut niin suuren vallan tuomita. Omanvanhurskauden perkele on saanut niin suuren vallan päälle kantaa, että heidän on täytynyt kuolinvuoteella sanoa, niinkuin kirjoitettu on: "Ei ne minulle kelpaa." "Huono reissu on edessä, mutta nyt on hiljainen." Niin se käypi niille, jotka käyvät Juudaksen kukkaro kaulassa.

Nyt me olemme luetelleet niitä, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja niitä, jotka ei käy. Ja me olemme niin arvelleet, että neljänlaisista rippivieraista ei kukaan ole mahdollinen, jolla on edellämainitut tuntomerkit. Mutta joku taitaa tässä kysyä: "Kuka on viimein mahdollinen?" Se, joka on totisesti mahdotoin, se on totisesti mahdollinen. Tässä tulee meille Pietarin mahdottomuus silmäin eteen. Me tiedämme, että Pietarin päälle tuli semmoinen mahdottomuuden tunto, koska Jeesus tahtoi hänen jalkojansa pestä, ja tämä mahdottomuus vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupeis vastustamaan, koska hän sanoi: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän."

Mutta me olemme jälkeen huomainneet, että tämä oli väärä mahdottomuus, joka usein heränneitäki vaivaa, ehkä he tuntevat, että se väärä mahdottomuus estää heitä tulemasta Jeesuksen tykö, että hän sais heitä puhdistaa. Yhtähyvin tahtoo omavanhurskaus heitä estää tulemasta Jeesuksen tykö, että hän sais pestä heidän jalkojansa.

Moni katuvaime aikoo mennä Herran pöydälle, mutta ei mene, ehkä hän on aikonut, koska se väärä mahdottomuus lankee hänen päällensä. Ja semmoinen vaikutus on juuri riettaan hengen vaikutus. Me sanomme siis Pietarille: "Jos sinä et anna jalkojasti pestä, niin ei sinulla ole osaa eikä arpaa Jeesuksen kanssa." Jos

sinua vaivaa mahdottomuuden tunto, niin sinä olet mahdollinen saamaan puhdistusta, sillä ei se ole oikea mahdottomuuden tunto, joka estää katuvaaisia etsimästä puhdistusta. Vaan se on oikea mahdottomuus, joka pakottaa katuvaaisia etsimään puhdistusta, koska he rupeavat tuntemaan, ettei heillä ole osaa eikä arpaa Jeesuksessa ilman puhdistusta.

Ja se pitää oleman kaikille katuvaisille merkiksi, että väärä mahdottomuus se on, joka tekee muutampia Jeesuksen opetuslapsista niin kankeaksi ja niin vastahakoiseksi ottamaan vastaan puhdistusta. Sillä myös armoitetut kristityt tarvitsevat joka päivä saada jalkansa pestyksi, sentähden että synnintomu varisee heidän jalkainsa päälle, koska he käyvät avojalkaisin tämän syntisen maan päällä.

Anna nyt pestä jalkasti, Pietari, ja älä ole vastahakoinen. Sinä tulet osattomaksi Jeesuksen armosta, jos sinä et anna pestä jalkojasti. Et sinä ole Jeesuksen opetuslapsi, jos et anna jalkojasti pestä. Kuinka sinä muutoin saatat käydä kultaisen lattian päällä siinä uudessa Jerusalemissa, jos jalat ei ole puhtaat? "Ja joka kerran pesty on, ei hän tarvitse muuta, kuin että ainoastansa jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas."

Rukoile nyt Pietari, että Jeesus pesis sinun jalkasti, sillä paljon on synnintomia varissut maailmasta, ehkä et ole vaeltanut edemmäksi kuin Betaniasta Jerusalemiin. Kyllä tarvitset pesemistä, ehkä sinä väärän mahdottomuuden tähden et tahdo antaa jalkojasti pestä. Kohta sinä jätät osattomaksi sen väärän mahdottomuuden tähden. Kohta, kohta, jätät osattomaksi, jos et anna jalkojasti pestä, sillä puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää avojalkaisin vaeltaman siinä uudessa Jerusalemissa, kussa kadut kiiltävät puhtaasta ja kalliista kullasta. Puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää vaeltaman puhtaan lattian päällä karitsan hääsälissa, kussa morsiamen piikat hyppelevät ja Siionin tyttäret tanssivat. Siellä pitää oleman puhtaat jalat kaikilla, sillä taivaan Isäntä ei kärsi, että lattia pilataan. Amen.

PALMUSUNNUNTAINA 1854

Niin juutalaiset napsit sitä, kuin hän sanoi: minä olen se leipä joka taivaasta tuli alas. Joh. 6: 41.

Johannes on kirjoittanut evankeliumissa, mikä pahennus tuli juutalaisille, koska Jeesus rupeis ensimmäisen kerran puhumaan Herran ehtoollisesta. Juutalaisten järki otti niin kovin vastaan, että he rupesit napsimaan, mutta myös opetuslapset pidit sen kovana puheena koska hän ensimmäisen kerran puhui lihansa syömisestä ja verensä juomisesta. Ja siitä ymmärretään, että luonnollinen ihminen ei tahdo eikä saata uskoa niitä asioita, jotka menevät yli hänen järkeänsä, mutta valheita hän kyllä uskoo.

Jos me nyt ottaisimme kaikki Raamatun paikat tutkistellaksemme, joissa on jotakin kirjoitettu Herran ehtoollisesta niin ei vielä sittenkään uletu ihmisen järki sinne asti, että hän käsittäis jotakin tästä Herran ehtoollisen suuresta salaisuudesta. Sillä se on yksi suuri salaisuus, kaikelta ymmärrykseltä salattu. Niin kuin juutalaisten järki loukkaantui silloin siitä sanasta, niin on monen järki jälkeenkä loukkaantunut siitä samasta puheesta. Muutamat ovat sen ymmärtäneet rakkauden ateriaksi ainoastansa, niin kuin se ei mitään muuta merkitsis, kuin ainoastansa sen, että kristityt kokouksissansa ovat pitäneet yhden rakkauden aterian Vapahtajan kuoleman muistoksi.

Mutta se pääsiäislampaan syöminen oli jo vanhassa Testamentissa yksi salaisuuden asia, joka ei ole ainoastansa yhden merkillisen asian muistoksi pantu, niin kuin Israelin lapset sinä yönä pelastettiin Egyptin orjuudesta, koska Herra käski Mooseksen asettaa pääsiäislampaan. Ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, vaan siinä on joku salaisuus, joka vaatii uskoa, koska se piti oleman yksi viatoin karitsa. Jos se olis ainoastansa yksi muisto ateria, niin olis ilman epäilemättä joku muu ruoka siihen kelvannut. Mutta sen piti oleman viattoman karitsan lihan.

Niin kuin tämä viatoin karitsa merkitsi jo silloin Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Se on jo itsestän-

sä merkillinen asia, että luontokappaleen veri on parempi kuin saippua puhdistamaan ihmisen ruumista. Niinkuin maailman komeat fröökkinät ovat sen koetelleet, että kädet tulevat valkeammaksi ja puhtaammaksi verellä kuin saippualla; joka pesee kätensä verellä, se tulee oikein puhtaaksi. Sen ovat maailman huorat koetelleet, joilla pitää oleman puhtaat ja valkeat kädet, että he kelpaisit hyvin maailmalle.

Mutta Jerusalemin tyttäret ei ole vielä huomainneet, että viattoman karitsan veri ottaa kaikki verenviat pois. Sillä Herra sanoo profeetan kautta: "Jos sinä ottaisit paljon saippuata, ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näkyy minun edessäni." Ensimmäinen kysymys on siis tämä: "minkätähden maailman huorilla pitää oleman niin valkeat kädet, ja Jerusalemin tyttärillä ei ole valkeat kädet, ehkä he pesevät itsensä saippualla ja lipeällä? Joo! Siinä on syy, että maailman huorat pesevät käsiänsä luontokappaleen verellä, mutta Jerusalemin tyttäret ei pese itseänsä viattoman karitsan verellä, vaan saippualla ja lipeällä, ja kuitenkin näkyy heidän saastaisuutensa.

Koska pääsiäislammas teurastettiin, otettiin virheetöin karitsa, ja sen karitsan veri priiskotettiin pihtipieliin, että murhaenkeli menis sivuitse Israelin lasten huonetta. Pelkääköhän murhaenkeli karitsan verta? Se näyttää niinkuin hän pelkäis karitsan verta. Tämä on myöskin yksi ymmärtämätöin asia, niinkuin seki on käsittämätöin, minkätähden veri on parempi kuin saippua puhdistamaan mustia käsiä. Tämä on ainoastansa yksi luonnollinen koettelemus, joka osottaa, että ihmisen täytyy uskoa paljon, jota hän ei ymmärrä.

Mitä nyt Herran ehtoolliseen tulee, niin ovat maailman viisaat, ja papit ja kirjanoppineet tutkineet, millä tavalla ihminen saattaa syödä Jeesuksen ruumista ja juoda hänen vertansa, mutta ei ne ole sitä ymmärtäneet. Ja niinkuin juutalaiset sanoit: "Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä." Niin sanovat myös kaikki maailman viisaat: "Ei se ole muu kuin yksi vertaus. Yksi muistoateria se on."

Mutta Lutherus ei ole tyytynyt siihen. Hän tahtoo sanoa näin: Ei ole se tyhjä vertaus; ei se ole niinkuin muutamat sanovat, että se siunattu leipä merkitsee

Kristuksen ruumista, — niinkuin vanhassa testamentissä pääsiäislammas merkitsi Jumalan karitsaa joka pois ottaa maailman synnit. Mutta nyt on se oikea pääsiäislammas uhrattu meidän edestämme, eikä se ole paljas vertaus, vaan se on totisesti niin tapahtunut; ja nyt me syömme hänen lihaansa, ja juomme hänen vertansa.”

Mutta siinäpä järki ottaa vastaan: järki puuttuu peräti, koska ei ole muuta kuin leipä ja viina näkyväinen, eikä siinä ole yhtään makua lihasta ja verestä. Ja Lutherus panee niin, että sen pitää jokaisen rippivieraan totisesti uskomana, että siinä on Kristuksen ruumis ja veri, vaikka ei ole muuta kuin leipä ja viina, mitä sinä näet ja maistat. Siinä on järjen sotkua ollut Lutheruksen aikana, erinomattain, koska Paavi sanoi: että leipä ja viina muuttuu Kristuksen ruumiiksi ja vereksi; ja reformertat sanovat, että leipä ja viina merkitsee Kristuksen ruumista ja verta. Mutta Lutherus sanoi, että se on Kristuksen ruumis ja veri.

Mutta jota enemmän tätä salaisuutta tutkitaan järjellä, sen suurempi pimeys tulee, ja jos kristityillä ei olis semmoinen usko, että rippivieraat totisesti tulevat osalliseksi Kristuksen ruumiista ja verestä, niin he hukkuisit kaikkityyni järjen viisaudessa. Meidän pitää Jumalan armon kautta uskossa tutkimaan tätä suurta salaisuutta, että me saattaisimme sen uskolla vastaanottaa ja sydämeen kätkeä.

Mutta se suuri ehtoollisen pitäjä, joka kaikki salaisuudet näkee ja ymmärtää, tehköön tämän päivän rippivieraat mahdolliseksi vastaanottamaan näitä siunatuita lahjoja, nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ettei he tulis vika-pääksi Herran ruumiiseen ja vereen: menköön Juudas ulos sen kastetun palan jälkeen, ja menköön muut opetuslapset seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita Golgataan, että he paremmin muistaisit mitä varten Herran ehtoollinen on asetettu. Kuulkoon se suuri ehtoollisen pitäjä murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän jne.

Evankeliumi: 1 Kor. 11: 23.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta

peräänajatteleman. "Mikä ruumis meille annetaan Herran ehtoollisessa?" Ensimmäiseksi: Onko se ruumis, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa? Toiseksi: Taikka se ruumis, joka oli haudassa? Kolmanneksi: eli se ruumis, joka oli ylösnousemisen jälkeen." Antakoon se suuri ehtoollisen jakaja armonsa, että ne harvat sielut, jotka jäävät Herran ehtoollisen huoneeseen sitte kuin Juudas on ulos mennyt, saisit tuta ja koetella mikä ruumis se on, jonka he leivän ja viinan alla nautitsevat.

Ensimmäiseksi. Että se on Herran ruumis, joka meille annetaan, siitä emme epäile, mutta minkäkaltainen ruumis se on, siitä ei ole vielä paljon arveltu. Ei ole maailman viisaat, eikä papit, eikä kirjanoppineet tutkineet, mikä ruumis se on, joka meille annetaan Herran ehtoollisessa, jos se on semmoinen ruumis, joka oli Vapahtajalla ennen kuolemaa, vai onko se ruumis joka oli haudassa Vapahtajan kuoleman jälkeen, eli se ruumis, joka on hänellä ylösnousemisensa jälkeen?

Se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, oli kuolevainen, ja se ruumis, joka oli haudassa, oli kuollut, mutta se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, on kuolemattoin. Minkäkaltaista ruumista tahtoisit nyt rippivieraat syödä? Sano koon tunto, mikä ruumis olis paras syödä. Minä arvaan, ettei yksikään tahtois syödä sitä ruumista, joka makaa haudassa, joka on kuollut liha, erinomattain, koska Vapahtaja on itse sanonut Johanneksen evankeliumissa (6: 63.) "Henki on se joka eläväksi tekee; ei liha mitään auta."

Jos nyt olis rippivierailta tarjona ensiksi se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, ja toiseksi se ruumis, joka makaa haudassa, ja kolmanneksi se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, ja annettaisiin puukko itsekunkin rippivieraan käteen, ja sanottaisiin: "Leikkaa nyt kappale mistä ruumiista sinä tahdot, joko siitä kuolevaisesta ruumiista, tai kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista. Ja ota myös vähän verta mistä ruumiista sinä tahdot, joko kuolevaisesta ruumiista tai kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista."

Jos sanottaisiin vielä kaikille rippivieraille: "Jeesus on käskenyt teidän leikata hänen ruumiistansa kappaleen kunki, ja juoman vähän kunki hänen

verestänsä, sillä lupauksella, että "se joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on ijankaikkinen elämä." (Joh. 6: 54). Ja taas hän on sanonut v. 53 samassa luvussa: "Ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä." Nyt on siis kahta-laista tarjousta, ensiksi jos he rupeavat raatamaan Jeesuksen ruumista, ja leikkaamaan kappaleen kuki hänen ruumiistansa ja syömään sen, niin on heillä ijankaikkinen elämä; mutta jos ei he tahdo raataa Jeesuksen ruumista, eikä syödä hänen lihaansa, niin heillä on ijankaikkinen kuolema tarjona.

Minä arvelen, että muutamat rippivieraat sanoisit niinkuin Juutalaiset: "Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä?" (Joh. 6: 52). Suruttomat sanoisit varsin: "Emme ole vielä niin nälässä, että me tarvitsisimme ihmisen lihaa syödä: ei muut kuin villihenget syö ihmisen lihaa." Mutta jos nyt suruttomat rupeaisit uskomaan, mitä Vapahtaja on sanonut: "Ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä." Silloin, sanon minä, jos he rupeaisit uskomaan näitä Vapahtajan sanoja, tulis heillekki arvelus: "Jokohan meidänki pitää syömän ihmisen pojan lihaa?" Vaikka ei muutamilla suruttomilla tule halu syödä ihmisen pojan lihaa, ennenkuin vasta kuolinvuoteella. Muutamat ovat nimittäin niin arat, ettei he tahdo syödä ihmisen pojan lihaa, niinkauan kuin he löytävät muuta lihaa, joka on makeampi kuin ihmisen pojan liha.

Mutta nyt tulee taas rippivieraille kolme tarjousta: Minkäkaltaisesta ruumiista te tahdotte leikata lihaa syödäksenne? Tahdottekos sitä ruumista syödä, joka on elävä, mutta kuolevainen, eli siitä ruumiista, joka makaa haudassa, taikka siitä kuolemattomasta ruumiista. Minä arvaan, että suruttomilla taitaa olla niin arka tunto, ettei he rupea elävän ihmisen ruumista raatamaan; ei he muista kuitenkaan vielä, kuinka ja koska he olisit Jeesuksen pyhää ruumista raataneet, vaikka he välistä raatavat elävän ihmisenki ruumista, erinomattain koska he suuttuvat, ei he usko kuitenkaan vielä, että he ovat Jeesuksen ruumista raataneet; sillä he sanovat: "Sotamiehet ovat raataneet, mutta me emme ole raataneet."

Jos siis suruttomat välttämättömästi pitää syömän ihmisen pojan lihaa, niin ei he elävän ihmisen lihaa kuitenkaan rupea syömään, sillä heillä on semmoinen tunto, ettei he saata muutoin kuin vihassa leikata ihmisen lihaa. Välttämättömästi rupeaisit siis suruttomat tuota kuollutta ruumista raatamaan: siitä he leikkaisit kappaleen kuki ja söisit, mutta mistä he saisit verta, koska kaikki veri on jo vuotanut maahan, ja sotamiehet ja Juutalaiset ovat sen tallanneet. Niille taitais käydä niinkuin Paavilaisille, jotka ei anna rippivieraille verta ollenkaan, vaan ainoastansa ruumista: Kuollutta lihaa he syövät, ja siitä he tulevat osalliseksi.

Mutta elävä ruumis se kuitenkin on, joka Herran ehtoollisessa nautitaan senkaltaisilta rippivierailta, jotka ei ole itse hengellisesti kuolleet. Elävä ruumis se on, vaikka suruttomat ei saattais elävää ruumista raataa muutoin kuin vihassa; silloin koska vanhan aatamin voima kovin liikkuu sydämessä, silloin saattavat kylä suruttomat elävän ihmisen ruumista raataa, mutta muutoin ei. Mutta me olemme nähneet monta esimerkkiä suruttomista, ettei he mene ollenkaan syömään ihmisen pojan lihaa, koska perkeleen voima kovin liikkuu sydämessä, eli koska rippihartaus pilataan, silloin on heillä halu muuta lihaa maistaa, joka on makeampi kuin ihmisen pojan liha.

Mutta nyt tulee kysymys, koska Jeesus on sanonut: "Joka syö minun lihaani ja juo minun vertani, hänellä on ijankaikkinen elämä." Minkäkaltaista ruumista heränneet tahtoisit syödä? Oliskohan heillä semmoinen tunto, että he saattaisit vielä elävän ihmisen ruumista raataa? Jos sanottaisiin heränneille, teidän pitää syömän ihmisen pojan lihaa ja juoman hänen vertansa, mutta onkos semmoinen tunto, että te saattaisitte elävän ihmisen pojan ruumista raataa, niin he sanoisit kaikki: "Kyllä me olemme häntä jo raataneet."

Mutta mistäs teille tulee se ihmisen pojan liha, jonka teidän pitää syömän, jos ette korjaa mitä te olette raataneet. Hukka se on, joka ei tahdo syödä, mitä hän on raatanut, niinkauan kuin hänellä on vielä joku elävä henki raatamatta. Mutta ihmisen täytyy korjata mitä hän on raatanut. Ja jos ei hän sitä tee, niin

hän on pahempi kuin hukka. Mutta minä tiedän, että heränneet ei tahdo kuollutta lihaa syödä, sentähden täytyy heidän syödä sitä elävää Jumalan pojan lihaa, jossa vielä henki on, ehkä muutamain tunto ottaa kovin vastaan.

Tässä paikassa tulee iso sota perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo heränneille, koska he aikovat mennä Herran ehtoolliselle: "Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan, niinkuin ennenki olet tehnyt." Ja moni rippivieras peljästyä niin kovin tästä perkeleen soimauksesta, ettei hän tohdi mennä syömään Jumalan pojan lihaa, sillä rietas seisoo kirkkotien päällä, ja sanoo rippivieraille: "Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan?" Mutta mitäs silloin sanoo omatunto, koska rietas näin soimaa? Joo, omatunto sanoo näin: "Se on pahempi kuin hukka, joka ei korjaa mitä hän on raatanut." Koska sinä olet Herran ruumista raatanut, niin täytyy sinun myös korjata sen ja syödä, sillä näin sanoo Vapahtaja: "Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä." (Joh. 6: 53.)

Nyt me tiedämme siis vakaisesti, että heränneet ei tahdo syödä sitä kuollutta lihaa, joka haudassa makaa. Mutta kummasta ruumiista he tahtovat syödä, siitä kuolevaisesta eli siitä kuolemattomasta. Armoitetut sielut saavat myös arvella, kummasta ruumiista he tahtoisivat syödä? Kuolevaisesta taikka kuolemattomasta ruumiista. Ja kaikki sanovat vissimmästi: "Kuolemattomasta ruumiista minä tahtoisin syödä." Jaa! Kuolemattomasta. Mutta mitäs Herran asetussanat sisällänsä pitävät? Siinä sanoo Herra: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan." Ei hän ole niin sanonut: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on", vaan hän sanoo, että se annetaan kuolemaan.

Ja näistä sanoista kuuluu nyt, että se on se ruumis joka annetaan kuolemaan; niinmuodoin se kuolevainen ruumis. Mutta mikäs on se ruumis, joka annetaan ulos kuolemaan? Eiköhän se ole sovintouhri; vaikka Paavilaiset sanovat: "Ei se ole sovintouhri", ja maailman viisaat sanovat: "Vertaus se on, ei se ole mikään muu". Ja muutamat sanovat: "Muistoateria se on. Ei siinä ole mitään muuta, kuin että opetuslapset pitää muistaman, että

Jeesus on kuollut heidän tähtensä."

Mutta niinpä Herra itse sanoo: "Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan, syntein anteeksi antamiseksi." Ei hän sano, että se on vuodatettu muistoksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi. Ei se ole syntein anteeksi saamiseksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi, niin että synnit Jumalan puolelta anteeksi annetaan tämän veren vuodattamisen kautta. Mutta syntein anteeksi saaminen tulee vielä sen päälle, jos opetuslapset ottavat tätä tarittua armoa vastaan. Niinmuodoin on Kristuksen ruumis ja veri sovintouhri, ja Herran ehtoollinen on yksi sovintoateria, ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, mutta sovintoateria. Ja sentähden on suuri edesvastaus kaikilla suruttomilla, jotka tulevat sovintoaterialle sopimaan Jumalan kanssa, ehkä ei ole mitään sovittamista.

Jos nimittäin Jumala kysyy heiltä: "Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita," niin he vaikenevat. Jos hän kysyy: "Ystäväni, mitä varten sinä tulet?" niin ei ole siinäkään vastausta mitään. He tulevat suuta antamaan Jeesukselle, ehkä he opastavat vihollisia Jeesuksen tykö. Ei ole siis Herran ehtoollinen ainoastansa yksi muisto Herran kuolemasta, eikä myös ainoastansa yksi rakkauten ateria, johon kristityt kokoontuvat rakkautta sytyttämään keskenänsä, vaan niinkauan kuin kristityt ovat syntiset, ja monessa asiassa puuttuvaiset, tarvitsevat he saada synnit anteeksi, sillä näin sanoo se suuri ehtoollisen pitäjä: "Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan syntein anteeksi antamiseksi."

Vissimmästi annetaan siis katuvaaisille synnit anteeksi Herran ehtoollisessa, jos heillä on semmoinen usko, että he saavat synnit anteeksi. Mutta suruttomat ja katumattomat ei saa syntiänsä anteeksi Herran ehtoollisessa, vaikka he kuinka uskoisit että he saavat siellä synnit anteeksi, siellä he vasta raatavat Jeesuksen ruumista, eikä vihollinen soimaa heitä koskaan siitä raatamisesta, vaan hän kehoittaa heitä menemään Herran ehtoolliselle, ja sanoo katumattomille: "Älä pelkää, että sinä olet mahdotoin, joka olet Jeesuksen paras ystävä. Et sinä ole koskaan Jeesuksen ruumista raatanut, niinkuin nämät heränneet raatavat. Sinä

olet aina istunut rippihartaudessa Herran ehtoollisessa. Sinä olet aina nojannut päätäsi Jeesuksen rintaa vasten. Ja vaikka nämät heränneet soimaavat sinua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, viinakaupasta, ahneudesta, kirouksesta, vihasta, kateudesta, koreudesta, ylpeydestä, petollisuudesta, ja kaikenlaisista synneistä, joita et ole koskaan eläissäs tehnyt, itse ne on semmoiset; mutta ilmanki sinun omatuntos todistaa, että sinä olet kaikista niistä viatoim. Ja mitä ne vielä soimaavat sinulle, että sinä olet juonut Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä, se ei ole tosi, ilmanki sinä näet itse kirjasta eli Jumalan sanasta, että paloviina on paras Jumalan siunaus, mitä jo maassa löytyy. Eihän Jumala kiellä tarpeellista ruokaa nautitsemasta; joka parasta Jumalan viljaa haukkuu pirun paskaksi ja perkeleen kalkiksi, se on itse perkeleestä."

Katso, niin saarnaa rietas suruttomille ja katumattomille; mutta katumavaisille hän sanoo näin: "Jokos taas menet Kristuksen ruumista raatamaan? Ja semmoisena perkeleenäkö nyt menet Herran ehtoolliselle?" Joo! semmoisena perkeleenä täytyy sinun mennä Kristuksen ruumista raatamaan; sillä jos et sinä korjaa mitä sinä olet raatanut, niin sinä olet pahempi kuin hukka. Sinun täytyy syödä Ihmisen Pojan lihaa, ja juoda hänen vertansa. Sinä olet tosin raatanut Kristuksen ruumista, mutta sinun täytyy nyt syödä hänen lihaansa ja juoda hänen vertansa, että sinulla olis ijankaikkinen elämä, että sinä eläisit matkalla ijankaikkisuuteen.

Sinä olet raatanut juuri elävän Jumalan Pojan ruumista, mutta nyt täytyy sinun myös syödä, juuri elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta, niinkuin villi-ihmiset syövät elävän ihmisen lihaa ja juovat elävän ihmisen verta, ja sanovat sen olevan makean. Niin täytyy teidän, joita maailman siveät ihmiset haukkuvat villihengeksi, syödä elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta, ei uutena eikä keitettyinä, mutta helvetin valkean edessä paistettuna, niinkuin pääsiäislammas ynnä katkerain ruohoin kanssa, että se pikemmin sulais teidän ruumiissanne, ja antais voimaa pakenemaan pois Egyptin orjuudesta, koska pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa, ja Israelin

lapset joutuvat niinmuodoin paastoamaan, ja happamattoman leivän ainetta kanta-

Pääsiäislammasta oli vanhassa testamentissa sama, kuin Herran ehtoollinen meillä. Paavali sanoo, että "Pääsiäislammasta on uhrattu meidän edestämme, joka on Kristus." Pääsiäislammasta on yksi karitsa ilman viatta. Pääsiäislammasta teurastettiin. Ja Jumalan karitsa on myös teurastettu. Ne ihmiset, jotka söit pääsiäislampaan, olit itse sen karitsan ruumiin raataneet. Niin myös me olemme Kristuksen ruumista raataneet. Pääsiäislampaan liha paistettiin valkean edessä. Niin myös Kristuksen, sen viattoman karitsan liha on paistettu helvetin valkean edessä. Pääsiäislammasta syötiin happamattoman leivän kanssa. Niin myös Kristuksen ruumis syödään happamattoman leivän kanssa.

Israelin lapset söit pääsiäislampaan matkavaatteissa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan luvatulle maalle. Niin myös kristityt pitää oleman matkavaatteissa, koska he syövät Kristuksen lihaa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan uuteen Jerusalemiin, niinkuin olis tämä pyhä ateria viimeinen ateria maailmassa. Synnin orjalle pitäis tämä pääsiäislammasta oleman viimeinen ateria synnin orjuudessa, epäileväisille ja epäuskon vangeille pitäis tämä ateria oleman viimeinen ateria epäuskon vankeudessa, uskovaisille pitäis se oleman viimeinen ateria maailmassa. Niinkuin ruoka ylöspitää ruumiin hengen, ja antaa jäsenille voiman, niin myös se hengellinen ruoka, joka on Jumalan Pojan hengellinen liha, antaa sielulle voiman valvomaan, rukoilemaan, kilvoittelemaan, pyrkimään ja ikävöitsemään sen ijankaikkisen elämän perään.

Siihen oikeaan Isänmaahan ovat siis oikeat Israelin lapset valmiit matkustamaan, koska he oikeassa ja autuaallisessa uskossa syövät pääsiäislampaan. Ja olkoon se viimeinen ateria maan päällä. Sillä ruoalla pitää heidän elämän siihen asti, kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa, koska he saavat istua Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa pöydässä, siinä suuressa ehtoollisessa taivaassa.

Siinä istuu myös se suuri ehtoollisen

pitäjä taivaassa ja kunnian kruunu päässä, jakain ehtoollista uskollisille opetuslapsille. Siellä sanoo se suuri ehtoollisen jakaja: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on, tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatettu on." Siellä ei ole enää Juudas, joka pettää, mutta Pietari, Jaakobus ja Johannes, Filippus, Andreas ja Tuomas, joka huutaa: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Siellä on Bartolomeus ja Mattheus, Jaakob Alfeuksen poika, ja Simon Kananealainen, ja vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet Galileasta, Maria Magdalena, Salome, Johanna, ja Maria Jeesuksen äiti.

Ne istuvat taivaan valtakunnassa siinä suuressa ehtoollisessa, ja veisaavat kiitosvirttä ehtoollisen jälkeen. He veisaavat siinä uudessa Jerusalemissa kiitosta Jumalalle ja Karitsalle; mutta Juudas ei ole niitten seurassa, jotka kiittävät, vaan hän on niitten seurassa, jotka kiroavat itseänsä ja Luojaansa. Ja Jeesuksen ristin viholliset saavat silloin ulvoa helvetissä, jotka ei ole täällä kiitosvirttä veisanneet.

Nyt sinä suuri ehtoollisen jakaja! Pidä ehtoollista niitten opetuslasten kanssa, jotka seuraavat sinun verisiä askeleitas, Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja herätä heitä ylös koska synnin uni pakkaa heidän päällensä, että he näkisivät sinun verisen hikes, ja kuulisivat sinun rukoukses, koska sinä makaat polvillas ja rukoilet taivaallista Isää. Ja vahvista heitä sinun armollas, että he viimein tulisivat osalliseksi siitä suuresta ehtoollisesta taivaassa, jossa he saavat veisata kiitosvirttä nyt ja ijankaikkisesti. Amen!

Lähde: Kirkkopostilla 1876

N : O
25A
PITKÄNÄ PERJANTAINA 1853

Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu? Luuk. 23: 34.

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka itkit ja paruit, koska sotamiehet veit häntä siihen paikkaan, kussa Hänet piti ristiinnaulittaman: "Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa

tapahtuu?"

Vapahtaja oli se tuore puu, joka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmätä tekemän taivaan valtakunnalle. Mutta ei vihollisen orjat ole sallineet tämän puun seisoa ja kasvaa, sillä tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut vedättää kuivia puita mieltänsä myöten. Tuore puu ei tosin pala valkeassa, mutta tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut mieltänsä myöten vedättää kuivia puita. Sentähden hän pani orjansa hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että hän sais mieltänsä myöten vedättää kuivia puita polttopuiksi itsellensä. Sentähden sanoi Vapahtaja niille vaimoille, jotka surkuttelit häntä: "Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?"

Totisesti oli tämä tuore puu suurena esteenä, koska vihollinen oli vedättämässä kuivia puita ja vetämässä niitä valkeaan. Vapahtaja oli nimittäin itse se tuore puu, joka oli vihollisen tiellä. Ja niinkauan kuin tämä tuore puu oli tiellä, niinkauan ei vihollinen paalinut mieltänsä myöten kuivia puita vedättää valkeaan. Sentähden pani hän nyt trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että tie aukenis paremmin, ja hän saattais mieltänsä myöten vedättää kuivia puita.

Ja se kuuluu selkeästi Vapahtajan sanoista, ettei Jumala ole tämän puun hakanut, vaan juuri vihollisen orjat ovat sen tehneet, koska hän sanoo: Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, nimittäin vihollisen orjat niin tekevät. Ne hakkaavat sen tuoreen puun, vaikka on kielletty laissa, ettei saa hakata tuoretta puuta sitä varten, että niitä poltettaisiin tervahaudassa.

Mutta mitäpä vihollisen orjat siitä huolivat. Ne hakkaavat tuoretta puuta, vaikka on juurakoita ja tervaksia metsässä, jotka palavat hyvin tervahaudassa. Ettekö usko, että tämä tuoret puu hakataan juuri sentähden, että se oli tiellä, koska rietas äijä piti vedättämän kuivia puita.

Koska nimittäin rietas vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa eikä löydä, silloin hänelle tulee ikävä, erinomattain siitä syystä, että hän on ajettu ulos majastansa, jonka tähden hän yötyy välisestä metsään, ettei kaikki ota häntä enää

majaansa. Sillä muutamat ovat näinä aikoina havainneet, että hän on vaivasen kaarakumppani, erinomattain siinä majassa, kussa hän ennen on ollut. Jos he ottaisivat hänet toisen kerran majaansa, niinkuin moni on jo tehnyt, niin hän syöpi heitä kylmille. Sentähden ovat muutamat alkaneet varoittamaan, ettei rietas pääsis enää majaan asumaan.

Sentähden on rietas vaeltaissansa karkeita paikkoja välistä yötynyt metsään, ja siellä hän tarvitsee polttopuuta, joista hän tekee aikasen praasun. Mutta koska tämä tuore puu oli tiellä, niin suuttui rietas sille tuoreelle puulle ja pani trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta puuta, ettei se enää olis tiellä. Ja niin on rietas tehnyt joka aika. Hän on aina pannut trenkinsä hakkaamaan muutampia tuoreita puuta, jotka ovat tiellä, että hän sitte sais kuivia puuta vedättää mieltänsä myöten. Hän sais kyllä vedättää niitä kuivia puuta, jotka tässä kirkon ympäri ovat, joista ei ole enää toivoa, että he tulisivat hedelmällisiksi.

Mutta se tuoret puu, joka olis vielä kantanut paljon hedelmätä taivaan valtakunnalle, jos se olis saanut seisoa ja kasvaa enemmän aikaa, se oli nyt tiellä. Ja sentähden rietas pani trenkinsä hakkaamaan häntä pois, että tie helvettiin aukenis paremmin, ja että rietas äijä sais ilman esteettä vedättää kuivia puuta valkeaan. Sitä Jerusalemin tyttäret itkit ja surkuttelit. Mutta Jeesus kielsi heitä itkemästä häntä ja käski heidän itkeä itseänsä ja lapsiansa, "sillä jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu."

Totisesti valittaa mahdamme, että vihollinen aina tahtoo niitä tuoreita puuta hakata, ei sentähden, että ne kelpaavat hänelle polttopuiksi, mutta sentähden, että jokainen tuoret puu, kuin hyviä hedelmiä kantaa, on tiellä, ettei vihollinen saa mieltänsä myöten niitä kuivia puuta vedättää. Jeesus oli se tuore puu, joka oli hedelmän kantanut taivaan valtakunnalle. Siinä puussa ei ollut ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, vaan myös hedelmälliset oksat, jotka olit siihen totiseen viinapuuhun istutetut.

Koska nyt vihollisen orjat hakkaisivat tätä tuoretta puuta, jonka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle, niin ajatteli moni,

että oksat kanssa kuivaisit ja tulisit hedelmättömiksi. Semmoinen usko oli riettaan orjilla, että koska tuoret puu hakataan, niin oksat kanssa kuivettuvat. Mutta vihollinen räknäsi tässä paikassa väärin, sillä tämän hedelmällisen puun oksat rupesit vasta hedelmän kantamaan, koska puu oli kaatunut maahan.

Ja on se vielä joskus muualla nähty, että tuoreen puun oksat puhkeavat ja tekevät lehtiä, vaikka puu on kaatunut. Tämä on juuri vastoin luontoa. Ja ihmisen järki ei voi käsittää, kuinka oksat pitäisit puhkeaman ja lehtiä kantaman, vaikka itse puu on kaatunut. Tämä ihme ei saata tapahtua kirokun puun kanssa, joka varsin kuivaa, vaikka ei hän ole hakattu. Mutta tämän siunatun puun oksat tulevat hedelmälliseksi, vaikka puu itse on hakattu, sillä ne ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun ja imevät siitä nestettä.

Tämä puu on niin raskas, ettei rietas jaksa vedättää häntä, vaikka hän on pannut trenkinsä hakkaamaan häntä. Mutta ajatelkaat nyt perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska vihollisen orjat näin tekevät tuoreen puun kanssa. Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä hirmuinen kuumuus pitää tuleman helvetissä, koska kaikki kuivat puut hakataan pois ja heitetään tuleen.

Jos tuoreessa puussa on yksi kasvava henki, joka hänessä vaikuttaa hyvän hedelmän kasvannon, jonka tähden tuoret puu ei pala valkeassa, mikä sitte kuivassa puussa tapahtuu, joka on valmis syttymään yhdestä kipinästä, joka lentää siitä suuresta valkeasta, jonka rietas on pannut palamaan? Ajatelkaat perään, mikä hirmuinen kuumuus on siinä suuressa pätsissä, johonka maailman ruhtinas, Nebukadnezar, on pannut niin paljon puita, että neki sotamiehet, joitten piti viskaaman elävän Jumalan palvelijoita, Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa. Ne sotamiehet kuolivat kuumuudesta, mutta elävän Jumalan palvelijat ei palaneet siinä suuressa pätsissä, sillä valkea ei pystynyt heihin.

Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska tuorettakaan puuta ei ole vihollisen orjat säästäneet. Ja koska me tänä päivänä katselemme, kuinka tuoreen puun kanssa tehdään, jonka vihollisen

orjat vihoissansa hakkaavat, vaikka sen olis pitänyt vielä vähän aikaa seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle. Niin muistakaamme aina, että se tuore puu on kantanut hedelmän siinä suuressa viinamäessä. Hän on kantanut senkaltaisen hedelmän, josta kaikki työmiehet viinamäessä saavat virvoitusta heidän janossansa.

Antakoon nyt tämä tuore puu, joka on se totinen viinapuu, josta kaikki kuivat oksat karsitaan pois, ja kaikki hedelmälliset oksat puhdistetaan, että he runsaamman hedelmän kantaisit. Antakoon se tuore puu, se totinen viinapuu, josta kaikki hedelmälliset oksat imevät nestettä, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta Golgatan mäelle, saisit pian nähdä hänen kirkkautensa taivaassa. Kuule sinä ristiinnaulittu kuningas katuvaisten ryövärin rukous. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 23: 32

Jos jollakulla sielulla olis halu seurata Jeesuksen verisiä askeleita Golgatan mäelle ja katsella hänen verisiä haavojansa, niin ottakoon ristin päällensä ja kantakoon sen Jeesuksen jälissä. Maailman hirmuisuutta me olemme nähneet, kuinka se puhkeaa ulos sanoihin. Vaimoin kyöneleet me olemme nähneet, jotka itkit ja paruit, koska senkaltaisen opettaja, joka oli heidän sydämitänsä ruokkinut elämän sanalla, piti maailman vihan tähden otettaman pois. Juutalaisia on nähty, jotka hengellisen vihan tähden janoisit Kristuksen verta. Maaherra on nähty, joka maailman kunnian ja paatuneitten ihmisten tähden tuomitsi yhden vanhurskaan miehen kuolemaan, vastoin tuntoansa. Sotamiehet on nähty, jotka ristiinnaulitsit kunnian Herran ja annoit hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Tässä paikassa olis paljon puhumista maailman paatumuksesta ja verta janoavaisesta vihasta Jeesusta kohtaan, joka ei ole vielä sammunut.

Mutta puhukaamme tällä kertaa ainoastansa Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta, niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka ei vielä ole kostuneet Jeesuksen ristin juureen, koska me Jumalan armon kautta katselemme Jeesuksen verisiä haavoja. Ensimmäiseksi:

Kuka on niitä haavoja tehnyt? Toiseksi: Mitä nämät haavat vaikuttavat?

Taivaallinen vanhin on saanut kuoleman haavoja jumalattomain ja paatuneitten tähden. Hän aukaisee nyt rintojansa ja osoittaa kaikille paatuneille haavojansa ja sanoo: "Katsokaat paatuneet henget näitä haavoja. Paatuneitten tähden minä olen niitä saanut. Eikö nämät haavat saata liikuttaa paatuneitten sydämet?" Mutta muutamat sylkevät vanhemman kasvoihin ja sanovat: "Meidän tähtemmekö niitä haavoja olet saanut? Itse ilmanki olet loukannut itseäs. Niin sanovat paatuneet lapset, koska vanhin osoittaa heille haavojansa. Mutta Jeesuksen opetuslapset tulevat sangen murheelliseksi niitten haavain katselemisesta. Jospa nyt kaikki kansa, joka on tullut katselemaan sitä ristiinnaulittua, löisit rintoihinsa ja menisit murheellisena kotia!

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuka on vanhimmalle niitä verisiä haavoja tehnyt? Kristuksen piinan historiassa on kirjoitettu, että ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ovat heitänsä koonneet ja pitäneet neuvoa, kuinka he Jeesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit. Niillä oli siis yksi kuolettavainen viha sydämessä Jeesusta kohtaan.

Mutta ei ne raukat tunteneet, että perkele oli heissä ylösherättänyt ja sytyttänyt tämän hengellisen vihan, vaan he luulit, että Jeesus oli yksi kansan häiritsijä ja yksi Jumalan pilkkaaja, jonka heidän täytyi kaikella muotoa hävittää. Näin oli siis rietas kääntänyt nurin heidän silmänsä, että heidän täytyi uskoa, että Jeesus Natsarenius oli yksi Samaritanus, ja että hänellä oli perkele.

Mutta kuinka rietas saattaa niin nurin kääntää parhaiten miesten silmät, että Jumalan poika muuttuu heidän silmissänsä perkeleeksi? Ajatelkaat nyt perään, kuinka vihollinen saattaa niin nurin kääntää ihmisten silmät. Onkos nyt semmoiset ihmiset elämässä, joitten silmät vihollinen on kääntänyt nurin? Kaikki paatuneet luulevat, ettei rietas saata heidän silmiänsä niin nurin kääntää, että he rupeaisit vihaamaan Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Mutta sama hengellinen viha, sama jano kristittyin veren perään on vielä nytki suruttomain sydämässä. Sama pilkkaama

henki ja sama murhahuuto: "Ristiinnaulitse!" kuuluu vielä nytki joka paikassa, kussa Kristuksen Henki vaikuttaa elävän kristillisyyden. Sillä taivaallisen vanhimman verinen muoto ei vaikuta heissä murhetta ja surkuttelemista, vaan enemmän se vaikuttaa paatumista.

Koska surutoin kansa tulee Pääkallon paikalle, vääntelevät he päätänsä ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja sanovat: "Astukoon alas rististä, niin me uskomme hänen päällensä." – Kuka nyt on ristiinnaulinnut Vapahtajan? Kutka ovat taivaallisen vanhimman murhaajat? Juutalaiset ilmanki, joilla oli viha sydämessä.

Mutta minä luulen, että samat Juutalaiset ovat vielä elämässä. Juomarit, viina-porvarit, huorat, varkaat, kirosmiehet ja tappelusmiehet ovat vielä nytki ne juutalaiset, jotka huutavat: "Ota pois! Ristiinnaulitse häntä." Niillä on hengellinen viha sydämessä. Niillä on tappamamieli, ja helvetin valkea palaa heidän paatuneissa sydämissänsä. Mutta ei ne raukat sitä tunne, sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin.

Niinkuin entiset Juutalaiset katsoit Jumalan Pojan Jumalan pilkkaajaksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityitä Jumalan pilkkaajaksi. Entiset juutalaiset katsoit Jumalan Pojan kansan häiritsijäksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityitä kansan häiritsijöiksi. Entiset juutalaiset häväisit Jumalan Poikkaa sanoen: "Sinä olet Samaritanus, ja sinulla on perkele." Niin nämät juutalaiset häväisevät Jeesuksen opetuslapsia sanoen: "Sinä olet pahempi kuin vihollinen, koska et anna minulle omantunnon rauhaa. Entiset juutalaiset kiusasit Jeesusta yhden huoran kanssa, jonka he toit hänen eteensä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juutalaiset: huoran kautta he tahtovat saada kristityitä ansaan.

Mitä nyt taivaallisen vanhimman haavain katseleminen on vaikuttanut niissä, jotka ovat tulleet Pääkallon paikalle katselemaan sitä ristiinnaulittua? Onkos näitten haavain katseleminen vaikuttanut Juutalaisten sydämessä murheen, surkuttelemisen ja armahtamisen? Ovatko nyt juutalaiset katumuksessa? Pilatus luuli, että Jeesuksen surkea muoto piti

liikuttaman Juutalaisten kovaa sydäntä armahtamiseen, koska hän toi Jeesuksen ulos ja sanoi heille: "Katsokaat ihmistä!"

Mutta ihmisen sydän on pahempi kuin hukan sydän, koska helvetin valkea on syttynyt. Juutalaiset näit kyllä sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan verisissä haavoissa, ja veri tippui hänen pyhästä ruumiistansa ja otsastansa. Mutta ei mitään armoa tuntunut juutalaisten sydämissä, vaan he huusit täydellä kurkulla: "Ota pois, ristiinnaulitse!"

Onkos nyt tämänaikaiset juutalaiset armollisemmat? Jokohan ne rupeaisit surkuttelemaan yhtä kristittyä, joka joutuis kärsimään nälkää ja alastomuutta kristillisyyden tähden? Minä luulen heidän sanovan niin kuin entiset juutalaiset: "Muita hän on auttanut, mutta itseänsä hän ei saata auttaa." Muutamia salaisia opetuslapsia sanotaan evankeliumissa olleen Jeesuksella, jotka ei olleet suostuneet juutalaisten tekoon ja neuvoon, joiden seurassa taitavat olla Joosef ja Nikodeemus. Miksikä ei ne miehet ole ennen tulleet Maaherran tykö, ennenkuin Jeesus on kuollut? Minkätähden he ovat mykät olleet, koska heidän sanansa olis vaikuttanut niin paljon, ettei maaherra olis tohtinut väärin tuomita?

Jos nämät miehet olisit ennen puhuneet, koska Jeesus oli elämässä, kukatiesi mitä se olis vaikuttanut. Mutta maailman kunnia ja ihmisten pelko taisi olla niillä miehillä niin suuri, että he annoit sanan puhumatta maaherran tuomita yhden vanhurskaan miehen kuolemaan. Missä nyt on Joosefin ja Nikodeemuksen rakkaus Jeesusta kohtaan? Maailman kunnia ja ihmisten pelko on tainnut lopettaa kaiken rakkauden.

Ehkä he kuulevat, kuinka käärmeen myrky tippuu Juutalaisten suusta, ei nämät siveät miehet silloin puhu mitään Jeesuksen viattomuudesta. Ei ne muuta tee, kuin kuuntelevat ja istuvat mykkänä. Tässä on monta Nikodeemusta, jotka ovat istuneet kuurona ja mykkänä, koska Juutalaiset purkavat kaiken vihansa kristittyin päälle. Ja kuitenkin saattavat ne miehet olla siinä uskossa, että he tulevat Jeesuksen kuoleman kautta autuaaksi, koska he korjaavat hänen ruumiinsa hautaan.

Ei ole nimitetty evankeliumissa, että

Jeesuksen haavain katseleminen olis vaikuttanut sydämellisen murheen Joosefin ja Nikodeemuksen sydämessä. Ja niinmuodoin on Jeesus ylönannettu kaikilta. Ei ole yksikään, joka puhuu maailmalle jonku sanan hänen viattomuudestansa. Viimein täytyy hänen huutaa korkealla äänellä: "Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit!"

Katsokaat nyt, paatuneet henget, mitä te olette tehneet taivaalliselle vanhimmalle. Te olette ensin valehdelleet hänen päällensä, että hän on kansan häiritsijä ja Jumalan pilkkaaaja. Te olette huutaneet: "Ristiinnaulitse!" Te olette häntä häväisseet ja kutsuneet Samaritanukseksi. Nyt te näette hänen surkeassa hädässä olevan. Te kuulette hänen huutavan ja valittavan, että Jumala on hänet ylönantanut. Mutta vielä te jaksatte pilkata taivaallisen vanhimman kyyneleat jumalattoman elämänne kautta, juopumuksella, kirouksella, koreudella ja pilkkaamisella, ahneudella, vihalla ja kiukulla.

Hengellinen viha on palamassa sydämessä. Helvetin valkea on syttynyt omaan poveen, vaikka ette tunne. Mutta koska kuolema alkaa pusertamaan paatuneita sydämiä, silloin silmät aukenevat. Silloin he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta silloin taitaa tulla hiljainen katumus, koska ette ennen ole katselleet vanhemman haavoja murheellisella ja katuvaisella sydämellä. Katsokaat nyt, vanhimman murhaajat! Katsokaat nyt, vanhimman kyynelten pilkkaaajat! Katsokaat, mitä teidän vihanne on vaikuttanut.

Toinen tutkisteleminen: Mitä taivaallisen Vanhimman haavain katseleminen on vaikuttanut? Ei mitään paatuneitten sydämissä, muuta kuin pilkkaama halua. Niin me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että vihollisen joukolla tuli oikein suuri pilkkaama voima, koska he näit, että Jeesus oli ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ne olit ennenki pilkanneet häntä, mutta ei niin julkisesti, koska hän oli opettamassa templissä. Mutta nyt, koska hän oli kiinni otettu, silloin vihollisen voima pääsi irti.

Kaikki verikoirat karkasit hänen päällensä. Miekka kävi hänen sielunsa läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Eiköstä nyt ole samat esimerkit edessä? Jos joku kristitty

ahdistetaan maailmalta, silloin tulevat kaikki salaiset ajatukset ilmi. Ei ole enää monta, jotka puhuisit hänen puolestansa, jotka pitäisit pahana, että kristitty joutuu kärsimään. Ei ole monta, jotka rohkenevat puhua totuuden paatuneille. Niin vähän on vanhimman haavain katseleminen vaikuttanut.

Ei ole muita, jotka surkuttelisivat häntä, kuin muutampia vaimoja ja muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka katselit niitä haavoja murheellisella ja särjetyllä sydämellä. Voi! Voi! paatunut maailma! kuinka sinä olet vajonnut syvään turmelukseen, koska sinä saatat katsella näitä Vapahtajan haavoja ilman liikkumatta, ilman surkuttelemista sinun onnettomuuttas.

Ei ole kauheampi synti tapahtunut, kuin tämä taivaallisen vanhimman murhaaminen, jossa kaikki ovat osalliset, sekä suuret että pienet. Mutta ei ole sentähden moni, joka nyt seisoo ristin kohdalla ja katselee tätä murhatyötä kauhistuksella. Ei ole muita, jotka surkuttelevat kovaa onneansa, kuin muutamat murheelliset vaimot ja opetuslapset, jotka nyt pidetään hulluna maailmalta.

Niissä on Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttanut murheen, jota he ei saata salata. Ja niitä maailma ylönkatsoo niin kovin, että he pidetään hulluna, ja jos he puhuisit jonkun sanan maailmalle Kristuksen viattomuudesta ja katumuksen tarpeellisuudesta, niin he saavat varsin kuulla, että he ovat puhuneet Moosesta vastaan, ja vedetään pian maailmallisen raadin eteen.

Nyt juomarit pidetään viisaina. Jeesuksen murheelliset opetuslapset pidetään hulluna. Viinaporvarit ovat kunnialliset maailmassa. Jeesuksen murheelliset opetuslapset häväistään ja ylönkatsotaan. Huorat pidetään kunniassa, mutta Maria Magdalena ei tohdi avata suutansa.

Mitä nyt vaikuttavat taivaallisen vanhimman haavat? Ei mitään paatuneitten sydämissä, ei mitään. Koska he ovat aikansa pilkanneet ja nauraneet, menevät he iloa pitämään viinan ja juopumuksen, huoraamisen, kiroamisen ja panettelemisen kanssa. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset ei tohdi semmoisen joukon sisällä liikkua. Heidän täytyy kätkeä kyyneleitänsä.

Kuinka surkea on tämä Jeesuksen haavain

katseleminen niille murheellisille ja maailmalta ylönkatsotuille sieluille, jotka semmoisen joukon keskellä ei tohdi avata suutansa. Voi, voi, sinua! Sinä murheellinen Maria Magdalena, kuinka sinun kyynelees ylönkatsotaan ja pilkataan, koska sinä vertavuotavalla sydämellä katselet niitä haavoja, joita Jeesus on saanut rakkautensa tähden köyhää seurakuntaansa kohtaan, koska hän antoi sielunsa lunastukseksi, antoi ruumiinsa sotamiehille, että sinun sielus pelastettaisiin kadotuksesta. Kuinka se kävi niinkuin miekka sinun sielus läpitse, sinä Maria, Jeesuksen äiti, koska sinä näit Jumalan Pojan ristin päällä suuressa vaivassa ja kuulit hänen huutavan: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit!

Ja sinä Johannes, joka olet, nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten, maannut hänen helmassansa Herran ehtoollisessa. Mitä sinä nyt tunnet sydämessä, koska sinä näet Jumalan Pojan kuoleman kilvoituksessa. Sinä näet sotamiehen pistävän keihään hänen kylkeensä. Minä ajattelen, että tämä Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttaa senkaltaisen murheen opetuslasten sydämissä, joka tuopi kyllä epäilyksen myötänsä, mutta myös kiskoo sydämen irti maailmasta ja valmistaa sydämen vastaanottamaan Pyhän Hengen voimaa.

Olkaat nyt koossa, te harvat Jeesuksen opetuslapset! Itkekää ja parkukaat, koska Jeesus kuolee! Se on teille tarpeellinen, että te tulisitte kerran tuntemaan, kuinka te olette kiittäneet häntä hänen hyvän töittensä edestä. Maailman rakkaus on käsittänyt opetuslasten sydämet, sentähden kuoli Jeesus, ja he jäit häntä kaipaamaan ja murehtimaan, koska hän oli kuollut. Mutta muistakaat kuitenkin, te murheelliset sielut, ettei Jeesus ole kuollut ijankaikkisesti. Jos te ainoastansa jaksatte niin kauan itkeä, että Jumala kuulee teidän huokauksenne ja herättää sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan ylös, silloin te saatte ilolla ja riemulla tuta hänen armollista läsnäolentoansa. Silloin tulee lohduttaja Pyhä Henki, joka teille muistuttaa kaikki, mitä hän ennen sanonut on. Amen

N : O
25B

PITKÄNÄ PERJANTAINA 1852

Ja he annoit minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janossani.
Ps. 69: 22

Kristus valittaa Daavidin suun kautta, että maailma antaa hänelle karvasta juomaa, nimittäin sappea ja etikkaa. Ja evankeliumin kirjoittajat Matteus, Markus, Luukas ja Johannes ovat kirjoittaneet, että sotamiehet ovat tarjonneet ristiinnaulitulle etikkaa sapella sekoitettuna. Se on senkaltainen muikea ja karvas juoma, jota hän ei saattanut juoda.

Ei ole kirjoitettu, oliko se karhun sappi, eli kalan sappi, eli nautahärjän sappi, mutta sappi, olkoon ihmisen eli luontokappaleen, on aina karvas. Eikä ole kuulunut, että senkaltainen juoma on muille ihmisille tarjottu, mutta Kristukselle ovat maailman sotamiehet tarjonneet etikkaa sapella sekoitettuna. Se on maailman viha, joka on tullut lohikäärmeen sapesta, sillä sapessa asuu vihan perkele. Ja muutampi ihminen suuttuu niin kovin, että hän oksentaa viheriäistä sappea.

Lohikäärmeen sapesta tippuu myös se hengellinen viha, joka on ulostullut käärmeen siemenestä, sillä käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, ja vielä nytki tippuu lohikäärmeen sapesta se hengellinen viha, joka ilmoittaa itsensä maailmassa Kristusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Mutta ei hän tahtonut juoda sitä muikeata juomaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet hänelle tarjoavat.

Vielä nytki tarjoavat perkeleen sotamiehet kristityille etikkaa sapella sekoitettuna. Ja se hengellinen viha, joka aina on ollut maailmassa kristityitä kohtaan, on ilman epäilemättä tippunut lohikäärmeen sapesta. Kyllä on lohikäärmeellä ja hänen siemenellänsä iso sappi. Sentähden muutamat käärmeen siemenet suuttuvat niin kovin kristityille, että he oksentavat viheriäistä sappea niitten päälle. Ja tämä sappi on se hengellinen viha, jonka käärmeen siemenet oksentavat kristittyin päälle.

Mutta niinkuin Kristus ei saattanut juoda sitä muikeata juomaa, joka oli sapella sekoitettu, niin ei saata kristitytkään mielellänsä juoda sitä hengellistä vihaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet heille tarjoavat, mutta heidän täytyy kuitenkin maistaa sitä muikeata juomaa, joka on sapella sekoitettu.

Tobiaksen kirjassa on kirjoitettu, että enkeli käski sen nuoremman Tobiaksen ottaa kalan sappea ja voidella sokean isänsä silmät, ja niin hän myös teki. Ja koska hän oli voidellut sokean raukan silmät sapella, niin se ensin karvasteli, mutta vähän ajan perästä aukenit sokean raukan silmät.

Niin muodoin kelpaa kalan sappi silmävoiteeksi niille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet silmiin. Ja minä olen nähnyt, että monen sokean raukan silmät ovat avatut sen voiteen kautta, joka on tullut omasta sapesta. Niin on myös moni tullut havaitsemaan omasta turmeluksesta ja siitä vihasta, joka on lohikäärmeen sapesta tippunut, siitä on moni tullut havaitsemaan, kuinka huonossa tilaisuudessa hän on.

Ja moni sokea raukka on siitä samasta sapesta saanut silmänsä voidelluksi ja ylösvalaistuksi, että hän on saattanut nähdä, kuinka huonossa tilassa hän on. Jos sappi ei olis ollut niinkuin silmäinvoide, olis kyllä moni sokea raukka vielä nytki istunut sokeudessa, eikä olis tiennyt, että hän on perkeleen hallussa.

Niinmuodoin kelpaa kyllä sappi silmäinvoiteeksi monelle, erinomattain semmoisille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, koska he panit maata ja rupeisit nukkumaan juuri pääskysen pesän alla. Mutta juomaksi ei kelpaa sappi, eikä taida yksikään olla, joka mielellänsä juopi etikkata, sapella sekoitettuna, vaikka maailman sotamiehet senkaltaista muikeata juomaa usein tarjoavat Kristukselle ja hänen opetuslapsillensa, sillä se on kirjoitettu, ettei hän tahtonut juoda.

Minä tiedän, että Jeesuksen ristin vieressä on vielä paljon sotamiehiä, jotka tarjoavat hänelle etikkata sapella sekoitettuna. Mutta Jeesuksen ristin vie-

ressä seisoo myös muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka katselevat surkeudella hänen päällensä. Siellä seisoo myös muutampia murheellisia vaimoja, jotka itkevät ja parkuvat katsellessansa hänen vaivaansa. Mutta ei ne raukat saata häntä auttaa, eikä ne tohdi paljon mitään puhua semmoisen joukon keskellä, joka pilkkaa ja häväisee sitä ristiinnaulittua.

Se on yksi ainoa ihminen, joka on avannut suutansa puhumaan Jeesuksen viattomuudesta. Ja se ihminen on itse ristiinnaulittu. Se on yksi katuvaimein ryövärei, joka ensin rupeis nuhtelevaan toista hänen pilkkaamisensa tähden, vaikka maailman lapset katsovat sen vääräksi, että yksi syntinen nuhtelee toista, ja vielä senkaltaimein syntinen, joka ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta niin on tapahtunut silloin, että yksi ryövärei nuhteli toista, ja sai sen nuhtelevamisen kautta senkaltaimein rohkeuden puhumaan Vapahtajan viattomuudesta ja vanhurskaudesta, että hän rohkeni viimein rukoilla sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, että hän auttais häntä ijankaikkisen kuoleman pimeydestä. Sillä se katuvaimein ryövärei nuhteli ensin toista, joka rukouksellansa pilkkasi sitä ristiinnaulittua. Sen jälkeen puhui hän Vapahtajan vanhurskaudesta ja viimeiseksi rukoili hän Jeesusta, sanoen: "Herra, muista minua, koska tulet valtakuntaas!"

Mutta suruttomat katsovat sen vääräksi, että toimein ryövärei nuhtelee toista. Jos nimittäin yksi katumatoimein ryövärei pilkkaa sitä ristiinnaulittua rukouksellansa, ja yksi katuvaimein ryövärei nuhtelee häntä, sanoen: "Et sinäkään pelkää Jumalata, vaikka olet samassa kadotuksessa," silloin sanovat tämän aikaiset ryövärit katuvaimeinelle: "Pidä suus kiinni, et sinä ole parempi minua, et ole vielä itsekään tullut kristityksi. Kuinka sinä nuhtelet minua, joka olet vielä pahempi huora ja varas kuin minä."

Semmoisia vastauksia antavat tämän aikaiset ryövärit katuvaimeinelle, ja siinä vastauksessa on riettaan sappi tippumassa. Mutta he sotivat niin paljon Jumalan puolesta, että hahmokin muuttuu niin kuin Kainilla. Ja omanvanhurskauden musta veri nousee päähän. Mutta ei he sitä tunne, että he ovat vielä julmemmat,

kuin se katumatoxin ryöväri, joka otti toisen nuhdetta vastaan hiljaisuudella. Mutta ei hän ollutkaan niin paatunut, kuin tämänaikaiset ryövärit, jotka ei kärsi puhuttavan totuutta, mutta valhetta ne kyllä kuuntelevat mielellänsä.

Meidän pitäisi tänä päivänä katseleman, kuinka veri tippuu Vapahtajan haavoista, kuinka hän huutaa suuressa ahdistuksessa: "Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?" Jos olis joku murheellinen opetuslapsi, joka saattais tämän surkeuden katsella niin murheellisella sydämellä, että sydän tulis särjetyksi ja rikkimurretuksi Kristuksen kärsimisestä.

Jos olis joku murheellinen Maria Magdalena, joka nyt seisoo ristin kohdalla, särjetyllä sydämellä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, vertavuotavan ja verisaunassa istuvan syntisten tähden, niin he saattaisit siitä saada suuremman murheen ja ahkeruuden pyrkimään, rientämään ja konttaamaan hänen ristinsä juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tippuis heidän tuntuksensa päälle ja sydämeen, puhdistukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi, ettei kaikki vanhemman veri hukkaan vuotais tämän syntisen maan päälle. Kuule, sinä suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 23: 32.

Jeesuksen ristin vieressä seisovat ensimmäiseksi sotamiehet, jotka pakanallisen tuomarin käskyn jälkeen häntä ristiinnaulitsevat, toiseksi se ohitse käyväinen kansa, joka häntä pilkkaa ynnä niiden ylimmäisten pappein kanssa, kolmanneksi muutamat murheelliset opetuslapset ja vaimot, jotka hänen päällensä ovat uskoneet. Katselkaamme siis näiden sanain johdatuksesta: Mitä varten ja millä tunnolla tämä monenkaltainen kansa on tullut Golgatan mäelle katselemaan sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta?

Ensimmäiseksi: Mitävarten ovat sotamiehet sinne tulleet? Toiseksi: Mitä varten on se surutoxin kansa tullut sinne? Kolmanneksi: Millä tunnolla ovat opetuslapset ja vaimot sinne tulleet? Jospa nyt se ristiinnaulittu Herra Jeesus huutais niin korkealla äänellä, että sadanpäämies

ja kaikki pilkkaajat löisit rintojansa ja menisit kotiansa murheellisena ja pelvon kanssa.

Ensimmäiseksi. Mitäs varten ovat sotamiehet tulleet Gogatan mäelle? He ovat tulleet ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Nämät sotamiehet ovat nimittäin maailman herran käskyläiset. Yksi suuri maailman herra on juutalaisten anomisen tähden tuominut Jeesusta kuolemaan. Tämä maailman herra on saanut sen vallan Jeesuksen ylitse, että hän tuomitsee häntä kuolemaan. Mutta mistäs on Pilatus saanut semmoisen vallan Vapahtajan ylitse?

Jeesus sanoi Pilatukselle: "Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olisi sinulle annettu ylhäältä." Näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niinkuin Jumala olis antanut pakanalliselle tuomarille sen vallan, että hän saapi tuomita. Mutta kukatiesi kuka eli mikä Jumala oli käskenyt sen pakanan tuomita vastoin tuntoansa yhden viattoman miehen kuolemaan. Kyllä tosin Jumala on sallinut sen, että Pilatus saapi tappaa ruumiin. Sekä Jumalan pojan, että kristittyin ruumiin saapi rietas maallisen tuomarin kautta tappa. Mutta ei ole Jumala käskenyt yhden pakanallisen tuomarin vastoin tuntoansa tuomita yhden viattoman miehen kuolemaan, vaan Jumala on sanonut tuomarille: "Tuomitkaa Herralle oikea tuomio!"

Siinä teki vihollinen itsellensä suuremman vaaran, koska hän vaikutti niin paljon Pilatuksen mielessä, että hän maailman kunnian tähden tuomitsi vastoin tuntoansa yhden viattoman ihmisen kuolemaan. Vihollinen luuli sen kautta tekevänsä Jumalalle suuren vahingon, mutta hän teki itsellensä suuren vaivan. Maailman herrat sanovat, että heillä on valta ristiinnaulita ja heillä on valta päästää. Mutta heillä ei olis yhtään valtaa, ellei se olis annettu ylhäältä. Ja se valta, joka heille on annettu ylhäältä, sen maailman herrat käyttävät väärin, ja saavat sitä suuremman tuomion.

Mutta sotamiehet ovat maailman herrain käskyläiset. Ne tulevat ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Ja niitten kädet ovat veriset. Jeesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Mutta se on polttava heidän tuntoansa ijankaikkisesti; sillä ne ovat perkeleen käskyn jälkeen vuodattaneet vanhimman

verta, ja vieraatmiehet pitää vannoman siinä suuressa oikeudessa, että heidän käsissänsä on vanhemman veri nähty ja he ei saata pestä itseänsä puhtaaksi siitä verestä, vaikka he noutaisit vettä syvyyden kaivosta. Sotamiehet ovat myös tallanneet Jeesuksen verta jalvoillansa ja he jättävät veriset askeleet jälkeensä. Se verinen jälki vuottuu helvettiin asti. Annas nähdä, kuka heidän jalkojansa pesee puhtaaksi helvetissä?

Toiseksi. Mitä varten on se surutoin kansa tullut Golgataan? Evankelistat muistelevat, että ohitsekäyväiset pilkkaisit sitä ristiinnaulittua. He väänтели päätänsä ja sanoit: "Voi sinua, jalosti sinä jaotat Jumalan temppelein, ja kolmena päivänä sen jälleen rakennat." Nämät perkeleen opetuslapset olit väärin kääntäneet Jeesuksen sanoja, niinkuin he vielä nytki näppäävät jonku sanan kristityn suusta ja kääntävät sen väärin, niin he olit myös silloin näpänneet jonku sanan Vapahtajan suusta, jonka päällä he ratsastit.

Ja nyt riettaan enkelit pääsit iloon, koska he mielestänsä saatoit Vapahtajan valehtelijaksi. Se oli niin kuin sokeri olis pantu heille maksaan ja pernaan. Mutta kyllä vielä pitää tämä valhe kerran karvasteleman sekä maksassa että pernassa, koska riettaan enkelit saavat nähdä, ketä he ovat pilkanneet ja kenenkä sanat he ovat väärään mieleen väänтели. Ei se ole ihmeellinen, että raaka kansa tulee pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua, koska heillä ei ole mieltä lusikan vertaa. Mutta koska vielä pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat tulevat pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua, se on ihmeellisempi.

Pietari saarnas sille raaälle kansalle, joka oli huutanut "ristiinnaulitse": Te teitte sen tyhmyydestä. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, joilla pitäis oleman parempi mieli ja parempi ymmärrys, ei tehneet sitä tyhmyydestä, vaan juuri pahanilkisyydestä. He pääsit nyt oksentamaan ulos sappea ja käärmeen myrkkyä sen miehen päälle, jonka he olit ennen jo hampaillansa purreet ja viekkaalla kielellänsä pistäneet.

Ja ovatkopa pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat paremmat kuin se

sokea ja raaka pakanallinen kansa, joka pilkkaa sitä ristiinnaulittua? Netpää vastaa ymmärtävät noutaa valkeaa helvetistä, jolla he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä. Se raaka pakanallinen kansa, joka on niin tyhmä kuin vastasyntynyt vasikka, joka on vasta looriin pudonnut, mitäs semmoinen kansa ymmärtää maailman laista eli maailman viisaudesta?

Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmot, katso, ne ymmärtävät, kuinka ja millä tavalla heidän pitää saaman Jumalan pojan Jumalan pilkkaajaksi. Ne samat miehet ymmärtävät, kuinka heidän pitää saaman Stefanusta lain rikkojaksi. Ja ne ymmärtävät vielä nytki parhaiten, kuinka heidän pitää saaman Jumalan Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi.

Mitä tuo raaka pakanallinen kansa ymmärtää muuta kuin kiljua ja huutaa: "Ristiinnaulitse!" Vaikka on verkarokissa ja silkkihameessa yksi raaka talonpoika, ei hän kuitenkaan ymmärrä muuta, kuin nyrkillä ja puukolla eli kirveellä ja halvoilla sotia perkeleen puolesta kristityitä vastaan. Ja semmoisia saattaa kristitty mahdollisesti välttää. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, jotka ovat niinkuin parhaat miehet seurakunnassa, niitä ei saata kristitty välttää, joka jo tahtoo puhtaan omantunnon jälkeen elää.

Sillä niillä ovat semmoiset lain kourut, joilla he punovat ja vääntelevät sitä maallista lakia, että kristityn pitää tuleman lain rikkojaksi, vaikka kuinka viatoin hän olis. Ja sitte vasta, koska he ensin ovat saaneet Kristuksen tuomitukseksi lain voimalla, niin tulevat heki pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua ja sanomaan: "Jos hän on Israelin kuningas, niin auttakoon itseänsä ja astukoon alas rististä, ja me uskomme hänen."

Kyllä on rietas pappejansa koulunnut, kuinka heidän pitää Jumalan poikaa pilkkaaman. Ja tämän pilkan on Daavidi ilmoittanut 69. Psalmissa 21 v. "Pilkka särkee minun sydämeni, ja vaivaa minua. Minä odotan, jos joku armahtais, ja ei ole kenkään, ja lohduttajata, vaan en ketään löydä."

Kukapa nyt olis, joka armahtais sitä ristiinnaulittua, eli tohtis puhua yhtään sanaa sen viattoman miehen puolesta, koska hänen omat opetuslapsensa ovat mykät,

ja Nikodeemus on mykkä, joka kuitenkin tuntee maailman lain, niin hyvin kuin muut maailman herrat. Mitäpä hän huolii Jeesuksesta, koska hänen henkensä on vaarassa. Ei Nikodeemus tahdo loukata maailman herrain mieltä. Ei taida siis olla yksikään muu, joka tohtii puhua Vapahtajan viattomuudesta, kuin yksi katuvaivainen ryöväri, joka on itse ristiinnaulittu. Mutta mitäs hänen sanansa vaikuttaa semmoisen joukon keskellä.

Onkos nyt teillä halu pilkata kristityitä, te Simei Keran pojat? Onkos teillä halu lakkia kristityn verta, te siveät huorat ja te raittiit juomarit? Antakaat tekin kuolevaiselle vanhemmalle etikkaa sapella sekoitettuna, että te pääsisitte oikein iloon, koska kuolevainen vanhin tuskan tähden huutaa: "Eeli, Eeli! Lama sabaktani!" Kyllä pilkkaajat pääsevät vielä kerran pilkkaamaan kuolevaista vanhinta, ennenkuin hän kuolee. Ja siinä on kyllä riettaan enkeleille ilo, joka kuuluu helvettiin asti, että he saavat huutaa: "Pidäs! Katsokaamme, jos Elias tulee häntä päästämään!"

Kolmanneksi: Mitäs varten ovat Jeesuksen opetuslapset tulleet Golgatan mäelle? Onkos teillä se usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas saattaa teitä auttaa teidän murheestanne ja teidän epäilyksestänne? Te olette tulleet murheellisella sydämellä Golgatan mäelle. Onkos teillä se usko, että hän saattaa auttaa teitä teidän vihollistenne kädestä, nimittäin synnistä, kuolemasta, helvetistä ja perkeleen vallan alta?

Ja sinä murheellinen Maria Magdalena! Jaksatkos vielä uskoa, että sinun pitää vielä näkemän sitä ristiinnaulittua elävänä? Jaksatkos uskoa, että sinun pitää ottaman hänen polviansa ympäri, että sinun pitää vielä antaman suuta hänen jalvoillensa ja kasteleman hänen jalkojansa rakkauden kyyneleillä? Ja sinä Pietari, joka ennen olet ollut niin vahva uskomaan, että olet aikonut mennä kuolemaan hänen kanssansa? Kuinkas nyt on sinun uskos kanssa, Pietari, koska se näyttää niinkuin koko maailma olis hyljännyt ja ylönantanut sinun Vapahtajas kuolemaan, ja vielä olet kuullut hänen huutavan: "Minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit?" Luuletkos enää näkeväs häntä

elävänä?

Niin se näyttää teidän käytöksestänne niinkuin teidän uskonne olis puuttunut. Te murheelliset opetuslapset, se näyttää niinkuin teidän toivonne olis mennyt hukkaan. Te olitte alkaneet seuraamaan Jeesusta ja jättäneet maailman turhan menon siinä toivossa, että te sen suuren ja väkevän Jumalan Pojan avulla saisitte istua taivaan valtakunnassa ja tuomita kahtatoista Israelin sukukuntaa. Mutta nyt taisi kaikki teidän toivonne Messiaksen valtakunnasta mennä hukkaan.

Ei nyt taida muilla olla se usko kuin katuvaisella ryöväriellä, että tämä ristiinnaulittu ja maailmalta vihattu Jeesus Natsarenus saattaa teitä auttaa helvetistä. Mutta se taitaa olla teille kaikille tarpeellinen, että te joudutte muutaman ajan olemaan surussa ja murheessa, että te tulisitte tuntemaan, kuinka suuri vaiva se on, että olla ilman Vapahtajata.

Eikös siinäki ole suuri vaiva, että olla niin kaukana Vapahtajasta, nimittäin tässä maailmassa, ja Vapahtaja on toisessa maailmassa? Jokos nyt on teidän Vapahtajanne toisessa maailmassa? Mitäs te tunnette, te murheelliset opetuslapset, jotka tänäpäinä olette tulleet katselemaan hänen haavojansa? Mitä sinä tunnet, Johannes, joka ennen nojasit päätäs Jeesuksen rintoja vasten Herran ehtoollisessa? Jokos nyt kuoli sinun Vapahtajas? Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, joka ennen vuodatit kallista Narduksen voidetta hänen päänsä päälle, onkos nyt sinun Vapahtajas kuollut? Jokos olet valmistamassa hyvänhajullisia yrtejä voidellakses häntä? Vai oletkos ensin sabbatin lepoa pitämässä?

Minä näen, että opetuslapset ovat murheelliset kyllä, mutta heidän Vapahtajansa on niinkuin toisessa maailmassa, ja sentähden he ovat epäileväiset ja niinkuin lukittuin ovien takana. Vanhin on haudassa, ja lapset on kohta unhottaneet ensimmäisen rakkautensa. Vanhin on jättänyt ison tavaran, mutta lapset ei sovi perinnön jaossa. Se olis paras, että te menisitte ensin itkemään vanhemman haudan päällä siihen asti, että aamurusko koittaa.

Kukatiesi, mitä Maria Magdalenan kyyneleet vaikuttavat? Jos ne ei herätä häntä ylös, niin ei muittenkaan kyynelet vaiku-

ta mitään. Mutta me toivomme, että enkeli tulee taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta, ja Maria Magdalena pitää niin-kauan itkemän, että hän saapi ottaa ympäri hänen polviensa ja suuta antaa hänen jalvoillensa. Silloin pitää ilon ja riemun kyyneleet vuotaman sinun silmistäs ja sinun pitää sanoman: "Rabboni, minun Herrani!" Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N : O
26A

PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1853

Pappein päämiehet sanoit Pilatukselle: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti, ettei hänen opetuslapsensa tulis yöllä, ja varastais hänen ja sanois kansalle: Hän nousi kuolleista; ja niin viimeinen vililytys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen. Matt. 27: 63.

Nämät fariseusten sanat löytyvät kirjoitettuna Matteuksen evankeliumissa, ja me kuulemme näistä sanoista, mikä pelko on maailman herroilla. Ei heillä ole se usko, että Jeesus nousee vielä ylös kuolleista, eli kuolleen uskon haudasta, vaan heillä on pelko, että opetuslapset sanovat kansalle: Hän nousi ylös. Vielä he antavat Jeesukselle senkaltaisen nimen: He kutsuvat hänen viettelijäksi, ja ennen olit he kutsuneet häntä kansan häiritsijäksi.

Siitä kuuluu hyvin, missä arvossa he pitävät häntä. Hengellinen viha tekee heitä niin sokeaksi, että heidän täytyy antaa totuuden tunnustajille häpeälliset nimet. Ja jota enemmän he saattaisit heidän päällensä myrkkyyänsä oksentaa, sen parempi se olis. Semmoinen on niitten luonto, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämässään Jeesusta kohtaan. Ei he tiedä, kuinka heidän pitäis häntä häväisemän ja pilkkaaman. He tulevat siis Pilatuksen tykö kantamaan Jeesuksen päälle vielä kuoleman jälkeen ja sanovat: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen, kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjelemaan hautaa kolmanteen

päivään asti.

Pitävätkö nyt fariseukset häntä parem-
massa arvossa? Minä luulen, että
fariseukset pitävät häntä vielä nytkin
samassa arvossa kuin ennen, vaikka tämän
aikaiset fariseukset luulevat olevansa
Vapahtajan parhaat ystävät. Mutta heidän
elämänsä näyttää, että he ovat siitä
isästä perkeleestä. Koska he juovat, ki-
roavat ja tappelevat, huorintekevät ja
varastavat, silloin ovat fariseukset Va-
pahtajan parhaat ystävät. Mutta ne, jotka
tekevät katumusta ja parannusta, ne tai-
tavat olla perkeleen ystävät.

Niin luulee ja ajattelee yksi sokea
maailma. Ne luulevat, että juomarit ja
viinakauppiat ovat ensimmäiset taivaan
valtakunnassa. Sen jälkeen tulevat siveät
huorat ja rehelliset varkaat, mutta vii-
meiseksi tulevat kristityt, joita
körttiläis-nimellä haukutaan. Ja koska ne
on haukkuneet tämän kristinuskon alkajan
ja päättäjän viettelijäksi ja kansan
häiritsijäksi, niin ei se ole ihmeteltä-
vä, jos he kutsuvat hänen opetuslapsiansa
körttiläisiksi ja villihengiksi.

Vapahtaja on itse sanonut: Ei ole
opetuslapsi yli mestariansa. Jos he ovat
haukkuneet mestaria Belsebubiksi, kyllä
vissiin hänen opetuslapsensa saavat saman
nimen. Kuitenki pelkäävät fariseukset ja
kirjanoppineet, että hänen opetuslapsensa
varastavat hänet yöllä ja sanovat kansal-
le: Hän nousi ylös. Se kuuluu siis olevan
fariseusten ja kirjanoppineitten usko,
ettei hän ole noussut ylös, vaikka hän on
jo eläissänsä sanonut niin: Kolmen päivän
perästä minä nousen ylös. Mutta
fariseusten usko on se, että opetuslapset
varastavat hänet yöllä.

Sentähden he menevät pakanallisen tuo-
marin tykö ja anovat häneltä, että hän
panis sotamiehiä varjelemaan kuolleen
uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis nouse-
maan ylös. Kyllä vissimmästi pakanalliset
sotamiehet koettavat kuolleen uskon hau-
taa varjella. Mutta ehkä fariseukset ja
kirjanoppineet lukitsevat tätä hautaa
järjen sinetillä, ei ne jaksa pidättää
häntä haudassa. Hän nousee ainaki ylös.

Mutta ei hän nouse maailmalle ylös,
vaan opetuslapsille ja uskovaisille hän
nousee, ja senkautta on maailman mielestä
jälkimäinen villitys tullut pahemmaksi
kuin ensimmäinen. Sillä sen jälkimäisen
villityksen kautta ovat muutamat, ehkä

harvat sielut, alkaneet uskomaan, että Jeesus on totisesti noussut ylös. Ja se asia tekee maailman orjille paha, koska nämät opetuslapset aloit niin kovin pauhaamaan, ettei saa maailman orjat nukkumarauhaa.

Kyllä vissimmästi maailman herrat ja pappein päämiehet koettavat ja ovat koettaneet aina varjella kuolleen uskon hautaa, johon luonnollinen siveys, Joosef ja Nikodeemus, ovat hänet panneet. Koittakoot vielä fariseukset ja kirjanoppineet järjen sinetillä seilata sen suuren kiven, jonka siveyden miehet ovat panneet haudan päälle. Koittakoot myös sotamiehet niin varjella hautaa, ettei Jeesus pääsis nousemaan ylös.

Mutta yhtähyvin hän pääsee ylös ja tulee eläväksi, koska enkeli taivaasta vierittää siveyden kiven haudan ovelta. Nyt istuu enkeli siveyden kiven päällä, ja sinä Maria Magdalena et tarvitse enää pitää muretta siitä, kuka sinulle vierittää kiven haudan oven päältä. Sinä et tarvitse muuta kuin itkeä haudan partaalla siihen asti, että se ristiinnaulittu ja nyt ylösnoussut Herra Jeesus tulee kysymään sinulta: Vaimo, mitäs itket, ketäs etsit? Kyllä sinä saat itkeä haudan partaalla niin kauan kuin sinä itket rakkaudesta ja kaipauksen kyneleitä. Mutta ei sinun pidä etsimän elävätä kuolleitten seasta.

Ja nyt sinä murheellinen Maria Magdalena, käännä sinuas sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Vapahtajan puoleen. Lankee polvilles hänen eteensä ja rukoile sitä suurta ristinkantajata, että hän aukaisis sinun sokean raukan silmät, että sinä et luulis häntä yrttitarhan haltiaksi, vaan että sinä tuntisit hänet oikein, siksi ristiinnaulituksi ja ristinkantajaksi.

Kuule siis, sinä ristiinnaulittu ja haudasta ylösnostettu elämän ja kuoleman Herra. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 16: 1

Tämän päivän pyhän evankeliumin johduksesta ja seuraavaisesti siitä, kuinka evankeliumin historiassa kirjoitettu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman Jeesuksen ylösnousemista. Ensimmäiseksi. Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta? Toiseksi. Kukas on sano-

nut, että Jeesus on ylösnoussut? Kolmanneksi. Kukas on itkenyt haudan partaalla? Neljänneksi. Kukas on hänen ensiksi nähnyt ylösnousseeksi?

Jospa nyt kaikki sotamiehet menisit kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas taivaasta. Me toivomme myös, että murheellisen ja katuvaisten Magdalenan silmät avataan, koska hän istuu haudan partaalla, että hän tuntee sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa eläväksi, ettei hänen tarvitse enää etsiä elävätä kuolleitten seasta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta? Herran enkeli on astunut alas taivaasta ja vierittänyt siveyden kiven haudan ovelta, jonka siveät miehet, Joosef ja Nikodeemus ovat siihen panneet. Tämä siveyden kivi on kyllä ulkopuolelta sileää, mutta alainen puoli on melkein grouvi. Ja se on vielä niin raskas, että vaimot ei jaksa häntä vierittää haudan ovelta. Sentähden täytyy heidän arvella keskenänsä: Kuka meille kiven vierittää haudan ovelta?

Mutta Herran enkeli nostaa sen kiven pois ja istuu itse sen päälle. Ja pakanalliset sotamiehet menevät kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas taivaasta. Ei ne jaksa enää sotia, vaikka he ovat sitä varten tulleet, että heidän pitää varjeleman kuolleen uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis siitä ylös.

Jeesus on maannut siinä haudassa siitä asti kuin juutalaiset ja pakanat ovat hänet ristiinnaulinneet jumalattomalla elämällänsä. Hän on maannut kuolleen uskon haudassa siitä asti kuin siveyden miehet, Joosef ja Nikodeemus otit hänet alas rististä. Vaikka nämät siveyden miehet ei ole ristiinnaulinneet Jeesusta, niinkuin juutalaiset, Pilatus ja pakanalliset sotamiehet, ovat ne kuitenkin maailman kunnian tähden olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman maailman herroja ja sitä surutointa joukkoa siitä hirmuisesta ja kauhistavaisesta Vapahtajan murhasta.

Mutta ei ole yksikään julkisesti tahtonut tunnustaa, että Jeesus on viatoin, muu kuin se katuvaainen ryöväri, jonka tähden hän sai armon ja autuuden lupauksia. Mutta Joosef ja Nikodeemus ovat silloin olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman Jeesuksen murhamiehiä. Miksi he silloin ei menneet Jeesuksen puoleen, koska Jeesus oli elämäs-

sä? Ei he silloin ole puhuneet yhtään sanaa Jeesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta. Vaan Jeesuksen kuoleman jälkeen ovat he menneet Pilatuksen tykö ja anoneet häneltä lupaa, että he saisit haudata Jeesuksen ruumista.

He ovat niin muodoin osottaneet rakkautensa Vapahtajan kuolleelle ruumiille, mutta ei elävälle Jumalan pojalle. Ja sentähden he ovat niin paljon hyvää tehneet Vapahtajan ruumiille, ettei he tarvitse katua, että ovat silloin mykät olleet, koska heidän olis pitänyt puhuman maailmalle, juutalaisille ja sille pakanalliselle tuomarille, että Jeesus ei ole mitään pahaa tehnyt.

Kukas silloin pani suun kiinni, koska heidän olis pitänyt sanoa totuuden murhamiehille? Ei taida kukaan tulla sillä elämällä autuaaksi, että hän panee Jeesuksen ruumista siveyden peitolla kuolleen uskon hautaan, eikä kehtaa maailman kunnian tähden puhua Vapahtajan murhamiehille.

Toinen tutkistelemus: Kukas on sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Koko maailma tietää, että Jeesus on kuollut ristinpäällä. Mutta ei tämä tieto auta maailmaa helvetistä, koska maailma ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut. Ja kuinkas maailma saattaa sen uskoa, koska Jeesuksen omat opetuslapset ei ole saattaneet sen uskoa, ennenkuin he omilla silmillä näit hänen? Kukas on nyt sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Jo! Enkelit ovat ensin sanoneet vaimoille: Miksi te elävätkä kuolleitten seasta etsitte? Ei hän ole haudassa, vaan hän nousi ylös. Ja vaimot sen puolittain uskoit, nimittäin ne vaimot, jotka olit seuranneet Jeesusta Galileasta.

Mutta ei opetuslapset ole uskoneet, ennenkuin he itse sait nähdä Herran. Ei ole Maria Magdalenakaan uskonut, ennenkuin hän näki, mutta hän on ensin ilmoittanut opetuslapsille, ettei Jeesus ole haudassa enää. Ja opetuslapset, Pietari ja Johannes, ovat myös juoksemalla tulleet haudalle. Mutta Johannes, joka oli nuorempi, juoksi nopeammin ja tuli ensin haudalle, ja kurkisteli. Mutta Pietari tuli jälistöpäin, ja alkoi katselemaan käärinliinoja ja hikiliinaa. Mitäs Pietari löysi nyt kuolleen uskon haudasta, koska hän sinne hyppäis?

Ei mitään muuta kuin käärinliinat. Ja

ne taitavat vielä olla siinä haudassa. Ei olekaan muuta merkkiä jäänyt Vapahtajasta kuolleen uskon hautaan kuin ainoastansa käärinliinat ja hikiliinat. Ja niitä nyt kuolleen uskon tunnustajat palvelevat. Ei he tunne sitä, että Vapahtaja on ylösnoussut, vaan he koettelevat aina niitä liinoja, ja sitte he uskovat. Mutta mitäs he uskovat? Jo! Sitä ne uskovat, ettei ole Jeesuksen ruumis haudassa. Mutta sitä ne ei usko, että Jeesus nyt on ylösnoussut ja on elämässä uskovaisten sydämessä.

Mutta eikös sotamiehet ole ilmoittaneet maailman herroille ja ylimmäiselle papille, kuinka asia on tapahtunut heidän kanssansa? Ovat kyllä sotamiehet muistelleet, mutta ei maailman herrat kuitenkaan usko, että Jeesus on noussut ylös, vaan he tahtovat sen asian tehdä turhaksi, koska he antavat sotamiehille rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet tahtovat kaikella muodolla estää, ettei semmoinen usko tulis kansalle, että Jeesus on ylösnoussut kuolleen uskon haudasta.

Ja kyllähän pakanalliset sotamiehet tekevät, niinkuin maailman herrat käskivät. Ei suinkaan ne ala sanomaan kansalle, että Jeesus on ylösnoussut, vaan niinkuin heitä on opetettu valehtelemaan, niin he myös valehtelevat vastoin tietönsä ja vastoin tuntoansa, vaikka he ei tiedä vakaan, onko hän noussut eli ei. Mutta sen verran he tietävät, että enkeli tuli taivaasta, ja että he menit kuoliaaksi, ja että ruumis oli kadonnut. Mutta ei he sitäkään sano kansalle, vaan he sanovat niinkuin heitä on opetettu valehtelemaan, että opetuslapset tulit yöllä ja varastit häntä.

Kolmas tutkistelemus: Kukas on itkenyt haudan partaalla? Maria Magdalena on itkenyt Jeesuksen haudan partaalla, ja minä luulen, että hän on vielä itkemässä sielillä. Jos minä oikein tunnen häntä, niin minä luulen, että hän itkee rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä. Mutta hänen silmänsä ovat niin peitettyt, että hän katsoo Vapahtajaansa yrttitarhan haltiaksi. Ei hän tunne Jeesusta, vaikka hän itkee hänen peräänsä.

Eikös se ole ihmeellinen, että yksi murheellinen ja Jeesuksen perään ikävöitsevä sielu ei pidä tuntemaan Jeesusta, vaikka hän seisoo vieressä. Kyyne-

leet vuotavat niin runsaasti, ettei hän näe sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, vaan luulee häntä yrttitarhan haltiaksi.

Mitäs siis väärä maailman murhe vaikuttaa sokean raukan sydämessä, koska vielä tämä Jeesuksen rakkaudesta särjetty ja kaipauksesta, murheesta ja ikävöitsemisestä alaspainettu sielu ei pitänyt tuntemaan häntä, joka oli verensä vuodattanut hänen ja muitten katuvaisten lunastukseksi.

Voi! Voi! Sinä murheellinen Maria Magdalena! Miksis sinä nyt istut Jeesuksen haudan partaalla murheellisena ja alaspainettuna, rikkimurrettuna, itkein kaipaissas Jeesuksen ruumista. Etkös jo ole kuullut enkelin suusta, että Jeesus on ylösnoussut. Miksis sinä vielä etsit elävätä kuolleitten seasta? Käännä sinuas haudasta taapäin. Katso, se ristiinnaulittu ja haudasta ylösnoussut Herra Jeesus seisoo elävänä sinun vieressäs ja kysyy sinulta: Vaimo, mitäs itket? Ketäs etsit?

Sinun pitää nyt omalla suulla tunnustaman, että sinä etsit Jeesusta. Että sinun sydämes halu ja ikävöitseminen palaa Jeesuksen perään. Mutta et sinä tunne Jeesusta, vaikka hän seisoo sinun vieressäs, sillä sinä et usko, että hän on nyt ylösnoussut, vaan sinä luulet aina, että hän on kuollut. Kuitenki olet sinä puhtaalla sydämellä rakastanut häntä. Ja sinun murhees ja sinun kyynelees vaikuttavat niin paljon, että hänen täytyy ilmoittaa itsensä sinulle.

Neljäs tutkistelemus: Kukas ensin näki Jeesusta elävänä, ja kukas näki hänen viimeiseksi? Murheellinen Maria Magdalena seisoo eli istuu ja itkee niin kauan haudan partaalla, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus täytyy tulla hänen silmäinsä eteen, ja se pitää oleman merkiksi kaikille murheellisille ja Jeesuksen perään ikävöitseville.

Vapahtajan kuoleman jälkeen loppui opetuslasten usko. Ei he jaksaneet enää uskoa, että hän oli ylösnoussut. Ja tämä epäusko tahtoo vielä vaivata opetuslapsia, koska synti, maailma ja perkele tappaa heidän Vapahtajansa. Silloin nousee omavanhurskaus päähän, koska he tuntevat, että Jeesus synnin tähden kuoli heidän sydämissänsä. Ei he enää jaksa uskoa, että Jeesus on elämässä, koska

perkeleen joukko on hänen ristiinnaulinneet.

Mutta senkaltaisille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille ilmoittaa nyt se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä ja sanoo: "O, te tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat hänestä puhuneet ovat!" Ja hän selittää heille kirjoituksia. Ja he alkavat vähitellen ymmärtämään Jumalan sanaa. Ja vaikka ei ne tunne vielä sitä Ristiinnaulittua, alkavat he kuitenkin rakastamaan häntä.

Kuunnelkaa nyt tekin, murheelliset opetuslapset, kuinka hän selittää teille kirjoituksia. Kuulkaat ja ymmärtäkää, te tomppelit ja hitaat sydäimestä uskomaan, että teidän sydämenne tulis palavaksi rakkaudesta, että teidän täytyis rukoilla häntä, koska te tulette likemmäksi kylää, johonka te olette vaeltamassa: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut.

Älkää laskeko sitä tuntematointa raamatun selittäjää, vaikka hän teeskelee itsensä edemmä käymään. Älkää laskeko häntä, te murheelliset ja epäileväiset opetuslapset, vaan vaatikaat häntä tulemaan teidän kanssanne kylään, johon te olette matkustamassa. Mitämaks aukenevat teidän silmänne, niin että te tulette tuntemaan häntä leivän murtamisesta. Mutta älkää panko maata sinne, vaan menkää ja ilmoittakaat tämä ilosanoma muille opetuslapsille, jotka ei ole vielä nähneet häntä. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N : O
26B
PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1854

Ettekö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinän? Peratkaa sentähden se vanha taikina, että te tulisitte happamattomaksi; ja pitäkäämme pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa. 1 Kor. 5

Pyhä Paavali ottaa tässä paikassa vertauksen taikinasta, jonka Israelin lapset kannoit myötänsä, koska heille tuli kova hoppu pakenemaan Egyptin orjuudesta, ettei he ennättäneet leipää tehdä

taikinasta. Heidän täytyi kantaa uutta taikinaa myötänsä, ja syödä happamainta leipää. Ei ennättänyt silloin taikina käymään eli happanemaan, koska viholliset karkasit heidän päällensä, vaan heidän täytyi yöllä lähteä matkaan, kantain uuden ja happamattoman leivän ainetta myötänsä.

Siitä happamattomasta taikinasta otti nyt pyhä Paavali vertauksen, ja kirjoittaa kristityille (1 Kor. 5. 1.): Ettekö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinan? Kuinka monessa seurakunnassa pidetään vielä Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa? Kuinka monessa paikassa on vielä vanha hapatus perkaamatta jäänyt?

Myös täällä on kaikki ihmiset pitäneet Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa, ja vielä nytki syövät kaikki pakanallisuudessa olevaiset ihmiset hengellistä leipää, joka on hapannut ja muikeaksi tullut. Vaikka pääsiäislammas on uhrattu, vaikka nyt Jumalan Karitsa on tapettu, ja kaikki, jotka Kristukseen kastetut ovat, pitäis nyt perkaaman sitä vanhaa taikinata, joka vuotaa ulos kaukalosta, ja pitämän pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, mutta puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa; yhtähyvin rakastaa moni sitä vanhaa hapatusta, jota hän on harjaantunut syömään lapsuudesta saakka.

Mutta kaikki, jotka ovat Israelin sukukunnasta, nousevat ylös yöllä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ja happamainta leivän ainetta valmistamaan, koska heidän täytyy paeta pois siitä pakanallisesta maasta. Mutta muutamat tahtovat kantaa vanhaa hapatusta myötänsä, ja siitä vähästä hapatuksesta tulee koko taikina muikeaksi. Niille sanoo Paavali ensimmäisessä lähetykskirjassansa Korinttiläisille: Peratkaat se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Me arvaamme hyvin, että synti on se vanha hapatus, joka pilaa koko taikinan. Jos synti pääsee hallitsemaan, niin muuttuu koko kristillisuus ulkokullaisuudeksi ja kuolleeksi uskoksi. Kristillisuus on senkaltainen aine, joka verrataan taikinaksi, mutta synti ja vanha aatami verrataan hapatukseksi. Erinomattain sekaseuraisuus ja väärä järjestys, joka sisällänsä pitää itseyyden ainetta. Se on paha pilaamaan kristillisyyden ainetta.

Nyt sanoo Paavali, että vähä hapatus pilaa koko taikinan. Jos itseys ja maailman rakkaus pääsee hallitsemaan, niin pilataan koko kristillisuus. Paavali neuvoo siis kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, että he tulisivat happamattomiksi. Valitettavasti tahtoo se vanha hapatus pilata koko taikinan, jos kaukalo, jossa vanha hapatus on ollut, ei ole oikein pesty ja puhdistettu.

Muutamit leivän tekijät ovat laiskat ja nuoskat. Ei he katso perään, kuinka puhdas kaukalo on, koska he panevat siihen uuden ja happamattoman ruoan ainetta. Se on heidän mielestänsä suuri vaiva, että perata sitä vanhaa hapatusta. He panevat siis uuden ja happamattoman ruoan ainetta siihen vanhaan kaukaloon, josta ei ole vielä vanha hapatus pois kravattu. Ja vaikka he sitä vanhaa hapatusta tahtovat välttää, pilataan kuitenkin koko taikina, koska kaukalo ei ole kravattu ja puhdistettu, ennenkuin uusi taikina sotketaan.

Se on vanhan aatamin aine, joka pilaa muutampain kristillisyyttä, koska itseys nousee kristityitä vastaan, ja vielä salainen karte. Siitä tulee siis eripuraisuus ja eri armonjärjestys, eri usko, vaikka ei pitäis oleman enempi kuin yksi tie taivaaseen. Mistä siis eripuraisuudet tulevat? Jo! Vanha hapatus on tarttunut kaukaloon, vaikka Paavali sanoo: Peratkaa se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Mutta laiska ei viitsi kravata sitä vanhaa hapatusta ja puhdistaa kaukaloa. Laiska ja nuoska ämmä panee jauhoja kaukaloon, vaikka vanha hapatus on tarttunut ja kuivettunut siihen. Koska siis uusi taikina sotketaan, tulee vanha hapatus ja pilaa koko taikinan, ja leivän aine tulee muikeaksi. Ja se leipä, joka senkaltaisesta aineesta tehdään, tulee muikeaksi. Mutta senkaltaisen leipä ei kelpaa rippileiväksi. Ja senkaltaisen muikea leipä syödään pakanoilta pääsiäisjuhlanä. Mutta oikeat Israelin lapset valmistavat pääsiäisjuhlanäsi happamattomaa leipää, joka ei ole muijennut. Ja sentähden neuvoo pyhä Paavali Korinttiläisiä perkaamaan vanha hapatus, että he tulisivat happamattomiksi.

Kuinka täällä ennen on sotkettu uusi taikina vanhassa hapatuksessa, on kaikille tiettävä. Mutta nyt on tarpeellinen, että vanha hapatus perataan pois

kaukalosta ennenkuin uusi taikina sotke-
taan. Ennen ovat leivän tekijät olleet
laiskat ja nuoskat. Uusi taikina on
sotkettu vanhassa hapatuksessa. Ja tämä
vanha hapatus on vuotanut yli. Sitä ovat
nuoskat leivän tekijät taas kaivaneet
ylös ja panneet yhtenä paskan kanssa
kaulakoon. Se leipä, joka senkaltaisesta
hapatuksesta on paistettu, ei ole kelvan-
nut koirille eikä sioille ruoaksi, mutta
kyllä ei ole kastetut pakanat moittineet
sitä vanhaa hapatusta. Kyllä on vanha
hapatus kelvannut heille Pääsiäis-
leiväksi, ehkä kuinka muikeata ja
hapannutta se oli.

Ja vielä nytki kelpaa vanha hapatus
Pääsiäis leiväksi sille, joka ei ole har-
jaantunut happamointia leipää syömään.
Yksi nuoska ihminen kaivaa ensin pirun
paskaa kynsillänsä, ja niillä samoilla
kynsillä, joilla hän on pirun paskaa kai-
vanut, sotkee hän leivän ainetta vanhassa
hapatuksessa. Ja koska tämä vanha hapatus
rupeaa käymään ja ylitsevuotamaan, kaivaa
hän mustilla kynsillä uutta taikinaa kau-
kaloön yhtenä paskan kanssa. Ja tuosta
vanhasta hapatuksesta tekee hän mustat
muikeat limput Pääsiäis leiväksi.

Vieläköhän ihmiset syövät vanhaa hapa-
tusta? Vieläkös heille kelpaa se muikea
leipä, jota musta leivän tekijä on pais-
tanut pohjattomuuden uunissa? Näkyy vielä
kelpaavan vanha hapatus kaikille niille,
jotka pitävät pirunpaskaa herkkuna. Niil-
le kelpaa vanha ja muikea hapatus
Pääsiäis leiväksi. Mutta ne harvat sie-
lut, jotka ovat Israelin sukukunnasta, ja
ovat lähteneet hopusti pakenemaan Egyptin
orjuudesta, kantavat uutta leivän ainetta
myötänsä korpeen, jättävät vanhan
hapatuksen Egyptin maalle, ja syövät
happamointia leipää matkustaissa ynnä
Pääsiäislampaansa kanssa, joka on uhrattu
heidän edestänsä, jonka luita ei pidä
rikottaman.

Te harvat ulosvalitut Israelin suku-
kunnasta, jotka kuivilla kengillä pääset-
te poikki punaista merta, ja suuren vaa-
ran kautta vaellatte korvessa kantaen
uutta ja happamointia taikinata siihen
asti, että mannaa rupeais satamaan tai-
vaasta, peratkaat se vanha hapatus teidän
sydämistänne. Jättäkää Egyptiläisille
pirun paska, jotka sitä mielellänsä juo-
vat. Jättäkää pakanoille se muikea
hapatus Pääsiäis leiväksi, jota he

mielellänsä syövät; ja syökäätt happamattointa leipää, että te tulisitte happamattomiksi. Ja pitäkäätt Pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, vaan totuuden ja rakkauden happamattomassa taikinassa.

Me toivomme, että Israelin ulosvalitut pääsevät viimein Kaanan maalle, ehkä suuren tuskan ja vaivan kautta, koska kaikki pakanat hukkuvat punaisen meren aalloissa. Peratkaat siis se vanha hapatus, te harvat sielut, jotka olette lähteneet ulos Egyptin orjuudesta, ja syökäätt happamattoin leipä, siihen asti, että mannaa sataa taivaasta.

Älkää napisko Moosesta vastaan, te väsyneet matkamiehet, sillä hänen täytyy Herran käskyn jälkeen johdattaa teitä Siinain vuoren kautta. Teidän täytyy vaeltaa korvessa teidän kärsimättömyytenne tähden. Ja kaikki Egyptiläisten lihapadat pitää jäämän. Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsesee. Ja tämä opetuslasten itkeminen ja parkuminen tulee siitä surusta, joka Jumalan mielen jälkeen on, koska he kaipaavat Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset näkevät, kuinka heidän Vapahtajaansa piinataan ja vaivataan maailmalta, täytyy heidän itkeä ja parkua. Mutta heidän murheensa käättään iloksi, koska he saavat nähdä häntä jälleen. Kuka tiesi tänä päivänä, tänä iltana ilmoittaa Herra Jeesus itsensä murheellisille opetuslapsille. Kuka tiesi tänä päivänä saavat he nähdä Herran.

Koska me nyt Jumalan armon kautta pidämme Pääsiäisjuhlaa: muutamat vanhassa hapatuksessa, muutamat totuuden ja kristillisyyden happamattomassa taikinassa, niin on mieli peräänajatella, kuinka Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka katumuksen ja kaipauksen kyneleillä kasvavat Pääsiäis leipänsä, antavat Vapahtajalle vähän mesileipää, koska hän ilmoittaa itsensä heille.

Antakoon Jumala ja se suuri Ristin kantaja, joka tänäpäivänä on noussut ylös kuolluista, että kaikki murheelliset opetuslapset, jotka juutalaisten pelvon tähden ovat lukittuin ovien takana istuneet, saisit tänäpäivänä ensin kuulla ja viimein omilla silmillä nähdä, että se Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on vielä elämässä.

Kuule, siis, armollinen Herra Jeesus, murheellisten ja itkeväisten opetuslasten huokaus, ja tule pian heidän tykönsä, ennenkuin Aurinko laskee. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 16: 1

Me kuulemme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että ne vaimot, jotka varhain aamulla menit haudan tykö voitelemaan Jeesuksen ruumista, kuulit enkelin suun kautta, että Vapahtaja oli noussut ylös kuolluista. Ja muista evankelistain muisteluksista kuulemme me, että Maria Magdalena oli se, joka ensimmäiseksi näki Vapahtajan ylösnousseksi, mutta Tuomas viimeiseksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajatteleman, kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat nähdä Vapahtajan ylösnousseksi, mutta ei kaikki yhtähaavaa.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkätähden maailman lapset ei saa nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen? Sentähden maailman lapset ei saa nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, että he ovat häntä ristiinnaulinneet, ja soisit vielä mielellänsä, että Jeesus olis ijankaikkisesti kuollut.

Maailman lapset pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä ja varastavat Jeesuksen ruumiin, ja sanovat jälkeen kansalle, että hän nousi ylös. Sentähden anovat he maaherralta sotamiehiä vartioitsemaan ja varjelemaan hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös. He pelkäävät nimittäin, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös. Koska nimittäin herroilla ja ylimmäisillä papeilla on se usko, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, että se on yksi ihmeellinen taikus eli villittauti, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi, niin se on arvattava, että maailman herrat ja ylimmäiset papit anovat maaherralta sotamiehiä varjelemaan hautaa, ettei Jeesuksen oppi pääsis levenemään, jos kansalle se usko tulis, että hän on noussut ylös.

Ei tosin maailman herrat sitä usko, että Jeesus on noussut ylös, mutta he pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä varastamaan Jeesuksen ruumista, ja sitte jälkeen sanovat kansalle, että hän nousi ylös. Maailman herrat pelkäävät

ainoastansa, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos yhteinen kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös.

Ensiksi on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämässään Jeesusta kohtaan, että he katsovat Jeesusta kansan häiritsijäksi ja vääräksi profeetaksi, joka neuvoo ihmisiä väärälle tielle. Toiseksi on vihollinen antanut heille sen uskon, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, joka tulee vielä pahemmaksi, jos ihmiset rupeaisit uskomaan, että hän on noussut ylös. Maailman herrat ja ylimmäiset papit ovat siis ensiksi ristiinnaulinneet Jeesusta. Ja toiseksi pyytävät he estää, ettei hänen oppinsa, jonka he pitävät villityksenä, pääsis levenemään. Ja sitä he luulevat voittavansa maailmallisen esivallan kautta.

Koska he pelkäävät, että kristillisyyden, jonka he pitävät villityksenä, pääsee levenemään opetuslasten kautta, anovat he maaherralta sotamiehiä varjelemaan hautaa, eli pidättämään Jeesuksen ruumista, ettei se pääsis ylös. Kuinkas Vapahtaja saattaa ilmoittaa itsensä niille, jotka vihaavat häntä ja hänen oppiansa, vihaavat kristillisyyttä, vihaavat myös hänen opetuslapsiansa ja kristityitä? Ei maailman suruttomat ja paatuneet ihmiset tahdo Jeesusta nähdä. Ja jos hän ilmoittais itsensä heille, niin he karkaisit yksimielisesti hänen päällensä ja tappaisit hänet vasta uudesta.

Mutta Joosef ja Nikodeemus, saivatkos he nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen? Eipä ole missään paikassa kirjoitettu, että nämät miehet olisit nähneet häntä, vaikka nämät miehet olit Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Ja vaikka he osoittivat rakkautensa Vapahtajaa kohtaan, koska he korjasivat hänen ruumiinsa hautaan, niin ei hän kuitenkaan ilmoittanut itseänsä heille, sillä niillä miehillä oli ainoastansa luonnollinen siveys autuuden perustuksena.

Mistä se tulee, ettei Vapahtaja ilmoittanut itseänsä niille siviöille ja hurskaille miehille, jotka olit vielä omalla kustannuksella korjanneet hänen ruumiinsa hautaan? Nämät miehet olit tehneet hyvää Jeesukselle, ja luonnollinen järki katsoo sen kohtuulliseksi, että

hänen olis pitänyt kiittämän heitä sen hyvän työn edestä ja sanoman: Suuri kiitos sen hyvän työn edestä! Mutta ei ole missään kirjoitettu, että Vapahtaja olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Me arvaamme nyt, minkätähden Jeesus ei ole ilmoittanut itseänsä Joosefille ja Nikodeemukselle. Ne olit ensiksi luonnosta siveät ihmiset, mutta tämä luonnollinen siveys oli myös autuuden perustus heillä. Ei heillä ollut senkaltainen luottamus Vapahtajan päälle, kuin opetuslapsilla. Nämät miehet uskoit ainoastansa, että Vapahtaja oli yksi suuri opettaja, eli lähetetty Jumalalta opettajaksi, niin kuin Nikodeemus itse tunnusti, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä.

Mutta ei nämät miehet uskoneet, että Jeesus oli Jumalan poika ja maailman Vapahtaja. Toiseksi olit he Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Maailman kunnia oli näillä miehillä rakkaampi kuin Vapahtaja. Jos he olisit julkisesti tunnustaneet itsensä Jeesuksen opetuslapsiksi, olisit he tulleet pilkatuksi ja vihattavaksi maailman herroilta. Nämät miehet ajattelit niinkuin moni nytkin sanoo: Pitäköön kukin vaarin itsestänsä, ei tarvitse maailmalle huutaa.

Mutta Vapahtaja ei taida semmoisia tunnustaa oikeaksi opetuslapseksi, jotka maailman kunnian tähden pitävät kristillisyyden salattuna, eikä tohdi tunnustaa maailman edessä, että he ovat Jeesuksen opetuslapset. Vaikka he muutoin olisit luonnosta siveät ja hurskaat, vaikka he muutoin tekisit Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa hyvää, ei he kuitenkaan tule kristittyin seuraan, ja heidän nimensä ei löydy elämän kirjassa.

Nämät miehet, Joosef ja Nikodeemus, olit siis luonnosta siveät ja hurskaat miehet. He olit vielä Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. He osotit myös rakkautensa Jeesusta kohtaan, koska he omalla kustannuksella korjaisit Jeesuksen ruumista hautaan. Mutta maailman kunnia esti heitä julkisesti tunnustamasta kristillisyytensä, ja sentähden olit he Vapahtajaa paitsi. Ei Jeesus ilmoittanut itseänsä heille, eikä kristitytkään saattaneet tunnustaa Joosefia ja Nikodeemusta kristityksi.

Ja koska vielä nytki löytyy senkaltaisia ihmisiä, jotka tahtovat maailman kunnian tähden salata heidän ajatuksiansa kristillisyydestä, jotka sanovat: ei tarvitse maailmalle huutaa, ja pitäköön kukin vaarin itsestensä, niin minä luulen, että Joosef ja Nikodeemus ovat vielä nytki elämässä, jotka ovat luonnosta siveät ja hurskaat. He ovat vielä olevinansa Jeesuksen opetuslapset, mutta maailman kunnian tähden ei viitsi ilmoittaa kristillisyyttänsä, ei kristityille, jotka ei ota salakristityitä seuraansa, ei myös maailmalle, joka ei kärsi semmoisia, jotka julkisesti menevät kristittyin puoleen.

Mutta minä pelkään, että Joosef ja Nikodeemus ei saa koskaan nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, sillä heidän nimensä ei ole mainittu kristittyin luvussa. Minkätähden Vapahtaja ei tullut kiittämään heitä sen hyvän työn edestä, jonka he osotit hänelle? Luonnollinen järki katsoo sen mahdottomaksi, että Joosef ja Nikodeemus pitäisit oleman helvetissä. Mutta missä he ovat sitte, koska he täällä armon ajassa ei ole tulleet kristityiksi?

Ja minkätähden he ovat pois suljetut kristittyin luvusta, vaikka he olit hurskaat miehet ja salaiset Jeesuksen opetuslapset? Sentähden, että maailman kunnia oli heille rakkaampi kuin Vapahtaja. Ei luonnosta siveät ihmiset tahdo mistantaa kunniaansa Jeesuksen tähden. He tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen. Ei he tahdo niin hulluksi tulla kuin opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolemista.

Toinen tutkistelemus. Kukas ensin näki Vapahtajan? Maria Magdalena. Mitä hyvää oli hän tehnyt Vapahtajalle? Ei mitään. Minkätähden Vapahtaja ilmoitti itsensä Marialle ensimmäiseksi? Sentähden ilmanki, että Marialla oli suurin muret ja suurin hätä Vapahtajan perään. Minkätähden sai Maria Magdalena ensimmäiseksi nähdä Jeesusta, joka ei ole mitään hyvää tehnyt hänelle, mutta Joosef ja Nikodeemus olit niin paljon hyvää tehneet hänelle, eikä saaneet mitään vaivoistansa?

Eiköhän Vapahtajan pidä kiittämän niitä, jotka tekevät hänelle hyvää? Joosef ja Nikodeemus olit tehneet senkaltaista hyvää työtä Jeesusta kohtaan, jota ei

moni ihminen olis tehnyt. Kuinka moni ihminen olis nyt ottanut sen vaivan päällensä, jota nämät miehet otit päällensä? Omalla kustannuksella ne miehet panit Jeesuksen ruumista hautaan. Omalla rahalla he ostit liinaa ja myrrhamia lähes sata naulaa. Heille tuli koko iso kustannus siitä hautaamisesta, eikä sentähden Vapahtaja tullut heidän tykönsä kiittämään heitä sen hyvän työn edestä.

Mutta Maria Magdalena, joka ei ole mitään hyvää tehnyt Vapahtajalle, sai sen suuren armon tuta, että hän ensimmäiseksi sai nähdä sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa. Siitä arvataan, ettei Vapahtaja huoli ihmisten hyvistä töistä, mutta katumuksen ja kaipauksen kyyneleet maksavat enempi Vapahtajan silmissä, kuin monet hyvät työt, joita yksi luonnosta siveä ihminen tekee.

Emme saata sanoa, että Marian kyyneleet ansaitsit tätä suurta armoa, vaan Jeesuksen armahtavainen sydän ei voinut, ei jaksanut, ei kestänyt enää salata itseänsä. Yksi murheellinen sydän vaikutti niin paljon, että Vapahtajan täytyi ilmoittaa itsensä. Katso murheellinen sielu, mistä tie menee taivaaseen! Se menee murheen laaksosta ahtaan portin kautta: Kyyneleillä ja huokauksilla täytyy sinun avata taivaan ovea.

Kolmas tutkistelemus. Kukas viimeiseksi näkee Jeesusta ylösnousseksi? Uskotoin Tuomas, joka ei usko, mitä muut opetuslapset todistavat. Kaikki muut opetuslapset olit jo nähneet Herran, mutta Tuomas oli vielä jäänyt näkemättä, koska hän epäuskonsa tähden ei tahtonut ollenkaan uskoa muitten opetuslasten todistuksia. Kuitenki tapahtui hänelle se suuri armo, että Vapahtaja osotti hänelle haavoja. Tässä näet sinä epäileväinen sielu, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä, ei ainoastansa murheellisille, katuvaisille ja alaspainetuille, vaan myös epäileväisille: Vaikka epäusko on yksi suuri synti, joka usein vaivaa katuvaisia ja saattaa heitä epäilemään Jumalan armosta.

Mutta kuollut usko on vielä pahempi. Sen kautta tuli Pietari ja myös muut opetuslapset petetyksi, sillä kuollut usko on välistä niin vahva olevinansa, ettei itse kuolema jaksa sitä särkeä. Niille, jotka makaavat epäuskossa ja epäilyksessä, on Vapahtaja niin

armollinen, että hän osottaa niille haavojansa, ja heidän täytyy viimein uskoa. Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, niille on perkele armollinen.

Kyllä vihollinen niitä säästää ja armahtaa, jotka kuollessa uskossa elävät. Ei ne koskaan epäile autuudestansa. Mutta niitä hän kiusaa ja ahdistaa epäilyksen kanssa, jotka Vapahtajan piinan ja kuoleman tähden itkevät ja parkuvat. Niitä murheellisia ja katuvaaisia sieluja panee vihollinen epäilemään, ettei Vapahtaja olekaan elämässä. Niille murheellisille opetuslapsille on vihollinen suuttunut. Ei vihollinen kärsi ollenkaan, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Mutta Jeesuksen murhamiehille on perkele armollinen. Niille hän lupaa hyvän palkan helvetissä, jotka imevät kristittyin verta. Niille Jeesuksen ristin vihollisille antaa maailman jumala pirun paskaa ja vanhaa hapatusta Pääsiäis leiväksi. Mutta nämät maailman ystävät ei saa nähdä Jeesusta, eikä luonnosta siveät ihmiset, Joosef ja Nikodeemus, vaan ainoastansa ne harvat sielut, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa: Maria Magdalena ensimmäiseksi ja Tuomas viimeiseksi, joka epäuskon tähden ei ole muitten opetuslasten todistuksia uskonut.

Tämä raukka on vielä epäuskossa ja epäilyksessä. Ei hän jaksa vielä uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, mutta murhe kuitenkin on, ja suuri kaipaus Jeesuksen perään. Jos omavanhurskaus ei olis hänessä niin suuri, jos hän ymmärtäis, kuinka paljon hän kiusaa sitä ristiinnaulittua epäuskollansa, niin vissimmästi hänki uskois, että Herra on totisesti noussut ylös, ja tulis hänelleki ilo Jeesuksen ylösnousemisesta.

Mutta meillä on semmoinen toivo, että Tuomaalle näytetään Jeesuksen kunnia, ja että hänen täytyy viimein uskoa. Armollinen Herra Jeesus, ilmoita itseäs murheellisille opetuslapsille, ennenkuin aurinko laskee. Osoita heille haavojas, että he uskoisit, että sinä olet se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas! Puhalla heidän pääl-

lensä, että he saisit Pyhän Hengen! Avaa heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään!

Ja te murheelliset opetuslapset, jos Jeesus anoo teiltä ruokaa, niin antakaat hänelle vähän mesileipää. Ei taidakaan olla teillä muuta ruokaa Pääsiäis pyhänä, kuin vähän mesileipää, joka on happamaton ja puhtaasta aineesta tehty. Olkaat vakuutetut siitä, että Herra Jeesus, joka on tänäpäivänä osoittanut itsensä teille, ja anonut teiltä ruokaa, antaa teille taivaallista mesileipää, koska te pääsette hänen kanssansa astumaan ylös taivaaseen ja olemaan hänen kanssansa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N : O
27A 2
PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1851

Filippus sanoi yhdelle pakanalle, joka oli lukemassa raamattua: Ymmärrätkös, mitäs luet? Ja hän vastais: kuinka siis minä taidan ymmärtää, ellei joku minua johdata? Ap. t. 8: 30 - 31.

Yksi juutalainen eli pakana, Etiopian drottningin kamaripalvelija, oli tullut Jerusalemiin apostolitten aikana, ja siellä hän oli ostanut itsellensä raamatun kirjan. Hän oli myös kuullut jotaki puhuttavan kristillisyydestä, niinkuin uskottava on, että siihen aikaan paljon arveltiin siitä kristinopista, jota maailman orjat pidit vääränä, ja ainoastansa ne harvat sielut, jotka olit itse koetelleet uskon voimaa, pidit oikeana.

Drottningin kamaripalvelija oli siis ostanut itsellensä raamatun kirjan, ja hän istui vaunussa ja luki raamattua, ei siinä tarkoituksessa, että hän sais synnille puolustusta, eikä hän lukenut raamattua siinä tarkoituksessa, että hän saattais kaataa kristillisyyttä, niin kuin muutamat näinä aikoina tekevät. He lukevat raamattua ja muita kirjoja siinä mielessä, että he pääsisit kaatamaan kristillisyyttä ja vastustamaan kristityitä.

Sillä siinä mielessä lukee myös perkele raamattua, että hän pääsis vääntämään Jumalan sanaa väärään mieleen. Ja sama

koulumestari opettaa myös orjiansa vääntelemään ja väärin ymmärtämään Jumalan sanaa omaksi kadotukseksensa. He hakevät Jumalan sanasta synnille puolustusta, ja selittävät raamattua niinkuin itse rietas. Ja jota enemmän he lukevat, sen sokeammaksi he tulevat, ja sanovat: "Olemmeko me sokeat?"

Mutta tämä mies luki raamattua siinä tarkoituksessa, että hän saisi oikean ylösvalaistuksen. Mutta hänen täytyi tunnustaa, ettei hän ymmärtänyt, mitä hän luki. Niin se taitaa käydä monen juutalaisen ja monen pakanan kanssa, että he lukevat raamattua, eikä ymmärrä, mitä he lukevat. Tälle äsken mainitulle miehelle oli kuitenkin tullut halu, että hän pääsis ymmärtämään, koska hän rukoili Filippusta, että hän selittäisi hänelle sen raamatun paikan, jonka hän oli luke-massa.

Mutta moni juutalainen on mielestänsä niin viisas, ettei hän tahdo yhtään selitystä kuulla. Sillä juutalaiset ja pakanat luulevat niin ymmärtävänsä raamattua, ettei he tahdo kuulla, kuinka Jeesuksen opetuslapset selittävät raamattua. Tämän aikaiset juutalaiset sanovat näin: "Kyllä me itse näemme kirjasta. Ei teidän tarvitse meille selittää mitään." Mutta ei tämä mies kuitenkaan sanonut ymmärtävänsä, mitä hän luki. Hän tunnusti siis sokeutensa siinä asiassa.

Mutta eipä tämän aikaiset juutalaiset tunnusta sitä, ettei he ymmärrä raamattua mitään, vaan he sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta." He sanovat siis niinkuin juutalaiset: "Olemmeko myös me sokeat?" Silloin sanoi Vapahtaja: "Jos te olisitte sokeat, niin ei olis teillä syntiä, mutta nyt te luulette näkeväanne, sentähden teidän syntinne pysyy." Niin sanoi Vapahtaja niille juutalaisille. Ja niin täytyy meidän sanoa niille mustilaisille, jotka täällä sotivat totuutta vastaan ja sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta."

Mutta mitäs sokeat raukat näkevät, jotka ovat sokeana syntyneet ja sokeana vaeltaneet 20, 30, 40, 50, 60 ja 70 ajastaikaa. Ei ne näe omaa kadotustansa, mutta kristityn elämässä he kyllä näkevät vikoja, niinkuin sen aikaiset juutalaiset näit vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Sama lasimestari, joka silloin oli lasisilmät juutalaisille laittanut,

on vielä tämän aikaisille juutalaisille laittanut senkaltaiset lasisilmät, joilla he näkevät hyvin opetuslasten vikoja. He sanovat näkevänsä raamatusta, että huoruus ja juopumus on luvallinen. Kuka tiesi varkaus ja viinakauppa myös tulee luvalliseksi, koska semmoiset miehet tutkivat raamattua, joiden silmät rietas on kääntänyt nurin, että heidän pitää uskoman valheita ja vihaaman totuutta.

Semmoisille miehille, jotka selittävät raamattua niin kuin rietas, on Pietari kirjoittanut näin: "Taitamattomat ja huikentelevaiset turmelevat Paavalin kirjoituksia, niin kuin muutki raamatut omaksi kadotukseksensa. Mitä semmoiset pakanat ymmärtävät raamatusta, koska he elävät vastoin raamattua ja puhuvat vastoin raamattua. He saavat semmoisen käsityksen raamatusta, että Vapahtaja on väärä opettaja ja kansan häiritsijä, joka ajaa ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Parempi olis, että he tunnustaisit sokeutensa niinkuin tämä kamari palvelija, josta alkupuhe oli. Hän tunnusti Filippukselle, ettei hän ymmärrä, koska ei ole johdattajaa.

Mutta kyllä fariseukset ja kirjanoppineet ymmärtävät, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan lapseksi. Ja samankaltaisen ylös valaistuksen ovat tämän aikaiset fariseukset saaneet raamatusta, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska yksi kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Mutta muutamat sokeat raukat ei tahdo tunnustaa, että he ovat sokeat ja ymmärtämättömät. Muutamat taas tuovat järjen skäliä edes ja sanovat näin: "Ei se ole niin suuri ihme, että me emme ymmärrä raamattua, koska opetuslapset ei ymmärtäneet vielä kirjoituksia, vaikka he olit niin monta ajastaikaa käyneet Vapahtajan koulussa."

Mutta miksis he sanovat siis: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs he näkevät kirjasta, jotka ovat sokeana syntyneet niinkuin hukan penikat? Se on kyllä tosi, ettei opetuslapsetkaan vielä ymmärtäneet kirjoituksia ennenkuin Vapahtaja avais heidän ymmärryksensä. Mutta suruttomat ei tahdo tunnustaa, että he ovat ymmärtämättömät, vaan he luulevat ymmärtävänsä, vaikka he ymmärtävät kaikki asiat nurin. Siinä pääsee rietas selittämään heille kaikki nurin ja sitte he sanovat:

"Kyllä me itse näemme kirjasta."

Mutta paras neuvo olis, että kaikki sokeat raukat tunnustaisit sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä, niinkuin drottningin kamaripalvelija. Se olis paras neuvo, että he rupeaisit rukoilemaan sitä suurta ristinkantajata, että hän avais kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen. Sillä ei ole moni ennen näitä aikoja ymmärtänyt kirjoituksia, ennenkuin se suuri raamatun selittäjä on ruvennut Mooseksesta ja profeetoista selittämään murheellisille opetuslapsille Emmauksen tiellä, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa menemän.

Ja te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, rukoilkaat sitä suurta raamatun selittäjää, että hän olis teidän kanssanne, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut. Kuule sinä tuntematoim raamattuun selittäjä murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 24: 13.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka tomppelit ja hitaat sydäimestä opetuslapset ovat uskomaan, mitä profeetat puhuneet ovat. Ja sen tähden rupeis Vapahtaja Mooseksesta ja profeetoista selittämään heille kaikki kirjoitukset, kuin hänestä olit. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman: Minkä tähden opetuslapset ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan kirjoituksia.

Meidän toivomme on, että se suuri raamatun selittäjä avaa heidän ymmärryksensä raamattuita ymmärtämään, niinkauan kuin he tiellä ovat, että he viimein rupeavat tuntemaan häntä leivän murtamisesta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Tutkikaat raamattuita, sillä ne todistavat minusta." Mutta juutalaiset lukevat raamattua niinkuin itse rietas ja sanovat kristityille: "Kyllä me itse näemme kirjasta." Mitäs te näette kirjasta, juutalaiset ja suruttomat pakanat? Näette ilmanki, että Vapahtaja on yksi kansan häiritsijä ja yksi suuri noita, joka ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. Mitäs te vielä näette kirjasta, te juutalaiset ja suruttomat pakanat? Te näette ilmanki kirjasta, että tämä kristillisyyden oppi, joka on saanut alkunsa

Jeesuksesta Natsareenuksesta, on yksi perkeleen oppi, ja sentähden teidän täytyy kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän opettaa kansaa, ruveten Galileasta niin tähän asti.

Ja mitäs te vielä näette kirjasta, te juutalaiset ja suruttomat pakanat, koska te sanotte itse näkeväanne kirjasta, mistä tie menee taivaaseen? Ilmanki sen näette kirjasta, että juopumus ja viinakauppa on luvallinen, koska te olette löytäneet niin paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämästä, että te saatatte soimata häntä juopumuksesta ja sanoa: "Katsokaat mikä syömäri ja juomari ihminen tämä on, publikaanein ja syntisten ystävä." Pankaat vielä lasi silmät nokan päälle, nimittäin ne lasi silmät, joita maailman kuuluisa lasimestari on teille tehnyt. Silloin tulevat puukstavit isommiksi. Te näette silloin paljon vikoja opetuslasten elämässä, ja saatatte sanoa Jeesuksen opetuslapsille niinkuin te ennen jo olette sanoneet Mestarille: "Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."

Mistäs on juutalaisille tulleet niin kirikkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä? Aivan kirjasta he näkevät, kuinka nämät kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit, katso, ne ovat kristityt, jotka saavat niin paljon kärsiä uskonsa tähden.

Sama usko on myös armonvarkailta, jotka ovat kirjasta nähneet, että katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta suuttuvat yhtä hyvin katuvaisille, jotka vaativat oikeata katumusta. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska armon varkaalle sanotaan tuomio. Hänellä on senkaltainen raamatun selittäjä povessa, joka osottaa hänelle, että Pyhän Hengen vaikutus on riettaan hengen vaikutus. Se sama raamatun selittäjä osottaa armon varkaalle, että yksi katuvaainen sielu on yksi väärä profeetta ja villihenki, joka pitää huoneesta ulos vedettämän ja kepillä pieksettämän.

Juutalaiset ovat niin pyhät ja niin hurskaat, ettei he mene pakanan huoneeseen, eikä ne tervehtele häntä. Mutta yhtä hyvin he kantavat vihaa Vapahtajalle ja poimivat kiviä, koska hän soimaa heitä ulkokullaisuudesta. Juutalaiset sanovat:

"meillä on Isä nimittäin Jumala", mutta aikovat tappa Vapahtajan, koska hän sanoo: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Ja vaikka he kantavat hengellistä vihaa sydämessään Vapahtajalle ja aikovat häntä tappa, yhtä hyvin sanovat he: "Kukas aikoo sinua tappa?"

Ei sokeat raukat tunne, että heillä on viha sydämessä. Vaikka he poimivat kiviä ja ottavat halkoja, yhtä hyvin sanovat he: meillä on rakkaus sydämessä, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Kuka tiesi, kenenkä ristin juuressa he makaavat, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Mutta kyllä he sentähden sanovat näkevänsä kirjasta, mistä tie menee taivaaseen.

Senkaltainen rakkaus on juutalaisilla ja armon varkailla, että he huutavat Palmusunnuntaina: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Ja pitkänä perjantaina he huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Ja senkaltaisen ylösvalaistuksen he ovat saaneet raamatusta, että murhaaja Barabbas pitää laskettaman irti, mutta Jeesus pitää hukutettaman.

Ja jos Filippus tulee kysymään heiltä: "Ymmärrätkös, mitä luet?" niin he sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta." Näkevät kyllä kirjasta sen verran, että juopumus ja kiros on luvallinen, huoruus ja varkaus on luvallinen, ahneus ja viinakauppa on luvallinen, Vapahtajan murhaaminen ja kristittyin vainoaminen on luvallinen. Mutta opetuslasten saarnaaminen, se on luvaton. Synnin soimaus ja tuomio, se on vastoin raamattua, vaikka kaikki profeetat ovat soimanneet ja tuominneet.

Sen verran ymmärtävät juutalaiset Jumalan sanasta, että oikea katumus ja oman tunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus. Mutta jos yksi juomari oksentaa ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa, se on Pyhän Hengen vaikutus. Semmoisen ylösvalaistuksen saavat nyt juutalaiset ja armon varkaat raamatusta, että hengellinen viha ja kristittyin pilkkaaminen on oikea totuus. Ja jos he noutavat valkean helvetistä, saavat he senkaltaisen ylösvalaistuksen, että he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta nyt voivat juutalaiset ja pakanat kysyä, kuinka Jeesuksen opetuslapset ymmärtävät raamattua, koska hän soimais

heitä sanoen: "O, te tomppelit ja hitaat sydämestä uskomaan, mitä profeetat ovat puhuneet!" Eipä nekään ymmärtäneet raamattua paremmin kuin me. Ja jos me emme usko, mitä nämät villihenget meille puhuvat raamatusta, niin eipä ne opetuslapsetkaan uskoneet, mitä profeetat ovat puhuneet Vapahtajasta, koska hänen häätyi soimata heitä epäuskosta.

Tässä paikassa luulee nyt yksi surutoin ihminen saavansa vettä myllynsä päälle. Jos vain joku vika havaitaan kristittyin uskossa eli elämässä, niin varsin saavat riettaan enkelit iloa siitä, sillä he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat täydelliset varsin, kuin he rupeavat konttaamaan. Mutta ei ole asia niinkuin riettaan enkelit luulevat, sillä Jeesuksen opetuslapsissa taitaa olla paljon puutosta vielä sekä uskossa että ymmärryksessä ja elämässä. Mutta ei suinkaan Jeesuksen opetuslapset sitä kiellä, että he ovat hitaat uskomaan ja huonot ymmärtämään, mitä profeetat ovat kirjoittaneet hänestä.

Mutta ei Jeesuksen opetuslapset pilkkaa Jumalan sanaa, koska yksi tuntematon vieras heille selittää, niinkuin Jeesus oli heille silloin vielä tuntematon, koska heidän silmänsä pidettiin murheen ja epäilyksen tähden. Jos opetuslapset olisit olleet niinkuin tämänaikaiset suruttomat, olisit he sanoneet sille tuntemattomalle raamatun selittäjälle: "Mitä sinun tarvitsee meille puhua? Itsellä meillä on kirja. Ja siitä me näemme."

Mutta eipä fariseukset ja kirjanoppineet nähneet, vaikka oli raamattu kädessä. He suutuit vain Jeesukselle, koska hän otti ja selitti heille yhden paikan raamatusta, joka passais heille. He ajoit hänet ulos kirkosta ja rupesit syöksemään häntä pahdan ylitse. Semmoinen hirmuinen faarti tuli vanhalle aatamille, koska yksi paikka tuli kohti. Mutta ei opetuslapset kuitenkaan suuttuneet raamatun selittäjälle, vaikka hän oli tuntematon heille, vaan enemmän he rupesit rakastamaan häntä, koska hän selitti heille kirjoituksia.

Ja vissimmästi soisit kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset, että joku selittäis heille raamattua. Sillä ensin ovat he ymmärryksen puolesta huonot ymmärtämään, ja sitte vielä hitaat sydämes-

tä uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat ovat hänestä puhuneet. Tämä ymmärtämättömyys tulee siitä, että heidän omassa sydämessänsä on yksi väärä raamatun selittäjä. Se on maailman rakkaus, joka kääntää heille raamatun sanat nurin, ettei he voi ymmärtää, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaan sisälle käymään.

Opetuslapset tunnustit uskonsa: "Me luulimme hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti." Mutta se oli ainoastansa yksi kuollut usko niin kauan, kuin heidän Vapahtajansa oli elämässä, mutta koska heidän Vapahtajansa kuoli, niin ei he jaksaneet enää uskoa, vaan lankeisit epäilykseen.

Kuinkas nyt on teidän kanssanne, te Jeesuksen opetuslapset, jotka vaellatte Emmauksen tiellä ja olette murheelliset? Ei ole teillä yhtään turvaa maailmaan, jonka te olette jättäneet. Mutta se näyttää niinkuin teillä ei olis yhtään oikeata turvaa taivaaseenkaan, koska teidän Vapahtajanne on kuollut. Kuinkas pitää teidän tuleman aikaan, koska ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla?

Yksi tuntematon raamatun selittäjä vaeltaa teidän kanssanne ja soimaa teitä: "O, te tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat kirjoittaneet ovat. Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa sisälle menemän? Tämä tuntematon raamatun selittäjä avaa teidän ymmärryksenne raamattua ymmärtämään, ja te tunnette jotakuta rakkautta häntä kohtaan, vaikka teidän silmänne ovat peitetty ettette tunne häntä.

Rukoilkaat siis, te murheelliset opetuslapset, että tämä tuntematon raamattu selittäjä menis teidän kanssanne kylään, johon te olette menemässä, sillä ehtoo on joutunut ja aurinko on laskenut. Se tuntematon ystävä, joka selittää teille raamatuita, on yksi hauska kumppani teidän murheessanne. Koska te olette epäilyksessä, koska Vapahtaja on kuollut teidän sydämässänne, ja ei ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, silloin on raamattu selittäjä teille yksi hauska kumppani, joka tekee teidän sydämenne palavaksi. Kuka tiesi te tulette häntä tuntemaan leivän murtamisesta, koska te tulette kylään.

Rukoilkaat sitä tuntematointa raamattuun selittäjää, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että hän seurais teitä kylään, ja sanokaat: "Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu, ja armon aurinko pian laskee. Pian loppuu tämä armon aika. Pian tulee pimeys. Ole meidän kanssamme, sinä tuntematoin raamattuun selittäjä ja seuraa meitä kylään!"

Ja meidän toivomme on, että se armollinen, ehkä monelle tuntematoin ystävää ja raamattuun oikea selittäjä kuulee murheellisten, epäileväisten ja maailmalta hyljättyin opetuslasten anomuksen ja rukouksen, ja menee heidän kanssansa kylään, ja että heidän silmänsä aukenevat. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelmat / Kansallisarkisto ja yliopistonkirjasto Helsinki /

N:o

27B

2

PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1854

Katso, minun palvelijani, minä häntä tuen, ja minun valittuni, jossa minun sieluni mielistyi. Minä olen hänelle minun henkeni antanut, hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Ei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla. Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman. Es. 42: 1 - 3

Profeetta Esajas puhuu 42 luvussa Vapahtajasta, jolle Jumala oli antanut henkensä, että hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Se merkitsee, että hänen pitää opettaman pakanoita tuntemaan oikeutta ja välttämään vääryyttä. Vaikka muutamat pakanat ovat niin paatuneet, ettei he ota opetuksia vastaan, vaikka kuinka heitä opetettaisiin, sillä pakanoilla on toinen koulumestari omassa povessa, joka opettaa heitä vastustamaan oikeaa oppia.

Mutta profeetta Esajas on sanonut, että Kristuksen pitää saattaman oikeuden pakanoille. Hänen pitää opettaman pakanoita ymmärtämään oikeutta, ettei pakanat pääsis sanomaan, ettei kukaan ole meitä opettanut. Tästä raamatun paikasta

on evankelista Matteus ottanut todistuksen, kuinka Vapahtaja on elänyt ja vaeltanut maailmassa.

Mutta maailman joukko luulee myös saavansa puolustusta tästä raamatun paikasta, koska nimittäin profeetta sanoo, ettei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla, niin saavat suruttomat sen käsityksen, että heränneet huutavat kaduilla, koska he neuvovat suruttomia parannukseen. Suruttomat ottavat vielä tämän raamatun paikan todistukseksi, ettei sovi kaduilla huutaa, koska profeetta on sanonut, ettei Vapahtaja ole niin huutanut, kuin nämät heränneet huutavat. Ja siitä päättävät maailman lapset, ettei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, vaan pitääköön kukin takanansa, mitä hän on saanut, sillä ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla.

Niin päättävät nyt vihollisen orjat, että tämä raamatun paikka on kokonansa heränneitä vastaan. Sillä heränneet muka huutavat kaduilla ja kujilla, mutta eipä ole Vapahtaja huutanut. Mutta me näemme Matteuksen evankeliumista, ettei ole evankeliumin kirjoittaja siihen lainhin ymmärtänyt tätä raamatun paikkaa kuin maailman joukko ymmärtää.

Profeetan tarkoitus on ollut, ettei Vapahtaja ole huutanut niinkuin maailman lapset huutavat, koska viina nousee päähän. Maailman juopuneet ihmiset huutavat kaduilla ja kujilla, koska he tulevat ulos viinaporvarin huoneesta. He huutavat silloin heidän juomalaulujansa ja huoralauluja. He huutavat kaduilla ja kujilla: perkele ja saatana! He ulvovat välistä niinkuin hukan penikat. Mutta Vapahtaja ei ole niin huutanut kaduilla, kuin juopuneet huutavat, vaan hän on saarnannut Jumalan sanaa maailman ihmisille. Ja siitä ovat maailman lapset suuttuneet hänelle.

Mutta jos yksi kristitty tahtoo seurata Vapahtajan esimerkkiä ja saarnata Jumalan sanaa maailman suruttomalle väelle, silloin sanoo maailman ihminen: "Ei tarvitse maailmalle huutaa, pitääköön kukun vaarin itsestänsä." Ja surutoin ottaa vielä todistuksen raamatusta sanoen: "Ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla."

Ja se on tosi, ettei ole Vapahtaja huutanut kaduilla, niinkuin maailman lapset huutavat, koska paloviina nousee päähän. Mutta kyllä on Vapahtaja niin huutanut

kaduilla ja huoneissa, että syntiset ovat saaneet kuulla, mihinkä paikkaan he joutuvat, jos totista katumusta ja parannusta ei tule.

Koska juopuneet huutavat kaduilla heidän jaarituksiansa ja heidän juomalaulujansa, sitä maailman lapset ei pidä kummana. Mutta jos yksi kristitty alkaa suruttomille muistuttamaan kuolemaa ja sitä edesvastausta, joka tulee katumattomille ja kääntymättömille, sitä he pitävät pahana ja sanovat heränneille: "Ei ole Vapahtaja huutanut kaduilla, niinkuin te huudatte."

Mutta kukas enemmän on huutanut parannusta kuin Vapahtaja? Ja sentähden ovat maailman ihmiset hänelle suuttuneet ja vihaa kantaneet, niinkuin maailman joukko vielä nytki suuttuu kristityille, koska he seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja saarnaavat suruttomille Jumalan sanaa. Sitä maailman ihmiset ei kärsi kuulla. Mutta juopuneita he kyllä kärsivät kuulla, sillä juopuneet huutavat sitä, jota kaikki suruttomat mielellänsä kuulevat.

Mitä profeetta Esajas sanoo Vapahtajasta: "Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei hänen pidä sammuttaman," sitä raamatun paikkaa omistavat armon varkaat itsellensä, ehkä se ei kuulu muille kuin katuvaisille. Koska armon varkaille julistetaan Jumalan ankara vanhurskaus, silloin he omistavat itsellensä Jumalan armoa ja sanovat: "Jumala on armollinen, ei hän meitäkään pane kadotukseen: Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman."

Mutta onkopa yksi surutoin ihminen särjetty ruoko, jolla on sydän niin vahva, kuin jalopeuran sydän. Onkos hän suitseva kynttilän sydän? Yksi särjetty ruoko on hengellisessä tarkoituksessa yksi särjetty sydän. Mutta onkopa suruttomalla ja katumattomalla yksi särjetty sydän? – Suitseva kynttilän sydän merkitsee, että uskon lamppu on sammunut. Mutta kuollut usko on niin vahva, ettei jaksa muu kuin Vapahtajan kuolema sitä ryöstää.

Vapahtajan kuoleman kautta puuttui opetuslasten kuollut usko. Ennen oli heillä vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman kautta loppui se entinen kuollut usko, ja epäusko tuli sijaan. Ei he enää uskoneet mitään. Silloin olit he suuressa

epäilyksessä, ja silloin oli heidän sydämensä niinkuin yksi suitseva kynttilän sydän. Mutta koskas suruttomille ihmisille tulee niin suuri epäily, että he epäilevät autuudestansa?

Kaikilla armon varkailla on niin vahva usko, ettei he suinkaan epäile autuudestansa. Mutta ei he sentähden tohdi sanoa itseänsä valmiiksi kuolemaan. Kuinkas saattaa yksi surutoin ja katumatoin ihminen omistaa itsellensä niitä raamatun paikkoja, jotka ei kuulu hänelle vaan ainoastansa katuvaisille sieluille? Joo! Tällä tavalla hän saattaa, koska hän varastaa armoa ja ajattelee näin: "minä olen katuvaimein", vaikka katumus ei ole koskaan tapahtunut. "Minulla on särjetty sydän", vaikka sydän ei ole särkynyt. "Minun sydämeni on niinkuin särjetty ruoko", vaikka se on vahva niinkuin kallio. "Minun uskoni on niin heikko, että se on niinkuin suitseva kynttilän sydän," ehkä usko on niin vahva, ettei muu kuin kuolema saata sitä ryöstää.

Katso, tällä tavalla saattaa yksi surutoin ihminen omistaa itsellensä niitä raamatun paikkoja, jotka kuuluvat heränneille ja katuvaisille. Mutta ne raamatun paikat, jotka kuuluvat suruttomille, niitä hän viskoo heränneille. Koska profeetta sanoo: "ei hän huuda kaduilla", niinkuin juopuneet huutavat, niin ottavat maailman lapset siitä todistuksen ja sanovat: "Ei Vapahtaja ole huutanut kaduilla, niinkuin heränneet huutavat." Ja kuitenkin on Vapahtaja saarnannut parannusta kaduilla.

Mutta suruttomat tuumaavat näin: "Vaikka Vapahtaja oliski saarnannut parannuksesta kaduilla, ei saa muut sentähden niin tehdä." Vaikka raamattu osottaa joka paikassa, että yhden kristityn pitää seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja elämän niinkuin hän on elänyt, ei surutoin joukko anna sitä myöten, vaan se tahtoo, että kaikki pitää oleman yhdenkaltaiset: Jos suruttomat menevät helvettiin, niin kristityt tulevat perässä. Mutta jos kristityt tulevat autuaaksi, niin maailman lapset kanssa tulevat autuaaksi. Semmoinen on maailman lasten usko, että kristityt ja suruttomat ovat yhdessä ja samassa kadotuksen kuopassa, ja ettei yksikään ole parempi toista.

Meidän pitää tänäpäivänä perään ajatteleman, mikä eroitus on opetuslasten

ja juutalaisten välillä? Eli mikä eroitus on Jeesuksen ristin vihollisten ja kristittyin välillä, koska me murheellisella sydämellä lähdemme käymään Emmauksen kylään tutkistelemaan niitä ihmeellisiä tapauksia, jotka näinä aikoina tapahtuneet ovat.

Meidän toivomme on, että se särjetty ruoko, josta profeetta Esaias puhuu, on yksi särjetty sydän, jota se armollinen Vapahtaja ei tahdo murentaa. Ja se suitseva kynttilän sydän, yksi pieni uskon kipinä, jota hän ei ole tahtonut sammuttaa. Älä sammuta kynttilän sydäntä, rakas Vapahtaja. Älä sammuta, vaan puhalla sen päälle, että se syttyis palamaan ja antais valoa niille murheellisille opetuslapsille, jotka istuvat pimeydessä ja odottavat päivän koittavan!

Sinä suitseva kynttilän sydän, älä sammu! Sinä pieni uskon kipinä, älä katoa! Sinä särjetty ruoko, älä murene! Sinä murheellinen sydän, älä murene! Sillä kynttilän tekijä on sanonut: "Suitsevaista kynttilän sydäntä en tahdo sammuttaa." Älä sammuta, taivaallinen kynttilän sytyttäjä! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin aurinko nousee! Isä meidän joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Luuk. 24: 13.

Opetuslapset Emmauksen tiellä ilmoittivat tämän päivän evankeliumissa, millainen usko heillä oli ollut ennenkuin Vapahtaja kuoli. Ja heidän puheestansa kuuluu myös, että heidän uskonsa oli loppunut. Mutta koska heidän silmänsä aukenit ja he tunsit Vapahtajan leivän murtamisesta, tuli heille taas se usko, että Vapahtaja oli elämässä.

Meidän pitää nyt ottaman näistä opetuslapsista esimerkin ja perään ajatteleman: Ensimmäiseksi. Minkälainen usko oli näillä opetuslapsilla, koska Vapahtaja oli elämässä? Toiseksi. Mikä usko oli heillä Vapahtajan kuoleman jälkeen? Kolmanneksi. Mikä usko oli heillä Vapahtajan ylösnousemisen jälkeen?

Me toivomme, että Vapahtaja tulee kumppaniksi niille murheellisille opetuslapsille, jotka vaeltavat Emmauksen kylään, ja selittää heille raamattua, ja että he tulevat häntä tuntemaan leivän murtamisesta.

Ensiksi. Minkäkaltainen usko oli näillä

opetuslapsilla, ennenkuin Vapahtaja kuoli? Heillä oli se usko, että hänen piti lunastaman Israelin, ei perkeleen vallan alta, mutta keisarin vallan alta. Opetuslapsilla oli se tarkoitus, että Vapahtaja tulee heille kuninkaaksi, ja että he pääsevät hänen kauttansa rikastumaan ja herroiksi tulemaan. Heillä oli maailma mielessä niin kauan, kuin he olit siinä kuollessa uskossa. Ei he sitä ajatelleet, että he kristillisyyden tähden mistantavat tavaransa ja kunniansa, vaan he luulit voittavansa maallisen tavaran ja kunnian kristillisyyden kautta.

Sama usko on vielä muillaki kuolleen uskon tunnustajilla, että he kristillisyyden kautta voittavat tavaran ja kunnian. Ei yksikään siinä tilassa usko, että hän kristillisyyden tähden mistantaa kunniansa ja omaisuutensa. Ei niillä raukoilla johtunut mieleen, että yksi hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisempi kuin maallinen vapahtaja. Ja mistä ne tiesit silloin, että he olit perkeleen alamaiset? He pidit ainoastansa vaivana ja häpeänä olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset ja maksaa pakanoille veroa. Se kävi kovin heidän kunniansa päälle, että heidän piti vielä palveleman yhtä pakanallista esivaltaa ja maksaman pakanoille veroa.

Opetuslapset pidit itsensä jo silloin kristittynä. Ja kuinkas se sopii, että yksi kristitty pitää palveleman pakanoita ja maksaman veroa? Eiköhän se olis somempi, että pakanat maksaisit kristityille veroa? Niin ajattelevat vielä nytki kaikki kuolleen uskon tunnustajat, jotka pitävät itsensä kristittynä, vaikka ei he tohdi sentähden tunnustaa itseänsä Jumalan lapsiksi. He valittavat, että vero on raskas, että laki on kova, että hallitus on väärä. He tahtoisit päästä vapaaksi siitä raskaasta verosta.

Ei he sitä tunne, että perkeleen vero on vielä raskaampi kuin kuninkaan eli keisarin vero. Riettaalle he maksavat mielellänsä veron, mutta maalliselle kuninkaalle he ei tahdo maksaa veroa. Ja jos senkaltainen herra tulis, joka lupais heille vapauden kaikesta verosta ja ulosteosta, niin myös ruokkis heitä, ja antais heille viinaa, se kelpais heille vapahtajaksi ja sen päälle he uskoisit.

Mutta senkaltainen herra, joka haukkuu ja soimaa vääryydestä ja jumalattomasta

elämästä, ja vielä päälliseksi kantaa viinaporvareitten päälle, ja juomareitten päälle, kantaa kruunun varkaitten päälle, ja huorain päälle. Semmoinen herra olis heidän mielestensä pahempi kuin itse vihollinen. Jos nyt kuningas eli keisari olis vielä pakana, niin sanoisit kaikki: "Onkos yksi kristitty velkapää maksamaan pakanoille veroa?" Ei vaan yksi kristitty pitää oleman vapaa kaikesta verosta, ja pakanat pitäisit maksaman veron, mutta ei kristityt pakanoille.

Semmoinen usko oli nyt opetuslapsilla, että Vapahtaja tulee Israelia lunastamaan pakanain vallan alta, mutta ei perkeleen vallan alta. Ja mistäpä he silloin vielä tiesit, että he olit perkeleen vallan alla? Ei suinkaan ne ihmiset tunne, että he ovat perkeleen vallan alla, jotka juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ne luulevat, että Jumala on heille armollinen. Mutta maallinen laki, joka semmoisia rankaisee, on kova ja väärä. Ja semmoinen hallitus, joka antais kaikkien huorien ja varkaitten elää rauhassa, se olis vasta hyvä hallitus. Koska nyt opetuslasten sydän oli kokonansa kiinni maailmassa, odotit he senkaltaista Vapahtajaa, joka pelastais heitä pakanain vallan alta, ja tekis heitä tuomareiksi ja herroiksi.

Toiseksi. Mikä usko oli näillä opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen? Ei heillä ollut mitään uskoa. He uskoit ennen sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Mutta koska Vapahtaja kuoli, loppui heidän uskonsa peräti. Ei he saattaneet enää uskoa sen entisen Vapahtajan päälle. Ja ehkä heidän uskonsa oli ennen olevanansa niin vahva, ettei kuolemakaan olis saattanut heidän uskonsa ryöstää, tuli heidän vanha uskonsa viimein niin heikoksi, ettei ollut toivoakaan enää, että he tässä maailmassa saavat nähdä Herraa.

Ja siitä nähdään siis, että sen entisen vanhan kuolleen uskon alla, joka on olevanansa vahva ja särkymätöin, makaa yksi salainen epäusko, joka ei tule ilmi, ennenkuin se maallinen Vapahtaja kuolee. Tässä kuolevaisessa ilmassa luottavat kaikki kääntymättömät ihmiset yhden väärän Vapahtajan päälle. He luottavat yhden katoavaisen ja kuolevaisen Vapahtajan päälle. He luulevat voittavansa tavaraa

ja kunniaa Vapahtajan kautta. He kiittävät kauniilla rukouksilla, koska he saavat rauhassa palvella sitä jumalaa, joka on peräsuolella.

Yksi varas myös saattaa kiittää Jumalaa sen edestä, että hänen varkautensa on menestynyt, ja ettei kukaan ole nähnyt häntä varastamassa. Yksi huora saattaa myös kiittää Jumalaa sen edestä, ettei kukaan ole saavuttanut häntä puhtaan riettauden päältä. Mutta mikäs Jumala se on, jota katumattomat huorat ja katumattomat varkaat rukoilevat? Onkohan se Jumala taivaassa eli helvetissä? Minä pelkään, että suruttomain ja katumattomain Jumala on helvetissä. Mutta sen Vapahtajan päälle ne parhaiten luottavat, joka heitä ruokkii ja ylöspitää. Sen Vapahtajan päälle viinaporvarit parhaiten luottavat, joka on opettanut heitä viinakauppaa pitämään ja vääryydellä voittamaan. Ja se jumala, joka opettaa heitä viinakauppaa pitämään, on peräsuolella.

Huorat ja juomarit luulevat, että Jumala teki heitä köyhäksi, koska he lihan himon tähden ovat haaskanneet omansa. Ei he usko, että se jumala, joka teki heitä köyhäksi, on peräsuolella, vaikka rietas on opettanut muutampia vääryydellä rikastumaan, ja muutampia tehnyt köyhäksi.

Niin tyhmä on yksi luonnollinen ihminen, että hän luulee Vapahtajan kautta voittavansa tavaran ja kunnian. Mutta koska nyt tämä maallinen Vapahtaja kuolee, silloin loppuu kaikki usko. Koska omatunto herää, rupeavat synnit ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Vapahtaja ristiinnaulitaan ihmisten sydämessä syntein tähden. Ja silloin kuolee se Vapahtaja, jonka päälle ihmiset ovat ennen luottaneet, ja epäusko tulee sijaan.

Mihinkäs nyt on murheellisilla opetuslapsilla turva, koska vanhin kuoli, jolta he luulit saavansa elatusta? Orpolasten täytyy nyt nälkään kuolla. Milläs pitää heidän elämän, koska se Vapahtaja kuoli, jonka päälle he olit luottaneet? Ja maailma on tullut hirveäksi, sydän on tullut murheelliseksi, ihmiset ovat ruvenneet vihaamaan, synnit rupevat karvastelemaan, vihollinen rupea päälle käymään.

Ei maailmaan ole turvaa enää, eikä taivaaseen, koska Vapahtaja kuoli. Nyt taitaa tulla vasta hätä opetuslapsille, kos-

ka usko loppui, rakkaus loppui, siveys loppui, ja rukoukset lopuit. Jos Vapahtaja ei tule pian opetuslasten tykö, niin he kuolevat murheesta ja epäilyksestä. Mutta ei kuitenkaan Jeesus saata murheellisia opetuslapsiansa antaa hukkoa epäilyksessä, vaan silloin, koska suurin hätä on, tulee hän selittämään raamattua heille. Ja viimein hän ilmoittaa itsensä heille. He tuntevat hänet leivän murtamisesta.

Kolmanneksi. Minkäkaltainen usko on Jeesuksen opetuslapsilla ylönousemisen jälkeen? Yksi elävä usko ja vakuutus Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ei kuitenkaan ole tämä usko niin vahva, kuin se entinen kuollut usko, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Vaan se elävä usko on usein heikko, ja suuren sodan kanssa yhdistetty, niin että opetuslapset Jeesuksen ylönousemisen jälkeen vaeltavat hopusti ilmoittamaan muille opetuslapsille, että Herra oli heiltä tuttu.

Siinä uskossa, joka tulee opetuslapsille ylönousemisen jälkeen, on ensiksi suuri pelko ja hartaus, toisinansa murhe ja kaipaus, välistä ilo ja riemu Pyhässä Hengessä, toisinansa kovat kiusaukset ja epäilykset. Ja mitkä vielä ovat elävän uskon tuntomerkit? Yksi suuri halu ilmoittaa muille opetuslapsille heidän koettelemuksiansa ja puhua kristillisyydestä.

Ennen, kuolleessa uskossa, ei ole puhuttu mitään kristillisyydestä. Ja vaikka Vapahtaja silloin puhui paljon kärsimisestänsä, niin ei he silloin ymmärtäneet mitään sovinnosta, katumuksesta ja uudesta syntymisestä. Silloin on ollut ainoastansa yksi turha luottamus sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ja niinkuin kuolleessa uskossa on yksi suuri hengellinen sokeus, niin he ymmärsit Jumalan sanan aivan väärin. He käsittit raamatun nurin ja luulit sen ulosluvatun Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, vaikka profeetat olit puhuneet hengellisestä Vapahtajasta.

Ja ehkä Vapahtaja oli puhunut monta kertaa kuolemastansa, ei he sitä puhetta ymmärtäneet. Ja niin se vielä nytki tapahtuu kaikille kuolleen uskon tunnustajille, että he kääntävät Jumalan

sanaa nurin: aivan maallisiin mikä kuuluu hengellisiin. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tulee opetuslapsille suuri murhe. Koska tunto herää on Vapahtaja ristiinnaulittu ihmisen sydämessä syntein paljouden tähden. Ja silloin tulee heränneille suuri halu kuulla, kuinka Jumalan sanaa selitetään. Se tuntematon vieras, joka selittää murheellisille sieluille Jumalan sanaa Kristuksen kärsimisestä, on heränneille sieluille rakas. He rupeavat häntä rukoilemaan: "Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut."

Te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, jotka vaellatte Jeesuksen kanssa, ehkä teidän silmänne ovat murheen ja epäilyksen tähden pidetyt, ettette tunne häntä, ruvetkaat nyt hartaasti rukoilemaan sitä tuntemointia raamattuun selittäjää, että hän menis teidän kanssanne kylään, koska armon aurinko on laskenut, ennekuin se suuri hengellinen pimeys tulee. Rukoilkaat sitä tuntemointia matkakumppania, että hän menis teidän kanssanne kylään, johonka te olette pyrkimässä.

Kukas tiesi, teidän murheen ja epäilyksen tähden pidetyt silmänne avataan Emmauksen kylässä. Kukas tiesi, jos te tulisitte tuntemaan sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa leivän murtamisesta. Rukoilkaat sitä tuntemointia matkakumppania, että hän avais sokean raukan silmät ymmärtämään raamattua, koska hän selittää teille Mooseksen ja profeettain kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta.

Rukoilkaat, te köyhät ja väsyneet matkamiehet, te murheelliset ja maailmalta ylönkatsotut opetuslapset sitä tuntemointia raamattuun selittäjää, ettei hän jättäis teitä murheeseen ja epäilykseen, koska armon aurinko on laskenut ja kuoleman ehtoo on joutunut; vaan että se tuntematon matkakumppani seurais teitä kylään, ja olis teidän kanssanne, koska se hengellinen pimeys tulee teidän päällenne, koska ette enää näe vaeltaa edemmäksi.

O! Sinä tuntematon raamattuun selittäjä! Avaa kaikkein sokeain raukkain ymmärrys. Selitä kaikille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille Mooseksen ja profeettain kirjoituksia Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta, että hei-

dän sydämensä tulis palavaksi, että heidän silmänsä viimein aukenisit, ja he tulisit sinua tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 28

1

SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ

Siihen aikaan, koska Samarian kaupungissa oli suuri nälkä, tapahtui, että yksi vaimo oli nälän tähden keittänyt poikansa ja syönyt sen; mutta toinen vaimo ei antanut poikaansa tappa. Koska Samarian eli Israelin kuningas sai kuulla sen kauhistuksen, että vaimo oli nälän tähden keittänyt ja syönyt poikansa, suuttui hän profeetalle Elisalle, joka oli Jumalan puolesta luvannut, että Israelin kansa pitää tuleman pelastetuksi vihollisen sodalta. Ja kuningas luuli, että profeetta oli valehdellut, sentähden hän aikoi tappa profeetan. Mutta profeetta Elisa sanoi Israelin vanhimmille: "oletteko te nähneet, kuinka se murhamiehen poika on lähettänyt ottamaan minun päätäni pois? Silloin tuli kuninkaan sanan saattaja profeetan tykö, ja sanoi: "Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?" 2. Kun. 6: 25 - 33.

Luonnollinen ihminen odottaa Herraa niin kauan, kuin hänelle kaikki hyvin käy, mutta koska Herra ei tule pian auttamaan, sanoo hän: "Mitä minä enää odotan Herraa."? Se tahtoo sanoa: Ei Jumalalta tule mitään. Ja sitte hän rupeaa vihaamaan niitä, jotka ovat häntä kehoittaneet odottamaan apua Jumalalta. Niin ajatteli tuo paha kuningas, että se oli profeetan syy, että niin suuri nälkä tuli kaupunkiin, että vaimo keitti ja söi poikansa.

Mutta profeetta antoi taas Jumalan puolesta yhden armollisen lupauksen, että Herra totisesti pelastaa kaupungin, ja että eloa toisena päivänä myydään hyvin halpaan. Mutta kuninkaan päämies ei uskonut Jumalan lupauksia profeetan suun kautta, vaan sanoi: "Katso, jos Herra tekis vielä akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?" Niin sanoi profeetta kuninkaan päämiehelle: "Katso, sinun silmilläs pitää sinun sen näkemän, mutta ei sinun

pidä siitä syömän." Ja niin tapahtui profeetan Elisan ennustuksen jälkeen, että kuninkaan päämies sai nähdä silmillänsä Jumalan viljaa, mutta ei hän saanut maistaa, sillä hän poljettiin kansalta kuoliaaksi. Nämät asiat ja tapaukset seisovat kirjoitettuna 2. Kuningasten Kirjassa 6. ja 7. luvussa.

Moninaiset ovat epäuskon vaikutukset, niinkuin tämä kuninkaan päämies osotti epäuskonsa julkisesti, koska hän sanoi: "Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?" Se kuuluu olevan kärsimättömyys ensimmäinen epäuskon hedelmä. Koska ihminen ei saa mieltänsä myöten, tulee hän kärsimättömäksi ja suuttuu Jumalalle. Ei hän suutu riettaalle, joka teki hänen onnettomaksi, vaan Jumalalle hän suuttuu, joka ei auta niin pian kuin ihminen tahtoo. Ei tämä paha kuningas suuttunut viholliselle, joka piiritti kaupungin ja nälytti ihmisiä, vaan Jumalan palvelijalle hän suuttui, joka oli Jumalan puolesta luvannut apua hänelle. Ja koska nälkä ahdisti kansaa niin kovin, että muutampi tunnotoin vaimo keitti ja söi poikansa, niin kuningas vihastui profeetalle, niinkuin hän olis syypää ollut siihen, että vihollinen piiritti kaupungin. Vai oliko profeetta syypää siihen, että se tunnotoin vaimo söi poikansa nälän tähden? Niin ilmanki luuli se paha kuningas, että Jumalan palvelija oli syypää kaikkien onnettomuuteen ja viheliäisyyteen, kuin kansalle tapahtui.

Koska rietas kääntää uskottomain silmät nurin, alkavat he kantamaan kristittyin päälle, että Jumala niitten tähden rankaisee pakanoita. Vaikka muutamilla suruttomilla on se usko, että kristittyin tähden säästetään maailmaa. Mutta kuin vielä pakanoilla on se usko, että Jumala varjelee heitä kaikesta onnettomuudesta, ei kristittyin tähden, mutta muutoin pakanain siveyden tähden, sillä pakanoilla on semmoinen usko, ettei pakanat ole pahemmat kuin kristityt. Ja pakanat ei pidä kristityitä ollenkaan ihmisenä, niin kauan kuin kristityt tuomitsevat pakanoita. Mutta jos kristityt lakkaisit tuomitsemasta pakanoita, ja alkaisit juomaan, huoraamaan ja tappelamaan pakanoitten kanssa, sitte vain pakanat uskoisit, että kristityt ovat oikeat ihmiset. Ja pakanain viha loppuis

varsin, jos kristityille tulis sama usko ja sama elämä kuin pakanoilla on.

Profeetta Elisa oli nuhdellut Israelin kansaa jumalattomasta elämästä, ja kuningas oli myös vihainen hänelle. Kuitenki sai Jumalan palvelija elää niin kauan, kuin ulkonainen hätä oli, ja profeetta oli myös luvannut Jumalan puolesta, ettei viholliset pääse kaupunkia raiskaamaan. Mutta kaikki kärsivällisyys loppui, niin pian kuin yksi pahanilkinen ja tunnotoin vaimo tappoi poikansa ja söi sen, nälän tähden. Kuninkaan järki loukkaantui siitä, ja nyt hän päätti sokealla järjellensä, että profeetta oli väärä profeetta, koska ei apua tullut pian profeetan lupauksen jälkeen.

Nyt piti hänen opettaman tuota väärää profeettaa, joka oli muka valehdellut, koska hän oli kehoittanut kuningasta ja kansaa odottamaan apua ylhäältä eikä tämä apu tullut niin pian, kuin kuningas toivoi. Sitte loppui kaikki kärsivällisyys, kaikki usko, kaikki toivo, ja se väärä profeetta, joka oli muka valehdellut, piti nyt ensin saaman hyvin ansaitun rangaistuksen. Mutta tuo pahanilkinen vaimo, joka semmoisen kauhistavaisen työn oli tehnyt, pääsi kaikesta rangaistuksesta.

Semmoinen on yhden pakanallisen ihmisen usko ja autuuden järjestys. Kristitty, joka kehoittaa parannukseen, pitää tapettaman, mutta se, joka tekee kauhistavaisia töitä, se pääsee kaikesta rangaistuksesta. Pakana suuttuu kristityille sen hyvän opetuksen edestä, mutta vihollisille hän ei suutu, eikä myös toisille pakanoille, jotka tekevät kauhistuksia. Tämä paha kuningas heitti kaiken vihansa profeetan päälle, joka oli viatoin, mutta sille murhaajalle hän ei suuttunut, joka oli poikansa keittänyt ja syönyt.

On se vielä toinen esimerkki kuninkaan päämiehen epäuskosta, joka osoittaa, ettei hän uskonut ollenkaan, että Herra saattaa kansaa auttaa nälästä ja vihollisen ahdistuksesta. Tämä päämies osoitti nimittäin epäuskonsa myös sillä sanalla, kuin hän sanoi: "Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa? Hän ajatteli ilmanki, ettei auta enää Herran päälle luottamus, koska Herra niin kovin rankaisee, että vanhimmat nälän tähden syövät lapsiansa. Mutta vielä toinen sana ilmoitti hänen epäuskonsa. Koska

profeetta antoi hänelle sen lupauksen, että jauhot tulevat toisena päivänä niin halvaksi, ettei ole koskaan niin halpa ollut, niin sanoi kuninkaan päämies profeetalle: "Katso, jos Herra vielä tekis akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?"

Tämä oli ainoastansa yksi maallinen asia, ja niinmuodoin mahdollisempi kuin hengelliset asiat, jotka työläästi uskotaan. Ehkä moni sanoo, ettei ihminen voi ruumistansa uskoa Jumalan haltuun. Mutta kuinka hän sitte sielunsa uskoo, jos hän ruumistansa ei usko, joka on kuitenkin se halvempi osa ihmisestä? Kyllä sentähden kaikki pakanat helposti uskovat molemmat, koska hätää ei ole, mutta hädän aikana ne ei usko kumpaakaan.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laveammalta katselemaan epäuskon vaikutuksia, ja kuinka hirmuisesti epäusko on juurtunut ihmisen sydämeen. Mutta se suuri uskon alkaja ja päättäjä, joka on monta epäuskoista sielua pelastanut epäuskon ja epäilyksen suosta, vetäköön ja nostakoon niitä raukkoja epäilyksen suosta, jotka ovat vajoamassa kainaloihin asti. Ja sinä epäuskoinen Tuomas, pistä sormes naulain reikään jos tohdit, eli peitä silmäs ja mene häpeämään. Varoita vain, ettes kisko Jeesuksen haavoja uudesta, jos sinä rupeat mustilla sormilla kaivamaan hänen haavojansa. Kuule sinä suuri uskon alkaja ja päättäjä epäileväisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 20: 19

Koska moni Tuomas vielä epäuskon kanssa taistelee, vaikka hän on totisesti Jeesuksen opetuslapsi, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman ja tutkisteleman: Minkä tähden Tuomas ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat? Pistä nyt sormesti naulain reikään Tuomas jos muutoin et tahdo uskoa.

Tuomas on totisesti nähnyt Jeesuksen kuolevan ristin päällä. Hän on seisonut muitten opetuslasten kanssa ristin kohdalla. Hän on itkenyt ja parkunut muitten opetuslasten kanssa. Tuomaan vanha usko on siis peräti loppunut. Ei hän jaksa enää uskoa, ehkä kuka sanois hänelle, että Jeesus on elämässä. Ei Tuomas usko,

että muutkaan ovat nähneet Herran. Siinä nyt on yksi epäuskon hedelmä, että Tuomas ei usko muitakaan opetuslapsia olevan paremmassa tilassa. Ei hän usko, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran.

Mutta missäs Tuomas silloin oli, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmestyi? Olikohan Tuomas silloin viinaporvarin talossa? Emme voi sitäkään uskoa, että hän oli viinaporvarin talossa, sillä Jeesuksen murhaajat ja sotamiehet pruuukaavat viinaporvarin talossa käydä pääsiäispäivänä. Onkohan sitte Tuomas naimisen raadissa, koska hän ei ole opetuslasten seurassa pääsiäispäivänä? Minä uskon, että Tuomalla on niin suuri murhe Vapahtajan kuolemasta, ettei hän jaksa huorain perässä juosta. Sillä huorat, ja erinomattain ne siveät huorat, laittavat pääsiäispäivänä naimisia ja häitä. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka ovat katumuksessa ja epäilyksessä, ei jaksa sentähden huorain perässä juosta pääsiäispäivänä.

Taikka olikohan Tuomas mennyt Nikodeemuksen tykö arvelemaan, mihinkä paikkaan Jeesuksen ruumis oli viety? Ei sekään ole uskottava, että Tuomas jaksoi käydä yhden siveän maailmanherran tykönä. Mutta joku maallinen reissu hänellä oli edessä, koska hän ei ollut muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa.

Minä luulen, että Tuomas oli silloin vaeltamassa yksinäisyydessä, sillä hän oli tosin suuressa epäilyksessä, mutta hän oli semmoinen hengellinen nauta, joka tahtoo aivan yksin vaeltaa, ja yksin hakea tietä taivaan valtakuntaan. Ei semmoinen ihminen pysy opetuslasten seurassa, eikä hän pysy taas maailman joukossa; mutta tulee hän välistä kristittyin kokoukseen. Ja jos toiset opetuslapset puhuvat jotaki hänelle Kristuksen ylösnousemisesta, niin hän sanoo varsin: "Ellen näe hänen käsissänsä naulan reikää ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko."

Onnetoin olet Tuomas rukka, koska et usko ollenkaan, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran. Et sinä usko heitäkään kristityksi. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on elävän uskon kipinä. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on nyt ilo sydämessä Kristuksen ylösnousemisesta, vaikka sinulla ei ole

muuta kuin epäily, murhe ja epäusko. Voi! Voi! sinua Tuomas parka! Onnetoin sinä olet sen epäuskon kanssa, ja jos Jeesuksella ei olis niin suuri rakkaus sinua kohtaan, että hän tahtoo vielä sinuaki siitä surkeasta epäuskon tilasta ylös vetää, niin sinä menisit pian sen epäuskosti kanssa helvettiin. Menisit pian Juudaksen jälkiä seuraamaan. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas parka, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta nyt sanoo Tuomas: "Minä tiedän, että Jeesus on totisesti kuollut, mutta en minä saata uskoa, että hän on totisesti ylösnoussut, ehkä sen kuka sanois minulle." Mutta tiedätkös, Tuomas, kuinka suuri vaiva on Jeesuksella sinusta sinun epäuskos tähden? Koska et saata eli tahdo uskoa, mitä muut opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta, niin sinun surkea sielun tilas tulee Jeesukselle suureksi vaivaksi. Sinä kiusaat Jeesusta niin paljon epäuskollas, että sinä saatat hänet murheelliseksi. Hänelle on jo tullut suuri murhe siitä onnettomasta Juudaksesta, joka vilpistyi pois siitä piiskuisesta laumasta, ja sillä tavalla meni yksi onnetoin eksynyt lammas synnin metsään, ja tuli kaikille pedoille ruoaksi.

Vielä hänen piti saaman murhetta Tuomaasta, joka myös on joutunut murheeseen, ja kuitenkin rakastaa häntä, ja tahtois uskoa, mutta ei kuitenkaan usko, sillä omavanhurskaus on noussut päähän ja saarnaa siellä järjessä: "Ei ole Jeesus noussut ylös; ja ellen näe hänen käsissänsä naulain reikää ja pistä sormeani naulain siaan, en minä usko." Ja minkätähden et sinä usko, Tuomas, että Jeesus on ylösnoussut? Jaa, sentähden sinä olet niin epäuskoinen, että sinulla on ylön suuri järki pääkallossa. Omavanhurskaus ja itseys nousi päähän, ja sinä uskot nyt, mitä omavanhurskaus saarnaa järjessä. Mutta et sinä usko, mitä raamattu todistaa; et sinä usko, mitä muut opetuslapset todistavat.

Uskotkos sinä, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran? Et sinä taida sitäkään uskoa. Vai onko sinulla semmoinen tunto, että sinä et ole mahdollinen näkemään? Älä huoli, et sinä ole tosin mahdollinen näkemään, mutta sinun pitää

kuitenki näkemän, että viimein uskoisit, sillä muutoin sinä menet epäuskon kanssa helvettiin. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta koska sinä olet uhannut, Tuomas, ettet usko, ennenkuin sinä sormes pistät naulan siaan, niin koeppas nyt, Tuomas, kuinka rohkea sinä olet pistämään, koska Jeesus tulee ja kääsee sinun pistää. Kukas tiesi, tohditkos sentähden pistää, vaikkas olet uhannut. Kuka tiesi ovatko sinulla niin puhtaat sormet, että sinä uskaltaisit niillä sormilla ruveta Vapah-tajan haavoja koettelemaan. Katso perään, Tuomas, kuinka puhtaat sormet sinulla on, ennenkuin sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan. Sinun pitää muistaman, Tuomas, ennenkuin sinä menet Jeesuksen haavoja sormillasti koettelemaan, sinun pitää muistaman, että sinä olet ennen niillä sormilla välistä vanhaa hapatusta sotkenut, ja välistä pirun paskaa kaivanut, ja kuka tiesi olet niillä sormilla huoranki persettä kaivanut. Ja nyt sinä olet aikonut niillä sormilla ruveta Jeesuksen haavoja kaivamaan. Kukas tiesi, Tuomas, tohditkos sentähden pistää sormi-asti naulain reikään.

Minä luulen, Tuomas, että sinun täytyy mennä loukkoon häpeämään, koska itse Herra Jeesus, se ristiinnaulittu, osoittaa sinulle haavojansa ja kääsee pistää. Miksikä sinä et pistänyt, Tuomas? Älä ole epäileväinen vaan uskovainen. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se ristiinnaulittu Herra Jeesus on sinulle osoittamassa haavojansa, ennenkuin hän astuu ylös taivaaseen, ja sinä jäät maan päälle ikävöitseämään ja huutamaan: "Jeesus, Daavidin poika!" Kuuleeko hän enää sinun huokauksias taivaassa, koska hän on niin kaukana sinusta? Kuuleeko hän enää katuvaisten ja epäileväisten huutoa, koska hän on mennyt taivaaseen, ja on täällä jo osoittanut haavojansa epäileväisille sieluille, eikä ole uskoneet.

Kuinka monta kertaa on se ristiinnaulittu osoittanut haavojansa niille raukoille, jotka epäuskon tähden istuvat pimeyden luolassa ja huokaavat. Kuinka monta kertaa on hän jo soimannut epäuskon vankeja, jotka ei ole uskoneet, että hän on ylösnoussut. Mutta aina ne raukat kiusaavat sitä taivaallista van-

hintaa. Aina ne saattavat Jeesusta murheelliseksi. Aina ne sulkevat itsensä ulos taivaan valtakunnasta. Aina ne tahtovat tehdä Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi. Aina he antavat Jumalan karitsan veren hukkaan maahan vuotaa. Kukas tiesi, kuinka monta pisarata enää tippuu Jeesuksen haavoista. Kukas tiesi, jos ei ole jo viimeiset pisarat tippumassa syntisen maan päälle Jeesuksen haavoista.

Mistä sitte epäileväiset saavat puhdistuksen, koska kaikki Jumalan karitsan veri loppuu? Hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset konttaamaan ristin juureen. Tomppelit ja hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat ovat hänestä kirjoittaneet. He ovat hitaat uskomaan, mitä Jeesus on ennen jo todistanut itsestään. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se armollinen Herra Jeesus on enää osoittamassa teille haavojansa, te epäileväiset? Hän on jo monta kertaa osoittanut haavojansa maailmalle ja sanonut: "Katsokaat, paatuneet, minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut teidän tähtenne." Mutta maailma nauraa vain ja sanoo: "Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanki olet loukannut itseäs."

Nyt hän vielä osoittaa murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille ja maailmalta ylönkatsotuille haavojansa. Mutta ei nekään raukat voi uskoa, että Jeesus on niitä haavoja saanut heidän tähtensä. Ja jos he vielä sen uskovat, että Jeesus on heidän tähtensä niitä kuoleman haavoja saanut, niin ei he voi sitä uskoa, että hän on kuolluista ylösnoussut, erinomattain Tuomas, joka tahtoo kaikki muut opetuslapset tehdä valehtelijaksi. Eikös se ole suuri synti ja häpeä, Tuomas, että sinä tahdot tehdä muita Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi, jotka ovat todistaneet ja sanoneet: "Me näimme Herran." Miksikä et ole niitten todistuksia uskonut?

Pistä nyt sormes naulan siaan, jos et tahdo muutoin uskoa. Ojenna kätes ja pistä kylkeen, eli mene loukkoon häpeämään. Mutta etpä tohtinutkaan, Tuomas, pistää. Jokos täydyt ruveta uskomaan ilman pistämättä? Niin me luulemme, että sinun täytyy uskoa vastoin tahtoas, vastoin järkeäs, vastoin luontoa ja vastoin tuntoasti. Sinun täytyy uskoa vastoin

entisiä sanojas, ja sinun täytyy nyt epäuskon tähden mennä loukkoon häpeämään ja sanoman: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"

"Että näit minun, Tuomas, niin sinä uskoit. Autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat." Amen

Lähde: Kirkkopostilla 1876.

N:o 29

2

SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1854

Mutta Daavid sanoi Saulille: sinun palvelijas kaitsi isänsä lampaista; ja tuli jalopeura ja karhu, ja vei lampaan laumasta. Niin minä juoksin sen perässä ja löin sen, ja tempaisin sen ulos hänen suustansa. Ja kuin hän karkais minua vastaan, niin minä tartuin hänen partaansa, löin hänen ja tapoin. 1. Sam. 17: 34

Tämä jalo työ osoittaa, että Daavidilla oli voimaa ja rohkeus sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, että hän varjelis lampaista. Mutta ei ole kaikilla lampaan paimenilla semmoinen rohkeus sotia jalopeurain ja karhuin kanssa kuin Daavidilla, vaan useimmat paimenet on semmoiset, että he pakenevat, koska susi tulee. Erinomattain palkka paimen, koska hän näkee suden tulevan, pakenee hän, ja antaa suden raataa lampaista.

Mutta Daavidilla oli semmoinen rohkeus, että hän meni sotimaan jalopeuran ja karhun kanssa, vaikka tämä oli sangen vaarallinen sota, sillä molemmat, sekä jalopeura että karhu, ovat hirmuiset pedot, jotka pian repivät paimenen, niin kuin te olette nähneet ja kuulleet. Jalopeura on senkaltainen peto, jonka voiman edessä ei mikään kestä. Jos hän karkaa ihmisen päälle, niin hän kiskoo ihmisen kappaleiksi.

Mutta jalopeura luottaa myös voimansa päälle, ja niinmuodoin ylönkatsoo ihmistä, ja sentähden pääsi Daavidi lyömään häntä. Ei ole karhukaan juuri ylönkatsottava peto. Jotka päälle hän karkaa, pitää oleman hyvin varustettu, jos hänen pitää varjeleman henkeänsä. Mutta silloin, koska hän on juuri lampaan ottanut, eli muun luontokappaleen laumasta, sanotaan hänen luontonsa olevan semmoisen, ettei hän silloin karkaa paimenen päälle, jonka tähden paimen saapi välistä lyödä häntä. Ja tämä ilmanki on ollut

Daavidin aikana yksi hiljainen jalopeura ja yksi hiljainen karhu, koska niiden kautta ei tullut Daavidille vahinkoa. Siitä tapauksesta teki nyt Daavidi sen päätöksen, että hän saattaa sen ympärileikkaamattoman filistealaisenki tappaa, sillä ei hänkään ole pahempi eli julmempi kuin jalopeura ja karhu.

Ei taida olla monta semmoista lammaspaimenta, jotka juuri jalopeuran ja karhun kanssa rupeavat tappelemaan yhden lampaan tähden. Meidän Vapahtajamme sanoo tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Ja niin se myös on tapahtunut, että palkollinen on aina paennut, koska susi on tullut raatamaan ja haaskaamaan lampaista. Muutampi paimen ei huoli ollenkaan lampaista. Muutampi vihaa lampaista ja rakastaa keituria. Muutampi on niin sokea, ettei hän saata eroittaa lammasta hukasta. Ja semmoinen paimen ei tottele ollenkaan lampaista, mutta ruokkii vain hyvin keituria, että hän sais hyvin maittoa. Muutampi näkee kyllä suden tulevan, mutta ei hän varjele lampaista, vaan antaa suden raataa ja haaskata lampaista.

Semmoiset ovat nyt palkolliset ja palkka paimenet, ei he rupea sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, mutta antavat vain suden raataa ja haaskata lampaista. Daavidi oli ensimmäinen paimen, joka rupeis sotimaan jalopeuran ja karhun kanssa, ja saattoi niin muodoin lampaistansa varjella; ja tempais vielä muutaman lampaan jalopeuran hampaista. Mutta ei ole moni Daavidin jälkeen saattanut varjella lampaista suden hampaista, paitsi se suuri Israelin paimen, joka antoi itsensä sotaan sen julman pedon kanssa, ja saattoi omalla verellänsä pelastaa muutampia, ehkä harvoja sieluja suden hampaista.

Se suuri Israelin paimen vaeltaa vielä raskaita, vaivalloisia ja verisiä askeleita Israelin vuorilla, Saaronin laaksossa ja Jordanin virran tykönä, huutain ja valittain, että kadonneet lampaat ei tahdo kuulla hänen ääntänsä, vaikka hän on niitä etsinyt murheella ja ikävöitsemisellä sekä vanhassa että uudessa testamentissa. On hän tosin muutampia löytänyt, mutta suurempi osa on vielä poissa. Ja ei ole tietoa, mistä hänen pitää niitä raukkoja löytämän, jotka nyt ovat eksyksissä ja synnin erämaas-

sa. Hukkaan taitaa hänen vaivansa mennä. Hukkaan hän joutuu huutamaan, etsimään ja ikävöitsemään, koska ei näy jälkiäkään, ei Siinain vuorella, ei Saaronin laaksossa, eikä Jordanin rannalla.

Viimein tulee pimeäksi tämä maailma, ja hänen täytyy lakata hakemasta niitä kadonneita lampaita. Silloin tulee hukka, silloin tulee karhu, silloin tulee jalopeura, ja silloin tulevat kaikki maailman pedot kiskomaan, raatamaan ja haaskaamaan niitä raukkoja, jotka eivät ole antaneet itseänsä löytää päivän aikana; jotka eivät ole vastanneet, koska paimen on huutanut.

O, suuri Israelin paimen, tässä on vielä paljon niitä kadonneita lampaita, jotka ei ole kuulleetkaan paimenen ääntä, ja jos muutamat olisit kuulleet, ei ole kuitenkaan vastanneet. On myös hukkia, karhuja, jalopeuroja ja muita petoja, jotka haaskaavat, raiskaavat ja raatavat lampaita. Missäs on nyt Daavidi, se uskollinen lammasten paimen, joka tempaa haavoitettuja jalopeuran suusta? Missäs on Israelin paimen, joka vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etseissänsä niitä raukkoja, jotka kadonneet ovat? Minä toivon, että se suuri paimen varjelee niitä karitsoita, jotka kumartavat polviensa, koska imemä halu tulee, ja huokaavat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 10: 11

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Mutta hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Antakoon se suuri Israelin paimen armonsa, että joku lammas pelastettaisiin suden hampaista!

Palkollinen on semmoinen paimen, joka näkee suden tulevan. Ei hän ole peräti sokea, niinkuin muutamat keiturin paimenet, jotka ei näe ollenkaan, että susi on laumassa. Mutta tämä palkollinen, josta Vapahtaja on puhunut, näkee suden tulevan. Hän näkee esimerkiksi, kuinka viina hukka haaska ja raataa seurakuntaa. Mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan viina hukan kanssa, sillä hän pelkää, että viina hukka tulee päälle. Ja mitäpä tuo tekee? Viina hukka tulee päälle, jos paimen tahtoo ryöstää jonkun sielun hänen

suustansa. Viina hukka ei säästä paimenta, jos vaan paimen alkaa todella sotimaan hänen kanssansa.

Mutta palkollinen, se on senkaltainen paimen, joka ei tottele lampaista, vaan paimentaa ainoastansa palkan tähden. Hän pakenee viina hukan edestä ja antaa viina hukan haaskata ja raiskata seurakuntaa. Ei semmoinen paimen tohdi haukkua juomaria eikä viinaporvaria, vaan antaa heidän rauhassa juoda ja tapella, ettei hän tulis vihattavaksi seurakunnalta. Se on nimittäin kaikille tiettävä, että koska parhaat miehet seurakunnassa ovat viinaporvarit, niin he suuttuvat kaikille, jotka pilaavat heidän kauppansa. Ja juomarit kantavat hengellistä vihaa niille, jotka heitä haukkuvat juopumuksesta.

Tätä viina hukan vihaa pelkää palkollinen ja pakenee. Ei hän tohdi puhua mitään juomarille eikä viinaporvarille, vaikka hän näkee kyllä, kuinka viina hukka haaskaa ja raiskaa seurakuntaa. Jos tulee huora susi seurakuntaan, niin taas pakenee palkollinen ja ajattelee, että huorasusi häntä tappaa. Kyllä tosin huora susi tulee päälle, jos paimen tahtoo häntä estää haaskaamasta ja raiskaamasta seurakuntaa. Me tiedämme, että huora susi tuli Johannes Kastajan päälle, sillä se kuninkaallinen huora oli niin kovin suuttunut Johannekselle, että hänen täytyi anoa Johanneksen päätä vadin päälle. Koska huora ei saa rauhassa himoansa täyttää, tulee hän mustaksi kasvoilta niin kuin naaras piru ja vannoo kaikkein rumain henkein kautta, että hänen pitää kostaman.

Vaikka ei yksikään ihminen ole niin onnetoin ajassa ja iankaikkisuudessa kuin yksi vanha huora. Kuitenkin palaa hänen himonsa niin kuin helvetin valkia, ja sen himon tähden hän panee kaikki koreuteen, että hän kelpais huorapukille. Koska huoruuden perkele tulee seurakuntaan, silloin tulee paljon vaivaisia seurakunnan päälle. Ei ainoastans ne vanhat huorat, jotka pirun paskaa kantavat, vaan myös ne huoran siemenet, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja kerjäävät. Nämät huoran siemenet ei tiedä, kuka heidän oikia isänsä on. Vielä huoruuden perkele tuopi vaivaisia seurakunnan päälle semmoisista, jotka lihan himon tähden naivat tyhjän päälle. Niillä on vahva usko Jumalan päälle, että kyllä Jumala ruokkii.

Mutta ei Jumala ole luvannut ruokkia ilman välikappaletta. Ei ruoka tule tyhjästä. Mutta huoruuden perkele sekoittaa vielä järjen, että muutamat tulevat niin sokiaksi, ettei he näe kahta sormea eteensä, mihinkä tilaisuuteen he nyt antavat itsensä, josta köyhyys pitää välttämättömästi seuraaman.

Kaikkia näitä näemme järjelläkin, mutta ei viinaporvarit eikä huorapukit siitä huoli, että he laittavat vaivaisia seurakunnalle ja auttavat lukemattomia sieluja helvettiin ennen määrättyä aikaa. Ne sanovat vaan: "Vastatkoon kukin töittensä edestä, ja pitäköön kukin itsestensä vaarin." Näitä näkee kyllä palkollinen. Hän näkee, kuinka viina hukka ja huoruuden susi hävittää seurakuntaa, mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan niiden kanssa. Ennen hän pakenee koko seurakunnasta, ennen kuin hän alkaa viina hukan kanssa sotimaan ja huorain kanssa taistelemaan, sillä hän tietää hyvin, että parhaat miehet seurakunnassa rupeavat häntä vihaamaan, jos hän alkais niitten kanssa sota.

Jos tulee ahneuden perkele seurakuntaan, joka turhalla kaupallans viepi ulos viimeisen rovon seurakunnalta, niin taas pakenee palkollinen ja sanoo: "Minä en rupea niiden kanssa sotimaan, jotka tuovat kauppakalua seurakuntaan. Joka tahtoo silkkihuivia ostaa, niin ostakoon. En minä rupea niitä silkkihuoria haukkumaan. Ja ne jotka kräämiä tuovat seurakuntaan, tarvitsevat tienata kaupallansa. Vaikka nyt jokainen näkee ja ymmärtää vielä järjellensä, että silkkihuorat häätyvät viimein syömän niitä madon paskoja, joita he nuorempana ovat ostaneet, johon he ovat ennen kaiken tienauksensa panneet, ei ne toiset silkkihuorat tule sen kautta viisaammaksi.

Muutamat silkkihuorat, jotka ovat ennen nuorempana käyneet verassa ja silkissä, saavat viimein käydä ryysyissä, saavat viimein käydä maan tietä myöten ja kerjätä. Mutta ei toiset tule sen kautta viisaammaksi. Aina näkyvät silkkihuorat tempelissä, kaduilla ja kujilla. Aina näkyy semmoisia silkkihuoria, jotka näyttävät kauneutensa maailmalle, vaikka ei ole puhdasta lankaa paljaan ihon päällä, koska he tulevat Jumalan tuomion eteen.

Katso, näin nyt eletään maailmassa. Ja vaikka palkollinen näkee suden tulevan,

ei hän puhu mitään, vaan antaa jokaisen elää niin kuin rietas käskee. Viina hukka, huorasusi ja koreuden perkele ovat kuitenkin näkyväiset. Ja jokainen, jolla järki on, pitäis ymmärtämän, että semmoiset synnit tuovat myötänsä taudin, köyhyyden, alastomuuden ja maallisen hädän jo tässä elämässä. Mutta Vapahtaja on sanonut: "Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?"

Jos nimittäin palkollinen pakenee, koska hän näkee viinahukan tulevan, mitäs hän sitte tekee, koska hän näkee muita perkeleitä tulevan, jotka ovat näkymättömät ja ymmärtämättömät hänelle? Jos kunnian perkele tulee kutsumaan häntä pitoihin, niin kuin graviaisiin, ristiäisiin ja häihin, silloin palkollinen ei ymmärrä paetakaan, vaan antaa itsensä kunnianperkeleen seuraan, syöpi ja juopi hänen kanssansa, ja sanoo: "Ei Jumala kiellä viatonta iloa. Menipä Vapahtaja syömään spitalisen Simonin huoneessa, joka oli fariseusten ylimmäinen. Söipä Vapahtaja publikaanein ja syntisten kanssa. Eipä hän ylönkatsonut Jumalan siunausta, niin kuin nämät villihenget tekevät."

Vai niin! Onkos kirjoitettu missään Raamatussa, että silloin on pidetty ristiäisiä ja graviaisia? Noh! sanovat nyt maailman orjat, jotka mielellänsä pitävät vatsansa jumalana ja palvelevat peräsuolen jumalata, kussa ikänäns annetaan tilaa. Jos ihminen syntyy, niinn heidän pitää palveleman sitä. Jos ihminen kuolee, niin heidän pitää palveleman sitä samaa peräsuolen Jumalata. - Menipä Jeesus häihin! Joo, miksei: koska häät pidettiin Jumalan pelvossa. Mutta nyt pidetään häät sen jumalan kunniaksi, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Nyt juodaan, kirotaan ja tapellaan häissä. Nyt huorataan ja tanssitaan häissä. Nyt perkele saapi kunnian, koska ihmiset naivat. Semmoisiin häihinkös Jeesus on kutsuttu vieraaksi? Ei vaan perkele semmoisiin häihin on kutsuttu. Ja se muuttaa Jumalan viljaa pirun paskaksi. Niin kuin hän tähän saakka on opettanut ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa, niin hän tästedeskin opettaa heitä pilaamaan Jumalan viljaa.

Ja palkollinen, koska hän näkee viinahukan tulevan, niin hän pakenee. Koska hän näkee kunnian tulevan, niin hän menee

seuraan. Ei suinkaan palkollinen sano kunnianperkeleelle: Mene pois, Saatana, eli tunnusta syntisi. Ei palkollinen sano ahneuden perkeleelle: Maksa vääriä tekojas! Ei palkollinen tohdi sotia yhdenkään pedon kanssa. Viinahukka saapi raiskata seurakuntaa. Ei palkollinen puhu mitään viinahukalle. Jos ahneuden perkele tulee nylkemään seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos kunnian perkele tulee raiskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Jos huoruuden perkele tulee saastuttamaan seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos koreuden perkele tulee haaskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Kaikki hukat saavat vapaasti ja ilman estettä haaskata lampaista. Ja koska hän näkee suden tulevan, niin hän pakenee.

Näin on tosi siis, mitä Vapahtaja on sanonut tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen ei tottele lampaista. Mutta meidän toivomme on, että se suuri Israelin paimen on itse pitävä murheen lampaistansa kaikissa paikoissa, kussa he hajotetut ovat Israelin vuorilla. Sillä palkollisten tähden kyllä saavat kaikki pedot haaskata ja raataa lampaista. Ilmanki se suuri Israelin paimen pitää murheen lampaistansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja varjelee heitä suden hampaista, niin myös lumisateesta ja rajuilmasta, että he saisit vähäisen aikaa levätä ristin kohdalla, Golgatan mäellä, ja viimein Siionin vuorella, kussa rammatt hyppäävät niin kuin peurat, ja karitsat iloitsevat ynnä emänsä kanssa ijankaikkisesti. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 30A

3

SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1850

Minä saatan sinulle suuren vaivan, koskas siinnyt olet: sinun pitää kivulla synnyttämän lapsia. 1. Moos.3: 16

Jumala pani tämän rangaistuksen vaimon päälle, että hänen pitää synnyttämän kivulla. Tämä syntymä vaiva tuli vaimolle synnin tähden. Jos vaimo ei olis syönyt kieltyn puun hedelmästä, olis hän saattanut ilman vaivatta synnyttää. Mutta synnin tähden tuli tämä syntymä vaiva hänen päällensä.

Tästä luonnollisesta syntymävaivasta on myös Vapahtaja ottanut vertauksen, koska hän sanoi opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, on hänellä kipu, sillä hänen hetkensä tuli. Mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan." (Joh. 16: 21.)

Tässä puhuu hän siitä hengellisestä syntymä vaivasta, joka tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Opetuslapsille tuli yksi suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja tämä suuri hengellinen murhe, eli syntymä vaiva on Jumalalta päälle pantu synnin lankeemuksen tähden. Sillä me kuulemme 1. Moos. 3. luvussa, että Herra pani ensiksi luonnollisen syntymä vaivan vaimon päälle sentähden, että hän oli syönyt kieltyn puun hedelmästä.

Toiseksi otetaan tästä syntymä vaivasta vertaus, kuinka syntymä vaiva tulee Jeesuksen opetuslapsille hengellisessä tarkoituksessa, koska niille tulee hengellinen murhe. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsi. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi." Jokainen opetuslapsi on saanut koetella, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Jeesuksen opetuslapset ovat myös omasta koettelemuksesta saaneet tuta, että heidän murheensa kääntään iloksi. Niin muodoin on se syntymä vaiva, joka synnin tähden pantiin Jumalalta vaimon päälle, myös pantu niitten päälle, jotka uudesta syntyvät.

Tästä syntymä vaivasta puhuvat kaikki profeetat, ja apostoli Johannes näki ilmestyksessä yhden vaimon, joka huusi syntymä vaivassa; jolla oli kruunu päässä. Hän oli puettettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla. Kaikki nämät raamatun paikat puhuvat siitä syntymä vaivasta, joka hengellisessä tarkoituksessa pitää tuleman Jeesuksen opetuslapsille. Mutta me tiedämme, että vaimon pitää ensiksi raskaaksi tuleman, ennenkuin syntymä vaiva saattaa hänelle tulla. Jumala sanoi nimittäin 1. Mooseksen kirjassa 3. luvussa: "Minä saatan sinulle kivun, koskas olet siinnyt." Josta myös seuraa, ettei tule syntymä vaivaa muille, kuin niille, jotka ovat siinneet eli raskaaksi

tulleet.

Mutta maailman huorat ei tahdo raskaaksi tulla. He tahtovat huorin tehdä, mutta ei siitä. He tahtovat lihan himoja huvittaa, mutta ei he tahdo synnyttää. Kuinkas niille tulee syntymä vaiva, jotka ei tahdo raskaaksi tulla? Jumala valittaa profeetan Hesekielin kautta, että Israel on yksi hengellinen huora, joka teki huorin monen epäjumalan kanssa ja antoi egyptiläisten huorimiesten pusertaa hänen rintojansa. Niin on myös riettaan huora antanut riettaan pusertaa hänen rintojansa, ja on maannut riettaan sylissä monta ajastaikaa; ja on huorin tehnyt monen epäjumalan kanssa. Hän on niin monen kanssa tehnyt huorin, että hän viimein tuli hedelmättömäksi eli pohjattomaksi huoraksi.

Semmoinen pohjaton huora ei tule hedelmälliseksi, vaikka hän makais Pyhän Hengen vieressä joka yö. Ja kuinkapa semmoiselle tulis syntymä vaiva, joka on hedelmätön? Ja semmoiset hedelmättömät ja pohjattomat huorat ovat ensiksi maailman viisaat, jotka katsovat Pyhän Hengen vaikutukset riettaan vaikutukseksi. Rietas on niin kauan pusertanut heidän rintojansa, että ne ovat paatuneet. Rietas on niin kauan pitänyt heitä sylissänsä, että he ovat häneen suostuneet. Ja viimein, kun rietas oli kauan heitä suostutellut, sai hän heidät huoraamaan. Kuinkas nämä riettaan huorat saattavat tulla hedelmälliseksi, jotka ovat niin monen epäjumalan kanssa huorin tehneet, että he viimein tulit pohjattomaksi huoraksi?

Koska riettaan huorat tulevat vanhaksi, panee rietas heitä paskojansa kantamaan, jonka kautta he tulevat hävittömäksi huoraksi. Ja semmoiset kaatavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen piikain päälle. Mutta kyllä ne sentähden ovat siveät ja koreat maailman edessä, ja suuttuvat vielä hirmuisesti, jos joku soimaa eli haukkuu heitä riettaan huoraksi. He aikovat kysyä kunniansa perään, jos joku heitä haukkuis huoraksi ja varkaaksi, sillä he tietävät itsensä viattomaksi. Rietas on tehnyt heitä viattomaksi, ja on antanut heille sen vakuutuksen, että he ovat viattomat.

Muutoin he tunnustavat itsensä suureksi syntiseksi, mutta Jumala on armollinen, nimittäin se maailman jumala, jota he

ovat palvelleet. Maailman jumala on heille niin armollinen, että hän antaa synnit anteeksi ilman surutta, ilman murhetta, ilman katumuksetta. Ja koska rietas on antanut heidän syntinsä anteeksi, silloin he uskovat Vapahtajan päälle. He käyvät myös Herran ehtoollisella ja antavat siellä suuta Vapahtajalle, mutta kirkon takana he antavat suuta Baalille. He ovat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana: siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana; juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista kirkon takana; ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana.

Semmoiset ovat vanhat kristityt. Ja semmoiset siveät ja kunnialliset ihmiset pidetään suuressa arvossa maailmassa. Ne ovat seurakunnan päämiehet, jotka luulevat olevansa Jumalan ystävät, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, pitävät viina kauppaa, rakentavat komeat byggingit, ja tulevat herraksi verkavaatteissa. Semmoisilla siveillä ja kunniallisilla miehillä ei ole syntiä katumavertaa. Ja jolla ei ole syntiä katumavertaa, sen ei tarvitse murheellinen olla. Ei hän tule koskaan raskasmieliseksi. Ei hän taida tulla raskautetuksi Pyhäältä Hengeltä. Ja kuinkapa hänelle tulis syntymä vaiva, joka ei ole siinnyt?

Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset ovat syntymä vaivassa, niin kauan kuin uusi ihminen syntyy. Mutta koska uusi ihminen syntynyt on, ei he enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Siitä hengellisestä syntymävaivasta puhuu nyt Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa. Hän sanoo nimittäin opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu: se on: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Se on: te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi.

Niin on siis Vapahtaja tässä paikassa selittänyt, kuinka uusi syntyminen tapahtuu. Se tapahtuu surulla ja murheella, eli tuskalla ja vaivalla. Synnin tähden pantiin sekä luonnollinen että hengellinen syntymä vaiva ihmisen päälle. Mutta niin kuin sanottu on: hedelmättömille ei

tule sytymävaiva. Ja kuinkas niille tulis syntymävaiva, jotka ei ole koskaan siinneet eli raskaaksi tulleet. Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet. Ja niillä sanoilla antaa hän tietäväksi, että ilman siemenettä ei taida kukaan tulla hedelmälliseksi.

Daavidi todistaa, että hän on syntisestä siemenestä syntynyt, se on: vanha ihminen, joka on turmeluksen alle annettu, vanha ihminen on synnillisestä siemenestä syntynyt ja sentähden pysyy vanha ihminen aina syntisenä, niin kauvan kuin hän elää. Mutta uusi ihminen on turmelemattomasta siemenestä syntynyt, ja sentähden ei pidä hänessä turmelusta oleman.

Ja koska nyt moni on turmelemattomasta siemenestä osalliseksi tullut, niin olis tarpeellinen koetella, kuinka moni on tässä paikassa raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä siemenestä, ettei joku huora, jolla on halu kätkeä tilaisuutensa, pääsis hedelmäänsä surmaamaan. Se on parempi, että kaikki juoru ämmät kylässä saavat tiedon siitä, kuinka moni on näinä aikoina raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä turmelemattomasta siemenestä, ettei heidän tarvitse niin paljon arvella, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on.

Ennen ei ole moni häpiän tähden vihtinyt tuota ilmoittaa, kuka oikia Isä on. Kukas tiesi, jos kaikki lapsen synnyttäjät ovat sitä oikein tienneet. Mutta nyt pitäis kaikki kunnia ryöstettämän pois niiltä, jotka ovat hedelmälliseksi tulleet turmelemattomasta siemenestä. Sillä ei he jaksaa kaikki niin kovin pusertaa itsensä, että se mahtuis kätköön. Minä annan sen hyvän neuvon kaikille, jotka ovat siinä siunatussa tilaisuudessa, että he ilmoittaisit itsensä ja sanoisit koko kylän väelle, kuka on tehnyt heitä raskaaksi ja hedelmälliseksi. Minä neuvon kaikkia Vapahtajan morsiamen piikoja, että he tunnustaisit kyyneleillä ja huokauksilla, kuka heitä on tehnyt raskaaksi ja hedelmälliseksi.

Tunnustakaat, Jerusalemin tyttäret, tunnustakaat Siionin tyttäret, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on. Tunnustakaat kyyneleillä ja huokauksilla, että te olette saaneet turmelemattomasta siemenestä hedelmän alkua, ja erinomattain,

koska syntymä vaiva rupee kovin päälle käymään, huutakaat niin korkialla äänellä, että kaikki pirtti ämmät kuulevat. Sanokaat rohki, kuka oikia isä on. Ja älkäätt tulko huoran tavalla kirkkoon, vaan rukoilkaat uuden ihmisen oikiata Isää, että hän, joka avioliiton lupauksen alla on tehnyt morsiamensa raskaaksi ja hedelmälliseksi sillä turmelemattomalla siemenellä, ottais teitä kirkkoon morsiamen tavalla, ja antais kihla sormusta kantaa ja panis kunnian kruunun päähän, koska te annoitte sydämenne Hänelle ijankaikkiseksi ajaksi. Kuule taivaallinen Ylkä, koska sinun köyhä morsian huutaa sinun nimes syntymävaivassa. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 16

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitäis meidän tänä päivänä Jumalan armon kautta puhuman ja tutkisteleman: kuinka Vapahtajan morsian, joka on turmelemattomasta siemenestä raskaaksi tullut, huutaa syntymä vaivassans. 1. Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. 2. Kuinka Vapahtajan morsian käyttää itsensä siinä siunatussa tilaisuudessa. 3. Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymävaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen. Antakoon Jumala siunauksen kaikille raskaille ja syntymä vaivassa olevaisille, että he jaksaisit kärsivällisyydellä kuormansa kantaa, ja että uusi ihminen onnellisesti syntyis maailmaan.

Ensimmäiseksi. Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. Koska apostoli Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet, ymmärtää hän sen turmelemattoman siemenen kanssa Jumalan Sanan, joka monessa paikassa verrataan siemeneksi Mutta Vapahtaja itse kutsutaan vaimon siemeneksi, Aabrahamin siemeneksi, Daavidin siemeneksi; josta siis arvataan, että turmelemattoman siemenen kanssa ymmärretään se Sana, joka tuli lihaksi, ja se sana, joka ihmisen sydämessä vaikuttaa yhden ihmeellisen muutoksen, eli uuden ihmisen alun.

Me tiedämme, ettei yksikään vaimo tule ilman siemenettä hedelmälliseksi. Niin myös Jumalan Seurakunta, joka Raamatussa

verrataan Vapahtajan morsiameksi, ei taida ilman siemenettä hedelmälliseksi tulla. Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi, koska hän makaa Pyhän Hengen vieressä eli Vapahtajan sylissä. Hän vuodattaa silloin turmelemattoman siemenensä morsiamen sydämeen. Ja jos se ihminen, jonka sydämeen tämä turmelematon siemen vuodatetaan, olis puhdas neitsyt, tulis hän varsin hedelmälliseksi. Mutta ei ole muu kuin neitsyt Maria puhdas neitsyt. Kaikki muut ovat riettaan huorat. Ja muutamat ovat niin monen kanssa huoranneet, että he ovat hedelmättömäksi tulleet.

Mutta niistä riettaan huorista täytyy Vapahtajan ulosvalita jonkun morsiameksi, joka tulee hedelmälliseksi hänen pyhästä ja turmelemattomasta siemenestänsä. Yksi rihti mies ei tahtois mielellänsä ottaa toisen miehen huoraa vaimoksi. Mutta Vapahtajan täytyy ottaa riettaan huora morsiameksi. Oletkos sinä ansainnut, riettaan huora, tätä suurta rakkautta? Oletkos sinä mahdollinen semmoisena istumaan Jumalan Pojan sylissä? Oletkos sinä mahdollinen, riettaan huora, kantamaan kunnian kruunua? Et suinkaan ole mahdollinen.

Onkos pitkä aika siitä saakka, kun sinä makasit riettaan sylissä ja nauroit niin kuin hattara, ja pilkkasit Taivaallisen vanhemman kyöneleitä? Kuinkas nyt olet tullut Vapahtajan morsiameksi? Koska sinä makasit riettaan sylissä, silloin olit sinä kaunis maailman edessä. Kultaviljat kaulassa, kultasydän povessa, silkki hame päällä. Koska sinä et kelvannut enää riettaalle huoraksi, otti Vapahtaja riettaan huoran morsiameksi. Riettaan enkelit syljit hänen päällensä ja sanoit: "Tuommoinenkos on Jumalan Pojan morsian, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä? Yksi paljastettu, rupinen ja vanha huora, täynnänsä haisevia haavoja, joista riettauden märkä vuotaa!" Ei se kelpaa riettaalle huoraksi, jopa sitte morsiameksi Vapahtajalle, niin ajattelevat maailman siveät huorat, jotka luulevat itsensä kelpaavan Vapahtajan morsiameksi.

Nyt tulevat myös taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Paavali sanoo nimittäin, että sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Taivaan enkeleille

tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kyllä hekin pitävät ihmeenä, että yksi riettaan huora pitää kelpaaman Jumalan Pojalle morsiameksi. Mutta hänen kauneutensa on siinä, että hän on niin murheellinen; että hän pesee Vapahtajan jalkoja kyyneleillä; että hän antaa suuta Vapahtajan jalvoille; että hän rakastaa niin paljon; ja sentähden hänelle niin paljon syntiä anteeksi annetaan.

Mutta ehkä nyt muutamat riettaan huorat tulevat hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä, älä usko, että niitä on monta, jotka pysyvät avioliitossans. Jumala käski yhden profeetan ottaa yhden huoran vaimoksi, ja profeetta rukoili häntä, että hän olis tyytyväinen yhden miehen kanssa. Mutta portto ei malttanut. Hän rakasti muita miehiä niin kuin ennen. Saattaakos yksi rihti mies rakastaa yhtä porttoa, joka on monen miehen huora? Ja semmoinen portto oli Israel.

Toiseksi. Kuinkas Vapahtajan morsian tekee siinä siunatussa tilaisuudessa? Se vaimo, joka on tullut hedelmälliseksi, sanotaan olevan siunatussa tilassa. Ja vissimmästi on Vapahtajan tuleva morsian siunatussa tilaisuudessa, koska hän on tullut hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. Mutta tämän siunauksen kanssa seuraa myös yksi suuri vaiva. Herra sanoi vaimolle: "Minä saatan sinulle suuren vaivan, koskas siinnyt olet." Tämän vaivan alla tulee Vapahtajan morsian kärsimättömäksi ja raskasmieliseksi. Hän luottaa välistä ylöns paljon voimansa päälle. Muutamat ei tiedäkään, kuinka ja koska he olisit raskaaksi tulleet. He tuntevat ainoastans, että heillä on raskaampi luonto kuin ennen. He moittivat itse, ja kylän vaimot myös moittivat, ettei he ole entisellä luonnolla. Ja koska heillä ei ole vielä vakainen mies avioliiton kautta sidottu, tulee semmoinen raskas luonto häpiäksi. Ei he vihti ilmoittaa tilaisuuttansa kellekään.

Muutamat hengelliset huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hopiaalla, ottavat sisällensä käärmeen kuuta, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla sekoitettuna, eli pusertavat vattansa niin kovin, ettei ihmiset näkis, missä tilaisuudessa he ovat. Ja tämä riettaan konsti on monesti

tappanut Pyhän Hengen hedelmän.

Me sanoimme jo äsken, ettei huorat tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla. He tahtovat ainoastans lihan himoja täyttää. Sen tähden he tekevät huorin monen epäjumalan kanssa ja kuitenkin he tahtovat Vapahtajan morsiamen nimen kantaa. He luulevat, että he rakastavat Jeesusta. Alttarin edessä he antavat Juudaksen suuta Vapahtajalle, mutta kirkon takana he antavat suuta pirulle. He tulevat Jeesuksen alttarin tykö ottamaan uuden pantin ja vakuutuksen sen päälle, että heidän pitää uskolliset oleman kuolemaan asti. Mutta kirkon takana ottavat he pirulta uuden pantin ja päätöksen, ettei he luovu hänestä koskaan. Ja koska he näkevät, että Vapahtajan morsian on niin murheellinen, että hän itkee ja huokaa Jeesuksen ristiä kantaissa, silloin ajattelevat riettaan huorat: Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta. Koska Vapahtajan morsian on omantunnon vaivassa, silloin ajattelee riettaan huora: Ei tämä ole muu kuin riettaan hengen vaikutus. Itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta ehkä riettaan huorat ei tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla, tapahtuu se välistä, että he tulevat semmoiseksi vastoin tahtoansa. Sillä jokainen, jolla on hauska riettaan sylissä maata, seisoo ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Ei hän tahdo ollenkaan repiä itseään irti riettaan kynsistä, vaikka Taivaallinen vanhin seisoo polvillansa ja rukoilee, itkee ja huokaa, sanoen: "Tule pois, veikkoinen. Älä makaa riettaan sylissä!" Mutta ei ole riettaan huora kuulevinaan. Hän makaa vain riettaan sylissä ja nauraa; antaa riettaan pusertaa rintojansa koko maailman silmäin edessä. Ja siinä lihan huvituksessa pilkkaa hän Taivaallisen vanhemman kyneleitä ja sanoo murheelliselle vanhemmalle: Haas! Tule minua lyömään, jos tohdit.

Mutta se tapahtuu välistä, että Taivaallinen vanhin tempaa väkisin lapsensa riettaan alta, ja silloin tulee riettaan huoralle aikainen iso häpiä, niin että hänen täytyy peittää silmänsä Jumalan ja ihmisten edessä. —Ei ihminen tee vastusta ollenkaan, koska rietas rupee häntä maailman ja lihan rakkaudella suostuttamaan. Ei riettaan tarvitse häntä väkisin sän-

kyyn nostaa, vaan riettaan huora panee itse maata. Paljastaa itse rintojansa, nostaa itse hameensa, riisuu vielä paitansa, jos niin tarvitaan, ja sanoo riettaalle: Tule nyt viereen, jos sulla on halu.

Mutta koska Jumalan Poika tahtoo häntä morsiameksi, silloin on riettaan huora ujo. Ei riettaan huora laske Jumalan Poikaa likikään. Ei saa Jumalan Poika koskea käteen, jopa sitte rintaan, koska Jumalan Poika alkaa häntä puhuttelemaan avioliitosta ja hääpidosta. Silloin tulee riettaan huora välistä punaiseksi niin kuin maksa, ja välistä hän valkenee niin kuin ruumis. Koska Jumalan Poika sanoo riettaan huoralle: Jos sinä tahdot tehdä avioliiton minun kanssani, niin sinun täytyy riisua itses alastomaksi; ja minä annan sinulle valkeat häävaatteet ja kunnian kruunun. Silloin suuttuu riettaan huora ja sanoo Taivaallisele Yljälle: Pitääkös minun riisuman itseni alasti sinun ja koko maailman silmäin edessä? Sitä minä en tee, vaikka saisin kolme taivasta palkaksi. En minä rupea kaikkia häpiällisiä paikkoja näyttämään maailmalle. En tahdo minä kunnianttomaksi tulla.

Kyllä olet riettaan kanssa maannut alastomana pimeydessä ja siveyden peiton alla, mutta et ole silloin häpiästä tieninyt mitään. Mutta koska Jumalan Poika vaatii, että sinun pitää riisuman itses alastomaksi kristillisyyden vallkeudessa, koko maailman silmäin edessä, silloin olet sinä niin ujo, että sinä peität kasvojasi maailman kunnian tähden. Mutta minä sanon sinulle, sinä riettaan huora. Et sinä koskaan saa häävaatteita, jos et riisu sinuas alastomaksi koko maailman edessä. Kyllä joutavat maailman siveät huorat nähdä, kuinka siveä yksi riettaan huora on, koska hän seisoo alastomana ja paljastettuna, rupisena ja täynnänsä haisevia haavoja Jumalan istuimen ja kaikkein pyhain enkelein silmäin edessä.

Maailman siveät huorat kysyvät: "Semmoinenkos onki Jumalan Pojan morsian?" Joo! Semmoinen se on. Ei se ole parempi kuin yksi naaras piru. Ja sitte maailman siveät huorat rupeevat sylkemään hänen päällensä, ja sanovat: "Mene helvettiin! Semmoinen naaraspurukos on Jumalan Pojan morsian?" Joo! Semmoinen se on. Ei se ole sen kauniimpi. Maailman siveät huorat luulevat, että Jumalan Pojan mor-

siamen pitäis oleman kaunis eli enkelin kaltainen. Mutta ei se ole parempi kuin naaras piru.

Mutta riettaan huora se se vasta on kaunis maailman edessä. Se on niin kaunis, että se kiiltää siveyden kullassa. Sillä on kultaviljat kaulassa ja kulta sydän rinnan alla, kulta sormukset joka sormessa. Siihen vielä korvarenkaat, paljastetut rinnat, silkki rihmat, rintaraudat. Kuinkapa he muutoin kelpaisit riettaalle huoraksi, jos ei olisi koreutta. Se on toisenlainen kuin Vapahtajan köyhä morsian, jolla ei ole mitään, millä hän alastomuutensa peittäis.

Kolmanneksi. Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymä vaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen. Koska yksi riettaan huora, niin kuin nyt sanottu on, vastoin tahtoansa tulee hedelmälliseksi Pyhän Hengen turmelemattomasta siemenestä, silloin tulevat ne syntymä vaivat, joita Jumala synnin tähden pani synnyttäjille, luonnollisesti ja hengellisesti. Muutamat saavat enemmän aikaa käydä raskaana, murheellisena ja synnin kuormalta alaspainettuna, ennen kuin se aika tulee, että uuden ihmisen pitää syntymän. "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu," sanoo meidän Vapahtajamme. Ja tämän kivun selittää hän opetuslapsillensa sillä tavalla, että se on yksi hengellinen tuska, jota oikiat Jeesuksen opetuslapset ei saata välttää. "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee."

Tämä itkeminen ja parkuminen tuli Jeesuksen opetuslapsille, koska he kaipaisit Jeesuksen armollista läsnä olentota. Ja tämä muret, joka on tarpeellinen kaikille, on Jumalan mielen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Se kutsutaan omantunnon vaivaksi, ja se on se hengellinen kipu, joka käypi uudensyntymisen edellä. Mutta niin pian kuin Jeesuksen opetuslapsille tulee muret ja itku, silloin tulee maailmalle ilo. Hattarat rupeevat nauramaan, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Ja mettän perkeleen korvissa tämä opetuslasten parkuminen kuuluu niin kuin hukan ulvominen.

Koska katuvaisten kyyneleet polttavat suruttoman tuntoa, silloin sanovat kuolleen uskon tunnustajat: Mikäs ulvominen se on? Ja mistäs ne sokeat raukat tietä-

vät, minkä syyn tähden Jeesuksen köyhät opetuslapset itkevät. He luulevat, että riettaalta tulee semmoinen tuska heränneille. Mutta koska he itse ulvovat viinaporvarin talossa, silloin he sanovat: Tämä on Pyhän Hengen vaikutus. Mutta maailman ilo ei ole pitkäkallinen. Koska nimittäin opetuslasten muret kääntään iloksi, silloin suuttuvat kaikki hattarat ja luulevat itsensä tulevan pilkatuksi.

Mutta huuda syntymä vaivassa, sinä Jeesuksen morsian. Huuda rohkiasti, itke, huokaa ja paru, niin että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Älä lakkaa huokaamasta ja parkumasta, ennen kuin Ylkämies tulee ja painaa sinua rintaansa vasten. Ota ympäri hänen polviensa ja kumarra sinun polvias Jeesuksen nimeen ja sano: "Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas. Minä olen mahdotoin siihen armoon ja uskollisuuteen, jota minua vastaan tehnyt olet. Minä olen ennen pilkannut sinun kyöneleitäs ja tallannut sinun vertas. Minä olen mahdotoin nojaamaan päätäni sinun rintojas vastaan, mutta älä muista entistä, vaan ota nyt minut morsiamen tavalla kirkkoon ja vie minut kanssasi valtakuntaas." Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 30 B 3 SUN-
NUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1853

Vapahtaja puhuu tämän päivän evankeliumissa siitä uudesta syntymisestä, jonka pitää tapahtuman opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Hän ottaa vertauksen luonnollisesta syntymisestä ja sanoo: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli." Joh. 16: 21

Me näemme kaikista asian haaroista, että se murhe ja sydämen kipu, jonka kautta uusi ihminen syntyy, ei ollut silloin vielä tapahtunut, vaikka muutamat luulevat, että opetuslapsilla oli silloin jo elävä usko, koska he tunnustit uskonsa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Mutta kaikki kastetut pakanat saattavat sen tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, ja erinomattain semmoiset, joilla on kuollut usko pääkallossa. Mutta harvat

taitavat olla, jotka ovat uuden syntymisen kivun tähden itkeneet ja parkuneet, niinkuin opetuslapset.

Jeesus sanoi: "Teidän pitää itkemän ja parkuman." Ei ole Jeesus puhunut, eikä ole missään paikassa muisteltu, että opetuslapsilla olis katumuksen murhetta ollut ennen kuin Jeesus kuoli. Ja kuinkas ihminen saattaa ilman murhetta uudesta syntyä ja elävään uskoon tulla? Mutta se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman jälkeen. Silloin he itkit ja paruit, koska se näkyväinen Vapahtaja kuoli. Ja niin se pitäis tapahtuman kaikille, jotka aikovat kristityksi tulla. Heidän pitää itkemän ja parkuman, eli oikeassa katumuksen murheessa oleman, ennen kuin he saattavat uudesta syntyä, sillä ilman oikeaa hengellistä murhetta ei taida kukaan elävään uskoon tulla. Sen osottaa Vapahtaja, koska hän sanoo: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu."

Vaimolla on suuri tuska synnyttämisen tähden, ja niin myös pitää oleman vanhallalla ihmisellä tuska, ennenkuin uusi ihminen saattaa syntyä. Sen ovat kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset tunteneet. Vissimmästi täytyy vanhalla ihmisellä olla tuska, koska uuden ihmisen pitää syntymän. Mutta muutamilla on suurempi ja muutamilla vähempi kipu. Kuitenki pitää kipu oleman, muutoin ei taida kukaan synnyttää. Ja koska Vapahtaja itse on ottanut esimerkin vaimon kivusta, niin se on nähtävä, ettei taida tämä kipu olla juuri keveä. Kyllä pitää vain semmoinen kipu tuntuman, muutoin ei taida syntyminen tapahtua.

Mutta koska nyt opetuslapset itkevät ja parkuvat, "silloin maailma iloitsee." Ja se on nähty kaikissa paikoissa, kussa Jeesuksen opetuslapset itkevät ja parkuvat, siinä maailman lapset iloitsevat. He pilkkaavat ja nauravat, koska he näkevät Jeesuksen opetuslapsia itkevän ja parkuvan. Mutta kukas tiesi, mikä semmoisesta pilkkaamisesta ja nauramisesta viimein seuraa. Kukas tiesi, jos ei viimein ijankaikkinen itku ja parkuminen tule perässä pilkkaajille ja naurama miehille. Jeesus on kuitenkin luvannut murheellisille opetuslapsille, että "heidän murheensa kääntään iloksi."

Mitäs luulette, pilkkaajat? Luuletteko, että teidän ilonne kestää kuolemassa ja

helvetissä? Luuletteko enää jaksavanne pilkata, koska te näette itsenne kadotuksessa, ja Jeesuksen murheelliset opetuslapset iloitsevan taivaan valtakunnassa. Silloin taitaa pilkkaajitten nauru ja leikki loppua. Mutta murheellisten opetuslasten murhe kääntään iloksi, eikä kenkään ota heidän iloansa pois. Jos joku pilkkais yhtä vaimoa, joka on syntymä vaivassa, niin kaikki ihmiset sanoisit, että semmoinen pilkkaaja on siitä isästä perkeleestä. Mutta joka pilkkaa yhtä katuvaista sielua, joka huutaa syntymä vaivassa, se on vielä kauheampi. Se on juuri mustan hengen opetuslapsi. Kuitenki jaksavat vielä pimeyden henget pilkata. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he pilkkaavat, ennen kuin itku ja parkuminen tulee.

Sillä koska Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee," niin se on arvattava, että maailma on iloinen ja nauraa, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Tämä on tapahtunut silloin jo, eikä ole jälkeen tulevaiset ottaneet siitä vaaria, että niille entisille pilkkaajille on käynyt väärin jo tässä elämässä, koska vihollinen tuli miekan kanssa heidän kaulainsa päälle ja vuodatti heidän verensä. Opetuslasten murhe on päälle pantu Jumalalta, ja on heille juuri tarpeellinen, sillä ilman tätä murhetta ei tule uusi ihminen synnytetyksi. Niinkuin vaimo ei saata ilman kivutta synnyttää, niin ei saata myös uusi syntyminen ilman vaivatta tapahtua.

Se on synnin tähden niin tapahtunut, sillä Jumala sanoi vaimolle varsin synnin lankeemuksen jälkeen: "Minä saatan sinulle suuren vaivan, koska raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla." (1. Moos.3: 16). Tämä luonnollinen kipu on tullut vaimon päälle synnin tähden, niin myös hengellinen kipu, koska ihminen on uuden syntymisen eli omantunnon vaivassa. Se on välttämättömästi yksi synnin rangaistus, mutta ei perkele vaikuta sitä, niinkuin muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että omantunnon vaiva on perkeleestä, vaan se on Pyhän Hengen vaikutus. Se on yksi hengellinen kuritus, jonka kautta se taivaallinen vanhin tahtoo kutsua lapsiansa takaisin kadotuksen lavealta tieltä. Isän kuritus se on. Ja

ilman tätä kuritusta ei taida kukaan nöyräksi tulla Jumalan edessä.

Mutta ei kaikki ota Isän kuritusta vastaan. Vaikka muutampia on pieksetty ja kuritettu, ovat he kuitenkin ylpeät ja pahankuriset. Ei hengellinen murhe jaksa niin nöyryyttää heitä Jumalan väkevän käden alla, että he tulisivat oikein nöyräksi ja särjetyksi hänen edessänsä. Sillä jos he välistä itkevät ja parkuvat, niin he taas vähän ajan perästä ovat ylpeilemässä. Niin pahankuriset ovat muuttamat lapset, ettei he ota kuritusta vastaan, ehkä kuinka usein kuritettaisiin.

Voi! kuinka raskas on vanhimmalle semmoisia lapsia kurittaa, jotka ei ota kuritusta vastaan. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että niin kauan kuin lapset ovat niin pienet, että he mahtuvat vanhimman syliin, itkevät he joka kerta, kuin vanhin heitä piiskaa, ja rientävät taas vanhimman syliin, vaikka he ovat piiskatut. Mutta koska lapset pääsevät raavastumaan, rupeavat he vastustamaan ja paatuvat, jota enemmän vanhin heitä kurittaa. Ja viimein tulevat he niin hirmuiseksi, että he ki-roavat Luojaansa ja sanovat: "Tuleppas lyömään, jos tohdit!"

Nyt te murheelliset opetuslapset! "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee." Koska Vapahtaja kuolee ja katoaa teidän sydämestänne, silloin täytyy teidän itkeä ja parkua. Ei ole teillä muuta turvaa, eikä muuta lohdutusta, kuin itku ja kyyneleet, koska teidän Vapahtajanne menee pois ja jättää teitä orvoksi tähän maailmaan. Maailma iloitsee, ja pilkkaa teitä sen tähden, että te olette alkaneet seuraamaan Jeesusta. Teidän murheenne taitaa olla tarpeellinen, sillä te olette tähän asti olleet ilman murhetta. Mutta ette saa Pyhää Henkeä, ellei Jeesus mene pois vähäksi aikaa. Teidän pitää siis itkemän ja parkuman, koska Jeesus on pois mennyt. Mutta teidän pitää kerran näkemän sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan nousevan ylös haudasta. Niinkuin jo kymmenen opetuslasta ovat hänet nähneet elävänä, niin pitää myös sen uskottoman Tuomaksen näkemän hänet viimeiseksi. Ja hänen täytyy silloin uskoa, vaikka hän nyt ei usko, ennen kuin hän pistää sormensa naulain reikään.

Rukoilkaat nyt, te murheelliset Jeesuk-

sen opetuslapset, että se taivaallinen Herra Jeesus antais teille Pyhän Henkensä, joka aina johdattais teitä oikealla tiellä, että te painaisitte sydämeenne kuolevaisen vanhimman viimeiset sanat. Koska maailma pilkkaa hänen kyöneleensä ja tallaa hänen verensä, silloin seisovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset ristien kohdalla, ja Maria Magdalena ja Jeesuksen äiti, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, he seisovat särjetyllä sydämellä katsellen hänen verisiä haavojansa surkutellen häntä. Mutta heidän murheensa kääntään iloksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan ylösnousseksi kuolleen uskon haudasta. Silloin he saavat iloita, ja ei kenkään ota heidän iloansa pois.

Taivaaseen astumisen vuorella he saavat viimein kumartaen rukoilla häntä, että murheellisten opetuslasten murhe pian kääntyis iloksi, että he saisit elävillä silmillä pian katsella häntä kasvoista niin kasvoihin. Kuule, sinä ristiinnaulittu ja ylösnostettu Israelin kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 16.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katselemaan: Kuinka opetuslapset tulevat murheellisiksi, koska Jeesus pois lähtee, ja kuinka he tulevat iloisiksi, koska hän tulee takaisin.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkätähden tulevat Jeesuksen opetuslapset niin murheellisiksi, koska Jeesus pois menee? –Ensin ne ei ymmärrä ollenkaan koko tätä puhetta, koska he ovat siinä kuolleessa uskossa, ja luulevat ettei Jeesus mene koskaan pois. Silloin he arvelevat: mitä se on, kuin hän sanoo meille: "Vähän ajan perästä?" Emme tiedä, mitä hän puhuu. Ja mistäpä semmoinen ihminen tietää, joka on vielä suruttomuudessa ja kokonansa maailmassa kiinni? Mitäpä semmoinen ihminen ymmärtää Jeesuksen pois menosta, joka ei ole vielä koetellut, kuinka se on, että olla ilman Vapahtajatta. Semmoinen ihminen luulee, että hän uskoo Vapahtajan päälle, vaikka aivan maailma on mielessä. Hän luulee Vapahtajan kautta voittavansa tavaran ja kunnian maailmassa.

Semmoinen usko oli vielä silloin opetuslapsilla, että he tulevat maaheraksi ja suureksi virkamieheksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Niin myös moni muu kuolleen uskon tunnustaja uskoo, että Jeesus niin siunaa hänen työnsä, että hän tulis hyvin aikaan tässä maailmassa. Mutta ei hän sitä ajattele, että tämä maallinen Vapahtaja otetaan häneltä pois, ja että hänen pitää kerran tuleman semmoiseen onnettomaan tilaan, ettei hän näe enää yhtään Vapahtajaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Semmoinen kuolleen uskon tunnustaja ei ymmärrä ollenkaan Jeesuksen puhetta hänen poismenostansa Isän tykö, vaan hän rupeaa arvelemaan niinkuin opetuslapset: "Mikä se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? Emme tiedä, mitä hän puhuu."

Jos yksi kristitty sanoo semmoiselle kuolleen uskon tunnustajalle: "Vähän ajan perästä pitää sinun tunteman, ettei sinulla ole tuommoisessa suruttomassa ja katumattomassa tilassa Vapahtajan päälle luottamusta, eli senkaltaista uskoa, joka kestää kuolemassa," niin hän sanoo: "Eikös minulla olekaan uskoa Vapahtajan päälle? En tiedä, mitä hän sanonee." Vähän ajan perästä pitää sinun tunteman, ettei ole sinulla yhtään Vapahtajaa, niinkauan kuin sinä väärällä uskolla luotat hänen päällensä. Sinä olet aivan maailman ja oman voimas päälle luottanut, ehkä sinä luulet Vapahtajan päälle luottanees. Ei saata näkyväinen Vapahtaja sinun sieluas auttaa.

Ja tämä näkyväinen Vapahtaja otetaan vähän ajan perästä pois. Silloin pitää teidän kaikkein itkemän ja parkuman, jotka ette ole vielä katumuksen murheessa olleet. Tätä puhetta ei ymmärrä yksi kuolleen uskon tunnustaja, vaan hän arvelee: Mikä se on, kuin hän meille sanoo: "Vähän ajan perästä?" Emme tiedä, mitä hän puhuu.

Mutta kyllä kerran tulee se aika, että teidän täytyy ymmärtää, mikä se on, "vähän ajan perästä, ja ette näe minua". Koska se näkyväinen Vapahtaja otetaan pois, silloin ei ole enää helppo uskoa sen Vapahtajan päälle, joka on kuollut. Koska nimittäin ihmisellä on se kuollut ja turha luottamus yhden näkyväisen Vapahtajan päälle, niinkuin opetuslapsilla oli ennen kuin se hengellinen murhe tuli, niin on maailma mielessä. Hän uskoo sil-

loin, että Jumala on niin siunannut hänen työnsä ja vaivansa, että hän on saanut kunnian ja tavarain maailmassa. Mutta tämän uskon kautta tulee maailma niin rakkaaksi, ettei hän muista kuolemaa, tuomiota ja ijankaikkisuutta, vaan rakentaa itsellensä ijankaikkisia majoja maailmassa. Mutta koska tämä näkyväinen Vapahtaja tulee pois, silloin rupeaa usko puuttumaan. Ja koska näkyväinen Vapahtaja kuolee, silloin tulee murhe, silloin tulee epäily. Eipä jaksaneet enää Jeesuksen opetuslapset uskoa mitään Vapahtajan kuoleman jälkeen, ennen kuin hän tuli eläväksi.

Mistä tuli nyt opetuslapsille tämä murhe ja kova epäily Jeesuksen kuoleman jälkeen? Se tuli siitä, että he olit rakentaneet maallisen onnensa hänen päällensä, mutta ei sielun autuudesta ollut mitään tietoa. Koska nyt tämä maallinen onni katois, ja kaikki heidän toivonsa rikkaudesta ja maailman kunniansta meni hukkaan, silloin tuli murhe ja kaipaus hengellisen Vapahtajan perään. Mutta tässä murheessa oli niin suuri epäily, ettei he jaksaneet uskoa enää sen Vapahtajan päälle, joka ennen oli mielessä. He tunnustit myös uskonsa Emmauksen tiellä, sanoen: "Me luulimme hänen siksi, jonka Israelin piti lunastaman." Mutta tämä usko oli nyt puuttunut. Ja niin pitää tapahtuman kaikille Jeesuksen opetuslapsille, että heidän uskonsa pitää puuttuvan Vapahtajan kuoleman kautta. Heidän pitää itkemän ja parkuman, koska Vapahtaja on kuollut.

Jeesus kuolee myös kristittyin sydämessä maailman rakkauden kautta. Koska maailma tulee rakkaaksi ja kauniiksi kristittyin sydämelle, silloin kuolee Jumalan Poika. Ja silloin kuuluu tämä Jeesuksen sana: "Vähän ajan perästä, ette näe minua." Mistäpä kristityt enää tuntevat Jeesuksen voimaa sydämissänsä, koska hän maailman rakkauden tähden on kuollut? Heidän täytyy tämän maailman rakkauden tähden tulla murheelliseksi, koska Jeesus kuolee: Ei ole Jumalan Poika elämässä sen ihmisen sydämessä, kussa maailman rakkaus on päässyt sydämen herraksi.

Senkaltainen oli opetuslasten tilaisuus silloin, koska Vapahtaja kuoli. Maailman rakkaus oli sydämessä ja mielessä. Ja koska yksi rietas on päässyt sydämeen, kyllä muut seuraavat perässä. Vaikka ni-

mittäin opetuslapsille tulee suuri murhe, koska he tuntevat, ettei ole Jeesus enää elämässä heidän sydämissänsä, kuitenkin pysyy Jeesus kuolleena niin kauan kuin omavanhurskaus vaikuttaa heissä niin suuren epäuskon, ettei he jaksaa uskoa, että se Vapahtaja, joka kerran kuollut on, pitää enää tuleman eläväksi.

Mutta maailman lapset ei tiedä siitä murheesta mitään, sillä Jeesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee." Ja minkätähden maailma iloitsee? Joo, sentähden maailma iloitsee, että se väärä profeetta ja kansan häiritsijä nyt on kiinni otettu ja viety raatihuoneeseen. Siitä maailma iloitsee, että se sama mies, joka heitä ennen on haukunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen sikiöiksi, nyt heti kohta tuomitaan. Siitä syystä on maailma iloinen. Ja nyt he huutavat:

"Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Ja niinkuin perkele silloin yllytti orjiansa iloitsemaan Jeesuksen kuoleman tähden, niin hän panee nytkin orjiansa iloitsemaan, koska maailman herrat rupeavat vihaamaan ja vainoamaan Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Silloin maailma iloitsee. Vieläpä netki, jotka ovat ennen ulkokullaisuudessa huutaneet "Hoosianna", rupeavat pitkänä perjantaina huutamaan "ristiinnaulitse!" Sillä niin kauan kuin hän oli opettamassa temppeleissä, ei viittineet kaikki ilmoittaa vihaansa, mutta koska hän oli viety raastuvan eteen, silloin tuli viha ulos. Silloin monen sydämen ajatukset ilmoitettiin. Mikäs nyt oli hätänä, koska kansan häiritsijä oli kiinni otettu. Nyt saavat Jeesuksen viholliset omantunnon rauhan: ei hän ole enää haukkumassa huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen sikiöiksi. Nyt saavat juomarit ja viinaporvarit mennä rauhassa helvettiin. Ei he ajattele, että tämän ilon perästä seuraa itku ja hammasten kiristys.

Voi niitä raukkoja, jotka iloitsevat ja nauravat omaa onnettomuuttansa! Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Vielä he huutavat Jumalan rangaistuksen päällensä. Vielä he haastavat Jumalan kosta ylitsensä, koska he sanovat: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle." Se on: kyllä saapi Jumala rangaista meitä, jos hän on

viatoin. Jo oli rietas vahvistanut heidän uskonsa, ja kukapa vahvistaa heidän uskonsa muu kuin rietas, joka antaa lapsillensa kaikki synnit anteeksi, saati he pilkkaavat ja vaivaavat Kristusta. Ei suinkaan rietas rupea heille soimaamaan syntiä, jotka huutavat: "Ristiinnaulitse!" Sillä elävän kristillisyyden viholliset ovat riettaan parhaat ystävät. Ja minä luulen hänen antavan vuotavaa pirun paskaa vielä kuolemanki jälkeen palkaksi siitä, että he ovat kristityitä pilkanneet, vihanneet ja vainonneet.

Voi onnettomat raukat, jotka aina pilkkaavat ja nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Eikös vielä Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kyyneleet rupea teitä polttamaan? Kuinkas luulette kestäväanne kuolemassa ja tuomiopäivänä? Silloin pitää vain Jeesuksen murheellisten opetuslasten kyyneleet polttaman teidän tuntoanne ijankaikkisesti, jos ette lakkaa armon ajassa pilkkaamasta ja vainoamasta niitä, jotka huutavat teille parannusta.

Toinen tutkistelemus. Katselkaamme nyt, kuinka opetuslasten murhe kääntään iloksi. Koska opetuslapset itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden, silloin tuntevat nämät raukat, kuinka onnettomat he ovat ilman Vapahtajatta. Ei maailma enää huoli heistä, sillä he ovat sen väärän profeetan opetuslapset. Ja koska Jeesus on kuollut, ei heillä ole turvaa taivaaseen. Ja ehkä he ovat monta kertaa kuulleet niitä armollisia lupauksia, että hän nousee ylös ja antaa heille Pyhän Hengen, mutta ei he jaksaa enää uskoa niitä lupauksia, vaan lankeavat epäilykseen. Mutta tämän murheen ja sydämen ahdistuksen kautta valmistetaan sydän vastaan ottamaan sitä sanomainta iloa ja autuuden esimakua, koska Jeesus tulee eläväksi ja sanoo: "Ottakaat Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan."

Silloin kääntään opetuslasten murhe iloksi, ja ei kenkään enää ota heidän iloansa pois. Ehkä he saavat välistä tuta, kuinka hirmuisesti perkele heitä kiusaa, niinkuin Pietari kirjoittaa kristityille: "Jos hurskas tuskalla autuaaksi tulee, kussa sitte jumalatoiminta ja syntinen näkyy." (1 Piet. 4: 18). Se sama Pietari

kirjoittaa myös kristityille, että "perkele käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis." Näitä perkeleen kiusauksia on jokainen kristitty saanut koetella. Kuitenki täytyy opetuslasten näitten kilvoitusten ja kiusausten kautta perkeleen ja hänen joukkonsa kanssa, seurata Jeesuksen verisiä askeleita, kantain hänen ristiänsä, ja kuitenkin iloiset olla toivossa, niin usein kuin se suuri ristin kantaja katsoo leppyisesti heidän päällensä ja sanoo: "Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

Vaikka ei ole tosin yhdellä kristityllä aina hauska, koska vihollinen karkaa hänen päällensä hirmuisesti ulkonaisten ja sisällisten kiusausten kautta, niin myös vihan ja vainon kautta. Kuitenki kääntään kristittyin murhe viimein iloksi, koska se suuri sotasankari antaa hänelle voiton vihollisten ylitse.

Nyt me olemme siis nähneet, kuinka Jeesuksen sanat ovat täytetyt, koska hän sanoi opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsi." Se on tapahtunut juuri niinkuin Jeesus on sanonut. Jeesuksen murheelliset opetuslapset ovat itkeneet ja parkuneet, ja maailma on niitä pilkannut ja nauranut. Vielä nytki saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset usein itkeä ja parkua maailman tähden, koska he näkevät, kuinka maailman orjat vihaavat ja vainoavat Jeesusta.

Koska hän syntein ja epäuskon tähden kuolee heidän sydämissänsä, silloin saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkeä ja parkua kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olemista. Silloin maailma pilkkaa ja nauraa Jeesuksen murheellisiä opetuslapsia. Maailman lapset ja riettaan enkelit pilkkaavat heidän kyyneleitänsä. Mutta kerran taitavat nämät katuvaisten kyyneleet polttaa heidän tuntoansa, jotka pilkanneet ovat, ja he saavat viimein nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Mutta opetuslasten murhe kääntään iloksi, koska se suuri ristin kantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas tulee eläväksi heidän sydämissänsä, ja he saavat tuta hänen armonsa vaikutuksia. Silloin he saavat myös tuta todeksi, mitä Jeesus on sanonut: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen

hetkensä tuli, mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan."

Iloitkaat ja riemuitkaat, te murheelliset opetuslapset, koska te näette Herran. Ole iloinen, sinä murheellinen Maria Magdalena, koska sinä pääset tarttumaan hänen jalkoihinsa. Ja halaa ilolla hänen polviensa, ja mene ilolla muistelemaan opetuslapsille, että Herra on noussut ylös. Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä sormes naulain reikään, jos tohdit, eli pane kätes suuhun ja ole ääneti. Ja sinä Pietari, heitä sinuas mereen, ja ui rantaan, kussa Jeesus seisoo vastaan ottamassa sinua. Hän seisoo nyt ijankaikkisuuden ihanalla rannalla ja odottaa opetuslapsiansa, koska he tulevat.

Kuitenki kysyy hän: "Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?" Hän kysyy kaikilta, jotka ovat kieltäneet hänet uskottomuudellansa: "Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?" Simon, Joonaan poika! Ole valmis vastaamaan. Jeesus kaipaa sulta rakkautta, joka ennen oli kylmänlainen ja häälyväinen. Nyt hän tahtoo tietää, kuinka paljon kristityt häntä rakastavat. Olkaat valmiit vastaamaan. Kukas tiesi maailman rakkaus on niin paljon vaikuttanut, että te rupeisitte kieltämään Jeesusta maailman edessä. Mutta sanokaat nyt: "Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua." Ja olkaa tässä tunnustuksessa pysyväiset viimeiseen hetkeen asti: "Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan." Amen.

1 lehti jäljellä alkuperäisestä käsikirjoituksesta / Aunon Kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Lähde: Kirkkopostilla 1876.

N:o 31A 4
SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1851, 1854

Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan: "niin tiedä ja näe, kuinka viheliäinen ja surkea se on, että hyljää Herran sinun Jumalas, ja et pelkää minua, sanoo Herra, Herra Zebaoth."

Jer. 2: 19

Tässä Jeremian toisessa luvussa ja yhdeksännessätoista värssyssä kuulevat

paatuneet ja tottelemattomat lapset, minkätähden heitä kuritetaan. Paatuneet lapset luulevat ilmanki, että syyttömästi heitä kuritetaan. Mutta me kuulemme nyt profeetta Jeremian edellä mainituista sanoista, että sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan. Jumala valittaa monessa paikassa, että Israelin lapset olit tottelemattomaksi tulleet, eivät he ottaneet kuritusta vastaan.

Kukas tiesi, onko nyt ihmisten lapset paremmaksi tulleet, kuin silloin vanhassa testamentissa, koska taivaallisen vanhimman täytyi aivan kovuudella kurittaa Israelin lapsia, nimittäin sodalla, näljällä ja taudilla, ja kuitenkin olit he niin paatuneet, ettei he ottaneet kuritusta vastaan. Ei he uskoneet, että Jumala pahuuden tähden niin kuritti, vaan he luulit, että Jumala heitä kuritti ilman syyttä. He sanoit myös usein: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Jumala oli heidän mielestänsä ylön kova rankaisemaan, ja väärä tuomari, joka ei arvannut heidän hyviä töitänsä, vaan rankaisi siveitä ihmisiä ilman syyttä.

Ei Israelin lapset sentähden tehneet parannusta, vaikka he niin kovin rangastettiin, mutta paaduit vain. He lakkaisit viimein julkisen epäjumalan palveluksen, koska Jumala oli niin kovin lyönyt heitä, ettei ollut enää voimaa potkia vastaan, mutta ulkokullaisuus ja sydämen pahuus tuli ainoastansa suuremmaksi Jumalan kurituksen kautta. Ei he alentaneet itseänsä Jumalan väkevän käden alla, vaikka muutamat tunnustit syntiänsä, ja lupaisit parannuksen tehdä, koska he Baabelin vankeuden jälkeen lakkaisit näkyväisiä epäjumalia palvelemasta. He menit sitte ulkokullaisuuteen ja tulit tekopyhäksi, niinkuin fariseukset, jotka välistä rukoilit turulla, että he nähtäisiin ihmisiltä.

Mutta onkopa nyt ihmiset tulleet paremmaksi kuin silloin, koska Jumalan täytyi kovuudella kurittaa heitä heidän tottelemattomuutensa tähden? Minä luulen, että tämän aikaiset ihmiset tulevat paremmaksi Jumalan kurituksen kautta, mutta ei paremmaksi. Sillä Jumala on tosin joka aika kurittanut paatuneita taudilla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei ole sen kurituksen kautta tullut yhtään parannusta, ei ulkonaisessa elämässäkään.

Ei ole yhden eli kahden katovuoden tähden vähennyt juopumuksen, koreuden tahti ylpeyden ja huoruuden synti, vaikka kuinka vaanasti olis ruokaa ollut maassa. Ei ole sentähden ylpeys alennut, tahti koreus ja juopumus vähennyt. Kyllä ovat ihmiset katovuoden aikana jaksaneet juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole kukaan ajatellut, että tämä rangaistus on tullut Jumalalta meidän tottelemattomuutemme tähden, ja meidän pahankurisuutemme tähden, vaan enemmän ovat ihmiset yltyneet, jota enemmän Jumala on heitä rangaissut näljällä ja kalliilla ajalla.

Jos tauti on tullut seurakuntaan, ja muutamat ovat kaatuneet maahan, ei ole ylpeys ja koreus sen kautta alennut, vaan enemmän ovat toiset yltyneet pahuuteen, ja kironneet vielä, koska Jumala on heitä rangaissut. Pirun paskaa on juotu kuolleitten haudan päällä, ja lapset ovat riidelleet ja tapelleet vanhinten omaisuuden päältä. Ei ole kukaan malttanut mieltänsä, että tämä tauti taitaa olla yksi muistutus ylhäältä, että meidän pitää ajatteleman perään, mihinkä ihmisten sielut joutuvat tainkaltaisella jumalatomalla elämällä.

Minä olen nähnyt muutampien paatuneitten lasten pilkkaavan vanhimman kyyneleitä ja sanovan: "Haas! Tule lyömään, jos tohdit!" Niin ovat myös vanhan aatamin lapset pilkanneet taivaallisen vanhimman kyyneleitä, ja sanoneet: "Haas, tule lyömään, jos tohdit!" Koska vanhin on kurittanut heitä näljällä ja kalliilla ajalla, ovat he sanoneet niinkuin yksi talon poika, koska hän meni kirkkoon rukous päivänä: "Tuota meidän pitää palvella, ja tämmöinen vuosi on tullut." Hänen tarkoituksensa oli ilman epäilemättä se, että Jumalaa sopis palvella, koska hyvä vuosi on tullut, mutta silloin ei tarvitsis häntä palvella, koska huono vuosi tulee. Oli kuitenkin sillä miehellä se usko, että Jumala se on, joka antaa vuoden. Mutta ei ole kaikilla paatuneilla sitä uskoa, että Jumala antaa ja Jumala ottaa, vaan he luulevat, että ihminen itse ansaitsee sen työllänsä.

Niin me olemme siis nähneet, ettei ihminen tottele ruoskaa ollenkaan; vaikka hevoinen ja nauta härkä menee, kuhunka häntä ruoskalla pakotetaan. Mutta ihmisellä on niin paatunut nahka, että vaikka kuinka Jumala häntä rankaisee taudilla,

näljällä ja verenvuodatuksella, ei hän kuitenkaan pakene sinne käsin, kuhunka Jumala tahtoo häntä viedä, vaan aivan oman mielensä jälkeen hän tahtoo elää, vaikka kuinka väärin elettäisiin. Sentyhden valittaa myös Herra profeetta Jesajan kautta 1: 3: "Härkä tuntee omistajansa, ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä."

Näin ovat ihmiset ylönkatsooneet Jumalan armollista kuritusta. Ei ole maallinen kuritus vaikuttanut heissä yhtään parannusta, sillä jota enemmän heitä on pieksetty, sen enemmän he ovat paatuneet.

Mutta taivaallisen vanhimman kädessä on myös toinen vitsa eli hengellinen kuritus, jolla hän on saanut muutampia, vaikka harvoja sieluja, pakenemaan. Mutta ei moni ota tätäkään kuritusta vastaan. Sillä koska Jumala tahtoi henkensä kautta kurittaa Aadamin lapsia, niinkuin esimerkiksi Kainia, tuli heille ensin kova pelko kuolemasta. Koska Herra kovin nuhteli Kainia, peljästyivät hän ja sanoivat: "Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se on kannettava." Se merkitsee: minun syntini on suurempi, kuin että se annettaisiin anteeksi. Mutta eipä Kaini kauan muistanut tätä Jumalan Hengen nuhtelemista, vaikka hänelle ensin tuli niin suuri pelko kuolemasta, että hän luuli jokaisen häntä tappavan. Ja silloin tuli myös niin suuri epäily Kainille, ettei hän uskonut saavansa syntiänsä anteeksi.

Mutta eipä tämä pelko kauan pysynyt hänessä, sillä Kaini itse ja hänen lapsensa tulivat pahemmaksi ja pahemmaksi, niin että Jumalan täytyi sanoa: "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha." Ja kuinkapa Jumalan Henki saattaa enää nuhdella ihmistä, koska ihminen paatuu sen nuhtelemisen kautta. Niin on silloin tapahtunut, ja niin tapahtuu vielä nykyin, että Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta, koska ihminen ei ota kuritusta vastaan. Jumalan Henki nuhteli silloin paatuneita sen vanhurskaan Noan suun kautta, mutta ei sen aikaiset jumalattomat ihmiset ottaneet hänen varoituksiansa vastaan.

Senjälkeen nuhteli Jumalan Henki Moosesen kautta, mutta sen aikaiset miehet suutuivat vaan Moosekselle ja sanoivat: "Moo-

seksen kauttakos Jumala ainoastansa puhuu?" Ja muutamat sanoit Moosekselle: "Sinä teet ylö'n paljon, sillä koko kansa on pyhä." Niitten mielestä oli koko kansa pyhä, vaikka tämä kansa oli ylpeä, irstainen ja uppiniskainen. Vaikka he tanssaisit kultavasikan ympärillä, niin kuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja nousi mässäämään."

Jumalan Henki nuhteli maailmaa profeettain suun kautta, mutta tämän nuhtelemisen tähden suutuit ihmiset profeetoille ja vainoisit heitä. Sitte nuhteli Jumalan Henki maailmaa Johannes Kastajan kautta, mutta maailman herrat sanoit: "Hänellä on perkele." Erinomattain olit siveät huorat vihaiset Johannekselle sen haukkumisen tähden, ja yksi kuninkaallinen huora ei saanut tunnon rauhaa, ennenkuin Johanneksen kaula leikattiin.

Viimein nuhteli Jumalan Henki maailmaa Vapahtajan kautta, mutta silloin sanoit viinamäen miehet: "Katso, tämä on perillinen; tulkaat, tappakaamme häntä, että me saisimme viinamäen omaksemme." (Mark. 12: 7). Ja niin he myös tekivät. He tapoit kunnian Herran. Ja koska Jumalan Henki viimein nuhteli maailmaa apostoleitten ja kristittyin suun kautta, silloin maailman suruttomat pakanat vasta paaduit, ja rupeisit imemään kristittyin verta.

Mutta ne harvat sielut, jotka Pyhän Hengen nuhtelemisen kautta ovat tulleet huomaitsemaan, että se entinen jumalatoimielämä ei kelpaa, ottakoon taivaallisen vanhimman armollista kuritusta nöyryydellä ja kiitollisuudella vastaan, että hän sais heitä ylös kasvattaa ihmiseksi. Jos he tulisit niin nöyräksi, että he antaisit suuta Isän vitsalle, niin ottais Vanhin heitä syliinsä jälleen ja painais heitä rintojansa vastaan ja antais heille suuta ja pyyhkis heidän kyynelensä ja panis heitä istumaan pöydällensä ja antais heille voita ja hunajaa sovinnoksi. Kumartaen polvianne, te kuritetut lapset, joita Vanhin on vitsallansa opettanut tottelemaan, rukoilkaat häntä, että hän antais teille anteeksi kaikki rikokset ja synnit, joilla te olette hänen mieltänsä loukanneet, ja hänen sydämensä haavoittaneet. Kuule, rakas Vanhin, katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän,

joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 5.

Meidän pyhässä evankeliumissa sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: "Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden."

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, ettei Pyhä Henki nuhtelee Jeesuksen opetuslapsia, vaan Pyhä Henki on niitten lohduttaja, ja johdattaa heitä kaikkeen totuuteen. Opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus menee pois, ja jättää heitä itkemään ja parkumaan, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Jos Pyhä Henki ei tulis heille lohduttajaksi, koska Jeesus on poijessa, niin he vaipuisit murheen ja ikävän tähden. Mutta koska Pyhä Henki lohduttaa heitä, ja antaa heille sen todistuksen, että he ovat Jumalan lapset, vaikka maailma ja vihollinen tahtoo usein ryöstää heidän uskonsa, ja vajottaa heitä epäilykseen, kuitenkin antaa Pyhä Henki heille rohkeuden puhua siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Ja tämän rohkeuden tähden vihataan ja vainotaan Jeesuksen opetuslapset maailmalta.

Ensimmäinen tutkistelemus. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden. Mikäs synti se nyt on, jonka tähden Pyhä Henki nuhtelee maailmaa? Vapahtaja on itse sanonut, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, tosin, ettei he usko minun päälleni." Tässä kuulemme me, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa epäuskon tähden. Ja Lutherus on myös todistanut, että epäusko on suurin synti Vapahtajaa kohtaan.

Mutta armon varkaat, jotka ilman katumuksetta ovat omistaneet itsellensä Jumalan armolupauksia, luulevat uskovansa Jeesuksen päälle, ja sanovat: "Me uskomme Jeesuksen päälle. Me makaamme joka päivä hänen ristinsä juuressa. Ei Pyhä Henki nuhtelee meitä epäuskon tähden, mutta nämät heränneet, jotka ei puhu uskosta ja rakkaudesta koskaan, vaan aivan tuomiolla ja kirouksella tulevat ihmisten päälle. Niillä ei taida olla paljon uskoa itsellään, ja sentähden he tahtovat vielä

muiltaki ryöstää sen uskon kipinän, joka heillä on."

Niin luulevat armon varkaat, että semmoisia se nyt Pyhä Henki nuhtelee sen synnin tähden, ettei he usko Jeesuksen päälle, ja sentähden he ilmanki vinkuvat kirkossa. Mutta älä huoli, armon varas, vaikka sinulla nyt on vahva usko, mutta kukas tiesi, kuinka vahva sinun uskos on, jos se tulis koettelemuksen alle. Jos armonvarkaan tunto heräis, niin otettaisiin pois se kuollut usko, joka nyt on pääkallossa, ja silloin kävis hänelle niinkuin Pietarille, joka oli semmoinen uskon sankari, ennen kuin hänen uskonsa tuli koettelemuksen alle, mutta kiusauksen aikana puuttui kaikki.

Pyhä Henki nuhtelee nyt maailmaa, ja erinomattain armonvarkaita synnin tähden, sillä ei he usko Jeesuksen päälle, vaikka he itse luulevat uskovansa, mutta he imevät omia rintojansa, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. He makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he luulevat olevansa Jeesuksen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, sentähden he katsovat Pyhän Hengen vaikutukset riettaan Hengen vaikutuksiksi. Ja kristityt muuttuvat riettaan orjan silmissä villihengeksi. On juutalaisillaki ollut vahva usko Jumalan päälle, mutta yhtä hyvin ovat he vihanneet ja vainonneet kristityitä. Niin on vielä nytkin armon varkaan sydämessä yksi hengellinen viha.

Armon varas vihaa kristityitä sen asian tähden erinomattain, että Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyin suun kautta juopumuksen tähden, kirousten tähden, ahneuden tähden, ylpeyden tähden ja vihan tähden, huoruuden ja koreuden tähden, jotka kaikki tulevat epäuskosta. Mutta siitä Pyhän Hengen nuhtelemisesta suuttuvat nyt suruttomat ja armon varkaat ja sanovat: "Sinä olet ylpeydessä, sinä olet villihenki, koska et anna ihmisille omantunnon rauhaa."

Kuitenki tapahtuu armonvarkaalle niinkuin sananlasku sanoo: "Että varis huutaa omaa nimeänsä." Itse hän on ylpeydessä, ja luulee muut olevan. Itse armon varas suuttuu, ja luulee muitten suuttuvan. Itse armonvaras on villihenki, ja luulee muitten olevan.

Toinen tutkistelemus: Pyhä Henki nuhtelee maailmaa vanhurskauden tähden, sillä Jumalan vanhurskaus on nyt ilmoitettu Jeesuksen kuoleman kautta. Koska Jumala ei ole säästänyt ainokaista poikaansa, vaan on antanut hänen kärsiä sen synnin rangaistuksen, jonka meidän olis pitänyt kärsimän, niin on siis Jumala ilmoittanut ankaran vanhurskautensa. Mutta suruttomat ja armon varkaat ei huoli Jumalan vanhurskaudesta, vaan he puhuvat aivan armosta, ja luulevat, ettei vanhimman sydämessä ole vihaa ollenkaan, vaan aivan rakkautta. Mutta että vanhimman sydämessä on yksi hirmuinen viha syntiä vastaan, sen on taivaallinen vanhin itse ilmoittanut, koska hän hikoili verta yrttitarhassa, ja antoi vielä verensä vuotaa viimeiseen pisaraan asti. Kuinkapa muutoin Jumalan ankara vanhurskaus olis tullut täytetyksi?

Koska vanhin synnin tähden suuttuu tottelemattomille ja paatuneille lapsille, jotka pilkkaavat hänen kyöneleensä ja sanovat: "Haas! Tule lyömään, jos tohdit," mutta ei raaski sentähden ajaa pois semmoisia kirotuita huoria, varkaita ja murhaajia talostansa, niin sanovat armonvarkaat: "Eipä olekaan vanhimman sydämessä vihaa; ilmanki hän olis jo aikaa ajanut meitä pois helvettiin, jos hän olis meille suuttunut; mutta ei hän olekaan meille suuttunut, vaikka me olemme huorat ja varkaat."

Vai niin! Eikös olekaan vanhin teille suuttunut? Mutta jos hän ei olis teille suuttunut, niin ei hänen olis tarvinnut itse kärsiä helvetin tuskaa ja vaivaa teidän tähtenne. Mutta hän oli niin hirmuisesti suuttunut jumalattomille ja paatuneille lapsille, että jos rakkaus ei olis estänyt häntä, olis hän varsin antanut heidän mennä itse helvettiin. Jos vanhimman sydämessä ei olis vihaa ollut, vaan aivan rakkautta, niin olis hän ilman vaivatta saattanut antaa heille anteeksi heidän vääryytensä, mutta vihan tähden eli sen ankaran vanhurskauden tähden täytyi hänen itse mennä helvettiin, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat hänet syösseet. Ja naurakaat nyt vielä päälle, koska te olette syösseet teidän vanhimpanne helvettiin. Koska lapset tekevät paha toisessa talossa, niin joutuu vanhin maksamaan vahingon.

Mutta nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa

tämän vanhurskauden tähden, vaikka nyt vahinko on maksettu, ja Jumalan ankara vanhurskaus on täytetty Vapahtajan kuoleman kautta, ei vielä suruttomat ja paatuneet huoli siitä, vaan he nauravat vielä hänen hautansa päällä, ja sanovat: "Tulkoon nyt vanhin pieksämään meitä, jos hän on meille suuttunut."

Vanhimman murhaajat kusevat ja paskan-tavat hänen hautansa päällä, ja sanovat: "Nouse nyt ylös ja syö, jos sinulla on nälkä." Minä luulen, että itse rietas täytyis semmoisia nuhdella, ellei Pyhä Henki nuhtelis heitä. Mutta mitäs semmoiset paatuneet henget huolivat nuhteesta, enemmän ne paatuvat vain, ja sanovat, niinkuin ylimmäiset papit sanoit Juudakselle: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs."

Kolmas tutkistelemus. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa tuomion tähden, sillä tämän maailman päämies on tuomittu. Nimitäin Vapahtajan kärsimisen ja kuoleman kautta on nyt maailman päämies tuomittu, vaikka se mies on niin suuri herra, ettei hän ota Jumalan tuomiota vastaan. Hänessä on niin suuri itseys ja hengellinen ylpeys, ettei hän saata tunnustaa itseänsä vikapääksi. Ei hän ota päällensä yhtään vääryyttä, vaan hän käypi aina sen päälle, että hän on se sama valkeuden enkeli kuin alusta. Ja koska hän ei ota syntiä päällensä, luulee hän, että Jumala on ylpeydessä, joka niin siveän ja hurskaan miehen paiskais helvettiin. Mutta hän on kuitenkin tuomittu, ja sen tuomion tähden on hän hirmuisesti suuttunut taivaalliselle vanhimmalle. Ei ainoastansa sentähden, että taivaallinen vanhin on ajanut hänet pois talostansa, vaan myös sentähden on rietas suuttunut, että vanhin ei aja katuvaisia sieluja pois talostansa, vaikka he ovat huorat ja varkaat.

Niin rietas, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, soimaa Jumalaa vääryydestä ja sanoo: "Minä olen vanhin lapsi, enkä ole sinua vastaan mitään vääryyttä tehnyt, vaikka sinä olet maailmalle huutanut, että minä olen mies-tappaja ja valheen isä, mutta sinä olet ajanut minut pois talostas ja käskenyt mennä helvettiin; ja tämä tuhlaajapoika, joka on kaiken omansa tuhlanut porttoin kanssa, ja tulee niinkuin mikä traasuperkele takaisin, sen sinä otat

ilolla vastaan. Se ei ole oikein tehty," sanoo rietas.

Nyt sanoo Jumala riettaalle: Minä olen itse astunut alas helvettiin. Minä olen kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan tämän tuhlaaja pojan edestä. Minä olen siis yhden suuren ja kalliin hinnan edestä lunastanut hänet perkeleen vallan alta. Mitäs nyt vielä kaipaat minulta? Ilmanki sinä olet rihti ja kunniallinen mies, vaikka olet suuri kälmi. Ilmanki sinä nyt tyydyt siihen hintaan, mitä sinä olet saanut.

Mutta rietas ei tyydy vielä siihen hintaan, vaan hän vaatii, että kaikki lapset pitää ajettaman pois vanhimman talosta, vaikka vanhin on niitten lunastukseksi maksanut riettaalle täydellisen hinnan. Ja tämän lunastuksen tähden ei ole enää riettaalla yhtään valtaa niitten Jumalan lasten päälle, jotka nyt ei anna itseänsä vasiten riettaan haltuun. Mutta maailman lapset ei tahdo pyörtää takaisin perkeleen valtakunnasta, vaikka taivaallinen vanhin on maksanut heidän edestänsä täydellisen hinnan heidän sieluinsa lunastukseksi. He ovat niin vieraintuneet pois vanhimman talosta, että he pitävät sen ryövärin oikeana isänä, joka heitä pienenä on vienyt oikean vanhimman talosta. He ovat niin unhoittaneet vanhimman hyvyyden ja rakkauden, ettei he tunne häntä enää.

Jos nyt vanhin tulee vitsan kanssa, ja tahtoo heitä viedä kotia vihollisen talosta, niin he suuttuvat vanhimmalle ja sanovat: "Et sinä ole meidän oikea isämme, kuin sinä tulet meitä piiskaamaan." Katso, tämä on parempi isä, joka ei piiskaa meitä koskaan." Niin sanovat maailman lapset, koska he näkevät jonkun olevan omantunnon vaivassa: "Ei Jumala piinaa lapsiansa sillä tavalla. Rietas se on, joka vaikuttaa semmoisen vaivan."

Vaikka nyt Raamattu sanoo monessa paikassa, "ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa," ei maailman lapset kuitenkaan usko, että Jumala sillä lailla kurittaa, vaan he sanovat, että rietas se on, joka vaikuttaa semmoisia. Nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa sentähden, että ihmiset ei tahdo pyörtää takaisin taivaallisen vanhimman tykö, vaikka hän on kalliilla verellänsä lunastanut ja suurella tuskalla ja veren vuodatuksella heitä synnyttänyt. He tahtovat aina asua vihol-

lisen talossa, vaikka maailman päämies on tuomittu, ettei hänellä olis yhtään valtaa yhdenkään sielun päälle, jos kaikki rupeaisit totisen katumuksen ja parannuksen kautta pyörtämään takaisin vanhimman taloon.

Mutta maailman lapset ovat niin kauan harjaintuneet palvelemaan rietasta, ettei he tahdo tulla takaisin vanhimman tykö, jonka he ovat jo aikaa unhoittaneet. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ottavat kurituksen vastaan, koska Pyhä Henki heitä nuhtelee omantunnon vaivan kautta, tulevat köyhänä, alastomana, ja traasuperkeleenä vanhimman taloon, niinkuin se tuhlaaja poika, joka oli Isänsä tavaran tuhlanut ja kaiken omaisuutensa haaskannut porttoin kanssa, häätyi viimein tulla Isänsä tykö ja sanoa: "Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttaa, vaan anna minun olla niinkuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi."

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka olette Isän kuritusta tunteneet, koska Pyhä Henki teitä nuhteli synnin tähden ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Katsokaat, kuinka tuhlaaja poika otetaan ilolla vastaan vanhimmalta, koska hän tulee nöyränä ja katuvaaisena vanhimman taloon. Rukoilkaat te harvat, jotka olette semmoisena tulleet takaisin vanhimman taloon, että hän varjelis teitä vihollisen kiusauksista, ettei vihollinen sais teitä viekkaudellansa suostuttaa menemään toisen kerran vihollisen taloon. Pysykää nyt kotona, lapsukaiset. Pysy nyt kotona, sinä tuhlaaja poika, äläkä mene toista kertaa pois Isän talosta, ettei vanhimmalle tulis suurempi vaiva sinusta. Amen.

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 31B

4

SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1859

Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidän parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo. Hoosea 6: 1.

Profeetta Hoosea osottaa, kuinka Juma-

lan isällinen kuritus tapahtuu ihmisen parannukseksi, koska ihminen ottaa Jumalan armollisen kurituksen vastaan. Jumala oli usein ja paljon kokenut kurittaa Israelin lapsia, välistä sodan kautta, välistä näljän kautta, mutta hänen täytyi usein valittaa, ettei he ota kuritusta vastaan: Josta myös nähdään, ettei ihminen ole semmoinen luontokappale, että hän ottaa kuritusta vastaan. Paremmiin nautahärkä pakenee ruoskan edessä, kuin ihminen.

Kuinka usein on Jumala kurittanut ihmisen sukukuntaa sodalla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei sen ulkonaisen kurituksen kautta ole parannusta tullut, vaan enemmän on ihmisen sukukunta paatunut, jota enemmän Herra on pieksänyt. Kuitenki kehoittaa profeetta Hoosea Israelin lapsia palajamaan Herran tykö sen kovan kurituksen jälkeen, jonka he saivat ulkonaisesti kärsiä, koska heidän valtakuntansa hävitettiin ja heidän kaupunkinsa poltettiin ja enin osa kansasta tapettiin, ja jotkut jääneet olivat, vietiin vankina pakanan maahan.

Profeetta Hoosea kehoittaa kansaa palajamaan Herran tykö, ja ruveta häntä palvelemaan uskollisemmin kuin ennen, koska hän saarnaa edellämämainitussa paikassa: "Palaitkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidän parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo." (Hoosea 6: 1).

Jos nyt tämän aikaiset kristityt ottaisivat näistä profeetan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, ja ajattelisivat, mitä hyvää työtä Herra on heille tehnyt, koska hän on heitä lyönyt sekä ulkonaisella että hengen kurituksella: nimittäin ensiksi heräyksen kautta, koska Herra on heitä lyönyt oman tunnon vaivan kautta sillä rautaisella ruoskalla, jolla Kristus hallitsee pakanoita; ja myös ulkonaisen kurituksen kautta on Herra alkanut meitä kurittamaan. Jos kristityt ottaisivat tästä armollisesta kurituksesta vaarin, ja palajaisivat Herran tykö, ja uskoisivat kaikesta sydäimestä sekä ruumiin että sielun Herran haltuun, ei tulisi heille niin suuria kiusauksia, eikä pelkoa maallisesta häädystä.

Mutta epäuskon kanssa taistelevaiset eivät jaksa niin paljon uskoa, että Jumala ulkonaisenkin kurituksen kautta vetää

tykönsä ja tahtoo repiä heidän sydämiänsä irti maailmasta. Mutta niinkuin lapsi rientää vanhimman syliin, vaikka vanhin on häntä piiskannut, sillä hänellä ei ole turvaa muualle, niin täytyy myös yhden kristityn rientää taivaallisen vanhimman syliin joka kerta, kuin Isä on häntä kurittanut. Jos hän saattais vielä antaa suuta Isän vitsalle, ja kiittää hyvän kurituksen edestä, niin ottais vanhin häntä syliinsä ja antais hänelle suuta, ja antais hänen imeä armoa vuotavaisista rinnoista. Tähän kehoittaa myös Hoosea 6: 1: "Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö, sillä hän on meitä repinyt, hän myös meitä parantaa. Hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo."

Ei ole kuitenkaan kristityillä muualle turvaa, kuin taivaallisen Isän tykö. Ja koska nyt vanhin on ruvennut kurittamaan tottelemattomia lapsiansa kalliilla ajalla, ja kristityt siinä saavat kärsiä ynnä pakanain kanssa puutosta ja vajavuutta, niin ei ole kristityillä muuta neuvoa, kuin että rientää vanhimman syliin, niinkuin lapsi, joka piiskattu on, ja rukoilla, että nämät viimeisen ajan vaivat lyhettäisiin valittuin tähden.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei hän pane raskaampaa kuormaa meidän päällemme, kuin mitä me jaksamme kantaa. Kuule sinä suuri taivaan ja maan hallitsija murheellisten, katuvaisten ja hädässä olevaisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 5

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhuu Jeesus pois menostansa Isän tykö, jonka tähden opetuslasten sydän täytetään murheella, mutta lupaa heille lohduttajan, joka johdattaa heitä kaikkien totuuteen.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus aikoo heitä jättää.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka opetuslapset tulevat murheellisiksi, koska Jeesus pois menee.

Koska opetuslapset ovat alkaneet seuraamaan Kristusta siinä toivossa, että he Kristuksen kautta tulevat onnellisiksi maailmassa, niin se on arvattava, että he tulevat murheellisiksi, koska hän pois

menee. Se tapahtui silloin näkyväisellä tavalla, että Jeesus meni pois, Isän tykö kuoleman kautta. Opetuslasten sydän oli silloin niin kovin kiinni maailmassa, ettei he saattaneet olla murehtimatta, koska heidän maallinen turvansa kuoli pois. Jeesus kuoli ja jätti opetuslapset suureen murheeseen. Tämä asia tapahtuu nyt sillä tavalla, että kuin kristityt ovat kiinni maailmassa, niin kuolee Jeesus heidän sydämissänsä, ja siitä tulee opetuslapsille murhe; eli niinkuin Vapahtaja sanoo evankeliumissa, heidän sydämensä täytetään murheella, koska he huomaitsevat eli tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Opetuslasten sydän oli kokonansa maailmassa kiinni, koska Jeesus kuoli, mutta hänen kuolemansa jälkeen tuli opetuslapsille yksi sydämellinen murhe, joka repäis heidän sydämensä irti maailmasta, niin myös nytkin tapahtuu. Koska Jeesus kuolee kristittyin sydämessä maailman rakkauden tähden, silloin tulee heille murhe ja suuri kaipaus Vapahtajan perään. Mutta jos ei tule murhe kristityille, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä, silloin he menevät kokonansa maailmaan.

Valitettavasti on niin käynyt monen kanssa tällä ajalla, että Jeesus on kuollut kristittyin sydämessä, eikä ole tullut murhetta heille siitä kuolemasta, vaan ne on tyytyväiset olleet siihen kuolleeseen tilaan. Ei he ole itkeneet ja parkuneet kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja heidän Vapahtajansa makaa nyt haudassa. Ja muuttamat, jotka itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden, ei jaksa enää uskoa, että hän nousee ylös. Semmoiset kurkistelevat kyllä hautaan, mutta ei he löydä sieltäkään.

Mitä se auttaa sinua, Pietari, että sinä hyppäät hautaan ja kaivat hikiliinoja, koska et jaksa uskoa, että Jeesus on elämässä, vaikka hän on nähty vaimoilta. Mitäs arvelet Pietari, koska vaimoin Vapahtaja on elämässä, ja sinun Vapahtajas on vielä kuollut? Vaimot ovat ilossa, ja sinä olet murheessa. Vaimot uskovat, mutta sinä et usko, että hän on elämässä. Koska sinä tiedät vakaisesti, että Jeesus on kuollut sinun sydämessäs, mutta et tunne vakaisesti, että hän on elämässä, ehkä sinä soisit, että hän olis

elämässä. Tämän tiedon kanssa sinun täytyy mennä tuonelaan, ehkä sinä itket ja parut, ehkä olet kovin murheellinen, ehkä ihmettelisit ja ajattelisit järjellä, kuinka Jeesuksen ruumis on haudasta pois tullut. Kaikki tämä ihmetteleminen, haudaan hyppääminen ja käärinliinain kaivaminen ei auta sinua autuuteen niin kauan kuin sinun Vapahtajas on kuollut. Vaikka sinä sen kovan murheen tähden et pääse maailmaan, mutta sinun suuren epäuskos tähdet et pääse taivaaseen.

Toinen tutkistelemus. Kuinka pitää murheellisille opetuslapsille tuleman ilo Jeesuksen ylösnousemisesta.

Me tiedämme vakaisesti, että kaikille Jeesuksen opetuslapsille on tullut murhe Jeesuksen pois menosta. Mutta tuleekos nyt kaikille ilo hänen ylösnousemisestansa? Joo, kaikille, jotka ovat totisesti alkaneet seuraamaan Kristusta. Mutta tämä ilo ei tule kaikille yhtä haavaa. Maria Magdalena ensimmäiseksi, joka rakasti Jeesusta niin paljon pitalisen Simonin huoneessa, joka oli niin paljon saanut anteeksi, ja joka vuodatti kallista narduksen voidetta hänen päänsä päälle. Tämä vanha huora saapi ensimmäiseksi tuta ja nähdä sitä suurta ristin kantajaa ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta ylösnousseksi.

Mutta älä sinä vanha huora ajattele, että sinä olet paras kristitty aina, vaikka sinä olet pääsiäis päivänä ensimmäiseksi saanut nähdä Herran. Ei sinulla ole sitä hengen voimaa, että sinä saatat parhaiten edes auttaa Kristuksen valtakuntaa. Et sinä ole se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seurakuntansa, vaan Pietari on se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seurakuntansa, ja Johannes on se opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa.

Ehkä sinä olet ensimmäinen, jolle Jeesus ilmoittaa itsensä, et sinä sentähden ole paras kristitty. Vaikka nyt Pietari ja Johannes itkevät ja parkuvat, ja sinä olet ilossa, kyllä Herra osottaa itsensä niilleki, ja heidän murheensa loppuu. Sen kautta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran.

Mutta Tuomas, joka kulkee vielä omia reissujansa, eikä pysy muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa, milloinkahan hän tulee näkemään Kristusta? Minä luulen, ettei hän pääse näkemään

Herraa, ennenkuin hän tulee opetuslasten kokoukseen. Jos Tuomas oleskelee yksin ja hakee Kristusta yksinäisyydessä, jokohan Kristus tulee häntä hakemaan sieltä? Minä luulen, Tuomas, että sinun täytyy ensin tulla kristittyin kokoukseen, ennen kuin Kristus tulee näyttämään haavojansa. Et suinkaan tule osalliseksi ylösnousemisen armosta, ennen kuin sinä tulet seurakuntaan. Vaikka kuinka lukisit kirjaa yksinäisyydessä, ja pitäisit rukouksia kotona, et suinkaan siellä tule kristityksi. Mutta tule ensin kristittyin kokoukseen, ja hae ensin seurakunta, ennen kuin sinä löydät Kristuksen. Ja meillä on se toivo, että Tuomaksen, jolla on sydämellinen ja totinen murhe Kristuksen kuolemasta, pitää näkemän ja uskomon, että Jeesus on vielä elämässä, koska hän tulee opetuslasten kokoukseen ja oleskelee niitten kanssa.

Mutta Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet, jotka siveydellensä panevat Kristuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan, ja menevät suoraan Jumalan tykö, eikä tule noitten hulluin huoneeseen, jotka itkevät ja parkuvat, ehkä he olisit kuinka nuhteettomat maailman edessä, eikä ole suostuneet maailman joukon tekoon ja neuvoon, jotka huutavat: "ristiinnaulitse", niille ei tule Kristus, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa eläväksi, vaan heidän Vapahtajansa pysyy haudassa nyt ja iankaikkisesti. Ei heillä ole sydämellistä murhetta Jeesuksen kuolemasta, eikä iloa hänen ylösnousemisestansa.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät koossa, itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on kuollut, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, ne saavat tuta ylösnousemisen iloa. Ne saavat Pyhän Hengen. Ne saavat voiman saarnata evankeliumia kaikille luoduille, ja seuraavat Jeesuksen verisiä askeleita Siionin vuorelle, kussa he saavat nähdä sen suuren ristinkantajan, ja nautita autuutta hänen katselemisestansa nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 32A 5
SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1850

Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa? Syrak 34: 29.

Tässä paikassa kirjoittaa Syyrakki

niistä, jotka välistä rukoilevat ja välistä kiroilevat. Ja Syyrakki arvelee, kuinka Jumala niitä kuulis. Syyrakki kuuluu olevan epäilemässä, ettei taida Jumala niitten rukouksia kuulla. Hän puhuu myös niistä, jotka välistä paastoavat synteinsä tähden ja taas uudesta tekevät syntiä.

Niinkuin tällä maailman ajalla on muutampia, jotka välistä tekevät katumuksen ja välistä taas huoraavat eli varastavat. Ja Syyrakki kysyy viimein: Kuka niitten rukoukset kuulee? Ja meidän täytyy myös kysyä, kuka niitten rukoukset kuulee? Suruttomat luulevat, että tämä raamatun paikka ei kuulu heille, jotka ei rukoile koskaan, eikä tee katumusta koskaan, mutta niille, jotka tulevat rukouksesta kiroamaan suruttomia ja katumuksen jälkeen tekevät syntiä, koska he haukkumisellansa kehoittavat suruttomia vihaan.

Ja se on tosi, että heränneet tuovat kirouksia raamatusta, ja asettavat lain kirouksen heidän silmäinsä eteen, että suruttomat tulisit tuntemaan, että he ovat kirotut. Mutta jos tunto heräis, kyllä suruttomat ymmärtäisit paremmin, kelle tämä raamatun paikka kuuluu, joka löytyy kirjoitettuna Syyrakin 34: 29-31, kussa hän sanoo: "Koska joku rukoilee ja taas kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?"

Se on tosi, että törki surutoin ei rukoile sitä Jumalaa, joka on taivaassa, jota hän ei tunne. Mutta fariseukset kuitenkin rukoilevat, ja kiroilevat myös, koska he lakkaavat rukoilemasta, ja niitä vastaan Syyrakki on kirjoittanut. Niin myös tämän aikaiset armon varkaat rukoilevat ja kiroavat vuorottain, ja niitä vastaan on Syyrakki kirjoittanut. Mutta vihollinen on uskottanut muutampia suruttomia, että kaikki heränneet ovat fariseukset, ja kaikki kristityt ovat armon varkaat. Ja sitte saattavat nyt törki suruttomat sanoa: "Me emme tahdo tulla ulkokullatukseksi niinkuin nämät heränneet. Emme sano itseämme paremmaksi kuin me olemme."

Ja siinä nyt on synnin orjan kerskaus, ettei hän ole ulkokullattu. Ei hän tahdo tulla paremmaksi kuin hän on. Koska törki suruttomat tahtovat mennä rohki helvetiin, niin ei auta heille tukkia tätä raamatun paikkaa. Mutta fariseukset, jot-

ka rukoilevat ja kiroavat myös, koska niin sopii, ja armon varkaat, jotka nousevat välistä yöllä rukoilemaan, vaikka he vihaavat kristityitä, ja välistä päästävät kirouksiakin, koska vanha aatami nousee, ne kuitenkin saavat omistaa edellä mainitut Syyrakin sanat: "Jos ihminen rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?" Jos ihminen paastoo synteinsä tähden, ja taas syntiä tekee, kuka kuulee hänen rukouksensa?

Surutoin kansa istuu syömään ja nousee mässäämään, mutta fariseukset pitävät rukouksia, ja taas alkavat kiroilemaan. He paastoavat ja taas syntiä tekevät. Kuka niitten rukoukset kuulee? Se jumala, joka on alimmaisessa taivaassa, nimittäin tämän maailman jumala. Mutta ei suinkaan se Jumala kuule varkaan rukousta, joka asuu korkeudessa. Jos vielä yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei tulis lapsia hänen huoruudestansa, kuka jumala se on, joka kuulee hävittömän huoran rukouksen? Ei muu kuin itse rietas, joka opettaa lapsensa rukoilemaan, että joku vahinko tulis niille, joille he ovat suuttuneet.

Koska vihan perkele pääsee ihmisen sydämeen, silloin tulee ihmiselle koston pyyntö. Ja koska hän itse ei jaksa kosta, rukoilee hän jumalaa, että joku vahinko tulis vihamiehelle. Mutta me kuulemme opetuslasten menosta, että semmoinen rukous on riettaalle, vaan ei Jumalalle otollinen. Koska opetuslapset vielä olit luonnollisessa sokeudessa, tuli heilleki koston pyyntö. He menit yhteen kaupunkiin ostamaan ruokaa, mutta koska he ei saaneet ruokaa rahan edestä, sanoit he Vapahtajalle: "Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että tuli tulee taivaasta ja kadottaa heidät, niin kuin Eliaski teki." Mutta Jeesus käänsi itsensä ja nuhteli heitä sanoen: "Ette tiedä, minkä kaltaisen hengen lapsia te olette." (Luuk. 9: 54, 55).

Siitä nähdään nyt, ettei opetuslapset vielä ymmärtäneet mitään siitä oikeasta kristillisyydestä, koska he koston pyynnön tähden toivotit lähimmäisellensä pahaa. Mutta kyllä moni armon varas vielä nytkin rukoilee Jumalaa, että Jumala kostais niille, jotka tekevät hänelle väärin. Mutta ei kristitty rukoile niin, että niille kävis väärin, jotka häntä vihaavat, vaan hän rukoilee, että kaikille Jeesuksen ristin vihollisille tulis

omantunnon vaiva täällä armon ajassa, ettei he joutuis omantunnon vaivaa kärsimään ijankaikkisuudessa.

Me kuulemme monesta paikasta raamatus- ta, ettei kaikkinaiset rukoukset ole oi- keat rukoukset, vaikka suruttomat sano- vat: "Kyllä Jumala kuulee meidän rukouksemme. Eihän Jumala meidänkään rukouksiamme hylkää." Kyllä vissimmästi Jumala kuulisi heidän rukouksensa, jos he pyytäisit häneltä semmoisia, jotka olisit heille soveliaat ja hyödylliset. Mutta koska he sokeudessaan rukoilevat mahdot- tomia, kuinka Jumala saattaa heidän rukouksiansa kuulla? Niin esimerkiksi yksi sokea raukka rukoilee näin: "Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, kuin nämät heränneet ovat."

Missäs nyt on se Jumala, joka semmoisen rukoukset kuulee? Eiköhän se jumala ole helvetissä? Muutampi sokea raukka rukoi- lee näin: "Jospa Jumala tekis niin hyvin, että kaikki nämät heränneet rupeaisit juomaan ja tappelemaan." Eiköhän semmoi- nen rukous ole riettaalle hyvin otolli- nen? Ja kyllä vissimmästi moni totuuden vihamies on niin ajatellut, että hän antais vielä paljon kirkolle ja vaivaisille, jos minä eli muut heränneet tulisit juomariksi ja varkaaksi. Mutta me toivomme, että Jumala ei kuule semmoisia rukouksia, joita riettaan enkelit rukoi- levat.

Kyllä kaiketi jokainen rukoilee, mutta millä tarkoituksella he rukoilevat, koska sydän on maailmassa kiinni ja riettaan siemeniä täynnä. Rietas kyllä kuulee niitten rukoukset, jotka hänen nimeänsä huutavat ja Jumalan nimen turhaan lausu- vat. Koska yksi juomari tulee jumaliseksi ja katuvaiseksi viinassa, silloin hänki rukoilee jumalaansa ja siunaa sitä "Juma- lan lahjaa", joka tekee hänet iloiseksi. Mutta kuka jumala se on, joka juomarin rukoukset kuulee? Taitaa olla se jumala, joka asuu helvetissä. Mutta se Jumala, joka asuu korkeudessa, kauhistuu semmoi- sista rukouksista.

Yksi ihminen, joka on ruumiin puolesta vaivainen, rukoilee myös Jumalaa. Ja sa- notaan, että köyhä rukoilee Jumalaa usein, mutta ei rikas koskaan. Mutta minä luulen, että köyhä rukoilee usein sitä jumalaa, joka on peräsuolella, niin kauan kuin hän murehtii ainoastansa vatsaansa. Jos rikas ei rukoile jumalaa, niin on

sitä vastaan köyhän rukous riettaalle otollinen niin kauan kuin köyhä palvelee häntä, sillä riettaalle kelpaavat molemmat, sekä rikkaan että köyhän rukoukset, niin kauan kuin he rukoilevat hänen mielensä jälkeen. Sillä yksi köyhä huora ja rikas huora ovat molemmat riettaan huorat, niin kauan kuin he palvelevat häntä.

Yksi köyhä juomari ja rikas juomari ovat molemmat riettaan orjat, eikä ole niitten välillä muuta eroitusta, kuin ainoastansa se, että toinen, joka on rikas, saapi enemmän kunniaa maailmalta, ja saattaa kuka tiesi paremmin peittää pahuutensa maailman silmäin edestä, sillä yksi köyhä huora ja köyhä juomari on ylönkatsottu kaikilta.

Tämän päivän evankeliumissa neuvoo Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan hänen nimeensä. Ja me toivomme, että opetuslasten rukous on Herralle otollinen, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen. Ei olekaan opetuslapset saattaneet oikein rukoilla, ennenkuin he rupeavat rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, se on Vapahtajan kautta, joka heitä on kalliilla verellänsä ostanut vapaaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Vasta silloin, koska katuvaiset syntiset rupeavat tuntemaan, että he ovat perkeleen vallasta irti päästetyt sen kalliin sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on, rupeavat he rukoilemaan Jeesuksen nimeen, ja kaikki, mitä he silloin anovat, se annetaan heille.

Kumartakaat siis polvianne ja sydämiänne, te murheelliset ja maailmalta alaspainetut, synnin kuorman alla raskautetut, omantunnon vaivassa huutavaiset, perkeleen kiusauksissa olevaiset ja helvetin syvyydessä huokaavaiset, ristin juureen konttaavaiset, rukoillen Jeesuksen nimeen, että hän antais teille ja kaikille väsyneille matkamiehille voimaa sotimaan ja ylivoittamaan perkeleen kiusauksia! Kuule, sinä suuri, voimallinen, veripriiskoitettu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 23.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta

tutkisteleman. Ensimmäiseksi: Kuinka ja kenenkä nimeen maailman lapset rukoilevat. Toiseksi: Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat?

Että se suuri ristin kantaja, joka on opettanut opetuslapsiansa rukoilemaan hänen nimeensä, antais meille kaikille ymmärrystä, kuinka meidän pitää oikein rukoileman, ettemme rukoilis hänen nimensä kautta väärin, ja että me rukoilisimme häntä sydäimestä, eikä ainoastansa kielellä ja suulla. Sitä me pyydämme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala!

Ensimmäiseksi. Kuinka maailman lapset rukoilevat, on meille näytetty monessa paikassa raamatussa, mutta erinomattain siinä evankeliumissa, joka on yhdentenätoista sunnuntaina kolminaisuuden päivästä, kussa Vapahtaja muistelee, kuinka fariseus rukoilee. Hän kiittää Jumalaa sen edestä, ettei hän ole niin suuri syntinen kuin muut ihmiset. Ei hän ole ryöväri. Ei hän ole väärä. Ei hän ole huorin tekijä. Ja kuinkapa fariseus olis varastanutkaan, koska hän ei ole ryöväri.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat Jumalaa juuri saman kaltaisella tarkoituksella, vaikka vähän eri sanoilla. He tunnustavat nimittäin suulla, että he ovat suuret syntiset, mutta koska kysymys tulee siitä, kuinka ja millä tavalla he ovat niitä syntiä tehneet, ottavat he sanansa takaisin ja sanovat: en ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos! Tässä kuulet sinä, hyvä fariseus, kuinka kauniit sanat vihollinen panee sinun suuhun, ja kuinka kauniit rukoukset tulevat sinun sydäimestäs. Sinä kiität Jumalaa taas sen edestä, että hän on varjellut sinua huoruudesta, varkaudesta ja vääryydestä. Ja erinomattain sinä kiität sen edestä, ettet sinä ole niin huono kuin tämä katuvaivainen publikaani.

Mutta se on vielä pahempi, että sinun täytyy mennä ulos kirkosta, koska publikaanin huokaukset rupeavat polttamaan sinun tuntoa ja pilaamaan sinun kristillisyytes. Sinä rupeat viimein rukoilemaan maailman Jumalaa, että hän varjelis sinua niin hulluksi tulemasta, että sinäkin rupeaisit niin raskaasti huokaamaan, kuin tämä publikaani. Ja koska sinä tulet ulos kirkosta, voitelet sinä kurkkusvuotavalla pirun paskalla, ettei publikaanin kaatuma vika tarttuis

sinuun.

Semmoiset rukoukset ovat ilman epäilemättä kauniit, mutta mitä ne vaikuttavat fariseuksen parannukseksi, se on tietämätöin. Koska yksi siveä huora rukoilee Jumalaansa, ettei kukaan saavuttais häntä puhtaan riettauden päältä, silloin hän luulee, että Jumala kuulee hänen rukouksensa. Ja kyllä maailman jumala semmoiset rukoukset kuulee, sillä hän antaa huoralle rohkeuden peittämään syntiänsä ja näyttämään passinsa heränneille. Siellä on nimittäin kuittisen päälle, että hän on saanut riettaalta kaikki synnit anteeksi, ja että hän on viatoin.

Yksi rehellinen varas rukoilee myös Jumalaansa, että hänen varkautensa menestyis, ja ettei kukaan saavuttais häntä vereksen työn päältä. Ei varkaalla ole sitä pelkoa, että Jumala näkee hänen työnsä, sillä Jumala on hänen mielestänsä sokea, joka on niin vanha. Eikä varkaalla ole sitäkään pelkoa, että rietas viepi juopumuksen kautta takaisin kaikki, mitä hän varkauden kautta sisälle tuopi. Mutta siitä on varkaalla suurin pelko, ettei ihmiset näkis häntä, jonka kautta hän tulis kunniattomaksi. Kyllä on varkaan rukous kaunis kuulla, koska hän sanoo: "En ole varastanut, Jumalan kiitos!" Mutta kuinka kaunis varkaan rukous on helvetissä, koska varkaus rupeaa hänen tuntoansa polttamaan, se on vielä tietämätöin.

Yksi kunniallinen viinaporvari rukoilee myös hartaasti, että Jumala siunais hänen kauppansa, että hänen kalunsa kulkis hyvin, ja että paljon ostettaisiin viinaa. Mutta kiroaa hän kanssa välistä, koska hänen kalunsa ei kulje enää. Semmoiset rukoukset tulevat kyllä sydäimestä, mutta mitä ne vaikuttavat viinaporvarin parannukseksi, se on tietämätöin. Mutta yhden köyhän juomarin rukous on kauniimpi kuin kaikki muut rukoukset. Sillä muut maailman lapset rukoilevat ainoastansa ajatuksilla ja sydämellä, mikä heidän sisällinen halunsa on, mutta yksi köyhä juomari rukoilee myös kielellä ja suulla, koska hän lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja valittaa, kuinka surkea häntä hänellä on.

Hän tulee myös katuvaiseksi viinassa, ja silloin hän itkee niinkuin hiljainen lapsi. Mutta mihinkä ne kyöneleet kuulu-

vat, se on kanssa tietämätöin. Se on työläs lukea kaikkia maailman lasten rukouksia. Sen me tiedämme vakaan, että ahneuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että maailman tavara tulis aina enätyksi. Kateuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että vahinko tulis lähimmäiselle. Kunnian perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että he pääsisit herraksi tulemaan. Mutta tuskin on yksikään niin kiivas rukoilemaan kuin yksi huorimies, joka lankee polvillensa huoran eteen ja huokaa rakkaudesta. Mitä yksi fariseus rukoilee ja kiittää, että hän on parempi kuin muut ihmiset, se ei ole mitään sen suhteen, kuin mitä yksi köyhä juomari rukoilee ja kiittää viinaporvaria, ja yksi huorimies huoraansa.

Mutta kaikki nämät kauniit rukoukset tulevat vissimmästi riettaalle kunniaksi. Minä olen nähnyt muutamain armonvarasten rukoilevan nöyrällä ja surkealla äänellä, ja erinomattain ihmisten aikana, niinkuin fariseusten tapa on, jotka itsepetollisuudessaansa pitävät niin kauniita rukouksia, että yksi hengellisessä köyhyydessä oleva publikaani, jolla ei ole minkään väärtit rukoukset, saattais ajatella: jos minäki saattaisin niin kauniisti rukoilla, kyllä pian tulis reikä taivaaseen. Mutta mitäs vaikuttavat nämät kauniit rukoukset, joita yksi ulkokullattu fariseus lukee, koska hän rukouksesta menee krouvitupaan ja siellä lukee toisenlaiset siunaukset riettaalle kunniaksi?

Kyllä rietas sallii ihmisen olla jumalisen ja rukoilla, ehkä hän lukis koko rukouskirjan läpi, saati hän saapi sydämen hallita. Mutta jos sydämeen kosketaan, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: "Oletkos tullut minua vaivaamaan ennen aikaa? Mitäs sydäimestä kaivat? Oletkos Jumalan Poika ja syntein anteeksi antaja, koskas syntiä minulta kysyt? En ole minä velkapää tunnustamaan syntiä semmoiselle kansan häiritsijälle, joka menee kylästä kylään ja huutaa maailmalle."

Katso, näin puhuu rietas, koska hänen luolaansa kosketaan. Ja silloin loppuvat pian kaikki kauniit rukoukset, ja tulevat kiroukset sijaan. Eiköhän tämä ole se onnetoin mielen laatu, joka maalataan raamatussa, koska Syyrakki sanoo: "Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka

Herra kuulee hänen rukouksensa?" Ja Jaakob sanoo: "Yhdestä suusta kiitos ja kiros tulee ulos."

Toiseksi. Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat? Ensimmäinen opetuslasten yhteinen rukous on ylös kirjoitettu Apostolein teoissa 4. luvussa 24 v. Koska maailma oli ruvennut heitä vihaamaan Jeesuksen nimen tähden, tuli heille semmoinen hartaus ja suuri rukouksen voima, että se paikka, kussa he koossa olit, liikkui Jumalan suuresta voimasta. Mutta ei ole joka aika niin suuri hartaus ja niin suuri rukouksen voima Jeesuksen opetuslapsilla. Sillä välistä loppuu ulkonainen vaino, koska opetuslapset itse antavat maailmalle rauhan. Ei suinkaan silloin maailma vihaa heitä.

Usein saapi yksi herännyt ihminen tuta, että kaikki hartaus loppuu, usko loppuu, rakkaus loppuu, rukouksen voima loppuu, hengellinen murhe loppuu. Silloin tulee hänen päällensä yksi suuri hengellinen köyhyys ja hengellinen pimeys, että hänen täytyy epäillä itsestensä, lieneekö hän oikealla tiellä. Kuitenki johdattaa häntä Pyhä Henki hengellisen köyhyyden lävitse, että hänen pitää tunteman, ettei ole korkeat liikutukset autuuden perustus, vaan ainoastansa Vapahtajan ansio.

Koska siis Jeesuksen opetuslapset ovat hengellisessä köyhyydessä, silloin he tuntevat, että rukoukset tulevat kylmästä sydäimestä, ja ettei heidän rukouksensa ole paljon minkään väärtit. Kuitenki on meillä se toivo, että Jumala kuulee niitä huonoja rukouksia, ehkä ne ovat kelvottomat, eikä mitään ansaitsevaiset. Jos yhdellä kristityllä olisit aina hyvät ja kauniit rukoukset, tulis hän pian ylönrikkaaksi, ja rupeais rukoilemaan niinkuin kaksi Sebedeuksen poikaa, että he pääsisit istumaan toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa. Kukas tiesi, jos ne saattavat sen kalkin juoda, jonka Jeesus on juonut, vaikka he tahtovat tulla parhaaksi kristityksi.

Mutta älköön suruttomat luulko, että Sebedeuksen pojat ovat eli pysyvät helvetissä. Vaikka semmoiset hirmuiset kristityt, joita vihollinen on vienyt temppelin harjalle, jotka kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Semmoiset hirmuiset kris-

tityt luulevat, että Sebedeuksen pojat ovat helvetissä sen tyhmän anomuksen tähden, ja sen taitamattoman rukouksen tähden, jota Vapahtaja ei ole kuullut. Vaan ne olit vielä silloin sokeat, ja ne pitää oleman kaikille armon varkaille esimerkkinä, kuinka tyhmä yksi heräämätöin ihminen on rukoilemaan, koska hän ei ole saanut Pyhää Henkeä.

Hän rukoilee silloin niinkuin tyhmä lapsi, ja anoo semmoisia mahdottomia asioita, joita hän ei ole sovelias saamaan. Sebedeuksen pojat tahdoit tulla ylimmäiseksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Se on juuri suruttomain päämaali aina, että tulla herraksi, rikkaaksi ja kunnialliseksi. Ja koska talonpojalla ei ole oppia, että hän sen kautta pääsis herraksi, niin hän panee herrasvaatteet päällensä, ja luulee itsensä herraksi, koska hän käypi verassa ja silkissä. O, sinä Baal! Sinä olet suuri jumala, eikä sinussa ole yhtään petosta.

Meidän toivomme on, että oikeat Jeesuksen opetuslapset rupeavat tästälähin rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, että kaikki polvet pitää heitänsä kumartaman Jeesuksen nimeen, niitten jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikkein kielet pitää tunnustaman, että Jeesus on Kristus Isän kunniaksi. Jeesuksen opetuslapsilla on maailmassa tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, Jeesus on voittanut maailman. Ja tämän tuskan tähden täytyy heidän kumartaa polviensa Jeesuksen nimeen, ja huutaa korkealla äänellä, että se suuri ristin kantaja, joka suurella tuskalla ja vaivalla on heidän sielujansa synnyttänyt turmelemattomasta siemenestä, joita hän näinä viimeisinä aikoina on kylvänyt karkeaan maahan ja kivistöön, orjantappuroihin ja hyvään maahan, auttais murheellisia ja katuvaaisia kaikesta maallisesta ja hengellisestä hädästä, koska he rukoilevat Jeesuksen nimen kautta, ja valittuin lasten hengellä huutavat: Abba, rakas Isä!

Me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten rukoukset, sillä hänen Poikansa on sanonut: "En minä rukoile maailman edestä, vaan niitten edestä, jotkas minulle annoit."

Ja uskokaat nyt, te murheelliset opetuslapset, että Jeesus rukoilee teidän

edestänne ja valmistaa teille majan Isän huoneessa, ja te pääsette pian sinne rukoilemaan ja kiittämään ijankaikkisesti, Amen! ja Hallelujah! ja Hoosianna! ja siunattu olkoon se, kuin tulee Herran nimeen! Amen!

Alkuperäinen (loppulehti puuttuu)/
Aunon kokoelma n:o 22 / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 32B

5 SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ

Koska Vapahtaja oli suuressa tuskassa ja vaivassa yrttitarhassa, rupesi hän ensin vapisemaan ja kauhistumaan syntisten hirmuisuutta, ja siinä hengen hädässä rukoili hän itse, ja käski myös opetuslastensa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen.

Siitä ymmärretään, että rukous on taivaan valtakunnan avain, sekä maallisessa että hengellisessä hädässä. Ja rukoilematta ei tule mitään, kolkuttamatta ei aukene ovi, sillä Daavid huusi syvyydestä korkeuteen, koska hän oli hengellisessä hädässä, ja Vapahtaja rukoili polvillansa, koska hän oli hengellisessä hädässä meidän synteimme tähden. Ja kaikki pyhät ovat rukouksissa löytäneet parhaan avun ja turvan kaikissa hädissä ja tuskissa.

Mutta ei kaikki syntiset rukoile Jumalaa siinä mielessä, että he tulisivat autetuksi siitä hädästä, josta heidän ensin pitäis tuleman autetuksi. Sillä se katumaton ryöväri rukoili myös hengen hädässä, mutta hänen rukouksensa tuli pilkkaamiseksi, koska hän ei tuntenut syntiänsä, vaan ainoastansa ruumiin vai-vaa. Jos katumattomalla ryövärillä olis ollut joku hengellinen hätä, vissimmästi hän olis toisenlaisen rukouksen lukenut. Mutta hän ei tuntenut mitään hätää sielun puolesta, sillä hän oli surutoin, vaikka kuolema oli juuri silmäin edessä.

Niinkuin tämä katumaton ryöväri rukoili, vaikka hän oli surutoin, niin rukoilevat vieläki muutamat suruttomat Jumalaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää sielun puolesta. Sillä suruttomat ei tunne syntiänsä. Koska vihollinen on peittänyt heidän syntinsä, niin ei heille tule koskaan hätää synteinsä tähden, joita he peittävät ja kieltävät pois. Mutta yksi

herännyt ihminen ei saata peittää eikä kieltää syntiänsä. Ja koska siis yksi herännyt ihminen rukoilee Jumalaa, niin hän rukoilee erinomattain hengellisessä hädässä.

Me näemme 2. Samuelin kirjasta 12. luvussa, mikä hätä tuli Daavidille, koska hän tahtoi syntiänsä peittää. Hän oli salamyhkäisyydessä tehnyt huorin Batseban kanssa ja vielä laittanut niin, että Batseban mies tuli tapetuksi sodassa, eikä hänen omatuntonsa soimannut häntä siitä työstä, niin kauan kuin se oli peitetty maailmalta. Mutta Jumala uhkais häntä profeetta Nathanin suun kautta, että oma hänen poikansa piti huorin tekemän Daavidin vaimoin kanssa valkeana päivänä. Ja Jumala sanoi Daavidille sen saman profeetan suun kautta: "Sinä olet sen tehnyt salaisesti, mutta minä teen tämän koko Israelin edessä, ja auringon edessä." (2. Sam, 12: 12).

Kuinka sitte käypi huorille ja varkaille, jotka ovat pimeydessä ja salamyhkäisyydessä häpeällisiä töitä tehneet, koska aurinko rupeaa läpi paistamaan, ja koko maailma saapi tietää, mitä he ovat täällä värkänneet. He luulevat ilmanki, että kunnian kanssa he pääsevät taivaaseen. Mutta minä pelkään, että kunnian kanssa he pääsevät helvettiin, ja siellä vasta joutuvat ijankaikkisen häpeän alle. Koska he täällä peittävät syntiänsä, ettei kenenkään pitäis tietämän, kuinka he täällä eläneet ovat, saavat he viimein huutaa helvetissä niin korkealla äänellä, että koko helvetti tärisee: "Katso, näin minä olen elänyt maailmassa. Näin minä olen huorin tehnyt, näin minä olen varastanut, näin minä olen paloviinaa juonut." Ja sitte tulevat kaikki riettaan enkelit ja naaras pirut häntä pilkkaamaan ja hänen tuntoansa raatamaan.

Ja sitte rupeavat kaikki siveät huorat tanssaamaan tulisessa järvessä. Kaikki rehelliset varkaat rupeavat kynsiänsä puremaan. Kaikki raittiit juomarit täytyvät juoda sitä sinistä tulen liekkiä, jolla he täällä ovat tuntoansa rauhoittaneet. Koreus ja kunnia rupeaa helvetissä polttamaan heidän tuntoansa. Niin paljon vaikuttaa siis maailman kunnia, että ne, jotka täällä sanovat: "Ei tarvitse maailmalle huutaa," saavat helvetissä huutaa niin, että kaikki riettaan

enkelit ja naaras pirut saavat kuulla, kuinka sinä olet elänyt. Se olis paras neuvo sinulle, ihmis parka, että sinä täällä tulisit kunniattomaksi yhden totisen synnin tunnustuksen kautta, että sinä totisen katumuksen kautta saisit kunnias takaisin taivaan Kuninkaalta, joka sinun tähtes on kunniattomaksi tullut maailmassa.

Ehkä nyt se jalo apostoli Jaakob on sanonut lähetyskirjassansa 5: 16: "Tunnustakaat toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toisenne edestä," – ei kuitenkaan tämän aikaiset siveät huorat ja rehelliset varkaat tahdo tunnustaa syntiänsä kenellekään, sillä he tahtovat pikemmin kunnian kanssa mennä helvettiin, kuin kunniattomana eli huorana ja varkaana mennä taivaaseen.

Kuinkas he siis saattavat rukoilla toisen edestä, eli lähimmäisensä edestä, että hän tulis terveeksi? Jaakob panee nimittäin synnin tunnustuksen ja esirukoukset lähimmäisen edestä niinkuin yhdessä järjestyksessä peräsiltänsä, osottain tämän järjestyksen kautta, että koska yksi katuvaimeen syntinen on niin paljon pieksetty omantunnon vaivan kautta, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä seurakunnan edessä eli kristityille, jotka sen kaltaisen synnin tunnustuksen kautta ymmärtävät, ettei kunnian perkele jaksa enää peittää hänen syntiänsä. Koska, sanon minä, yksi katuvaimeen syntinen on niin paljon pieksetty, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä, silloin seuraa toinen osa Jaakobin manauksesta, jossa hän käskee rukoilla lähimmäisen edestä, että hän tulis terveeksi siitä hengellisestä taudista, jonka synti myötänsä tuopi.

Moni herännyt ihminen sairastaa omantunnon vaivassa niin kovin, että hänen täytyy valittaa, mutta ei kunnian perkele laske häntä tunnustamaan syntiänsä, ennenkuin yksi kova hengellinen hätä pakottaa häntä. Muutampi saapi olla monta kertaa omantunnon vaivassa, ennen kuin hän tunnustaa syntiänsä. Niin luja on kunnian perkele peittämään syntiä, että muutampi ei tunnusta syntiänsä ollenkaan, vaikka hän on omantunnon vaivassa. Kunnian perkele ottaa vielä vihan perkeleen kumppaniksi. Koska nimittäin perkele meni Juudas Iskariotin sydämeen sen kastetun palan jälkeen, meni hän ulos

syömäkeskissä ennenkuin kiitosvirsi oli veisattu. Se oli vihan perkele, joka pani hänet ulos menemään. Ja on vielä nytkin usein tapahtunut, että kunnian perkele ja vihan perkele panee muutampia ulos menemään siitä huoneesta, kussa kristityt käyvät kunnian päälle. Muutampia panee vihan ja ylpeyden perkele kristittyin verta imemään.

Mutta koska omatunto herää, ja synnit rupeavat syntisen tuntoa polttamaan sinne asti, että kunnian perkele ei jaksakaan enää syntiä peittää, silloin täytyy syntisen tunnustaa syntiänsä, ei ainoastansa niille, joita vastaan hän on rikkonut, mutta myös niitä syntiä täytyy hänen tunnustaa, joita ei yksikään ole tiennyt. Ja koska yksi katuva syntinen tämän synnin tunnustuksen kautta on tullut kunnianttomaksi maailman edessä, niin saattaa hän kunniansa saada takaisin Vapahtajalta, jos hän nöyrällä ja särjetyllä sydämellä pakenee hänen ristinsä juureen ja kerjää armoa.

Ja koska yksi katuva syntinen omantunnon vaivassa sairastaa sitä hengellistä tautia, kääntyy Jaakob kristityitä rukoilla hänen sielunsa edestä, että hän tulis terveeksi, sillä vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on. Ja vaikka maailman lapset tyhmistyvät, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan omantunnon vaivassa, ja arvelevat, että se on riettaalta hengeltä riivattu, muutamat tarjoavat paloviinaa ja muutamat tukkivat armoa, ja muutamat pilkkaavat, ja muutamat kiroavat, niin tahdomme me Jaakobin neuvon jälkeen kehoittaa niitä, jotka ovat omantunnon vaivassa, seuraamaan Vapahtajan esimerkkiä. Koska hän oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa, lankesi hän polvillensa ja rukoili: "Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitseni!" Ja käski myös opetuslastensa valvoa ja rukoilla hänen kanssansa, vaikka synnin uni oli silloin niin raskas heidän päällensä, ettei he jaksaneet valvoa.

Kuitenkin toivon minä, että ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, rukoilevat itse edestänsä ja niitten edestä, jotka omantunnon vaivassa sairastavat sitä hengellistä tautia, että he tulisivat terveeksi, ei paloviinan kautta, vaan sen makean viinan kautta, josta Jeesuksen opetuslapset olit päästyneet ensimmäisenä

helluntai päivänä, koska maailman joukko sanoi: "He ovat täynnänsä makeaa viinaa."

Tunnustakaat siis toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toisenne edestä, että te terveeksi tulisitte, sillä vanhurskaan rukous voi niin paljon, koska se totinen on, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus kuulee niitten vanhurskasten rukoukset, jotka hänen verensä kautta ovat vanhurskautetut. Jotka hänen nimensä kautta rukoilevat, ja myös niitten rukous on hänelle kelvollinen, jotka suuret syntiset ovat, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Siis huutakaat, kaikki te murheelliset ja alas painetut, rikki pieksetyt, haavoitetut ja hengessä vaivaiset, että se suuri ristin kantaja auttais väsyneitä matkamiehiä, että he kostuisit ristin kanssa Golgatan mäelle. Kuule kaikkein murheellisten ja hätääntyneitten rukous: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 23.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa opettaa Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan Isää hänen nimensä kautta, jonka tähden myös tämä sunnuntai kutsutaan rukous sunnuntaiksi. Meidän pitää siis pyhän evankeliumimme johdattuksesta Jumalan armon kautta puhuman rukouksesta. Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs maailman lapset rukoilevat? Toinen tutkistelemus: Mitäs Jumalan lapset rukoilevat?

Maaailman lapset ja erinomattain armon varkaat rukoilevat myös Jumalaa. Mutta mitäs he rukoilevat? Me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, mitä fariseus rukoili, koska hän oli tullut temppeeliin rukoilemaan: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorin tekijä, taikka myös niinkuin tämä publikaani." Niin rukoili fariseus. Ja vaikka tämän aikaiset fariseukset ei rukoile juuri näillä sanoilla, ovat kuitenkin heidän ajatuksensa saman kaltaiset.

Koska nimittäin joku kristitty kysyy heiltä: Oletkos sinä huora? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, huora. Koska heiltä kysytään: Oletkos sinä varastanut? vastaavat he: en ole minä varas, Jumalan kiitos! Jos heiltä kysytään: Oletkos sinä juomari? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, juomari! He kiittävät siis Jumalaa sen edestä, ettei he ole niinkuin

muut ihmiset, huorat, varkaat ja juomarit. Mutta ei he sentähden huomaitse, että he ovat lukemassa fariseuksen rukousta.

Usein päästää surutoin ihminen fariseuksen rukousta suustansa, koska nimittäin hänelle soimataan syntiä, niinkuin huoruutta, varkautta eli muuta senkaltaista, niin hän sanoo: "En ole minä, Jumalan kiitos, senkaltaisia häpeällisiä töitä tehnyt. Jumala on varjellut minua sekä huoruudesta että varkaudesta." Mutta ei surutoin sentähden huomaitse, että hän on lukemassa fariseuksen rukousta, koska hän niin kiittelee Jumalaa sen edestä, että Jumala on varjellut häntä sekä huoruudesta että varkaudesta. Sen luonnollisen siveyden kautta on rietas ottanut pois muiston, ettei hän muista ollenkaan, kuinka ja koska huoruus ja varkaus olis tapahtunut.

Muutamats tunnustavat, että ajatuksilla se on tapahtunut, mutta ei työllä, — vaikka ei paljon yksikään ole vapaa niistä synneistä. Niinkuin nyt eletään maailmassa, ovat vissimmästi kaikki sekä huorat että varkaat, ja ne synnit ovat tapahtuneet ei ainoastansa ajatuksilla, mutta juuri puhtaalla riettauden työllä, vaikka rietas on suruttomuuden tilassa peittänyt kaikki häpeälliset työt pois, ettei syntisen pitäis niitä muistaman ja katuman, ennenkuin vasta ijankaikkisuudessa.

Koska nyt suruttomat maailman lapset lukevat huomaitsematta fariseuksen rukousta, jolla he maailman edessä kaunistelevat heidän jumalatointa elämänsä, niin se on arvattava, minkälaisia rukouksia he lukevat yksinäisydessä. Sillä ei se ole ihmisen rukous, mitä hän lukee näin kirkossa eli ihmisten aikana, mutta se on ihmisen oikea rukous, jota hän lukee yksinäisydessä, nimittäin sydämen halulla: eli mikä ihmisen halu ja tahto on, se on ihmisen rukous.

Me kuulemme Vapahtajan omasta muisteluksesta, että fariseuksen rukous on paljota kauniimpi kuin publikaanin huokaus. Ja minä olen nähnyt muutampia fariseuksia, jotka ovat siinä kuolleessa uskossa ja joilla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, että he aikovat ottaa häntä ympäri kaulan ja antaa hänelle suuta. Heillä on niin kauniit rukoukset, ja niin suurella nöyryydellä

ja hartaudella he rukoilevat, että jos publikaanilla olisit niin kauniit rukoukset, olis vissimmästi tullut reikä kirkon kattoon, ja vieläpä taivaaseenki olis tullut iso reikä.

Mutta ehkä nyt muutamilla fariseuksilla ovat niin kauniit rukoukset, kyllä ne sentähden vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa, ja ovat valmiit imemään kristittyin verta, niin pian kuin heille soimataan syntiä. Ja koska he ovat makkaroita tehneet kristittyin verestä, saattavat he taas mennä kirkkoon rukoilemaan ja kiittämään Jumalaa sen edestä, että he ovat kristityitä vihanneet ja veriin pieksäneet, ja että he tämän veren vuodatuksen kautta ovat saaneet omantunnon rauhan. Ei käärmeen siemenet lakkaa puikimasta sydämen juuressa, eikä Jeesuksen ristin viholliset saa omantunnon rauhaa, ennenkuin he saavat lakkia kristittyin verta.

Ja koska he ovat lakkineet kristittyin verta, tulevat he kirkkoon kiittämään Jumalaa sen hyvän työn edestä, ja vahvistavat vielä uskonsa Herran ehtoollisella ja rukoilevat vielä Jumalaa, että hän varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeisit tottista katumusta ja parannusta tekemään. Yksi juomari rukoilee Jumalaa, että hänellä räkkäis aina juoda, ettei paloviina koskaan puuttuis. Jos hän tämmätään lakiin juopumuksen tähden, rukoilee hän Jumalaa, ettei hän tulis sakkoa vetämään. Ja koska muu neuvo ei auta, vannoo hän itsensä helvettiin, että hän pääsis viina sakkoa maksamasta.

Yksi viinaporvari kiittää Jumalaa, joka on niin siunannut hänen kauppansa, että hän viinallansa on voittanut viimeisen tolpan yhdeltä köyhältä juomatraasulta. Ja vaikka juomarin vaimo ja lapset itkevät kotona nälässä, ei ne kyyneleet vaivaa viinaporvarin tuntoa. Mutta jos viina loppuu, se vaivaa hänen tuntoansa niin kovin, että hänen täytyy tehdä reissu kaupunkiin noutamaan lisää paloviinaa. Jos häntä sakotetaan viinan myymisestä, vannoo hän sielunsa helvettiin ja vapahtaa itsensä viina sakosta, ja uhkaa vielä kostaa päällekantajalle, ja sen työn päälle kiittää hän Jumalaa, joka häntä on varjellut vahingosta.

Yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei häntä saavutettais huoraamasta, ja ettei

tulis lapsia hänen huoruudestansa. Mutta jos huorimies tämmätään huoralta lakiin, panee huorimies sielunsa pantiksi riettaalle, ja vannoo itsensä vapaaksi, ettei hänen tarvitsis maksaa lapsen ruokkoa. Jos joku suuttuu lähimmäisellensä, rukoilee hän Jumalaa, että lähimmäiselle tulis vahinko ruumiin, hengen eli karjan puolesta.

Katso, tämmöiset ovat suruttoman rukoukset, ja jos näistä rukouksista ei tule reikää taivaaseen, niin tulee vissimmästi reikä pohjattomuuteen, että jos pohjattomuuden portti olis suljettuna, niin täytyis kuitenkin pohjattomuuden oven vartijan avata helvetin portin, koska siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit niin hartaalla rukouksella kolkuttavat sen päälle, että helvetin portti särkyis tuhanneksi kappaleeksi, jos helvetin portin vartija ei vetäis pian helvetin rautapuomia sivulle ja avais ovea näille raukoille, jotka tulevat monet tuhannet yhdessä joukossa ja kolkuttavat niin hartaalla rukouksella, ja huutavat vielä monet tuhannet perkeleet avuksensa.

Koska paloviina nousee päähän, silloin he huutavat: perkele ja saatana, joka on heidän jumalansa, jota he palvelevat yötä ja päivää. Mutta kyllä nämät riettaan palvelijat sentähden tulevat kirkkoon lukemaan fariseuksen rukousta: "Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin paha kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, taikka niinkuin tuo publikaani, joka tuolla huokaa."

Menevät he vielä Herran ehtoolliselle ja antavat Juudaksen suuta Vapahtajalle ja itkevät siellä käärmeen kyyneleitä ja tekevät parannuksen ja uskollisuuden lupauksia, mutta koska he tulevat ulos kirkosta, niin menevät juomarit ryyppäämään paloviinaa, viinaporvarit menevät laskemaan sitä vuotavaa pirun paskaa glasiin, tappelusmiehet menevät kiroamaan ja tappelemaan, varkaat menevät varastamaan, ja huorat menevät huoraamaan kirkon takana. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen siihen asti, että kuolema tulee ja pusertaa heidän sydämitänsä. Ja silloin he kutsuvat papin tykönsä ja käskevät hänen antaa heille sakramenttia. Ja silloin he luulevat olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan yhden joutavan ja jumalatto-

man elämän perästä.

Juuri sillä tavalla on tähän asti eletty tässäkin seurakunnassa, ja sillä tavalla aikovat vielä suruttomat elää. Ei he meinaakaan katumusta ja parannusta tehdä. Pilkkaavat vain ja suuttuvat, jos joku sanoo heille, että tämän kaltainen elämä viepi vissimmästi kadotukseen, jos muutosta ja parannusta ei tule. Voi, surkea kauhistus! Koska rietas on saanut niin paljon valtaa, että hän ajaa heitä niinkuin sikalaumaa väylään Gadareenissä Genetsaretin meren tykönä hukkumaan.

Toinen tutkistelemus: Kuinkas Jeesuksen opetuslapset rukoilevat? Koska fariseukset rukoilevat Jumalaa niin kauniilla rukouksilla, kuin me äsken kuulumme, että he kiittävät Jumalaa, ettei he ole niin pahat kuin muut ihmiset, nimittäin väärät, ryövärit, huorin tekijät, eli niinkuin tämä publikaani. Niin luulevat tämän aikaiset fariseukset, jotka myös kiittävät Jumalaa sen edestä, että hän on varjellut heitä huoruudesta, varkaudesta, murhasta ja muista grouveista synneistä. He luulevat, sanon minä, että Jeesuksen opetuslapsilla ovat vielä kauniimmat rukoukset kuin fariseuksilla. Mutta mitäs he nyt sanovat, koska me tunnustamme, että Jeesuksen opetuslapsilla ei ole paljon minkään väärtit rukoukset?

Yksi oikea Jeesuksen opetuslapsi, joka käypi Pyhän Hengen koulussa, ei ole katumuksen aikana kuitenkaan parempi kuin publikaani, jolla ei ollut puoltakaan sen vertaa rukousta kuin fariseuksella. Publikaani ei jaksanut paljon mitään rukoilla, mutta ainoastansa huoata: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!

Se on kuitenkin ihmeellinen, sanoo fariseus, joka seisoo ja rukoilee niin urhoollisesti ja niin totisesti, eikös olekaan Jumalan lapsilla paremmat rukoukset, kuin nämät sanat: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni? Ei ole veikkonen. Ei ole katuvaisilla sieluilla sen paremmat rukoukset, kuin mitä sinä tässä kuulet. Sillä ei Vapahtajallakaan ollut kauniimpia rukouksia, koska hän oli siinä suuressa hengellisessä sodassa. Ei ollut hänellä sen enempää rukoilemista, kuin ainoastansa kolme sanaa: Abba, Isä, jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitsemi. Eikä ole Vapahtaja pitänyt rukousta ihmisten aikana kuin ainoastansa kolme

kertaa. Mutta mitä hän huokais yksinäisyydessä, sitä emme tiedä.

Ja mitä yksi katuvaime sielu huokailee yksinäisyydessä, sitä emme tiedä. Mutta Paavali sanoo, että henki manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Ei ole nimittäin vielä yhdellä katuvaimeella sielulla oikea hätä, niin kauan kuin hänellä on kauniit rukoukset. Mutta koska kaikki usko pitää loppuman, kaikki rakkaus pitää loppuman, kaikki rukouksen voima pitää loppuman, niin että yksi katuvaime sielu tulee juuri tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista. Silloin vasta on hengellinen köyhyys käsissä.

Mutta fariseukset, joilla on ei ainoastansa siveyttä, vaan myös uskoa ja rakkautta niin paljon, että he saattavat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan ja antaa hänelle suuta, ja niin kauniit rukoukset, että he saattavat rukouksillansa tehdä reiän taivaaseen. Fariseukset katsovat ylön publikaaneja, joilla ei ole kauniita rukouksia, vaan ainoastansa huokauksia, ja sanovat: "Mikäs kristitty se on, joka ei saata rukoilla? Ei se ole mikään kristitty, joka ei saata rukoilla."

Mutta me saatamme myös kysyä fariseuksilta: Mikäs kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja hirmuiset kiroukset, ja molemmat tulevat ulos yhdestä suusta? Mikä kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja joka on niin rakas Vapahtajalle, että hän ottais häntä ympäri kaulan ja antais hänelle suuta, mutta on yhtä hyvin niin vihainen Vapahtajan veljille, että hän antaa heille korvapuustin ja pieksää heitä veriin? Semmoiset kristityt löytyvät nyt joka paikassa, jotka itkevät kirkossa, mutta nauravat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa, mutta huoraavat kirkon takana, juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista kirkon takana, ovat rakkaat Vapahtajalle mutta tappelevat kirkon takana.

Semmoiset ovat ne kristityt, joilla on kauniit rukoukset ja pitkät siunaukset, ja runsaat kyneleet. Mutta katuvaimeilla sieluilla ei ole niitä. Joka on vaeltamassa kristillisyyden tiellä, tulee välistä niin köyhäksi ja tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista, ettei hänellä ole uskoa eikä rakkautta, eikä rukouksia,

eikä kyöneleitä, vaan ainoastansa syntiä, epäilyksiä, kiusauksia, sydämen ahdistusta ja vielä päälliseksi maailman lasten vihaa. Ja kaikki nämät vastoin käymiset elämän tiellä pakottavat häntä joskus huokaamaan niinkuin publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."

Me toivomme kuitenkin, että publikaanin huokaukset kuuluvat edemmäksi kuin fariseuksen kauniit rukoukset. Me toivomme, että niinkuin katuvaisten syntisen tuntoon on tullut iso reikä, jonka kautta hän on pudonnut maailman siveydestä synnin pohjattomuuteen, pitää myös hänen huokauksensa tekemän reiän taivaan kattoon, koska hän huokaa niin raskaasti, että koko helvetti tärisee, ja huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti.

Ja silloin, koska hän Vapahtajan haavain kautta on ylösvedetty synnin pohjattomuudesta, pitää hänen rukoileman Isää Pojan nimeen, ja kaikki, mitä hän anoo Isältä sen ristiinnaulitun Vapahtajan nimeen, pitää hänen saaman. Vaikka publikaanin huokaukset ei ole niin kauniit kuin fariseuksen rukoukset, on Vapahtaja kuitenkin sanonut, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus, josta hyvin arvataan, että publikaanin huokaus tuli kuulluksi taivaassa. Ja kaikki, mitä katuvaiset ja armoitetut sielut anovat Jeesuksen nimeen, sen he saavat, sillä he anovat sitä, jota Isä tietää heidän tarvitsevan.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat, että Jumala varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisit huokaamaan, niin kuin nämät publikaanit huokaavat. Fariseukset rukoilevat, että he saisit aina elää suruttomuudessa ja kuolleessa uskossa. Mutta katuvaisten ja armoitettuin huokaukset kuuluvat kuitenkin taivaassa. He rukoilevat vielä niittenki edestä, jotka heitä vaivaavat, että näille Jeesuksen ristin vihollisille tulis pistos sydämeen ja iso reikä tuntoon, että se rupeais karvastelemaan ja verta vuotamaan, että he tulisit niin kipeäksi, että heidän täytyis lyödä rintoihinsa ja huoata niinkuin publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."

Ja me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten ja hätääntyneiden

huokaukset, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen, että saatanan valtakunta kaatuis maahan. Ja murheellisten opetuslasten ilo pitää tuleman täydelliseksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun Kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja siellä rukoilevan hänen Isäänsä meidän edestämme. Amen!

Alkuperäinen (alku ja loppu puuttuvat)
ja kopio / SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N : O
33
HELATORSTAINA 1854

Koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, ja sanoi: tästedes pitää teidän näkemän Ihmisen Pojan istuvan voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä. Niin ylimmäinen pappi reväis vaatteensa ja sanoi: Hän on pilkannut Jumalata, mitä me enää todistusta tarvitsemme? Matt. 26: 64 - 65

Näistä sanoista kuulemme me, mikä hirmuinen viha nousee maailman lapsilla koska Ihmisen Poika tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Ylimmäinen pappi repäis vaatteensa, vihasta ja ihmettelemisestä, koska yksi ihmisen poika piti oleman niin rohkea, että hän tohti tunnustaa itsensä Jumalan pojaksi, ja aikoi vielä mennä ylös taivaaseen istumaan voiman oikealla kädellä. Se oli vasta yksi hirmuinen ylpeys ja Jumalan pilkkaaminen heidän mielestänsä.

Mutta vielä nytkin loukkaintuu luonnollisen ihmisen järki hirmuisesti, koska joku ihmisen lapsi tohtii tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Semmoista ylpeyttä ei kärsi vihollisen joukko ollenkaan. Sillä vihollinen tahtoo olla kaikkein isä, sekä niitten jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Sentähden hän ei kärsi, että joku räkäsuu kläppi tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, ensiksi siitä syystä, ettei hän usko sen olevan mahdollisen, että joku riettaan orja taitais enää Jumalan lapseksi tulla, ja toiseksi katsoo hän sen hirmuiseksi ylpeydeksi, että yksi syntinen ihminen rohkenee tunnustaa itsensä Jumalan lap-

seksi.

Varsin maailman orja tyhmistyy, ja sanoo: semmoinenkos nyt on Jumalan lapsi, yksi vanha huora, jonka päälle yksi kunniallinen maailman Herra ei viitsi katsoa. Erinomattain suuttuu yksi siviä perkele hirmuisesti, koska joku vanha huora eli varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Järki ottaa siinä paikassa vastaan, niin että siviä perkele kauhtuu ja tyhmistyy, ja sanoo: "Nyt te kuulitte kuinka hän pilkkais Jumalaa," sillä yksi siviä perkele ei tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi. Mutta ei hän taas usko, että muutkaan ovat paremmat häntä. Senthäden hän katsoo muita huonompia ylön, niinkuin fariseukset katsoit publikaaneja ylön, eikä pitäneet kanssakäymistä heidän kanssansa. Niin katsoo myös yksi vanha kristitty ylön niitä heränneitä, jotka nyt ovat ilmestyneet, ja sanoo: "Ei net ole kristityt, jotka pitävät itsensä kristittyinä, vaan net on kristityt, jotka eivät huuda kaduilla, mutta pitävät kristillisyyden takanansa."

Kuulettekos nyt, fariseukset, millinen teidän kristillisyytenne on? Te sanotte sen pilkkaamiseksi, jos joku tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, joka on totisesti Jumalan lapsen oikeuden saanut, mutta se ei ole pilkkaaminen, koska te kahden kertaisen elämän pidätte. Te olette jumaliset kirkossa ja Jumalattomat kirkon takana. Niinkuin entiset fariseukset ja Jeesuksen ristin viholliset olivat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana, niin ovat myös tämän aikaiset fariseukset jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siveät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana, siunaavat kirkossa, ja kiroavat kirkon takana, juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka pitävät sen Jumalan pilkkana, jos joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. He kantavat vihaa sydämässensä Jumalan lapsille, ja tämä hengellinen viha tekee heidät sokeaksi. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin ja maalaa heidän silmäinsä eteen senkaltaisia kuvia, joitten kautta Jumalan poika tulee Jumalan pilkkaajaksi, ja kansan häiritsijäksi. Kristityt tulevat vääräksi profeetaksi ja villihengeksi fariseusten

silmissä, mutta väärät profeetat tulevat hengelliseksi opettajaksi heidän silmissänsä. Mitäs sitte fariseukset tuumaavat, koska Ihmisen Poika istuu Jumalan oikealla kädellä: mitäs he ajattelevat, koska he näkevät ihmisen lapsia, joita he ovat ylönkatsoneet ja pilkkana pitäneet, astuvan ylös taivaaseen ja istuvan voiman oikealla kädellä?

Me olemme merkinneet, kuinka suruttomat tekevät, koska joku kristitty sairastaa: suruttomat tulevat silloin vartioitsemaan, kuinka tuon sielun kanssa nyt käypi, jos hän elävän uskon kautta otetaan ylös taivaaseen, eli jos hän epäilyksen kautta vajotetaan helvettiin. Sitä suruttomat tulevat vartioitsemaan, koska hetkin tulevat katsomaan yhden kristityn kuolemaa. Ei ne raukat ajattele, että tämä kristitty, joka nyt saattaa ilolla kuolla, otetaan ylös taivaaseen, vaan he tulevat ainoastansa vartioitsemaan, jos kristityllä olis jotakuta epäilyksen ainetta kuolinvuoteella, että he pääsisit sitte huutamaan maailmalle: "Eipä kestänytkään hänen uskonsa kuolemassa vaikka hän piti itsensä kristittynä."

Mutta jos suruttomat katsoisit ensinnä Jumalan Pojan päälle, ja ajattelisit perään, minkätähden hänki huusi vähää ennen kuolemaansa. "Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun ylön annoit", josta sen aikaiset suruttomat otit sen uskon itsellensä, että Eliasta hän huutaa, niin vähemmin tämän aikaiset suruttomat tulisit kurkistelemaan kristityn kuolemaa siinä mielessä, että he pääsisit omaa väärää uskoansa vahvistamaan, ettei ole tämä kristillisyyys oikea, koska niillekin tule epäily kuolemassa, jotka pitävät itsensä kristittynä. Ka! siinä mielessä tulevat suruttomat kurkistelemaan yhden kristityn kuolemaa, että he pääsisit kristillisyyttä kaatamaan, jos kristityllekin tulis epäily autuudestansa ennen kuin hän kuolee.

Mutta selittäköön ensinnä suruttomat, minkätähden Jumalan Pojalle tuli semmoinen epäily, vähää ennen kuin hän kuoli, että hänen täytyi valittaa, että Jumala oli hänen ylönantanut. Jos tällöinen epäily on tullut Jumalan Pojan päälle, vähää ennen kuin hän kuoli, kyllä vissimmästi monelle kristityllekin saattaa tulla hätä kuolinvuoteella, koska vihollinen karkaa niin väkevästi hänen

päällensä epäilyksen kanssa, että hänen täytyy valittaa niinkuin Jumalan Poika, että Jumala on hänet ylönantanut, ja kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa juuri kuoleman hetkellä, että hän saattaa autuaallisesti kuolla, koska sitä vastaan suruttomat ei saata kuoleman hetkellä huutaa niinkuin Jumalan Poika: "Se on täytetty", sillä heidän täytyy kuoleman hetkellä tuomita itsensä helvettiin, ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, kuinka Jumalan poika astuu ylös taivaaseen, koska me ensin katselemme taivaaseen ja kumartaen rukoilemme sitä suurta kuningasta, että hänen oikeat opetuslapsensa menisit ilolla ja riemulla taivaaseen astumisen vuorelta, saarnaamaan kaikille luoduille. Niinkuin meidän toivomme on, että Jeesuksen opetuslapset aina odottavat Jeesuksen tulevan taivaasta tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kuule, Sinä Ristiinnaulittu, kuolleista ylösnostettu, ja taivaaseen astunut Kuningas, opetuslasten nöyrä rukous, koska he kumartaen rukoilevat Sinua taivaaseen astumisen vuorella. Ja tule pian takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Isä meidän jne.

Evankeliumi Mark. 16:14.

Se kuuluu meidän pyhästä evankeliumistamme, niinkuin olis ainoastansa yksitoista kymmentä ollut koossa koska Jeesus otettiin ylös taivaaseen, mutta muut evankelistat ovat todistaneet, että on muitakin opetuslapsia, jotka ovat nähneet hänen astuvan ylös taivaaseen, ja Paavali on kirjoittanut, että Hän on nähty useammalta kuin viideltä sadalta opetuslapselta ylösnousemisensa jälkeen, joitten seurassa muutamat epäilit. Emme tiedä, onko kaikki ne olleet silloin läsnä, koska Hänet otettiin ylös, vai ovatko ainoastansa ne sata ja kaksikymmentä silloin olleet, jotka varsin jälkeen olit koossa yhdessä huoneessa, koska Pietari rupeis puhumaan Juudaksesta, joka oli pois vilpistynyt.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei ole suruttomia ollut silloin, koska Jeesus astui ylös taivaaseen; ja me mahdamme myös kysyä: Minkätähden suruttomille ei ole annettu tietoa opetuslasten kautta,

että hekin olisit saaneet tulla katso-
maan, koska Jeesus astui ylös taivaaseen?
Mutta se näyttää niinkuin olis
ainoastansa Jeesuksen opetuslapsille se
armo annettu, että he saivat nähdä Jeesusta
Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kyllä
vissimmästi suruttomat olisit tulleet
kurkistelemaan, jos heille olis annettu
tietoa, että Jeesus on siinä ja siinä
paikassa. Mutta ei ole suruttomille an-
nettu yhtään tietoa ennenkuin vasta jäl-
keen kuin Apostolit rupeisivat saarnaamaan
kansalle, että Jeesus on ylösnoussut,
että he ovat syöneet ja juoneet Hänen
kanssansa ylösnousemisen jälkeen.
Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta,
minkä tähden suruttomille ei ole annettu
tietoa siitä paikasta, jossa Jeesus il-
moitti itsensä viidelle sadalle opetus-
lapselle.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Ei ole Jee-
suksen opetuslapset tohtineet ilmoittaa
maailman joukolle, ennenkuin he saivat Py-
hän Hengen. Me arvaamme hyvin, että ne
viisisataa opetuslasta, jotka ovat näh-
neet Jeesuksen hänen ylösnousemisensa
jälkeen, ovat saaneet apostolitten kautta
tiedon, missä paikassa heidän piti oleman
koossa, ja millä ajalla heidän piti ole-
man siinä paikassa, mutta kaikki nämät
opetuslapset ovat niin uskolliset olleet,
ettei he ole sitä asiaa ilmoittaneet ma-
ailmalle, vaikka kristityt näkyvät olevan
niin huonot valvomaan kielensä ylitse,
ettei he saata pitää yhtään salaisuutta
takanansa, vaan ilmoittavat kaikki maail-
malle, jos vielä olis kielletty, ettei he
saa kaikkia ilmoittaa maailmalle,
erinomattain semmoisia salaisuuksia,
joitten ilmoittamisesta saattais tulla
suuri vahinko kaikille kristityille yh-
teisesti ja asian omaiselle erinomaises-
ti.

Että suruttomat ei saata pitää yhtään
salaisuutta takanansa, sen me olemme näh-
neet evankeliumista, jossa on kirjoitet-
tu, että Vapahtaja sanoi usein heille:
"Katso, ett'ei kellenkään sano." Ja niin
muodoin hän kielsi heitä maailmalle
huutamasta Jeesuksen hyviä töitä, siitä
syystä erinomattain, ettei Jeesus tahto-
nut maailman turhaa kunniaa voittaa, ja
toiseksi siitä syystä, ettei maailman
herrat sais tietää kaikkia mitä Jeesus
tekee sairaisissa. Mutta se on myös kirjai-
tettu niin evankeliumissa, että jota

enemmän hän kielsi ja haasti heitä sanomasta, sen enemmän he julistit, ja niin muodoin me olemme nähneet, että suruttomat ei malta olla sanomatta kaikkia, mitä he ovat käsittäneet Jeesuksesta ja tästä kristillisyydestä.

Mutta siitähän sait ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset syytä vainoamaan Jeesusta, koska suruttomat raukat aina julistit maailmalle, mitä Jeesus teki, vaikka Jeesus oli kieltänyt ja sanonut: "Katso, ett'es kellenkään sano." Koska nimittäin suruttomat aina julistit maailmalle Jeesuksen töitä, nousi viimein kateus ylimmäisten sydämessä, koska he rupesit arvelemaan Lasaruksen ylösherättämisen jälkeen: "Tämä ihminen tekee paljon ihmeitä, ja koko kansa juoksee hänen perässäänsä. Katsokaa miehet mitä te aiotte tehdä hänen kanssansa."

Jos neki suruttomat raukat, joille Jeesus teki hyvää, olisit olleet vaiti, niinkuin Jeesus käski, ei olis niin pian tullut vaino Jeesuksen päälle! Mutta jota enemmän hän kielsi, sen enemmän he julistit, ja tämän julistamisen kautta nousi kateus ylimmäisten pappein, kirjan oppineitten ja fariseusten sydämessä. Mutta siinä paikassa olit Jeesuksen opetuslapset hyvin valvovaiset kielensä ylitse, ettei he ole sanoneet maailman joukolle, missä he saavat nähdä Jeesusta. Ja minkä tähden Jeesuksen opetuslapset ei ole sitä ilmoittaneet maailmalle? Joo siitä syystä, että he pelkäisit. Se on kirjoitettu evankeliumissa, ettei he kellenkään mitään sanoneet, sillä he pelkäisit. Mutta ainoastansa opetuslapsille he sanoit, ja kaikki opetuslapset saatoit kyllä niin pitää tämän salaisuuden takanansa, ettei maailman joukko saanut tietää, missä paikassa he saavat nähdä Jeesusta.

Mutta minkätähden ei ole Jeesus ilmoittanut itseänsä maailman suruttomalle joukolle ylösnousemisensa jälkeen? Se näyttää niinkuin suruttomat olisit viimein uskoneet, että hän on totisesti Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, jos he olisit saaneet nähdä hänet hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kuka tiesi olisitko suruttomat ja paatuneet paremmin uskoneet, vaikka heille olis näytetty. Niin on kirjoitettu Matteuksen evankeliumissa viimeisessä luvussa, että muutamat opetuslapsistaki epäilit, mitä

sitte surutoin joukko olis tehnyt, jos Vapahtaja olis ilmoittanut itsensä heille ylönousemisensa jälkeen, olisitko he paremmin uskoneet?

Minä ajattelen, että he olisit vielä toisen kerran hänen tappaneet. Sillä perkeleen luonto on semmoinen, että hän vihastuu hirmuisesti, jos hänen julmimmat murha työnsä ei menesty. Moni murhaaja on vuodattanut käärmeen kyyneleitä, koska se murhattava ihminen ei ole varsin kuollut. Ja niin se olis tapahtunut, jos ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset olisit nähneet sitä Natsarenusta opettavan temppeleissä vielä kuolemanki jälkeen, niin ne olisit suuttuneet ja villiin nousseet, että he olisit varsin tappaneet sekä sen manalaisen että hänen sanankuulijoitansa. Näkyypä siitä kuinka he suutuivat Jeesuksen opetuslapsille, koska he Helluntai päivän jälkeen rupesivat saarnaamaan kansalle Jeesuksen ylönousemisesta, kuinka hirmuisesti ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset suutuivat opetuslapsille siitä asiasta.

Mutta nyt tulee toinen tutkistelemus, minkätähden se surutoin kansa, ei ole katsottu mahdolliseksi näkemään Jeesusta hänen ylönousemisensa jälkeen, ja minkätähden ei ole Jeesus antanut tietoa kansalle opetuslasten kautta, että siinä ja siinä paikassa, sinä ja sinä päivänä, saavat kaikki jotka tahtovat nähdä Natsarenuksen, sen suuren kansan häiritä astuvan ylös taivaaseen? Minä ajattelen, että sillä suruttomalla kansalla on niin suuri kurkisteleva halu, että he olisit kyllä kokoontuneet jokaisesta kaupungista, jos heille olis annettu tieto.

Mutta arvatkoot nyt suruttomat itse, minkätähden heidän ei ole annettu nähdä sitä miestä, jonka he ovat itse tappaneet ja ristiinnaulinneet. Miettikööt nyt itse ne suruttomat, minkätähden se ristiinnaulittu Natsarenuksen, ei ole enää kuolemansa jälkeen osoittanut maailman joukolle haavojansa, niinkuin hän osoitti niitä murheellisille opetuslapsille ja erinomattain sille epäileväiselle Tuomalle. Minä luulen, että suruttomat olisivat kaikki peljästyneet ja ajatelleet että se on yksi manalainen.

Niinkuin me olemme kuulleet, niin pelkäävät kaikki suruttomat manalaisia,

vaikka he ovat itse elävät manalaiset, ja tulevat ilman epäilemättä manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Jollei heille tapahdu totinen kääntymys ja parannus täällä armon ajassa, niin kaikki suruttomat, kaikki ulkokullatut ja kaikki armon varkaat tulevat manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Niinkuin he täällä jo pelkäävät niitä kuolleita ja manalaisia, niin he olisit peljänneet Natsarenusta, jos he olisit hänet nähneet hänen kuolemansa jälkeen. Ja jos he olisit huomainneet, että hänellä on liha ja luut, niin ne olisit varsin tappaneet hänet toisen kerran, ettei hän kävis enää maan päällä ja kummittelis.

Tulipa vielä opetuslapsilleki semmoinen pelko, koska he ensimmäisen kerran näit hänet ylösnousemisensa jälkeen, sillä he luulit hengen näkevänsä. He luulit, että se oli yksi manalainen, joka tuli heidän tykönsä. Mitä sitte suruttomat olisit ajatelleet, jos Natsarenus olis toisen kerran kuolemansa jälkeen saarnannut heille parannuksesta? Ne olisit varsin sanoneet: "Se on yksi manalainen, joka on nostettu meidän päällemme." Ne olisit menneet noitua hakemaan, jotka saattaisit manalaiset pois heidän päältänsä. Vaikka rikkaalla miehellä helvetissä oli semmoinen usko, että hänen veljensä paremmin uskovat, jos joku kuolleista nousis ylös. Mutta ei se ole niin. Suruttomat ei usko, vaikka kuka tulis helvetistä muistelemaan, kummoinen elämä siellä on. Jotka ei usko Moosesta ja profeetoita, ei he usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

Tässä on nyt pantu kaksi syytä, minkä tähden suruttomat ei ole mahdolliset näkemään Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen. Ensimmäinen on se, että suruttomat ei usko, vaikka kuka nousis ylös kuolluista saarnaamaan heille parannuksesta ja katumuksesta. Suruttomat pelkäävät kovin kuolleita ja manalaisia, vaikka he itse ovat niinkuin elävät manalaiset, sillä heidän elämänsä on kuin manalaisten elämä helvetissä. Mutta toiseksi he tappaisit varsin Jeesuksen toisen kerran, jos he tulisit tuntemaan, että hänellä on liha ja luut. Ei ole suruttomat ja maailman orjat mahdolliset näkemään Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, koska heille ei ole tullut murhetta vielä Vapahtajan kuolemasta, vaikka heille on maalattu se ristiinnaulittu

Vapahtaja silmäin eteen. Jos suruttomilla olis ollut tuntoa, niin heille olisi pitänyt tuleman murhetta Jeesuksen kuolemasta, mutta ei niillä ole tuntoa. Senthden he saavat nyt olla näkemättä, mutta kyllä he kerran saavat nähdä ketä he pistäneet ovat.

Nyt meidän vielä pitäis katseleman niitä merkkiä, jotka tulevat niille, jotka uskovat. Ensimmäinen merkki on se, että Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ajetaan ulos. Tämä on silloin tapahtunut ja tapahtuu vielä nytkin, että perkeleitä ulos ajetaan ihmisistä Jumalan sanan kautta. Koska nimittäin heränneet ihmiset pääsevät uskoon, silloin ajetaan oman vanhurskauden perkele ulos sydäimestä, ja silloin alkavat myös uskovaiset puhumaan uusilla kielillä, vaikka ei nyt luonnollisesti niinkuin silloin, kuitenkin hengellisesti. He puhuvat Jumalan voimallisista töistä, ja siitä suuresta armosta, joka on heille tapahtunut.

Kolmas merkki on se, että heidän pitää käärmeitä ajaman pois; O! jospa kaikki kristityt tyttäret ajaisit pois niitä käärmeitä, jotka tulevat heidän tykönsä friiarin haamalla. Kyllä he saattaisit sen tehdä, se voima on heille annettu, mutta usein kantavat he käärmeen povessansa, ja sen kautta he tulevat petetyksi. Ja jos he jotakin myrkkyä juovat, niin ei se mitään vahingoita. Tämä on silloin tapahtunut luonnollisesti, mutta nyt hengellisesti, että synnin myrkky ei saata enää uskovaisia vahingoittaa. Vaikka hengelistä vihaa usein kristityille tarjotaan, joka on se oikea käärmeen myrkky, jota lohikäärme oksentaa heidän päällensä, ei se tee vahinkoa uskovaisille. Vaikka lohikäärme kuinka oksentais myrkkyänsä uskovaisten päälle, ei se myrkky paisuta heitä, se on niinkuin ei koskiskaan uskovaisten sydämiin.

Viides merkki on se, että heidän pitää sairasten päälle paneman kätensä, ja he paranevat. Tämä merkki ei ole luonnollisesti tapahtunut näinä aikoina, mutta hengellisesti sekin tapahtuu, sillä kaikki, jotka oman vanhurskauden tähden sairastavat, pääsevät paranemaan, koska kristityt kehottavat heitä uskomaan sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päälle, joka on kaikkein edestä kärsinyt, ja kaikkein edestä ollut helvetissä, ja kaikkein edestä

hikoillut verta, ja kaikkein edestä huu-
tanut, ja kaikkein paatuneitten edestä
itkenyt. Vaikka ei sentähden nämät kyyne-
leet auta ketään kuin ei ota vaaria niis-
tä armon ajassa. Ei ne auta, ellei ne
samat kyyneleet tule polttavaiseksi armon
ajassa. Ja ne lukemattomat veripisarot,
jotka ovat tippuneet hänen pyhästä
ruumiistansa, tämän syntisen maan päälle,
ei ne auta niitä, jotka aina tallaavat
hänen vertansa, ja pilkkaavat hänen
kyyneleitänsä.

Nyt on se suuri ristinkantaja astunut
ylös taivaaseen, valmistamaan opetus-
lapsille sijaa. Mutta kuinkapa hän saat-
taa valmistaa ristin vihollisille sijaa,
jotka pilkkaavat ja vastustavat
myötäänsä? Niille perkele on valmistama-
sa sijaa tulijärveissä. Mutta niille har-
voille sieluille, jotka seisovat ja kat-
sovat ylös taivaaseen hänen mennessänsä
Isänsä valtakuntaan, niille hän on mennyt
valmistamaan sijaa taivaan valtakunnassa,
niille hän lähettää myös Pyhän Henkensä,
ja sen kautta heidät puetetaan voimalla
saarnaamaan Jeesuksen ylösnousemisesta ja
taivaaseen astumisesta siihen asti, kuin
hän sieltä tulee tuomitsemaan eläviä ja
kuolleita.

Niin pyörtäkää nyt ilolla ja riemulla
ylösastumisen vuorelta te harvat opetus-
lapset, ja odottakaat Isän lupaus, kuin
Jeesus teille sanonut on. Odottakaat sik-
si kuin viideskymmenes päivä täytetään,
odottakaat siihen asti, kuin teidät
puetetaan suuremmalla voimalla ylhäältä.
Odottakaat siksi, kuin se lupaus täyte-
tään, jonka enkelit ovat luvanneet, että
Jeesus Natsarenius on niin tuleva taivaas-
ta, kuin te näitte hänen sinne
menevänkin. Silloin saavat kaikki Jeesuk-
sen ristin viholliset nähdä, ketä he pis-
täneet ovat. Ja kaikki opetuslapset, jot-
ka täällä ovat uskollisesti tehneet työtä
Herran viinamäessä ja Jumalan seurakun-
nassa, saavat silloin heidän ansaitun
palkkansa, sen määrätyn päivä penningin!
Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös / Laestadiana 1 Bd: 8b / Ou-
lun maakunta-arkisto /

6 SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ

Jeesus sanoi juutalaisille: "Mutta nyt te etsitte minua tappaaksenne, sitä ihmistä, joka totuuden on teille puhunut, jonka hän on Jumalalta kuullut. Te teette teidän isänne tekoja." Niin he sanoit hänelle: "Emme ole äpäränä syntyneet; meillä on yksi Isä, Jumala." Joh. 8: 40 - 41.

Me kuulemme näistä Jeesuksen sanoista, jotka luetaan Johanneksen evankeliumissa, oikean syyn, minkätähden juutalaiset tahdoit tappaa Jeesuksen, nimittäin totuuden tähden, sillä perkeleen lapset ei kärsi totuutta kuulla. Käärmeen siemenet suuttuvat varsin niille, jotka sanovat heille totuuden. Sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskoman valheita. Rietas on maalanut juutalaisten silmäin eteen semmoisia kuvia, joissa Jumalan Poika tulee viholliseksi, ja vihollinen muuttuu heille jumalaksi, jonka sanat he pitävät oikeana, mutta Jumalan totuuden he pitävät valheena ja väärinä soimauksina. Jos Jumalan Poika soimaa juutalaisia synnistä, nimittäin, että he tekevät heidän isänsä tekoja, niin he vastaavat: "Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on yksi Isä, Jumala."

Tässä paikassa juutalaiset omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden. Ei juutalaiset tahdo tunnustaa, että perkele on heidän isänsä. Niinkuin tämänkin aikaiset juutalaiset sanovat: "Kyllä on armon ovi auki, ei se ole meiltäkään suljettu." Siinä paikassa nyt juutalaiset eli suruttomat omistavat itsellensä yhden armon, joka ei kuulu heille, sillä ei ole Jumalan armoa luvattu suruttomille, paatuneille ja Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat hengellistä vihaa Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa. Juutalaiset sanoit Jeesukselle: "Emme ole äpäränä syntyneet." Ja kuitenkin soimaavat profeetat juutalaisia, että he ovat äpärät, vaikka he omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden.

Äpära on semmoinen, jota isä ei tahdo tunnustaa omaksensa. Mutta äpära kutsuu sentähden isäksi sen, jonka hän luulee olevan isän sijassa. Ja mistäpä äpära tietää, kuka hänen oikea isänsä on. Jumala soimaa juutalaisia profeettain suunkautta, että he ovat äpärät, nimittäin semmoiset äpärät, jotka ovat syntyneet

huorivuoteesta. Niitten äiti on ollut huora. Vaikka hänellä on mies ollut, on hän kuitenkin huorannut jonku muun miehen kanssa. Ja semmoinen huora, joka on oikean miehen kanssa nainut, ei suinkaan rupea tunnustamaan, että hän on muitten kanssa huorannut. Ei hän tunnusta miehellensä, eikä myös lapsillensa, ei hän tunnusta kelleen, että hän on huora.

Mistäs sitte äpärä tietää, kuka hänen oikea isänsä on? Hän luulee, että hänen isänsä on se mies, jonka oikeat lapset tunnustavat isäksi. Sama usko oli myös juutalaisilla, että he ovat oikeat lapset, koska Aabraham ja profeetat olit Jumalan lapset. Ei juutalaiset muistaneet, että Jumala oli jo aikaa soimannut heitä huoran sikiöiksi. Ja sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla juutalaisilla, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Jumala jo aikaa on hyljännyt heidät. Ja koskapa heidän äitinsä olis tunnustanut, että hän on huora?

Jumala on jo Vanhassa Testamentissa maalannut Israelin lasten silmäin eteen, kuinka Israel, se on seurakunta, oli hänen ulosvalittu morsiamensa, jonka kanssa hän oli avioliittoon mennyt. Mutta hän valittaa monessa paikassa, että tämä kihlattu emäntä oli uskotoin, ja antoi rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehille. Semmoinen huora ei rupea suinkaan tunnustamaan lapsillensa, että he ovat äpärät. Mutta Isä, jonka kanssa se huora on avioliittoon mennyt, joka ei viitti huoran kläppiä nähdä silmäinsä edessä, hän soimaa heitä usein äpäräksi. Mutta ei äpärät usko, että he ovat toisen isän lapset. Sentähden sanoit juutalaiset: "Emme ole äpäränä syntyneet." Ja niin sanovat kaikki armon varkaat: "Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, Jumala."

Mistäs tiedätte nyt, että teillä on Isä, Jumala? Olettekos siitä turmelemattomasta siemenestä syntyneet? Paavali kirjoittaa: "Niinkuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu." Minkäs tähden hengellinen viha kuohuu suruttoman sydämessä aina, koska kristityt tulevat häntä puhuttelemaan? Minkästähden vanha aatami nousee joka kerta, kun kristityt sanovat vanhalle aatamille totuuden? Siitä murhaama halusta soimaa Vapahtaja juutalai-

sia, että he pyytävät häntä tappa, koska hän sanoo heille totuuden.

Se on semmoinen paikka, että koska äpärät ja armon varkaat eroittavat itsensä Jumalan seurakunnasta ja välttävät kristittyin kanssakäymistä. Vissimmästi heillä on silloin rautanaula sydämessä. He kantavat hengellistä vihaa sydämässään. Jumalan lapset ja äpärät ei mahdu yhteen huoneeseen. Niitten välillä on iso aita ylösnostettu, ja eri karsinnassa he ovat kumpiki. Me tiedämme, että suruttomilla on sama ajatus kuin juutalaisilla: "Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, Jumala. Meille on armon ovi auki."

Mutta me kuulemme Jumalan sanasta, ettei ole armon ovi auki muille kuin katuvaisille sieluille, jotka sen päälle kolkuttavat kyöneleillä ja huokauksilla. Kuinka siis armon ovi olis auki Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat vihaa kristityille ja pyytävät Jeesusta tappa? Eipä ollut armon ovi auki juutalaisille, koska vihollinen tuli ja hävitti heidän kaupunkinsa ja poltti heidän kirkkonsa. Eipä ollut armoa enää, koska heidän häätyi rukoilla vihollisia. Kuinkas nyt olis armon ovi paremmin auki paatuneille kuin silloin?

Se on turha ajatus. Jos armon varkaat kuinka sanoisit: "Meillä on Isä, Jumala," niin kauan kuin he kantavat vihaa Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa ovat he vissimmästi perkeleen lapset. Minkätähden Jeesus sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä," vaikka juutalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän isänsä. Nyt on armon varkailla semmoinen usko, että Jumala on heidän isänsä, ja kuitenkin ovat he siitä isästä perkeleestä, ei ainoastansa julki suruttomat, niinkuin huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, kiroilijat ja tappelijat, vaan myös semmoiset, jotka ovat vähäisen heränneet ja taas nukku-neet, jotka ovat ensimmäisistä armon merkeistä ottaneet itsellensä semmoisen turhan luulon, että he nyt ovat Jumalan lapset, vaikka ei ole sydämen muutosta tapahtunut.

Semmoiset ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset, jotka sanovat makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Jotka luulevat, että he ovat Jeesuksen veressä

puhdistetut, eikä ole kuin lohikäärmeen veressä puhdistetut. Ja semmoiset nyt puhuvat aivan Jeesuksesta, vaikka he vihaavat kristityitä. Muutamat tunnustavat itsensä kristityksi, eikä tule kristilliseen seurakuntaan. Ne ovat niinkuin ylisyrjäläiset ja alasyrjäläiset ja sivupuolensyrjäläiset, jotka ei suinkaan kannata hyvää sydäntä kristityille. Semmoiset sanovat kyllä: "Meillä on yksi Isä, Jumala," mutta ne taitavat olla semmoiset äpärät kuin juutalaiset, jotka sanoit Vapahtajalle: "Emme ole äpäränä syntyneet." – Mutta jos vanha ihminen olis tappanut hedelmänsä syntymisen jälkeen? Niistä tulevat äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen.

Koska nyt on monen kaltaisia ihmisiä, jotka vihaa kantavat sydämessään kristityille, nimittäin ensiksi kastetut pakanat, jotka ei ole koskaan heränneet. Toiseksi puoliheränneet, jotka ovat ylönsä varhain munasta ulos tulleet eli kesken syntyneet. Kolmanneksi semmoiset äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen. Ja nämät kaikki ovat tulleet Jeesuksen ristin viholliseksi, – niin pitää meidän tänä päivänä katselemaan, kutka ja milliset ne ovat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta meidän pitää ensin rukoilemaan sitä suurta ristin Kantajaa, että hän antais Jeesuksen opetuslapsille voimaa ja väkevyyttä hänen armonsa rikkauden jälkeen, että he jaksaisit kärsiä ja ulosseisoa maailman vihaa ja vainoa, että he jaksaisit uskossa sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, että he voittaisit ijankaikkisen elämän kruunun ja veripunaiset vaatteet, Kristuksen veressä vanhurskautetut. Kuule, taivaallinen vanhin, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 15: 26.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja ilmoittanut opetuslapsillensa, kuinka maailma vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, koska jokainen, joka heitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ei olisikaan perkele maailmassa, jos Jeesuksen opetuslapset saisit rauhassa saarnata evankeliumia. Mutta se on vasta

kolo ja kauhistavainen asia, koska pimeyden ruhtinaalla pitää oleman niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa ensiksi herättää vihan ja vainon Jeesuksen opetuslapsia vastaan, ja tämän vihan kautta kääntää orjainsa silmät nurin, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Siinä paikassa näyttää lohikäärme vasta luontonsa. Ja jos ne olisit tyhmit talonpojat, jotka näin vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia, niin ei olis mitään sanomista. Eli jos ne olisit kastamattomat ja ympärileikkaamattomat pakanat, jotka ei ole mitään kristillisyydestä kuulleet, jotka niin hirmuisesti janoavat kristittyin verta. Mutta ne ovat semmoiset ihmiset, jotka ovat suurimman ylösvalaistuksen saaneet Jumalan sanasta, jotka lukevat ja tutkivat raamattua läpi, nimittäin ylimmäiset papit, kirjanooppineet, fariseukset ja kansan vanhimmat eli parhaat miehet seurakunnassa, jotka rietas on niin sokeaksi tehnyt, että he katsovat kristillisyyden perkeleen vaikutukseksi, ja kristityt muuttuvat heidän silmissänsä vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi.

Niitä on ollut muutampia kristityitä läpi ajan siitä saakka kuin kristillisuus ilmestyi maailmassa, mutta joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on myös perkeleen joukko vihannut ja vainonnut kristityitä. Ja joka paikassa on kristityitä pidetty väärinä profeettoina ja villihenkinä. Ja jokainen, joka niitä on tappanut, se luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ei ole Lutheruksen valtakunnassa kristityitä juuri tapettu niinkuin Paavin valtakunnassa, mutta niitä on ajettu pois valtakunnasta, pantu vankeuteen, sakotettu, ja monella tavalla vaivattu, niin että paavilaiset nyt soimaavat Lutheruksen uskon tunnustajia, ettei ole Lutheruksen uskavaiset paremmat kuin paavilaiset siinä vainoomisen asiassa.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, minkätähden suruttomat ovat niin vihaiset kristityille, ja minkätähden he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkätähden suruttomat vihaavat kristityitä? Toinen tutkisteleminen: Minkätähden he luulevat

tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?

Jospa nyt kaikki suruttomat näkisit haamunsa tässä maalauksessa, että he kauhistuisit, koska he kuulevat, kuinka Aabelin veri huutaa kosta maasta veljensä murhaajan ylitse.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkätähden maailman lapset vihaavat Jeesuksen opetuslapsia? Eli minkätähden perkeleen lapset vihaavat Jumalan lapsia?

Kaikkien muitten kauhistusten yli, mitä jo perkeleen lapset tekevät, on tämä hengellinen viha suurin hirmuisuus ja suurin kauhistus, mitä jo perkeleen orjat tekevät maan päällä. Jos Jumala olis niin ankara rankaisemaan paatuneita, kuin hän oli Mooseksen aikana, koska hän aikoi hävittää koko kansan muutampain ylpeyden tähden, niin hän olis jo aikaa hävittänyt kaikki mustat veri madot, jotka imevät kristittyin verta. Mutta Jumala on niin armollinen, että hän antaa veren imijöitten imeä kristittyin verta siihen asti, että he halkeavat. Sillä niin on tapahtunut kaikissa valtakunnissa, kussa ne mustat verimadot ovat imeneet kristittyin verta, että ne ovat viimein haljenneet.

Niinkuin vihollinen halkaisi juutalaisia, niin on myös paavin valtakunnassa halaistu verimatoja, ja vihollinen on niin kovin pusertanut heidän suoliansa, että heidän on täytynyt ulos oksentaa ja ulos paskantaa kristittyin verta, niin ettei ole verimato kauan saanut nautita sitä verta, jota hän imenyt oli. Sillä niissä valtakunnissa, kussa kristityitä pahimmiten on vaivattu, siinä on suruttoman kansan väärä usko vahvistettu, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sitte on viimein se raaka pakanallinen kansa noussut villiin ja nostanut hirmuisen kapinan esivaltaa vastaan, ja ovat tappaneet kuninkaan, ja esivallan miehiä, ja maailman herroja. He ovat vuodattaneet ihmisten verta niinkuin virtaa.

Ja niin on rietas pusertanut heidän suolistansa kristittyin veren, jota he imeneet ovat, ettei ole jäänyt yhtään ainoata pisarata, jota ei ole heidän verisuonistansa ulos kaivettu. Näin on tapahtunut niissä valtakunnissa, kussa kristityitä on vainottu, vaikka he silloin luulit tekevänsä Jumalalle palveluk-

sen, koska he tapoit Jeesuksen opetuslapsia. Mutta he ovat jälkeen saaneet nähdä, mikä jumala se on, jolle he tehit palveluksen. Ja tämä kristittyin vainoaminen on aina saanut alkunsa talonpojan säädystä.

Koska nimittäin muutamat Libertinein synagoogasta ja Kyreneusten ja Aleksandrinein synagoogasta nousit riitelemään Stefanuksen kanssa, eikä voineet sitä viisautta vastaan olla ja sitä henkeä, jonka kautta hän puhui, niin he säädit miehiä, jotka sanoit: "Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan." Koska suruttomat ei pitäneet puoltansa tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, niin he hakivat kuuden markan miehiä ja toivat kaikenlaisia valheita kristittyin päälle. Se seisoo toisen joulupäivän epistolassa, että he asetit väärät todistajat sanomaan: "Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan."

Ei suruttomat saattais tulla muutoin maailman lain voimalla kristittyin päälle, mutta he löytävät aina vääriä todistajia ja kuudenmarkan miehiä, jotka ilman palkatta todistavat väärin ja valehtelevat kristittyin päälle, ja niitten valheitten kautta yllyttävät esivallan miehiä kristittyin päälle. Ja ne taas vievät kristityitä ensin kirkkoraadin eteen, kussa välistä on joku viisas Gamaliel, joka ensin estää kristittyin vainon tällaisilla sanoilla: "Israelin miehet, kavahtakaat itseänne, mitä te mielitte tehdä näille miehille. Ja nyt minä sanon teille: Lakatkaa näistä miehistä ja sallikaat heidän olla, sillä jos tämä neuvo eli teko on ihmisistä, raukee se tyhjään, vaan jos se on Jumalasta, ette sitä voi tyhjäksi tehdä, ettette myös löytäisi sotineen Jumalaa vastaan." Ap. t. 5: 35, 38, 39.

Siinä nyt on teille peili, te kristittyin vainoojat, kuinka ennen on tapahtunut, ja niin on vielä näinäki aikoina tapahtunut. Mutta ei suruttomat sentähden saa omantunnon rauhaa. Ei perkeleen joukko tyytynyt silloinkaan, ennen kuin Stefanus kivitettiin, ja sitte pääsi riettaan joukko oikein imemään kristittyin verta. Muutampi kristittyin vainooja otetaan voimallisesti kiinni, esimerkiksi Saulus, mutta siitä vasta

juutalaiset suuttuvat hirmuisesti, koska paras sotasankari tulee kristityksi.

Toinen tutkistelemus. Minkätähden perkeleen joukkokunta luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia? Sentähden, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Paavalin evankeliumi oli juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi. Pakanat sanoit, että kristillisyyks on yksi ihmeellinen taikaus. Pakanat sanoit myös, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, koska he näkivät kristittyin liikutuksia. Kristillisyyden vaikutus muuttui pakanain silmissä riettaan hengen tuohusvalkeaksi. Katso, näin on rietas kääntänyt orjainsa silmät nurin. Koska oikea kristillisyyks muuttuu pakanain silmissä hirmuiseksi villitykseksi, niin saattaa rietas sillä lailla uskotella palvelijoillensa, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Kristittyin veri on lohikäärmeen suussa niin makea kuin siirappi, vaikka se karvastelee jälkeen vatsassa niinkuin myrkky, että hänen häätyy muutamissa valtakunnissa oksentaa ulos kristittyin verta, jota hän ennen on imenyt. Koska nimittäin perkeleen lahkokunta ensin valehtelee niin paljon kristittyin päälle, että hän saapi esivallan suuttumaan ja uskomaan valheita, mitä kuudenmarkan miehet todistavat, silloin pääsevät ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset maailman lain voimalla vainoamaan kristityitä. Ja sen vainoamisen kautta vahvistetaan se raaka kansa heidän väärässä uskossansa, että kristityt ovat pahimmat ihmiset maan päällä.

Huorat ja varkaat ovat kristittyin suhteen niinkuin valkeuden enkelit. Se murhaaja ja ryöväri Barrabas anotaan sitte kansalta irti. Ja sen kautta saapi rietas niin suuren vallan kansan ylitse, että kapina, veren vuodatus ja keskinäinen sota ei ole kaukana siitä valtakunnasta, kussa kristityitä vainotaan, koska raaka kansa nousee viltiin. Ja niistä kristittyin vainoojista tulevat vasta

oikeat villihenget, jotka ei säästä enää ei kirjanoppineita, ei fariseuksia, eikä suruttomia pappeja, eikä myös maailman herroja, niinkuin myös Jerusalemin hävityksen historiasta nähdään. Joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!

Näin häätyy mustan madon ja kristittyin veren imijän oksentaa ulos kristittyin verta, jota hän on ennen imenyt. Näin pusertaa vihollinen mustan madon suolia, että veri truiskee molemmista päistä. Jumala on antanut kristittyin vainoojat saatanan haltuun, että he rupeavat keskenänsä sotimaan ja toiset toisiansa tappaamaan, koska Jumalan ankara vanhurskaus panee heitä vihansa viinakuurnaan ja pusertaa karvaita viinamarjoja niin, että veri juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän. — Peljästykööt nyt kaikki mustat madot. Kauhistikoot kaikki veren imijät ja katsokoot, kuinka entisille kristillisyyden vainoojille on käynyt.

Te luulette, että te teette Jumalalle palveluksen, koska te tapatte Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle te teette palveluksen? Joo! Se on maailman jumala, se on se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee. Ja kutka enkelit ne ovat, jotka enimmiten vainoavat kristityitä? Joo! Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit. Ne ovat parhaat perkeleen ystävät, jotka sillä lailla luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, että he Jeesuksen opetuslapsia tappavat. Semmoisten ihmisten kautta tulee vainoamisen alku.

Ne taitavat olla Libertinein synagoogasta ja Kyreneusten ja Aleksandrinein synagoogasta, jotka ensin suuttuvat Stefanukselle. Koska nämät saatanan orjat ei pidä puoltansa tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, niin he yllyttävät kansan, kirjanoppineita, fariseuksia ja ylimmäisiä pappeja kristittyin päälle. Ja sitte he hakevat kuudenmarkan miehiä todistajaksi, että Stefanus on puhunut lakia vastaan ja Mooseksen eli Lutheruksen uskoa vastaan.

Mikäs jumala se on, jota nämät veren imijät palvelevat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia? Se taitaa olla se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, jossa palaa synnin

tulikiven valkea, josta kristittyin vainoojat noutavat valkean, millä he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Ettekö vielä ymmärrä, te kristittyin vainoojat, mikä hirmuinen vaiva teitä odottaa, koska kristittyin veren pitää polttaman teidän tuntoanne ijankaikkisesti, ja kristittyin kyynelten pitää vaivaaman teidän tuntoanne, ja kristittyin huokausten pitää soiman teidän korvissanne! Koska vanhurskaan Aabelin veri huutaa maasta kosta veljensä murhaajan ylitse, silloin pitää kaikkien Kainin lihallisten veljien ja neppainten kalvavalla tunnolla pakeneman Jumalan kasvoin edestä ja huutaman niinkuin se murhaaja, Kain: "Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se olis kannettava." Ja niin saavat veljensä murhaajat huutaa kaikessa ijankaikkisuudessa: "Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se olis kannettava!" Amen

Lähde: Kirkkopostilla 1876

N:o 34B

6

SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1854

Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat profeettoja, jotka teidän edellänne olivat. Matt. 5: 11, 12.

Tässä luvataan Jeesuksen opetuslapsille suuri palkka taivaassa, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta valhetellen Jeesuksen tähden. Me tiedämme, että kristityitä on vihattu maailman alusta, ja tämä viha pysyy niin kauan kuin maailma seisoo. Joka paikassa, kussa oikeat kristityt ovat olleet, siinä on heitä vainottu. Ja jos ei heitä olis vainottu, niin olisit Vapahtajan sanat olleet turhat. Mutta niin kauas kuin silmä näkee ja korva kuulee, on tämä kristittyin vainoaminen ollut.

Mutta kussa oikeita kristityitä ei ole, siinä saavat kaikki armon varkaat olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut

niitä, jotka kristityn nimeä kantavat, ja elävät niinkuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka juovat, varastavat ja huorin tekevät, kiroavat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian, kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulevat fariseuksille kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, että he pääsisit kantamaan kristittyin päälle. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisit kristityitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirmuinen viha on maailman lasten sydämissä, koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he pääsisit ainaki imemään kristittyin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja Matteuksen evankeliumin 5. luvun 11. ja 12. värssyssä: "Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni." Se on murheelliselle ja maailmalta ylönkatsotulle Jeesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka saattaa ylöspittää hänen toivonsa, koska perkeleen voima karkaa hänen päällensä, ja ei yhtään ole koko maailmassa, joka saattaa hänet palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jeesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, ettei he ole peljänneet, ei maailmaa, eikä perkelettä, ei kuolemaa tahi helvettiä, vaan ovat saattaneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jeesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka joutuvat kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja veren vuodatusta Jeesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimmassa uskossansa, saattaisit vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa ja tavaranansa, ja vielä henkensäki Jeesuksen nimen tähden, sillä koska se suuri ristin Kantaja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisaraa, jota hän ei ole antanut vuotaa syntisten lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristitytkään säästäneet

henkeänsä Jeesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyyteen upottaa, pedoilta revittää, palavaan pätsiin heitettää. Ja se suuri Luoja, se suuri ristin Kantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja heidän omalla verellänsä ja kuolemallaan ovat he seilanneet uskonsa, koska he saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka olisit halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja mennä kuolemaan Jeesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisit jättää rakkaat puoliset, rakkaat ystävät ja langot ja pienet lapset, ei ole niin monta, jotka saattaisit kiskoa itsensä irti heidän sylistänsä ja heidän kaulastansa ja mennä mestaus paikalle.

Mutta Jumalan kiitos, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattais vielä niin armollinen olla, ja tehdä muutampia, ehkä harvoja sieluja, niin vahvaksi ja niin väkeväksi heidän kalliimmassa uskossansa, että he saattaisit jättää vanhimmat ja puoliset ja lapset, että he saattaisit kiskoa itsensä irti heidän kaulastansa ja mennä ilolla ja riemulla mestaus paikalle ja antaa henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että hän saattais vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he jaksaisit veripunaisen marttyyri puvun kanssa mennä taivaaseen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä niiltä uskovaisilta sieluilta, jotka vielä jäävät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsisit tervehtelemään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voiton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät: muutamat hopummasti, muutamat aivan hitaasti, ja muutamat aivan konttaavat.

"Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset

pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä näin he vainoisit profeettoja, jotka teidän edellänne olit." Jos profeettoja ei olis ennen vainottu, jos Jeesusta ei olis ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitais olla Jeesuksen opetuslapsilla raskas uskoa, että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska he näin pilkataan, häväistään ja vaivataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat käyneet ennen veripunaisen puvun kanssa taivaaseen, joitten veriset jäljet vielä vuottuvat elämän tiellä, ja sitte se suuri ristin Kantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jalvoista veriset jäljet vielä verekseltä vuottuvat. Koska, sanon minä, Jeesuksen opetuslapset, ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen suuren ristin Kantajan veriset jäljet yrттitarhasta Golgatan mäelle, silloin saattavat he olla vakuutetut, että kaikkien, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeettoja ja sen suuren ristin Kantajan taivaan valtakunnassa.

Niin seuratkaa nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jeesuksen opetuslapset, ja sinä ulosvalittu Kristuksen morsian, jonka se veripunainen Kuningas on omalla verellänsä ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallansa päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Siionin tytär, sinun Kuningastas ja sinun Vapahtajaas. Seuraa nyt Kristuksen ulosvalittu morsian hänen verisiä askeleitansa, jotka vielä verekseltä vuottuvat!

Katso, Siionin tytär, kuinka veri on tippunut hänen otsastansa ja hänen kantapäästänsä joka askeleeseen, jolla hän on polkenut tätä syntistä maata! Jos sinä niitä verisiä jälkiä seuraat, niin sinä vissimmästi löydät hänet Siionin vuorella taivaallisen häävään kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään ja kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polves Jeesuksen

nimeen, ja huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se suuri ristin Kantaja antais sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa hänen verisiä askeleitansa yrттitarhasta Golgatan mäelle, jos vielä koko maailma ja kaikki helvetin voimat alkaisit liikkumaan, aina muistain niitä lohdullisia sanoja: "Autuaat olette te, koska maailman lapset pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa."

Kuule siis, sinä veripunainen Kuningas murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuina huokaus, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 15: 26.

Meidän siunattu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on tämän päivän evankeliumissa ilmoittanut murheellisille opetuslapsillensa, kuinka maailma tekee heidän kanssansa, koska he rupeavat Jeesuksen askeleita noudattamaan. "He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen."

Tämä ennustus on jo kymmenen kertaa täytetty, ensiksi juutalaisilta ja sitte pakanoilta, ja viimein paavilaisilta. Ja kymmenen kertaa kymmenen, se tekee sata kertaa. Ensimmäinen vaino alkoi Jerusalemissa, kussa Stefanus ensimmäiseksi sai marttyyri kruunun, ja monta muuta totuuden tunnustajaa ensimmäisessä seurakunnassa. Sitte alkoi kristittyin vaino keisari Neron aikana, ja luetaan kymmenen julmempaa vainoamista, joissa monta tuhatta kristittyä ovat saaneet marttyyri kruunun, jotka nyt ovat valkeilla vaatteilla puetetut ja odottavat heidän osaveljiänsä, joitten luku ei ole vielä täytetty.

Viimein on paavin valtakunnassa ollut suuri vaino kristittyin päällä, jossa monta tuhatta kristittyä on tapettu, ja muutamat ovat elävältä poltetut. Ja sen pitää oleman Lutheruksen seurakunnalle todistukseksi, että niin monta sielua kuin on paavin valtakunnassa tapettu Lutheruksen uskon tähden, niin monta verinaarmua on Lutheruksen seurakunta saanut. Mutta se on ihmeellinen, että

kuin paavin valtakunta nousi alkuseurakunnasta, alkoi hän itse vainoamaan kristityitä, ja se oli vielä ihmeellisempi, että Lutheruksen seurakunta rupeis kanssa vainoamaan kristityitä, vaikka he itse olivat niin paljon alusta saaneet kärsiä paavilaisilta.

Niin on kristityitä vainottu läpi ajan, ja siitä saakka, kuin ensimmäinen kristillisuus rupeis ilmestymään. Juutalaiset ovat alkaneet vainoamaan kristityitä, sitte pakanat rupeisit vainoamaan, ja koska pakanat lopuit, sitte rupeisit paavilaiset vainoamaan, ja koska paavilaiset väsyit, sitte rupeisit Lutheerilaiset, ja kuka tiesi, kuka vielä alkaa vainoamaan kristityitä, ennen kuin viimeinen vaino tulee.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat kärsiä vihaa ja vainoa, pilkkaa ja häväistystä maailmalta, koska se aika on ollut, että jokainen, joka heitä on tappanut, luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ensimmäinen tutkistelemus eli koettelemus. Ovatkos ne olleet kristityt, jotka vainon aikana ovat menneet ilolla ja riemulla kuolemaan Kristuksen tähden? Toinen koettelemus. Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana eivät tohdi mennä kuolemaan Kristuksen tähden?

Se suuri riihen Perkaaja, jolla on viskin hänen kädessänsä, jolla hän perkaa riihensä, on aina vainon aikana seulomisella eroittanut virneitä nisujyvistä, sillä se suuri riihen Perkaaja on tahtonut puhtaana koota aittaansa nisujyviä. Ei hän ole niin huolimaton, kuin muutamat talonpojat näinä aikoina, jotka panevat jyviä ja virneitä sekaisin jyväläriin. Ja jotka niitä virneitä syövät, haisevat niinkuin pulmukaiset.

Ensimmäinen koettelemus. Ovatkos ne oikeat kristityt, jotka vainon aikana menevät ilolla ja riemulla kuolemaan? Pakanat ovat sanoneet, että kristittyin rohkeus kuoleman hetkellä on hirmuinen paatumus ja irstaisuus valtakunnan uskoa vastaan, ja hallitusta vastaan, joka pitää oleman selvä merkki siihen, että kristityt ovat korkeammassa mitassa riivatut pahoilta hengiltä, koska korkein ruumiin rangaistus ei ole vaikuttanut muutosta heidän uskossansa, eikä

kuolemankaan pelko ole saattanut heitä ottamaan sanaansa takaisin ja anomaan anteeksi esivallalta heidän villitystensä.

Kuinka suuren hirmuisuuden ja julmuuden pakanat ovat ottaneet kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, se on kirjoitettu 2. Makkaberein kirjassa 7. luvussa, kussa seitsemän veljestä uhrattiin peräsiltänsä pakanalliselta kuninkaalta heidän uskonsa tähden. Se pakanallinen kuningas suuttui hirmuisesti, koska ne veljekset ei hämmästyneet ollenkaan kuoleman julmuudesta, eikä totelleet sen pakanallisen kuninkaan käskyjä omantunnon ja uskon asioissa.

Niin ovat myös muut pakanalliset kuninkaat ottaneet hirmuisen julmuuden kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, esimerkiksi kuningas Nebukadnesar, koska kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego ei totelleet tätä pakanallista kuningasta epäjumalan palvelukseen. Ja monta muuta esimerkkiä on marttyyri historiassa, joka osoittaa, kuinka hirmuisesti perkeleen orjat ovat suuttuneet kristityille, koska kristityt ei ole saattaneet kuunnella pakanallisen esivallan käskyä omantunnon ja uskon asioissa.

Perkele on antanut pakanoille sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristittyin rohkeus kuolemassa on ollut riivatun ihmisen merkki. Pakanat ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt olit niin hirmuisesti riivatut pahoilta hengiltä, ettei ollut ymmärrystä peljätä kuolemaa. Kristittyin rohkeus, urhoollisuus ja ilo kuolemassa on ollut hirmuinen irstaisuus ja uppiniskaisuus valtakunnan lakia ja valtakunnan uskoa vastaan. Kristityt ovat pakanain mielestä ylönkatsoneet pakanain uskoa, jumalanpalvelusta ja pakanain pyhimpiä asetuksia.

Niin ovat myös paavilaiset katsoneet kristittyin rohkeuden kuolemassa hirmuiseksi irstaisuudeksi valtakunnan uskoa vastaan. Koska kristityt ei ole tahtoneet uskostansa luopua, niin ovat paavilaiset ottaneet siitä semmoisen hirmuisuuden, että he ovat polttaneet kristityitä elävältä. Siinäpä vasta näkyy perkeleen voima maailmassa. Mutta kristittyin seassa on se ihminen aina pidetty parhaana kristittynä, joka on ilolla ja riemulla men-

nyt kuolemaan uskonsa tähden, joka vainon tähden ei ole luopunut uskostansa.

Ja me myös mahdamme kaikesta sydämestä sanoa, että se on totisesti kristitty, joka ei luovu kalliimmasta uskostansa, vaikka kuinka piinattaisiin, vihattaisiin ja vainottaisiin Jeesuksen nimen tähden: Johon kuuluu ei ainoastansa Vapahtajan omat sanat: "Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa," mutta myös Ilmestyskirjan suuret todistukset marttyyrein autuudesta todistavat, että jokainen kristitty, joka antaa henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden, on autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Saattavatkos pakanat mennä kuolemaan uskonsa tähden? Saattavatkos paavilaiset mennä kuolemaan uskonsa tähden? Ei ole kuulunut vielä, että pakanat olisit kuolleet uskonsa tähden, vaikka paavilaiset ovat väkisin vaatineet pakanoita kääntymään paavin uskoon, niin kuin esimerkiksi pyhä Erkki, yksi paavilainen kuningas Ruotsissa, joka tuli väkiryynnäköllä suomalaisten päälle, pakottain heitä miekalla ja tulella kääntymään paavin uskoon. Mutta ei ole kuulunut, että vanhat suomalaiset olisit silloin antaneet henkensä pakanallisen uskonsa tähden.

Ja ehkä juutalaiset olit niin kiivaat uskossansa, että he paljastit niskansa Pilatukselle ja käskit hänen heitäänsä tappa, mutta eipä ole Pilatus juutalaisia tappanut heidän uskonsa tähden, vaan heidän luonnollisen ylpeytensä tähden. Kyllä olemme senki pakanallisen sanan kulleet, että kristityitä on tapettu, ei uskonsa tähden, mutta heidän ylpeytensä tähden, heidän irstaisuutensa tähden, heidän tottelemattomuutensa tähden esivaltaa kohtaan. Mutta se on varsin valhe, vaikka rietas niin maalaa pakanain silmäin eteen. Rietas on ennen jo maalanut ja vielä nytkin maalaa pakanain silmäin eteen semmoisia, että kristityt ovat pakanat, ne ovat väärät profeetat, ne ovat villihenget, ne ovat pahoilta hengiltä riivatut, ne ovat Jumalan ja ihmisten viholliset, ne ovat ylpeät, ne ovat uppiniskaiset, ne ovat tottelemattomat esivallalle, ne ovat irstaiset, ne ovat oikean Jumalan

ylönkatsojat ja Jumalan pilkkaajat.

Kuinkapa muutoin olis saatana saattanut antaa orjillensa sen ylösvalaistuksen helvetistä, että jokainen, joka niitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityillä on taas se usko ollut, että jokainen, joka vainoaa toista ihmistä hänen uskonsa tähden, niin hän on siitä isästä perkeleestä.

Mutta kyllä pakanat kanssa luulevat, että kristityt heitä vainoavat. Viina-porvarit luulevat, että kristityt heitä vihaavat ja vainoavat. Varkaat luulevat, että heitä vainotaan, koska he joutuvat seisomaan puolassa, ja siveät huorat vielä itkevät ki kunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan. Ja raittiit juomarit valittavat, että kristityt heitä vainoavat. Onkos kummempaa kuultu, että kristityt rupeisit viattomia ihmisiä vainoamaan? O, sinä vaivainen perkele, kuinka paljon sinun täytyy kärsiä ilman syytä! Kristityt on vainoojat, ei ne anna siveöille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta nyt tulee toinen koettelemus. Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana kieltävät uskonsa? Siitä on paljon arveltu ensimmäisessä kristillisyydessä. Muuttamat kristityt ovat sanoneet, että semmoisia ei tarvitse ottaa kristittyin seuraan, jotka vainon aikana ovat kieltäneet uskonsa, vaikka kuinka tekisit totisen katumuksen ja parannuksen. Mutta toiset kristityt ovat ottaneet semmoisiakin kristityksi, jotka lankeemisen jälkeen ovat katumuksen tehneet. Me arvaamme hyvin, ei ainoastansa Vapahtajan sanoista, mutta myös kristittyin omasta koettelemuksesta, että ne huikentelevaiset sielut, jotka vainon aikana luopuvat uskostansa, ja kieltävät niinkuin Pietari tuntevansa Jeesusta, ei he ole vielä oikeaan ja autuaaksi tekeväiseen uskoon tulleet. Ei ne ole maailmasta irti päässeet.

Jeesus on sanonut: "Joka rakastaa henkeänsä enemmän kuin minua, ei hän ole minulle sovelias." Ja kuinkapa hän olis Jeesukselle sovelias, joka maailman rakkauden tähden luopuu uskostansa ja kieltää Jeesuksen kiusauksen aikana. Siinä on vasta koettelemus. Siinä on valkea, jossa kulta puhdistetaan. Moni on kristitty ollut mielestänsä, koska ei ole mitään hätää ollut kristillisyyden tähden, mutta koska semmoinen koettelemus on tullut

eteen, että hänen pitää antaman ylönmaallisen eli ruumiillisen elämänsä Jeesuksen tähden, on hän astunut takaperin ja alkanut niinkuin Pietari vannomaan, ettei hän tunne Jeesusta.

Kyllä taisi Pietari niin ajatella, ettei hän kiellä Jeesusta sydämellä, vaikka hän suullansa kieltää maailman edessä. Mutta siinäpä onki paikka, että valehtelee sydämensä päälle ja valehtelee vielä Jumalanki päälle ja tekee omaatuntoa vastaan syntiä. Se on juuri ehdollinen synti, koska ihminen tekee eli sanoo jotakin tuntoansa vastaan. Jospa vielä ei olis suurempi asia, kuin yksi hevoisen paska, lankee hän kuitenkin armosta, koska hän toisin sanoo, kuin mitä hän tietää toden olevan. Mutta erinomattain Kristin uskon tunnustamisessa, joka maksaa enemmän kuin kaiken maailman ilo.

Mutta ne, jotka näin kieltävät tuntemisensa niinkuin Pietari, ei ne raukat vielä ole tulleet totuuden tuntemiseen. Ei ne ole vielä kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ei ne ole vielä puhdistus valkeassa olleet. On se ainoastansa yksi arvelus, joka mahdollisesti saattais tulla kristittyin koetteluksen alle, nimittäin tämä arvelus, jos yksi ihminen, joka on seurannut kristityitä monta ajastaikaa, niinkuin Pietari oli seurannut Kristusta ja on suostuneet Kristin oppiin niinkuin Pietari, ja on vielä tuntenut mahdottomuuttansa niinkuin Pietari, mutta ei ole vielä tuntenut oikeata sielun murhetta, niinkuin Pietari oli vielä siitä tuntematon, koska hän kielsi tuntemisensa.

Jos semmoinen ihminen saattaa juuri tuntonsa päälle sanoa, että hän oikein tuntee Jeesuksen, ei ainoastansa ulkonaisen muodon jälkeen, mutta myös sisällisen tuntemisen jälkeen. Jos, sanon minä, ihminen joka ei ole vielä tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä, eikä ole maistanut tulevaisen maailman voimaa, jos semmoinen ihminen sanoo itsensä kristityksi, eikä olekaan, hän joutuu sitte Jumalan edessä valehtelemaan, jos hän tunnustaa vielä maailman edessä, että hän tuntee Kristuksen. Taitais hänelle olla parempi, että hän tunnustais maailman edessä ainoastansa sen verran, mitä hän on tuntenut ja koetellut, ja tehköön sitte perkele hänen kanssansa, mitä hän tahtoo.

Jos perkeleen orjat tappavat hänet ainoastansa sen tunnustuksen tähden, että hän tunnustaa tämän kristillisyyden oikeaksi, niin saattais olla mahdollinen, että Pyhä Henki siinä paikassa lankeis hänen päällensä, ja hän saisi semmoisen voiman ja semmoisen rohkeuden, että hän saattais mennä ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Semmoiset asiat ovat tosin tapahtuneet vainon aikana, niikuin me kuulemme marttyyrein historiasta, että moni pakana, joka ennen ei ole kuulunut kristilliseen seuraan, on kiinni otettu juuri siinä paikassa, kussa kristityitä on tapettu, ja on saanut äkkiä semmoisen voiman ylhäältä, että hän on tunnustanut itsensä kristityksi, ja on samassa vedetty pölkylle.

Semmoisia ihmeitä on se suuri Luoja saattanut tehdä, ja ei ole kristitytkään enää epäilleet hänen autuudestansa. Mutta se sokea perkele, joka nyt on tullut maailman päälle, joka ennenki on heitä vaivannut, ei näe mitään niistä, kuin Jumalan Hengen ovat. Se sokea perkele, joka suruttomia taluttaa sitä laveaa tietä kadotukseen, ei usko ollenkaan, että Jeesuksen rakkaus pakottaa hänen nimensä tunnustajia menemään valkeaan, jos niin vaadittaisiin, vaikka kauhistavainen on ensin ajatella, kuinka hirmuinen perkeleen joukko pitää oleman, ja mikä hirmuinen viha pitää oleman perkeleen lapsilla, koska he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen siinä, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat.

Mutta niin maailman orjat ovat tehneet maailman alusta. Ja niin he tekevät maailman loppuun asti. Vaikka nyt ei ole niin kova vaino niinkuin ennen on ollut, mutta joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on, siinä on myös viha ja vaino, jos ei yhdellä niin toisella tavalla. Jos ei ole polttaminen niinkuin paavin valtakunnassa, niin on muu rangaistus pantu kristittyin päälle. Joku maasta pois ajetaan. Joku sakotetaan. Joku pannaan istumaan vedelle ja leivälle. Muutamat pannaan eli suljetaan pois Herran Ehtoollisesta ja seurakunnan yhteydestä. Ja kyllä aina löytyy perkeleen apostoleita joka paikassa, jotka kokevat valheita tuoda ja kantaa kristittyin päälle yhtä ja toista, vaikka emme saata valittaa, että meitä on vielä tähän asti pahoin vainottu.

Jokohan sitte Jumala on katsonut

viisaudessansa, ettemme olis mahdolliset kärsimään kovempaa vainoa Kristuksen nimen tähden, vai onko hän vielä säästämässä niitä harvoja sieluja, jotka saattaisit veripunaisen puvun kantaa, vai onko hän katsonut viisaudessansa, ettei moni jaksaiskaan marttyyri kruunua kantaa.

Mutta jos semmoinen aika tulis, että se armollinen Herra Jeesus löytäis tarpeelliseksi koetella opetuslasten uskoa, niin meidän toivomme on, että hän suuresta armostansa antais heille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja miehuullisesti seisomaan siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, varustetut autuuden rautalakilla, hengen miekalla ja uskon kilvellä, jolla he vastustavat sen ruman tuliset nuolet, hyvin tietten, että se suuri sotasankari on ennen meitä vaeltanut niitä raskaita ja verisiä askeleita yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja monta tuhatta sielua on ennen meitä noudattanut niitä verisiä jälkiä Golgatan mäelle, jotka nyt ovat valkeilla vaatteilla puetetut, ja palmut heidän käsissänsä, veisaavat uutta virttä Siionin vuorella Amen! Hallelujah!

Morsiamen piiat, koreat ja kauniit, pyyhkivät verta heidän haavoistansa ja kyyneleet heidän silmistänsä, jotka Kristuksen tähden ovat haavoitetut. Pienet enkelit, valkeat ja kiiltäväiset, valmistavat taivaan leipää elämän puustalle, jotka Jeesuksen nimen tähden ovat nälkää kärsineet. Valkeat vaatteet annetaan niille, jotka Kristuksen tähden ovat alastomaksi riisutut. Ja Jeesuksen köyhälle morsiamelle, jonka päälle maailman koreat huorat ovat sylkeneet, annetaan kultainen kruunu päähän, ja kointähti rintaan, ja sormukset käteen, ja veripunainen puku pestään lumivalkeaksi. Ja Vapahtajan köyhä morsian, joka täällä armon ajassa on morsiamen tavalla kirkkoon otettu, istutetaan siellä morsiamen istuimelle, ja Vapahtajan morsiamen piiat tanssaavat hänen ympärillensä taivaan puhtaan lattian päällä. Ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat ja riemuitsevat heidän kanssansa, koska Karitsan häät pidetään. Ja pienet viattomat lapset huutavat Hosianna, Daavidin Pojalle! Amen.

HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854

Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen annan minä teihin; ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta. Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne hyvät olleet. Ja teidän pitää itsellenne suuttuman teidän rikostenne ja teidän epäjumalan palveluksenne tähden. Hesek. 36: 26, 31

Näin sanoo Herra profeetta Hesekielin kautta, josta me kuulemme, että hän aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa, ja antaa heille uuden hengen, ja koska he saavat tämän uuden hengen, pitää heidän ajatteleman heidän pahaa menoansa. Heidän pitää suuttuman itsellensä rikostensa tähden.

Tämä ennustus on tosin tapahtunut silloin, kun Pyhä Henki annettiin Jeesuksen opetuslapsille. Ja sama ennustus on vielä nytkin täytetty, niin että monelle on annettu uusi sydän ja uusi henki, ja moni on myös suuttunut itsellensä rikostensa tähden. Mutta ei vielä kaikki paatuneet ole suuttuneet itsellensä. Mutta kristityille he ovat suuttuneet, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska me kuulemme, että Herra aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa ja antaa heille sydämen lihasta, niin me arvaamme, että luonnollisella ihmisellä on kivinen sydän, niinkuin kaikki heränneet ovat koetelleet.

Mutta ei surutoin ihminen tunne, että hänellä on kivinen sydän, ennenkuin Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa lain vasaralla. Luonnollinen ihminen ei tunne ollenkaan, mistä aineesta sydän on tehty. Sydän makaa suruttoman ihmisen rinnassa niinkuin tunnotoin kivi. Hän ei tunne hyvää eli pahaa niistä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta koska yksi surutoin ihminen herää, silloin hän tulee tuntemaan, että hänellä on kivisydän, joka ei liiku enemmän kuin kivi, ennenkuin Jumala ottaa kivisydämen pois. Mutta kuin Jumala ottaa kivisydämen, silloin tuntee hän, että sydän on muuttunut, vaikka hänen täytyy usein suuttua itsellensä uskottomuutensa tähden.

Ja se on tarpeellinen vielä kristityille, joille Jumala on antanut uuden sydämen, se on heille tarpeellinen, että he muistavat, kuinka he ovat ennen eläneet, ettei rietas ottais pois muistosta heidän syntejäänsä. Herra sanoo vielä, että heidän pitää suuttuman itsellensä, koska heille annetaan uusi sydän. Mutta suruttomat ja kastetut pakanat ei suutu itsellensä, vaan he suuttuvat kristityille. Ja kuinkapa rietas suuttuu itsellensä, joka on niin siivosti elänyt, ettei hänen tarvitse koskaan katua omia tekojansa. Jos rietas suuttuis itsellensä, niin hän joutuis katumukseen.

Jumalalle tuli katumus ihmisen tähden. Se on kirjoitettu 1. Mooseksen kirjan 6. luvussa, että Jumala katui, että hän oli tehnyt ihmisen maan päälle, koska hän näki, että hänen sydämensä aivoitus oli paha lapsuudesta saakka. Jumalalle tuli murhe siitä, että rietas oli pilannut hänen työnsä. Mutta rietas ei saata katua, mitä hän on tehnyt, sillä ei rietas ole vielä koskaan tunnustanut, että hän on tehnyt väärin. Ja niinkuin rietas on viatoin kaikista pahoista töistä, niin ovat myös hänen lapsensa, niin kauan kuin he palvelevat ruokkoisäänsä.

Jumala on nimittäin alusta tehnyt ihmisen hyväksi, mutta rietas pilasi Jumalan töitä. Niinkuin muutamat pahanilkiset pilaavat ihmisten neuvoja ja sitte nauravat päälle, niin on myös rietas nauranut, koska hän saattoi pettää ihmisen ja saada vanhemman sydämen murheelliseksi. Arvatkaat itsestänne, vanhimmat, kuinka pahaa se tekee vanhimman sydämelle, koska yksi vanha kelmi viettelee hänen lapsiansa ja varastaa niitä vanhimman talosta ja viepi heitä omaan taloonsa. Siellä ne raukat unhottavat, kuka heitä on suurella vaivalla synnyttänyt. Ei he tiedä, kuka heidän isänsä on, mutta sen he pitävät oikeana isänä, jonka tykönä he ovat. Ja mitä hän panee heidät tekemään, sen he tekevät.

Jos hän panee heitä varastamaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä juomaan pirun paskaa, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä huoraamaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä nauramaan, niin he tekevät sen. Kuinka hauska on sitten vanhimmalla, koska hän pitkän hakemisen jälkeen viimein löytää lapsiansa riettaan talossa, kussa heitä on

kaikkeen pahuuteen opetettu. Ja koska vanhin kyyneleillä rukoilee niitä raukkoja, että he pakenisit pois henkensä kanssa ja tulisit takaisin vanhimman tykö, niin he nauravat vain riettaan sylissä ja sanovat murheelliselle vanhimmalle: "Haas, tule lyömään, jos tohdit! Ja oletkopa sinä meitä ruokkimassa?"

Tämmöinen on nyt suruttoman ihmisen tilaisuus. Hän on taivaallisen vanhimman huoneesta varastettu niin pienenä, ettei hän muista, millinen se vanhin on, joka hänet on suurella vaivalla synnyttänyt. Ei hän niin muodoin tiedä, kuka hänen oikea isänsä on. Hän on aikaa unhottanut vanhimman rakkauden, ja nyt hänen täytyy olla riettaan talossa, kussa häntä kaikkeen pahuuteen opetetaan. Tulevat myös ne veljet ja sisaret, jotka oikean isän talossa ovat kasvatetut, ne tulevat haastamaan niitä onnettomia raukkoja, jotka riettaan talossa mässäävät. Ne lapset, sanon minä, jotka taivaallisen Vanhimman käskyläiset ovat, tulevat niitä riettaan ruokkolapsia noutamaan ja sanovat: Rakkaat veljet ja sisaret! Vanhin käski teidän tulla kotia ja varsin. Mutta riettaan ruokkolapset vastaavat: "Katsokaat perseeseen, ei olekaan vanhin käsenyt teitä."

Viimein tulee vanhin itse riettaan taloon ja vetää muutamia tukasta riettaan talosta. Ja vanhimmalla on silloin hengellinen vitsa kädessä, jolla hän piiskaa niitä pahankurisia, jotka ei pysy kotona. Mutta niin pian kuin vanhin on heitä piiskannut ja selkänsä kääntänyt, juoksevat he taas riettaan taloon ja siellä nauravat ja irvistelevät ja pilkkaavat vanhimman kyyneleitä. Kuinkas monta kertaa pitää nyt vanhimman noutaman teitä, ennenkuin hän väsyä juoksemasta teidän perässänne.

Voi, voi teitä, te onnettomat raukat, jotka aina makaatte riettaan sylissä ja nauratte siellä! Kuinka monta kertaa ovat vanhimman kyyneleet vuotaneet teidän edestänne? Kuinka monta kertaa ovat vanhimman käskyläiset tulleet noutamaan teitä kotia? Ja kuinka monta kertaa on taivaallinen vanhin itsekin käsenyt teidän tulla pois riettaan talosta, mutta ette ole tahtoneet. Aina te makaatte riettaan sylissä ja nauratte teidän omaa onnettomuuttanne siihen asti, että se

ruokkoäijä, joka teitä on villinnyt oikean Isän talosta, ottaa ja paistaa teitä hiilusten päällä.

Semmoinen on nyt suruttomain raukkain tilaisuus. Rietas on niin paljon pusertanut heidän rintojansa, ettei taida enää tulla heille uutta sydäntä, vaikka Herra on luvannut antaa uuden sydämen ja uuden hengen niille, jotka sen vastaan ottavat. Se vanha mädännyt sydän on niin täynnä riettautta, ettei ole enää uudella hengellä sijaa. Ja niin täytyy heidän sen vanhan sydämensä kanssa kuolla ijankaikkisesti, nimittäin ne onnettomat sielut, jotka ovat jo niin paatuneet, ettei saa enää uusi henki sijaa heidän sydämissänsä.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat saaneet sen uuden sydämen ja uuden hengen, niille on tapahtunut sen profeetan ennustuksen jälkeen. Koska nimittäin Jumala on antanut heille sen uuden hengen, silloin ovat he suuttuneet itsellensä niitten pahain töitten tähden. Koska nimittäin yksi ihminen on saanut uuden hengen, alkaa hän myös muistamaan ja ajattelemaan entistä elämänsä, ja silloin hänen täytyy suuttua itsellensä, koska hän huomaitsee, kuinka suuren vahingon hän on tehnyt omalle sielullensa. Hän tuntee myös, että se vanha pahoin haiseva henki on tullut vanhasta mädänneestä sydäimestä, joka on täynnä pirun paskaa ja muuta riettautta.

Mutta koska ihminen alkaa todella ajattelemaan entisen pahan elämänsä päälle, silloin on jo uusi henki vaikuttamassa hänessä. Ja silloin hän myös suuttuu itsellensä ja sille riettaalle hengelle, joka hänen suustansa on ulos tullut. Silloin hän myös tuntee, että hänessä on kivisydän, mutta ei hän saata sitä kivisydäntänsä muuttaa eli ottaa pois ennenkuin kivisydän tulee särjetyksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta ei ole se vanha kivisydän niin löyhä, että se varsin särkyä. Pyhä Henki saapi välistä kauan aikaa kolkuttaa sen päälle, ennenkuin se viimein tulee särjetyksi.

Muutampain sydän tulee kovemmaksi ja kovemmaksi, jota enemmän Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa. Ja viimein semmoiset ihmiset paatuvat. Silloin tulee heidän sydämensä niinkuin kylmä rauta pakkaisen aikana. Koska sitä vasaralla takoo, niin vasara lentää takaperin, mutta ei tule

kuoppaa vasaran jälkeen. Sillä lailla paatuivat juutalaiset, koska Johannes kastaja, ja sen jälkeen Vapahtaja freistaisit kolkuttaa heidän sydämensä päälle. Ja senkaltainen paatumus on näinäkin aikoina tullut näitten päälle, jotka ei ole ottaneet vaaria parannuksen huudosta. Kussa Jumalan laki oikein saarnataan, niin että Jumalan kaksiteräinen miekka pannaan rintaa kohti, siellä pitää paatumus tuleman muutamille, ja muutamille voimallinen heräys.

Mutta Jumalan lupaukset profeetan kautta ovat täytetyt, ja täytetään joka paikassa, kussa Jumalan Henki liikkuu. Hän antaa uuden sydämen kaikille niille, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat Jeesuksen ristin juureen. Hän ottaa pois kivisen sydämen niiden lihasta, jotka Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta tulevat nöyräksi ja särjetyksi, ja sovitetuksi Jumalan kanssa. Vaikka muuttamat paatuvat kristillisyyden kautta, niinkuin Herra sanoi Moosekselle: "Minä tahdon paaduttaa Faraon sydämen." Ja se vanha Simeoni, koska hän otti sitä siunattua lasta syliinsä, sanoi myös: "Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan." Ja Paavali sanoi, että "se sana rististä on muutamille kuoleman hajuksi ja muutamille elämän hajuksi."

Ja tämä kuoleman haju on se paha henki, joka tulee vanhasta sydäimestä, joka haisee niin pahoin Jumalan edessä, että Hänen täytyy paeta kauas niitten seurasta. Ja vaikka se näyttää niin surkealta, että ne paatuneet henget, joilla on se vanha mädännyt sydän ja se vanha pahoin haiseva henki, ei ole vielä saaneet uutta sydäntä ja uutta henkeä, vaikka Pyhä Henki on niin kauan tehnyt työtä heidän päällensä, täytyy kuitenkin niitten, jotka ovat saaneet uuden sydämen ja uuden hengen, ruukoilla niitten sieluin edestä, jotka näyttävät jo paatuneiksi, vaikka paha henki ja pirun paska haisee heidän suustansa, että se uusi sydän, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin Jeesuksen nimen tunnustajille, ja sitte jälkeen muille, jotka hänen nimensä totuudessa tunnustavat, annettaisiin niillekki raukoille, jotka vanhan sydämen kanssa mätänevät. Ja että se uusi henki, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin

murheellisille sieluille ja sitte jälkeen muille, jotka oikeassa katumuksen murheessa huokaavat, annettaisiin niille onnettomille sieluille, joilla vielä se vanha, pahoin haiseva henki on.

Kuule, sinä totuuden ja armon Henki, kaikkien katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaukset. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 14: 23

Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Mutta lohduttaja, se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä teille sanonut olen." Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka Pyhä Henki opettaa Jeesuksen opetuslapsia ja muistuttaa heille kaikki kuin Jeesus on sanonut.

Mutta koska Jeesus evankeliumin lopussa on sanonut: "En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne, sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa," niin meidän täytyy myös niistä sanoista ottaa yhden ylösrakentavaisen esimerkin ja perään ajatella: Kuinka maailman päämies opettaa maailman lapsia murhaamaan Vapahtajan ja muistuttaa heille kaikki, mitä rietas on ennen puhunut.

Muistutusta kyllä molemmat tarvitsevat, sillä Jeesuksen opetuslapset olisit jo aikaa unhottaneet Jeesuksen sanoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä ja opettanut heitä. Sillä pikemmin maailman lapset muistavat, mitä heidän pitää vastaaman, kuin Jumalan lapset, mitä heidän pitää puhuman. Ja jos riettaan opetuslapset unhottaisit välistä jonku sanan, että he joskus tulevat mykäksi, kyllä rietas toisen kerran taas muistuttaa heitä, kuinka heidän pitää vastustaman.

Jeesuksen opetuslapset unhottavat usein, mitä Jeesus on heille puhunut valvomisesta. Koska heidän pitää valvoman yrттitarhassa ja rukoileman, silloin tahtoo uni tulla heidän päällensä. Sillä yrттitarha on se paikka, jossa heidän pitäis valvoman ja katseleman, kuinka veripisarot tippuvat taivaallisen vanhimman pyhästä ruumiista, ja kuinka verinen hiki juoksee hänen kasvoistansa. Mutta siinä paikassa tahtoo heille tulla hätä unen kanssa. He taistelevat siellä unen kanssa niin paljon, että he unhottavat kohta valvomisen; jonka tähden myös

rietas pääsee kohta seulomaan heidän sielujansa niinkuin nisuja.

Mutta Pyhä Henki on muistuttanut heitä siitä suuresta sodasta, jossa se taivaallinen Vanhin silloin on ollut, vaikka tämä asia on aina ollut himmi, niin että opetuslasten tuntoon on jäänyt siitä muistutus paremmasta valvomisesta ristinjuuressa. Mutta ei niin kirkas ole tämä Vapahtajan katseleminen yrттitarhassa, kuin se Vapahtajan katseleminen ristinpäällä; sillä yrттitarhassa olit he unen kanssa taistelemassa, mutta ristinvieressä olit he valvomassa.

Mutta kyllä riettaan orjat jaksavat silloin paremmin valvoa, koska Jeesuksen opetuslapsille uni pakkaa. Silloin on Juudas kanssa valpas, koska hän pääsee opastamaan vihollisen joukkoa yrттitarhaan. Juudas parhaiten tietää paikan, kussa Jeesus valvoo opetuslastensa kanssa. Ja kyllä rietas muistuttaa häntä, jos hän olis unhottanut. Muistuttipa rietas ylimmäisiä pappeja, kuinka heidän pitää varjeleman hautaa. He sanoit Pilatukselle: "Herra! Me muistamme sen viettelijän sanoneen: kolmen päivän perästä minä nousen ylös." Parempi muisto oli siinä paikassa riettaan opetuslapsilla kuin Jeesuksen opetuslapsilla, jotka ei silloin muistaneet ylösnousemisesta mitään.

Mutta kyllä jälkeen tulee Jeesuksen opetuslapsille parempi muisto kaikista, kun Pyhä Henki rupeaa muistuttamaan heitä. Pyhä Henki muistuttaa myös Jeesuksen opetuslapsille heidän syntiänsä, esimerkiksi Pietarin lankeemista, koska hän kielsi Vapahtajansa. Ja he muistit myös sitä syntiä, koska he olit sanoneet Vapahtajalle: "Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että valkea putoais taivaasta ja polttais heidän kaupunkinsa." Pyhä Henki muistutti myös Pietarille niitä ensimmäisiä armon merkkejä, koska hän kirjoitti kristityille: "Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tiettäväksi tehdessämme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniata ja kirkkautta." Ja kuinkapa evankelistat olisit saattaneet niin monen vuoden perästä kirjoittaa Jeesuksen saarnoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä?

Että Pyhä Henki myös opettaa Jeesuksen opetuslapsia, kuinka heidän pitää saarnaaman evankeliumia, ja mitä heidän

pitää vastaaman, koska he vedetään lain eteen, kuulemme me Vapahtajan sanovan heille, ettei heidän tarvitse pitää murhetta siitä, mitä heidän pitää vastaaman, sille se samassa heille annetaan. Kuolevaisuudesta myös muistuttaa Pyhä Henki Jeesuksen opetuslapsia. Sillä koska maailman rakkaus tahtoo naakia heidän päällensä, tulee Pyhä Henki ja tuopi heille kuoleman ja ijankaikkisuuden mieleen, ja silloin pakenee maailman rakkaus hetkeksi aikaa. Niin muistuttaa Pyhä Henki Jeesuksen opetuslapsia kaikesta kuin Jeesus on puhunut.

Mutta rietas henki muistuttaa hänen opetuslapsiansa kaikista, mitä hän ennen on opettanut heitä tekemään. Ei he tosin muista itse paljon heidän pahuudestansa. Mutta panee se rietas heitä välistä muistelemaan omaa heidän narreuttansa, kuinka he silloin ja silloin olit viekkaat pettämään ihmisiä. Ja sitte he pramaavat koreudellansa. Mutta ei rietas tuo heille syntiä muistoon siinä mielessä, että he katuisit niitä, vaan siinä mielessä hän tuopi muutampia kelmitekoja muistoon, että he saisit pramata niiden kanssa, ja toiset sitte nauravat. Rietas henki opettaa myös opetuslapsiansa, kuinka heidän pitää vastustaman ja pilkkaaman kristityitä. Ja erinomattain on hän koulannut pakanoita, kuinka heidän pitää kristityitä piinaaman. Mutta siitäpä rietas itse sai suuremman vahingon. Sillä koska muutamat pakanat näit, kuinka kärsivälliset kristityt olit, ja millä rohkeudella he menit kuolemaan, hämmästyit itse pakanat, ja moni pakana tuli suuri sen kautta kristityksi, että hän oli nähnyt, millä ilolla yksi kristitty kuolee.

Mutta ei riettaan orjilla ole aina, mitä heidän pitää vastaaman, sillä he tulevat usein mykäksi. Ja koska heidän piti tinkaaman Stefanuksen kanssa kristillisyydestä, ei he voineet vastaan seisoa sitä henkeä ja sitä viisautta, jonka kautta hän puhui. Mutta koska riettaan orja ei pidä puoltansa tingassa, niin opetti häntä rietas tämmäämään kristityitä lakiin, että hän siellä pääsis valehtelemaan esivallan edessä, kuinka kristityt puhuvat hävittämiä sanoja lakia vastaan ja kirkkoa vastaan. Se onki riettaan apostolein paras turva maailman laki, jonka hän vääntelelee ja kään-

tää niin, että sen pitää kaatuman kristittyin päälle. Vaikka kaikki suruttomat ovat rikkoneet kuninkaan valan, ja tehneet semmoisia töitä, joista tulis sakko ja rangaistus esivallan kautta, jos kristityt viitsisit pakanoita tämmätä lakiin.

Mutta pakanat ei tule nöyremmäksi sen kautta, että heitä rangaistaan esivallan kautta, vaan enemmän he paatuvat. Ja olkoon se heidän vastauksensa päällä, että he kristityitä vihaavat ja vainoavat. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta Pyhä Henki ei lakkaa sentähden nuhtelemasta heitä kristittyin suun kautta, ja niin kauan kuin he vaeltavat maan päällä, pitää heidän kuuleman, kenenkä hengen lapset he ovat, ettei olis ijankaikkisuudessa mitään sanomista, ettei heitä ole varoitettu ja neuvottu.

Mitä muutoin Pyhän Hengen virkaan tulee, niin te tiedätte, että Pyhällä Hengellä on kaksi virkaa, nimittäin ensiksi, että hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tätä puhetta ei voi maailma kärsiä, sillä koska Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, niin nousee rietas vastaan ja sanoo: "Ei sinun pidä minua nuhteleman, sillä en minä senkautta tule paremmaksi." Ja kaikki riettaan orjat sanovat riettaan perässä: "Me paadumme sen kovan nuhtelemisen kautta." Ja kuitenkin tuli Pyhä Henki nuhtelemisen kautta ulos Pietarin suun kautta. Varsin samana päivänä, kuin Pietari oli Pyhän Hengen saanut, rupes hän nuhtelemaan sitä maailman joukkoa, joka oli tullut pilkkaamaan Pyhän Hengen ensimmäisiä vaikutuksia, sanoen: "He ovat täynnänsä makiata viinaa." Niitä soimais Pietari Vapahtajan murhaajiksi.

Miksi Pietari ei puhunut kauniisti ja siivosti heidän kanssansa? Niinkuin suruttomat sanovat: "Joka siivosti neuvoo, sitä me kuuntelemme." Mutta Pietari ei saattanutkaan puhua siivosti Vapahtajan murhaajille, koska se on Pyhän Hengen virka, että hänen pitää nuhteleman maailmaa synnin tähden, jos he kuulevat eli ei. Joka sen nuhtelemisen kautta paatuu, se paatukoon. Ja joka paha on, se tulkoon vielä pahemmaksi. Mutta voittipa Pietari sen ensimmäisen kovan saarnan kautta monta tuhatta sielua taivaan valtakunnalle.

Se saarna vaikutti niin paljon, että moni sai pistoksen sydämeensä. Ja he rupesit kysymään: "Mitä meidän pitää tekemän, että me ijankaikkisen elämän perisimme?"

Mutta eipä nyt enää moni siitä suruttomasta joukosta saa pistosta, ilmanki rietas on takonut rintarautoja niille, jotka ei ole heränneet. Ja Jumala on hyljännyt heitä paatumuksen tuomioon. Mutta emme tarvitse uskoa, että silloin apostolitten aikana on enempi herännyt kuin täällä, sillä siellä oli niin paljon ihmisiä sen suhteen kuin täällä on, että jos sen vuoksi laskettaisiin, kuinka paljon silloin on herännyt, niin korkeammassa laskussa yksi sadalta on tullut kristityksi apostolitten aikana. Ja ne heränneet sielut, jotka silloin tulit kristityksi, ne pakenit pois koko valtakunnasta, ennenkuin Jerusalemin hävitys tapahtui.

Mutta ei tämän aikaisten juutalaisten tarvitse siitä iloita, ettei silloinkaan ole enempi väkeä tullut kristityksi, vaan paremmin heille pitäis tuleman suurempi pelko, ettei heille käy niinkuin entisille juutalaisille, jotka tapettiin viholisilta heidän paatumuksensa tähden. Mutta kyllä muutamat maailman viisaat ovat arvelleet, ettei taida koko kristinoppi olla oikea, koska niin vähän ihmisiä on kristityksi tullut. Ja vielä ovat ne kristityt huonommasta ihmissäädystä. Muutampi huora riepu, ja muutampi juoma traasu, ja muutampi juokalet siitä huonommasta väestä on tullut kristityksi. Mutta ei herroista, ei maailman viisaista eikä siveöistä ihmisistä paljon yhtään ole tullut kristityksi apostolitten aikana.

Siitä ovat muutamat maailman viisaat päättäneet, ettei ole koko se kristinoppi oikea, ja että maailma olis paljoa paremmin tullut aikaan, jos se hullu oppi ei olis tullut maailmaan. Ja kyllä vissimmästi riettaan valtakunta olis paremmin pysynyt voimassa, jos se hullu oppi ei olis tullut Galileasta, niin tähän asti. Ja myös tämän aikaiset pakanat ottavat suuren todistuksen siitä, että harvat ovat kristityksi tulleet, ja vielä harvemmat taitavat pysyväiset olla.

Mutta siitpä nyt nähdään, kuinka ahdas paikka se ahdas portti on, ja kuinka suurella pelvolla ja vapistuksella niitten harvain sieluin pitää vaeltaman elämän

tiellä, jotka sen ovat löytäneet, sillä rietas ei ole nukkunut, eikä hän ole juuri suloinen niille, jotka hänen valtakuntaansa pyytävät vähentää. Hän on näyttänyt hampaitansa jokaiselle, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Ja jos tämä heräys olis tapahtunut muualla, kussa paljon on ylimmäisiä pappeja ja maailman herroja, kyllä rietas olis jo aikaa roiskinut kristityitä.

Mutta Pyhällä Hengellä on myös toinen virka, jonka tähden häntä kutsutaan lohduttajaksi. Hän lohduttaa Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, koska heitä vihataan ja vainotaan maailmalta. Koska rietas käypi heidän päällensä niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Koska oman vanhurskauden rietas käypi heidän uskonsa päälle ja tahtoo heidän sielujansa ahdistaa pois Jeesuksen rististä, silloin lohduttaa Pyhä Henki katuvaaisia ja murheellisia ja epäilyksen kanssa taistelevaisia, niin kuin Jeesus on sanonut tämän päivän evankeliumissa: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani minä annan teille, en minä anna teille niinkuin maailma antaa, älköön teidän sydämenne murheellinen olko, älkäätkö myös peljätkö. Te kuulitte minun sanovan, minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne."

Kuulkaat tämä sana, te murheelliset ja katuvaaiset: jos Jeesus välistä menee pois, niin on hän luvannut tulla jälleensä. Monesti se tapahtuu niin yhdelle murheelliselle Jeesuksen opetuslapselle, että Jeesus menee pois vähäksi aikaa, että hän peittää kasvonsa armon, ettei kristitty tunne joka aika Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja silloin myös rietas käypi kristityn päälle hirmuisesti kiusausten kanssa. Ja oman vanhurskauden rietas tahtoo hävittää hänen uskonsa. Mutta Jeesus on aikonut tulla jälleen lohduttamaan murheellisia opetuslapsia. Ja silloin hän taas jättää heille rauhansa, joka ylitse voittaa maailman kiusauksia. Ja minä tiedän, että oikeat opetuslapset ovat tämän rauhan saaneet.

Mutta rietas ei salli heidän tätä rauhaa nautita, vaan hän käypi hirmuisesti heidän päällensä ja tahtoo sen rauhan pois ottaa, jonka Jeesus on heille antanut. Silloin tulee lohduttaja Pyhä Henki ja muistuttaa heille kaikki, mitä Jeesus on heille sanonut taivaan valtakunnasta,

jota silmä ei nähnyt ole, ei korva kuul-
lut, eikä kenenkään sydämeen nousut ole,
muitten kuin niitten, jotka tuntevat tai-
vaan valtakunnan esimakua.

Nyt koska maailma niin kauhea on, ja
rietas niin hirmuinen, ja liha niin heik-
ko, ja kuolema niin liki, pitäis meidän
rukoileman sitä suurta ristinkantajaa,
joka on kärsinyt ja kuollut, että hän
antais meille Pyhän Hengen, että me
jaksaisimme kilvoitella siinä suuressa
sodassa ja kilvoituksessa, että me
jaksaisimme kontata armoistuimen eteen,
koska kuolema kovin ahdistaa, ja että se
armollinen Herra Jeesus, joka on omalla
verellänsä sotinut ja ylitsevoittanut
maailman, antaa voimaa ja väkevyyttä so-
timaan ja kilvoittelemaan meidän
kalliimmassa uskossamme, ja ylitse-
voittamaan perkelettä ja maailmaa, että
me pääsisimme viimein veisaamaan voiton
virttä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma N:o 23 /
Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 36A

TOISENA HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854

**Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli
maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän
pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän
työnsä olit pahat.** Joh. 3: 19

Valkeuden kanssa ymmärretään, ei
ainoastansa oikea ymmärrys ja oikea tunto
hengellisissä asioissa, mutta myös oikeat
koettelemukset ja oikea kristillinen elä-
mä. Mutta pimeyden kanssa ymmärretään, ei
ainoastansa ymmärtämättömyys ja väärä
tunto, mutta myös suruttomain ihmisten
paha tahto ja jumalatoim elämä. Koska nyt
Vapahtaja sanoo, että ihmiset rakastavat
enemmän pimeyttä kuin valkeutta, niin se
on ymmärrettävä, että luonnolliset ihmi-
set ei tahdo tulla valkeuteen. Ei he tah-
do ilmoittaa heidän pahoja töitönsä. Ei
he tahdo tunnustaa syntiänsä.

Sillä tavalla on Augustinus, se kuului-
sa kristittyin opettaja ymmärtänyt tämän
raamatun paikan, että suruttomat ja
pakanat rakastavat niin paljon pimeyttä,
että he peittävät ja kieltävät syntiänsä,
jotka kuitenkin kerran tulevat valkeuteen.
Me tiedämme hyvin, että varkaat ja huorat
vihaavat vielä luonnollistaki valkeutta.

Jos joku tulee kynttilän kanssa varkaan päälle, koska hän on varastamassa, niin kokee hän varsin sammuttaa kynttilän, ettei häntä tuttais. Niin myös huorat vihaavat luonnollista valkeutta ja suuttuvat niille, jotka tulevat kynttilän kanssa puhtaan riettauden päälle. Mutta vielä enemmän he vihaavat sitä hengellistä valkeutta.

Koska kristityt vaativat heiltä oikean synnin tunnustuksen, niin he tahtovat peittää syntiänsä ja kieltää sanoen: "Ei ole tarpeellinen tunnustaa, eikä tarvitse maailmalle huutaa." Minkätähden on Augustinus tämän paikan ymmärtänyt niin, että se kuuluu synnin tunnustukseen, että kaikki pimeyden työt pitää tuotaman valkeuteen? Mutta armon varkaat ei tahdo ollenkaan tunnustaa syntiänsä, ei ne tahdo tulla valkeuteen. He rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea itsensä tunteminen. Mutta kuinka armon varkaat saattavat tulla itsensä tuntemiseen, jotka ei tunne sitä, että heillä on hengellinen viha sydämessä kristityitä kohtaan, eikä myös tunne, mitä kunnian rietas heissä vaikuttaa, koska he tahtovat peittää syntiänsä. Kuinka he sitte tuntisit, mitä ahneuden perkele heissä vaikuttaa ja mitä oman vanhurskauden perkele vaikuttaa?

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea Jumalan sanan ymmärtäminen. Mutta ei tahdo suruttomat ja armon varkaat siihen valkeuteen tulla, sillä muutamat heistä selittävät raamattua niinkuin rietas. Eipä Nikodemuskaan ymmärtänyt, mikä uusi syntyminen on, vaikka hän oli mestari Israelissa. Ja kirjanoppineet ymmärsit väärin kaikki profeettain lupaukset Messiaksen valtakunnasta. Kuinka sitte suruttomat ymmärtäisit raamattua oikein, koska apostoli Paavali, joka oli semmoinen raamatun mies, ei ymmärtänyt muuta, kuin että kristityt olit yksi väärä eriseura ja Natsareenuksen lahkokunta, joka tahtoi sitä vanhaa Mooseksen asetusta muuttaa ja väärää uskoa tuoda valtakuntaan.

Miksi Paavali rupeis erilaihin ymmärtämään raamattua, niin pian kuin omatunto oli herännyt? Mutta juutalaiset suutuivat hirmuisesti Paavalille niin pian, kuin hänessä muutos tapahtui. Eikö tämän ai-

kaiset suruttomat ja armon varkaat mahda arvata, että se on rietas, mutta ei Lutherus, joka heille selittää Jumalan sanaa nurin. Mutta heidän täytyy nyt olla pimeydessä sentähden, että he rakastavat pimeyttä.

Pimeyden kanssa ymmärretään myös se luonnollinen sokeus ja pimeys hengellisissä asioissa, jossa suruttomat vaeltavat kadotuksen lavealla tiellä, vaikka muutamat kyllä tuntevat, että he ovat huonolla tiellä, mutta ei he pääse irti saatanan pauloista. Muutamat nojaavat sen päälle, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Sentähden ovat sitte suruttomat oikeat profeetat. Suruttomat ilmanki ymmärtävät Jumalan sanaa oikein, koska he sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs te näette itse kirjasta? Niin paljon ilmanki näette kirjasta kuin juutalaiset näjit, jotka olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Johannes kastajalla oli perkele ja Natsareenuksella oli perkele, ja kristityt olit väärät profeetat.

Sen verran yksi surutoin ihminen näkee kirjasta. Jos hän ei rakastais pimeyttä, jos hänellä olis halu tulla valkeuteen, niin saattais hän mitämaks saada sen ylösvalaistuksen kirjasta, että hän on itse väärä profeetta ja villihenki. Mutta siihen valkeuteen hän ei tahdo tulla, sillä hän rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Yksi surutoin ihminen rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Se on yksi pimeyden merkki, että hän rakastaa vanhoja kotosyntejensä ja pitää niitä luvallisena.

Me näemme, että juomarit rakastavat vielä paloviinaa ja pitävät sen makeana, vaikka kaikki järjelliset ihmiset tietävät, että semmoinen kalu tekee ihmisen luontokappaleeksi. Niin myös huorat rakastavat enemmän omaa lihaansa kuin Jumalaa. He tahtovat elää niinkuin luontokappaleet, ja kuolevat myös niinkuin luontokappaleet. Se näyttää niinkuin juomarit ja huorat olisit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että heillä on paras oikeus astua taivaan valtakuntaan. Mutta ei niillä taida olla sieluakaan, koska he elävät niinkuin luontokappaleet ja kuolevat niinkuin luontokappaleet. Semmoiset pahimmiten

vihaavat kristillisyyttä, joka on hengellinen valkeus. Mutta ei viinaporvaritkaan rakasta valkeutta, vaan he rakastavat pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Ja tämä nyt on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Jos tämä valkeus ei olis tullut maailmaan, jos tämä kristillisuus ei olis tullut, niin olis heillä ollut vähempi edesvastausta, eikä olis niin kova tuomio tullut heidän päällensä. He olisit sitte tietämättömyyden ja ymmärtämättömyyden varjon alla saaneet mennä rauhassa helvettiin. Heille olis huokiampi ollut tuomio päivänä, niinkuin Sodoman ja Gomorran miehille, joille ei ole niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, kuin näille juutalaisille.

Mutta juuri sentähden, että valkeus on tullut, juuri sentähden, että nämät suruttomat ja paatuneet ovat niin paljon kristillisyyttä nähneet ja kuulleet, sentähden tulee yksi hirmuinen tuomio heidän päällensä, jotka ei ole uskoneet, että valkeus on tullut maailmaan, jotka ei ole uskoneet, että tämä valkeus on oikea ylösvalaistus ja oikea kristillisuus. Että koska niin paljon on paatuneille juutalaisille puhuttu katumuksesta, parannuksesta ja elävästä uskosta, ja ei ole vielä jaksaneet uskoa, että kaikki totuuden vihamiehet, kaikki pilkkaajat ja vastaanaseisijat saavat tuomion päällensä, juuri sentähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan. Sillä ei suruttomat ja paatuneet pääse sanomaan tuomiopäivänä: "Emme ole tienneet emmekä ymmärtäneet, kuinka meidän olis pitänyt elämän."

Ei nämät suruttomat ja paatuneet saata sanoa tuomiopäivänä niinkuin Sodoman ja Gomorran miehet: "Ei meille ole puhuttu parannuksesta, ei meille ole saarnattu katumuksesta." Ei epäileväisestikään ja omanvanhurskauden eli epäuskon vangit saata syystä sanoa: "Ei meille ole saarnattu uskosta." Vaikka ne suurimmat armon varkaat sanovat: "Ei meille ole saarnattu uskosta." Mutta ne valehtelevat, sillä armon varkaat tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta mennä Kristuksen tykö. Mutta ei Kristus ole vastaan ottanut fariseuksia ja semmoisia armon varkaita, jotka sanovat: "Meillä on yksi Isä Jumala." Niille on itse Kristus

sanonut: "Te olette siitä Isästä perkeleestä." Semmoisille armon varkaille on saarnattu semmoinen evankeliumi, kuin Johannes kastaja saarnais fariseuksille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka neuvoi teitä pakenemaan tulevaista vihaa?"

Mutta katuvaisille, murheellisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille on saarnattu evankeliumi. Me tiedämme sen vakaisesti, että köyhille saarnataan evankeliumi, mutta rikkaille saarnataan tuomio. Ja tämän uskalluksen päälle me nyt kumarramme polvemme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isän puoleen, joka on valkeuden Isä, rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että hän antais vielä tämän valkeuden ylösvalaista niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjon alla istuvat, että he saisit vielä nähdä tämän valkeuden, joka nyt on tullut maailmaan, vaikka se tekee niitä sokeaksi, jotka pimeyttä rakastavat. Mutta valkeuden lapset iloitsevat niinkuin pääskyisen pojat, jotka alkavat laulamaan varsin kuin aurinko nousee.

Kuule, valkeuden Isä, niitten katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus, jotka vielä istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, odottain aamuruskon koittoa. Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 16.

Meidän pitää Jumalan armon kautta nyt katseleman, mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta? Toinen tutkistelemus: Minkäkaltaisen tuomion he saavat? Jospa nyt valkeuden Isä valaisis koko tämän ilman, että kaikki pimeyden elävät näkisit tämän valkeuden, ja että kaikki, joilla on ikävä olla pimeydessä, pääsisit valkeuteen. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Mitkäs elävät ne ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Kaikki maan alla olevaiset ihmiset, niinkuin maahiset ja manalaiset, ja äpärät, jotka rääkkyvät hämärässä ja peljättävät eläviä ja maan päällä asuvaisia ihmisiä. Niin myös hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja kiroavat valkeudelle.

Ensiksi maahiset, eli maan haltiat, jotka maan alla kaivavat maata

kynsillänsä, ja luulevat sieltä löytävänsä aarnihaudan, mutta kuin tämä aarnihauta tulee valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Maahisen tyttäret sanotaan olevan verkavaatteissa ja kantavan silkkihuivia ja muuta koreutta, joilla he vetävät huorapukit tykönsä, niinkuin sormukset, korvarenkaat, kultaviljat, joilla huoruuden perkele on heitä sitonut kaularautaan. Niillä sanotaan myös olevan pitkät hiukset ja kaunis veisuääni, vaikka ei he muuta saata veisata kuin ainoastansa huoralauluja. Jos moni nuorukainen on tullut petetyksi heidän kauneudestansa, koska hän on huoruuden viinasta juopunut, kyllä on myös moni kristitty tytär huoruuden kautta joutunut maan alle asumaan pimeydessä, koska hän on ottanut maahisen pojan mieheksi.

Ettekös ole kuulleet, kuinka maahiset varastavat ihmisten lapsia ennen kastetta, ja vielä jälkeenkä vaihettavat he ihmisen lapsia, joille ei ole panturistiä rintaan. Sillä maahiset ei kärsi ristiä pantavan lastensa rintaan. Maahiset kapaloitsevat kyllä lapsiansa, mutta ei ole sallittu maahisen valtakunnassa, että kapalovyö pantaisiin ristiin lapsen rinnan päälle. Siitä kuuluu hyvin, että maahiset ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja kuinkapa maahiset jaksaisit ristiä kantaa, jotka syövät pirun paskaa ja vanhan aatamin sontaa. He ovat sen juomisen jälkeen niin nuoskat ja nuopeat, niinkuin he olisit paskaa syöneet. Mutta yhtähyvin he pitävät pirun paskaa makeana, vaikka se haisee niinkuin myrkkyneljänneksen päähän. Koska nämät maahiset juovat paljon sitä vuotavaa pirun paskaa, joutuvat he viimein manalaisiin, vaikka maahiset sokeudessa luulevat, että joku noita on nostanut manalaiset heidän päällensä. Mutta se on hyvin koeteltu asia, että jokainen, joka näkee manalaisia, on juonut ylönsä paljon pirun paskaa.

Manalaiset ovat vielä syvempään pohjattomuuteen vajonneet kuin maahiset, sillä manalaiset ovat tulleet niistä sieluista, jotka ovat maan päällä kristityn nimeä kantaneet, mutta ovat valvomattomuuden kautta langenneet kristillisyydestä ja tulleet manalaiseksi. Nämät manalaiset peljättävät eläviä ihmisiä kummituksillansa, ja pitävät vielä hen-

gellisen kuolemansa jälkeen kirkon menoja ja polttavat kynttilöitä, jonka tähden he muutamilta kutsutaan "kirkonväeksi". Mutta mitä auttavat heitä enää kirkonmenot kuoleman jälkeen, koska he täällä armon ajassa ovat istuneet kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana on mennyt pään ylitse sivuitse suuta ja sivuitse korvia, eikä sydäntä kohti koskaan.

Siihen samaan manalaisten joukkoon kuuluvat myös äpärät, jotka varsin syntymisen jälkeen ovat hengettömäksi tulleet. Vanha ihminen on saanut tilan tappaa sen uuden ihmisen varsin syntymisen jälkeen. Sentähden ei ole nämät äpärät koskaan vanhimman rintoja imeneet. Ja ilman kastetta he ovat kuolleet. Nyt he rääkkyvät hämärässä ja kaipaavat kastetta ja kristityn nimeä, mutta ei yksikään saata heille kristityn nimeä antaa, paitsi maahiset ja manalaiset. Ne antavat äpärälle kristityn nimen. Pyhä Paavali todistaa, että ne lapset, joita Isä ei kurita, ne ovat äpärät ja ei lapset.

Nämät ovat nyt se pimeyden joukko, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Siihen tulevat vielä hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta. Hattarat nauravat, jos joku elävä ihminen puhuu heille katumuksesta ja parannuksesta, mutta mettän perkeleet kiroavat kristityitä, ja purevat hampaitansa niinkuin juutalaiset, jotka puhuit Stefanuksen kanssa. He purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, että he pääsisit kuulemasta semmoisia hirmuisia pilkka-sanoja, kuin Stefanus puhui. Sillä yhden kristityn sanat kuuluvat mettän perkeleen korvissa niin hirmuiselta, ettei hän viitsi kuullakaan.

Muutampi mettän perkele on niin pyhä, niin hurskas, ja niin jumalinen, ettei hän viitsi kristityn kirousta kuulla. Mutta anna hänen itse ruveta lukemaan läksyjänsä, kyllä sitte kiros muuttuu siunaukseksi, ja hänen siunauksensa muuttuu kiroukseksi. Muutoin sanotaan mettän perkeleen olevan aikainen huora, ja saavat kyllä ihmisen tyttäret varoittaa itseänsä hänestä.

Muutamat valkeuden vihaajat ovat niinkuin pissihaukat, jotka vääntelevät kaulaansa ja kurkistelevat. Pissihaukat len-televät huoneitten ympäri hämärässä, ja

syövät hiiriä ja kauhistuksia, niinkuin profeetta Esaias heistä todistaa. Ja sillä hiiren lihalla he luulevat elävänsä ijankaikkisuudessa. Hiiren pyytäjät ovat semmoiset, jotka vartioitsevat kristittyin vikoja, niinkuin fariseukset, jotka aina olit vartioitsemassa Kristuksen vikoja, ja niillä ne elätit henkensä.

Ei suinkaan nämät pissihaukat huoli niistä, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Semmoiset ovat usein fariseusten parhaat ystävät, mutta kristityt ovat aina pahennuksena, ja niitten elämää fariseukset vartioitsevat, jos he saisit niistä jonkun hiiren, se olis vasta makea ruoka pissihaukan suussa. Semmoinen onki fariseuksen luonto, jonka autuuden perustus on omavanhurskaus. Hän kuurnitsee hyttysiä ja nielee rautakiiskiä. Hän katsoo kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta omia syntejensä hän rakastaa, peittää ja salaa. Hän vaatii siis enkelin pyhyyttä kristityiltä. Hän luulee ilmanki, että kristitty on tekopyhä niinkuin hänki. Mutta älä katso hiiriä, hyvä fariseus, älä katso raiskaa kristityn silmässä, niin kauan kuin malka on omassa silmässä. Ota pois malka ensin omasta silmästä. Ota pois viha ja ahneus, ja kateus omasta sydäimestä, sillä nämät synnit vievät sinut helvettiin.

Ja sinä armon varas, joka rupesit vartioitsemaan kristittyin vikoja, ja hiiriä pyytämään. Ota pois rautanaula omasta sydäimestäs. Se paisuttaa sinun sydämes ja tekee niin paksuksi, ettet mahdu enää ahtaasta portista sisälle. Joka ei mahdu enää kristittyin rukoushuoneeseen, kuinka hän mahtuis taivaan valtakuntaan, se on mahdotoin.

Mitkäs elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Joo; ne on maahiset, ja manalaiset, äpärät, hattarat ja mettän perkeleet ja pissihaukat. Maahiset eli mammonan orjat, jotka kaivavat maata kynsillensä, ja luulevat sieltä löytävänsä aarnihaudan. Sitte manalaiset, jotka ovat kristityn nimeä kantaneet, mutta ovat sen voiman kadottaneet ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi kuin ennen. Sitte äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, jotka ei ole koskaan vanhimman rintoja imeneet, he ovat ilman kastetta kuolleet, ja kaipaavat nyt kristityn nimeä.

Sitte hattarat, jotka aivan naurulla ja pilkalla kuittaavat kristittyin varoituksia tuomiosta ja kadotuksesta. Sitte mettän perkeleet, jotka ovat aikaiset huorat, kiroilijat, kruunun varkaat, juomarit, ja tappelusmiehet. Ne ovat semmoiset miehet, jotka menevät rohki ja suurella fartilla helvettiin. Sitte pissihaukat eli semmoiset fariseukset, eli omanvanhurskauden kristityt, jotka syövät kauhistuksia ja pyytävät hiiriä. He kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, vartioitsevat kristittyin vikoja, ja niinkuin riettaan enkelit iloitsevat kristittyin lankeemuksesta, ja sanovat: "Semmoiset ovat kristityt." Kaikki nämät rakastavat pimeyttä enemmän kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkistelemus. "Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat." Jos ei olis valkeus tullut maailmaan, niin olisit pimeyden rakastajat helpommalla päässeet. Ei olis niin suuri edesvastaus painanut heitä. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. He ovat nähneet ne voimalliset työt, kuin kansassa on tehty. Heille on puhuttu ja saarnattu niin paljon katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, että he ovat väsyneet kuulemasta, ja paatuneet.

Juuri tämä paatumus, joka on tullut vastaanaseisojille kristillisyyden kautta, pitää oleman yksi merkki siihen, että tämä kristillisuus on oikea, sillä se vanha Simeon on sanonut: "Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan." Niin ovat juutalaiset paatuneet Johannes kastajan aikana ja Vapahtajan aikana, ja apostolitten aikana. Jota enemmän heille saarnattiin, sen enemmän he paaduit. Rietas ottaa niin kovin vastaan, koska hän ei saa rauhassa olla luolassansa, että hän paisuttaa sydämen, tekee sen kovaksi, ilkeäksi ja paatuneeksi. Ei siihen pysty enää mikään, ei laki eikä evankeliumi. Se on yhtä kuin tuolle seinälle saarnattaisiin.

Kyllä tosin maailman orjat soimaavat kristityitä siitä paatumuksesta sanoen: "Itsepä te olette paaduttaneet meitä. Vastatkaat nyt meidän sielumme edestä." Mutta ei se ole niin, hyvä fariseus. Ei

se ole niin kuin sinä luulet. Ei kristityt ole teitä paaduttaneet, mutta perkele on teitä paaduttanut. Herra sanoi Moosekselle: "Minä paadutan Faaraon sydämen." Onkos sitte Herra paaeduttanut Faaraon sydämen? Ei, sanon minä, vaan perkele. Ylpeyden perkele, vihan perkele, omanvanhurskauden perkele. Ne paaduttavat sydämen.

Ja nyt sanoo Jeesus: Sodoman ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos niin suuret ja voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, niin he olisit jo aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa. Saattavatkos tämän aikaiset suruttomat sanoa, ettei ole heille saarnattu lakia eikä evankeliumia? Saattavatkos he sanoa: "Ei kristityt ole puhuneet meille mitään katumuksesta ja parannuksesta? Tulkoon nyt kantamaan kristittyin päälle, jo täällä armon ajassa, että he saavat niissä paikoissa parantaa vikojansa, jossa on totisesti parantamista.

Siinä nyt on paatuneille tuomio: "että valkeus on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat." Ei saata juutalaiset sanoa: "Ei meille ole saarnattu tuomiota", eikä saata köyhät sanoa: "Ei meille ole saarnattu evankeliumia." Me tiedämme vakaisesti, että juutalaisille on saarnattu tuomiota, nimittäin se tuomio, joka seuraa paatumusta ja hengellistä vihaa, ja kristittyin vainoamista. Niin myös köyhille on saarnattu evankeliumia, nimittäin hengessä köyhille, se on, katuvalisille, murheellisille, epäileväisille, hätääntyneille ja alaspainetuille sieluille on saarnattu evankeliumi.

Ja sentähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset yhtähyvin ovat enemmän rakastaneet pimeyttä kuin valkeutta, sentähden juuri tuomitaan nyt paatuneita ja Jeesuksen ristin vihollisia, ettei he pääsis sanomaan itseänsä syyttömäksi millään tavalla. Jos tämä valkeus ei olis tullut, niin olis heidän tuomionsa ollut helpompi. He olisit sen saattaneet tuoda esteeksi, ettei heille ole ilmoitettu, mistä tie menee taivaaseen, mutta nyt se on heille ilmoitettu. Ja jos niin paljon olis saarnattu pakanan maassa katumuksesta, parannuksesta ja

uskosta, kuin täällä on saarnattu, niin he olisit jo aikaa tehneet katumuksen ja parannuksen säkissä ja tuhassa. Ja ne pakanat, jotka asuvat Googissa ja Maagogissa, pitää nouseman ylös tuomiopäivänä tuomitsemaan näitä kastetuista pakanoita, ja sanoman: "Jos meille olis niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, niin me olisimme tehneet katumuksen."

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat uskoneet evankeliumin, saattavat kuitenkin koetella tuntoansa, jos olis siinä vielä se vika, ettei he ole niin vireästi puhutelleet pakanoita näinä viimeisinä vuosina, kuin heidän olis pitänyt tehdä. Me olemme kuulleet, että muutamat pakanat ovat jo kantaneet kristittyin päälle, ettei he käy enää pakanain talossa, ja mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Jos ei kristityt varoita itseänsä laiskuudesta ja huolimattomuudesta siinä paikassa, niin saavat pakanat todella syyn kantaa kristittyin päälle tuomiopäivänä. Vaikka pakanat täällä kantavat kristittyin päälle, että kristityt tulevat heitä kiroamaan ja tuomitsemaan. Mutta ijankaikkisuudessa aukenevat vasta paatuneitten silmät, ja sitte he vissimmästi rupeavat kantamaan kristittyin päälle, ettei kristityt ole heitä oikein haukkuneet ja tuominneet.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä ovat totuuden tunnustaneet ja sielunsa vapahtaneet, pitää näkemän Jumalan valkeudessa, ja pakanat pitää tuomitseman itsensä, ettei he ole hyvää neuvoa vastaan ottaneet. Ja silloin pitää heidän näkemän totuuden tunnustajat valkeudessa Jumalan pojan oikealla puolella. Amen!

Alkuperäinen (4 lehteä puuttuu) /
SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 36B
TOI-
SENA HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854

Meidän Vapahtajamme sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Ei Jumala lähettänyt poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma piti hänen kauttansa vapahdettaman."

Nämät Vapahtajan sanat kuuluvat erinomattain katuvaisille, jotka ei jaksaa uskoa, että Jumala on armollinen, vaikka armon varkaat omistavat nämät sanat itsellensä, ja luulevat, että heille se on kirjoitettu. Mutta me tiedämme, että nämät sanat on kirjoitettu epäileväisille ja katuvaisille sieluille, jotka ei jaksaa uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Vapahtaja on tosin puhunut nämät sanat Nikodeemukselle, mutta ei hän ole siinä tarkoituksessa puhunut Nikodeemukselle, että Nikodeemus itse puolestansa eli hengen puolesta olis missään hädässä eli uskon puutteessa ollut, niinkuin armonvarkaat ja omanvanhurskauden palvelijat luulevat, että Nikodeemus oli katuvaainen ja epäileväinen, eli omaltatunnolta tuomittu, vaan Vapahtaja on selittänyt Nikodeemukselle armon järjestyksen, että hän tulis ymmärtämään minkätähden Vapahtaja on tullut maailmaan. "Ei hän ole tullut katuvaisia tuomitsemaan, mutta vapahtamaan."

Jos maailma kuinka omistais nämät sanat itsellensä ja sanois: "Maailmaa Jeesus on tullut Vapahtamaan," ei hän ole ainoastansa tullut katuvaisia vapahtamaan, mutta maailmaa, niin meidän täytyy panna maailman silmäin eteen niitä sanoja, jotka samassa evankeliumissa ovat kirjoitetut, nimittäin: "Tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat."

Kuinka siis maailma saattaa omistaa itsellensä lohdutuksen niistä sanoista: "Ei Jumala lähettänyt poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa," koska varsin samassa julistetaan tuomio maailmalle. Hän sanoo nimittäin: "Mutta tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat." Kyllä on tosin Vapahtaja tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä, jotka jo totisesti tuntevat itsensä syntiseksi, mutta maailma suuttuu, koska hänelle soimataan syntiä, kuinka siis maailma saattaa hänen kauttansa tulla vapahdetuksi?

Ei maailma tarvitse yhtään Vapahtajaa, mutta katuvaaiset, murheelliset, alas-painetut, maailmalta vihatut ja ylönkatsotut, ne tuntevat, että he tarvitsevat yhden Vapahtajan, ja niitten

tähden sanoi Jeesus Nikodeemukselle: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan iankaikkisen elämän saaman."

Mutta tämän kaltaista armon järjestystä ei Nikodeemus ennen tiennyt, vaikka Nikodeemuksen uskon veljet tahtoisit sanoa niin, että Nikodeemukselle on Vapahtaja niin puhunut. Ei ole hän katuvalle puhunut niin, eikä omille opetuslapsillensa, vaan Nikodeemukselle. Mutta ei tarvitse Nikodeemuksen uskon veljet ajatella, että heille parhaiten sopivat nämät sanat: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa," sillä Nikodeemus on niin siveä mies, ettei hän kärsi tuomiota kuulla. Mutta hänen uskonsa veljet luulevat, ettei ole Jumalan Poika tullut heitä tuomitsemaan, vaan ainoastansa publikaaneja ja syntisiä.

Mutta me kuulemme muista Vapahtajan sanoista: "Ettei hän ole tullut hurskaita, vaan syntisiä kutsumaan parannukseen." Nikodeemus oli yksi hurskas mies, ja kaikki jotka Nikodeemuksen uskossa ovat, ovat myös niin hurskaat, ettei heillä ole syntiä katuma vertaa. Ne ovat ne yhdeksän kymmentä ja yhdeksän hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse. Niin muodoin saavat publikaanit ja syntiset tämän sanan omistaa: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa," niin kauan kuin katuvaliset publikaanit ja syntiset jaksavat tämän sanan omistaa, niin kauan ovat he vapaat tuomiosta. Mutta jos he epäuskon ja omanvanhurskauden tähden ei saata näitä armon sanoja omistaa, täytyy heidän omistaa ne toiset sanat: "Joka ei usko, se kadotetaan. Ja "joka ei usko, se on jo tuomittu."

Kummatko sanat te nyt omistatte, te murheelliset ja katuvaliset sielut? Ja te epäileväiset! Kummatko sanat te omistatte näistä Vapahtajan sanoista: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa", taikka nämät toiset sanat: "Joka ei usko, se on jo tuomittu." Minä luulen, että katuvaliset, murheelliset ja epäileväiset sielut ovat omasta koettelemuksesta tunteneet, kuinka totiset nämät sanat ovat: "Joka ei usko, se kadotetaan.." Ne ovat tosin koetelleet,

että epäusko painaa katuvaaisia kadotukseen, ja toisaalta ovat myös uskovaiset koetelleet tämän sanan voimaa: "Joka uskoo, ei häntä tuomita."

Kummatko sanat nyt katuvaaiset ja epäileväiset omistavat? Minä luulen, että koska niitä on monta vielä, jotka epäilevät, ehkä he tuntevat kyllä, kuinka onnettomat he ovat siinä tilassa, ja on kuitenkin halu ijankaikkisesti autuaaksi tulla, että he saattavat Jeesuksen murheelliseksi, ja kiusaavat sitä ristiinnaulittua, jos he vielä antavat hänen verensä hukkaan vuotaa, jos he vielä kääntävät pois silmänsä hänen haavoistansa, ja sanovat: "Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, vaan maailmaa hän on tullut autuaaksi tekemään."

Koska Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "ette ole maailmasta", saattoiko he ajatella niin, ettei ole Jeesus heidän Vapahtajansa. Koska hän sanoi Nikodeemukselle: "ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa", saattoiko Jeesuksen opetuslapset niin ajatella: Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, mutta maailmaa. Eli saattavatkos nyt epäileväiset niin ajatella: ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaa tuomitsemaan, mutta katuvaaisia hän on tullut tuomitsemaan? Semmoinen usko tulee muutamille epäileväisille ja epäuskon vangeille, koska omanvanhurskauden perkele pääsee oikein hallitsemaan katuvaaisia sieluja, niin tulee heille semmoinen usko, että Jumalan Poika tuli heitä tuomitsemaan, mutta maailmaa hän tuli vapahtamaan.

Sillä omanvanhurskauden perkele se on, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Ja katuvaisten päälle hän kantaa myötäänsä ja sanoo: "Ei sinun tarvitse uskoa, että Jumalan Poika huolii sinusta, niin kauan kuin sinä semmoinen olet." Ja hän on niin totinen olevanansa, ettei katuvaaiset saata muuta ajatella, kuin että se on omatunto, joka heitä tuomitsee. Omanvanhurskauden perkele vaatii puhdasta sydäntä, ennen kuin hän laskee katuvaaisia Jeesuksen tykö. Mistäs nyt katuvaaiset saavat puhtaan sydämen muualta kuin Jeesuksen tykönä, joka yksinänsä saattaa heidän sydämensä puhdistaa?

Älkää enää kiusatko Jeesusta, te epäuskoiset, vaan tulkaat nyt semmoisena kuin te olette, ja uskokaat, että Jumala

ei ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan teitä, jotka ilman hänettä olitte jo tuomitut. Jos te vielä kiusaatte Jeesusta teidän epäuskollanne, niin taitaa Jeesus murheen tähden kuolla, ja te joudutte ijankaikkisesti kuolemaan.

Kuule, sinä uskon alkaja ja päättäjä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 16.

Tämän päivän evankeliumin ensimmäisessä osassa ovat aivan suloiset armon lupaukset, ja jälkimäisessä osassa on tuomio. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuka saattaa omistaa niitä armon lupauksia, jotka tässä evankeliumissa ovat kirjoitetut.

Ensimmäinen tutkistelemus. Saattaakos Nikodeemus omistaa näitä armon lupauksia? Toinen tutkistelemus. Saattavatkos armonvarkaats omistaa näitä lupauksia? Kolmas tutkistelemus. Saattavatkos katuvaists omistaa näitä armon lupauksia?

Me tiedämme, että maailman kanssa ymmärretään ihmiset, jotka maailmassa ovat, niin muodoin Turkit ja pakanat, juutalaiset, kirjanoppineet ja fariseukset, publikaanit ja syntiset, ja kaikenlaiset ihmiset, jotka maan päällä asuvat. Jos nyt nämät kaikki omistaisit näitä armonlupauksia, niin tulistit he kaikki ilman epäilemättä autuaaksi. Mutta raamattu osottaa, ettei nämä armonlupaukset kuulu kaikille, jos vielä kaikki omistaisitki niitä. Ei se tule ainoastansa omistamisen päälle, vaan se tulee sen päälle, missä sielun tilaisuudessa ne ihmiset ovat, jotka näitä armonlupauksia omistavat.

Ensimmäinen tutkistelemus. Saattaakos Nikodeemus omistaa itsellensä näitä armonlupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin?" Emme tiedä, kuinka Nikodeemus niitä Vapahtajan sanoja ymmärtää, mutta minä luulen niin, että Nikodeemus ja Nikodeemuksen uskon veljet omistavat itsellensä näitä suloisia armonlupauksia, niinkuin ne olisit heille vasiten puhutut. Sillä Nikodeemus ei ole niin vihainen Vapahtajalle kuin kirjanoppineet ja fariseukset. Nikodeemus on tullut yöllä Jeesuksen tykö kysymään neuvoa häneltä, kuinka hän tulis autuaaksi.

Nikodeemus tunnustaa uskonsa, vaikka

hän ei tosin usko, että Jeesus on Messias, eli Jumalan Poika, mutta hän uskoo kuitenkin, että Jeesus on yksi hengellinen opettaja, eli että hän on Jumalalta lähetetty opettajaksi. Mutta se on pahempi, että Nikodeemuksella ei ole syntiä katuma vertaa. Ei Nikodeemus tunne, että hän on perkeleen vallan alla. Ei hän tunne, että uusi syntyminen on hänelle tarpeellinen. Ja sentähden on Nikodeemus kaukana autuuden tuntemisesta.

Mutta kyllä hän sentähden omistaa näitä armonlupauksia, ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei perkelekään saata häntä tuomita, jopa sitten Jumalan Poika, joka on niin armollinen huorille ja varkaille, publikaaneille ja syntisille, ettei hän niitäkään tuomitse. Kuinkapa Jumalan Poika saattais siveöitä ihmisiä tuomita, joka ei tuominnut sitä huoraakaan, jonka fariseukset toit hänen eteensä? Niin muodoin omistavat kaikki Nikodeemuksen uskon veljet, kaikki siveät ihmiset omistavat näitä suloisia armonlupauksia itsellensä, ehkä nämät suloiset armonlupaukset eivät kuulu heille, vaan ainoastansa katuvaisille.

Toinen tutkistelemus. Saattavatkos armonvargaat omistaa näitä lupauksia? Saattavat, sillä armon vargaat ovat semmoiset ihmiset, jotka ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armoa ja syntein anteeksi saamista, niinkuin ne juutalaiset, jotka uskoit Jeesuksen päälle, sanoit Jeesukselle: "Meillä on yksi Isä, Jumala, emme ole äpärät."

Koska semmoiset äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, kuulevat Vapahtajan omasta suusta: "ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa", sanovat he: "Kuulettekos nyt, te kovat tuomarit, ettei ole Jumalan Poika tullut tuomitsemaan maailmaa. Miksikä te siis tulette tuomion kanssa meidän päällemme?" Jos vielä kristityt sanoisit armon varkaille: "Joka ei usko, se on jo tuomittu," niin vastaavat armon vargaat: "Me uskomme Jeesuksen päälle, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa." Vain niin! Te makaatte joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Jos teillä heräis omatunto, niin te näkisitte, kenenkä ris-

tin juuressa te makaatte?

Mutta kuinkas armon varkaat saattavat omistaa näitä armonlupauksia, koska he vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa? Se tapahtuu sillä lailla, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, jotka ei anna armon varkaille omantunnon rauhaa. Armon varkaat ovat samasta laadusta kuin se surutoin väki, joka seurais Jeesusta ja uskoi hänen päällensä, niinkauan kuin hän saarnais armosta. Mutta koska hän heitti jonku kovemman sanan, niin he käänsit selkensä ja luovuit hänestä ja sanoit: "Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?" Ja koska yksi sokea raukka rupeis huutamaan: "Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!" niin surutoin väki torui häntä vaikenemaan.

Semmoiset ovat armon varkaat. Ei ne kärsi, että joku huutais korkeammalla äänellä Jeesuksen perään. Se huutaminen tekee armon varkaille pahaa, ja kuitenkin he sanovat: "Meillä on yksi Isä Jumala, emme ole äpärät." Mutta heidän pitäis omistaman näitä Vapahtajan sanoja: "Te olette siitä isästä perkeleestä, ja te teette teidän isänne tekoja." Kyllä nyt on helppo armon varkailla omistaa näitä armonlupauksia, mutta kuka tiesi koska omatunto herää, kuinka helppo silloin on omistaa armoa?

Me sanomme suoraan, jos armon varkaat omistavat näitä armonlupauksia ennenkuin omatunto herää, ennenkuin oikea katumus tulee, ennen kuin perkele ja maailma alkaa kantamaan heidän päällensä, jos, sanon minä, armon varkaat rupeavat näitä armonlupauksia omistamaan, ennenkuin he ovat omantunnon vaivassa huutaneet, niin he omistavat väärin ja menevät helvettiin, ehkä kuinka vahva usko heillä olis.

Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet omistavat näitä armonlupauksia siitä syystä, että he ovat siveästi eläneet. Koska heidän autuutensa perustus on omavanhurskaus, niin he ajattelevat näin: "Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitsemaan, vaan hän on tullut meitä vapahtamaan." Mistä hädästä hän on tullut teitä vapahtamaan? Onkopa teillä hengellinen hätä? Onkos vihollinen teitä vaivannut? Samoten armon varkaat omistavat näitä armonlupauksia ja sanovat: "Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitse-

maan, mutta auttamaan." Mistä hädästä hän on tullut teitä auttamaan? Onkopa teillä hätä? Onkos rietas teitä vaivaamassa? Onkos teillä omantunnon vaiva? Onkos teillä epäily ja uskon puutos? Onkos teillä pelko kuolemasta ja kadotuksesta?

Ei mitään semmoista ole vielä armon varkaan suusta kuulunut, mutta se vaan, että hänellä on uskoa ja rakkautta, ja hyviä töitä. Eikä semmoiset tarvitse yhtään Vapahtajaa, sillä ei perkele eikä maailma kannata heidän päällensä, että he ovat väärät profeetat ja villihenget. Mutta kristityt, ne on väärät profeetat ja villihenget. Ne ovat yksi kirottu joukko, jota perkele ja maailma ei voi kärsiä. Niille on rietas ja maailma suuttunut. Niitä ilmanki on Jumalan Poika tullut tuomitsemaan, mutta ei suruttomia, ei siviöitä, ei armon varkaita.

Minkätähden Vapahtaja sanoi juutalaisille: "En minä tuomitse teitä, vaan yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotatte?" Mooses on Jumalan lain edes tuonut kaikille juutalaisille ja armon varkaille. Ja Mooseksen laki pitää heitä tuomitseman sentähden, että suruttomat ja armon varkaat polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. He uskovat ja huoraavat. He uskovat ja varastavat. He uskovat ja juovat. He uskovat ja vihaavat kristityitä. Ja itse perkele antaa semmoisille synnit anteeksi ja vahvistaa heidän uskonsa, että heidän pitää autuaaksi tuleman ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman vaivatta, ilman sydämen ahdistuksetta. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, kenenkä päälle he ovat uskoneet.

Kolmas tutkistelemus. Saattavatkos katuvaiset omistaa näitä armonlupauksia: "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin." Katuvaisille vissimmästi nämät armonlupaukset kuuluvat, mutta eipä voi katuvaiset kaikesti näitä armonlupauksia omistaa, sillä katuvaisille on omanvanhurskauden perkele niin kovin suuttunut, että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut pois Jumalan armosta. Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: "Ei Jumalan Poika ota semmoisia vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat.

Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita Jumalan Poika saattaa armoonsa ottaa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan Pojalle, joilla on niin paha sydän, ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja."

Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niinkuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ja ahneuden perkeleen, ja sitte hän tulee itse niinkuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: "Et sinä ole parempi kuin rietas. Jumalan Pojan täytyy tuomita sinut." Näin saarnaa omavanhurskaus katuvaisille. Ja sentähden ei he saata eikä jaksaa omistaa näitä kalliita armonlupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin."

Tuo sana "maailma" on myös yksi ihmeellinen sana, jota ne, jotka maailmasta ovat, saattavat paremmin omistaa kuin ne, jotka maailmasta ei ole. Jos Vapahtaja olis sanonut Nikodeemukselle: Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan katuvaisia ja epäileväisiä sieluja, niin olisit murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut paremmin saattaneet näitä armonlupauksia omistaa. Mutta "maailmaa", tämän sanan omistavat ne, jotka maailmasta ovat, ja sanovat: "Ei maailma ole tuomittu. Miksi Vapahtaja on niin sanonut Nikodeemukselle: "Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?"

Mutta epäileväiset ei voi jaksaa omistaa tätä armonlupausta, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, katumattomat varkaat, katumattomat viina-
porvarit, katumattomat juomarit jaksavat kyllä omistaa näitä armonlupauksia. Mutta katuvaiset, murheelliset ja raskautetut sielut ei voi kaikesti omistaa näitä armonlupauksia, sentähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirmuinen päälle kantamaan ja tuomitsemaan katuvaisia, että he vajoavat epäilykseen, ehkä koko raamattu osottaa, että maailman kanssa ymmärretään tässä paikassa juuri senkaltaiset sielut, jotka ovat murheessa, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka ei näe muuta kuin kuolemaa, tuomiota ja pohjattomuutta edessänsä. Niille ovat tosin nämät armonlupaukset kirjoitetut: "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitse-

maan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin."

Mutta toisessa värssyssä on varsin tuomio kirjoitettu epäileväisille: "Joka ei usko, se on jo tuomittu." Nyt tuntevat kyllä katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat, kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan armosta. He tuntevat, että he ovat niinkuin helvetissä, mutta yhtä hyvin painaa omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he antavat ylön välistä kaiken toivon, kaiken uskalluksen, kaiken kilvoituksen, kaiken huutamisen ja kaiken kolkuttamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomaksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt te epäileväiset ja uskottomuuteen alas painetut sielut. Jeesus on sanonut: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo hänen pääl lensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman." Te olette nyt se maailma, jonka tähden hän on antanut ulos ainoan Poikansa. Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette se maailma, jota Jumalan Poika on tullut vapahtamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumalan Poika saattaa armahtaa ja vastaan ottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän hätänne, teidän alastomuutenne. Te olette ainoat sielut maailmassa, joittenka tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman vangit, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, koska hän on tullut tarjoamaan itseänsä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvettiin, että te pääsisitte ylös taivaaseen. Hän on ollut kahleissa, että te pääsisitte irti. Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, älkääkää enää kiusatko häntä epäuskollanne. Älkää enää saattako häntä murheelliseksi teidän uskottomuutenne kautta.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule hänen tykönsä

semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, riettaan kaltaisena. Älkää antako hänen verensä hukkaan vuotaa teidän tähtenne, vaan korjatkaat Jumalan Karitsan verta, ehkä kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olis. Nyt ovat kuka tiesi viimeiset pisarat tippumassa hänen haavoistansa. Korjatkaat pian Jumalan Karitsan verta, te murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspainetut sielut, ennenkuin veri loppuu hänen ruumiistansa, ennen kuin Joosef ja Nikodeemus panevat hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat hänen verisiä askeleitansa yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja seisokaat ristin kohdalla, katsellen hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta hänen verensä voimaa teidän sydämissänne. Huutakaat, te vaivaiset: "Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!" Huutakaat, te sokeat, ennenkuin Jeesus Nasareenus sivuitse menee, ja uskokaat, että teidän tähtenne on Jumalan Poika tullut maailmaan, ja teidän tähtenne on hän siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo hänen päälensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Te katuvaiset sielut, te murheelliset ja epäileväiset, te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se suuri armo on tapahtunut, että te olette jaksaneet uskoa Jumalan ainoan Pojan päälle, te kuulette ja ymmärrätte, että Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin. Te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut päästämään synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman varjon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisit irti, että kaikki uskottomat rupeaisit uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisit iloon, että kaikki alastomat raukat saisisit häävaatteita, että kaikki katuvaiset pääsisit armoon, että kaikki, jotka ovat alkaneet Jeesusta seuraamaan, kostuisit ynnä teidän kanssanne Isän maa-

han.

Me toivomme, että Jumala, joka niin on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainon Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Me uskomme, että hän kuulee katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuin huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastettuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan veripunaisissa vaatteissa sotkevan viinakuurnan ja pusertavan punaisia viinamarjoja, että hän sais maistaa makeata viinaa, joka pohjan maalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella, ja morsiamen piitanssaavat taivaan puhtaalla lattialla, veisaten ijankaikkista ja loppumatointa kiitosta ja ylistystä Jumalalle ja Karitsalle sen suuren ja äärettömän rakkauden edestä, jolla hän meitä rakastanut on. Amen!

Jäljennös /Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

Useita jäljennöksiä myös Laestadianakokoelmissa Oulun maakunta-arkistossa.

N:o 37A

PYHÄN KOLMINAISUUDEN SUNNUNTAINA

Älä ihmettele, että sinulle sanoin: teidän pitää uudesta syntymän. Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee. Näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt. Joh. 3: 7, 8

Koska Vapahtaja tahtoi selittää Nikodeemukselle, kuinka uusi syntyminen tapahtuu, ottaa hän vertauksen tuulesta, joka puhaltaa mihin hän tahtoo. Ja vaikka ihminen ei tiedä, mistä se tulee, kuulee hän kuitenkin hänen humunsa. Niin myös, koska hengellinen tuuli puhaltaa, tuntee ihminen hänen humunsa, eli hänen vaikutuksensa, vaikka ihminen ei tiedä, mistä tämä hengellinen tuuli tulee, taikka mihin se menee.

Sen verran me ymmärrämme tästä vertauksesta, että tuulen kanssa ymmärretään Pyhän Hengen vaikutukset. Sillä Pyhä Henki tuli Helluntaipäivänä niinkuin suu-

ri tuulispää, ja ihmiset kuulit hänen humunsa, mutta ainoastansa Jeesuksen opetuslapset tunsit hänen vaikutuksensa sydämissänsä. Mutta ei he tienneet, mistä tämä hengellinen tuuli tuli. Ainoastansa sen verran he ymmärsit, että se tuli taivaasta.

Mutta suruttomat pilkkaisit näitä Pyhän Hengen vaikutuksia, ja sanoit: "He ovat täynnänsä makeata viinaa." Ei tämän aikaiset pakanat viitsi sanoa, että he ovat täynnänsä makeata viinaa, mutta he arvelevat välistä, että Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Ja muutamat luulevat, että "he tekevät itsensä semmoiseksi." Mutta me kuulemme, että "Pyhän Hengen tuuli puhaltaa, mihin hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa." Nimittäin se ihminen, joka ei ole kuuro, kuulee hänen humunsa.

Mutta kuuro ei kuule tuulen humua. Yksi ihminen, joka on tunnoton, ei tunne Pyhän Hengen vaikutuksia. Mutta moni ihminen, joka kuulee Pyhän Hengen tuulen humua, ei tiedä varsin, mistä se tulee. Moni ajattelee ensin, koska Pyhä Henki ennättäväisen armonsa kautta puhaltaa hänen päällensä yhden hengellisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on, että se merkitsee eli ennustaa onnettomutta. Mutta moni sotii myös Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan ajatellen, että Pyhän Hengen tuuli viepi hänet epäuskon lainehtivalle merelle ja upottaa hänet epäilyksen aaltoihin.

Mutta älä pelkää, sinä Pyhän Hengen tuulelta liikutettu ihminen, että se tuuli viepi sinut kadotukseen. Maailman tuuli, jolle sinä olet ennen levittänyt purjees, viepi sinut siihen äärettömään mereen, josta et koskaan pääse haminaan, jos et rupea hopummasti soutamaan maailman tuulta vastaan, erinomattain nyt, koska Pyhän Hengen tuuli on ruvennut puhaltamaan niin väkevästi, että isot kalat pakenevat meren syvyyteen, ja pääskyiset nostetaan ilmaan, vaikkei ne liikuta siipiänsä, sillä tuuli kantaa heitä. Ja paksummatki puut rupeavat taittumaan, koska väkevä tuuli puhaltaa heidän päällensä.

Nyt olis paras aika väsyneillä matkamiehillä, jotka ovat niin kauvas eksyneet Isän maasta tämän maailman lainehtivalle merelle, että he pyörtäisit takaisin haminaan, ennen kuin tämä hengellinen

tuuli lakkaa puhaltamasta. Kuka tiesi huomenna, eli toisen viikon perjantaina, on tämä tuuli kääntynyt, eli lakannut tuulemasta. Ja silloin tapahtuu Vapahtajan sanain jälkeen: "Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee; näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt."

Tässä tulee meidän perään ajatella, mitä se merkitsee, "että tuuli tulee ja menee." Sillä moni ijankaikkisuuteen myötätuudessa purjehtiva merimies sois kyllä tuulen tulevan, koska hän on pyörtänyt Isän maata päin. Hän rukoilee Jumalaa, että tämä hengellinen tuuli veis hänet toivotettavaan haminaan. Mutta jos tuuli lakkaa tuulemasta, silloin laiva myös seisoo yhdessä paikassa, ja merimies, joka sois kyllä tuulen puhaltavan, että hän kostuis pian Isän maalle, häättyy itse ruveta soutamaan, koska tuuli menee.

Mutta tämä soutaminen tulee niin ras-kaaksi laiskalle, että hänen täytyy ruveta epäilemään, kostuuko hän koskaan Isän maalle. Siinä tilaisuudessa täytyy hänen ajatella, mihinkä se tuuli meni, joka ensin tuuli. Mutta Vapahtaja on sanonut; "Et sinä tiedä, mistä se tulee, taikka mihin se menee." Mutta vaikka se on yhdellä merimiehellä hidaskulkeminen, koska hänen pitää itse soutaman, kuinka sitte käypi, kuin hän joutuu vielä vastatuulta soutamaan? Koska maailman tuuli puhaltaa niin kovin vastaan, että epäilyksen aallot lyövät sisälle, silloin tulee opetuslapsille hätä; ja heidän täytyy viimein herättää Jeesuksen ylös rukouksillansa, ja sanoa: "Herra, auta meitä, me hukumme."

Emme tiedä, minkätähden Jeesus sallii välistä opetuslapsiensa olla suuressa hädässä epäilyksen tähden, mutta se taitaa olla heille hyödyllinen, että he ovat välistä semmoisessa tilaisuudessa, sillä heidän täytyy ainaki ruveta rukoilemaan sitä suurta maailman tuulen asettajaa, että hän asettais sen kovan tuulen ja antais vielä puhaltaa sen tuulen, joka myötäväinen on. Jos aina olis opetuslapsilla myötätuuli, ei silloin olis hättää heillä. Mutta ei ne silloin rukoiliskaan Jeesusta, vaan ajattelisit aina: "Nyt on myötätuuli, kyllä me pian kostumme haminaan."

Semmoinen kulkeminen olis kyllä keveä

ja hauska, mutta Herra on katsonut tarpeelliseksi, että opetuslapset saavat usein maailman kovan ilman tähden olla hädässä ja huutaa: "Herra, auta meitä, me hukumme!" Tämän maailman jumala nostaa semmoisen kovan ilman tämän maailman lainehtivalla merellä, että epäilyksen aallot tahtovat upottaa heitä ijankaikkisen meren syvyyteen. Ja silloin täytyy heidän rukouksillansa herättää ylös sen suuren Sankarin, joka sanallansa tuulen asettaa, ja tulee taas vähäksi aikaa tyven.

Tämmöinen on Jeesuksen opetuslasten kulkeminen merellä. Heidän täytyy usein kilvoitella kovan ilman kanssa ja vastatuulta purjehtia. Sentähden tulee myös heidän kulkemisensa hitaaksi, että heidän täytyy usein epäillä, kostuvatko he koskaan Isän maalle. Mutta maailman lapsilla on aina myötätuuli. Ja he purjehtivat myös aika faartilla ijankaikkisuuteen, siihen asti, että heidän laivansa jyskähtää kiveen ja menee kappaleiksi. Ja silloin he huutavat ja kiroavat. Ja muuttamat tulevat viimein jumalisiksi ja rupeavat rukoilemaan sitä tuntemointia Jumalaa, jota ei he ole koskaan ajatelleet. Mutta se on hiljainen ruveta sitä tuntemointia Jumalaa hakemaan, koska laiva jyskähtää kaiken mailmasen suuren kiven päälle.

Se olis parempi, jos netkin raukat olisit katsoneet eteensä, missä ne vaaralliset paikat ovat. Sananlasku sanoo: "Kaikki ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu." Mutta ei maailman merimiehet kuitenkaan ole viisaat maallakaan. Sillä koska he joskus tulevat maahan, niin he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja tanssaavat, ja ovat iloiset. Mutta koska he taas juovuksissa lähtevät purjehtimaan, niin he levittävät kaikki purjeet maailman tuulelle. Ja jos he siinä faartissa kohtaavat jonkun pienen laivan, jossa Jeesuksen opetuslapset taistelevat vastatuulen kanssa, silloin maailman merimiehet pilkkaavat Jeesuksen opetuslapsia ja sanovat: "Pikkuinenpa teillä on vene." Ja he sanovat heitä hulluiksi, jotka niin vastatuulella purjehtivat.

Jos joku Jeesuksen opetuslapsista huutaa maailman merimiehille: "Varoittakaat teitänne! Palava koski on edessä! Älkää nukkuko kosken niskassa!" Niin he vastaa-

vat: "Anna mennä vain, ei ole hätää." Ja jos Jeesuksen opetuslapset vielä huutavat: "Älkäätkö menkö niin rohkeasti helvettiin!" Niin maailman lapset vastaavat: "Sepähän perset lämpeää!" Ja niin he lähtevät aika faartilla siihen palavaan koskeen.

Nyt pitäisit ne harvat sielut, jotka ovat kuulleet sen hengellisen tuulen humun, rukoileman sitä suurta tuulen ja ilman haltijata, että hän asettais maailman kovan ilman, ja antais heidän ymmärtää, mistä tämä hengellinen tuuli on tullut, ja kuhun se on mennyt. Sillä vaikka Jumalan Henki ei ole siinä kovassa tuulella, eikä ukonilmassa, eikä maanjäristyksessä, vaan hiljaisessa tuulen hyminässä (1. Kun. 19: 12). Ei ole kuitenkaan hyvä Jeesuksen opetuslapsilla kulkea, jos hengellinen tuuli lakkaa tuulemasta, ja kova vastatuuli vielä nousee maailman lainehtivalla merellä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille hätä, ja heidän täytyy palavilla rukouksilla herättää Jeesuksen ja sanoa: "Herra, auta meitä, me hukumme." O, Pyhä Henki Luoja, Ja kylmäin sydänten suoja. O, kirkas tuli ja leimaus, sytytä meihin palava rakkaus, pitämään sinun sanas ja opetukses, siinä myös kiinni riippumaan kaikkes kiusaukses. Kyrie Eleison! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 1.

Meidän pyhän evankeliumimme johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: Kuinka ja millä tavalla yksi vanha ihminen saattaa mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleensä. Ensiksi. "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha." Toiseksi. "Mitä hengestä syntynyt on, se on henki."

Antakoon uuden ihmisen oikea Isä armonsa, että kaikki, jotka uuden syntymisen vaivassa ovat, jaksaisit huutaa niin korkealla äänellä, että ääni tulis vanhimman korviin, ja että se uusi ihminen, joka suuren vaivan kautta syntyy, olis Isänsä kaltainen, ei äpärän, eikä kesken syntyneen. Kuolkoon vanha ihminen, ja uusi ihminen eläköön! Amen.

Ensiksi. "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha." Lihan kanssa ymmärretään ihmisen turmeltu luonto ja paha halu, ei ainoastansa perisynti, joka on jäänyt perinnöksi Aatamista ja Eevasta, vaan

myös tekosynti, joka tapahtuu ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Lihasta tulevat sydämen kautta pahat ajatukset, pahat himot ja halut, huoruus, varkaus, kateus, ahneus, viha, kunnia ja omavanhurskaus. Se on vanha ihminen, eli vanha Aatami, joka tässä paikassa kutsutaan lihaksi. Ja tämä vanha ihminen on luonnon tilassa niin suuri, että hän tuskin mahtuu kirkon ovesta sisälle, ja niin siveä, ettei hän kärsi huoruutta ja varkautta mainittavankaan.

Hän on niin kunniallinen, että hänen täytyy kysyä kunniansa perään, koska häntä viattomasti haukutaan. Sillä vaikka hän olis yöllä huorannut, ei saa sentähden kukaan soimata häntä päivällä. Vaikka hän olis yöllä varastanut, ei saa kukaan soimata häntä päivällä sen työn edestä. Sanalla sanottu: vanha Aatami on niin suuri herra; häneen verrattavaa ei ole moni voimassa ja herraudessa. Hän on niin siveä, ettei enkelit taivaassa ole niin siveästi eläneet kuin hän. Hän on niin kunniallinen, ettei Jumalalla ole sen vertaa kunniaa kuin vanhalla Aatamilla.

Kyllä hän sentähden suulla tunnustaa itsensä syntiseksi, vaikka hänellä on niin huono muisti, ettei hän muista ollelleenkaan, mitä syntiä hän olis tehnyt. Mutta tämän synnin tunnustuksen hän lukee ainoastansa Jumalan edessä, sillä hän on saanut sen ylösvalaistuksen Jumalan sanasta, ettei tarvitse kenenkään syntiänsä maailmalle huutaa. Jos hän tarvitsis jotakin tietää hengellisistä asioista, niin hän menee yöllä Jeesuksen tykö osottamaan kristillisyyttänsä, ettei maailman herrat haukkuis häntä Galilealaiseksi.

Kerran koki Nikodeemus puhua jotakin niinkuin Jeesuksen puoleen, mutta koska muut maailman herrat rupesit häntä pilkkaamaan hänen kristillisyytensä tähden ja sanomaan: "Oletko sinäki myös Galilealainen?" Silloin vaikenä Nikodeemus, eikä enää puhunut Jeesuksesta mitään. Hän antoi herrain valehdella Jeesuksen päälle sekä kirkkoraadissa, että myös Pilatuksen edessä. Jos ei hän ole suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa, niin ei hän ole puhunut mitään Jeesuksen puolesta, eli ääntänyt yhtään sanaa, joka Vapahtajan kunniaksi olis tullut. Kyllä sentähden Nikodeemuksen uskon veljet suuttuvat kovin, jos joku epäilee

Nikodeemuksen autuudesta. He luulevat nimittäin, että Nikodeemus tuli autuaaksi sentähden, että hän oli avullinen Joosefille hautaamaan Jeesuksen ruumista.

Mutta nyt on kysymys tämä, joka on niinkuin pääsumma Nikodeemuksen uskosta: "Kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä? Taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä ja syntyä?" (Joh. 3: 4) Tämä nyt on pääsumma Nikodeemuksen uskosta, ettei taida vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä. Ja tämä on myös pääsumma niitten uskosta, jotka nyt ottavat Nikodeemuksen taivaan valtakuntaan: ei ne ole menneet äitinsä kohtuun. Ja kuinkapa niin suuri herra mahtuis äitinsä kohtuun? Eiköpä hän läkähtyis? Sitäpä ne pelkäävätki Nikodeemuksen uskon veljet, että vanha Aatami läkähtyy, jos hän menis äitinsä kohtuun. Mutta sinne pitää sinun menemän, hyvä herra. Ja niin pieneksi pitää vanhan Aatamin tuleman, että hän mahtuu äitinsä kohtuun. Muutoin ei taida kukaan syntyä jälleensä. Mitä lihasta kerran syntynyt on, se on liha.

Mutta niin hurskaalla miehellä ei taidakaan olla syntiä katuma vertaa. Siksi minä luulen, että Nikodeemuksella ja hänen uskonsa veljillä ei taida olla syntiä, vaikka hekin tavan vuoksi tunnustavat itsensä syntiseksi, mutta mitä syntiä ne on sitte tehneet? Ei ne taida sitä synniksi tuta, että he menevät yöllä Jeesuksen tykö, koska he kunnian tähden ei viitsi mennä päivällä. Kyllä on Vapahtaja kerran sanonut: "Joka minun nimeäni ei tunnusta ihmisten edessä, niin en minäkään tunnusta hänen nimeänsä Isäni edessä, joka on taivaassa."

Eikä se taida tulla synniksi Nikodeemukselle ja hänen uskonsa veljille, että hän on mykkä koira, koska hän näkee, kuinka Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa piinataan maailman herroilta. Ilmanki Nikodeemus siinä parhaiten osottaa rakkautensa, koska hän korjaa ruumiin kunniallisesti hautaan. Ja kyllä vissimmästi opetuslapset mainitsevat sen, ja pitävät hyvänä, mutta eipä Nikodeemus enää jälkeen mahtunut kristittyin kokoukseen, koska häntä ei ole mainittu jälkeen Apostolein teoissa. Ja kuinkapa semmoinen herra mahtuis kristittyin kokoukseen, koska hän ei mahtunut äitinsä kohtuun, että hän olis saattanut syntyä jälleensä?

Niin näyttää kaikista asian haaroista, että Nikodeemus ei tullut koskaan kristityksi, vaikka hän muutoin oli siivo äijä. Ja sentähden ei taida muutkaan, jotka aina rieppaavat Nikodeemuksen rokin helmassa, tulla koskaan kristityksi, siitä syystä juuri, ettei he saata vanhana mennä äitinsä kohtuun ja jälleen syntyä. Niin muodoin lykätään heille se painava sana: "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha."

Mutta jos Nikodeemus ei ole tullut kristityksi, mihinkä paikkaan sitte muut joutuvat, jotka ovat julkiset Jeesuksen ristin viholliset? Ja mihinkä paikkaan Juudas joutui, joka oli niin rakas Vapahtajalle, että hän antoi hänelle suuta? Mihinkä paikkaan Herodes ja Pilatus jouduit, joista toinen pilkkais Vapahtajaa, ja toinen tuomitsi hänet vastoin tuntoansa? Taitavat nämät kaikki olla taivaan valtakunnassa, vaikka me emme usko. Niin tuumaavat maailman viisaat, että jos joku olis niin onnetoin, että hän putoais helvettiin, ilmanki Jumala vetää hänet ylös sieltä. Eihän Jumala olis kaikkivaltias, ellei hän jaksais vetää niitä onnettomia sieluja ylös helvetistä, jotka sinne putoavat. Mutta eipä muutamat tahdokaan helvetistä ylös tulla, erinomattain semmoiset, jotka sanovat kristityille: "Anna meidän mennä rauhassa helvettiin; sepähän perse lämpeää."

Toiseksi. "Mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki." Hengen kanssa ymmärretään tässä paikassa kaikki ne Pyhän Hengen vaikutukset, jotka ensin ilmoitettiin Helluntai päivänä, ja sitte jälkeen on vaikuttanut kristittyin sydämissä joka paikassa, kussa oikea kristillisyyys on löytynyt. Mutta niinkuin silloin Pyhän Hengen vaikutukset ensin pilkattiin maailman joukolta, ja sitte vihattiin ja vainottiin, niin se vielä nytkin tapahtuu. Henki vaikutti silloin voiman puhumaan uusilla kielillä. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu. Kristityt puhuvat vielä nytkin uusilla kielillä senkaltaisia puheita, joita yksi surutoin raukka ei taida ymmärtää. Henki antoi silloin Pietarille voimaa soimata maailman joukkoa ja tuomita heitä Vapahtajan murhaajaksi. Ja niin vielä nytkin Henki antaa voiman soimata suruttomia ja tuomita.

Mutta tuota tuomiota ei voi maailma kärsiä. Sentähden he suuttuvat Jeesuksen

opetuslapsille ja vievät heitä oikeuteen. Henki vaikutti myös silloin sanan kautta totisen katumuksen muutamille, niin että he saivat pistoksen sydämiinsä ja rupesivat sydämen murheella kysymään opetuslapsilta: "Miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?" (Ap. t. 2: 37) Niin vaikuttaa vielä nytkin Pyhä Henki totisen surun ja murheen niissä, jotka ei ole paatuneet. Mutta rietas henki vaikuttaa niin paljon pilkkaamista, suuttumusta ja vihaa suruttomain sydämissä, että he rupeavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Ja tämän vihan ja vainon tähden saavat he yhden hirmuisen tuomion.

Henki vaikuttaa myös palavan rakkauden kristittyin välillä, niin että heillä oli yksi sydän ja yksi sielu. Mutta rietas pääsi jälkeen hajottamaan lampaita sen keskinäisen riidan kautta, jonka tähden pakanat pääsivät soimaamaan kristityitä ja sanomaan: "Eipä ne sovi keskenänsä." Mutta ei sentähden kaikki kristillisyyden mennyt hukkaan, vaikka pakanat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta pakanatpa enimmäkseen riitelevät keskenänsä ja vielä kristittyinki kanssa laissa. Pakanat juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja sitte he sanovat kristityille: "Te olette väärät profeetat ja villihenget, mutta me elämme Jumalan sanan jälkeen, ja meillä on armon ovi auki, niinkuin teillekin."

Jos me nyt katselemme, kuinka ne elävät, jotka lihasta syntyneet ovat, niin me näemme, että lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalten palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuudet, eriseura, pahan-suomus, murha, juopumus, ylönkyömyys ja muut senkaltaiset. Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus. (Gal. 5: 21, 22). Ilmanki näistä tuntomerkeistä tutaan, kuka ovat lihasta syntyneet, ja kuka ovat Hengestä syntyneet.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Hengestä syntyneet ja siitä turmelemattomasta siemenestä, jonka hän on kylvänyt meidän sydämeemme, rukoilkoonsitä oikeaa Isää, joka heille hengen antanut on, että se totuuden Henki pysyis

aina heidän sydämissänsä, ja se valittuin lasten henki, jossa me huudamme: "Abba, rakas Isä," se henki, joka todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset. O! rakas vanhin, joka meille hengen antanut olet, varjele kaikkein uudesta syntyneitten heikko henki, ettei vihollinen pääsis heitä tappamaan, eli maailman kylmä tuuli vilustuttamaan. Kääri vastauudesta syntyneitä puhtaisiin liinavaatteisiin ja anna heidän imeä sinun armoa vuotavaisia rintojas, että he lakkaisit parkumasta, ja mujahtaisit synnyttäjällensä, leväten hänen helmassansa. Ja koska he rupeavat kohtaamaan vanhimman perässä, ja huutamaan hänen nimeänsä, että sinä, O! rakas vanhin, auttaisit heitä ylös tämän maailman kylmältä lattialta ja kantaisit heitä ijankaikkiseen iloon taivaassa. Amen!

Alkuperäinen (osa puuttuu) / Aunon koelma / Helsingin yliopistonkirjasto / Viittaukset raamatunpaikkoihin puuttuvat käsikirjoituksesta.

N:o 37B PYHÄN
KOLMINAISUUDEN SUNNUNTAINA 1855

Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan. Joh. 3: 11

Niin puhui Vapahtaja Nikodeemukselle, joka tuli Jeesuksen tykö yöllä arvelemaan niistä hengellisistä asioista. Mutta hän oli niin tyhmä, vaikka hän piti itsensä viisaana, ettei hän pitänyt uutta syntymistä mahdollisena, eikä myös tarpeellisena vanhalle ihmiselle. Ilmanki Nikodeemus ajatteli niinkuin muut suruttomat, että uusi syntyminen on tapahtunut kasteessa, ettei tarvitse kukaan, joka kastettu on, syntyä jälleen, vaikka kuinka monta kertaa olis kasteen liiton rikkonut. "Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan."

Semmoiset kuin Nikodeemus, ei taida ottaa todistusta vastaan ihmisiltä, eikä myös Jumalalta. Me olemme nähneet senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät itsensä kyllä viisaana ja luulevat kyllä tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja jos joku kristitty sanois semmoisille miehille, mitä hän tietää siitä uudesta synty-

misestä, niin he sanovat ilmanki niinkuin Nikodeemus: "Kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä?"

Se on nimittäin yhdelle vanhalle pakanalle mahdolloin ajatella koko tämä uuden syntymisen asia. Sillä ensin hän ei pidä uutta syntymistä tarpeellisena, koska hän on jo mielestänsä kerran uudesta syntynyt kasteessa. Ja toiseksi pitää hänen asian mahdollisena, koska hän tuntee niinkuin Nikodeemus, kuinka suuri ja paksu yksi vanha ihminen on. Kuinka semmoinen suuri vanha Aatami saattaa niin pieneksi tulla, että hän mahtuis äitinsä kohtuun? Sentähden hän mukittelee niin, että hän on jo kerran syntynyt uudesta kasteessa, ja ettei hänen tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Tähän järjen mukkaan menevät ne, jotka ei pääse kokonansa sivu tätä paikkaa, sillä Nikodeemus oli mestari Israelissa, ja oli niin muodoin lukenut raamattua. Sentähden hän ei saattanut sanoa Vapahtajalle, ettei uusi syntyminen ole tarpeellinen. Hän tiesi niin muodoin Jumalan sanasta, että uusi syntyminen vaaditaan. Ei ole tietoa, oliko Nikodeemus koskaan koetellut tätä paikkaa sinne asti, että hän olis niinkuin omasta koetelemuksesta saattanut tuta uutta syntymistä tarpeelliseksi. Tuskin on Nikodeemuksella ollut sitä tuntoa, sillä hän rakensi niin paljon omanvanhurskautensa päälle, ettei hän saattanut tuta koko tätä asiata tarpeelliseksi.

Tässä seurakunnassa on monta, jotka tuntevat tämän asian tarpeelliseksi, mutta he tuntevat myös, että vanha ihminen on niin suuri ja paksu, ettei ole mahdollinen mahtua äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen. Muutamat taas ei tunne tätä asiata tarpeelliseksi, sillä he luulevat, että uusi syntyminen on jo tapahtunut kasteessa, ja ettei tarvitse toista kertaa syntyä jälleen. Ne ensimmäiset, jotka tuntevat, ettei se uusi syntyminen auta, joka on kasteessa tapahtunut, luulevat tavallisesti, että se tapahtuu vielä ennenkuin he kuolevat. Ja siinä arveluksessa kuluu heiltä armon aika. Ja koska kuolema tulee, tuntevat he, että nyt on mahdolloin autuaaksi tulla ja uudesta syntyä, koska ennen ei ole tapahtunut.

Ne armon varkaat ja omanvanhurskauden

palvelijat, jotka luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka kasteessa on tapahtunut, elävät rohki. Ja koska kuolema tulee, häättyy heidän tuomita itsensä ja sanoa: "Nyt on hiljainen. Ei auta enää, koska ennen ei ole tapahtunut." Silloin loppuu sekin luottamus, joka heillä on ollut kasteen armon päälle. Semmoinen loppu on tullut monelle kristillisyyden ylönkatsojalle, ja me olemme sen nähneet, ja sentähden me tunnustamme ja todistamme, "mitä me nähneet olemme, mutta ette ota todistustamme vastaan."

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka yhden aikaa tunsit uuden syntymisen armoa sangen tarpeelliseksi, ja heillä oli silloin suuri halu autuaaksi tulla. Mutta maailman rakkauden tähden loppui se katumuksen murhe pois, ja he menit takaisin maailmaan ja tulit pahemmaksi kuin ennen. Mikä loppu niille on tullut? Me olemme sen nähneet, että huono loppu niille on tullut, ja sentähden me todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka olit kerran uudesta syntyneet ja armon tilaan tulleet. Kuinkas niille on käynyt, koska he valvomattomuuden kautta lankeisit pois armosta, eikä huoli enää nousemisesta? Ne tulit seitsemän kertaa pahemmaksi. Ja koska kuolema tuli heidän päällensä, suljettiin armon ovi, ja omanvanhurskauden perkele rupeis tuomitsemaan heitä hirmuisesti, ettei ollut enää mahdollinen toivoa muuta kuin kadotusta, tuomiota ja kirousta. Kaikkea tätä olemme me nähneet. "Ja me puhumme mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan."

Me olemme nähneet semmoisia narreja, jotka elävät niinkuin luontokappaleet, juovat, kiroavat ja nauravat ja pilkkaavat totuutta, ja ovat iloiset, koska he tekevät paha. Mikä loppu niille tulee? He ovat täällä nauraneet omaa kadotustansa, ja koska kuolema tulee, rupeavat he houraamaan ja kiroamaan. He käskevät perkeleen tulla korjaamaan heitänsä. He kiroavat vielä kuolinvuoteellakin, ja toiset pakanat sanovat: "Se oli kaunis kuolema." Surutoin pappi tekee vielä kauniin elämäkerran, niin kaikki uskovat, että sielu tuli autuaaksi. Kaikkea tätä olemme me

nähneet. "Ja me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan."

Ja koska nyt nämät asiat ei ole tapahuneet salaisesti, mutta julkisesti, niin että kaikki ovat nähneet, kuinka onnettomasti on käynyt niille, jotka ei ole ottaneet meidän todistustamme vastaan, niin meidän täytyy panna nämät asiat suruttomain silmäin eteen ja muistuttaa heitä heidän kuolevaisuudestaan ja katsoa heidän kuvaansa niissä, jotka ovat näinä vuosina jättäneet tämän maailman epäuskossa ja epäilyksessä, ja tuominneet itsensä kuolinvuoteella. Vaikka me tiedämme, että suruttomat ei huoli enää mistään esimerkistä, vaikka mitä näkisit ja kuulisit. Ei ne usko, että helvetti on kuuma, ennen kuin nahka kuumenee.

Ne harvat sielut, jotka ovat uudesta syntymisestä vakuutetut, ja ovat sen kautta syntyneet turmelemattomasta siemenestä taivaalliseen valkeuteen, ja ovat saaneet lasten oikeuden ja valittuina lasten hengen, jossa he huutavat: Abba, rakas Isä. Nämät harvat sielut arvaavat ilman epäilemättä, ettei sovi tässä paikassa ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Vaan meidän täytyy puhua Nikodeemuksen uskon veljille, niinkuin Vapahtaja puhui Nikodeemukselle: "Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastauudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä."

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka totisesti uudesta syntyneet ovat ja parkuvat siinä uudessa ilmassa, odottain, että se taivaallinen vanhin, joka heidän oikea Isänsä on, ottais heitä pian ylös maailman kylmän lattian päältä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa ja pesis heitä puhtaaksi elämän vedellä, rukoilevat vielä niiden edestä, jotka ovat siinä ahtaassa portissa, että he tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit ja pääsisit läpi. Kuule parkuvaisten lasten Isä, niitten pienten huokaukset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat vanhimman syliin. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 1

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta ja ylösluetun pyhän evankeliumin johdatuksella perään ajatteleman, minkä-

tähden Nikodeemus ei voi uskoa, että vanha ihminen pitää uudesta syntymän. Ensiksi hän ei usko sitä mahdolliseksi. Toiseksi ei hän tiedä, kuinka sen pitää tapahtuman. Nikodeemus ei ole mikään narri, joka pilkkaa Kristusta ja kristillisyyttä. Ei hän ole mikään viinaporvari, joka kokoo juomareita ympärillensä ja mittaa niille hulluin juomaa. Ei hän ole juomari, että hänen tarvitsis lauantaan eli vielä sunnuntaina mennä viinaporvarin tykö rukoilemaan, että se armollinen viinaporvari aukaisis tappinsa ja laskis heille hengen voimaa tynnyristä.

Ei Nikodeemus ole semmoinen mies, joka juoksee huorain perässä ja koettelee heidän rintojansa. Ei hän myös ole kiroilija eli keveämielinen, eli maailman turhuutta rakastavainen, vaan hän on juuri siveä ja kunniallinen mestari Israelissa, ja urhoollinen opettaja, joka selittää Jumalan lain ja Jumalan oikeudet kansalle, ja pidetään suuressa arvossa muitten herrain seassa. Ei Nikodeemus ole vihainen Kristukselle niinkuin fariseukset, vaan hän piti Kristusta hengellisenä opettajana, ja pitäis niin muodoin uskoman hänen oppinsa oikeaksi. Mutta tuota uuden syntymisen paikkaa hän ei pidä oikeana, sillä se on hänen mielestensä mahdotoin uskoa, että yksi vanha ihminen saattaa uudesta syntyä, sillä hän kysyy: "Kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä?"

Ja minkätähden hän ei usko mahdolliseksi, että vanha ihminen saattaa uudesta syntyä? Mitämaks sentähden, että hän tuntee, kuinka suuri ja paksu vanha ihminen on, kuinka kova ja kankea vanhan ihmisen sydän on, kuinka ilkeä ja vastahakoinen vanha ihminen on taipumaan siihen? Jos Nikodeemus olis tuntenut sydämensä pahuuden ja kankeuden ja kovuuden, vissimmästi hän olis tunnustanut sille hengelliselle opettajalle surkean tilaisuutensa ja kysynyt: "Mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin."

Mutta se näyttää niinkuin olis Nikodeemus ollut kaukana itsensä tuntemisesta. Hän, joka oli siveä ja hurskas, oli ilman epäilemättä perustanut autuutensa omanvanhurskautensa päälle. Ei suinkaan ollut Nikodeemuksella epäilystä autuudestansa, niinkuin halvatulla miehellä. Ei hänellä ollut murhetta niinkuin opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jäl-

keen, vaan uskottava on, että hän oli tullut näyttämään kristillisyyttänsä Jeesukselle, jonka hän piti hengellisenä opettajana. Ja vielä sittekin piti hän tuota uuden syntymisen puhetta ihmeellisenä, koska Jeesus niin puhui hänen kanssansa, joka oli jo ympärileikkauksen aikana uudesta syntynyt.

Semmoinen puhe olis passannut pakanalle, joka ei ole koskaan vielä ympärileikattu eli kastettu. Mutta Nikodeemuksella oli se usko, että koska ihminen kerran on kasteessa uudesta syntynyt, niin hän on jo hyvä kristitty, eikä tarvitse enää uudesta syntyä jälleen eli toisen kerran. Ja semmoinen usko on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon veljillä, että yksi kastettu kristitty on jo kristitty, hän on jo uudesta syntynyt kasteessa, eikä tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Ja vaikka kymmenen ajastaikaiset lapset täällä tietävät, että se uusi syntyminen, joka on kasteessa tapahtunut ei auta enää raavaita, mutta yhtähyvin seisovat armon varkaat sen päälle, että silloin on uusi syntyminen tapahtunut, ja niin muodoin ei tarvitse nyt yksi kastettu pakana muuta kuin uskoa vaan, että hän on uudesta syntynyt, ja uudistaa kasteen liittonsa. Mutta eipä Jeesus kuitenkaan pitänyt Nikodeemusta uudesta syntyneenä, koska hän vaati häneltäkin uuden syntymisen, ja sanoi: "Teidän pitää uudesta syntymän."

Nikodeemus piti itsensä uudesta syntyneenä kasteessa, mutta Jeesus ei pitänyt häntä uudesta syntyneenä, vaan rupeis vaatimaan, että hänen pitää uudesta syntymän. Katso, tämä kuollut usko on nyt armon varkaitten ainoa turva, koska rietas panee heidät noutamaan uuden syntymisen kasteesta asti, jonka tähden ei heidän tarvitse enää uudesta syntyä. Katso, niin rietas pettää armon varkaita, koska kristitty ahdistaa heitä uuteen syntymiseen. Ja kristitty tietää vakaisesti, että jos hän olis kymmenen kertaa ennen uudesta syntynyt, se ei auta häntä huomiseen, jos hän rikkoo sen liiton, ja lankee pois armosta; vaan hänen pitää taas uudesta syntymän. Hänen pitää tuleman lapseksi, muutoin on kaikki entinen uusi syntyminen turhaa.

Toinen tutkistelemus. Mutta mistäpä Nikodeemus olis ymmärtänyt, mikä uusi syntyminen on, vaikka hän niinkuin moni

muu armon varas luuli, että hän on jo uudesta syntynyt kasteessa? Mutta mistäpä tuon nyt tietää, mikä uusi syntyminen on? Jos Nikodeemus oli lukenut Esaian 66. luvussa syntymisen kivusta, niin hän taisi ajatella, että se on ympäri leikkauksen kipu ollut lihassa. Mutta se hengellinen kipu sydämessä, koska sydän ympäri leikataan, se taisi olla Nikodeemukselle tuntematon. Ja mitä profeetat puhuvat särjetystä sydäimestä, mistäs Nikodeemus sen tiesi, joka ei ollut koetellut, millinen särjetty sydän on. Mitä Daavid muistelee katumus virsissänsä hänen murheestansa ja kivustansa, mistäs Nikodeemus niitä ymmärsi, jonka ei tarvinnut totista katumusta tehdä?

Ja jos nyt armon varkaille tuodaan ne paikat raamatusta, joissa uuden syntymisen vaivat maalataan, niinkuin esimerkiksi Vapahtajan sanat: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu." Kuinkas armon varkaat ja omanvanhurskauden palvelijat saattavat niitä ymmärtää sillä lailla kuin Jeesuksen opetuslapset niitä ymmärtävät, jotka ovat itse koetelleet? Ja koska raamatussa puhutaan siitä ilosta ja riemusta, joka syttyy uskovaisten sydämiin elävän uskon kautta, mistäs uudesta syntymättömät niitä ymmärtävät, jotka ei ole koetelleet? He haparoitsevat järjellä ja sillä kuolleella uskolla, kuin heillä on, mutta itse asia on poijessa.

Näitä ja muita raamatun paikkoja Nikodeemus ei ole koskaan ymmärtänyt, vaikka ne kuuluvat kaikki siihen uuteen syntymiseen. Ja koska Nikodeemus ei ymmärtänyt järjelläkään, mikä se uusi syntyminen on, kuinka hän saattoi sitte uskoa uuden syntymisen mahdolliseksi ja tarpeelliseksi? Se joka tuntee, että uusi syntyminen on tarpeellinen, hän on jo tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Ja tässä seurakunnassa on tosin moni tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuominut itsensä. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuntenut, että se on mahdollisesti semmoisessa tilassa autuaaksi tulla.

Mutta siitä he ovat pyörtäneet maailmaan. Ei he ole viittineet kolkuttaa ahtaan portin päälle. Ei he ole uskoneet mahdolliseksi, että ihminen saattaa enää vanhana jälleen syntyä eli tulla niin pieneksi ja niin hoikaksi, että ne olisit

mahtuneet siitä ahtaasta portista sisäl-
le. Ja koska he ovat ahtaasta portista
pyörtäneet maailmaan, ovat he alkaneet
pahalla tunnolla vastustamaan kristityitä
ja kaatamaan liikutuksia. Ja viimein ovat
he alkaneet armon merkkiä hakemaan
flaskusta ja vielä pahemmasta paikasta.

Nikodeemus piti Vapahtajan opin oikeana
Vapahtajan kuolemaan asti, mutta koska
hän näki, mitä tämä oppi vaikutti
kristityissä, koska he rupeisit puhumaan
uusilla kielillä, silloin loppui
Nikodeemuksen kristillisuus. Ei kuulunut
enää mitään koko miehestä. Gamaliel, se
kuuluisa viisas mies, jonka koulussa Paa-
vali oli opetettu fariseusten
viisaudessa, se sama Gamaliel haparoitsi
järjellä sen verran, että hän kielsi mui-
ta herroja vainoamasta kristityitä, siksi
kuin he saavat nähdä, jos se on Jumalasta
eli ihmisistä. Sillä Gamaliel oli niin
sokea, vaikka hän oli suuri raamatun
opettaja, ettei hän saattanut tuta eli
koetella Jumalan sanan jälkeen, oliko
kristillisuus Jumalasta eli ihmisistä.
Mutta hän piti kuitenkin kristittyin
vainoamisen vääränä, siksi kuin saatai-
siin nähdä, mitä hänestä tulee. Niinkuin
muutamat pakanat vielä nytkin ovat
saarnanneet tämän heräyksen alussa: "Saa-
daan nähdä, jos se on pysyväinen."

Missä Nikodeemus silloin oli, koska
muut raatiherrat rupeisit kristityitä
vainoamaan? Eipä ole missään mainittu,
että hän olis puolustanut kristillisyyttä
eli puhunut raadissa kristittyin puoles-
ta, eli sanonut sen verran kuin Gamaliel,
että antaa olla vainoamatta, siksi kuin
nähdään, minne päin se kääntyy. Kuulkaat
nyt kaikki Nikodeemuksen uskon veljet. Te
olette nyt nähneet, mikä este tuli
Nikodeemukselle, jonka tähden hän ei
saattanut uskoa uutta syntymistä tarpeel-
liseksi eli mahdolliseksi. Se oli oma
pyhyys, omavanhurskaus, joka teki hänet
uskottomaksi siinä paikassa. Hän luuli
itsensä uudesta syntyneeksi kasteessa eli
ympärileikkauksessa. Ja moni vielä nytkin
luottaa sen uuden syntymisen päälle, joka
on tapahtunut kasteessa. Ja siinä paikas-
sa he pettävät itsensä.

Nikodeemuksen uskon veljet ei ole huo-
rat, eikä varkaat, eikä juomarit, eikä
kiroilijat, vaan ne ovat juuri siveät ja
hurskaat, eli semmoiset ihmiset, joita
maailma kiittää ja ylistää. Ja jos mah-

dollinen olis, että joku ihminen ilman uutta syntymistä pääsis taivaan valtakuntaan, niin olis Nikodeemus ensimmäinen taivaan valtakunnassa. Ja kaikki muut, jotka Nikodeemuksen rokin helmassa rieppaavat, saattaisit myös toivoa, että hekin pääsisit siihen samaan paikkaan, jos he freistaisit niin siveästi elää, kuin Nikodeemus on elänyt. Sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei saata yksikään kristitty niin siveästi elää.

Nikodeemus on vielä ollut Kristuksen salainen opetuslapsi, niinkuin Joosef Arimatiasta. Hän on uskonut Kristuksen opin oikeaksi. Ei hän ole vihaa kantanut sydämessänsä Kristusta kohtaan niinkuin fariseukset. Hän on vielä puolustanut Kristusta maailman herroja vastaan. Mutta koska hän sen asian tähden tuli kerran pilkatuksi Kristuksen vihollisilta, niin hän tuli mykäksi. Ei saattanut Nikodeemus Kristuksen tähden tulla kunniaattomaksi ja ruveta ristiä kantamaan. Kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viittinyt tulla Kristuksen tykö päivällä. Sillä jos hän olis tullut päivällä, niin olisit muut maailman herrat haukkuneet häntä sen kansan häiritsijän ja sen väärän profeetan opetuslapseksi. Mutta kuin hän tuli yöllä, saattoi hän kunniansa varjella.

Kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tulevat yöllä Kristuksen tykö. He tahtovat tulla varkaisin taivaan valtakuntaan, niinkuin se vaimo, joka rupeis väen keskeltä naakimaan. Mutta eipä Kristus laskenut sitä vaimoa varkaisin menemään varastetulla armolla, mutta julkisesti hänen piti tunnustaman kaikki hänen menetyksensä. Kaikki häpeälliset paikat täytyi hänen paljastaa. Kaikki hänen menetyksensä piti tulla valkeuteen. Maailman kunnia oli yksi este, jonka tähden Nikodeemus ei saattanut tulla oikeaan kristillisyyteen. Ja toinen suurin este oli omavanhurskaus, joka pani uuden syntymisen mahdottomaksi.

Nyt te näette, kaikki Nikodeemuksen uskon veljet, mihinkä paikkaan te olette tarttuneet ja millä nuoralla perkele teitä pidättää. Siveyden perkele, kunnian perkele, ja omanvanhurskauden perkele estää teitä tulemasta taivaan valtakuntaan. Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka lukittuin ovien takana itkevät

ja parkuvat, saavat suuren ilon tuta, koska se ristiinnaulittu ilmestyy heidän silmäinsä eteen, mutta Nikodeemus ei ole koskaan nähnyt Kristusta ylösnousemisen jälkeen.

Jeesuksen opetuslapsille tapahtui uusi syntyminen Helluntaipäivänä, koska Pyhän Hengen voima tuli heidän päällensä, ja he rupeisit puhumaan uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä julistain. Silloin loppui maailman kunnia. Silloin lakkaisit he rakastamasta henkeänsä. Silloin rupeis perkeleen joukko heitä pilkkaamaan. Silloin sait he esimakua siitä ilosta ja riemusta, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Ja siihen autuaalliseen tilaisuuteen pitäisit ne harvat sielut pyrkimän, jotka murheen ja epäilyksen tähden ei jaksa uskoa, että Jeesus on vielä elämässä.

Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä nyt sormes naulain reikään, jos tohdit. Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, istu nyt haudan partaalla, ja itke, koska sinun Vapahtajas on kuollut. Istu haudan partaalla ja itke ja paru niin kauan kuin sinä näet sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan elävänä sinun silmäis edessä seisovan, että sinä pääsisit iloitsemaan, ja julistamaan hänen veljillensä, että Jeesus on elämässä, ja että he saavat hänet nähdä niinkuin hän on, kasvoista niin kasvoihin. Amen!

Alkuperäinen (4 lehteä puuttuu) ja kopia / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 38 1 SUNNUN-
TAINA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853

Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset, sillä heidän on taivaan valtakunta.

Nämät Vapahtajan sanat, joissa köyhille saarnataan evankeliumia, ovat otetut hänen vuorisaaarnastansa. Ne todistavat, että tässä ei ole kysymystä luonnollisesta köyhyydestä. Niitä on paljon maailmassa, jotka ovat luonnollisessa köyhyydessä, mutta hengessä vaivaisia ei ole monta.

Me olemme huomainneet, että maailman vaivaiset ovat usein niin suuret herrat, ettei hengellinen köyhyys mahdu heidän sydämiinsä. Niillä on kohta semmoinen

usko, että kristityt ovat velkapääät auttamaan heitä. Ja jos ei kristityt jaksa heidän peräsuoltansa täyttää, niin sanovat he: "Mikäs kristitty se on, joka ei auta köyhiä, vaikka Jeesus on sanonut juutalaisille: "Teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille hyvin tehdä, mutta minä en ole aina teillä."

Näistä sanoista kuuluu, että Jeesus ei ole aina saapuvilla, mutta vaivaiset ovat joka paikassa. Ei ole Jeesus sanonut, ettei tarvitse vaivaisia auttaa, mutta hän on sanonut: "Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en aina ole teillä." Koska me ajattelemme perään, mistä niin paljon vaivaisia on tullut, niin me löydämme, ettei ole Jumala tehnyt muutampia vaivaisiksi ja muutampia rikkaiksi. Mutta vihollinen, joka lihan himoin kautta sekoittaa järjen ihmisiltä, se on tehnyt ihmisiä vaivaisiksi, ja ei pidä monta löytymän, joka saattaa sanoa: "Jumala teki minut köyhäksi."

Jumala on antanut terveen ruumiin ja terveen sielun. Se on hyvin harva ihminen, joka luonnollisesti on tullut raajarikoksi. Ja jos muita vaivaisia ei olis kuin ne, jotka luomisessa ovat vaivaisiksi tulleet, ei olis sitte monta vaivaista maan päällä. Mutta ensin osa vaivaisia on tullut oman jumalattoman elämänsä kautta vaivaisiksi. Muutamat juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, jotka nuorempana ovat mistantaneet terveytensä, ja sillä lailla tulleet vaivaisiksi. Siitä syystä ovat nyt meillä aina vaivaiset niin kuin Jeesus on sanonut. Mutta Jeesus ei ole aina meillä.

Jos nyt nämät maailman vaivaiset tulisit hengessä vaivaisiksi, niin olis kristityillä hauska heitä auttaa, joilla on vara auttaa. Mutta eipä tahdo kaikki maailman vaivaiset tulla hengessä vaivaisiksi, niinkuin Latsarus, joka makais rikkaan miehen oven edessä. Latsarus oli ilman epäilemättä luonnollisesti köyhyydestä oppinut, mikä köyhyys Jumalalle kelpaa. Latsarus oli luonnollisen köyhyyden kautta tullut hengelliseksi kerjäläiseksi. Ja vaikka nyt moni köyhä ottaa itsellensä yhden väärän lohdutuksen köyhästä Latsaruksesta, nimittäin semmoiset köyhät, joille köyhyys kelpaa autuuden perustukseksi, ei kuitenkaan Latsarus

ole luonnollisen köyhyyden kautta tullut Aabrahamin helmaan, vaan hengellisen köyhyyden kautta, joka teki hänet hengelliseksi kerjäläiseksi.

Ovatkos nyt kaikki vaivaiset tulleet hengessä vaivaisiksi? Ovatkos nyt kaikki vaivaiset nöyrät Jumalan edessä? Onkos maallinen köyhyys saattanut heitä nöyryyttää ja kurittaa? Eipä ole vielä kaikki vaivaiset tulleet Latsaruksen kaltaisiksi. Aina tahtovat ne suruttomat vaivaiset olla ylpeät, ja mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa mitalla. Mutta Jeesus on sanonut: "Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en ole aina teillä." Tämän pitää oleman teille merkiksi, te hengessä vaivaiset, ettei ole Jeesus aina teillä.

Jos te saatte välistä nautita hänen armollista läsnä oloansa, niin teidän pitää antaman sen vaimon olla rauhassa, jolla on lasi turmelemainta ja kallista Narduksen voidetta. Antakaat hänen haaskata sitä, niin kauan kuin hän vuodattaa sen Jeesuksen päälle, sillä Jeesus ei ole aina teillä. Ja te maailman vaivaiset, jotka luulette, että kristityt ovat velkapäät teitä ruokkimaan, luulettekos, että se vaimo teki väärin, joka vuodatti kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, eikä antanut teille sen hinnan? Luulettekos, että Juudas on paras vaivaisten holhooja, joka napisee ja toruu sitä vaimoa, sen voiteen vuodatuksen tähden?

Kyllä Juudas surkuttelee vaivaisia, ja armahtaa niitä oman kukkaronsa tähden, mutta ei hän Jeesusta armahda, eikä hän usko ollenkaan, että se vaimo, joka rakautensa vuodattaa Jeesuksen pään päälle, on oikein tehnyt, vaan Juudas räknää niin, että se olis parempi, jos tämän voiteen hinta olis annettu vaivaisille. Mutta teillä ovat aina vaivaiset, ja koska te ikänäns tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta Jeesus ei ole aina teillä.

Jospa nyt ne vaivaiset, jotka ovat niin kuin köyhä Latsarus hengessä vaivaisena, makaisit sen rikkaan miehen oven edessä, joka ei ole niin armoton, kuin se rikas mies, joka ei pannut ploosteriakaan sen vaivaisen haavain päälle, mutta koirat nuolit hänen haavojansa, koska rikkaalla miehellä ei ollut sen vertaa tuntoa kuin koirilla. Me olemme nähneet, että koirat

aina häytyvät nuolemaan niitten vaivaisten haavoja, jotka makaavat rikkaan miehen oven edessä täynnänsä paisumuksia.

Me olemme nähneet, että koirat ei saata olla nuolematta semmoisten vaivaisten haavoja, jotka makaavat sen rikkaan miehen oven edessä, joka on yksi pohjatoimikas mies, joka ei ole niin armoton, kuin se rikas mies, joka ei armahtanut sitä köyhää Latsarusta, eikä pannut ploosteria sen köyhän miehen haavain päälle. Mutta se rikas mies, joka on taitavaassa, panee ilman epäilemättä ploosteria hänen haavainsa päälle, ja korjaa hänen sielunsa Aabrahamin helmaan, kussa köyhä Latsarus lohdutetaan. Kuule sinä suuri ja kaikkein tavarain Herra, köyhäin, murheellisten ja vaivaisten rukous! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 16.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman: minkätähden rikas mies piti joutuman helvettiin, ja toiseksi: minkätähden Latsaruksen piti tuleman Aabrahamin helmaan. Ensimmäinen tutkistelemus. Rikas mies ei ole varkaudella eikä vääryydellä koonnut omaisuuttansa, ja yhtähyvin piti hänen joutuman piinasijaan. Toinen tutkistelemus. Se köyhä Latsarus ei ole kelleen tehnyt hyvää, mutta rikkaalle miehelle on hän tullut vaivaksi ja raskuudeksi, ja yhtähyvin hän vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan.

Tässä on nyt kaksi miestä, jotka ovat kokonansa toinen toistansa vastaan. Toinen pidetään suuressa kunniassa maailmassa. Toinen makaa sairasna ja jalkain poljettavana rikkaan miehen oven edessä. Toisen tykö tulevat maailman herrat syömään ja juomaan, tanssaamaan ja iloa pitämään. Toisen päälle ei kehtaa yksikään katsoa. Toinen kantaa purppurata ja kalliita liinavaatteita, toisella ei ole vaate riepua paljaan ihon päällä. Toisella on komeat kartanot, komeat hevoiset, maalatut reet ja vaunut, mutta toisella ei ole kattoa pään päällä. Toinen jaksaa kyllä herkullisia syödä, makeita juoda, koreita kantaa. Toisella ei ole mitään suuhun panemista. Jos nyt kävis maailman tuomion ja arvauksen jälkeen, niin pitäis rikkaan miehen kaikella

muotoa tulla autuaaksi, mutta Latsarus olis soma olemaan piina sijassa.

Ensimmäinen tutkistelemus. Rikas mies ei ole vääryydellä eikä varkaudella taikka petollisuudella voittanut omaisuuttansa. Hän on saattanut periä sen suuren tavaran. Minkätähden hänen piti tuleman piina sijaan, koska hän ei ole mikään pahantekijä ollut? Sitä mahtavat nyt rikkaan miehen veljet kysyä. Minkätähden tämä siveä, hurskas ja rehellinen mies pitää niin onnettomaan paikkaan joutuman? Ei minkään muun syyn tähden, vaan että hän oli hyvänsä saanut maailmassa. Niin sanoi Aabrahami: "Poikani, muista, että sinä sait sinun hyvänsä eläissäs. Et olekaan muuta hyvää etsinyt maailmassa, kuin ainoastansa tätä maallista hyvyyttä, nimittäin tavarata, kunniaa, koreutta, kauneutta, makeutta ja hyviä päiviä. Tätä hauskaa elämätä olet sinä saanut maailmassa nautita, ja tyydy nyt siihen.

Jos rikas mies olis oikealla ajalla heittänyt pois sen joutavan ja turhan elämänsä, olis myynyt kaiken omaisuutensa ja antanut vaivaisille, niinkuin Jeesus sanoi sille rikkaalle nuorukaiselle, joka tuli kysymään: "Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?" Jos rikas mies olis uskonut Moosesta ja profeetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta, niin hän olis ilman epäilemättä alkanut murhetta pitämään kuolemattomasta sielustansa, hän olis alkanut ajalla hakemaan katoamattomia tavaroita, joita ei ruoste eikä koi kuluta, eikä varkaat kaiva eikä varasta. Mutta hänen sydämensä oli niin tarttunut maailmaan ja niihin asioihin, jotka maailmassa ovat, ettei hän huolinut muuta, kuin sitä hyvää, jota maailma antaa.

Siinä oli nyt oikea syy, minkätähden hänen piti kadotukseen menemän. Sanovat kyllä muutamat rikkaan miehen veljet, että rikas mies ei ole kova ja armoton ollut vaivaisia kohtaan. Mutta ei olis Latsarus maannut rikkaan miehen oven edessä, jos hän olis saanut apua häneltä. Se näkyy kaikista asian haaroista, että koirilla oli parempi tunto, kuin rikkaalla miehellä, sillä koirat armosta nuolit hänen haavojansa, mutta rikas mies ei ole pannut ploosteri lappua hänen haavainsa päälle.

Mutta annamme olla niinkuin rikkaan miehen veljet luulevat, että hän oli armollinen vaivaisia kohtaan. Mitä hän sillä armollisuudella olis sitte voittanut? Moni rikas mies on näinä aikoina armollinen vaivaisia kohtaan. Hän jakaa ainoastansa vähäisen likimmäisille vaivaisille, ja tekee sen sijaan muita vaivaiseksi. Jos hän yhden vaivaisen auttaa ja tekee kymmenen vaivaiseksi viina kaupalla, niin sanovat kaikki rikkaan miehen veljet hänen kuolemansa jälkeen: "Se mies vissimmästi ja ilman epäilemättä tuli autuaaksi."

Mistäs tiedätte, että hän tuli autuaaksi? Joo, siitä me tiedämme, että hän oli niin hyvä auttamaan vaivaisia. Mutta arvelkaat ensin, kuinka monta hän teki vaivaisiksi viina kaupalla ja kalliilla hinnalla, jonka hän pani kalullensa. Pankaat vielä siihen räkinkiin hänen vihansa kristillisyydelle, ja sanokaat mulle, koska hän on katumuksen ja parannuksen tehnyt maailman turhuudesta, komeudesta ja hekumasta, ja sanokaat sitte: Tämä mies tuli autuaaksi.

Mutta jos ei enempätä vaadittais autuuteen, kuin ainoastansa se vaivaisten holhominen, joka nyt löytyy monen rikkaan miehen tykönä, niin saisit kyllä kaikki rikkaat miehet luvata itsellensä hyviä päiviä taivaan valtakunnassa. Mutta pitäisit kaikki rikkaat miehet ruveta uskomaan Moosesta ja profeetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta. Pitäisit neki raukat alkaa uskomaan, että ilman totista kääntymystä ei yksikään ihminen tule autuaaksi, sillä rikkaat miehet ei voi uskoa, mitä Mooses ja profeetat ovat kirjoittaneet katumuksesta ja parannuksesta.

Ei tahdo tämän maailman rikkaat uskoa, että yksi helveti löytyy katumattomille, ja yksi taivas katuvaisille ja uskovaisille. He tahtoisit ensin kuulla vereksiä sanomia helvetistä, ennenkuin he uskoisit, että yksi helveti on. Ja jos vielä kaikki vaivaiset nousisit ylös kuolleista ja alkaisit saarnaamaan parannusta rikkaan miehen veljille, ei ne uskois. Ei ne tekis parannusta. Jos itse Jumala tulis taivaasta, ei ne vielä sittekään uskois ja tekis parannusta, sillä rikkaan miehen veljet ei suinkaan tee parannusta, ennenkuin nahka kuumenee. Rikkaan miehen veljet suuttuvat täällä

kaikille parannuksen saarnaajille.

Tulkoon parannuksen saarnaaja taivaasta eli helvetistä, korkeudesta eli syvyydestä, se tekee heille yhtä. Oliko parannuksen saarnaaja elävä eli kuollut, se tekee heille yhtä. Kaikki parannuksen saarnaajat ovat rikkaan miehen veljille pahennukseksi ja kauhistukseksi. Ei rikkaan miehen veljet kehtaa semmoisia nähdä, jotka katumuksesta ja parannuksesta saarnaavat.

Toinen tutkistelemus. Minkätähden köyhä Latsarus vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan, vaikka hän ei ole kelleen hyvää tehnyt? Jos on maailmalla työläs sanoa, minkätähden rikas mies joutui piina sijaan, vaikka hän ei ole kellenkään vääryyttä tehnyt, niin kyllä on vielä maailmalle käsittämätöin, minkätähden köyhä Latsarus piti viettävän enkeleiltä Aabrahamin helmaan. Sen verran me ymmärrämme, ettei ole Latsarus luonnollisen köyhyyden tähden tullut autuaaksi, eikä myös haavainsa tähden ja sairautensa tähden, vaikka moni vaivainen toivoo parempaa onnea tämän onnettoman elämän perästä, koska hän on tullut ristin kantajaksi.

Mutta se on tietämätöin, kuka on pannut tämän ristin sen ristinkantajan päälle, joka itse jumalattoman elämänsä kautta on tullut köyhäksi, vaivaiseksi ja raajarikoksi. Minä luulen, että rietas on pannut ristinsä monen maailmallisen ristinkantajan päälle, joka ei vielä ole ymmärtänyt eroittaa Jeesuksen ristiä maailman rististä.

Mutta meidän täytyy niin ajatella, että Latsarus ei ole oman huolimattomuutensa kautta tullut köyhäksi ja vaivaiseksi. Ei hän ole juopumuksen, huoruuden eli laiskuuden ja ylpeyden tähden tullut vaivaiseksi, mutta jonkun muun onnettomuuden kautta on hän joutunut niin köyhään tilaisuuteen ruumiin puolesta. Ja tämä maailman risti on hänelle muuttunut Jeesuksen ristiksi, koska hän tämän maailman katoovaisuudesta ja turhuudesta on tullut tuntemaan köyhyytensä hengessä eli hengellisen köyhyyden, jossa se tuhlaaja poika oli, koska hän joutui paimentamaan sikoja.

Ei suinkaan Latsarus ole luonnollisella köyhyydellä ansainnut mitään. Niin kuin myös tuhlaaja poika ei ole hengellisellä köyhyydellä ansainnut mitään. Mutta se

hengellinen hätä, joka tuli siitä hengellisestä köyhyydestä, on pakottanut Latsarusta etsimään parempaa onnea ja siunausta siinä maassa ja siinä taivaassa, joka on toisella puolella tätä maata. Ja siinä oli nyt Latsaruksen ansio, että hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut hänellä enää uskoa, ei toivoa, ei rakkautta, ei hyviä töitä. Ei ollut enää mitään, jolla hän olis saattanut alastomuutensa peittää. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut nälkäänsä sammuttaa vanhurskauden perään. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut haavojansa parantaa. Sentähden aloit myös koirat surkuttelemisesta nuolemaan hänen haavojansa.

Luulettekos te Latsaruksen veljet ja sisaret, luulettekos, että koirat saattavat nuolemisellansa lievittää teidän vaivojanne? Luulettekos, että koirilla on semmoinen tunto, että he saattavat teitä armahtaa ja surkutella, koska he näkevät omantunnon haavat verta vuotavan ja pahoin haisevan? Minä luuulen, että koirilla on semmoinen tunto, että he surkuttelevat teitä. He armahtavat teitä. He nuolevat teidän haavojanne. Ja tämä koirain nuoleminen merkitsee, että teidän syntinne ovat anteeksi annetut, teidän vääryytenne on pyyhitty pois.

Koska teillä on semmoinen usko, että Jumala on tehnyt teitä vaivaiseksi ja niin viheliäiseksi, että teidän täytyy maata rikkaan miehen oven edessä alastomana, paljastettuna, täynnänsä paisumuksia ja vertavuotavaisia haavoja, joita myös koirat surkuttelemisesta ja armahtamisesta nuolevat, niin vissimmästi on myös se suuri Luoja aikonut antaa paremman maan ja taivaan, jossa kaikki vaivaiset ovat rikkaat, kaikki kerjäläiset ovat antavaiset, kaikki haavoitetut ovat terveet, kaikki murheelliset ovat iloiset, kaikki alaspainetut ovat ylösnostetut.

Ei olekaan hengessä köyhän sielu raskas Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan. Ei ole Latsaruksen sielu niin raskas kantaa, kuin rikkaan miehen sielu, joka painaa itsensä pohjattomuuteen. Hengessä köyhän Latsaruksen sielu on niin keveä Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan, että he tekevät sen ilolla. Mutta rikkaan miehen sielu on niin raskas, että hän painuu itsestänsä

pohjaan.

Nyt Latsaruksen sielu lohdutetaan. Nyt hän istuu Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa Jumalan valtakunnassa. Jos hän täällä on ollut isoovainen, niin hän ravitaan. Jos hän täällä on ollut janoovainen, niin siellä hänen janonsa sammutetaan. Jos hän täällä on ollut alastoin, niin siellä hän on puettu Kristuksen vanhurskaudella. Jos hän täällä on itkenyt, niin hän siellä iloitsee. Jos hän täällä on ollut haavoissa, niin on hän siellä terveenä. Jos hän on ollut täällä mustissa vaatteissa, niin siellä annetaan hänelle valkeat vaatteet. Jos hän täällä on ollut ylönkatsottu, niin on hän nyt korotettu. Jos rikas mies on häntä polkenut, niin täytyy nyt rikkaan miehen häntä rukoilla.

Ole nyt hyvässä turvassa, sinä vaivainen Latsarus. Istu nyt pöydässä Aabrahamin kanssa. Istu nyt syömään ja juomaan taivaan leipää. Sinä olet nyt Aabrahamin helmassa, joka on uskovaisten Isä. Ei kukaan pilkkaa sinun kyöneleitäs. Iloitse ja riemuitse. Sinä olet juonut murheen kalkista, mutta nyt sinä saat juoda elämän kalkista, joka on Jumalan paratiisissa. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 39 2 SUNNUNTAI-
NA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1855

Muutamit kutsutut vieraat sanovat kuninkaan palvelijoille: Minä ostin viisi paria härkiä, ja en taida sentähden tulla.

Me kuulemme näistä sanoista, mikä este on muutamilla suruttomilla, minkä tähden he ei tahdo tehdä totista katumusta, että he tulisit osalliseksi Jumalan armosta. He ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, ettei jaksa Jumalan Henki kiskoa heidän sydäntänsä irti maailmasta. He rakastavat nautahärkiä enemmän kuin Jumalata. Ja vaikka suruttomat sanovat: "Emme pidä nauta härkiä Jumalana," kuitenkin näkyy kaikista asian haaroista, että he pitävät niitä maallisia kappaleita Jumalana, koska he rakastavat niitä niin paljon, että he niitten tähden ei saata totista katumusta ja parannusta tehdä.

Suruttomat luulevat ja pelkäävät, että maallinen työ tulee summatuksi, jos he kävisit useamman kerran kirkossa ja koulussa. Ei surutoin ihminen ajattele, että hän viivyyttää enemmän aikaa tanssissa, kortinlyömisessä, viinan juomisessa ja muissa turhissa ajan vietteissä, kuin kirkossa ja koulussa. Ei hän ajattele, että hän kuluttaa enemmän koreudessa ja komeudessa, kuin mitä heränneet antavat kouluille. Jos siis joku Jumalan palvelija kutsuu häntä takaisin kadotuksen tieltä ja kehoittaa häntä parempaan tilaan ja elämään, että hän tulis osalliseksi Jumalan armosta ja siitä autuudesta, jonka Jumala on luvannut uskovaisille, niin sanoo hän: "Minä olen ostanut viisi paria härkiä, ja en taida sentähden tulla." Toinen sanoo: "Minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla."

Tässä on Vapahtaja pannut suruttomain esteitä heidän silmäinsä eteen. Muutamat luulevat köyhtyvänsä kristillisyyden kautta, ja muutamat pelkäävät, ettei he saa vaimoa, jos he rupeavat ylöns paljon houraamaan. Niin myös suruttomat tyttäret pelkäävät, ettei he saa miestä, jos he tekisit katumuksen. Heidän täytyis silloin luopua koreudestansa ja huoruudesta, jos he alkaisit todella katumuksen ja parannuksen tekemään. Ja juuri tämän asian tähden on moni heittänyt pois katumuksen ja langennut pois armosta. Huoruuden ja koreuden tähden on moni heittänyt pois seuraamasta Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, ja sen kautta on Kristuksen nimi pilkatuksi tullut pakanain seassa.

Nyt on tosin tullut käsky kaikille, että taivaallinen ehtoollinen on valmisna, mutta niillä kutsutuilla vieraililla on niin paljon esteitä. Niillä on niin paljon tekemistä maailmassa, ettei he jouda. Muutamilla on nautahärät ja hevoiset mielessä, muutamilla on naiminen mielessä, muutamilla on koreus mielessä ja sydämässä. Sentähden he lykkäävät katumuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Viimein tulee kuolema pusertamaan heidän sydäntänsä, ja silloin vasta aukenevat silmät näkemään toiselta puolelta maailman turhuutta, jota he ovat rakastaneet, ja toiselta puolelta aukenee ijankaikkisuus heidän silmäinsä eteen.

Silloin he ottaisivat takaisin niitä kalliita armon hetkiä, joita he ovat tässä maailmassa turhaan kuluttaneet maailman

turhuudessa, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa, mutta ei tule ne armon hetket enä takaisin. Ja silloin he rupeavat itseänsä tuomitsemaan. He alkavat huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme", ja kukkuloille: "Peittäkääk meitä!" Kaikki ihmiset tässä seurakunnassa tietävät, kuinka onnetoin kuolema niille on tullut, jotka ovat ylönkatsoneet sitä taivaallista ääntä, joka on huutanut parannusta paatuneille. Kaikki kuolevaiset ovat häätyneet tunnustaa kristillisyyden oikeaksi, jonka he ennen sokeudessaan ovat vääräksi tuominneet. Ei yksikään niistä kuolevaisista, jotka ovat näinä vuosina jättäneet maailman, ole saattaneet todistaa, että tämä kristillisuus on väärä. Mutta niitä on monta, jotka ovat häätyneet tuomita itsensä sentähden, ettei ole ennen huomanneet, kuinka vaarallisessa tilassa he ovat olleet, kuinka sokeat he ovat olleet, jotka ovat sotineet tätä kristillisyyttä vastaan.

Ottakaat nyt vaari parannuksen huudosta, te sokeat, ontuvat ja raajarikot, te kuurot ja mykät. Kuka tiesi, kuinka kauan tämä armon aika kestää. Pian taitaa se aika tulla, että kaikki ylönkatsojat, kaikki pilkkaajat, kaikki vastustajat, kaikki Jeesuksen ristin viholliset saavat huutaa, ja ei yksikään vastaa. Saavat kolkuttaa, ja ei yksikään avaja. Saavat ulvoa, ja pohjattomuuden seinät vastaavat.

Mutta se suuri ehtoollisen pitäjä, joka on monta kutsunut, vaikka harvat tulevat siihen suureen ehtoolliseen, avatkoon sokeain silmät ja kuuroin korvat, taluttakoon ontuvat, kantakoon raajarikot ja ruokkikoon vaivaiset, että nekin kostuisit siihen suureen ehtoolliseen, ennenkuin ovet kiinni pannaan. Kuule, sinä suuri ehtoollisen pitäjä, ontuvaisten, sokeain ja raajarikkoin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 14: 16.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, minkätähden ne kutsutut vieraat ei tahdo tulla häihin. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin? Toinen tutkistelemus: Minkätähden härkämiehet ei tahdo tulla häihin? Kolmas tutkistelemus: Minkätähden naimamiehet ei tahdo tulla häihin? Meidän toivomme on,

että vaikka ne suurelliset vieraat ei tahdo tulla, vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot kuitenkin tulevat, vaikka kuinka hitaasti he kulkevat. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin? Ensimmäinen sanoo: "Minä olen ostanut pellon, minä rukoilen, sano minun esteeni." Tässä vertauksessa on Vapahtaja osottanut, että suruttoman ihmisen esteet ovat kaikki ne maalliset askareet, joitten kautta syntiä tulee tehdyksi, ja kaikki ne asiat, joissa hän sydämellensä kiinni riippuu.

Maanpruuki on itsestänsä luvallinen, mutta se tulee vahingolliseksi hänen sielullensa, koska hän sentähden ei tee työtä Jumalan pellossa. Maallista peltoa hän kylvää, mutta taivaallista peltoa jättää kylvämättä. Tämä tapahtuu usein siinä maassa, kussa pelto on ihmisten paras tavara. Jyvä juutalaiset kokoavat eloa nöyrän vuoden varaksi, niinkuin he sanovat, mutta nostavat elon hintaa niin korkealle, ettei jaksa köyhä sitä lunastaa.

Kuinkas semmoiset viljelijät sitä taivaallista peltomaata, jotka panevat sekä ruumiin että sielun voimat sen maallisen elatuksen päälle, eikä jaksa nostaa ajatuksiansa, eli ylentää sydämitänsä johonkuhun korkeampaan tarkoitukseen. He kaivavat maata kynsillensä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta kuin se tulee ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Jos he ainoastansa maatansa viljelijät, mutta he pilaavat maata. He pilaavat Jumalan viljan, ettei se kelpaa enää sioillekaan ruoaksi. Lakkivatkos koirat paloviinaa? Syövätkös siat pirunpaskaa?

Ei yksikään luontokappale ole niin nuoska ja ryöttä kuin ihminen, joka on alusta Jumalan kuvaksi luotu. Hän on nyt muuttunut hengelliseksi siaksi ja on pikemmin perkeleen kaltainen, kuin Jumalan kaltainen. Hänen haamunsa on muuttunut niinkuin Kainin haamu, rumaksi ja koloksi. Ja semmoisella haamulla tahtoo hän nyt tulla Jumalan ja enkeleitten kasvoin eteen, mutta kaikki katumattomat ja kääntymättömät viskataan ulos. Koska heitä armon ajassa kutsutaan totiseen katumukseen ja parannukseen, sanovat he esteensä: "Minä olen ostanut pellon ja menen sitä katsomaan."

Toinen tutkistelemus. Toinen sanoo: "Minä ostin viisi paria härkiä, ja minä

menen niitä koettelemaan." Tässä kuulevat nyt kaikki katumattomat, minkätähden he katsovat ylön Jumalan armollista kutsusta parannukseen. He sanovat: "Minä olen ostanut viisi paria härkiä." Vaikka suruttomat sanovat: "Ei ne ole sydämessä. Emme pidä härkiä Jumalana." Mutta se kuuluu nyt Vapahtajan omasta suusta, että nautahärät ja hevoiset kelpaavat maailman orjille Jumalaksi, niinkuin pakanat Egyptissä pidit nautahärän Jumalana ja palvelit häntä, jonka malliin Israelin lapset teit kultavasikan korvessa.

Kyllä olit tyttäret valmiit antamaan sormukset Aaronille, kyllä olit valmiit kiskomaan korvarenkaat korvistansa, koska he kuulit, että siitä tulee Jumala. Mutta koska heidän pitäis antaa tolpan koululle eli vaivaisille, kyllä on sitte puutos kaikin puolin. Ei ole ainoastansa nautahärät ja hevoiset suruttoman ihmisen Jumalat, mutta myös koreat vaatteet, komeat talot, maalatut reet, ja mikä ikänäns mahtaa olla rakas ja kallis hänelle.

Lutherus sanoo, että se on ihmisen Jumala, jota hän enimmiten rakastaa ja tavaransa pitää. Rikas rakastaa tavaroitansa, ja köyhä rakastaa riepujansa. Se on yksi hirmuinen ja surkuteltava asia, että vihollinen on niin vanginnut orjiansa ja kääriinyt verkkoihinsa, ettei ole mahdollinen niistä kiskoa itsensä irti, vaikka mikä olis. Koska Jumalan palvelijat kehoittavat suruttomia katumukseen, vastaavat he: "Ei ole joutoa, ei ole tilaa, minun täytyy elää maailmassa, minun täytyy maata viljellä. Minä olen ostanut peltoa. Minä olen ostanut viisi paria härkiä. Minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla."

Onkos nämät suruttomain esteet niin välttämättömät, ettei he niitten tähden saata tulla häihin? Joo, ne ovat suruttoman ihmisen mielestä niin tarpeelliset ja niin välttämättömät, ettei maailman orja saata niistä päästä erinänsä. Ei hän saata niistä päästä erillensä, vaikka mikä olis. Vaikka hän tietää, että nautahärät ei saata auttaa ijankaikkisuudessa, yhtä hyvin on hän niissä kiinni, ja täytyy niitten tähden mennä kadotukseen. Tulloon sielulle mikä tahansa, mutta ruumiin pitää elämän. Maa ja multa pitää kaivettaman, maailman tavarat pitää koottaman, kauniit vaatteet

pitää laitettaman, nauta härät ja hevoiset pitää ostettaman. Ja tämä on niin suurena esteenä suruttomalla, ettei hän saata niitten tähden pitää murhetta sielustansa.

Jumalan sana ylenkatsotaan, ja Jumalan palvelus niitten tähden unhotetaan. Kaikki, mikä sielun parannukseksi ja ylösrakennukseksi tulee, laimin lyödään niitten maallisten kappalten ja askaroitsemisen tähden. Ja vasta sitte kuin kuolema tulee, kaivataan ne katoomattomat tavarat, jotka tarvitaan ijankaikkisuudessa. Tämä suruttoman elämä on niin kolo ja kauhistavainen Jumalan edessä, että Jumalan Poika tämän jumalattoman elämän tähden alkoi vapisemaan ja kauhistumaan. Mutta ei tuo sokea raukka näe, että hän niin hirmuinen on, vaan hän luulee, ettei muutkaan ole paremmat häntä.

Kolmas tutkistelemus: Minkätähden ei naimamiehet pääse katumukseen? Jos pellon ostajalla ei tee mieli autuaaksi tulla, ja härkämiehellä on semmoinen este, ettei he pääse katumukseen, niin kyllä on naimamiehillä vielä suurempi este. Sillä niillä ensimmäisillä on ahneus ja maailman rakkaus niin suuri, ettei he pääse hänestä erinänsä. Mutta naimamiehillä on haureus ja hekuma niin väkevä, ettei he saata katumusta ensinkään tehdä. Tämä on nuorille suurin este. Ensin he tälläävät itsensä koreaksi ja kauniiksi maailmalle. Viimein alkavat he huoraamaan. Ja niinkuin Noan aikana naitiin, otettiin vaimoja ja annettiin miehelle, niin myös ihmisen pojan aikana. Ja jos ne naisit ihmisten laihin, mutta useammat alkavat väärästä päästä. He naivat niinkuin luontokappaleet kiiman aikana. Ja sen jälkeen tulevat muut perkeleet pitämään häitä.

Muutamat ei mene avioliittoon, mutta huoraavat. Ja semmoiset kauniit elävät ovat nyt maailmassa, jotka kristityn nimeä kantavat, ja huoraavat. On ne siveät pakanat ennen maailmassa nuhdelleet niitä, jotka huoraavat, mutta nyt ei nuhtelee ketkään muut kuin heränneet ja kristityt. Ja sen nuhtelemisen tähden niitä vihataan ja vainotaan.

Nyt eletään kristikunnassa, niin kuin Turkit ja pakanat elävät, sen uskon ja opin jälkeen, jossa heitä on opetettu ja ylöskasvatettu. Mutta ne, jotka Kristukseen kastetut ovat, ei elä ensinkään sen

opin jälkeen, jossa heitä on opetettu, vaan juuri vastoin Jumalan sanaa he elävät. He ovat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siveät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana. He juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Ja koska kuolema tulee ja silmät aukenevat, sitte he näkevät, millä tiellä he ovat.

Silloin kyllä tulee hätä. Silloin he noudattavat papin ripittämään itseänsä. Silloin he kyllä soisit, että kristityt, joita he ovat ennen pilkanneet ja vihanneet, tulisit heitä puhuttelemaan. Silloin alkavat tyhvät neitseet rukoilemaan viisaita ja sanomaan: "Antakaat meille teidän öljyistänne, sillä meidän lamppumme sammuvat." Mutta ei niillä ole antamista, koska he yhdessä makaavat. Silloin alkavat suruttomat rukoilemaan heränneitä, että he antaisit anteeksi heidän tyhmyytensä. Ja armon varkaat rukoilevat kristityitä, että he rukoilisit heidän edestänsä. Mutta armon aika loppuu, armon aurinko laskee, elämän lanka katkeaa. Pian henki lähtee ja silloin ei ole enää katumuksen aikaa, vaan täytyy lähteä ijankaikkisuuteen. Ja siellä he saavat katua ijankaikkisesti.

Nyt te kuulitte, mitkä ovat suruttomain parhaat esteet. Ne ovat pellot, nautahärät ja vaimot. Peltomiehet ei raski luopua pelloistansa ja tulla taivaallisiin häihin. Härkämiehet ei raski luopua häristönsä ja tulla häihin, sillä nautahärät ovat heille rakkaammat kuin taivaan valtakunta. Naima miehet ei tule häihin, sillä heidän täytyy huorata ensin, ennenkuin he menevät kadotukseen, ettei tulis osattomaksi kaikesta ilosta ja hekumasta.

Niin muodoin ei tule muita taivaallisiin häihin kuin vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot. Huonopa on taivaan Kuninkaalla hääväki! Semmoiseen joukkoon ei kehtaa kunniallinen talonpoika tulla, jopa sitte yksi maailman herra ei ollenkaan. Sentähden tulee myös taivaan Kuningas hyvin pilkatuksi sen huonon ja ylönkatsotun hääväen tähden, joka siellä on.

Toista häntä maailman ruhtinaalla on, jolla on hääväkeä niinkuin tuhkaa, nimit-

täin parhaat peltomiehet, mitkä jo maailmassa on, ja parhaat härkämiehet, mitkä maailmassa löytyvät, ja parhaat naimamiehet, mitkä jo maailmassa löytyvät. Nimittäin koreat ja komeat. Miehet ja vaimot verkavaatteissa, silkkihuivissa, kultasormuksissa, kultarenkaat, kulta sydämet. Siellä he juovat. Siellä he kiroavat, siellä he tappelevat, siellä he tanssaavat, siellä he pelaavat, siellä he lyövät korttia, ja siellä he nauravat ja pilkkaavat Jumalan köyhää hääväkeä, jotka ovat ontuvat, sokeat ja raajarikot, kuurot ja mykät, köyhät ja vaivaiset.

Ja nämät sokeat, ontuvat ja raajarikot, jotka niin kovin ylönkatsotaan, saavat istua taivaan Kuninkaan häissä, ja syödä mannaa. He saavat viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta. Ja morsiamen piikat hyppäävät kulta lattialla niinkuin peurat, ja veisaavat Kuninkaalle uutta virttä. Amen! Hallelujah!

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 40A 3 SUNNUN-
TAINA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856

Katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, oinasten ja kauristen välillä. Hesek. 34: 17.

Herra puhuu paljon niistä kadonneista lampaista Hesekielin 34 luvussa, ja antaa sen armollisen lupauksen, että hän tahtoo itse pitää murheen lampaistansa, ja aikoo myös tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä. Mitä hän puhuu lampaista, ja mitä hän on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, on totisesti tarpeellinen oikein ymmärtää. Se on merkittävä, että oinas ja kauris ovat aina vastatusten, sillä niillä on kokonansa eri luonto.

Koska nyt ihmiset tässä paikassa verraetaan luontokappaleiksi, joilla on itseksellaki eri luonto, niin meidän täytyy tuta niitten luontokappalten luonnon, joihin ihmiset verrataan, ja ottaa siitä esimerkin, kuin suruttomat maalataan raamatussa kauristen haamalla ja kristityt oinasten haamalla.

Jos me katselemme, kuinka suruttomat vihaavat ja vastustavat kristityitä, niin me ymmärrämme, että Herra tuomitsee heitä sillä lailla, että suruttomain täytyy tunnustaa, jos ei ennen, niin kuolinvuoteella, että he ovat vastoin tuntoansa

vastustaneet ja pilkanneet totuutta. Sil-
lä koska Herran tuomio tulee raskaaksi
heidän päällensä, silloin saavat
suruttomat nähdä, ketä he pistäneet ovat.
Voi, voi, mikä raskas tuomio tulee heidän
päällensä jo tässä maailmassa, koska oma-
tunto alkaa tuomitsemaan kuolin vuoteel-
la, että he ovat kristityn hyvät neuvot
ja manaukset ylönkatsoneet ja pilkkana
pitäneet.

Katsokaat, kuinka raskas kuolema tulee
niille, jotka ovat täällä pilkanneet to-
tuutta ja vastaan seisoneet Pyhän Hengen
vaikutuksia. Jos nyt ihminen kuolis niin
kuin luontokappale, ettei olis mitään
hänestä jäljellä kuoleman jälkeen, niin
saattais hän ajatella, ettei tule mitään
edesvastausta kuoleman jälkeen. Silloin
saattaisit myös suruttomat sanoa, niin-
kuin kuningas Salomo matkii heidän
puhettansa viisauden kirjassa 2: 6. "Niin
tulkaat siis, ja eläkäämme hyvästi, niin-
kauan kuin me taidamme ja nautitkaamme
meidän elämätämme, niin kauan kuin me
nuoret olemme. Me tahdomme täyttää
meitämme parhaalla viinalla ja voiteella.
Älköön yksikään olko osatoim meidän
röyhkeydestämme, että joka paikassa kuul-
la saataisiin, kuinka me olemme iloiset
olleet."

Niin puhuvat ne, joilla ei ole toivoa
paremmasta elämästä. Ne tahtovat hyvin
nautita tämän maailman elämätä. Ne tahto-
vat juoda eli täyttää itsensä parhaalla
viinalla. Ne tahtovat nautita lihan
huvitusta sentähden, ettei heillä ole
toivoa paremmasta elämästä. Ja yhtähyvin,
koska kuolema tulee, ovat he hätinänsä,
sillä heillä on salainen pelko, ettei
taida hyvin käydä. He tuntevat kyllä,
että tuomio on edessä, eikä he jaksa us-
koa, että sielu kuolee yhtenä ruumiin
kanssa, vaan heidän täytyy uskoa, että
sielu on kuolematoin, ja että kova edes-
vastaus tulee. Siinä tulevat synnit
eteen, niin kuin pilvi, mutta ei ole ar-
moa, eikä toivoa, että Jumala kuulee hei-
dän rukouksiansa. Semmoinen on
suruttomain olo, koska heidän pitää jät-
tämän tämän maailman.

Ottakaat vaari, kaikki ihmiset, tästä
suruttoman kuolemasta, jota te olette
joskus nähneet, ja päättäkää siitä,
kuinka surkea loppu tulee tämän
suruttoman elämän perästä. Sillä se tuo-
mio, jonka omatunto julistaa kuolevai-

sille, on totinen tuomio. Se ei muutu iankaikkisuudessa. Asettakaamme itseämme kristityn ympäri, koska hän on sanomassa jäähyvästiä maailmalle, ja katselkaamme häntä suruttoman rinnalla, kuinka suuri eroitus on heidän välillänsä! Toinen ottaa kuoleman vastaan ilolla ja riemulla. Toinen menee vastoin tahtoansa iankaikkisuuteen. Toinen saattaa kiittää Jeesusta sen suuren armon edestä, että hän on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Toinen ei saata kiittää, vaan pelkää ja valittaa, että ei Jumala kuule hänen rukouksiansa.

Semmoisia te olette kuulleet korvillanne ja nähneet silmillänne. Ja ottakaat nyt vaari tästä lyhyestä ja kalliista armon ajasta, ja heittäkää pois se jumalatoimien elämä, josta ei mahda hyvä loppu seurata, ja tehkää parannus, koska vielä armon aika on, ettei tulis hiljanen katumus iankaikkisuudessa.

Ja koska Vapahtaja, se suuri Israelin paimen, on vielä etsimässä kadotetuita lampaita, niinkuin hän osottaa tämän päivän evankeliumissa, niin me rukoilemme sitä suurta Israelin paimenta, ettei hän väsyis etsimästä niitä raukkoja, jotka niin kovin eksyneet ovat, ja niin kauvas kaituneet, ettei he kuule eikä näe enää, missä se piiskuinen lauma on, jonka se suuri Israelin paimen on koonnut verisen ristinsä ympäri, jotka siellä seisovat murheellisella sydämellä. Ja jospa myös netkin raukat, jotka ovat sitä ristiinnaulittua pilkanneet, saisit tänä päivänä pistoksen sydämeen, löisit rintoihinsa ja menisit kotiansa. Kuule, sinä suuri Israelin paimen kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin rukous. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 15: 1

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa osottaa Vapahtaja, kuinka suuri rakkaus hänellä on syntisiä kohtaan, koska hän edestuoipi vertauksen paimenesta, joka jättää yhdeksän kymmentä yhdeksän korpeen ja etsii sitä, kuin kadonnut oli. Ja koska raamatun selittäjät ei sovi sen raamatun paikan päältä, mitkä ne yhdeksän kymmentä yhdeksän ovat, jotka jätettiin korpeen, niin emme mekään saata arvata, mitkä ne ovat. Mutta meille taitais olla hyödyllisempi, jos me ajattelisimme, kuinka paimen hakee kadonneita lampaita,

jos me siinä saattaisimme seurata hänen askeleitansa, jotka kyllä ovat raskaat, sillä luonnollisellakin paimenella on suuri vaiva käydä korvessa ja hakea yhtä lammasta, joka kadonnut on.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä lampaat ne ovat, jotka kadonneeksi kutsutaan? Toinen tutkistelemus: Mistä ne löytään? Kadonneiksi lampeiksi kutsutaan kaikki syntiset, jotka ei ole vielä tulleet kristityksi, mutta erinomattain ne, jotka ovat pois eksyneet kristittyin piiskuisesta laumasta, ja ovat langenneet pois armon tilasta, ja eksyneet pois maailmaan, kussa heillä ei lepoa ole.

Publikaanit ja syntiset, joita se suuri paimen hakee, olit umpi suruttomat ja törkeät syntiset, jotka pikemmin heräävät, kuin ne siveät fariseukset, jotka ei ole niin jumalattomasti eläneet kuin publikaanit. Se on huomaittu joka paikassa, että törkeät syntiset heräävät, koska Jumalan sana heille saarnataan, sillä ei semmoiset ihmiset saata ajatellakaan, että he olisit autuaat, jos he siinä tilassa kuolisit. Ei he pääse minkään siveyden varjon alle ajattelemaan eli uskomaan, että he semmoisella elämällä pääsevät taivaan valtakuntaan. Omatunto sanoo varsin oikean tuomion, että ne, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huoraavat ja varastavat, ei saata semmoiset kelvata Jumalalle.

Mutta että he niin rohki elävät, vaikka he kuulevat sanaa, se tulee siitä, että he ei raaski luopua maailmasta. Kunnia on myös suuri, ettei he saata tunnustaa niitä häpeällisiä töitä ja sovittaa riitaveljiänsä, niinkuin se publikaani, Sakkeus, joka heräis Jeesuksen sanasta ja lupais maksaa neljin kertaaisesti takaisin, mitä hän olis väärin ottanut tullia yli lain määrän. Ei Sakkeus säästänyt kunniaansa eli omaisuuttansa, vaan hän tahtoi puhdistaa tuntuonsa ja maksaa kaikki vääryydet pois.

Ottakaat nyt kaikki syntiset hänestä esimerkin, ja älkäätkä olko niin armottomat teidän omaa sieluanne kohtaan, että te antaisitte hänen hukkaa kunnian tähden eli muutaman rixsin tähden. Sillä Vapah-taja kiitti Sakkeusta autuaaksi, joka semmoisen lupauksen teki, ja täytti myös. Emme saata sanoa, että hän sentähden tuli autuaaksi, että hän maksoi kaikki vääryydet pois, mitä hän saattoi rahalla

sovittaa, mutta Vapahtajan armon kautta hän tuli autuaaksi, sillä Jeesus näki, että hänellä oli katumainen sydän ja toinen halu autuaaksi tulla.

Mutta ei moni seuraa Sakkeuksen esimerkkiä, sillä muutamat tuntevat, että katumus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät sen tarpeellisen asian tulevaisiksi ajaksi, siihen asti, että se tulee hiljanen. Älkäätkö säästäkö teidän katumustanne kuolemaan asti! Sillä te olette nähneet, kuinka niille käypi, jotka säästävät. Sakkeus oli yksi kadonnut lammas, jonka Jeesus, se hyvä paimen, löysi synnin korvessa. Ja se syntinen vaimo, joka itki hänen jalkainsa juurella pitalisen Simeonin huoneessa, oli myös yksi kadonnut lammas, jonka hän löysi synnin korvessa. Mutta ei hän löytänyt yhtään fariseusta. Ei Nikodeemus ollut kadonnut lammas, vaan hän taisi olla yksi niistä, jotka ei parannusta tarvitse, vaikka hän oli salainen opetuslapsi.

Niin me näemme näistä kaikista esimerkeistä, että publikaanit ja syntiset heräävät ja tekevät katumuksen, koska Jeesuksen sanat koskevat sydämeen. Semmoiset törkisyntiset ei saata olla siveyden varjon alla, eli toivoa, että he ilman katumuksetta pääsevät taivaan valtakuntaan. Mutta ne siveät fariseukset ei saata totista parannusta ja katumusta tehdä, sentähden, että he ovat niin siveästi eläneet. Ei heillä ole syntiä katuma vertaa. He saattavat sanoa Vapahtajalle: "Olemmeko me sokeat? Kyllä me tiedämme paremmin kuin publikaanit, mistä tie menee taivaaseen."

Ja kuitenkin olit nämät fariseukset niin sokeat, ettei he tunteneet ollenkaan syntiänsä sen hirmuisen oman vanhurskauden tähden, joka sulki heitä ulos taivaan valtakunnasta. Mutta mitäs meidän pitää sanoman niistä, jotka ovat kerran olleet kristillisyydessä, ja sitte pois langenneet? Ne ovat kuitenkin kadonneet lampaat Israelin huoneesta. Kyllä paimen suurella murheella etsii niitä, jotka ovat olleet tästä lammashuoneesta, ja ovat eksyneet pois ja joutuneet kadotuksen lavealle tielle. Nämät raukat ovat sangen onnettomassa tilassa. Emme saata sanoa, olisko se suuri Israelin paimen löytänyt senkaltaisia kadonneita lampaita koskaan. Mitämaks ei ole Vapahtajan aikana ollut semmoisia, jotka oli-

sit ennen olleet kristityt, ja sitte pois langenneet. Mutta Vapahtaja on sanonut, että sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Ja tosin ovat ne tulleet pahemmaksi. Koska nimittäin rietas henki häätyy ulos mennä ihmisestä Vapahtajan sanan kautta, silloin hän vaeltaa karkeita paikkoja etsein lepoa eikä löydä, ja silloin hän sanoo: "Minä palajan jälleen siihen maajaan, kusta minä läksin. Ja koska hän tulee, löytää hän sen entisen majansa lakaistuksi ja puhdistetuksi, ja hän ottaa seitsemän pahempata henkeä kanssansa, ja ne menevät siihen."

Voi, kuinka hirmuinen hän on! Koska hän on kerran häätynyt ulos mennä, silloin hän kostaa entisiä. Silloin hän ottaa vahinkonsa takaisin. Silloin hän vaivaa sitä onnetointa ihmistä, joka hänen kynsiinsä on joutunut. Kauhistukaat, te pois langenneet, ja antakaat vielä kerran paimenen äänen tunkea teidän korviinne, sillä te olette ne kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita se suuri Israelin paimen murheellisella sydämellä etsii. Hän vaeltaa niitä raskaita askeleita ja etsii joka paikassa, Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, huutain korkealla äänellä. Mutta ei kuulu monelta vastausta, sillä muutamat ovat niin voimattomat, ettei he jaksa vastata. Ja ne raukat tuntevat, että vihollinen on heitä raatanut, kiskonut ja haavoittanut niin, ettei ole paljon ääntä, millä he vastaisit. Ei ole heillä voimaa tulla Jeesuksen tykö. Ei ole voimaa kontata hänen ristinsä juureen. Ei ole voimaa paljon katsoakaan sinne käsin.

Miksi te niin kovin pelkäätte teidän paimentanne, te kadonneet lampaat? Miksi te pakenette vihollisen tykö, te onnettomat sielut? Tulkaat takaisin kadotuksen tieltä, ja katsokaat, kuinka hän hikoilee verta teidän tähtenne. Hän kuolee murheesta teidän tähtenne, sillä ei hän sois ketään onnettomaksi tulevan. Mutta vihollinen estää teitä tulemasta, ja itse te olette myötäväiset siihen. Mutta älkää antako vihollisen hallita teidän kuolevaisia jäseniänne. Repikää irti teitänne maailman joukosta ja asettakaat teitänne ristin kohdalle, ja katsokaat, mitä Jeesus saapi kärsiä teidän tähtenne. Katsokaat, kuinka taivaallisen vanhimman

sydän verta vuotaa jumalattomain lastensa tähden! Ettekös jo ole kylliksi vaivanneet häntä ja kiskoneet hänen haavojansa? Pyörtäkää, pyörtäkää, ennenkuin hiljanen saavuttaa.

Meidän täytyy saarnata semmoisille epäuskon vangeille, joilla ei ole rauhaa maailmassa, eikä ole rauhaa Jumalassa, että he uskoisit, että Jumala ottais heitä vastaan, jos he tulisit ja alkaisit etsimään, hakemaan, rukoilemaan, ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, niin että oven vartija kuulis, niin totta se aukenis. Mutta nämät sanat ei kuulu armon varkaille eikä oman vanhurskauden rakentajille, vaan niille se kuuluu, joilla ei ole rauhaa maailmassa eikä Jumalassa.

Toinen tutkistelemus. Katselkaamme toiseksi, missä se suuri Israelin paimen löytää kadonneita lampaitansa. Jotka ovat umpi sokeat suruttomuudessa, niitä hän totisesti löytää maailmassa. Joku publikaani istuu tulli huoneessa, niin kuin esimerkiksi Matteus ja Sakkeus. Joku huora, niinkuin se vaimo, joka tuli itkemään hänen jalkainsa päälle. Joku halvattu, joka kannetaan Jeesuksen tykö. Joku Kananean vaimo, joka huutaa Jeesuksen perään. Mutta semmoisessa kansan paljoudessa ei ole monta, jotka totisesti tarvitsevat apua häneltä.

Sillä vaikka moni tulee Jeesuksen tykö kurkistelemisen tähden, ei ole monta, jotka huutavat hädässäns: "Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme!" Tuskin yksi tuhannesta, joka on totisesti tarvitsevainen. Kyllä ne sentähden rukoulevat, koska kuolema alkaa pusertamaan heidän sydämiänsä. Mutta muutamat suruttomat tällä ajalla sanovat: "Joka siihen asti säästää, sille on hiljanen."

O! joska se armollinen Vapahtaja vielä armahtais niitä, jotka kuolin vuoteella huutavat, mutta useammat siinä tilassa, nimittäin kuolevaiset ja kuoleman kanssa kamppailevaiset, ovat sanoneet: "Ei Jumala kuule minun rukouksiani. Ja mikä siinä mahtaa olla syynä, että suruttomat, jotka ovat säästäneet katumuksensa siihen asti, että kuolema alkaa näyttämään hampaitansa, ei tule kuultuksi? Mikä mahtaa olla syy siihen, että Jumala ei kuule heidän rukouksiansa? Minä luulen olevan siinä syytä, että he ei jaksaa enää rukoilla eli kolkuttaa niin kovin, että oven vartija kuulee. Joka on rietasta

palvellut koko elin aikansa, hänen pääl-
lensä on vihollinen saanut niin suuren
vallan, ettei jaksa tuo onnetoin sielu
huutaa niin korkealla äänellä, että se
kuuluu taivaaseen.

Hirmuinen on ajatella tätä asiata, ja
vielä hirmuisempi nähdä, että niin paljon
pitää oleman tässä seurakunnassa, jotka
ovat korvillansa kuulleet ja silmillänsä
nähtäneet suruttomia kuolin vuoteella, ja
ei ole kuitenkaan ottaneet vaaria niitten
varoituksista, jotka ovat kuolleet, kuin-
ka mahdollisin on tulla autuaaksi kuolin
vuoteella, koska ei ennen ole ajatelleet
mitään.

Jos ette usko kristityitä niin uskokaat
niitä, jotka kuolinvuoteella saarnaavat
parannusta, ja katsokaat niitten loppua!
Suurimmat pilkkaajat, suurimmat vastusta-
jat ja suurimmat kristillisyyden vihollis-
set ovat häätyneet anoa anteeksi
kristityiltä, eikä ole yksikään
kuolevainen näinä aikoina tässä seurakun-
nassa löytänyt muuta tietä taivaaseen,
kuin mitä kristityt ovat löytäneet.
Netkin kuolevaiset, jotka tuomitsevat
itsensä helvettiin, täytyvät todistaa,
että tämä kristillisuus on oikea. Ja tämä
kuolevaisten todistus on paras todistus.
Ja joka ei usko sitä, hän on niin
paatunut, ettei ole mahdollinen uskoa,
että semmoinen saattaa herätäkään kuolin-
vuoteella.

Ne harvat sielut, jotka ovat
kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa
kuolemaan asti, ovat ne löytyneet lam-
paat, jotka makaavat lammas läätissä ja
märehtivät sitä ruokaa, jonka se suuri
Israelin paimen on heille antanut. Ne
pääsevät pian siirtymään pois tästä kyl-
mästä ilmasta ijankaikkisuuden ihanalle
rannalle, kussa hukat ja pedot ei ole
enää kiskomassa ja raatamassa Jeesuksen
karitsoita. Siinä viepi paimen heitä par-
haalle laitumelle ja elämän vesi vuotaa
joka päivä siitä pahdasta, joka on Kris-
tus. Siinä Jeesuksen karitsat hyppäävät
niinkuin peurat, ja iloitsevat Siionin
vuorella, ja veisaavat uutta virttä.
Amen, Hallelujah!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

Herra sanoo profeetta Hesekielin suun kautta: "Minä tahdon itse ruokkia lampaitani, ja vien heitä parhaalle laitumelle. Haavoitetuita tahdon minä sitoa, ja kaitsen heitä toimellisesti." Hesekielin 34.

Niin sanoi Herra profeetan Hesekielin suun kautta. Ja me uskomme, että Herra on armollisen lupauksensa täyttänyt, vaikka se näkyy meidän silmäimme edessä, niinkuin olis paljon jäänyt täyttämättä. Jos me katsomme sitä aikaa, koska kristillisyyt ensin ilmestyi maailmassa, niin me löydämme, että Herra silloin alkanut itse ruokkimaan lampaitansa, koska Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten ja ensimmäisten kristittyin päälle, ja ensimmäiset kristityt saatoit iloiset olla Herrassa, vaikka he olit niin vihatut ja vainotut maailmalta.

Ja myös monta kertaa jälkeen tuli Herran lupaus täytetyksi, niinkuin me luemme muisteluksia entisistä kristityistä, jotka ovat olleet aika ajoittain paavin valtakunnassa, kussa oikeat kristityt ovat hirmuisesti vainotut, mutta Herra on itse heitä ruokkinut ja armollansa vahvistanut, että he ovat saattaneet ilolla ja riemulla mennä kuolemaan. Ja myös Lutheruksen valtakunnassa on Herra itse ruokkinut lampaitansa, koska laiskat ja huolimattomat paimenet ei ole ruokkineet Jeesuksen lampaita, vaan itseänsä ja keitureita.

Silloin on Herra aina herättänyt jonkun miehen eli jonkun vaimon saarnaamaan voimallisesti suruttomalle kansalle. Ja sillä lailla on Herra itse ruokkinut lampaitansa ja johdattanut heitä parhaalle laitumelle, kussa armoitetut sielut ovat tulleet tuntemaan iloa ja riemua ja taivaan valtakunnan esimakua. Mutta me näemme, että niitä on niin vähäinen joukko, joita herra täällälailla ruokkii. Ei ole monta sielua sen suuren paljouden suhteen, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, joka on parhaalla laitumella. Ja ne harvat, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, saavat vielä harvoin maistaa sitä.

Mihinkäs siis kaikki muut joutuvat? Pitävätkös siis kaikki muut perkeleen ruokaa syömän? Moni maailman viisas on sanonut, että Jumala ei olis kaikkivalti-

as, jos hän ei jaksais vetää ylös helvetistä sen suuren joukon, joka sinne putoaa. Ja moni talonpoika, joka luulee ymmärtävänsä, mikä oikea oppi on, moni talonpoika sanoo: "Ei Jumala ole minua kadotusta varten luonut." He luottavat sen päälle, että Jumala on niin armollinen, että hän nostaa kaikki katumattomat huorat ja varkaat helvetistä ylös. Mutta ei se ole niin kuin armonvarkaat luulevat.

Jumala on kyllä kaikkivaltias, mutta ei Jumala saata tehdä mitään vastoin luontoansa. Ei Jumala ole ainoastansa armollinen, mutta hän on myös vihainen. Hän on vihainen niille, jotka ei usko, niin että he jaksaisit syntiä vastaan sotia. Hän on myös vihainen niille, jotka tekevät syntiä armon päälle: jotka uskovat ja huoraavat, uskovat ja varastavat, uskovat ja pettävät lähimmäistensä, uskovat ja juovat, uskovat ja kiroavat, uskovat ja nauravat hattarain kanssa hattarain naurua. Sitä hattarain naurua ei ole Jumala vanhassakaan testamentissa kärsinyt. Ei ole kukaan nähnyt Vapahtajan nauravan koskaan, mutta itkevän ovat opetuslapset nähneet hänen monta kertaa.

Missäs nyt ovat kadonneet lampeat Israelin huoneesta, joita Israelin paimen tuli hakemaan? Missäs nyt ovat Jeesuksen karitsat, joita hän käski Pietarin ruokkia? Ne olit kaikki hajoitettut Israelin vuorille siihen aikaan, koska sumuinen ilma ja pimeä oli. Mutta Israelin paimen näki, että he tulevat kaikille pedoille ruoaksi, jos he saavat enemmän aikaa itseksensä olla. Sentähden täytyi hänen ruveta hakemaan niitä ylös. Se suuri Israelin paimen vaeltaa nyt niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etsein ja huutain joka paikassa, Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä.

Muutamat ovat kiikkuneet Siinain vuorelle, josta he vierivät ja taittavat niskoja. Muutamat nääntyvät punaisen meren rannalle ja pelkäävät hukkuvansa, koska viholliset ahdistavat heitä punaiseen mereen. Mutta astu rohkeasti Israel punaiseen mereen, jos sinä uskot, niin sinä pääset kuivilla kengillä poikki punaista merta, mutta viholliset hukkuvat punaisen meren aaltoihin. Ja silloin pääset sinä ensimmäisen kerran veisaamaan voiton virttä Jumalalle. Muutampia löytää

hän Jordanin virran tykönä, kussa Johannes kastaa. Mutta yksi suuri joukko makaa kuolleen ja raatona kuolleen meren rannalla, jossa he mätänevät ja haisevat. Ja se mato, joka ei koskaan kuole, se kalvaa heitä. Se mato, jota tuonen koiraksi kutsutaan, kalvaa heidän luitansa vielä kuoleman jälkeen.

Mutta kuin Herra on itse luvannut ruokkia lampaitsansa, niin me rukoilemme, että se suuri Israelin paimen veis heitä parhaalle laitumelle, että heille kasvaisit valkeat villat, joita paimen on pesyt Jordanin virrassa, että he saisit levätä Golgatan mäellä, koska he tulevat tämän maailman korvesta. Että se suuri Israelin paimen veis heitä lammashuoneeseen, koska lumituisku ja rajuilma tulee, ja viimein Siionin vuorelle, kussa karitsat hyppäävät niinkuin peurat ja iloitsevat ja riemuitsevat. Kuule, Israelin paimen, kadonneitten, eksyneitten ja raadollisten lammasten surkea määkyminen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 15: 1

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän hakeman kadonneita lampaita. Ensiksi, tutkistellen niitä paikkoja, joissa kadonneet lampaat pruukaavat olla. Toiseksi, mikä ilo tulee taivaan enkeleille yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa.

Joka lähtee lampaita hakemaan, pitää oleman hyvin opas niissä mettissä, vaaroissa, niin myös jokien rannoilla, kussa lampaat pruukaavat olla. Hänen pitää oleman opas Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, kussa lampaat ovat ennen pruukanneet olla. Hänen täytyy ottaa vaari heidän jäljistänsä, jos he ovat menneet korkeuteen Siinain vuorelle, eli jos he ovat menneet kuolleen meren rannalle, eli jos he ovat eksyneet Haagarin vuorelle, joka ylettyy hamaan Jerusalemiin, jonka lapset ovat orjat yhtenä äitinsä kanssa.

Ei ole tietoa, missä paimenen pitää löytämän muutampia kadonneita lampaita. Muutamat ovat jo tainneet kaitua niin kauvas synkkään metsään, ettei taida koskaan takaisin tulla. Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutaa Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, mutta

ei sieltä kuulu mitään. Ei siellä ole ääntä eikä vastausta. Ja koska hän huutaa kadonneita lampaista: "Missäs olette?" niin vuoret vastaavat: "Missäs olette?" Välistä kuuluu joku raadollinen lammas määkyvän siellä kaukana, ja paimen luulee, että siellä taitavat olla muutkin kadonneet lampaat, mutta koska hän menee sinne, ei ole mitään. Sekin oli mennyt, jonka ääni kuului. Ilmanki se oli joku raadollinen raukka, jota hukka oli raatamassa, ja silloin se määkyi.

Jos paimen katsoo alaspäin, näkee hän välistä lampaan jäljen rapakkojänkässä. Välistä hän kohtaa muutampia hukan tappamia raatoja, ja muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamit nahkakappaleet, ja kukas niitä hukan tappamia raatoja korjaa? Suurella murheella ja mielikarvauksella katselee paimen niitä raatoja, joita hukka on tappanut, mutta ei hän voi niitä auttaa eli henkiin saattaa, vaan hänen täytyy jättää ne, ja hakea muita, jotka mitämaks vielä hengissä ovat. Mutta se näyttää, niinkuin olisit kadonneet lampaat menneet iäksi päiväksi, sillä ennen on Israelin paimen löytänyt muutampia Siinain vuorella, johonka ne olit eksyneet. Mutta nyt ei löydy Siinain vuorella ketään. Ne ovat kaikki karanneet pois Siinain vuorelta, kussa Jumala pauhais hirmuisesti Mooseksen aikana. Peljästyneet ja vapisevaiset ei tohdi kiikkua sinne. Mutta ei tämä pelko pysynyt kauan, sillä he rupesit pian tanssaamaan kulta vasikan ympäri.

On myös se suuri paimen löytänyt muutampia punaisen meren rannalla, jossa viholliset rupesit heitä ahdistamaan. Mutta Mooses nosti sauvansa, ja he pääsivät pakenemaan. He pääsivät kuivilla kengillä poikki merta, ja silloin he näit vihollisen hukkuvan punaisen meren aalloissa. Ja toisella puolella merta pääsivät he ensimmäisen kerran iloitsemaan ja riemuitsemaan. Mutta ei tämä ilo kauan pysynyt, koska he rupesit vaeltamaan korvessa, kussa ei ollut marjaa puussa, ei vettä maassa. Ja vaikka paimen ruokki mannalla, joka taivaasta satoi, ei he tyytyneet vielä siihen, vaan koska Egyptin lihapadat tulit mieleen, rupesit he napolisemaan ja nurisemaan. Ei kestänytkään usko kiusauksen ajalla.

Sen napolisemisen tähden ja sen kärsimättömyyden tähden täytyi heidän

vaeltaa edestakaisin tämän maailman korvessa. Monella tuli halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen, ja siinä he kuolit niinkuin koirat. Ja vaikka niin hyvä etu oli heille luvattu Kaanan maassa, kussa rieskaa ja hunajaa vuotaa, niin he näkyvät menevän kuolleitten valtakuntaan, eikä monta henkeä pääse siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Voi! Voi! kuinka paljon sieluja menee hukkaan tämän maailman korvessa. Ja sama teko näkyy nytkin olevan kuin silloin. Sama sota vihollisten kanssa, sama napoliseminen korvessa, sama tyytymättömyys, sama nuriseminen, koska lihapadat tulevat mieleen. Ja huoruuden tähden surmattiin neljäkolmatta tuhatta. Mikäpä nytkin viepi nuorta väkeä muu kuin huoruuden perkele, joka nuoressa lihassa niin väkevä on. Kuinkas monta sielua te luulette kostuvan siihen luvattuun maahan? Ei taida monta henkeä kostua sinne saakka. En minä sentähden epäile niitten kristillisyydestä, jotka ovat juurtuneet ja vahvistuvat, mutta niitä on niin paljon kadonneita ja hajonneita, ettei ole jäänyt kuin yksi piiskuinen lauma, jotka tuskin pysyvät koossa ilman paimenetta.

Ja jos nyt paimen lähtee niitten perään, jotka ovat kadonneet, mistäs hänen pitää niitä löytämän? Kukas tiesi, kiveliössä eli synkeässä metsässä, kussa hukat ovat muutampia kiskoneet ja raataneet. Muutamat ovat hukkuneet kuolleeseen mereen. Muutamat ovat Kalevan luolassa. Muutamat juoksevat sienen perässä ympäri vaaroja, ja muutamat ovat menneet pakanain maahan.

Mutta se suuri Israelin paimen, joka aina vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etsein ja huutain niitä kadonneita lampaita, on muutampia löytänyt Golgatan mäellä, jossa he seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä itkein ja valittain, että paimen on kuollut. Siellä seisovat vielä Maria Magdaleena ja Johanna, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. He näkevät ja tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Mutta täällä ajalla ei ole monta, jotka itkevät ja parkuvat, koska Jeesus kuolee. He näkevät kyllä, että Jeesus on kuollut, mutta ei tule sentähden murhetta. Mitkäs kuolevaiset ne ovat, jotka ei tule murheelliseksi, vaikka Jeesus on kuollut?

Saati ne ei ole siitä suuresta joukosta, jotka seisovat ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua. Sitä minä olen paljon ihmetellyt, että tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta. He sanovat vaan, "ei ole uskoa", eivätkä sentähden tule murheelliseksi. Minä luulen, että heillä ei ole oikea epäusko, vaan se on niinkuin mikä kuolleen uskon liiva, joka vuotaa heidän suustansa.

Jos vanha armon järjestys pitää pysymän voimassa, niin pitää murhe tuleman Jeesuksen kuolemasta. Ja jossa oikea epäusko on, siinä pitää itku ja parku kuuluman. Niin on tapahtunut opetuslapsille, ja niin pitää vielä nytkin tapahtuman, jos oikea epäusko on. Mutta jos kuollut usko on, niin ei tule murhetta.

Tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta, vaan he menevät maailmaan. Yksi pellollensa, toinen kaupallensa. Muutamat menevät huoraamaan, muutamat juomaan. Muutamat rupeavat koreita kantamaan ja muutamat komeita kartanoita rakentamaan. Onkos niillä epäusko, jotka niin tekevät ja elävät? Ei suinkaan ole epäusko, mutta usko on heillä niin vahva kuin pahta. Kuinkas opetuslapset teit, koska heillä loppui usko? Menitkös ne juomaan eli huoraamaan, koska usko loppui? Vai menitkös he koreita kantamaan ja herkkulisia hakemaan? Ei he jaksaneet epäuskon tähden mennä mihinkään, vaan he olit koossa yhdessä huoneessa ja siellä he itkit ja paruit.

Menkää nyt kaikki epäuskoiset itkemään ja parkumaan, koska Jeesus on kuollut. Menkää valittamaan, ettei teillä ole turvaa, ei taivaaseen eikä maailmaan. Kääntäkää toivonne helvettiin, koska te tunnette ja näette, että Jeesus on kuollut. Kääntäkää toivonne helvettiin, ja huoatkaa niin raskaasti, että reikä tulee kattoon. Mitämaks kuuluvat nämät huokaukset helvetissä, kussa se ristiinnaulittu on kuolemansa jälkeen. Mitämaks täytyy kuolema ja helvetti laskea häntä ylös, koska katuvaisten, murheellisten ja parkuvaisten huokaukset tekevät helvetissä rauhattomuuden. Katuvaisten kyöneleet polttavat kuoleman tunnon, ja hänen täytyy laskea ylös sen suuren ristinkantajan.

Silloin tulee murheellisille opetuslapsille ilo, koska Jeesus tulee eläväksi ja he saavat seurata häntä taivaaseen

astumisen vuorelle, kussa he kumartaen polviensa rukoilevat häntä. Ja sitte he menevät saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille joka päivä, odottaen sen suuren voittajan tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 41A 4 SUNNUNTAINA
KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1851

Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle. Joh. 3: 18

Tässä kuulevat, ensiksi ne, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan nimen päälle, ettei heitä tuomita. Mutta uskottomat kuulevat myös näistä Vapahtajan sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 3. luvussa ja 18. värssyssä, että he ovat jo tuomitut. Mutta ei he tahdo sentähden tätä Vapahtajan tuomiota vastaan ottaa, sillä armon varkaat luulevat uskovansa, vaikka he ei saata sanoa, koska he olisit sen oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon saaneet, josta hyvin arvataan, ettei heillä ole se oikea, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, vaan yksi luulo, jonka he ovat saaneet viholliselta, yksi kuollut usko, jonka he ovat itse tehneet, ja sentähden he pelkäävät tuomiota, vaikka he ovat jo aikaa tuomitut. He suuttuvat niille, jotka tämän ankaran tuomion julistavat.

Niinkuin juutalaiset suuttuit Johannes kastajalle ja Vapahtajalle sen haukkumisen tähden, jonka he julistit uskottomille, niin suuttuvat vielä nytkin armon varkaat niille kristityille, jotka julistavat heille tuomion. Mutta ei ne suutu niille, jotka julistavat suruttomalle pakanalle armoa. Juutalaisilla oli myös se usko, että Jumala oli heidän isänsä, koska he sanoit Vapahtajalle: "Meillä on Isä Jumala." Mutta Vapahtaja sanoi: "Te olette siitä isästä perkeleestä."

Niin uskovat myös tämän aikaiset juutalaiset, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka he ovat siitä isästä perkeleestä. Suruttomat ei usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he uskovat, että Jumala on heidän isänsä. Ja mistä he ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heidän

isänsä? Sama isä kuin juutalaisille, on ilmanki antanut tämän aikaisille suruttomille sen uskon, että Jumala on heidän isänsä. Sama isä perkele on heille antanut semmoisen väärän luulon, joka oli antanut juutalaisille sen uskon, että Jumala oli heidän isänsä, vaikka he olit siitä isästä perkeleestä.

Nyt pitäis meidän perään ajatteleman, minkätähden kaikki uskottomat suuttuvat niille, jotka Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heille julistavat. Vapahtaja on sanonut: "Joka ei usko, se on jo tuomittu." Mutta uskottomat ei usko sitä, että he ovat jo tuomitut. Jos joku sanoo heille, että he siinä uskottomuuden tilassa ovat tuomitut, niin suuttuvat he ja sanovat: "Sinä olet ylpeydessä. Sinä tuomitset meitä, vaikka me olemme samalla kalliilla verellä lunastetut."

Olette kyllä samalla kalliilla verellä lunastetut, mutta tämä kallis veri on hukkaan juossut teidän tähtenne, koska te tallaatte hänen verensä jalvoillanne, ja pilkkaatte taivaallisen vanhimman kyynleet teidän jumalattomalla elämällänne. Hukkaan on siis taivaallisen vanhemman veri juossut teidän tähtenne. Turhaan ovat hänen kyyneleensä vuotaneet sinun ylitses, sinä Jerusalem, joka vihaat kristityitä ja vuodatat niitten verta, jotka tulevat sinua neuvomaan, että sinäkin kerran tuntisit etsikko aikas ja ajattelisit, mitä sinun rauhaas sopis, ennenkuin armon ovi suljetaan kiinni.

Katso, tämä tuomio on nyt sanottu niille profeettain ja kristittyin vainoojille, jotka sanovat: "Meillä on Isä Jumala," ja kuitenkin tappavat hänen poikansa. He sanovat: "Meille on armon ovi auki," ja kuitenkin vihaavat kristityitä. He pieksävät ja tappavat Jeesuksen opetuslapsia, ja luulevat sen kautta tekevänsä Jumalalle palveluksen, mutta yhtähyvin sanovat: "Kyllä Jumala on armollinen, ei hän meitä paiskaa helvettiin." Semmoiset sanovat lähimmäisellensä vihassa ja kiukussa: "mene helvettiin," vaikka Vapahtaja on kieltänyt ja sanonut sen hirmuisen tuomion: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi."

Mutta koska kristityt manaavat ja neuvovat suruttomia oikeaan katumukseen ja parannukseen, ja tahtovat sen kautta sanoa maailman orjalle: "Älä mene helvet-

tiin!" –silloin suuttuvat maailman orjat ja sanovat kristittyin tuomitsevan heitä. Kumpikos nyt tuomitsee, se joka sanoo: "Mene helvettiin", eli se, joka sanoo: "Älä mene helvettiin?" Koska kristityt sanovat yhdelle maailman orjalle, joka on menemässä helvettiin: "Älä mene helvettiin", silloin luulee maailman orja, että kristitty kääntää hänen mennä helvettiin. Ja koska taas maailman orja sanoo: "Mene helvettiin", silloin luulevat toiset suruttomat, että tuo ei tuomitse.

Jos toinen surutoin sanoo toiselle: "Mene helvettiin," ei toinen suutu siitä niin kovin. Mutta jos yksi kristitty sanoo yhdelle suruttomalle: "Älä mene helvettiin," silloin surutoin suuttuu ja sanoo: "Sinäkös minua tuomitset? Oletkopa sinä Jumala? Hän suuttuu siitä, että yksi kristitty tahtoo varoittaa häntä, ettei hän menis päätänsä myöten helvettiin. Hän suuttuu siitä hirmuisesti, ettei hän saa rauhassa mennä helvettiin.

Yksi surutoin ihminen on niin juopunut huoruuden viinasta, että hän makaa ja nukkuu palavan kosken niskassa. Ja jos joku hyvä ihminen herättää häntä ylös, niin hän suuttuu herättäjällensä ja sanoo: "Etkös anna minulle nukkuma rauhaa? Ja sinäpä olet oikea vihollinen, joka et anna ihmisille nukkuma rauhaa." Ja kuitenkin soimaavat he jälkeen kristityitä ja sanovat: "Miksis te annoitte minun rauhassa mennä helvettiin? Miksette huutaneet minulle, että minä olisin herännyt synnin unesta?"

Koska nyt Vapahtajan sanan jälkeen kaikki ovat tuomitut, jotka ei usko hänen päällensä, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka uskovat, ja vielä netkin, jotka tuntevat, kuinka tomppelit ja hitaat he ovat uskomaan, heidän pitäis rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka on uskon alkaja ja päättäjä, että hän auttais heidän epäuskoansa ja lainais heille armoansa uskomaan ensiksi, että kaikki uskottomat ovat tuomitut, ja toiseksi että kaikki uskovaiset ovat tuomion alta lunastetut sen suuren lunastuksen kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuule, sinä suuri ristinkantaja ja uskon sankari, epäileväisten ja heikkouskoisten rukous! Isä meidän jne.

Koska kaikki suruttomat ja armon varkaat luulevat saavansa puolustusta itselensä tämän päivän evankeliumista, ja kääntävät kaikki nämät sanat heränneille, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä tutkisteleman, kenelle nämät Vapahtajan sanat kuuluvat. Ensiksi: Onko Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta? Toiseksi: Onkos Vapahtaja kieltänyt pakanoita tuomitsemasta? Ylimmäinen tuomari antakoon armonsa, että kaikki väärät tuomarit kukistettaisiin tuomioistuimelta, ja kaikki oikeat tuomarit ylistettäisiin sen suuren ylimmäisen tuomarin edessä. Amen.

Ensiksi: Onkos Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta? On kyllä. Hän on kieltänyt tuomitsemasta, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä. Sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. He uskaltavat myös sanoa, koska he suuttuvat: "Mene helvettiin" ja "mene hiiteen!" Ja koska pakanat suovat oikein hyvää lähimmäisellensä, niin he sanovat: "Perkele vieköön ja paistakoon sinut!" Pakanat ovat aina tuominneet kristityitä kuolemaan ja maan pakolaisuuteen. He ovat tuominneet kristityitä poltettavaksi, vitsoilla pieksettäväksi, pedoilta revittäväksi, meren syvyyteen heitettäväksi. Ja koska pakanat ovat tuominneet kristityitä tapettavaksi, silloin luulit he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Nyt kieltää Vapahtaja opetuslapsiansa tuomitsemasta sillä lailla, kuin pakanat tuomitsevat, nimittäin vihassa ja pahasta sydäimestä uhata toiselle pahaa, eli väärän tuomion julistaa. Koska nimittäin pakanat tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, silloin he kirjoittavat väärän tuomion ja sanovat: "Hän on pilkannut Jumalata!" Kukas on enemmän vikoja nähnyt kristityn elämässä, kuin pakanat? Kukas on enemmän vihannut ja vainonnut kristityitä, kuin pakanat? Ja kukas näkee enemmän raiskoja kristittyin silmissä, kuin pakanat? Kristityt ovat pakanain silmissä väärät profeetat, villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta rietas on niin kääntänyt pakanain silmät nurin, että he luulevat kristittyin tuomitsevan, koska he varoit-

tavat tuomiosta. Koska nimittäin yksi kristitty sanoo pakanalle: "Älä mene helvettiin!" niin pakanan korvat kuulevat ainoastansa viimeiset sanat: "Mene helvettiin!" Ei pakana kuule ensimmäistä sanaa, joka kieltää menemästä. Ja koska pakanalla on riettaan naula korvassa, kuuluu kristityn kieltäminen, niin kuin hän olis käsenyt pakanan mennä helvettiin, vaikka hän on kieltänyt ja sanonut: "Älä mene helvettiin!"

Ei ole yksikään kristitty vielä vihassa ja kiukussa tuominnut pakanoita, mutta pakanat ovat aina tuominneet kristityitä. Juutalaiset suuttuivat niin hirmuisesti Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Ja vielä nytkin suuttuvat muutamat pakanat niin hirmuisesti kristityille, että he vapisevat ja tulevat mustaksi kasvoilta niin kuin tattaraiset. Ja muutamille tulevat pukin silmät, koska joku alkaa puhumaan kristillisyydestä. Mutta ei ne raukat tunne, että rietas ajaa heitä niin kuin ajo härkiä. Ja juuri silloin, kuin he ovat parhaillansa makkaroita tekemässä kristittyin verestä, sanovat he kristityille: "Älkää tuomitko," vaikka kristityt ei tee muuta kuin varoittavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja ijankaikkisuudesta, ja sanovat suruttomille: "Älä mene helvettiin!" Yhtähyvin luulevat nämät sokeat raukat, että kristityt tuomitsevat.

Ehkä nyt Jeesuksen opetuslapsilla on oikeus tuomita Vapahtajan sanain jälkeen: "Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa," ei kuitenkaan Jeesuksen opetuslapset tuomitse ketään helvettiin, niinkuin pakanat, jotka sanovat vihassa ja pahasta sydämestä: "Mene helvettiin!" Ja vaikka vielä Paavalin sanan jälkeen kristityillä on lupa tuomita, nimittäin: "Hengellinen ihminen tuomitsee kaikkia," ei kuitenkaan kristityt tuomitse ketään helvettiin, vaan enemmän he varoittavat ja manaavat suruttomia, ettei he menis helvettiin.

Yhtähyvin luulee yksi surutoin raukka, että kristityt käskivät hänen mennä helvettiin. Pakanat ne niin tuomitsevat, sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. Mutta ei kristityt ole vielä suoneet ketään menevän helvettiin, vaan kristityt ovat aina

huutaneet pakanoille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion, joka heitä odottaa, jos pakanat ei tee armon ajassa katumusta ja parannusta. He ovat huutaneet niin kuin Johannes kastaja: "Te kyykkäärmeen sikiät, kukas teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?" Ja ovat vielä kovemmin huutaneet, niin kuin Paavali sanoi yhdelle kristillisyyden viholliselle: "O! sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies, et sinä lakkaa vääntelemästä Herran oikeita teitä.

Katso, näin tuomitsee yksi kristitty pakanoita. Mutta käskikös Paavali sen pakanan mennä helvettiin, eli olisko Paavali suonut hänen menevän helvettiin, vaikka hän niin kovin nuhteli häntä? Ei suinkaan. Mutta pakanat, koska ne pääsevät tuomitsemaan kristityitä, niin he ensin valehtelevat kristittyin päälle, että ne ovat väärät profeetat ja villihenget. Sitte ne alkavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä nyrkillä ja sauvalla, haloilla ja seipäillä. Ja jos ne sillä konstilla ei jaksa hävittää kristityitä, niin he kantavat maaherralle Pontius Pilatukselle ja tämmäävät kristityitä lakiin, että he sillä lailla pääsisit imemään kristittyin verta.

Pakanoilla on nimittäin verikoiran luonto. Koska nimittäin yksi verikoira pääsee lakkimaan verta, silloin hän vaikeenee. Ja koska pakanat saavat lakkia kristittyin verta, silloin lakkaa tunto haukkumasta. Niinkuin se kuninkaallinen huora, joka oli Herodeksen linnassa, ei saanut tunnon rauhaa, ennenkuin Johanneksen pää kannettiin fatin päällä. Jos pakanoilla olis se valta, että he saattaisit sysätä kristityitä helvettiin, kyllä he sen mielellänsä tekisit. Mutta Jumalan kiitos, ei ole pakanoilla valtaa sielun ylitse, ja sentähden he freistaavat piinata kristityn ruumista, että he senkautta saisit omantunnon rauhaa.

Nyt on Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa, ettei heidän pidä tuomitseman, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen, vaan opetuslasten tuomio on hengellinen tuomio, koska he tuomitsevat kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. He tuomitsevat niinkuin Paavali sanoo, hengelliset asiat hengellisesti, ja heidän

tuomionsa on oikea tuomio. Ei se ole väärä tuomio niinkuin pakanain tuomio, joka aina on ollut väärä tuomio. Niinkuin juutalaiset ja Pilatus julistit yhden väärän tuomion Vapahtajalle, niin ovat myös pakanat aina julistaneet yhden väärän tuomion kristityille.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he myös kaikki asiat nurin: He kääntävät oikeuden vääräksi. He näkevät senkaltaisia vikoja kristittyin elämässä, joka on kristityn velvollisuus tehdä. Niinkuin esimerkiksi synnin tunnustus, lähimmäisen sovittaminen, hengellisten kirjain erottaminen ja puhuminen kristillisyydestä. Kaikki nämät asiat ovat pakanain mielestä yksi kauhistavainen synti. Niin myös, koska paloviina kutsutaan pirun paskaksi, joka pakanain mielestä on paras siunaus maan päällä. Eli jos joku panee pirun paskaa maahan, se on pakanain mielestä yksi kauhistavainen synti. Niin on maailman klasimestari laittanut semmoiset klasi silmät maailman orjille, että heidän pitää näkemän raiskan ja vielä tomunki kristityn silmissä, mutta malkaa omassa silmässä, sitä pakanat ei näe.

Toiseksi. Onkos Vapahtaja sanonut pakanoille: "Älkää tuomitko?" Ei ole Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa puhunut pakanoille tuomiosta mitään. Niin luulevat kuitenkin pakanat, ettei Vapahtaja ole heitä kieltänyt tuomitsemasta, tyhjä (=ainoastaan) kristityitä vain. Pakanoilla on siis lupa tuomita kristityitä, mutta kristityillä ei ole lupa tuomita pakanoita. Ilmanki pakanat tyytyvät siihen, koska he kuulevat, että pakanoilla on lupa tuomita kristityitä. Pilatuksella oli siis valta tuomita Jeesusta, mutta Jeesuksella ei ollut valta tuomita Pilatusta. Ilmanki nyt pakanat tyytyvät siihen.

Vapahtaja sanoi myös sille pakanalle Pilatukselle: "Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olis annettu ylhäältä." Ilmanki muille pakanoille myös on annettu valta ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä helvettiin. Niin luulevat pakanat, että heille on se valta annettu ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Mutta onkos kristityille annettu se valta, että he saavat tuomita pakanoita? Pakanat vastaavat: "Ei!" No, ilmanki nyt pakanat

tyytyvät siihen, että he saavat tuomita kristityitä. Ja nyt täytyy kristittyin olla vaiti, koska pakanat tuomitsevat heitä, sillä Vapahtaja on sanonut kristityille: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." Mutta ei hän ole sitä sanonut pakanoille, "älkää tuomitko", vaan hän on antanut niille luvan, että he saavat tuomita. Ja sen vallan ovat pakanat saaneet ylhäältä.

Niin tuomitkaat nyt kristityitä, pakanat, koska teillä on valta. Minkälaisen tuomion te nyt annatte meille? Ilmanki te annatte nyt meille semmoisen tuomion, että kaikkein kristittyin pitää menemän helvettiin. Mutta ei kristityt menekään helvettiin pakanain tuomion jälkeen. Mutta jos kristityt tuomitsevat pakanoita helvettiin, niin täytyy heidän mennä helvettiin, jos rietas ei varjele heitä oman tunnon vaivasta. Ja vaikka tämän maailman jumala on voimallinen varjelemaan muutampia pakanoita oman tunnon vaivasta, ei hän ole saattanut kaikkia varjella. Sen me nyt näemme ja tiedämme vakaan, ettei ole maailman jumala saattanut kaikkia varjella oman tunnon vaivasta.

Nyt saavat siis pakanat tuomita kristityitä. Mutta jos ette tahdo itse tuomita, niin käskekää juutalaisia, sillä se pakana Pilatus sanoi juutalaisille: "Ottakaat te ja tuomitkaat häntä teidän lakinne jälkeen." Ja kyllä juutalaiset mielellänsä tuomitsevat kristityitä, mutta heidän lakinsa on semmoinen pirtti laki, joka ei kelpaa enää ojennus nuoraksi hengellisissä asioissa. Senthden täytyy Pilatuksen ainaski tuomion langettaa kristittyin päälle. Kohta tuntoansa vastaan täytyy hänen tuomita, koska juutalaiset käyvät päälle. Juutalaisilla taas on semmoinen laki sapessa, ettei omantunnon laki tunnu ollenkaan. Ja niin täytyy sen vanhurskaan miehen hengen olla pakanain lain alle annettu.

Kristus ensin, ja hänen opetuslapsensa perässä, täytyvät mennä kuolemaan heidän uskonsa tähden. Ja niin muodoin ovat pakanat saaneet sen vallan ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Ja koska he ei jaksaa tuomita kristittyin sieluja helvettiin, niin täytyy heidän tuomita kristittyin ruumiin kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen. Katso, tällä tavalla ovat juutalaiset, pakanat ja paavi-

laiset tuominneet kristityitä. Ja kaikki he luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tapoit. Kaikilla kristittyin vainoojilla on ollut se usko, että heillä on ylhäältä lupa tuomita kristityitä. Ja tämä tuomio on kristittyin täytynt vastaan ottaa.

Mutta kukas antoi pakanoille sen vallan, että he saavat tuomita kristityitä kuolemaan, tuomita heitä sakkoon eli istumaan vedellä ja leivällä? Onkos Jumala antanut pakanoille sen oikeuden, että he saavat kristityitä sillä lailla tuomita? Minä luulen, että maailman Jumala on heille antanut semmoisen oikeuden. Pilatukselle oli annettu valta ylhäältä, että tuomita oikea tuomio, mutta rietas oli antanut hänelle sen vallan, että hän saapi väärin tuomita vastoin tuntoansa yhden viattoman ihmisen.

Ja se sama maailman jumala on antanut juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille sen vallan, että he saavat kristityitä tappa. Mutta kristityille on ylhäältä annettu valta tuomita hengellisesti, ja Jumala vahvistaa heidän tuomionsa, ja silloin pitää kaikki pakanain viha lankeeman heidän päällensä. Ja niinkuin juutalaiset ovat huutaneet: "Kristuksen veri tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle," niin on myös Kristuksen veri alkanut polttamaan heidän tuntoansa hirmuisesti. Ja niin on myös kristittyin veri tullut polttavaiseksi kaikkein juutalaisten, pakanain ja paavilaisten päälle, ja tulee aina hirmuisesti polttavaiseksi kaikille kristillisyyden vihamiehille. Sillä Jumala on kostanut hirmuisesti juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille kristittyin verta, ja kosta vielä tästedes. Mutta kristittyin pitää paistaman niinkuin aurinko, koska se suuri Herran päivä tulee, ja silloin saavat kaikki kristittyin vainoojat nähdä, ketä he pistäneet ovat! Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 41B
TAINA KOLMINAISUUDESTA 1859

4 SUNNUN-

Antakaat niin teille annetaan; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

Meidän Vapahtajamme on tämän päivän

evankeliumissa ynnä muitten opetusten ja neuvomisten kanssa puhunut näitä sanoja, jotka kuuluvat hengellisiin asioihin, koska niitä oikein ymmärretään.

Ensimmäinen opetus: Antakaat, niin teille annetaan, kuuluu myös maalliseen anteliaisuuteen, eli lähimmäisen auttamiseen, joka kyllä on itsestänsä tarpeellinen. Mutta kuin anteliaisuus ei kelpaa autuuden perustukseksi sentähden, että kristityillä on niin vähän rakkautta, ettei he saata rakkaudesta antaa, mutta tunnon vaatimisesta, niin on vanha ihminen vastahakoinen siihen auttamiseen erinomattain siitä syystä, ettei he sillä auttamisella tienaa mitään.

Kyllä vaivaisilla on usein semmoinen usko, että Jumala maksaa moneen tuhanteen kertaan takaisin, mitä heille annetaan. Vaikka tämän aikaiset suruttomat köyhät ovat tunnottomat ja kiittämättömät, ettei he tunne hyvää eikä pahaa. Ja niillä on kristillisyyden mitta peräsuolella. He mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa jälkeen. Ja se on hyvä kristitty, joka auttaa köyhiä. Eikä he kysy perään, jos on auttaja varoja, eli ei ole, vaan he tahtovat kohta väkisin ottaa, niinkuin heillä olis oikeus saada. Sentähden on raskas semmoisille antaa, jotka ei tyydy koskaan, vaan jota enemmän he saavat, sen enemmän he tahtovat. Sentähden semmoiset tarvitsevaiset ei taida todistaa, että kristityt ovat uskon hedelmiä osoittaneet.

Mutta kristityt auttavat kuitenkin varojansa myöten, vaikka suruttomat vaivaiset ei sano enää niinkuin ennen suruttomuuden aikana: "Kosta, Jumala, suuri kiitos, Jumala maksakoon tuhanteen kertaan takaisin." Kristityt Lutheruksen valtakunnassa ei saata uskoa, että Jumala sentähden ottaa ja korjaa heitä ijankaikkisiin majoihin, että he ovat vaivaisia auttaneet. Mutta paavilaiset kyllä paljon rakentavat autuuttansa sen päälle, että he ovat vaivaisia auttaneet. Niinkuin myös suruttomat täällä rakentavat autuutensa sen päälle, että he ovat köyhiä auttaneet. Sillä semmoiset sanovat usein kristityille: "Enemmän minä olen köyhiä auttanut kuin sinä."

Toinen sana: Anteeksi antakaat niin teille anteeksi annetaan. Se kuuluu totisesti oikeaan kristillisyyteen; sillä suruttomat ei saata sydäimestä anteeksi

antaa, vaikka he sanovat: "Minä olen jo aikaa anteeksi antanut." Oikeat kristityt saattavat sydämestä anteeksi antaa, ja sentähden on heille luvattu anteeksi saaminen, koska he katuvaisella ja uskovaisella sydämellä konttaavat armoistuimen eteen. Niille, jotka sydämestä anteeksi antavat ihmisille heidän rikoksiansa, niille on luvattu anteeksi saaminen. Jos vielä ihmiset ei anna anteeksi, mutta Jumala kuitenkin antaa katuvaisille anteeksi heidän rikoksiansa, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilemaan, anomaan ja kerjäämään armoa häneltä.

Mutta jos omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaisille, että Jumala ei anna heille synnit anteeksi, koska he tekevät syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Jos, sanon minä, katuvaiset uskovat, mitä omavanhurskaus heille saarnaa, niin he jäävät ilman armotta ja ilman autuudetta.

Uskokaat nyt, te katuvaiset ja epäileväiset sielut, että Jumala antaa anteeksi teidän syntinne ja rikoksenne. Ei teillä kuitenkaan ole muualle turvaa, kuin sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan tykö, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota hän ei ole antanut ulos juosta teidän sieluinne lunastukseksi. Kuule o! sinä suuri anteeksi antaja, ja ijankaikkinen armahtaja, katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 6: 36 - 72

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdatuksesta tahdomme Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katuvaisille eteenpanna nämät Jeesuksen sanat: "Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan," jos he saattaisit näitä sanoja sovittaa itse päällensä ja uskovaisella sydämellä omistaa.

Ensimmäinen tutkistelemus: "Kuinka monta kertaa pitää yhden kristityn anteeksi antaman veljellensä? Pietari kysyi kerran: "Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, koska minä annan seitsemän kertaa anteeksi?" Pietarilla oli silloin semmoiset koettelemukset, ettei ihminen jaksa aina antaa anteeksi. Mutta se oli luonnollisen ihmisen koettelemus. Jos ihminen koette-

lee luontoansa, niin tuntee hän kyllä, ettei hän jaksakaan antaa anteeksi. Mutta Vapahtaja sanoi Pietarille, ettei siinä vielä kyllä ole, että ihminen antaa seitsemän kertaa anteeksi veljellensä, mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän pitää hänen antaman anteeksi.

Tämä oli yksi kova vastaus, ei ainoastansa Pietarille, vaan se on annettu kaikille kristityille. Ja koetelkoon nyt kristityt itseänsä, jos he luulevat, että he jaksavat niin monta kertaa antaa anteeksi veljellensä. Ensiksi on tämä koettelemus, jos kristityt jaksavat sen uskoa kristityksi, joka niin monta kertaa rikkoo heitä vastaan. Sillä tämä sana "veljelle", merkitsee uskon veli, niin kuin Pietari sen ymmärsi, että ne on uskon veljet, jotka ovat Aabrahamin siemenestä syntyneet, ja joilla on samankaltainen usko.

Pietari oli kirjanoppineitten raamatun selityksiä kuullut, ja niistä hän oli ottanut sen kysymyksen: "Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, että minä annan seitsemän kertaa anteeksi: nimittäin veljelle?" Kirjan oppineilla oli nimittäin se usko, ettei kristityn tarvitse pakanoille anteeksi antaa. Mutta kuin nyt Pietarille annettiin semmoinen vastaus, että seitsemän kymmentä kertaa seitsemän pitää hänen anteeksi antaman veljellensä, silloin sai Pietari semmoisen kolhauksen, että järkikin varmahti [=säpsähti]. Ja nyt pannaan tämä koettelemus kristityille: jos he luulevat jaksavansa uskoa, että semmoinen on kristitty, joka niin monta kertaa tekee heille pahaa. Ja toiseksi, jos he luulevat saattavansa niin monta kertaa anteeksi antaa.

Minä ajattelen, että siihen tarvitaan totisesti semmoinen usko, että vanha aatami joka päivä ristiinnaulitaan ja kuoletetaan, muutoin ei taida yksikään niin kärsivällinen olla. Nyt saavat siis kristityt jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta ruveta kuolettamaan vanhaa aatamia, että he jaksaisit niin paljon anteeksi antaa veljellensä, kuin Jumala jaksaa heille anteeksi antaa ja kantaa heidän syntejäänsä. Sillä kristityt täytyvät itse koetella, että he rikkovat kyllä Jumalata vastaan 77 kertaa päivässä. Jos kristityt oikein tuntevat itsensä, niin täytyy heidän tunnustaa, että he

rikkovat niin monta kertaa päivässä Jumalata vastaan, kuin nyt sanottu on.

Toinen tutkistelemus: Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan. Jos on kristityillä työläs antaa niille anteeksi, jotka aina tekevät vasiten pahaa, mahtavat he siitä arvata, kuinka paljoa enemmän Jumala saapi kärsiä kristittyin heikkoutta. ja pitää hänenki jaksaman anteeksi antaa, mitä kristityt rikkovat häntä vastaan ajatuksilla, himoilla ja haluilla, ei ainoastansa seitsemän kertaa, mutta seitsemän kymmentä seitsemän kertaa päivässä. Jos valvovaiset kristityt ei tee ehdollisia syntejä, mutta kyllä heilläkin on niin paljon heikkouden syntiä, että jos kristityitä tuomittaisiin ansion jälkeen, niin ei tulis yksikään kristitty sielu autuaaksi.

Mutta Jumalan täytyy kärsiä kristittyin heikkoutta ja anteeksi antaa niin usein kuin he anovat, pyytävät ja rukoilevat häntä, vaikka päällekantaja seisoo myötäänsä Jumalan istuimen edessä ja kantaa kristittyin päälle, että he tekevät syntiä ennättämisen kautta, ja soimaa taivaallista vanhinta lastensa tähden sanoen: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Mutta mitäs hän saattaa siihen tehdä, koska hän itse on antanut henkensä heidän edestänsä ja hikoillut verta heidän edestänsä, ja kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan heidän edestänsä. Ei hän saata muuta sanoa päälle kantajalle, kuin mitä hän on sanonut heti syntiinlankeemuksen jälkeen, että vaimon siemen on musertanut käärmeen pään.

Kyllä tosin Jumalan lapset ovat huorat ja varkaat, he ovat murhaajat. Mutta senkaltaisten huorain, ja varkaitten, ja murhaajain tähden on Jumalan poika kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan. Ei hän ole hurskaita tullut vapahtamaan, mutta syntisiä. Niin kauan kuin katuvaiset huorat ja katuvaiset varkaat ottavat Jumalan pojan edesvastaajaksi Isän tykönä, niin kauan päällekantaja ei saata nuhdella Isää, vaikka päällekantaja kuinka kantais heidän päällensä, mutta niin pian kuin katuvaiset rupeavat itse vastaamaan, silloin ovat he hukassa.

Koska päällekantaja maalaa katuvaisille järjen kautta, että Jumalan poika ei saata vastata heidän edestänsä, mutta että ihmisen pitää itse vastaaman: silloin on

vihollinen voittanut päämaalinsa. Koska hän kääntää heidän silmänsä niinkuin maailmaan käsin, osoittain heille kaiken maailman kunnian, silloin on päälle kantaja voittanut tarkoituksensa. Silloin saarnaa hän uskovaisille järjen kautta: "Sinä et tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit. Katso paremmin maailman päälle, niin sinä saat tunnon rauhan. Ensin panee hän nuorille keveämielisyyden, jonka kautta murhe loppuu, nimittäin se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Sitte tulee koreus ja maailman mielisyys luvalliseksi, ja viimein tulee huoruus luvalliseksi.

Koska he tällä lailla ovat saattaneet Jumalan hengen murheelliseksi, niin hän pakenee pois. ja viimein tulevat he seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin he olit suruttomuudessa. Siitä me näemme, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka vielä kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa, saavat sen vakuutuksen, että Jumala antaa anteeksi ne heikkouden synnit, joita he tekevät ajatuksilla, himoilla ja haluilla, jos he jaksavat niin paljon uskoa, että he voittavat kiusauksia.

Niin kauan kuin vihollinen kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat, eli niin kauan kuin he pysyvät itsensä tuntemisessa, niin kauan kuin synti synniksi tulee, niin kauan tuntevat katuvaiset ja uskovaiset, ettei he jaksaa itse vastata, mutta niin pian kuin synnin tunto loppuu, saavat he semmoisen voiman riettaalta, että he jaksavat itse vastata.

Mutta rukoilkaat nyt, matkustavaiset ijankaikkisuuteen, että Herra suuresta armostansa antais teille anteeksi, mitä te joka päivä rikotte häntä vastaan. Ja muistakaat, ettei ole teidän sotimisenne aika enää pitkä! Niille se on pitkä, jotka ei vaella silloin, koska valkeus on. Mutta niillä ei ole pitkä matka, jotka päivän aikana vaeltavat ja kilvoittelevat kaikkein petoin kanssa, jotka tulevat tien päällä vastaan, matkustavaisia peljättämään ja kiusaamaan.

Jumalan poika on luvannut olla katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja, jotka ei jaksaa itse vastata. Olettekos nyt ottaneet häntä edesvastaajaksi?

Olettekos kantaneet lahjoja tuomarille? Te tiedätte, että päällekantaja on hirvuisen kantamaan teidän päällemme, te katuvaiset ja uskovaiset. Mutta olkaat hyvässä turvassa, ylimmäinen tuomari ottaa lahjoja ja kääntää oikeuden niin, että huorat, ja varkaat, ja murhaajat pääsevät vapaaksi. Ja se hyvä edesvastaaja Isän tykönä, joka on ottanut asian päällensä, tukkii päällekantajan suun kiinni, koska itse asiamiehet ovat niin tyhmät, ettei he saata vastata mitään.

Kantakaat lahjoja tuomarille, te tyhmät asiamiehet ja rukoilkaat sitä suurta edesvastaajata, ettei hän väsyis ajamasta teidän asiaanne, niin kauan kuin tuomio päätetään. Kuka tiesi pian tulee päätös. Pian lankee tuomio. Pian pääsette rauhaan ja iloon, koska päällekantaja heitetään ulos. Ja silloin saavat kaikki asiamiehet kiittää edesvastaajata ijankaikkisesti, joka heitä on vapahtanut ja päästänyt kaikesta edesvastauksesta, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 42

5 SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA

Taivaan valtakunta on verkon vertainen, joka heitettiin mereen ja kaikenlaisia kokosi. Koska se täyteen tuli, vedit he sen rannalle, ja istuit ja eroitit hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heitit pois. Matt. 13

Meidän Vapahtajamme, joka parhaiten tiesi kristillisyyden vaikutuksia ja tuntomerkkiä, on ottanut vertauksen kaupasta, pellostasta, viinapuusta, hääpidoista, pimeydestä, valkeudesta, rahoista, lampaista, taikinasta ja kaikenlaisista rakennusaineista, joita ihmiset hyvin tuntevat.

Nämät vertaukset vaikuttavat niin paljon, ettei suruttomat ymmärrä paljon mitään hänen saarnoistansa, jonka tähden opetuslapset välistä soimaisit häntä, ja kysyit häneltä, minkätähden hän puhui kansalle vertauksilla, eikä saarnannut suoraan Jumalan totuutta, että kaikki olisit ymmärtäneet hänen saarjojansa. Mutta hän sanoi myös opetuslapsillensa

syyn, minkätähden hän saarnais vertauksilla. Syy oli se, ettei surutoin kansa olis ymmärtänyt mitään kristillisyyden vaikutuksista eli taivaan valtakunnan salaisuuksista, jos hän kuinka olis selittänyt heille kristillisyyden laatua.

Mutta opetuslapsille oli annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet. Sentähden hän selitti heille muutamat paikat, jotka olit vielä salatut heiltä. Sillä yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, saattavat kyllä tuta kristillisyyden vaikutuksia sydämessä, vaikka ymmärrys ei ole oikein selinnyt.

Mitä nyt tähän vertaukseen tulee, joka on otettu kalan pyydöstä, niin tulee meidän muistuttaa teitä, että tämä verkko, josta Vapahtaja puhuu Matteuksen 13. luvussa on jo aikaa heitetty mereen ja vedetään aina rantaan. Mutta ne kalat, joita kalamiehet sillä verkolla pyytävät, ovat ensin arat, niinkuin saivokalat, jotka välistä maikkuvat nuotan sisällä, mutta löytävät aina jonkun kuopan pohjassa, johonka he lymyävät, koska nuotta eli verkko vedetään rantaan. Emme saata niin valittaa kuin Pietari, että me olemme koko yön työtä tehneet, emmekä mitään saaneet.

Se olis yksi suuri tyytymättömyys ja kiittämättömyys, jos me rupeaisimme valittamaan, ettei ole mitään saatu. Vaikka emme ole saaneet niitä suuria kaloja, jotka aina menevät siihen pohjattomaan kuoppaan, joka on pohjassa, niin saatamme kuitenkin iloita sen kalansaaliin tähden, joka on saatu. Ne pienet kalat ovat myös hyvät kalat, vaikka muutamat kalamiehet ei ole oikein tyytyväiset, koska heidän pitää niin paljon vaivaa näkemän niitten pienten kalain korjaamisessa. Niissä on suuri vaiva, mutta ei ne tarvitsekaan niin paljon suoloja kuin ne isot ja lihavat kalat, jotka ei paljon tunne suoloja. Me toivomme, että ne pienet kultakalaiset ja sirkkaiset, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, pitää vedettämän rantaan ja pantaman astioihin siihen päivään asti, jona nuotan isäntä eroittaa ne mädänneet kalat elävistä kaloista.

Mutta mädänneet kalat, jotka ovat keran tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, ovat kelvottomat, sillä ei he tunne suoloja. Mitäs kalamiehet tekevät mädänneillä kaloilla, jotka eivät tunne

suoloja. Niitä mädänneitä kaloja viskaavat kalamiehet järveen madoille ja rautakiiskille ruoaksi. Valitettavasti on paljon mädänneitä kaloja tullut nuotalla, emmekä tiedä, kenenkä syy se on, että he ovat mädänneet, mutta sen me tiedämme, ettei mädänneet kalat tule kelvollisiksi, vaikka kuinka suolattaisiin. Tässä on muutampia mädänneitä kaloja, jotka viskataan isännältä ja kalamiehiltä järveen madoille ja rautakiiskille ruoaksi.

Vieläpä ne isot kalat, joita saivokaloiksi kutsutaan, jotka ei kärsi minkäänlaista ääntä, ei ne kärsi, että kalamiehet puhuvat. Nämät saivokalot maikkuvat usein nuotan sisällä. Mutta koska nuotta tulee rantaan, ei ole mitään sisällä, mutta ainoastans sammalet ja rapakko. Ne kutsutaan saivokaloiksi sentähden, että he vanhain ihmisten muistelusten jälkeen ovat saivossa, se on: maanalaisessa pohjattomassa järvessä, ja sinne pakenevat saivokalot joka kerta kuin ollaan heitä pyytämässä. Joka semmoisia kaloja pyytää, se pitää oleman noita. Mutta kuka nyt rupeaa niitten tähden noitumaan? Menkööt saivokalot siihen pohjattomaan järveen koskei he tahdo pysyä Pyhän Hengen nuotassa.

Me tahdomme olla tyytyväiset, koska met olemme saaneet niin paljon pieniä kaloja kuin astioihin mahtuu. Ei olekaan enää niin paljon suoloja, että liikenee suolata niitä mädänneitä kaloja. Sentähden viskatkaa mädänneet kalat siihen pohjattomaan järveen madoille ja rautakiiskille, jotka kaluavat heidän luitansa. Muutamat kalamiehet ovat semmoiset, ettei he ymmärrä, kuinka heidän pitää kaloja pyytämän. He heittävät verkkonsa, ei oikealle, vaan vasemmalle puolelle venettä. He saavat tehdä työtä koko yön, eivätkä saa mitään. Muutamat kalamiehet heittävät verkkonsa mereen ja saavat aivan liiskoja, rökkäitä, ja sammakoita. Ne pyytävät epäilemättä kalaa semmoisissa rapakkolantoissa, kussa sammakon pojat sikiävät. Muutamat kalamiehet seisovat itse rapakossa kainaloon asti ja tarpovat siellä. Mitä parempaa kalaa semmoisten pitää odottaman kuin mitä he saavat, nimittäin rökkäitä, liiskoja ja sammakoita.

Meidän täytyy nyt viimein mainita, että se verkko, joka heitetään mereen, on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin

grouvista nuottalangasta ja parhaasta hampusta tehty. Se verkko ei mene leikin rikki, se ottaa pian suomun kalasta. Ja se kala, joka on kerran oikein tarttunut Pyhän Hengen verkkoon, ei pääse leikin pois, paitsi muutampia haukia, jotka nielevät sirkkoja. Ne kiskovat itsensä irti verkosta ja menevät tiehensä. Ei kalat mene verkkoon, ennenkuin nuotta tulee soukemmaksi. Ensin koska verkko heitetään mereen, ovat kaikenlaiset kalat nuotan sisällä, suuret ja pienet: hauki, lohi, ahven, madet ja muut senkaltaiset.

Mutta jota soukemmaksi nuotta tulee, sen suurempi hoppu tulee muutamille ulos pakkaamaan. Muutamat menevät yli ja maikkuvat ulkoisella puolella nuottaa pilkataksensa kalamiehiä. Muutamat rännäävät verkkoa kohti ja tarttuvat siihen. Muutamat kiskovat verkkoa ja repivät sen. Muutamat painuvat mutaan ja antavat nuotan mennä niskan ylitse. Muutamat pikku kalaiset tulevat nuotan kanssa rantaan. Näettekö nyt, mitä se merkitsee, koska Vapahtaja sanoo: Taivaan valtakunta on verkon vertainen, joka oli heitetty mereen ja kaikenlaisia kokosi, ja koska se täyteen tuli, vedit he sen rannalle ja istuit ja eroitit hyvät astioihinsa, mutta mädänneet heitit he pois.

Tämä verkko on heitetty mereen ennen jo. Mutta silloin koska se verkko heitettiin ensimmäisen kerran mereen, olit kalat niin ylpeät, ettei he tahtoneet olleenkaan pysyä nuotan sisällä. He menit yli nuotan, suuret ja pienet, ja rupeisit maikkumaan ulkoisella puolella nuottaa ja näytit pyrstönsä kalamiehille. Mutta nyt me kumarramme polviamme Herran Jeesuksen nimeen, niinkuin Pietari, sen suuren kalansaaliin tähden, joka on tullut. Ei meidän viisautemme kautta, vaan Herran voiman kautta, joka on niitä kaloja koonnut Pyhän Hengen verkkoon ja antanut heidän tarttua. Ja niinkuin meidän toivomme on, että nämät kalat tulevat rantaan, tulevat astioihin pantaviksi, tulevat tallelle pantuksi siihen päivään asti, jona Herra Jeesus heitä tarvitsee.

Pysykäätsiis nuotan sisällä, te pienet sirkkaiset ja kultakalaiset, selkäviiluiset, valkeat ja punaiset, hauvilta haavoitetut, pysykäätsiis nuotan sisällä, ettei hauki pääsis teitä nielemään. Mädänneet kalat, rökkäätsi, liiskot, ja sammakon pojat, heitetään pois

rautakiiskille ruoaksi. – Mutta sen suuren kalansaaliin tähden, joka nyt on saatu, pitää meidän kiittämän ja ylistämän Herraa ja aina rukoileman, että suuri kalanpaljous suljettaisiin nuotan sisälle. Kuule, armias Vapahtaja, kaikkien niitten huokaus, jotka tekevät työtä koko yön siihen asti, että aamurusko koittaa. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 5: 1

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, kuinka opetuslapsille tuli hämmästys sen suuren kalan paljouden tähden. Pietarille tuli myös sen kautta synnin tunto, koska hän lankeis Vapahtajan jalkain juureen ja sanoi: "Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen." Hän tunsi itsensä mahdottomaksi olemaan Luojan vieressä. Emme nyt saata selittää, kuinka syvä tämä Pietarin synnintunto oli. Mutta me otamme Vapahtajan sanoista tutkintoainetta, koska hän sanoi Pietarille: "Älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä." Tutkistelemme siis Jumalan armon kautta: Kuinka Pietari pyytää ihmisiä. Ensiksi: Minkäkaltaisilla verkoilla hän pyytää. Toiseksi: Minkäkaltaisia kaloja hän saapi.

Me tiedämme, että Vapahtajan sana on tullut täytetyksi, sillä Pietari on saanut paljon ihmisiä. Me huonot ja tyhmät kalamiehet emme ole mahdolliset saamaan mitään. Mutta jos Herra Jeesus suuresta armostansa antais meidän saada muutampia sirkkoja, niin me olisimme tyytyväiset, sillä emme ole saattaneet kiittää senkään edestä, mitä on saatu.

Ensiksi. Minkäkaltaisilla verkoilla Pietari pyytää ihmisiä? Se on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin lujasta hampusta tehty. Ei ole tämä Pyhän Hengen verkko niin hienosta langasta tehty, kuin saatanan verkko, joka on niin fiini kuin hämähäkin verkko, ettei ihminen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkko on hyvin grouvista langasta tehty. Se pusertaa kovin niitten kalain sydäntä, jotka siihen ovat tarttuneet. Niinkuin te tiedätte, on kalan sydän kidan alla. Niin nousee myös niitten ihmisten sydän leuvan alle, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon. Kala tuntee hyvin, koska hän on Pyhän Hengen verkkoon tarttunut, mutta joka on saatanan verkkoon tarttunut, se

ei tiedä, että hän on niissä verkoissa kiinni. Ne saavat uida vapaan tahtonsa jälkeen lihallisissa himoissa ja huvituksissa. Ei se verkko koskaan näy, sillä se on niin fiini, ettei kala sitä näe eikä tunne, ennenkuin hänet vedetään siihen pohjattomaan kuoppaan, joka on järven pohjassa.

Välistä lähtee itse vanha vaari tuohustamaan lohta, joka on nuotan sisällä. Hän noutaa ensin valkean helvetistä, jolla hän sytyttää niitä kuivia puita ja vanhoja tervaksia, joita hän on maailman juurakoista koonnut. Ja koska riettaan hengen tuohusvalkea tulee äkkiä kalain päälle, jotka ovat harjaintuneet uimaan pimeydessä, niin tulevat kalat niin sokeaksi, ettei he ymmärrä paeta. Ja silloin pistää rietas äijä yhden sokean kalan toisen perästä, ja panee niitä kattilaan eli myös hiilusten päälle paistumaan.

Vihollinen on vanha pyytömies, ja hänellä on myös apulaisia, jotka pyytävät hänen kanssansa. Vaikka riettaan apulaiset ei saa yhtään osaa saaliista, koska kalansaalis pitää jaettaman, vaan hän pitää yksin kaikki. Mutta se tulee siitä, ettei ole vihollisen apulaisilla suolaa. Jos niillä kalamiehillä olis suoloja, voisit hekin saada muutaman osan kalansaaliista. Muttei niillä raukoilla ole suoloja. Sentähden mätänevät kaikki ne kalat, jotka tarttuvat niihin verkkoihin, joita tyhvät kalanpyytäjät ovat kutoneet silkkilangoista.

He luulevat, että paremmin kalat tarttuvat, jota pehmeämpi lanka on, josta verkko on kudottu. Mutta siinä ne tulevat kovin petetyksi, sillä kuolema katkaisee ne langat, joista se verkko on tehty, jolla armon varkaat pyytävät kaloja. Ja silloin ottaa vihollinen kaikki heidän saaliinsa, ja tyhjä suljut, suolet ja suomut jättää hän kalamiehille. Mutta se verkko, jolla Pietari pyysi ihmisten sieluja taivaan valtakuntaan, ei suinkaan ollut silkkilangoista tehty, eikä pumpuli villoista kehrätty, vaan se on juuri vahvasta hampusta ja paikoin rautalangasta kudottu, ja hyvin raskas vetää, niin että jos Pietarilla ei olis niin suurta hengen voimaa ja väkevyyttä ollut, olis hän vissimmästi väsynyt vetämästä Pyhän Hengen nuotta. Niinkuin me olemme vasta nähneet semmoisen kalamiehen, joka aikoo heittää pois pyytämästä, koska nuotta

tulee vähän raskaammaksi vetää. Ja se on arvattava, että jota enemmän kaloja on nuotassa, sen raskaammaksi tulee nuotan vetäminen.

Mutta ei se auta. Joka tahtoo kaloja saada rantaan, hänen täytyy vetää niin paljon, kuin Herra on hänelle voimaa antanut. Ja jos sittekin voimaa puuttuu, täytyy hänen tehdä niinkuin Pietari, josta on muisteltu, että hän viittoi toisille kumppaneillensa, tulemaan hänelle avuksi. Mutta laiska ja voimaton kalanpyytäjä heittää vetämästä, koska nuotta tulee raskaaksi.

Ensiksi on Pyhän Hengen nuotta kymmenen kertaa raskaampi vetää, kuin armonvarkaan nuotta, joka on silkkilangoista tehty. Toiseksi saapi Pietari toisinansa tehdä työtä kaiken yön, eikä saa mitään. Ja koska hän viimein heittää verkkonsa apajalle Jeesuksen käskyn jälkeen, silloin tulee kyllä kaloja, mutta nuotta tulee myös silloin raskaaksi vetää, ja Pietarin täytyy viitata toisille kumppaneille tulemaan hänelle avuksi, koska oma vene rupeaa vajoamaan.

Mutta laiska kalanpyytäjä heittää vetämästä, koska hän tuntee nuotan tulevan raskaaksi. Kehtaiskopa semmoinen korjatakaan niitä pieniä kaloja, joka ei viitti vetää nuottaansa rantaan eli veneeseen. Ja mistäpä semmoisella kalanpyytäjällä olis niin paljon suoloja, että hän saattais niitä varjella mätänemästä, sillä ei suinkaan kalat ilman suolatta pysy terveinä, vaikka tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, että opetuslapset jätit kaikki kalat ja seurasit Kristusta.

Mutta ei suinkaan ne kalat sentähden mädänneet siihen, vaan ilmanki opetuslasten omaiset korjaisit kalat. Kuka tiesi, kuinka maailmassa aina tapahtuu. Kuka tiesi minun täytyy myös seurata Kristusta ja jättää kaikki kalat muille korjattaviksi, jotka Jeesuksen voiman kautta ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon.

Enpä paljon raskis jättää niitä kauniita kaloja, mutta jos käsky tulee ylhäältä, että minun pitää seuraaman Kristusta, niinkuin Pietari seurais häntä ylimmäisten pappein kartanoon, niin rukoilkaat minun edestäni, etten minä tekis niinkuin Pietari silloin teki, koska hän kielsi olevansa Jeesuksen opetus-

lapsi, vaan paremmin tekisin, niinkuin Pietari lankeemisensa jälkeen, koska Vapahtaja sanoi: "Seuraa minua!" Ja Jumalan avulla minä seuraan.

Toiseksi. Minkäkaltaisia kaloja Pietari saapi? Jokainen kalanpyytäjä tahtois mielellänsä niitä isompia kaloja saada, mutta me näemme kaikista asian haaroista, että isoimmat kalat ovat niin arat, ettei ne pysy nuotassa. Vihollinen on niitä isoimpia kaloja onkinut ja riettaan tuohusvalkea on tehnyt heitä sokeiksi. Maailman viisauden syvyydessä he uivat, ettei Pyhän Hengen verkko liinaakaan niissä paikoissa, kussa ne isot kalat uivat lihallisen viisauden syvyydessä. Siis harvat niistä isoimmista kaloista seuraavat nuottaa. Juuri ihmeeksi tarttuu joku iso kala Pyhän Hengen verkkoon.

Paavali kirjoittaa, ettei moni maailman viisaista ole kutsuttu, eikä moni korkeasta säädystä. Ne olit jo silloin kaukana kristillisyydestä. Ja sama luonto näkyy vielä nytkin olevan maailman herroilla, että he katsovat kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ilmanki rietas on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että he pakenevat loisteen syrjältä, niinkuin isoin kalain tapa on. Niin muodoin täytyy sekä Pietari että muut kalamiehet olla tyytyväiset, jos he saavat muutampia sirkkoja ja selkä viiluisia. Niitä pieniä kultakalaisia, valkeita ja punaisia, jotka uiskentelevat rannan viertä ja hakevat siellä ruokaa, saadaan välistä, koska verkko heitetään mereen. Isot kalat ovat syvyydessä kaukana rannasta, kaukana ijankaikkisuuden ihanasta rannasta. He uivat siellä maailman viisauden syvyydessä, kussa se suuri valaskala asuu, joka nieli profeetta Joonan, koska hän ei tahtonut profeetan virkaa toimittaa, ei tahtonut mennä pakanoita neuvomaan ja Jumalan tuomioista heitä varoittamaan.

Sama valaskala nielee vielä muitakin isompia kaloja, jotka ei tahdo totella sitä taivaallista käskyä. Ja vaikka valaskalan häätyi oksentaa ulos Joonan, koska Joonan huusi valaskalan vatsassa Jumalan tykö, ei tarvitse muut isot kalat sentähden toivoa, että se suuri maailman valaskala oksentaa heitä ulos suustansa, sillä ei he huuda, niin kuin Joonan, Jumalan tykö, vaan he kokevat järjellänsä tehdä reijän valaskalan vatsaan ja siitä

reijästä he luulevat pääsevänsä ulos. Mutta ei ole keinoa mihinkään valaskalan vatsasta.

Hauki välistä tulee rantaan, mutta ei hän sentähden pysy nuotassa, vaan nielee vielä sirkkoja, vaikka hän itse on nuotassa. Ja viimein, koska nuotta tulee ahtaammaksi, menee hauki läpi nuotan ja repii verkon. Ei ole siis paljon toivoa, että Pietari eli joku muu kalanpyytäjä sais isompia kaloja Pyhän Hengen verkolla, sillä ne isot kalat ovat ylön kaukana rannasta. He ovat pohjattoman meren syvyydessä, kussa Pyhän Hengen verkko ei liinaa ollenkaan.

Parempi on, että Pietari pyytää niitä pienempiä kaloja, jotka pysyvät nuotassa ja tulevat rantaan. Pietari sai monta tuhatta sielua yhtenä päivänä, koska hän rupeis Pyhän Hengen verkolla niitä pyytämään. Ja vaikka me emme saa niin paljon yhtä haavaa, pitäisi meidän kuitenkin kiittämän Jumalaa sen vähän saaliin edestä, kuin on saatu. Jos ne pienet kalat pysyisit nuotassa siihen asti, kuin se tulee rantaan vedetyksi, niin tulisit muutamat astiat täytetyiksi. Olis siinä kaloja siksi kuin meillä on suoloja. Ne isot, lihavat kalat ei tunne suoloja, mutta ne pienet sirkkaiset ja kultakalaiset ei tarvitse niin paljon suoloja, ennenkuin he tulevat hyväksi.

Vieläpä ne kalamiehet, jotka pyytävät kaloja rapakkolantossa, nepä taitavat saada rökkäitä, liiskoja ja sammakoita. Itse ovat semmoiset kalamiehet vajonneet rapakkoon kainaloon asti, ja siellä he tarpovat. Jumala armahtakoon niitäkin raukkoja, jotka siinä tarpovat! Jospa he ensin pääsisit ylös rapakkolantosta ja heittäisit verkkonsa mereen, voisit he jonkun kalaisen saada. Mutta niinkauan kuin he seisovat rapakkolantossa ja pyytävät siellä kalaa, ei he saa muuta kuin liiskoja ja sammakoita.

Sanotaan, että muutamissa paikoin syödään sammakoita ja suolataan astioihin. Mutta minä tiedän ja olen vakuutettu siitä, ettei sammakot ja liiskot kelpaa ollenkaan sille nuotan isännälle, jolla Pyhän Hengen verkko on, vaan hän tahtoo otollisia kaloja, jotka ovat ensin korjatut ja elämän vedellä virutetut ja totuuden suolalla kohtuullisesti suolatut, että he pysyisit terveinä siihen asti, kuin nuotan isäntä heitä tar-

vitsee. Me tiedämme isoin kalain tarvitsevan paljon suoloja, ennenkuin he tulevat kelpaavaisiksi. Mutta pienet kalat ei tarvitse niin paljon suolaa kuin ne isot kalat.

Pysykää Pyhän Hengen nuotassa, te pienet kalaiset! Älkää menkö kauas rannasta, te pikku sirkkaiset! Älkää pakatko ulommaksi syvyyteen, te kultakalaiset! Siellä on hauki, jolla on iso kita. Siellä on lohikäärme, jolla on terävät hampaat. Siellä on valaskala, joka nielee tuhansia suuria ja pieniä kaloja yhtä haavaa. Pysykää rannempana, te valkeat ja punaiset kalaiset, että koska Pyhän Hengen nuotta vedetään, te tulisitte sen kanssa rantaan, jos te olisitte kelvolliset, että kalamiehet saattaisit panna teitä astioihin ja kohtuullisesti suolattuina kelpaisitte nuotan isännälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Meidän toivomme on, että kuin Pietari ja Johannes heittäivät verkkonsa oikealle puolella venettä, pitää tuleman suuri kalan saalis Jeesuksen armon ja siunauksen kautta, joka nyt seisoo rannalla ja odottaa. Ijankaikkisuuden rannalla hän odottaa väsyneitä kalamiehiä! Amen.

1 Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto /

2 Jäljennös / Laestadiana 8 / Oulun maakunta-arkisto /

N:o 43

6

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1859

Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enempi kuin kirjan oppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

Nämät Vapahtajan sanat löytyvät tämän päivän evankeliumissa. Net ovat kovat ja sangen merkilliset sanat, ja net sanat ovat puhutut Jeesuksen opetuslapsille ja kuuluvat niin muodoin kristityille. Ja minä luulen, että kristittyin pitäisi tuntea niiden sanain painon. Koska kristityt tuntevat niin paljon vääryyttä itse tykönäns, niin täytyy heidän omistaa Kristuksen vanhurskautta ja uskoa, että heidän vääryytensä luetaan vanhurskaudeksi, koska Kristus on maksanut heidän vääryytensä.

Mutta koska nyt kristityillä ei ole oma vanhurskaus vaan Kristuksen vanhurskaus,

joka heidän täytyy lukea omaksensa, se on sanoaksemme näin: koska kristityt tuntevat, että heidän vanhurskautensa ei ole mikään muu, kuin vanhurskauden puutos, elikkä näin: kristittyin oma vanhurskaus ei ole muu kun vanhurskauden puutos, niin millä lailla heidän vanhurskautensa pitää oleman paljon enemmän kuin kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Koska näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niin kuin opetuslasten oma vanhurskaus pitäis oleman suurempi kuin fariseusten oma vanhurskaus.

Paavilaiset sanovat, että rakkaus pitää oleman elävän uskon perustus, ja että yhden kristityn pitää itse puoleltans oleman pyhä ja vanhurskas. Niin muodoin, jos kristityllä on rakkauden puutos, ei hänellä ole elävä usko. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristitty tuntee pahuutta sydämässän, ei hänellä ole sitte autuaaksi tekeväinen usko. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristityn sydämessä tuntuu kärsimättömyyttä, ei ole sitte perkeleet ulos ajetut hänen sydämestän. Hän on vielä perkeleen vallan alla. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristityn tahdossa tuntuvat pahat himot ja halut, niin kuin lihan himot, ahneuden vaikutukset ja muuta semmoista, ei ole sitte tahdossa pyhät himot ja halut. Ei ole semmoinen vielä armon kautta pyhitetty, eli pyhäksi tehty. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristityn mielessä tuntuvat pahat ajatukset, ei ole semmoisen mielessä hyvät ja jumaliset ajatukset. Ei hän ole vielä oikein hurskas ja synnitöin, niin kuin kristityn pitäis oleman. Niin sanovat paavilaiset. Ja niin sanovat vielä kuolleen uskon tunnustajat, vaikka he Lutheruksen uskon suulla tunnustavat ja ovat niin kuin vakuutetut, että heillä on oikea Lutheruksen usko. He sanovat niin: "Pyhät himot ja halut pitää oleman kristityllä ja hänen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan valtakuntaan."

Kuinkas nyt käypi kristittyin kanssa? Jokohan he pääsevät taivaan valtakuntaan sillä vanhurskaudella, kuin heillä nyt on, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella uskolla omistetun, niin kuin Lutherus on opettanut? Järki sanoo näin: "Ei Kristuksen vanhurskaus ole sinun, vaan sinulla pitää omaa vanhurskautta oleman niin pal-

jon, että Jumala ei saata sinua tuomita. Sinun pitää tuleman vanhurskaaksi ja pyhäksi itse puoleltas, ei toisen, nimitäin Kristuksen vanhurskaudella, joka ei ole sinun, vaan omalla vanhurskaudella sinun pitää tuleman tuomiolle. Sinun pitää tuleman itse puoleltas pyhäksi ja vanhurskaaksi, ennen kuin saatat kelvata Jumalalle."

Ja niin vaativat myös paavilaiset ja kuolleen uskon tunnustajat Lutheruksen valtakunnassa. Nämät armon varkaat sanovat näin: "Ihmisen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan valtakuntaan." – Ja siihen oppiin ottavat he viisiä tämän päivän evankeliumista, kussa Jeesus sanoo opetuslapsillensa: "Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan."

Kuulettekos nyt, te väärät profeetat ja villihenget, jotka aina kerskaatte Kristuksen vanhurskaudesta ja itse olette niin rumat ja mustat kuin itse rietas. Kuulettekos nyt, mitä Kristus sanoo: "Ellei teidän jne", niin sanovat fariseukset, joilla on omaa vanhurskautta niin paljon, että he saattavat sanoa: "Minä kiitän sinua Jumala jne." eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset sanovat: "Minä olen enemmän tehnyt hyvää kuin paha. En ole kellekään väärin tehnyt. Ja minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja minun tuntoni ei soimaa minua synnistä."

Semmoiset saattavat sanoa kristityille: "Te olette niin rumat ja niin mustat, kuin tataraiset, vaikka te sanotte itsenne puhtaaksi Kristuksen veren kautta." Mutta kristityt ei pääse mihinkään siitä soimauksesta, vaan heidän täytyy tunnustaa itsensä huoraksi ja varkaaksi, ja kaikkiin synteihin vikapääksi. Mutta he luottavat sen päälle, että Kristus on kaikki maksanut. He omistavat Kristuksen vanhurskauden ja uskovat, että se kelpaa Jumalan, Isän, edessä. He ottavat Kristuksen verisen hameen päällensä, koska he tulevat Jumalan eteen. He noudattavat Jeesuksen verisiä askeleita yrттitarhasta Golgatan mäelle. He seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä ristin kohdalla ja katselevat ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun haavoja. He kokoontuvat yhteen huoneeseen, ja siellä he itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on

kuollut.

Ja jos maailman papit sen näkevät, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, niin he sanovat: "Mikäs ulvominen tämä on?" He menevät vielä Golgatalle toisen kerran ja itkevät Jeesuksen haudan päällä. Siinä nyt on murheellisten opetuslasten vanhurskaus. Ja koska Jeesus tulee eläväksi, niin he tulevat iloon. Siinä on heidän vanhurskautensa. Ja koska he saavat Pyhän Hengen lahjan, rupeavat he haukkumaan ja tuomitsemaan maailmaa: Siinä on heidän vanhurskautensa.

Kuinkas luulette, te murheelliset opetuslapset? Tohdittekos te tulla tämän vanhurskauden kanssa Jumalan silmien eteen? Tohdittekos tulla, te katuvaiset syntiset, Jumalan armoistuimen eteen, koska te olette sisällisen olennon puolesta niin mustat kuin tataraiset, ja niin rumat kuin itse rietas? Minä ajattelen, ettei taida olla teillä turvaa muualle, vaan sillä vanhurskaudella, jonka Jeesus on teille ansainnut, täytyy teidän tulla huutamaan ja rukoilemaan: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 5: 20

Tämän päivän evankeliumissa on meidän Vapahtajamme pannut semmoiset paikat eteen, että opetuslapset ja kristityt yhteisesti saavat hävetä, jos heidän vanhurskautensa ei ole suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten. Meidän täytyy nyt murheellisten ja epäileväisten sieluin ylösrakennukseksi selittää niin kuin me ymmärrämme, mitä nämät Vapahtajan sanat sisällänsä pitävät ja kuinka meidän pitää oikein ymmärtämän nämät Jeesuksen sanat: "Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enämpi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan."

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkäkaltainen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Toinen tutkistelemus: Minkäkaltainen on opetuslasten vanhurskaus?

Ensimmäinen tutkistelemus. Kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus on maailman edessä loistava, erinomattain ulkonaisessa siveydessä, koreudessa, komeudessa ja ulkonaisessa nöyryydessä seisovainen. Ei kuitenkaan sydämen muutoksessa eikä totisessa parannuksessa,

eikä syntein tunnustuksessa, mutta muutoin eroitetut kansasta ulkonaisen siveyden kautta. Ei net ole niin kuin se raaka surutoin kansa, jolla ei ole kunnia-takaan, että he saattaisit maailman silmäin edessä peittää pahoja tekojansa.

Eikä kirjan oppineet ja fariseukset ole semmoiset, kuin tämän aikaiset puoliherrat, jotka juovat ja lyövät korttia vielä Jumalan palveluksen alla, vaan oikeat fariseukset ovat sangen jumaliset, he käyvät kirkossa rukoilemassa, ja niiden rukoukset ovat kauniimmat kuin publikaanin huokaukset. He rakentavat profeettain hautoja, auttavat vaivaisia, antavat toinen toiselle kunniaa, kumartavat ja anovat anteeksi, jos huone ei ole korjattu, koska vieraat tulevat.

Mutta jos Jeesuksen opetuslapset hierovat muutampia tähkäpäitä käsillensä pyhänä, niin nuhtelevat fariseukset heitä sapatin rikoksesta. Niillä on tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja. Ja koska elävä kristillisuus ilmaantuu jossa kussa paikassa, silloin fariseukset sanovat: "Tämä ei ole muu kuin villitys." Ja sitte he alkavat kristityitä vainoamaan.

Ja vaikka he muutoin tahtovat oikein tehdä kaikille, opettavat he kuitenkin lapsia sanomaan "korban". Se on: Jumalalle vanhempain osa annetaan, että lain varjon alla tulis kirkkoon sisälle tulo. Vapahtaja myös soimaa heitä, että he nielevät lesken huonetta, ja käskee heidän heittää ensimmäisen kiven huoran päälle, jos he ovat vapaat hänestä.

Tämmöinen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus. Se on hyvin maailman edessä loistava. Ja sentähden he saattavat sanoa: "Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha. Minä olen tehnyt oikein kaikille ihmisille, ja minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorin tekijä eli niin kuin tämä publikaani."

Ja kuin fariseukset ja kirjan oppineet selittävät Raamattua, niin he sanovat viidennen käskyn selityksessä: Ei sinun pidä tappaman. Mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman. Mutta vihasta eli sydämen tappamisesta ei kirjan oppineet puhu mitään. Eli jos joku vihassa ja kiukussa sanoo lähimmäiselle: "raka," se on: rakkari, siitä kirjanoppineet ei pidä mitään. Sanalla sanottu: Mitä ulkonaisiin grouveihin synteihin

tulee, sitä kirjan oppineet ja fariseukset tuomitsevat, mutta sydämen pahuudesta ne ei tiedä mitään. Eikä he tunnekaan sydäntänsä ollenkaan, sillä se on heiltä kätkeyty.

Ei Nikodeemuskaan tunne sydämen pahuutta. Sentähden hän ei pidä sydämen muutosta ja uutta syntymistä tarpeellisena. Kirjanoppineitten vanhurskaus oppi on varsin vastoin Jumalan sanaa ja vastoin armon järjestystä, koska he tahtovat selittää kansan ulkonaista elämätä, mutta sitä sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta jättävät selittämättä. Ja heille itselle on muutamat synnit luvalliset, esimerkiksi kiros, koreus, komeus, maailman mielisyyys, viha ja vanha aatami. Sanalla sanottu: Kirjanoppineitten ja fariseusten siveä elämä ei mene mahdottoimiin, mutta heidän oppinsa on kokonansa nurin kääntynyt, koska he käskyin selityksessä jättävät raskaammat paikat laissa, kuin on vanhurskaus ja tuomio.

Toinen tutkistelemus: Minkäkaltainen pitäis nyt opetuslasten vanhurskaus oleman, että se olis paljon enempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Ensimmäinen asia tästä vanhurskaudesta kuuluu varsin viidennen käskyn selityksessä, että opetuslapset tulisit tuntemaan ihmisen sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta, ja että pienetki synnit tulisit synniksi. Sen paikan jättävät kirjan oppineet ja fariseukset selittämättä. Ei fariseukset usko, että pienikin synti ansaitsee helvetin.

Vapahtaja osottaa, että lähimmäisen haukkuminen vihassa ja kiukussa on ansainnut niin suuren rangaistuksen ja tuomion kuin julkinen murhaaminen. Tämä on ensimmäinen paikka, joka kuuluu opetuslasten vanhurskauteen, että heidän pitää niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pieniki synti tulee niin raskaaksi ja painavaksi kuin suuri synti. Sydämen viha on niin suuri synti Jumalan edessä, kuin julkinen tappaminen. Vaikka nyt opetuslapset ei saata sitä sisällistä turmelusta välttää, mutta ainoastans se lain vanhurskaus pitäis heitä niin ahdistaman, että synti synniksi tuttaisiin, ettei mikään synti tulis luvalliseksi ja luvallisuuden varjon alla tehdyksi.

Tämä on raskain paikka laissa, jota

kirjan oppineet ja fariseukset ovat jättäneet. Ja muutamat opetuslapset ei ole vielä käsittäneet tämän asian painoa. Ei muutamat ymmärrä, että vähäinen synti on kadottavainen. Koska esimerkiksi vähäisen koreutta tulee luvalliseksi, ei kaikki opetuslapset vielä ymmärrä, että semmoinen synti on kadottavainen, ei ainoastansa sen pahan esimerkin tähden, mutta myös sen luvallisuuden tähden, jonka varjon alla se vähäinen synti tehdään. Koska synti kadottaa voimansa, niin on myös tunto kadottanut voimansa. Ja semmoinen synti, joka ei tule tunnon päälle, on kadottavainen sentähden, ettei ihminen kadu sitä syntiä, jota hän ei ymmärrä eli tunne synniksi.

Opetus lasten vanhurskaus tutaan myös riitaveljen sovittamisessa. Se on taas yksi raskas paikka laissa, jota kirjanoppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Jos huone on korjaamatta, koska vieraat tulevat, niin he sanovat: Anna anteeksi, tämä huone ei ole korjattu. Mutta jos he vihassa ja kiukussa sanovat lähimmäiselle: "rakka", sitä he ei pidä syntinä eikä ano anteeksi. Jos he vielä löisit korvapuustin toiselle, ei he pidä sitä syntinä eikä ano anteeksi. Tämä riitaveljen sovittaminen on joltisesti tullut heränneille ja kristityille omantunnon asiaksi, mutta ei niin kylläksi ole tämä painava paikka laissa tullut omantunnon asiaksi, ettei tarvitsis vielä painavammaksi tulla.

Nämät ovat ne painavimmat paikat laissa, joita kirjan oppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Mutta opetus lasten vanhurskaus pitää oleman paljon suurempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan sisälle tulla. Ensiksi pitää heidän niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pienetki synnit tulisivat synniksi ja kadottavaiseksi. Toiseksi lähimmäisen sovittaminen. Mitä muutoin kuuluu opetus lasten vanhurskauteen, se suljetaan niihin, joista meidän Vapahtajamme on puhunut pyhässä evankeliumissa. Nimittäin: Koska Jumalan käskyt oikein ymmärretään ja selitetään, tulevat opetuslapset niin suureksi syntiseksi, että kaikki oma vanhurskaus ja oma hyvyys suljetaan pois. Kaikki ajatukset, himot ja halut, joita Jumalan Henki ei ole vaikuttanut, tulevat

synniksi; jonka kautta he tulevat oikeaan synnin tuntoon. He tulevat katuvaiseksi ja täytyvät kerjätä armoa.

Siinä seisoo nyt opetuslasten vanhurskaus, joka on paljota enempi kuin kirjan oppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus ja oma pyhyys, että opetuslasten oma vanhurskaus pitää niin peräti loppuman, että he tulisit elävällä tunnolla tuntemaan, että he vajoavat helvettiin ja joutuvat ijankaikkisen tuomion alle, ellei Kristus anna heille vanhurskauttansa ja tee heitä niin vanhurskaaksi, ettei Jumala enää saata heitä tuomita.

Kuinkas nyt on, te Jeesuksen opetuslapset? Onkos nyt teidän vanhurskautenne suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus. Olettekos nyt riisuneet oman vanhurskauden traasuja pois päältänne ja ottaneet Kristuksen vanhurskauden, jolla te saatatte kerskata tuomiopäivänä ja sanoa: Meidän vanhurskaudemme on paljon suurempi ja jalompi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus, sillä meillä on Kristuksen vanhurskaus.

Saatattekos nyt sanoa: "Kristuksen vanhurskaus on meidän?" Saatattekos kerskata Kristuksen vanhurskaudesta, koska oman vanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päälle kantaja, tulee teitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. Saatattekos kerskata vanhurskaudestanne ja sanoa: Meillä on suurempi ja jalompi vanhurskaus kuin kirjan oppineilla ja fariseuksilla, meillä on Kristuksen vanhurskaus, joka on meidän oma vanhurskaus, jonka Jumala Isä katsoo oikeaksi vanhurskaudeksi, jonka tähden Isä ei saata meitä tuomita. Minä uskon, että vanhurskautetut saattavat kerskata vanhurskaudestansa ja sanoa päällekantajalle: Me olemme vanhurskautetut Kristuksen vanhurskaudella. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma /
Valtionarkisto Helsinki /

N:o 44
TAINA KOLMINAISUUDESTA 1848

7 SUNNUN-

Rakkaat veljet! Emmepä me ole kavalointa juttuja noudatelleet, teille tietäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen voi-

maa ja tulemista; vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa. 2. Piet. 1: 16

Apostoli Pietari antaa tämän päivän epistolassa tiettäväksi niitä armon merkkejä, joita hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella, ja vakuuttaa niitä kristityitä, joille hän kirjoittaa, ettei hän ole kavaloita juttuja noudatellut, eli tyhjä muisteluksia heille sanonut, koska hän oli puhunut heille Jeesuksen Kristuksen suuresta voimasta ja kunniaasta, ja mitä hän puhuu heille siitä autuudesta, jonka Vapahtaja oli kaikille uskovaisille luvannut.

Me kuulemme siis näistä Pietarin sanoista, että tämä on suuri armon merkki eli vahvistus hänen uskollensa siitä tulevaisesta autuudesta. Vaikka Pietari sen armon merkin jälkeen sai tuta monta sydämen muutosta, ja vielä lankeis syntiin, ei hän kuitenkaan saattanut tehdä tätä armon merkkiä tyhjäksi, eli ajatella niin, ettei se ollut mitään, vaan se pysyi aina hänen muistossansa, tämä suuri ja ihmeellinen kirkkaus, jota hän näki kirkastamisen vuorella.

Se sama kirkkaus oli vakuuttanut häntä siitä tulevaisesta autuudesta. Hän oli tämän armon merkin kautta niinkuin vahvistettu uskossansa, ettei ole se asia turha, mitä Jeesus on luvannut niille, jotka häntä seuraavat. Niin saattaa myös yksi muu kristitty, joka on nähnyt jotakuta armon merkkiä, olla vakuutettu siitä, ettei ole se autuus turha, jota Jumalan sana lupaa uskovaisille, vaikka maailman lapset ei ymmärrä siitä mitään. Ei he uskokaan, että ne armon merkit ovat todet, vaan luulevat, että siinä on muka joku petos alla. Mutta yksi kristitty tietää, ettei ne ole turhat eli petolliset leimaukset, vaan ne ovat senkaltaiset armon merkit, joilla se armollinen Vapahtaja tahtoo vahvistaa heikkomieliisiä ja epäileväisten uskoa, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä kantaissansa Jeesuksen ristiä.

Pietarille johtui usein mieleen tämä armon merkki, koska kiusaukset tulit hänen päällensä. Ennen oli hän kysynyt Vapahtajalta: "Me olemme ylönantaneet kaikki ja seuranneet sinua, mitäs me saamme sen edestä?" Ja monelle murheelliselle ristinkantajalle taitaa sama Pietarin kysymys tulla mieleen, mitä hän vii-

mein voittaa siitä kristillisyydestä, koska hän on ylönantanut kaikki maailman huvitukset ja alkanut Vapahtajan askeleita noudattelemaan. Silloin katsoo Vapahtaja tarpeelliseksi näyttää Pietarille ja muille, jotka pelkäävät, ettei he saa mitään vaivainsa edestä, hän katsoo tarpeelliseksi näyttää epäileväisille, ettei heidän vaivansa mene hukkaan. Hän osoittaa heille jonkun merkin kirkkaudestansa, että he tietäisit, mikä suuri palkka heitä odottaa, jos he aina edeskäsin pysyvät kristillisyydessä.

Mutta tämä ensimmäinen armonmerkki osoitetaan ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Minkätähden muut opetuslapset ei saaneet silloin nähdä Vapahtajan kirkkautta? Olitko muut opetuslapset suuremmat syntiset, kuin Pietari, Jaakob ja Johannes? Vai olitko he siinä tilassa, ettei heille sopinut vielä näyttää senkaltaista armon merkkiä?

Me emme saata ymmärtää, minkätähden tämä ensimmäinen armon merkki näytettiin ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle, eikä muille. Mutta me arvaamme kaikista asian haaroista, jotka tämän armon merkin jälkeen tapahdui, ettei netkään olleet vielä silloin paremmat, kuin muut opetuslapset. Vaikka Pietarilla oli se luulo itsestänsä, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, kuitenkin teki hän suurimman lankeemuksen, koska hän kielsi Vapahtajan.

Ja koska Vapahtaja oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa yrттitarhassa, otti hän taas niitä samoja miehiä erinänsä, nimittäin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, jotka olit ennen nähneet hänet kirkastettuna. Hän otti niitä erinänsä ja käski heidän valvoa ja rukoilla. Mutta ei netkään jaksaneet valvoa, sillä synnin uni painoi heidän silmiänsä.

Me arvaamme siis näistä tapauksista, ettei ne kolme olleet paremmat muita opetuslapsia sen vuoksi, että he sait nähdä ensimmäisiä armon merkkiä. Kuitenki olit he niinkuin todistajat ja vieraat miehet Vapahtajan kunniaan ja tuskaan: he saatoit muille opetuslapsille muistella, mitä he nähneet ja kuulleet ovat. Ja vissimmästi kuuluvat myös nämät armon merkit meille.

Vaikka me emme saata sanoa, että Pietari, Jaakob ja Johannes olit paremmat muita opetuslapsia, niin kuitenkin me kuulem-

me nyt heidän suustansa, ettei ole Vapahtajan kunnia turha. Ja se autuus, jonka hän on luvannut uskovaisille, ei ole yksi vanha juttu, vaan näitten armon merkkien kautta vahvistetaan vielä muitten opetuslasten usko, jotka ei vielä ole Jeesuksen kirkkautta nähneet.

Ja vaikka Pietarilla oli se tyhmä ajatus, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, sai hän kuitenkin omasta heikkoudestansa ja lankeemuksestansa tuta, että hän oli välistä huonompi, kuin kaikki muut. Ei se ole missään kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit kateuden tähden katsoneet karsaasti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen päälle tämän armon merkin tähden. Eikä myös se ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit pitäneet somana Pietarin lankeemusta.

Niin muodoin ei taida yksikään kristitty kadehtia niitä armon merkkejä, joita yksi on tuntenut ja toinen ei ole tuntenut, vaan yksi kristitty kiittää Jumalata niitten armon merkkein tähden, joita Jumala näyttää jollekulle, vaikka ne ei ole vielä näytetyt hänelle. Moni herännyt ihminen ajattelee näin: "Koska muille on annettu armon merkkiä, ja minulle ei ole annettu sitä, niin en taida minä olla oikealla tiellä. Ei Vapahtaja minusta huoli, koska hän ei ota minua kirkastamisen vuorelle." Mutta se on tietämätöin, jos nämät heränneen ihmisen ajatukset ovat juuri oikeat ajatukset.

Koska Vapahtaja otti ainoastansa kolme opetuslasta myötänsä kirkastamisen vuorelle, ja jätti muut, niin ei ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olit Vapahtajalta hyljätyt, ja kolme ulosvalitut, vaan se on niin kirjoitettu: "Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä." Ei Vapahtaja ota kaikkia erinänsä kirkastamisen vuorelle, vaan ottaa ainoastansa muutampia, että heidän pitää julistaman muille opetuslapsille Vapahtajan suurta voimaa ja kunniaa auttamaan katuvaaisia syntisiä, jotka hänen tykönsä tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä.

Mutta maailman lapset ei tiedä mitään siitä. Jos vielä Jeesuksen opetuslapset sanoisit suruttomille: "Me näimme Herran," ei ne usko. Maailman lapset sanovat, koska he näkevät jonku murheellisen sielun itkevän ja huokaavan: "Se on yksi

ihmeellinen taikaus." Jos he näkevät jonkun iloitsevan Jumalan armosta, niin he katsovat sen hulluksi. Ei maailman lapset ymmärrä, että murhe ja ilo ovat molemmat Pyhän Hengen vaikutukset. Ei luonnosta siveät, eikä kuolleen uskon tunnustajat viitti senkaltaisia hulluja nähdä, jotka itkevät, vaikka ei ole mitään itkemistä, ja nauravat, vaikka ei ole mitään nauramista, ja huokaavat, vaikka ei ole näkyväistä syytä, minkätähden heidän pitäis huokaaman. Mutta koska suruttomat rupeavat itse houraamaan ja iloa pitämään, sitä ei yksikään pidä kummana.

Rietas henki osoittaa usein maailman kunnian orjillensa ja sanoo: "Tämän kaiken annan minä sinulle, jos sinä palvelet minua." Ja koska hän juottaa lapsiansa päihin huoruuden viinalla, sanoo hän: "Katsokaat, millinen ilo odottaa teitä helvetissä! Palvelkaat minua uskollisesti, niin minä annan teille maailman kunnian palkaksi. Pitäkää viina kauppaa, niin minä annan teille maailman tavaran palkaksi. Juokaat paloviinaa, niin minä annan teille suuren ilon ja huvituksen palkaksi. Kirotkaat, niin minä annan teille hyvän nimen helvetissä."

Ja kyllä sokeat raukat uskovat, että tämän maailman ilo ulettuu vielä helvetiin. Ei sokeat raukat saata eroittaa taivaan ja maan Luojaa maailman jumalasta. He uskovat kyllä mielellänsä, mitä maahisen tyttäret viskuttelevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Juuri sama usko oli ennenki pakanoilla, että kristityt ovat perkeleen opetuslapset, koska he katsovat ylön heidän jumalitansa.

Koska nyt tämän maailman jumala antaa orjillensa niin suuren tavaran, ilon ja kunnian, ja lupaa vielä enemmän antaa helvetissä, niin täytyy myös Vapahtajan joskus näyttää murheellisille opetuslapsillensa, ettei heidän vaivansa ole turha, jos he vaan kärsivällisyydessä odottavat lunastuksen hetkeä. Ei ole Vapahtaja ilman syytä osottanut kunniatansa muutamille. Jos muut opetuslapset ottaisivat vaaria niistä, jotka Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle ovat tapahtuneet, niin tulis vissimmästi heidän uskonsa vahvistetuksi.

Vaikka moni murheellinen opetuslapsi ajattelee: Ei Vapahtaja huoli minusta, koska minä en saa nähdä hänen kunniaansa.

Mutta jos sinä, murheellinen sielu, et ole nähnyt hänen kunniansa Taaborin vuorella, niin sinä kuitenkin saatat nähdä hänen kunniansa yrттitarhassa, jos uni ei paina sinun silmiäsi. Saatat sinä myös nähdä hänen kunniansa Golgatan mäellä, kussa koko maailma oli hänen päällensä. Niin on Vapahtaja itse sanonut, että Ihmisen Poika on kirkastettu. Vaikka maailma katsoo suureksi häpeäksi, että Jumalan Poika riippuu ristinpuussa, kuitenkin on Vapahtajan kunnia siinä kirkastettu. Ei Vapahtajan kunnia ole missään paikassa niin kirkas katuvaisten syntisten silmissä, kuin yrттitarhassa ja Golgatan mäellä, kussa hän kantoi kunnian kruunun. Se oli Vapahtajan suurin kunnia, että hänen verensä on vuotanut niittenki edestä, jotka pilkkaavat hänen kyöneleitänsä.

Jos sinä katuvaisten sielu et ole nähnyt hänen kunniansa Taaborin vuorella, niin katso kuitenkin hänen kunniansa yrттitarhassa, kussa verinen hiki tippuu hänen pyhästä ruumiistansa, ja kussa synnin kuorma painaa häntä maahan, kussa hänen täytyy kumartaa polviansa sinun tähtesi ja ristissä käsin huutaa: "Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että minä pääsisin tästä tuskasta, tästä helvetin vaivasta, jota nämät jumalattomat lapset ovat minun päälleni saattaneet."

Jos sinä olet niin unelias, ettet saada nähdä hänen kunniansa Yrттitarhassa, niin mene Golgatan mäelle. Siellä kuitenkin paistaa hänen kunniansa niinkuin aurinko kaikille katuvaisille sieluille, ja ainoastansa umpi sokeat ei näe muuta kuin yhden kansanhäiritsijän ja yhden opettajan, joka neuvoa ihmisiä väärälle tielle. Umpi sokeat ei näe muuta kuin yhden Jumalan pilkkaajan ja suuren noidan ristin päällä.

Mutta katuvaisten sielut, joitten tuntoa vanhemman kyöneleet polttavat, näkevät vissimmästi heidän vanhempansa verta vuotavan ristin päällä. He näkevät heidän synnyttäjänsä kuoleman tuskassa olevan ja verisaunassa istuvan. He kuulevat vanhempansa huutavan kuoleman hädässä. Katso, katuvaisten sielu, Vapahtajan kunnia tässä tuskassa, tässä vaivassa, tässä verisaunassa, tässä kunnian kruunussa, joka tekee reijät päähän, josta punainen veri vuotaa. Katso vielä Vapahtajan kunnia tässä alastomuudessa ristin päällä, tässä surkeudessa ja verisessä

haamussa. Katso vielä hänen kunniatansa naulain reijissä ja avatussa kyljessä. Veripunaisessa puvussa hän sotki Jumalan viinakuurnan yksinänsä, kaikki haavat auki koko maailman edessä.

Mutta sokeat ei näe hänen kunniatansa ja hänen kirkkauttansa siinä paistavan läpi sydämen ja sielun. Rakas Vapahtaja! Osota kunnias kaikille katuvaaisille sieluille, jotka ei vielä ole nähneet sinun kirkkauttas. Avaa sydämes ja anna armon pisaras vuotaa niitten janoovaisten suuhun, jotka ei vielä ole maistaneet elämän vettä. Anna armos aurinko paistaa niille yksinäisille matkamiehille, jotka istuvat tien päällä ja odottavat aamuruskon koittavan. Pehmitä kovat rinnat ja särje kovat sydämet, että he rupeaisit sulamaan niin kuin hunaja auringon paisteessa. Kuule murheellisten sydänten huokaus sinun rakkautes tähden. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 17: 1

Vapahtajan kirkkaus Taaborin vuorella oli yksi armon merkki, jota ainoastansa muutamille opetuslapsille näytettiin. Ja me emme saata sanoa, minkätähden kaikki opetuslapset ei saaneet nähdä senkaltaista armon merkkiä. Mutta sen me tiedämme, että Vapahtaja on osottanut voimansa ja kunniansa muille opetuslapsille eri paikassa ja toisessa haamussa, mutta erinomattain on hän osottanut kunniansa ja jumalallisen luontonsa siinä verisessä kilvoituksessa, koska hän antoi henkensä kaikkein ihmisten lunastukseksi. Vaikka sokeat ihmiset ei näe yhtään kunniaa siinä, vaan ainoastansa häpeän ja häväistyksen. Kuitenki on Vapahtaja itse sanonut tästä kilvoituksesta: "Nyt on ihmisen poika kirkastettu," nyt saavat ihmiset nähdä ihmisen pojan kunnian.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa monella tavalla, ja monen kaltaisessa haamussa, niin tulee meillä tässä sovelias tila perään ajatella: "Kuinka monella tavalla Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa." Koska me haemme ylös ne paikat raamatussa, kussa puhutaan Vapahtajan ilmoittamisesta, niin me löydämme, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä siinä haamussa, joka parhaiten sopii sen opetuslapsen tilaisuuden jälkeen, kussa

hänen sielunsa on.

Koska nimittäin Vapahtaja ilmoitti itsensä Maria Magdalenalle, olit hänen haavansa peitetyt. Koska hän ilmoitti itsensä Tuomaalle, osoitti hän haavojansa. Koska hän osoitti itsensä kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä, puhui hän raamatusta. Koska hän ilmoitti itsensä Paavalille Damaskon tiellä, oli hän kirkkaampi kuin aurinko. Koska hän ilmoitti itsensä Johannekselle, oli hän niin kuin tapettu karitsa.

Sen me tiedämme vakaisesti, että kaikki opetuslapset ovat nähneet Vapahtajan hänen verisessä haamussansa ristin päällä. On hän myös ilmoittanut itsensä maailman suruttomalle joukolle niinkuin suuri profeetta eli jumalallinen opettaja. Mutta maailman sokea joukko piti hänet vääränä profeettana, joka opetti ihmisiä väärin. Ja vaikka tämän aikaiset suruttomat ihmiset ei viitti julkisesti sanoa, että Vapahtaja on opettanut ihmisiä väärin, kantavat he kuitenkin vihaa niille, jotka hänen oppinsa kautta ovat kääntyneet, ja elävän uskon saaneet.

On myös Vapahtaja ilmoittanut jumalallisen voimansa tunnustähtein kautta. Mutta maailman sokea joukko sanoi, että perkeleen avulla hän teki ihmeitä. Vapahtaja oli heidän mielestensä yksi suuri noita. On hän myös ilmoittanut maailman sokealle joukolle jumalallisen voimansa ja kirkkautensa ristin päällä, mutta ne katsoit hänen pahantekijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi. Vaikka siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä maailman lapsille monella tavalla, ei he kuitenkaan tunnusta häntä Vapahtajaksi, vaan he pilkkaavat hänen kyöneleensä.

Me sanoimme äsken, että koska joku ihminen näkee Vapahtajan, niin on Vapahtajalla senkaltainen haamu, joka passaa sen tilaisuuden jälkeen, kussa ihminen on. Juutalaisten silmäin edessä oli Vapahtaja yksi noita, yksi väärä profeetta, yksi kansan häiritsijä ja Jumalan pilkkaaja. Koska rietas oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoit he kaikki hengelliset asiat nurin. Vapahtaja muuttui noidaksi. Jumalan poika muuttui heidän silmäinsä edessä Jumalan pilkkaajaksi. Paras opettaja maan päällä muuttui vääräksi profeetaksi. Ja koska hän vaikutti Jumalan voimalla, luulit ihmiset, että hän vaikutti perkeleen voimal-

la.

Samanlaiseksi mieheksi tulis vielä nyt-kin Vapahtaja suruttoman väen silmissä, jos hän rupeais ruumiillisesti vaikuttamaan. He sanoisit hänelle niin kuin juutalaiset: Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele. Sanovat kyllä muutamat kuolleen uskon tunnustajat, jotka riettaan hengen petollisuuden kautta luulevat olevansa likimmäiset Vapahtajalle, että jos Vapahtaja kohtais heitä, niin he ottaisit häntä ympäri kaulan. Mutta minä luulen, että he sylkisit häntä vastasuuta, jos hän rupeais heitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. He sanoisit varsin: "Ei se ole Jumalan poika, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä." Siveät ihmiset sanoisit: "Ei se ole Jumalan poika, joka siveitä ihmisiä haukkuu siveiksi huoriksi ja rehellisiksi varkaiksi." Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: "Ei se ole Vapahtaja, joka tahtoo ryöstää heidän uskonsa." Sanalla sanottu: Tämän aikaiset suruttomat ihmiset suuttuisit vielä pahemmin Vapahtajalle kuin juutalaiset.

Mutta jos maailman jumala tulis suuren herran haamussa ja rupeais heitä kiittämään ja ylistämään, rupeais heitä neuvomaan, kuinka heidän pitää rikastuman ja vääryydellä voittaman, viina kauppaa pitämän, ja kunniallisiksi herroiksi tuleman, niin he sanoisit varsin: "Tämä olis kelpaava kuningas meille." Kaikki köyhätki tulisit semmoisen kunniallisen herran tykö ja sanoisit: "Neuvo meitä, hyvä herra, kuinka meidän pitää tekemän, että mekin rikkaaksi tulisimme. Ja hän sanois heille: "Kokoontukaat kaikki köyhät, ja ryöstäkää omaisuuden, kusta te löydätte." Katso, niin rietas häärrää ihmisten kanssa. Mutta Vapahtaja, joka tunnustaa totuuden ihmisille, se on suruttoman joukon silmissä pahempi kuin vihollinen.

Nyt pitäis meidän tutkisteleman, millinen haamu on Vapahtajalla, koska hän ilmoittaa itsensä heränneille sieluille. Nämät ovat siinä sielun tilaisuudessa, että he tuntevat tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, joka lunastais heidän sielunsa helvetin tuskasta. Mutta oma vanhurskaus on kanssa niin suuri, ettei he viitti tulla Vapahtajan tykö niin huonona ja niin kelvottomana, kuin he ovat, vaan he freistaavat ensin kaunistella

itseänsä omalla parannuksella. Ja koska se ei käy laihin, rupeavat he epäilemään, ettei taida Vapahtaja huolia heistä.

Siinä sielun tilaisuudessa tulee Vapahtaja välistä heränneitten silmäin eteen ristin haamussa, se merkitsee ainoastansa, että Vapahtaja tahtoo heille osottaa, milliseksi heidän pitää tuleman: nimittäin alasti riisutuksi, niinkuin Vapahtaja oli ristin päällä, ja vielä maailmalta pilkatuksi, ylönkatsotuksi ja vihattavaksi. Se on niinkuin Vapahtaja tahtois sanoa heränneille sieluille: "Katso, näin huonoksi ja kelvottomaksi pitää sinunki tuleman, ennenkuin sinä saatat imeä sovintovera minun rinnoistani. Sinun lihasi pitää ristiinnaulittaman, vanha ihminen pitää kuoletettaman, kaikki vanhat räpäleet pitää riisuttaman, kaikki häpy pitää näkymän, kaikki maailman koirat pitää sinua haukkuman, kaikki siveät huorat pitää sylkemän sinun päälles. Sinunn pitää kunnianttomaksi tuleman. Sinun pitää huutaman, että Jumala on heittänyt sinut kadotukseen. Sinun pitää tuleman niin huonoksi ja kelvottomaksi, että likimmäiset sukulaiset, vanhemmat ja lapset rupeavat surkuttelemaan sinua, ja itkemään sinun tähtes, että sinä olet niin huonoon tilaisuuteen joutunut, että sinä olet niin hulluksi tullut, että sinä olet alkanut Jeesuksen ristiä kantamaan ja sen alla huokaamaan.

Koska siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä heränneille ristiinnaulittuna, verta vuotavana ja verisiä haavoja täynnänsä, niin se merkitsee, ettei ole vielä syntisen sydän särjetty. Mutta se särjetään juuri senkaltaisen surkean näyn kautta. Opetuslapsille tuli oikein katkera murhe siitä, kuin he katselit Jeesusta siinä surkeassa haamussa ristin päällä. Se oli se murhe, josta Vapahtaja sanoi: "Teidän pitää itkemän ja parkuman." Vanhemman kyneleet rupeisit vasta oikein polttamaan heidän tuntoansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Se entinen kuollut usko katois kokonansa. Kaikki heidän toivonsa meni hukkaan.

Koska tämä murhe Vapahtajan perään tuli suuremmaksi ja suuremmaksi, silloin oli heidän sydämensä vasta oikein särjetty, ja silloin vasta rupeisit toisenlaiset armon merkit näkymään. Vapahtaja rupeis elämään heidän sydämissänsä. He rupeisit

näkemään Vapahtajan ylösnousseeksi. Koska siis yksi katuvaime sielu näkee Vapahtajan ristin päällä verisessä paidassa, niin se merkitsee ainoastansa, että se, joka sen näkee, on siinä sielun tilaisuudessa, että vanha usko on puuttumassa, ja että sydän tulee oikein särjetyksi siinä samassa, kuin hän sen näkee.

On vissimmästi tämäkin näkeminen, eli Vapahtajan katseleminen ristin päällä, yksi armon merkki. Mutta ei se ole senkaltainen armon merkki, että se tuopi iloa, vaan se tuopi, eli matkaan saattaa vielä suuremman murheen. Sydän tulee sen kautta oikein särjetyksi. Katumuksen kyneleet rupeavat vasta oikein vuotamaan. Ihminen rupeaa vasta oikein tuntemaan, että hän on jäänyt orvoksi ja turvattomaksi.

Niin se tapahtui Marialle ja opetuslapsille, että kyneleet vasta rupeisit oikein runsaasti vuotamaan Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ja niin se myös tapahtuu muille heränneille, jos he saattaisit ottaa vaaria kaikista sydämen muutoksista. Sillä paljas laki on vanhemman toruminen. Se peljättää syntistä ja tekee sydämen kovaksi. Mutta Vanhimman kyneleet, eli Vapahtajan hengellinen ja ruumiillinen tuska, koska ne rupeavat polttamaan omaatuntoa, ne vaikuttavat vasta oikean surun ja murheen. Ne särkevät sitä kivikovaa sydäntä. Niin todistaa Lutherus itsestänsä, että Jumalan ankara vanhurskaus laissa saattoi hänelle suuren tuskan, pelvon ja vapistuksen, mutta Vapahtajan kärsiminen, se vasta särki sydämen.

Koska nyt yksi katuvaime sielu, joka lain kolkuttamisen kautta on oikein herännyt, näkee Vapahtajan ristin päällä, niin emme saata hänelle sanoa: ei se ole oikein, ei se ole armon merkki; vaan me sanomme hänelle, että hän on nähnyt oikein, ja yhden suuren armon merkin sen sielun tilaisuuden jälkeen, kussa hän on. Sillä mikäs on suurempi armon merkki, kuin se, että Vanhin, jonka rakkaimmat manaukset sinä olet ylönkatsonut, ja jolle sinä olet niin suurta mielikarvautta saattanut tottelemattomuutes kautta, koska sinä menit riettaan kanssa huoraamaan: Tämä Vanhin, jonka kyneleet sinä olet niin monta kertaa pilkannut, vielä osottaa sinulle niin suuren armon ja niin suuren rakkauden, että hän antaa verensä

vuotaa sinun tähtes, ja huutaa vielä siinä verisessä haamussa sinulle: "Katso, onnetoin lapsi, katso minkäkaltaisen tuskan ja vaivan sinä olet minulle saattanut. Katso minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut sinun tähtes. Mutta minun sydämeni palaa vielä rakkaudesta sinua kohtaan. Nämät kyyneleet vuotavat aivan sinun tähtes. Minun viimeiset huokaukseni nousevat vielä taivaaseen sinun tähtes, ettei se paha viettelijä sais sinua kokonansa haltuunsa." Eiköhän tämä vanhemman tuska saata sinun kovaa sydäntäs liikuttaa oikeaan katumukseen?

Tule, tule, kadonnut lammas ja anna suuta vanhemmalles, ennekuin hän kuolee. Katso, niin puhuu Vapahtaja heränneelle, koska hän ilmoittaa itsensä siinä surkeassa verihaamussa ristin päällä. Jos tämä ei ole armon merkki, niin ei ole muutkaan merkit paremmat. Mutta ei nämät armon merkit ole vielä semmoiset, että ne saattaisit ilon matkaan. Saapi kyllä yksi katuvaimeinen sielu autuaallisen vakuutuksen näistä armonmerkeistä, ettei hän ole kokonansa hyljätty, eli pois heitetty Vanhemmaltansa, koska hän näkee Vanhemman sydämen rakkaudesta verta vuotavan. Mutta jos hän oikein ymmärtää näitä ensimmäisiä armonmerkkejä, niin ei hänen pidä niistä ottaman itsellensä jonku väärän lohdutuksen ja ajatteleman, että hän nyt on hyvä kristitty. Amen

Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 45

8

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1852

Jeesus sanoi tämän vertauksen: Yhdellä oli fiikunapuu hänen viinamäesssä istutettu. Ja hän tuli etsein hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: Katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä; hakkaa häntä pois; miksi hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan; jos hän kuitenkin hedelmän tekis; jollei niin hakkaa häntä sitte pois. Luuk. 13: 6 - 9

Tämän vertauksen pani Vapahtaja niille

uskottomille juutalaisille, joille Vapahtaja oli saarnannut evankeliumia kolme ajastaikaa, mutta ei näkynyt tulevan yhtään hedelmää hänen saarnaamisestansa. Ei tullut näkyväistä herätystä kansalle, vaikka hän oli jo kolme ajastaikaa saarnannut evankeliumia Jumalan valtakunnasta.

Tässä vertauksessa on Jumala Isä viinamäen isäntä, mutta viinamäen rakentaja on Vapahtaja. Viinamäen isäntä sanoi viinamäen rakentajalle: "Katso! Minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?" Mutta se armollinen viinamäen rakentaja rupeis rukoilemaan viinamäen isäntää, että hän säästäis vielä yhden vuoden tätä hedelmätöntä fiikunapuuta, niin kauan kuin hän kaivais gravia hänen ympärinsä ja sonnittais hänen juurtansa, jos hän sittenkään hedelmän tekis.

Mutta kuka tiesi, tuleeko tämä hedelmätöin fiikunapuu vielä sittenkään hedelmälliseksi, vaikka gravia kaivetaan hänen ympärinsä. Nyt on jo viinamäen rakentaja tehnyt työtä sen päälle, että tämä hedelmätöin fiikunapuu tulis hedelmälliseksi. Viinamäen Isäntä on kolme ajastaikaa vaeltanut viinamäessä ja etsinyt hedelmätä tästä puusta, mutta ei ole löytänyt. Kuinka kauan sinä luulet, hedelmätöin fiikunapuu, kuinka kauan sinä luulet Herran sallivan sinun seisoa hedelmätöinnä Herran viinamäessä ja turmelevan maata? Etkös kuule, mitä viinamäen Isäntä sanoo viinamäen rakentajalle: "Hakkaa häntä pois! Miksi hän myös maata turmelee?"

Taidat sinä ajatella, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että viinamäen rakentaja aina rukoilee sinun edestäs, ettet tule vielä niin pian pois hakatuksi. Mutta älä ajattele, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että sinä saat seisoa hedelmättömänä viinamäessä ijankaikkisesti. Sinä turmelet maata. Jos sinä et tule hedelmälliseksi, koska viinamäen rakentaja kaivaa gravia sinun ympärilles ja sonnittaa sinun juurtas, niin sinä ilman armotta hakataan pois ja heitetään tuleen, sillä näin kuuluvat sanat tämän päivän evankeliumissa: "Jokainen puu, kuin ei kasva hyvää hedelmätä, hakataan pois ja heitetään tuleen."

Nyt sinä kuulet, hedelmätöin puu, mikä

tuomio sinua odottaa, jos et pian tule hedelmälliseksi. Sinä luulet ilmanki, että siinä kyllä on, että sinä pysyt tuoreena, että sinussa on muutampia lehtiä, että et ole vielä peräti kuivaksi puuksi tullut. Mutta sinä kuulet nyt viinamäen Isännän omasta suusta, että sinut hakataan pois ja heitetään tuleen, jollet tule pian hedelmälliseksi. Sillä näin sanoo viinamäen Isäntä viinamäen rakentajalle: "Katso, minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?"

Yksi hedelmätöin puu turmelee maata, vaikka kuinka tuoreena hän pysyis, ja vaikka hän kantaa joka vuosi lehtiä ja vielä kukkaisiakin. Niin kauan kuin tämä hedelmätöin fiikunapuu pysyy hedelmätöinnä, turmelee hän maata, imee kyllä nestettä ja voimaa maasta, mutta ei tule hedelmälliseksi. Ei saa viinamäen Isäntä yhtään hedelmätä maistaa senkaltaisesta puusta, vaikka hän on jo kolme vuotta hakenut. Varoita sinuas, sinä hedelmätöin puu, ettei käy sinun kanssas, niinkuin se tapahtui sille fiikunapuulle, josta Vapahtaja etsi hedelmätä, eikä löytänyt. Hän kirois silloin sitä hedelmätöintä fiikunapuuta ja sanoi: "Älköön sinusta enää kasvako yhtään hedelmätä."

Voi! sinuas, sinä hedelmätöin fiikunapuu, jos sinä vielä olet hedelmätöin, koska Jeesus tulee sinun tykö, etsein hedelmätä sinusta. Nyt on Jeesuksella nälkä. Nyt on hänellä halu maistaa fiikunapuun hedelmätä. Onkos täällä yhtään puuta, josta hän sais maistaa makean hedelmän. Ei taida olla monta puuta, joitten hedelmästä hän saattais nälkensä sammuttaa. Mutta kuivia puita on paljon, jotka kelpaavat riettaalle polttopuiksi, ja mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmitä kasvavat, joitten marjat ovat makeat riettaan suussa sentähden, että he ovat hyvin karvaat ja muikeat.

Mikä hätä nyt on riettaalla, koska hän vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä? Jos hän yötyy siihen metsään eli korpeen, jossa huutajan ääni huutaa. "Tehkäätkä senkaltaisen hedelmä, te hedelmättömät puut, kuin parannukseen kuuluu," niin rietas äijä löytää siinä korvessa, ei ainoastansa polttopuita,

joista hän saattaa tehdä aikaisen prasun, jonka edessä hän pääsee persettänsä paisyttamaan. Mutta rietas löytää myös tässä korvessa paljon mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja ne ovat niin karvaat ja muikeat, ettei saata viinamäen Isäntä niitä ottaa suuhunsa, niinkuin hän valittaa profeetan Esajaksen kautta (5: 2 - 7) "Minun ystävälläni on viinämäki lihavassa paikassa; ja hän aitaais sen ympäri ja perkkais kivet pois, ja istutti siihen parhaat viinapuut, ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja. Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?" Mutta nämät pahat marjat, netpä ovat makeat vihollisen suussa. Niitä hän syöpi mielellänsä, niin että hampaat helisevät. Ja pirun paskaa niistä tulee, koska ne riettaan perseestä putoavat.

Meidän tulee nyt merkitä, mikä eroitus on kuivan puun, ja tuoreen puun, ja mädänneen puun välillä, niin myös korkean puun ja matalan puun, hedelmällisen ja hedelmättömän puun välillä, jotka kaikki ovat mainitut raamatussa. Mutta ei kaikki ole puun tutkijat. Kuitenki sanoo Vapah-taja tämän päivän evankeliumissa, että hedelmästä puu tutaan. Tässä on nimittäin kysymys senkaltaisista puista, jotka istutetaan viinamäkeen eli puutarhaan, niinkuin viinapuu ja fiikunapuu, ja omenapuu. Mutta se suuri viinamäen rakentaja, joka parhaiten tuntee niitä mädänneitä puita, eroittakoon niitä hedelmällisistä puista.

Ja ne hedelmättömät puut, joista ei ole vielä hedelmää tullut, mutta ainoastansa lehtiä ja kukkaisia; rukoilkoon se suuri ja armollinen viinamäen rakentaja niitten edestä, että viinamäen Isäntä säästäis vielä yhden vuoden niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin hän kaivaa gravia heidän ympärillensä ja sonnittaa heidän juurtansa; ja että hän varjelis niitä tuoreita puita, joissa vielä lehdet ja kukkaiset ovat, pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmasta, ettei pakkanen panis niitä pieniä marjoja, jotka ei vielä ole kypsyneet.

Ja sinä kirottu puu, joka et ole koskaan hedelmälliseksi tullut, älköön si-

nusta kasvako koskaan hedelmätä ijankaikkisesti. Ja sinä roska puu, joka olet sisältä mädännyt, ei sinusta tule otollista hedelmää koskaan. Ja sinä korkea puu, varoita, ettei maailman tuuli sinua taita. Ja muista, mitä Herra on sanonut: "Minä olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös." (Hes.17: 24).

Mutta, sinä armollinen viinamäen rakentaja, joka olet niin paljon työtä tehnyt tämän kiittämättömän maan päälle, ja niin paljon puita istuttanut sinun viinämäkees, joista harva puu taitaa tulla niin hedelmälliseksi, että sinä saisit maistaa siitä puun hedelmästä, joka pohjanmaalle kasvanut on, älä väsy vielä rukoilemasta sen hedelmättömän puun edestä, joka pysyy tuoreena ja lehtiä kantaa. Kaiva aina gravia hänen ympärillensä ja sonnita hänen juurtansa, mitämaks hän tulee viimein hedelmälliseksi suuren vaiivan kautta. Sinä olet sotkenut viina kuurnan yksinäs. Kuule siis, sinä suuri ja voimallinen viinamäen rakentaja murheellisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 7: 15

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja niistä hyvistä puista, ja mädänneistä puista, jonka tähden meidän pitää Jumalan armon kautta tutkisteleman: mitkä ovat ne hyvät puut, ja mitkä ovat ne mädänneet puut, ja jos me niitä tutkeissamme äkkäisimme jonkun tuoreen puun, jonkun korkean ja matalan puun, niin me katselemme myös niitä. Mutta viinamäen rakentaja, joka parhaiten tuntee puita hedelmästä, antakoon meille oikean ylösvalaistuksen, että me saattaisimme oikein eroittaa mädänneet puut ja hyvät puut, sillä hedelmästä puu tutaan, mutta hedelmät taas tutaan parhaiten mausta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä kaltaiset ovat ne mädänneet puut? Jokainen, joka ei ole umpi sokea, saattaa kyllä eroittaa kuivia puita tuoreista puista, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Sillä kuiva puu syttyy varsin palamaan, jos joku panee niitä valkeaan. Ja niin kuin te tiedätte, tässä kirkon ympärillä ei tule riettaalle hätää

polttopuista. Niin usein, kuin hän vaeltaa sivuitse, löytää hän kyllä polttopuita siksi, että hän saapi persettänsä paistaa. Ja jos joku sanois hänelle: "älä niitä polta vielä," vastaa rietas äijä: "sepähän perse lämpenee."

Mutta tuore puu ei ole niin hyvä palaamaan. Ja tuskin rietas äijä viittis niitä tuoreita puita hakata, jos ei ne olis tiellä, koska hänen pitää niitä kuivia karhakoita vedättämän. Kuitenki on Vapah-taja sanonut: "Jokainen puu, joka hyvää hedelmätä ei kannaa, hakataan pois ja heitetään tuleen: olkoon sitte tuore puu, joka kantaa lehtiä ainoastansa, mutta ei kannaa hedelmää, eli mädännyt puu, joka häijyjä hedelmiä kantaa, nimittäin semmoisia karvaita ja muikeita marjoja, joita viinamäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa, vaikka kuinka olis nälkä ja jano.

Mutta rietas äijä kyllä tykkää hyvin niistä marjoista, jotka ovat hyvin karvaat ja muikeat. Niitä hän syöpi niin ahneesti, että hampaat helisevät. Ei riettaan hampaat ole sentähden hetyneet, vaikka hän on niitä karvaita marjoja syönyt ja syöpi aina. Mutta Israelissa oli senkaltainen sananlasku tehty, josta Herra ei tykännyt ollenkaan, nimittäin tämän kaltainen sanan lasku: "Isät ovat happamia marjoja syöneet ja siitä ovat lasten hampaat hetyneet."

Nyt hakataan siis kaikki semmoiset puut, jotka hyviä hedelmiä ei kannaa, ja heitetään tuleen. Sillä koska tuoreet puut ei tule hedelmälliseksi, vaan kantavat ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, niin he turmelevat maata. Ne ottavat ison sijan viinamäessä eli puutarhassa. Mutta ei Isännälle tule semmoisista hedelmättömistä puista mitään apua. Arvatkaat nyt, te hedelmättömät puut, koska vieraat tulevat taivaasta, mitä viinamäen Isäntä panee niille makeaksi ruoaksi, koska hän viinamäestänsä ei löydä viinamarjoja eikä fiikunia fiikunapuista. Ei hän saata kuitenkaan niitä karvaita marjoja panna pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Hänen täytyy silloin ruveta valittamaan: "Mitä olis enempiä minun viinamäessäni tekemistä, jota minä en ole hänessä tehnyt, miksi hän siis aivan pahoja marjoja kantoi?"

Minä luulen mädänneen puun olevan semmoisen puun, joka on sisältä mädännyt,

ettei hän saata hedelmälliseksi tulla. Eli hedelmät kyllä ovat, mutta ne ovat häijyt hedelmät. Nämät taitavat siis olla ne väärät profeetat, jotka tulevat lamasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Kutkas siis ovat ne väärät profeetat? Kaikki suruttomat ja armon varkaat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Mutta minä luulen, että suruttomat ovat väärät profeetat ja villihenget, sillä ei siinä joukossa kuitenkaan ollut yhtään kristittyä, jotka silloin rupeisit profeteeraamaan, koska juutalaiset tehit kapinan esivaltaa vastaan. Silloin oli paljon niitä, jotka saarnaisit sokealle kansalle: "Nyt tulee Messias, nyt tulee Kristus auttamaan meitä pakanallisen esivallan alta."

Ja se sokea kansa uskoi, mitä nämät väärät profeetat ja villihenget saarnaisit. Mutta ei siinä joukossa ollut yhtään kristittyä. Vääräin profeettain tuntomerkki on se, että he saarnaavat kyllä Messiaksen valtakunnasta, mutta väärässä tarkoituksessa. He saarnaavat niin, ettei tarvitse Jumalan kansan olla pakanalliselle esivallalle kuuliainen. Ei tarvitse hänen maksaa pakanalliselle esivallalle veroa. Väärät profeetat yllytit silloin Juudan kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan. Ja se oli kansan onnettomuus ja surma, että he rupeisit niitä uskomaan, jotka sillä lailla kehoitit kansaa esivaltaa vastaan.

Mutta eihän kristityt ole koskaan niin saarnanneet, niin kuin ne väärät profeetat ovat silloin saarnanneet. Ja mitäs nyt tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat? Joo, sitä ne saarnaavat, että entinen vanha jumalatoiminta on oikea elämä. Ja sitä tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat, että paloviina on luvallinen, että yksi ryyppy ei tee mitään, että kruunun varkaus on luvallinen, ja kiros on myös luvallinen.

Onkos ne sitte väärät profeetat, jotka saarnaavat, että katumus ja parannus pitää tapahtuman. Juopumus, kiros ja tappelu, ja huoruus pitää heitettämän pois. Maailman ilo pois. Jotka niin saarnaavat, ne ovat maailman mielestä väärät profeetat. Mutta ne, jotka näin saarnaavat: vähän viinaa on luvallinen, kiros on luvallinen, huoruus on luvallinen,

tullivarkaus on luvallinen, tanssi ja kortinlyöminen on luvallinen. Jotka niin saarnaavat ja elävät, ne on oikeat profeetat. Uskokaat vain, mitä semmoiset profeetat saarnaavat, niin te tulette autuaaksi.

Mutta täällä on näinä aikoina ilmestyneet semmoiset profeetat, jotka Lutheruksesta luulevat löytäneensä viisiä sen päälle, että tämä kristillisuus on väärä. Semmoiset tulevat nyt lammasten vaatteissa, sillä ne tulevat Lutheruksen uskon varjon alla. Ne tahtovat puolustaa sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota muka nämä heränneet tahtovat kaataa. Niin myös ne, jotka riitelit Stefanuksen kanssa, ne tulit Jumalan sanan kanssa, ja tahdoit varjella sitä vanhaa Mooseksen uskoa, jota kristittyin lahkokunta tahtoi muka hävittää. Niinpä ne todistit, jotka riitelit Stefanuksen kanssa: "Me kuulumme hänen sanovan: Jeesus Natsarenus muuttaa säädyt ja oikeudet, joita Mooses meille antoi. Vaikka Jeesus Natsarenus ei ole tullut muuttamaan säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on antanut. Mutta rietas oli uskottanut heitä, että Stefanus oli niin puhunut.

Ja sama koulumestari on ilmanki uskottanut muutampia siksi kutsutuita Lutheruksen uskovaisia, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. On ilmanki rietas antanut heille semmoisen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. Mutta niin kuin rietas äijä lukee raamatua nurin, niin hän saattaa myös lukea Lutherusta nurin. Jos Lutherus puhuu paa-vilaisia vastaan, niin suruttomat kääntävät sen näille heränneille ja sanovat: "Näin saarnaa Lutherus."

Mutta jos semmoinen paikka tulee, joka kokonansa kaataa suruttoman uskon, ja maalaa hänen elämänsä niin kuin se on, silloin sanovat he: "Ei tämä passaa. Emme tahdo olla Lutheruksen uskossa. Ne jotka näin tahtovat Lutheruksen kanssa varjella heidän vanhan kuolleen uskonsa, ne tulevat ilman epäilemättä lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa, ja tahtovat Lutheruksen sanoilla varjella niitä vanhan aatamin paikkoja, jotka muutoin tulisit kipeäksi, jos ei olis Lutherus varjona. Ne ovat ilman epäilemättä yksi osa niistä vääristä profeetoista, joista Vapahtaja sanoo: "He tulevat lammasten

vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet."

Ja minkästähdän he tulevat lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota he luulevat näitten heränneitten hävittävän? Joo, sentähden, että heillä on yksi kipeä paikka sydämessä, jonka he tahtovat Lutheruksen uskolla parantaa. Se on yksi pikkuinen vanha aatami riepu, joka pääsee Lutheruksen sieraimista hengittämään ja Lutheruksen uskon kautta elämään. Nimittäin yksi salainen hengellinen viha kristityille, joka panee semmoisia kunniallisia Lutheruksen uskovaisia kiroilemaan kristityitä ja välttämään kristittyin kokouksia, ettei joskus pistettäisi siihen vanhan aatamin paikkaan, joka on hyvin arka.

Mutta mitäpä se kiertäminen auttaa. Jos he ovat kristityt, niin ilmanki heillä on se rohkeus, että he tulevat valkeuteen ja ilmoittavat sydämensä. Mutta kuinkapa semmoiset tohtivat ilmoittaa sydämensä, joka on mätänemässä. Tuonen koira kalvaa yhtähyvin heidän tuntoansa ja käärmeen siemenet syövät sydämen juurta. Sentähden semmoiset Lutheruksen uskovaiset välttävät kristittyin kokouksia ja elävät niinkuin muutkin armon varkaat pimeydessä. Ei he tohdi tulla valkeuteen, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkistelemus: Mikäs on se hyvä puu, joka hyviä hedelmiä kasvaa? Ehkä hyvät puut ei löydy monessa paikassa, kuitenkin on se meidän toivomme, että semmoisia puita löytyy, jotka hyvän hedelmän edestuoovat, mutta mistä niitä tutaan? Vapahtaja sanoo, että hedelmästä puu tutaan, ja hedelmä tutaan parhaiten mausta. Jos puun hedelmä on makea suussa, niin se on hyvä puu. Mutta jos se on karvas, niin on puu mädännyt. Ilman epäilemättä puhuu Vapahtaja tässä evankeliumissa elävän uskon hedelmästä, joka ei seiso ainoastansa liikutuksissa ja korkeissa armon tuntemisissa, vaan myös valvomisessa, totuuden tunnustamisessa ja kristillisessä elämässä.

Jos yksi kristitty, joka on kerran saanut vakuutuksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta on välistä totinen ja murheellinen, ja välistä keveämielinen, niin me saatamme epäillä hänen kristillisyydestänsä, koska hänellä

ei ole oikea valvominen sydämensä ja ajatustensa ylitse. Jos hänellä on palava rakkaus välistä, ja välistä taas maailman rakkaus, niin me saatamme epäillä hänen kristillisyydestänsä. Jos hän välistä on palava rakkaudessa ja ottaa kristityitä ympäri kaulan, välistä taas on niin kiinni maailmassa, ettei liikene auttaa tarvitsevaista, niin me saatamme sanoa, ettei ole semmoisella oikean uskon hedelmä.

Mitäs auttaa sinua, jos sinä olet tänäpäivänä kristitty, ja huomenna pakana? Jos sinä olet tänäpäivänä palava rakkaudessa, ja huomenna kiinni maailmassa. Minä ajattelen, että oikean uskon hedelmän ei pitäis oleman tänäpäivänä valkea ja huomenna musta, vaan oikean uskon hedelmän pitää oleman, niinkuin Vapahtaja on sen eteen asettanut Markuksen neljännen luvun 28:ssa värssyssä: Maa kantaa itsestensä ensin oraksen, ja sitte tähkäpään, ja viimein täyden jyvän tähkäpäässä.

Tämä täysi jyvä tähkäpäässä ei ole muuttuvainen; ei ole tänäpäivänä valkea ja huomenna musta, vaan se on yhdenkaltainen. Ja koska hedelmä on kypsynyt ja täyteen kasvanut, niin ei se tule enää suuremmaksi eikä vähemmäksi. Minä luulen Vapahtajan tässä paikassa maalaavan senkaltaisen uskon hedelmän, joka ilmoittaa itsensä senkaltaisessa rakkaudessa, joka uhraa itsensä, ei ainoastansa kristittyin, mutta myös suruttomain edestä: sillä Kristus on uhrannut itsensä, ei ainoastansa uskovaisten, mutta myös syntisten edestä.

Että kristityt tahtovat olla toinen toisensa kaulassa, se on kyllä itsestensä palavan rakkauden merkki, mutta siinä on omaa rakkautta kanssa, joka omistaa itsellensä huvitusta siitä. Mutta jos heidän pitäis hopusti erkaantumaa ja menemään pakanain tykö, ja uhraaman sielun ja ruumiin voimat pakanain ylösrakennukseksi, siinäpä tahtoo omarakkaus vastaan olla. Jumalan Poika jätti sen autuuden, joka hänellä oli Isän tykönä ijankaikkisuudessa, ja tuli tähän kiittämättömään maailmaan, kussa syntiset häntä piinasit ja vaivasit, ja tämä oli se rakkaus, joka uhraais itsensä syntisten edestä.

Tämä itsensä uhraava rakkaus näkyy olevan vielä kaukana. Jos kristityt pitäisit

jättämän autuaallisen kanssa käymisen muitten kristittyin kanssa ja lähtemän kauas pakanain maihin, kussa ei yksikään kristitty enää puhuttele heitä, ei he siis kuulis sanomiakaan muista kristityistä, niin tulis heille ikävä, erinomattain senkaltaisessa paikassa, kussa ei yksikään pidä heitä kristittynä, mutta vääränä profeettana ja villihenkenä. Siinä vasta tulis se rakkaus koetelluksi, joka uhraa itsensä ja ylönantaa itsensä syntisten edestä, ja kärsii vajavuutta niitten edestä, jotka häntä vihaavat.

Tämmöisen rakkauden on Jumalan Poika osottanut teille. Hän on ylönantanut autuaallisen kanssakäymisen Jumalan ja pyhain enkelein kanssa. Hän on tullut ryöväreitten ja murhaajitten tykö. Hän on uhrannut itsensä niitten edestä, jotka häntä vihaisit ja vainoisit. Ja semmoisen rakkauden hän vaatii kristityiltä, joka uhraa itsensä pakanain edestä. Mutta tämä itsensä uhraava rakkaus ei löydy vielä monessa paikassa.

Nyt on puita katsottu puutarhassa. Siinä on tuore puu ja kuiva puu. Siinä on hedelmällinen puu ja mädännyt puu. Siinä on siunattu puu ja kirottu puu. Siinä on korkea puu ja matala puu. Siinä on fiikuna puu ja viina puu. Ja siinä katsannossa kuuluu myös yksi huutava ääni, joka sanoo: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen."

Onkos nyt Herran viinamäessä semmoiset hedelmät, jotka kelpaavat syödä, koska vieraat tulevat taivaasta? Me luulemme, että siinä pitäis löytymän muutampia punaisia viina marjoja, jotka kelpaavat Herralle. Mutta ei taida Herra löytää juuri monta senkaltaista hedelmällistä puuta, jossa on makeat ja kypsyneet marjat, vaikka Herra saattaa syystä kysyä: "Mitäs olis enempi viinamäessä tekemistä, jota minä en hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja?"

Kyllä on Herra tässä viinamäessä tehnyt paljon työtä. Hän on kaivanut gravia. Hän aitaais sen ympärinsä ja perkais kivet pois ja istutti siihen parhaat viina puut, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani siihen viina kuurnan, ja odotti sen viina marjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja (Es. 5: 2). Tässä viina-

mäessä löytyy vielä senkaltaisia puita, joista Herra on kolme vuotta etsinyt hedelmätä ja ei ole löytänyt. Tässä löytyy myös senkaltaisia puita, jotka ovat kyllä tuoreet. Niissä on lehtiä ja kukkaisia, mutta ei ole hedelmätä. Tässä löytyy myös mädänneitä puita, joissa on aivan karvaat ja muikeat marjat, joita Herra eli viina mäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa. Mutta rietas äijä kyllä tykkää paljon niistä. Hän syöpi niitä karvaita marjoja niin että hampaat helisevät.

On vielä tässäkin viina mäessä muutamat kirotut puut, joita Herran on täytynyt kirotta, koska hän tuli hakemaan hedelmätä niistä, eikä löytänyt. Ja kuka tiesi, kuinka monessa puussa hän nyt löytää oikean hedelmän, koska hän tulee nälässä ja janossa hakemaan senkaltaisia marjoja, jotka nälän ja janon sammuttavat. Ja mitäs nyt viinamäen rakentaja panee pöydälle, koska vieraat taivaasta tulevat? Ei hän saata hevoisen puoloja panna niille vieraille ruoaksi, vaan hän hakee fiikunoita ja punaisia viina marjoja, ja niitä hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta ei ole niitä monta, jotka kypsyneet ovat, sillä muutamat viina puun oksat ei ole hedelmälliseksi tulleet. Muutamia marjoja on pakkainen pannut. Muutamista on jo lehdet ja kukkaiset varisseet. Ja ne puut taitavat pian kuivaksi tulla. Mutta ne harvat puut, jotka vielä hedelmälliset ovat, seisovat Jumalan viinamäessä juoksevan ojan reunalla. Jos Herra antaa enemmän kastetta taivaasta ja antais armollisen aurinkonsa paistaa niitten päälle, jotka ovat tekemässä hedelmän, niin on meidän toivomme, että ne tulevat valmiiksi siksi, kuin Herra niitä tarvitsee, koska hän lähettää enkelinsä leikkaamaan sirpillä niitä hedelmällisiä oksia, jotka ovat istutetut siihen totiseen ja elävään viina puuhun, joissa on valkeat ja punaiset viina marjat, joita hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Kypsykääte siis, te punaiset viinamarjat, ennen kuin pakkainen tulee. Kasvakaat ja kypsykääte. Kukatiesi pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan teitä. Pian tulevat vieraat taivaasta, jotka tarvitsevat maistaa niitä viinapuun marjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Kas-

vakaat ja kypsykää, että viinamäen Isäntä saisi jotakin vaivansa edestä, jonka hän on saanut kärsiä, koska hän sotki viina kuurnan yksinänsä. Amen.

Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 45

8

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1852

Jeesus sanoi tämän vertauksen: Yhdellä oli fiikunapuu hänen viinamäesssänsä istutettu. Ja hän tuli etseen hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: Katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä; hakkaa häntä pois; miksi hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan; jos hän kuitenkin hedelmän tekis; jollei niin hakkaa häntä sitte pois. Luuk. 13: 6 - 9

Tämän vertauksen pani Vapahtaja niille uskottomille juutalaisille, joille Vapahtaja oli saarnannut evankeliumia kolme ajastaikaa, mutta ei näkynyt tulevan yhtään hedelmää hänen saarnaamisestansa. Ei tullut näkyväistä herätystä kansalle, vaikka hän oli jo kolme ajastaikaa saarnannut evankeliumia Jumalan valtakunnasta.

Tässä vertauksessa on Jumala Isä viinamäen isäntä, mutta viinamäen rakentaja on Vapahtaja. Viinamäen isäntä sanoi viinamäen rakentajalle: "Katso! Minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?" Mutta se armollinen viinamäen rakentaja rupeis rukoilemaan viinamäen isäntää, että hän säästäis vielä yhden vuoden tätä hedelmätöntä fiikunapuuta, niin kauan kuin hän kaivais gravia hänen ympärinsä ja sonnittais hänen juurtansa, jos hän sittenkään hedelmän tekis.

Mutta kuka tiesi, tuleeko tämä hedelmätöin fiikunapuu vielä sittenkään hedelmälliseksi, vaikka gravia kaivetaan hänen ympärinsä. Nyt on jo viinamäen rakentaja tehnyt työtä sen päälle, että tämä hedelmätöin fiikunapuu tulis hedelmälliseksi. Viinamäen Isäntä on kol-

me ajastaikaa vaeltanut viinamäessä ja etsinyt hedelmätä tästä puusta, mutta ei ole löytänyt. Kuinka kauan sinä luulet, hedelmätöin fiikunapuu, kuinka kauan sinä luulet Herran sallivan sinun seisoa hedelmätöinnä Herran viinamäessä ja turmelevan maata? Etkös kuule, mitä viinamäen Isäntä sanoo viinamäen rakentajalle: "Hakkaa häntä pois! Miksi hän myös maata turmelee?"

Taidat sinä ajatella, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että viinamäen rakentaja aina rukoilee sinun edestäs, ettet tule vielä niin pian pois hakatuksi. Mutta älä ajattele, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että sinä saat seisoa hedelmättömänä viinamäessä ijankaikkisesti. Sinä turmelet maata. Jos sinä et tule hedelmälliseksi, koska viinamäen rakentaja kaivaa gravia sinun ympärilles ja sonnittaa sinun juurtas, niin sinä ilman armotta hakataan pois ja heitetään tuleen, sillä näin kuuluvat sanat tämän päivän evankeliumissa: "Jokainen puu, kuin ei kasva hyvää hedelmätä, hakataan pois ja heitetään tuleen."

Nyt sinä kuulet, hedelmätöin puu, mikä tuomio sinua odottaa, jos et pian tule hedelmälliseksi. Sinä luulet ilmanki, että siinä kyllä on, että sinä pysyt tuoreena, että sinussa on muutampia lehtiä, että et ole vielä peräti kuivaksi puuksi tullut. Mutta sinä kuulet nyt viinamäen Isännän omasta suusta, että sinut hakataan pois ja heitetään tuleen, jollet tule pian hedelmälliseksi. Sillä näin sanoo viinamäen Isäntä viinamäen rakentajalle: "Katso, minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?"

Yksi hedelmätöin puu turmelee maata, vaikka kuinka tuoreena hän pysyis, ja vaikka hän kantaa joka vuosi lehtiä ja vielä kukkaisiakin. Niin kauan kuin tämä hedelmätöin fiikunapuu pysyy hedelmätöinnä, turmelee hän maata, imee kyllä nestettä ja voimaa maasta, mutta ei tule hedelmälliseksi. Ei saa viinamäen Isäntä yhtään hedelmätä maistaa senkaltaisesta puusta, vaikka hän on jo kolme vuotta hakenut. Varoita sinuas, sinä hedelmätöin puu, ettei käy sinun kanssas, niinkuin se tapahtui sille fiikunapuulle, josta Vapahtaja etsi hedelmätä, eikä löytänyt. Hän kirois silloin sitä

hedelmätöntä fiikunapuuta ja sanoi: "Älköön sinusta enää kasvako yhtään hedelmätä."

Voi! sinuas, sinä hedelmätöin fiikunapuu, jos sinä vielä olet hedelmätöin, koska Jeesus tulee sinun tykö, etsein hedelmätä sinusta. Nyt on Jeesuksella nälkä. Nyt on hänellä halu maistaa fiikunapuun hedelmätä. Onkos täällä yhtään puuta, josta hän saisi maistaa makean hedelmän. Ei taida olla monta puuta, joitten hedelmästä hän saattais nälkensä sammuttaa. Mutta kuivia puita on paljon, jotka kelpaavat riettaalle polttopuiksi, ja mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat, joitten marjat ovat makeat riettaan suussa sentähden, että he ovat hyvin karvaat ja muikeat.

Mikä hätä nyt on riettaalla, koska hän vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä? Jos hän yötyy siihen metsään eli korpeen, jossa huutajan ääni huutaa. "Tehkäätkä senkaltainen hedelmä, te hedelmättömät puut, kuin parannukseen kuuluu," niin rietas äijä löytää siinä korvessa, ei ainoastansa polttopuita, joista hän saattaa tehdä aikaisen prasun, jonka edessä hän pääsee persettänsä paimaan. Mutta rietas löytää myös tässä korvessa paljon mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja ne ovat niin karvaat ja muikeat, ettei saata viinamäen Isäntä niitä ottaa suuhunsa, niinkuin hän valittaa profeetan Esajaksen kautta (5: 2 - 7) "Minun ystävälläni on viinämäki lihavassa paikassa; ja hän aita sen ympäri ja perkkais kivet pois, ja istutti siihen parhaat viinapuu, ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja. Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?" Mutta nämät pahat marjat, netpät ovat makeat vihollisen suussa. Niitä hän syöpi mielellänsä, niin että hampaat helisevät. Ja pirun paskaa niistä tulee, koska ne riettaan perseestä putoavat.

Meidän tulee nyt merkitä, mikä eroitus on kuivan puun, ja tuoreen puun, ja mädänneen puun välillä, niin myös korkean puun ja matalan puun, hedelmällisen ja hedelmättömän puun välillä, jotka kaikki

ovat mainitut raamatussa. Mutta ei kaikki ole puun tutkijat. Kuitenki sanoo Vapah-taja tämän päivän evankeliumissa, että hedelmästä puu tutaan. Tässä on nimittäin kysymys senkaltaisista puista, jotka istutetaan viinamäkeen eli puutarhaan, niinkuin viinapuu ja fiikunapuu, ja omenapuu. Mutta se suuri viinamäen raken-taja, joka parhaiten tuntee niitä mädänneitä puita, eroittakoon niitä hedelmällisistä puista.

Ja ne hedelmättömät puut, joista ei ole vielä hedelmää tullut, mutta ainoastansa lehtiä ja kukkaisia; rukoilkoon se suuri ja armollinen viinamäen rakentaja niitten edestä, että viinamäen Isäntä säästäis vielä yhden vuoden niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin hän kaivaa gravia heidän ympärillensä ja sonnittaa heidän juurtansa; ja että hän varjelis niitä tuoreita puita, joissa vielä lehdet ja kukkaiset ovat, pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmastasta, ettei pakkanen panis niit-tä pieniä marjoja, jotka ei vielä ole kypsyneet.

Ja sinä kirottu puu, joka et ole koskaan hedelmälliseksi tullut, älköön si-nusta kasvako koskaan hedelmätä ijankaikkisesti. Ja sinä roska puu, joka olet sisältä mädännyt, ei sinusta tule otollista hedelmää koskaan. Ja sinä kor-kea puu, varoita, ettei maailman tuuli sinua taita. Ja muista, mitä Herra on sanonut: "Minä olen korkean puun alenta-nut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös." (Hes.17: 24).

Mutta, sinä armollinen viinamäen raken-taja, joka olet niin paljon työtä tehnyt tämän kiittämättömän maan päälle, ja niin paljon puita istuttanut sinun viinamäkees, joista harva puu taitaa tul-la niin hedelmälliseksi, että sinä saisit maistaa siitä puun hedelmästä, joka pohjanmaalle kasvanut on, älä väsy vielä rukoilemasta sen hedelmättömän puun edes-tä, joka pysyy tuoreena ja lehtiä kantaa. Kaiva aina gravia hänen ympärillensä ja sonnita hänen juurtansa, mitämaks hän tulee viimein hedelmälliseksi suuren vai-van kautta. Sinä olet sotkenut viina kuurnan yksinäs. Kuule siis, sinä suuri ja voimallinen viinamäen rakentaja mur-heellisten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 7: 15

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja niistä hyvistä puista, ja mädänneistä puista, jonka tähden meidän pitää Jumalan armon kautta tutkisteleman: mitkä ovat ne hyvät puut, ja mitkä ovat ne mädänneet puut, ja jos me niitä tutkeissamme äkkäisimme jonkun tuoreen puun, jonkun korkean ja matalan puun, niin me katselemme myös niitä. Mutta viinamäen rakentaja, joka parhaiten tuntee puita hedelmästä, antakoon meille oikean ylösvalaistuksen, että me saattaisimme oikein eroittaa mädänneet puut ja hyvät puut, sillä hedelmästä puu tutaan, mutta hedelmät taas tutaan parhaiten mausta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä kaltaiset ovat ne mädänneet puut? Jokainen, joka ei ole umpi sokea, saattaa kyllä eroittaa kuivia puita tuoreista puista, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Sillä kuiva puu syttyy varsin palamaan, jos joku panee niitä valkeaan. Ja niin kuin te tiedätte, tässä kirkon ympärillä ei tule riettaalle hätää polttopuista. Niin usein, kuin hän vaeltaa sivuitse, löytää hän kyllä poltto puita siksi, että hän saapi persettänsä paistaa. Ja jos joku sanois hänelle: "älä niitä polta vielä," vastaa rietas äijä: "sepähän perse lämpenee."

Mutta tuore puu ei ole niin hyvä palamaan. Ja tuskin rietas äijä viittis niitä tuoreita puita hakata, jos ei ne olis tiellä, koska hänen pitää niitä kuivia karhakoita vedättämän. Kuitenki on Vapahtaja sanonut: "Jokainen puu, joka hyvää hedelmätä ei kannan, hakataan pois ja heitetään tuleen: olkoon sitte tuore puu, joka kantaa lehtiä ainoastansa, mutta ei kannan hedelmää, eli mädännyt puu, joka häijyjä hedelmiä kantaa, nimittäin semmoisia karvaita ja muikeita marjoja, joi-ta viinamäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa, vaikka kuinka olis nälkä ja jano.

Mutta rietas äijä kyllä tykkää hyvin niistä marjoista, jotka ovat hyvin karvaat ja muikeat. Niitä hän syöpi niin ahneesti, että hampaat helisevät. Ei riettaan hampaat ole sentähden heltyneet, vaikka hän on niitä karvaita marjoja syönyt ja syöpi aina. Mutta Israelissa oli senkaltainen sananlasku tehty, josta Herra ei tykännyt ollenkaan, nimittäin tämän

kaltainen sanan lasku: "Isät ovat happamia marjoja syöneet ja siitä ovat lasten hampaat hertyneet."

Nyt hakataan siis kaikki semmoiset puut, jotka hyviä hedelmiä ei kannan, ja heitetään tuleen. Sillä koska tuoreet puut ei tule hedelmälliseksi, vaan kantavat ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, niin he turmelevat maata. Ne ottavat ison sijan viinamäessä eli puutarhassa. Mutta ei Isännälle tule semmoisista hedelmättömistä puista mitään apua. Arvatkaat nyt, te hedelmättömät puut, koska vieraat tulevat taivaasta, mitä viinamäen Isäntä panee niille makeaksi ruoaksi, koska hän viinamäestänsä ei löydä viinamarjoja eikä fiikunia fiikunapuista. Ei hän saata kuitenkaan niitä karvaita marjoja panna pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Hänen täytyy silloin ruveta valittamaan: "Mitä olis enempätä minun viinamäessäni tekemistä, jota minä en ole hänessä tehnyt, miksi hän siis aivan pahoja marjoja kantoi?"

Minä luulen mädänneen puun olevan semmoisen puun, joka on sisältä mädännyt, ettei hän saata hedelmälliseksi tulla. Eli hedelmät kyllä ovat, mutta ne ovat häijyt hedelmät. Nämät taitavat siis olla ne väärät profeetat, jotka tulevat lamasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Kutkas siis ovat ne väärät profeetat? Kaikki suruttomat ja armon varkaat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Mutta minä luulen, että suruttomat ovat väärät profeetat ja villihenget, sillä ei siinä joukossa kuitenkaan ollut yhtään kristittyä, jotka silloin rupeisit profeteeraamaan, koska juutalaiset tehit kapinan esivaltaa vastaan. Silloin oli paljon niitä, jotka saarnaisit sokealle kansalle: "Nyt tulee Messias, nyt tulee Kristus auttamaan meitä pakanallisen esivallan alta."

Ja se sokea kansa uskoi, mitä nämät väärät profeetat ja villihenget saarnaisit. Mutta ei siinä joukossa ollut yhtään kristittyä. Vääräin profeettain tuntomerkki on se, että he saarnaavat kyllä Messiaksen valtakunnasta, mutta väärässä tarkoituksessa. He saarnaavat niin, ettei tarvitse Jumalan kansan olla pakanalliselle esivallalle kuuliainen. Ei

tarvitse hänen maksaa pakanalliselle esivallalle veroa. Väärät profeetat yllyttivät silloin Juudan kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan. Ja se oli kansan onnettomuus ja surma, että he rupeisivat niitä uskomaan, jotka sillä lailla kehoittivat kansaa esivaltaa vastaan.

Mutta eihän kristityt ole koskaan niin saarnanneet, niin kuin ne väärät profeetat ovat silloin saarnanneet. Ja mitäs nyt tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat? Joo, sitä ne saarnaavat, että entinen vanha jumalatoiminta on oikea elämä. Ja sitä tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat, että paloviina on luvallinen, että yksi ryyppy ei tee mitään, että kruunun varkaus on luvallinen, ja kiros on myös luvallinen.

Onkos ne sitte väärät profeetat, jotka saarnaavat, että katumus ja parannus pitää tapahtuman. Juopumus, kiros ja tappelu, ja huoruus pitää heitettävän pois. Maailman ilo pois. Jotka niin saarnaavat, ne ovat maailman mielestä väärät profeetat. Mutta ne, jotka näin saarnaavat: vähän viinaa on luvallinen, kiros on luvallinen, huoruus on luvallinen, tullivarkaus on luvallinen, tanssi ja kortinlyöminen on luvallinen. Jotka niin saarnaavat ja elävät, ne on oikeat profeetat. Uskokaat vain, mitä semmoiset profeetat saarnaavat, niin te tulette autuaaksi.

Mutta täällä on näinä aikoina ilmestyneet semmoiset profeetat, jotka Lutheruksesta luulevat löytäneensä viisiä sen päälle, että tämä kristillisuus on väärä. Semmoiset tulevat nyt lammasten vaatteissa, sillä ne tulevat Lutheruksen uskon varjon alla. Ne tahtovat puolustaa sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota mukana nämä heränneet tahtovat kaataa. Niin myös ne, jotka riitelivät Stefanuksen kanssa, ne tulivat Jumalan sanan kanssa, ja tahdoivat varjella sitä vanhaa Mooseksen uskoa, jota kristittyinä lahkokunta tahtoi mukana hävittää. Niinpä ne todistivat, jotka riitelivät Stefanuksen kanssa: "Me kuulumme hänen sanovan: Jeesus Natsarenius muuttaa säädyt ja oikeudet, joita Mooses meille antoi. Vaikka Jeesus Natsarenius ei ole tullut muuttamaan säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on antanut. Mutta rietas oli uskottanut heitä, että Stefanus oli niin puhunut.

Ja sama koulumestari on ilmanki

uskottanut muutampia siksi kutsutuita Lutheruksen uskovaisia, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. On ilmanki rietas antanut heille semmoisen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. Mutta niin kuin rietas äijä lukee raamatua nurin, niin hän saattaa myös lukea Lutherusta nurin. Jos Lutherus puhuu paa- vilaisia vastaan, niin suruttomat kääntävät sen näille heränneille ja sanovat: "Näin saarnaa Lutherus."

Mutta jos semmoinen paikka tulee, joka kokonansa kaataa suruttoman uskon, ja maalaa hänen elämänsä niin kuin se on, silloin sanovat he: "Ei tämä passaa. Emme tahdo olla Lutheruksen uskossa. Ne jotka näin tahtovat Lutheruksen kanssa varjella heidän vanhan kuolleen uskonsa, ne tulevat ilman epäilemättä lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa, ja tahtovat Lutheruksen sanoilla varjella niitä vanhan aatamin paikkoja, jotka muutoin tulisit kipeäksi, jos ei olis Lutherus varjona. Ne ovat ilman epäilemättä yksi osa niistä vääristä profeetoista, joista Vapahtaja sanoo: "He tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet."

Ja minkästähdän he tulevat lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota he luulevat näitten heränneitten hävittävän? Joo, sentähden, että heillä on yksi kipeä paikka sydämessä, jonka he tahtovat Lutheruksen uskolla parantaa. Se on yksi pikkuinen vanha aatami riepu, joka pääsee Lutheruksen sieraimista hengittämään ja Lutheruksen uskon kautta elämään. Nimittäin yksi salainen hengellinen viha kristityille, joka panee semmoisia kunniallisia Lutheruksen uskovaisia kiroilemaan kristityitä ja välttämään kristittyin kokouksia, ettei joskus pistettäisi siihen vanhan aatamin paikkaan, joka on hyvin arka.

Mutta mitäpä se kiertäminen auttaa. Jos he ovat kristityt, niin ilmanki heillä on se rohkeus, että he tulevat valkeuteen ja ilmoittavat sydämensä. Mutta kuinkapa semmoiset tohtivat ilmoittaa sydämensä, joka on mätänemässä. Tuonen koira kalvaa yhtähyvin heidän tuntoansa ja käärmeen siemenet syövät sydämen juurta. Sentähden semmoiset Lutheruksen uskovaiset välttä-

vät kristittyin kokouksia ja elävät niin-
kuin muutkin armon varkaat pimeydessä. Ei
he tohdi tulla valkeuteen, sillä heidän
työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen: Mikäs on se hyvä
puu, joka hyviä hedelmiä kasvaa? Ehkä
hyvät puut ei löydy monessa paikassa,
kuitenki on se meidän toivomme, että sem-
moisia puita löytyy, jotka hyvän hedelmän
edestuoivat, mutta mistä niitä tutaan?
Vapahtaja sanoo, että hedelmästä puu
tutaan, ja hedelmä tutaan parhaiten maus-
ta. Jos puun hedelmä on makea suussa,
niin se on hyvä puu. Mutta jos se on kar-
vas, niin on puu mädännyt. Ilman epäile-
mättä puhuu Vapahtaja tässä
evankeliumissa elävän uskon hedelmästä,
joka ei seiso ainoastansa liikutuksissa
ja korkeissa armon tuntemisissa, vaan
myös valvomisessa, totuuden tunnustami-
sessa ja kristillisessä elämässä.

Jos yksi kristitty, joka on kerran saa-
nut vakuutuksen Jumalan armosta ja
syntein anteeksi saamisesta on välistä
totinen ja murheellinen, ja välistä
keveämielinen, niin me saatamme epäillä
hänen kristillisyydestänsä, koska hänellä
ei ole oikea valvominen sydämensä ja aja-
tustensa ylitse. Jos hänellä on palava
rakkaus välistä, ja välistä taas maailman
rakkaus, niin me saatamme epäillä hänen
kristillisyydestänsä. Jos hän välistä on
palava rakkaudessa ja ottaa kristityitä
ympäri kaulan, välistä taas on niin kiin-
ni maailmassa, ettei liikene auttaa
tarvitsevaista, niin me saatamme sanoa,
ettei ole semmoisella oikean uskon hedel-
mä.

Mitäs auttaa sinua, jos sinä olet tänä-
päivänä kristitty, ja huomenna pakana?
Jos sinä olet tänäpäivänä palava rakkau-
dessa, ja huomenna kiinni maailmassa.
Minä ajattelen, että oikean uskon hedel-
män ei pitäis oleman tänäpäivänä valkea
ja huomenna musta, vaan oikean uskon he-
delmän pitää oleman, niinkuin Vapahtaja
on sen eteen asettanut Markuksen neljän-
nen luvun 28:ssa värssyssä: Maa kantaa
itsestäänsä ensin oraksen, ja sitte
tähkäpään, ja viimein täyden jyvän
tähkäpäässä.

Tämä täysi jyvä tähkäpäässä ei ole
muuttuvainen; ei ole tänäpäivänä valkea ja
huomenna musta, vaan se on yhden-
kaltainen. Ja koska hedelmä on kypsynyt
ja täyteen kasvanut, niin ei se tule enää

suuremmaksi eikä vähemmäksi. Minä luulen Vapahtajan tässä paikassa maalaavan senkaltaisen uskon hedelmän, joka ilmoittaa itsensä senkaltaisessa rakkaudessa, joka uhraa itsensä, ei ainoastansa kristittyin, mutta myös suruttomain edestä: sillä Kristus on uhrannut itsensä, ei ainoastansa uskovaisten, mutta myös syntisten edestä.

Että kristityt tahtovat olla toinen toisensa kaulassa, se on kyllä itsestensä palavan rakkauden merkki, mutta siinä on omaa rakkautta kanssa, joka omistaa itsellensä huvitusta siitä. Mutta jos heidän pitäis hopusti erkaantumaa ja menemään pakanain tykö, ja uhraaman sielun ja ruumiin voimat pakanain ylösrakennukseksi, siinäpä tahtoo omarakkaus vastaan olla. Jumalan Poika jätti sen autuuden, joka hänellä oli Isän tykönä ijankaikkisuudessa, ja tuli tähän kiittämättömään maailmaan, kussa syntiset häntä piinasit ja vaivasit, ja tämä oli se rakkaus, joka uhrais itsensä syntisten edestä.

Tämä itsensä uhraava rakkaus näkyy olevan vielä kaukana. Jos kristityt pitäisit jättämän autuaallisen kanssa käymisen muitten kristittyin kanssa ja lähtemään kauas pakanain maihin, kussa ei yksikään kristitty enää puhuttele heitä, ei he siis kuulis sanomiakaan muista kristityistä, niin tulis heille ikävä, erinomattain senkaltaisessa paikassa, kussa ei yksikään pidä heitä kristittynä, mutta vääränä profeettana ja villihenkenä. Siinä vasta tulis se rakkaus koetelluksi, joka uhraa itsensä ja ylönantaa itsensä syntisten edestä, ja kärsii vajavuutta niitten edestä, jotka häntä vihaavat.

Tämmöisen rakkauden on Jumalan Poika osottanut teille. Hän on ylönantanut autuaallisen kanssakäymisen Jumalan ja pyhäin enkelein kanssa. Hän on tullut ryöväreitten ja murhaajitten tykö. Hän on uhrannut itsensä niitten edestä, jotka häntä vihaisit ja vainoisit. Ja semmoisen rakkauden hän vaatii kristityiltä, joka uhraa itsensä pakanain edestä. Mutta tämä itsensä uhraava rakkaus ei löydy vielä monessa paikassa.

Nyt on puita katsottu puutarhassa. Siinä on tuore puu ja kuiva puu. Siinä on hedelmällinen puu ja mädännyt puu. Siinä on siunattu puu ja kirottu puu. Siinä on

korkea puu ja matala puu. Siinä on fiikuna puu ja viina puu. Ja siinä katsannossa kuuluu myös yksi huutava ääni, joka sanoo: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen."

Onkos nyt Herran viinamäessä semmoiset hedelmät, jotka kelpaavat syödä, koska vieraat tulevat taivaasta? Me luulemme, että siinä pitäis löytymän muutampia punaisia viina marjoja, jotka kelpaavat Herralle. Mutta ei taida Herra löytää juuri monta senkaltaista hedelmällistä puuta, jossa on makeat ja kypsyneet marjat, vaikka Herra saattaa syystä kysyä: "Mitäs olis enempi viinamäessä tekemistä, jota minä en hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja?"

Kyllä on Herra tässä viinamäessä tehnyt paljon työtä. Hän on kaivanut gravia. Hän aitaais sen ympärinsä ja perkais kivet pois ja istutti siihen parhaat viina puut, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani siihen viina kuurnan, ja odotti sen viina marjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja (Es. 5: 2). Tässä viinamäessä löytyy vielä senkaltaisia puita, joista Herra on kolme vuotta etsinyt hedelmätä ja ei ole löytänyt. Tässä löytyy myös senkaltaisia puita, jotka ovat kyllä tuoreet. Niissä on lehtiä ja kukkaisia, mutta ei ole hedelmätä. Tässä löytyy myös mädänneitä puita, joissa on aivan karvaat ja muikeat marjat, joita Herra eli viina mäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa. Mutta rietas äijä kyllä tykkää paljon niistä. Hän syöpi niitä karvaita marjoja niin että hampaat helisevät.

On vielä tässäkin viina mäessä muutamat kiroitut puut, joita Herran on täytynyt kirotta, koska hän tuli hakemaan hedelmätä niistä, eikä löytänyt. Ja kuka tiesi, kuinka monessa puussa hän nyt löytää oikean hedelmän, koska hän tulee nälässä ja janossa hakemaan senkaltaisia marjoja, jotka nälän ja janon sammuttavat. Ja mitäs nyt viinamäen rakentaja panee pöydälle, koska vieraat taivaasta tulevat? Ei hän saata hevoisen puoloja panna niille vieraille ruoaksi, vaan hän hakee fiikunoita ja punaisia viina marjoja, ja niitä hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta ei ole niitä monta, jotka kypsyy-

neet ovat, sillä muutamat viina puun oksat ei ole hedelmälliseksi tulleet. Muutampia marjoja on pakkainen pannut. Muutamista on jo lehdet ja kukkaiset varisseet. Ja ne puut taitavat pian kuivaksi tulla. Mutta ne harvat puut, jotka vielä hedelmälliset ovat, seisovat Jumalan viinamäessä juoksevan ojan reunalla. Jos Herra antaa enemmän kastetta taivaasta ja antais armollisen aurinkonsa paistaa niitten päälle, jotka ovat tekemässä hedelmän, niin on meidän toivomme, että ne tulevat valmiiksi siksi, kuin Herra niitä tarvitsee, koska hän lähettää enkelinsä leikkaamaan sirpillä niitä hedelmällisiä oksia, jotka ovat istutetut siihen totiseen ja elävään viina puuhun, joissa on valkeat ja punaiset viina marjat, joita hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Kypsykäät siis, te punaiset viinamarjat, ennen kuin pakkainen tulee. Kasvakaat ja kypsykäät. Kukatiesi pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan teitä. Pian tulevat vieraat taivaasta, jotka tarvitsevat maistaa niitä viinapuun marjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Kasvakaat ja kypsykäät, että viinamäen Isäntä saisi jotakin vaivansa edestä, jonka hän on saanut kärsiä, koska hän sotki viina kuurnan yksinänsä. Amen.

Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 46

9

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1852

Jokainen pitäköön meitä Kristuksen palvelijoina ja Jumalan salaisuuden huoneenhaltijoina, mutta ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löydettäisiin. 1. Kor. 4: 1- 2

Tässä paikassa puhuu Paavali hengellisten huoneenhaltijain virasta. Se on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija, jonka pitää jakaman Jumalan salaisuudet ihmisille. Ja kukapa on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija muu kuin yksi opettaja, jonka haltuun Jumalan salaisuudet uskotut ovat. Apostoli panee vielä tämän merkillisen sanan tykö, että ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löyettäisiin, niin maal-

lisissa kuin taivaallisissa.

Mutta Vapahtaja on sanonut, että muutampi huoneenhaltija oli semmoinen, että hän rupeis kanssapalvelijoitansa pieksämään, koska Isäntä oli pois lähtenyt; ja sanoi vielä itsellensä: Minun Isäntäni viipyy, ei se tule niin hopusti takaisin. Ja sen viipymisen päälle luottain rupeis hän kanssapalvelijoitansa pieksämään ja nälyttämään. Hän ajatteli ilmanki, ettei kukaan tohdi kantaa hänen päällensä. Mutta Vapahtaja kysyy kaikilta huoneenhaltijoilta, mitä Isäntä tekee semmoiselle huoneenhaltijalle, joka niin armottomasti kanssapalvelijoitansa pieksää ja nälyttää? Muutampi huoneenhaltija on semmoinen, että hän antaa kanssapalvelijainsa nälkyä, ja itse herkullisesti elää. Semmoisen huoneenhaltijan tykönä ei ole uskollisuutta.

Vapahtaja sanoi myös opetuslapsillensa: "Teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaisuudet, mutta muille saarnataan vertausten kautta." Hän antaa siis kaikille tietäväksi, että Jeesuksen opetuslapset pitää tuntemaan Jumalan valtakunnan salaisuudet. Kuinkapa he muutoin saattavat olla Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, koska heidän pitää jakaman kanssapalvelijoille heidän osansa laista ja evankeliumista niin paljon kuin itse kullekin tulee. Tähän paikkaan kuuluu myös, mitä Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: "Ei teidän pidä heittämän pääryjä sikain eteen." Se on: ei sovi Jumalan armo suruttomille ja paatuneille, vaan katuvaisille. Jeesuksen opetuslapset ovat tosin Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, ja sentähden täytyy heidän tuta Jumalan valtakunnan salaisuudet. Heidän pitää tietämän, mitkä tavarat heille uskotut ovat.

Näinä aikoina löytyy valitettavasti monta väärää huoneenhaltijata, jotka väärin jakavat Jumalan kalliin tavarain ja omaisuuden. Löytyy myös niitäkin, jotka ei ainoastansa pieksä, mutta myös nälyttävät kanssapalvelijoitansa, ja viskaavat vielä Jumalan lahjoja keitureille ja sioille, ja semmoiset huoneenhaltijat ajattelevat ilmanki, että Isäntä viipyy: ei Isäntä tule niin pian. Kyllä tosin keiturit ja siat tykkäävät paljon semmoisista huoneenhaltijoista, jotka viskaavat heille Jumalan lahjoja ja nälyttävät kanssapalvelijoitansa. Mutta

Isäntä ei tykkää paljon semmoisista. Minä olen kuullut, että muutamat maailman herrat antavat koirille liiningin ja lapsille ruotoja. Ja semmoiset huoneenhaltijat taitavat netkin olla, joista Vapahtaja muistelee, että he pieksävät kanssapalvelijoitansa ajatellen, että Isäntä viipyy. Kukas tiesi, kuinka kauan Isäntä viipyy? Se taitaa tulla silloin, koska huoneenhaltija sitä vähimmin uskoo.

Koska nyt ainoastansa se huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löytäisiin, niin olis tarpeellinen katsella, kuka nyt olis uskollinen huoneenhaltija, kuka nyt saattais olla uskollinen Jumalan salaisuuden huoneenhaltija. Ei semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka pieksää kanssapalvelijoitansa, koska Isäntä lähtee pois. Eikä semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka antaa liiningin koirille ja ruotoja lapsille. Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." Mutta semmoiset ovat muutamat huoneenhaltijat. Ne ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille.

Mitäs Isäntä ja vanhin pitää tekemän senkaltaisille huoneenhaltijoille, jotka ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille? Eikö hänen pidä kauhistuman ja itkemän, koska hän saapi kuulla, kuinka hänen lapsiansa nälytetään ja penikoita hyvin ruokitaan. Ja toinen kauhistus on se, että muutamat huoneenhaltijat viskaavat Jumalan viljaa keitureille ja sioille. Mitäs pitää Isännän sanoman semmoisille, koska hän saapi kuulla, kuinka väärät ja uskottomat huoneenhaltijat haaskaavat hänen hyvyytensä. Eikö hänen pidä suuttuman semmoisille ja sanoman: "Sinä paha palvelija, tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita."

Mutta väärä huoneenhaltija ajattelee ilmanki näin: "Kyllä Isäntä viipyy, ei se vielä varsin tule takaisin." Mutta jos nyt vielä viipyis vähän aikaa, niinkuin väärä huoneenhaltija luulee, vaikka Pietari kirjoittaa kristityille: Ei Herra viivytä tulemistansa, niinkuin muutamat luulevat hänen viipyvän. Kuitenki tulee kerran se päivä, että väärä huoneenhaltija kutsutaan Herransa tykö, ja hän sanoo hänelle: "Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita."

Ilmanki väärä huoneenhaltija silloin menee Herransa velkamiesten tykö ja sanoo: "Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? Jos sitte Herran velkamiehet sanovat, kuinka suuri velka on, nimittäin sata puntaa nisuja eli sata tynnyriä öljyä, niin sanoo se väärä huoneenhaltija: "Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä." Eli niinkuin tämänaikaiset suruttomat papit sanovat heränneille: "Et suinkaan sinä ole suurin syntinen, kyllähän ilmanki saat anteeksi; ja ei sinun tarvitse syntiäs maailmalle huutaa."

Semmoisia nyt surutoin pappi saarnaa puoliheränneille. Ja jos he uskovat hänen saarnansa, niin he ottavat sitte kirjansa ja kirjoittavat viisikymmentä. He lukevat synninvelan puolta vähemmäksi ja tulevat viimein omalla parannuksella kristityksi. — Ka, se on hyvä pappi! sanovat sitte huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, joka ei hauku niin hirveästi, että ihmiset tulevat hulluiksi, ja me korjaamme häntä ijankaikkisiin majoihin. Mutta se on tietämätöin, kuinka paljon te korjaatte senkaltaista opettajaa, joka saarnaa niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja viinaporvarin silmistä käärmeen kyyneleet vuotavat, koska häntäkin rakkaaksi kristityksi mainitaan. Ja raittiin juomarin silmistä alkavat käärmeen kyyneleet vuotamaan, koska vuotava pirunpaska on jo aikaa pehmeäksi tehnyt sydämen. Kukas tiesi, kuinka paljon semmoiset rakkaat kristityt kiittävät opettajaansa ijankaikkisuudessa, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksamatta.

Ja kyllähän semmoiset väärät huoneenhaltijat ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. He antavat koirille liiningin, ja lapsille antavat he ruotoja. Mitäs vanhin sanoo, koska hän tulee ja saapi tietää, kuinka väärät huoneenhaltijat tekevät, kuin he ruokkivat sikoja hyvin ja lapsia nälyttävät? Minä luulen, että semmoinen menetys koskee kovin vanhemman sydämeen. Ei suinkaan vanhin varsin lepy senkaltaiselle väärälle huoneenhaltijalle, eikä hän taida toisti uskoa taloansa ja lapsiansa semmoisen huoneenhaltijan haltuun, joka ruokkii sikoja hyvin ja nälyttää lapsia.

Nyt, koska tämän päivän evankeliumi

osottaa, kuinka viekas se väärä huoneenhaltija on pettämään Herraansa, niin meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman hänen viekkauttansa, koska me ensin olemme kumartaneet polviamme sen suuren ja voimallisen Isännän edessä, rukoillen kaikesta sydäimestä, ettei nämät köyhät lapset tulis niin onnettomiksi, että he joutuisit väärän huoneenhaltijan haltuun, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, eli antaa koirille liiningin ja lapsille viskaa ruotoja! Vaikka minä olen tosin huono ruokkimaan Jumalan lapsia, mutta sitä ei ole tunto vielä antanut myöten, että minun pitäis ottaman lasten leipää ja heittää penikoille, niinkuin Paavali sanoo: "Rieskalla minä olen teitä ruokkinut, koska ette ole saattaneet vahvempata ruokaa vastaan ottaa."

Kuitenki toivotan minä, että lapsille kasvaisit hampaat, että he saataisivat ilman pullaamatta syödä vahvempaa ruokaa, ettei heidän tarvisis aina vahdata pullia toisen suusta, sillä se aika saattaa pian tulla, että semmoinen huoneenhaltija tulee, josta vanha sananlasku sanoo: "Lapsi syöpi syöttäjältä ja syöttäjä syöpi itsekin."

Rukoilkaat nyt, lapset, niitten edestä, jotka ovat niin onnettomaksi joutuneet, että heidän täytyy ruoan vieressä nälkään kuolla, eli joilla semmoinen huoneenhaltija on, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, että se suuri Isäntä ja vanhin, joka kaikkia orpolapsia ruokkii ja ylöspitää, että hän antais heille semmoisen huoneenhaltijan, joka saattais uskollisesti ruokkia Jumalan lapsia. Kuule, rakas vanhin, itkeväisten ja parkuvaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 16: 1

Koska raamatun selittäjät arvelevat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle on uskottu iso maailman tavara, jonka hän haaskaa ja väärinkäyttää, ei Jumalan kunniaksi eikä lähimmäisen auttamiseksi, vaan omaksi turmelukseksi ja muitten ihmisten vahingoksi, niin täytyy meidän Jumalan armon kautta tutkistella: "Mikä mies tämä väärä huoneenhaltija on? Ja mitkä ovat ne Herran velkamiehet, joita väärä huoneenhaltija opettaa oikeat räkingit muuttamaan? Se suuri Herra ja Isäntä, joka on

uskonut sekä maallisen että hengellisen tavaran niille, jotka ovat hänen salaisuutensa huoneenhaltijat, antakoon meille oikeata ylösvalaistusta, että me saattaisimme oikein ymmärtää, mikä hänen tahtonsa on!

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuka on se väärä huoneenhaltija? Nykyiset raamatun selittäjät sanovat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle iso maailman tavara on uskottu, ja Herran velkamiehet ovat muka vaivaiset, joilla on niin kuin oikeus saada apua siltä rikkaalta mieheltä. Mutta tämä rikas mies ei ole oikein käyttänyt tavaraansa Jumalan kunniaksi ja vaivaisten ylösauttamiseksi, vaan hän on haaskannut omansa, niinkuin maailman herrat pruukaavat, turhissa pidoissa, graviaisissa, ristiäisissä ja häissä. Muutamat maailman herrat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Ja koska Herra kutsuu heitä tilin tekoon taudin eli vastoinkäymisten kautta, ottavat he ja tekevät testamentin vaivaisille siinä tarkoituksessa, että vaivaiset rukoilevat heidän sieluinsa edestä, koska he kuolevat.

Mutta se on tietämätöin, jos vaivaiset saattavat esirukouksellansa korjata yhden mammonan orjan sielun ijankaikkisiin majoihin, joka on elänyt maailmassa niinkuin luontokappale ja väärinkäyttänyt Jumalan siunausta turhissa pidoissa, ja on enemmän tehnyt vaivaiseksi kuin auttanut. Hän on ensin koonnut tavaransa oikeudella ja vääryydellä; jos vaivaiset ovat häneltä tarvinneet jotakin pyytää, niin hän on ottanut kalliin hinnan heiltä. Muutampi on viinakaupalla tehnyt maakunnan mustaksi. Ja semmoinen mammonan orja ottaa nyt ja tekee testamentin vaivaisille, koska hän kuolee. Ilmanki ne vaivaiset, jotka saavat osan hänen tavarastansa, ottavat ja rukoilevat hänen sielunsa edestä, ettei perkele vie häntä kuoleman jälkeen.

Minä luulen, että perkele viepi hänen sielunsa yhtä hyvin, vaikka kuinka suuren osan hän lahjoittais vaivaisille tavaroistansa, koska hänellä ei ole muuta autuuden perustusta, kuin ainoastansa se, että vaivaiset rukoilevat hänen sielunsa edestä, vaikka moni sokea raukka taitaa niin ajatella, että vaivaiset korjaavat hänen sielunsa ijankaikkisiin majoihin,

koska he rukoilevat hänen sielunsa edestä. Mutta tämä raamatun selitys ei passaa ollenkaan tähän paikkaan, vaan se väärä huoneenhaltija on yksi opettaja, jolle on uskottu hengellinen tavara, jonka hänen pitää käyttämän kristillisyyden ylösrakennukseksi, niin kuin Paavali on edellä mainitussa paikassa sanonut: "Me olemme hänen salaisuutensa huoneenhaltijat."

Mutta muutamat opettajat ei saarnaa niin, että ihmiset heräisit, vaan he haaskaavat Jumalan uskotun tavaran ja omaisuuden. He lupaavat armon ja autuuden kaikille katumattomille ja saarnaavat niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja armolliset viinaporvarit rupeavat käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. He saarnaavat juomareille: "Rakkaat kristityt", ja viinaporvareille: "Rakkaat Jeesuksen ystävät." – "Kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siveästi, kuin tähän asti on eletty. Ei teidän tarvitse niin hulluksi tulla kuin nämät heränneet, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä, ja vielä ne ulvovat." Jos yksi katuvaainen sielu tulee semmoisen opettajan tykö ja tunnustaa kyyneleillä syntiänsä, niin hän sanoo: "Mikäs ulvominen tämä on?"

Semmoinen on nyt se väärä huoneenhaltija, yksi hukka, joka raataa Jeesuksen lampaita. Ei hän ainoastansa saarnaa juomareille: "Rakkaat kristityt", ja viinaporvareille: "Rakkaat Jeesuksen ystävät," vaan hän saarnaa myös katuvaisille: "Te väärät profeetat," ja armoitetuille: "Te villihenget." Ei semmoinen opettaja ole tietävinänsä, että kirkko on täynnä katumattomia perkeleitä, jotka irvistelevät selän takana vielä omalle opettajalle ja kutsuvat häntä mustaksi saatanaksi.

Minkäkaltaisen kiitoksen semmoinen opettaja viimein saapi heiltä, koska silmät aukenevat molemmilla. Ilmanki he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin, ja kiittävät häntä ijankaikkisuudessa hyvän opetuksen edestä. Niin ajattelee se väärä huoneenhaltija, että koska hän opettaa Herransa velkamiehiä vähentämään synnin velkaa, niin he rukoilevat hänen sielunsa edestä, ja korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Jos nyt semmoinen huoneenhaltija kohtaa Herransa velkamiehiä ja

kysyy: "Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa?" niin he vastaavat: sata tynnyriä öljyä, eli: sata puntaa nisuja.

Herran velkamiehet ovat nimittäin herranneet ihmiset, jotka tuntevat, kuinka suuri synninvelka heillä on. Ja he tunnustavat syntiänsä, vaikka vielä väärä huoneenhaltija ei kysyis heiltä. Ja synninvelka on heillä tunnossa eli oman tunnon velkakirjassa kirjoitettu. Mutta ei väärä huoneenhaltija sano Herransa velkamiehille: oikein on kirjoitettu velkakirjaan, ja katso nyt perään, kuinka tämä velka tulis maksetuksi, eli mene nyt Herran tykö ja rukoile: ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa, vaan väärä huoneenhaltija sanoo Herransa velkamiehille: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Se on sanottu: Et suinkaan sinä ole suurin syntinen. Kyllähän sinä saat anteeksi, saati sinä uskot.

Tässä ei ole kysymystä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta, sillä ei väärä huoneenhaltija vaadi Herran velkamiehiltä, että heidän pitää oikean katumuksen tekemän, vaan hän opettaa heitä vähentämään synnin velkaa ja sanoo: ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Ja niin hän luulee, että he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Hän luulee, että ne kiittävät häntä ijankaikkisuudessa sen hyvän työn edestä, että hän opetti heitä vähentämään synnin velkaa. Mutta kukas tiesi, kuinka paljon he kiittävät häntä sen edestä, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksamatta ja anteeksi antamatta.

Mutta kuulkaamme nyt vielä, kuinka väärä huoneenhaltija sanoo, koska Herra aikoo ottaa häneltä viran pois. Hän sanoo nimittäin näin: En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä. Jos nimittäin se väärä huoneenhaltija pitäis ruveta oikean räkingin tekemään Herran velkamiesten kanssa, eli vaatimaan heitä maksamaan heidän velkansa, se on, jos hän rupeais heiltä vaatimaan oikean katumuksen, niin hänen täytyis itse kanssa ruveta kaivamaan kravia Herran viinamäessä ja raskasta työtä tekemään: Hänen täytyis itse ruveta kaivamaan vanhoja syntejäänsä ylös ja ruveta katuvaaisia sieluja johdattamaan.

Mutta tämä kaivaminen tulee väärälle huoneenhaltijalle niin raskaaksi, että hän pikemmin heittää pois opettajan viran, niin kuin moni pappi on jo aikonut tehdä, kussa on muutampia heränneitä seurakunnassa. Se oma katumus ja katuvaisten sieluin johdattaminen tulee suruttomalle opettajalle niin raskaaksi, että hänen täytyy sanoa: "En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä," Se on: "En jaksa minä kaivaa kravia Herran viinamäessä, en jaksa minä johdattaa katuvaaisia sieluja, ja häpeän minä kerjätä Herralta armoa, että hän vahvistais minua."

Niin muodoin löytää väärä huoneenhaltija sen parhaan neuvon, että hän opettaa heränneitä vähentämään synnin velkaa, että he lakkaisit katumuksen tekemästä ja korjaisit häntä huoneeseen, koska hän nukuttaa heidän tuntoansa, niin hän saapi myös itse paremman rauhan. Ilmanki he antavat hänelle punssia palkasta, koska hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Sillä jos hänen pitäis ruveta kaivamaan kravia Herran viinamäessä, eli kaivamaan omat ja muitten synnit ylös, niin se tulis hänelle raskaaksi ja vaivalloiseksi työksi. Ei olis hänellä joutoa pitää kalaasia eli käydä herrain pidoissa ja lyödä korttia heidän kanssansa. Hän tulis myös kunniattomaksi, jos hän alkais suruttomia haukkumaan. Maailman herrat rupeaisit häntä vihaamaan. Viinaporvarit sanoisit hänelle: "Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele." Kaikki siveät huorat rupeaisit hänen päällensä kantamaan, eikä yksikään viinaporvari saattais häntä pitää herrana.

Kuinka yksi väärä huoneenhaltija jaksais niin paljon kaivaa Herran viinamäessä? Pikemmin hän ylönantaa koko sen viran, niinkuin moni surutoin pappi on aikonut tehdä, koska hän on ruvennut tuntemaan, kuinka raskas se on, että kantaa päivän kuorman ja helteen. Ei ole nimitäin opettajalle niin helppo se kantaminen ja kaivaminen Herran viinamäessä, kussa on heränneet ihmiset. Ei ole koiran virka niin helppo kuin suruttomat papit luulevat. Sentähden he pyytävät kaikella muodolla tukahuttaa joka ainoan kipenen siitä valkeasta, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle. He freistaavat sammuttaa sen hengellisen valkean joka paikassa, kussa se tulee ilmi. Ja he luu-

levat sen kautta sammuttavansa helvetin valkean.

Mutta enemmän se taitaa helvetin valkea syttyä, kuin sammua sen kautta, että he uskottavat katumattomia syntisiä, että he senkaltaisena pääsevät taivaan valtakuntaan. Kukas tiesi, kuinka väärälle huoneenhaltijalle viimein käypi, koska katumattomat huorat ja rehelliset varkaat eli raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit pitää häntä korjaaman ijankaikkisiin majoihin?

Mutta miksi Herra kiitti sitä väärää huoneenhaltijata, että hän toimellisesti teki? Taisipa väärä huoneenhaltija sen kiitoksen kautta ansaita ijankaikkisen elämän ja autuuden? Mutta ei taida se kiitos tulla hänelle parannukseksi, koska hänen viekkautensa tulee oikein päivän valkeudessa koeteltavaksi. Herra kiittää häntä, ei sen tähden, että hän oikein teki, mutta että hän saattoi olla niin viekas, että hän saattoi niin pettää Herran velkamiehet, että hän saattoi nukkuttaa heidän tuntoansa sillä lailla, että hän opetti heitä muuttamaan omantunnon kirjoituksia.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa niinkuin yksi maallinen rikas porvari pruukaa puhua, koska hän huomaitsee, kuinka viekas kauppa trenki on muuttamaan räkinkiä, niin hän sanoo: kylläpä hän oli viekas! Mutta ei kauppa trenki tämän sanan kautta ole saanut yhtään kiitosta, vaan kauppa trenki ajetaan pois Herran huoneesta, sillä hänelle sanotaan: "Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita." Tällä ajalla ovat useammat kauppa trengit niin viekkaat pettämään itseänsä ja Herran velkamiehiä, että jos he ei rupea kaivamaan ylös omia ja velkamiesten syntejä, taitavat he pian saada tämän käskyn: tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita. Vaikka he ajattelevat "minun Herrani viipyy", ja niin he alkavat pieksämään kanssapalvelijoitansa.

Muutamat antavat koirille liiningin ja lapsille he viskaavat ruotoja. He ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. Eikös pidä vanhemman suuttuman? Eikös pidä semmoinen hirmuinen asia koskeman vanhemman sydämeen, koska hän saapi kuulla, kuinka se väärä huoneenhaltija nälyttää hänen lapsiansa, mutta syöttää sikoja. Minä olen tosin huono ruokkimaan

Jumalan lapsia, mutta en ole kuitenkaan mielellä ja tahdolla ottanut lasten leipää ja heittänyt penikoille.

Nyt sanoo Vapahtaja viimeiseksi tämän päivän evankeliumissa: Tehkää teillenne ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin. Muutamat luulevat, että Vapahtaja tässä värssyssä kehoittaa opetuslapsiansa kokoamaan maallista tavarata ja omaisuutta, mutta siihen taitaa ahneuden perkele paremmin kehoittaa ei ainoastansa mammonan orjia, mutta myös opetuslapsia. Ja jos he vain siihen suostuvat, niin taitavat myös ne tavarat jäädä hakematta, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Mutta Vapahtaja kehoittaa paremmin opetuslapsiansa puhuttelemaan rikkaita, että he kääntyisit kristillisyyteen, ja sillä tavalla tulisit ystäviksi heidän kanssansa ja saisit heiltä apua vainon aikana. Jeesuksen opetuslapset ovat nimittäin köyhät ja maailmalta vihatut. Koska heitä vihataan ja vainotaan kristillisyyden tähden, niin heidän täytyy välistä jättää kaikki ja seurata Kristusta, ja silloin saattavat rikkaat auttaa Jeesuksen köyhiä opetuslapsia ruumiin puolesta, jos he tekevät heillensä ystäviä väärästä mammonasta. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus, että kristittyin pitäis rukoileman ja viekkaasti puhutteleman suruttomia, että ne auttaisivat heitä ruumiin puolesta, vaan Vapahtajan tarkoitus on se, että opetuslasten pitää tekemän työtä sen päälle, että tämän maailman rikkaat, jotka usein ovat vääräydellä tavaroita koonneet, kääntyisit kristillisyyteen, niin he mielellänsä auttaisivat köyhempiä kristityitä, koska he tarvitsevat apua. Ei kuitenkaan sovi yhden kristityn ruveta omaan kukkaroonsa saarnaamaan, vaan ainoastansa, että tämän maailman rikkaat tulisit kristityksi.

Tässä on nyt kolmenlaista selitystä. Ensiksi se, että yksi kristitty saapi kyllä koota maailman tavaroita, jos hän saattaa, ja sillä lailla tehdä itsellensä ystäviä väärästä mammonasta. Ja siihen selitykseen mielistyvät kaikki, erinomattain kauppamiehet ja viina-
porvarit. Toinen selitys on näin: Tehkää teillenne ystäviä väärästä mammonasta. Se on: ei teidän pidä loukkaaman rikkaitten mieltä, vaan olkaat ystävät heidän

kanssansa, että he auttaisit teitä, koska te tarvitsette. Siihen selitykseen mielistyvät ilman epäilemättä tämän maailman rikkaat, ettei tohdi köyhät kristityt heitä haukkua. Mutta se tulis köyhille kristityille suureksi kiusaukseksi, jos heidän pitää sen ruumiillisen hädän tähden niin palveleman rikkaita, ettei he sais enää puhua heille totuutta. Jos nimittäin köyhä kristitty haukkuu yhden rikkaan pakanan, niin se rikas pakana suuttuu, eikä enää auta köyhiä. Mutta kolmas selitys on tämä: "Tehkää, jne" se on: puhutelkaat tämän maailman rikkaita, että he kääntyisit kristillisyyteen, ja auttaisit teitä, koska te kovan vainon tähden tarvitsette apua heiltä.

Mutta nyt alkavat tämän maailman rikkaat pyytämään hiiriä ja sanomaan: "Niin he selittävät raamattua, että he saisit meitä niin hulluksi, että me rupeaisimme antamaan näille laiskoille meidän omaisuutemme, että he saisit kahvia juoda hyvin ja käydä kylissä haukkumassa. Kristillisyyden varjon alla he kulkevat, mutta peräsuolella taitaa olla muutampain kristillisuus." Ja koska vanha aatami näitä sanoja puhuu, on hän niin totinen olevinansa, ja urhoollinen, että itse rietas saattaa sanoa: "Amen! Se on totinen sana. Jo sinä nyt osasit oikein puhua, poikani!"

Mutta kyllä kristityt sentähden haukkuvat, vaikka suruttomat ja riettaan palvelijat ei anna heille mitään. Maailman rikkaat pitää kuuleman totuuden, siihen asti että heidän täytyy viskata kaikki vääryyden rahat kirkon lattialle. Kaikki väärä kalu, kuin on varkaudella ja vääräydellä koottu, pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti, jos ei tule armon ajassa pois viskatuksi, sillä Juudaksen kukkarolla ei pääse kukaan taivaan valtakuntaan.

Niin tehkää siis teillenne ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin. Sillä ei vihollinen taida säästää Jeesuksen opetuslapsia, koska hän ei ole ennenkään säästänyt, vaikka väärä huoneenhaltija luulee sillä muodolla tulevansa korjatuksi ijankaikkisiin majoihin, että hän opettaa Herransa velkamiehet muuttamaan omantunnon kirjoitukset. Mutta perkele taitaa viimein korjata hänen sielunsa. Se

ilmanki kiittää häntä sen edestä, että hän saattoi pettää Herransa ja tehdä Hänen velkamiehensä omantunnon kirjan muuttajaksi.

Älkääät vain muuttako omantunnon kirjaa, te Herran velkamiehet, vaan antakaat kaikki puukstavit olla liikkumatta, ja pitäkääät murhetta siitä, kuinka teidän velkanne tulis maksetuksi. Eli jos ette jaksa maksaa, niin langetkaat teidän Herranne jalkain juureen ja rukoilkaat, että hän olis kärsivällinen teidän kansanne, että hän antais teidän velkanne anteeksi, että hän naulitsis teidän velkakirjanne ristipuuhun, niinkuin Paavali kirjoittaa: Se käsikirjoitus, jossa meidän velkamme on ylös kirjoitettu, on naulittu ristipuuhun, nimittäin katuvaisten ja uskovaisten velkakirja, jotka tuntevat, ettei he jaksa sitä maksaa ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, ettei yksikään väärä huoneenhaltija pääsis teitä pettämään, vaan paremmin tutkikaat omantunnon kirjaa, ettette koskaan unhottais, kuinka suuri teidän velkanne on ollut, ja kuinka suuren velan te olette anteeksi saaneet Herralta, ja älkääät koskaan unhottako, että te olette pakanat olleet, ja muukalaiset Israelin kyläkunnassa, mutta Jumalan laupiuden kautta on valkeus koittanut ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, että he saisit nähdä sen suuren ja ihmeellisen valkeuden, joka on Jumalan tykönä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 47

10

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1851

**Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat,
Kuinks kauvan synnis murheetonna makaat?
Ah! kuinka hartaast´ herättelee Herra, ja
pyytää sinua oikeal tielle kerran; vaikk
olet kauvan kyllä viipynyt, Tee kiiruust
katumus. V.k. N:o 408.**

Tämä virsikirjan katumus virsi on yksi huutavan ääni, jolla Pyhä Henki tahtoo herättää suruttomia syntisiä heidän makeasta unestansa, ehkä usein turhaan. Yksi surkea valitus ääni kuuluu paatuneitten

ylitse, joka huutaa ja manaa syntisiä parannukseen. Mutta ei muutamat ole kuullevinansa. Sillä ensiksi on maailman puoskari antanut heille unijuomaa, ettei he saata herätä unestansa, vaikka unilukkari huiskuttais heitä kaikella voimalla. Vaikka hän löis heitä päähän sauvalla, niin että se kolahtaa, ei he vielä sittekään herää.

Ei ne ole sentähden kaikki valvoneet yötä, jotka nyt ovat nukkumassa, sillä muutamat ovat nukkuneet koko yön ja vielä kappaleen aikaa päivästäki, eikä vielä ole heränneet. Muutamat ovat heränneet ylöen varhain, niinkuin he itse luulevat, ja sentähden pakkaa uni heille päivällä. Mutta ei nyt vielä ole maatapanemisen aika, ehkä kuinka varhain te olisitte heränneet. Kyllä vielä on työtä sekä ulkona että sisällä. Jos te nyt panette maata ennenkuin kaikki työ on tehty, niin jääpi tarpeellinen työ tekemättä, ja päiväpalkka annetaan sen jälkeen kuin työ on tehty. Mutta enpä minä tiedä, kuka olis ylöen varhain herännyt, että hän sen syyn tähden tarvitsis nyt jo panna maata, koska aurinko on kuitenkin vielä ylhäällä. Kyllä taitaa pian se aika tulla, että aurinko laskee, ja kukas silloin näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Vapahtaja on sanonut: "Vaeltakaat niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi." Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe, mihinkä hän vaeltaa. Mutta voi niitä raukkoja, jotka ovat nukkuneet koko yön, ja vielä nukkuvat päiväkauden. Mikäs niille tulee neuvoksi, koska he viimein heräävät? Ne taitavat nukkua ijankaikkisesti, jotka tähän asti ei ole heränneet. Niin se näyttää, että ne raukat, jotka ei vielä ole heränneet, menevät unessansa ijankaikkisuuteen. Kyllä Jumalan Henki tässäkin virressä (408) huiskuttaa niitä juopuneita, jotka nukkuvat kosken niskassa, mutta ei ne herää siitä enemmän kuin päistyneet heräävät unilukkarin huiskuttamisesta. He nostavat päätänsä vain ja sanovat: "Etkös anna minulle nukkumarauhaa?"

Vanhat ihmiset muistavat vielä sen ajan, koska unilukkari kävi tässä Mooseksen sauvalla kolkuttamassa juopuneita, jotka kuorsasit niin kovin, ettei kuulunut papin saarna, juopuneitten kuorsaamisen tähden. Mutta nyt unilukkarin kolkuttaminen ja huiskuttaminen

on kohta unhotettu. Ja vanhat saattavat niinkuin leikin päältä muistella tulevaisille polville, että on ennen ihmiset heränneet unilukkarin kolkuttamisen kautta, koska hän kävi Mooseksen sauvalla heidän päällensä, mutta ei siitä mitään, että he ovat itsekin saaneet yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ja että heidän täytyi silloin nostaa päätänsä ja sanoa: "Miksis minua löit? En ole vielä nukkumassa."

Ilman aikaansa ilmanki vanha ihminen nojaa päätänsä rintapuuta vasten pyytääksensä unta. Ei hän ole tosin nukkumassa, mutta hän tekee itsensä nukkuvaiseksi. Se on kuitenkin huomaittu, että uni tulee pian niilleki, jotka ei ole pyytämässä unta, jopa sitte niille, jotka vasiten pyytävät unta. Profeetta sanoo niille suruttomille, jotka ei heränneet unestansa, vaikka heitä huiskutettiin kovan lain kautta, semmoisista on kirjoitettu profeetaissa, että he rakastavat unta. Ja mitäpä tekevät suruttomat muuta kuin rakastavat unta? He rakastavat unta erinomattain Herran huoneessa, kussa Jumalan sana menee niinkuin hyminä pään ylitse ja vaikuttaa niin makean unen, ettei muutamat kyllä herää, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Vanha ihminen ajattelee, koska hän näkee, ettei ole Mooseksen sauva enää unilukkarin kädessä, niin hän ajattelee: Ilmanki minä nyt saan nukkua rauhassa. Ei hän nyt tule enää kolkuttamaan, ei hän tule enää herättämään minua. Ilmanki hän tästedes antaa minulle nukkuma rauhaa, olenpa minä jo kerran saanut yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ei se nyt enää viitti minua kolkuttaa. Mutta varoita sinä itseäs, vanha ihminen, jos sinä rupeat ylön kovin kuorsaamaan, ettet saa vielä toisen kolhauksen Mooseksen sauvasta. Ja silloin sinä saat vielä semmoisen kolhauksen, että sinun pitää muistaman monta ajastaikaa, että sinä olet kerran saanut Mooseksen sauvasta aikaisen kolhauksen, ja taas panit maata ja rupeisit kuorsaamaan Herran huoneessa. Mutta toisen kerran sinä saat semmoisen kolhauksen, että reikä tulee pääkalloon.

Kyllä minä tiedän, että muutamilla on niin paksu pääkallo, ettei se tunne mitään, vaikka kuinka kolkutettaisiin. Oetaan esimerkki porosta, jolla on paksut luut. Se on niin laiska, ettei se pakene,

vaikka kuinka pieksettäisiin. Ja otetaan esimerkki karhusta, jolla on niin paatuneet luut pääkallossa, ettei luotikaan mene läpi. Mutta rietas on muutamille ihmisille tehnyt rautalakin ja rintarautoja, ettei Jumalan kaksiteräinen miekka pidä pystymän. Kuinka semmoiset paatuneet henget tuntisit unilukkarin kolkuttamista? Ja koska taas unilukkari niitä huiskuttaa, jotka ovat kerran heränneet ja taas uneliaisuuteen menneet, niin riettaan enkelit pääsevät nauramaan ja sanomaan: "Ka, se! Jopa saitte aikaisen kolhauksen." Sillä ei suinkaan riettaan enkelit itse nuku kirkossa, vaan tekevät semmoisia konstia, että netkin harvat sielut, jotka ovat valvomassa, kääntäisit silmänsä ja korvansa pois saarnasta.

Sentähden ei ole unilukkari niin usein käynyt Mooseksen sauvan kanssa näinä aikoina, että riettaan enkelit nauravat. Mutta jos tässä ylön paljon nukutaan, niin täytyy Mooseksen sauvan ruveta liikukumaan. Pyhä Henki kyllä huiskuttaa muutampia näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitettuna virsikirjan virressä numero 408: "Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat, Kuinks kauan synnis murheetonna makaat? Ah! kuinka hartaast herättelee Herra, Ja pyytää sinua oikeal tielle kerran." Mutta mitä se auttaa, että Herra hartaast herättelee? Ei juopuneet kuitenkaan herää, koska maailman puoskari antaa heille pirun paskaa ja unijuomaa. Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ei se tule sydäntä kohti koskaan.

Kyllä nyt olis aika nousta ylös unesta, sekä niillä, jotka ovat nukkuneet pimeyden ajan ja vielä päivän aikana, niin myös niillä onnettomilla sieluilla, jotka rupeisit katumaan, että he heräsit ylön varhain, ja siitä syystä lepäävät puolen päivän aikana. Ei ole kuitenkaan pelto-miehillä aikaa nukkua, jos heidän peltonsa pitää tuleman kylvetyksi oikealla ajalla. Eikä ole matkamiehellä aikaa nukkua päivän aikana, jos hänen pitää kostuman perille, ennenkuin kaikki ihmiset panevat maata.

Mutta maailman huorat, jotka yöllä fästäävät, niille näkyy uni tulevan päivällä. Niin myös varkaat, jotka yöllä käyvät varkaus reissuissa, ne nukkuvat

päivällä. Niin myös juomarit, jotka vii-
pyvät krouvissa aamuun asti, ne nukkuvat
sitte päivä kaudet. Mutta oikeat ihmiset,
jotka jo työstänsä pitävät vaaria, ei
niillä ole joutoa nukkua päivän aikana.
Kuitenkin pakkaa nyt uni väkisin muuta-
mille työn tekijöille Herran viinamäessä.
Se näyttää siltä kuin olisit he nyt katu-
massa, että he ylönsä varhain heräisit
unestansa. Mutta minä sanon teille, te
unen kanssa taistelevaiset, jos te olette
ylönsä varhain heränneet, niin pankaat nyt
maata ja nukkukaat hyvin, että jaksatte
taas pimeyden aikana juoda ja tapella,
huorain kanssa fästätä ja varastaa, niin
kuin te ennen teitte.

Eipä ole teidän taivaallinen vanhin
jaksanut nukkua, eipä hän ole saanut
unta, koska hän itki teidän ylitsenne ja
surkutteli jumalattomain lasten onnetto-
muutta, koska heidän piti niin sokeiksi
tuleman, ettei he enää nähneet omaa
kadotustansa. Kyllähän niillä raukoilla
on hauska, jotka valkean kanssa fästäävät
ja puukon kanssa tieraavat, mutta vanhem-
man sydän värisee, ja kyyneleet vuotavat
hänen silmistänsä, koska ne sokeat raukat
ei tottele ollenkaan vanhemman käskyjä,
eikä heitä pois fästäämästä valkean kans-
sa, ennenkuin koko huonet syttyy pala-
maan.

Katso, näin he tekevät hulliaisena, he
saattavat jo silloin vanhemmalle surua ja
mieliharvautta. Ja koska nämät
jumalattomat sikiät tulevat raavaammaksi,
silloin rupeavat he juomaan ja tappele-
maan, huorain kanssa fästäämään ja varas-
tamaan. Ja koska vanhin heitä toruu ja
manaa parempaan elämään, silloin he kiro-
avat vanhintansa, pilkkaavat hänen
kyyneleensä ja sanovat murheelliselle
vanhemmalle: "Pidä suus kiinni ja älä
pidä meistä vaaria, itse me vastaamme."
Ka, semmoisia kauniita poikia on taivaal-
linen vanhin tähän päivään asti ruokkinut
ja ylöskasvattanut. Ilmanki nyt on vihol-
lisella ilo, koska hän tulee soimaamaan
vanhinta ja sanomaan: "Kauniitpa sulla on
lapset, huorat ja varkaat, juomarit ja
murhaajat, kelmit ja rakkarit."

Tänä päivänä itkee vanhin ja
surkuttelee niitä onnettomia raukkoja,
jotka ei näe kahta kyynärää eteensä, ja
kuitenkin pitävät itsensä viisaana. Kukas
tiesi löytyykö nyt turmeluksen kaupungis-
sa yhtään sielua, joka kuulee taivaalli-

sen vanhemman vaikeata valitus ääntä, koska hän surkuttelee heidän sokeuttansa, ettei he tunteneet etsikko aikaansa. Ja ne harvat sielut, jotka ovat nähneet hänen kyyneleensä vuotavan tämän onnettoman kansan ylitse, kukatiesi jaksavatko netkään valvoa yrttitarhassa, koska jumalattomain lasten synnit rupeisit hänen tuntoansa polttamaan.

Mutta rukoilkaat kuitenkin, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet taivaallisen vanhemman kyyneleet vuotavan, että hän varjelis teitä siitä onnettomuudesta, joka paatuneitten edessä seisoo; että te pääsisitte pakenemaan taivaallisen vanhemman turviin, koska vihollinen tulee hävittämään turmeluksen kaupunkia. Kuule murheellinen vanhin, itkeväisten, parkuvaisten ja imeväisten lasten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 19: 41

Me kuulimme meidän pyhässä evankeliumissa, että Jeesus itki Jerusalemin kaupungin asuvaisia ja surkutteli heidän sokeuttansa ja onnettomuuttansa, jotka ei antaneet itseänsä johdattaa totiseen katumukseen ja parannukseen, vaikka Herra oli niin hartaasti herätellyt heitä suruttomuudestansa. Lukekaamme nyt tänä päivänä nämät Jeesuksen kyyneleet, ja katselkaamme jos joku kyynele olis meidänki edestämme vuotanut, koska me Jumalan armon kautta katsomme: Mikä mahtaa olla syy siihen, että syntisen sydän pitää oleman niin kova ja paatunut, että Jeesuksen täytyy itkeä hänen tähtensä? Ensiksi. Israel ja Daavid, se on, kristilliset vanhemmat, saavat surun ja murheen, koska jumalattomat lapset saattavat heitä murheella hautaan. Toiseksi. Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa. Se on: vanhemmalle tulee yksi suure muret, koska vihollinen tappaa hänen lapsiansa.

Jospa taivaallinen vanhin antais kaikille katuvaisille yhden särjetyn sydämen, että hänelle tulis jostakusta lapsesta ilo kaikkien hänen kyyneltensä edestä, sillä vaikka hän on itkenyt kaikkein tähden, ei hänelle tule sentähden monesta ilo, koska useimmat pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja tallaavat hänen vertansa.

Ensiksi. Israel ja Daavid saivat murheen lapsistansa, sillä heidän lapsensa

olit jumalattomat. Emme me saata muutoin ymmärtää, minkä kaltainen taivaallisen vanhemman sydän on, ennenkuin me tunnemme maallisen vanhemman sydämen. Vaikka maallisen vanhemman sydän on monessa asiassa puuttuvainen, on hänessä kuitenkin vielä jäänyt joku rakkauden kipinä. Nimittäin senkaltaisen vanhemman sydämeen, johon rietas ei ole paskantanut. Me tiedämme, ettei muutamilla vanhemmilla olekaan vanhemman sydän. Muutamat vanhemmat ovat pahemmat vielä kuin luontokappaleet, jotka kuitenkin murehtivat poikiansa ja antavat vielä henkensä alttiiksi, koska pojat ovat vaarassa. Kaikki taivaan lintu, joilla lämmin veri on sydämessä, antavat oman henkensä poikainsa edestä. Muutampi ihminen on pahempi kuin lohikäärme, joka laskee munansa hiedan sisälle eikä huoli heistä enää.

Senkaltaisista vanhemmista emme saata ottaa yhtään esimerkkiä, sillä ei heillä olekaan vanhemman sydän, jotka ei tunnusta omia lapsiansa omaksensa, eikä anna heille isän nimeäkään, vaan jättävät lapsensa törmän päälle, niin kuin lohikäärme laskee muniansa hiedan sisälle. Ahneuden perkele ja kunnian rietas ovat tappaneet ja pois ottaneet kaiken rakkauden senkaltaisten vanhempain sydäimestä, jotka jättävät omia lapsiansa orvoiksi ja turvattomiksi maan päällä.

Mutta Israelista ja Daavidista, jotka itse olit kristityt, vaikka lapset olit jumalattomat, niillä oli totisesti vanhemman sydän. Niistä me saatamme ottaa jonkun esimerkin, koska me tahdomme tutkia, mikä maallisen vanhemman sydämessä on jäänyt entisestä Jumalan kuvasta, sillä niillä oli totisesti vanhemman sydän. Me kuulemme siis raamatusta, että Israelin lapset olit jumalattomat. He suutuit veljellensä Joosefille, joka kantoi juoruja vanhemmalle, kummoinen paha elämä oli heillä vanhemman selän takana, ja olisit he vielä tappaneet veljensä, jos ei vanhin veli Ruben olis estänyt heitä. Kuitenkin he myit hänet vieraalte maalle ja valehtelit vanhemman edessä, että paha peto oli hänen poikansa tappanut.

Ja vaikka he näit, minkäkaltainen muret tuli vanhemmalle heidän kelmiytensä tähden, niin ei yksikään heistä ilmoittanut vanhemmalle, että hänen poikansa oli vielä elämässä. Ei vanhin poika Rubenikaan tehnyt sitä hyvää vanhemmalle, että hän

olis ilmoittanut hänelle, että Joosef oli elämässä, vaikka hän oli pelastanut Joosefin kuolemasta.

Ja semmoinen se nyt on se luonnollinen siveys. Ei se tahdo omia syntejensä maailmalle huutaa, eikä muitten syntiä ilmoittaa. Hän saattoi kyllä nähdä sen surkeuden kuin vanhemmalle tuli. Hän saattoi nähdä vanhempansa kuolevan murheesta, mutta ei hän viittinyt sen verran sanoa: sinun poikas elää. Semmoiset ovat ne kauniit lapsukaiset, jotka saattavat vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Ensin ne tekevät pahaa, ja sitte ne valehtelevat, ettei heidän pahuutensa tulis ilmi. Ja kuitenkin tuli heidän pahuutensa ilmi. Koska hätä tuli Israelin pojille, silloin rupeis tunto soimaamaan ja kantamaan päälle, että he olit semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet kovuutensa ja armottomuutensa tähden veljeänsä kohtaan.

Mitäs auttoi nyt, että Ruben soimais heitä siitä synnistä, koska hän oli itsekin osallinen siinä, ettei hän ilmoittanut vanhemmalle, kuinka ne olit tehneet Joosefille. Hän saattoi kuitenkin vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan, koska hän peitti toisten murhamiesten synnit. Hän pelkäis ilmanki, että nuot toiset suuttuvat hänelle, jos hän ilmoittaa vanhemmalle totuuden. Ei hän tahtonutkaan maailman vihaa kantaa totuuden tähden. Ei hän tahtonut kunniaattomaksi tulla maailman edessä. Murhamiesten ystävyys oli hänelle parempi kuin vanhemman rakkaus.

Vanhemman surkeus ja vanhemman kyyneleet ei koskeneet siveän miehen sydämeen. Kyllä olis vanhin hänen tähtensä saanut kuolla murheessa. Ei hän maailman ystävyyden tähden armahtanut synnyttäjäänsä, olis hän kyllä maailman kunnian tähden saattanut vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Rubenissa, te siveät miehet, jotka sanotte: parempi on huorain ja varkaitten synnit peittää ja salata, kuin ilmoittaa. Katsokaat nyt, te murhamiesten ystävät, te olette syypäät siihen, että taivaallisen vanhemman täytyy kuolla murheen tähden. Mutta niin kuin te peitätte varkaitten ja murhamiesten synnit, niin te olette itse peitettyt ijankaikkisesti vanhemman sydämen rakkaudesta, ettei yksikään armon säde pidä paistaman teidän

päälleenne.

Mutta niinkuin Israel sai suuren murheen lapsistansa, vaikka hän oli itse kristitty, niin sai myös Daavid vielä suuremman murheen muutamista lapsista, vaikka hän oli itse kristitty, vaikka hän oli tosin käynyt pahoilla esimerkeillä lastensa edellä, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisiin synteihin, jonka tähden Jeesuksen ristin viholliset luulevat saavansa iloa. Ja saavat kanssa riettaan enkelit iloa yhden kristityn lankeemuksesta, koska he sanovat: "Kauniit ovat kristityn esimerkit, kauniit ovat kristityn hedelmät. Daavidkos kanssa on kristitty? Muutampi verikoira ja huorapukki!"

Mutta eipä Daavid suuttunutkaan, vaikka muutampi kristityn vihollinen tuli häntä haukkumaan verikoiraksi. Eipä Daavid kostanutkaan vihollisillensa, vaikka oma väki yllytti. Mutta Daavidilla oli vanhemman sydän, koska se jumalatoim poika Absalom kävi vanhemman hengen päälle. Eikä olis se poika kyllä säästänyt isäänsä, jos se olis saanut hänet kynsiinsä, mutta yhtä hyvin tuli Daavidille semmoinen sydämellinen murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, että hän rupeis huutamaan: "Voi minun poikani Absalom, jospa minä olisin kuollut sinun edestä!"

Katso, siinä nyt oli oikea vanhimman sydän. Jos jumalattomat lapset käyvät pakanallisen vanhemman hengen päälle, niin he suuttuvat hirmuisesti, ja rakkaus puuttuu kaikki, ei ole enää semmoisille lapsille armoa vanhemman sydämessä, vaikka kuinka katuaisit. Mutta yhden kristillisen vanhemman sydämessä oli vielä niin paljon rakkautta, että hän olis saattanut kuolla vielä jumalattomain lasten edestä, ja murhaajansa edestä. O, ihmeellinen vanhemman sydän! Siinä on yksi syvä paikka, jota ei saata ihmisen järki käsittää. Mutta nyt päätetään yhden kristillisen vanhemman sydäimestä, millinen taivaallisen vanhemman sydän on.

Jos Daavidin sydän on saanut tuta yhden sanomattoman murheen jumalattoman pojan kuolemasta, jos hän on huutanut: "Voi, voi! minun poikani Absalom!" Kuinka sitte taivaallinen vanhin huutaa, koska hän näkee lapsiansa, jotka kuitenkin luomisen puolesta ovat hänen lapsensa, kuinka taivaallinen vanhin huutaa: "Voi! Voi!", koska hän kuulee lapsiansa parkuvan vi-

hollisen kynsissä, eikä pääse kuitenkaan auttamaan heitä, koska he ovat niin paatuneet, että he kiroavat Luojaansa ja tallaavat hänen vertansa ja pilkkaavat hänen kyöneleensä.

Voi! Voi! kuinka hän tänäkin päivänä itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei ole ottaneet hänen opetuksiansa vastaan, vaan menevät sokeudessaan helvettiin. Ja ovatkopa nyt kaikki sokeat, jotka menevät helvettiin? Eiköpä jo muutamat mene avoimilla silmillä helvettiin? Jotka ovat jo kerran saaneet silmänsä auki, ovat jo tunteneet, mikä hirvittävä vaiva on helvetissä, ovat myös tunteneet, mikä sanomaton ilo on taivaassa, mutta yhtähyvin pyörittävät takaisin maailmaan ja rupeavat vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaansa himoilla ja haluilla, menevätkös ne sokeana helvettiin? Ei, vaan juuri avoimilla silmillä semmoiset menevät helvettiin.

Voi! Voi! kuinka taivaallinen vanhin tänä päivänä itkee teidän ylitsenne, te vaivaiset sielut, ja huutaa murheellisella sydämellä: "O! jos sinä tietäisit, onnetoin kaupunki, onnetoin seurakunta, onnetoin kyläkunta, jos sinä tietäisit, mitä sinun rauhaas sopii, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallasi, mutta se on kätkeyty sinun silmäis edestä.

Ja koska me kuulemme taivaallisen vanhemman vaikiata valitus ääntä, koska me näemme rakkauden kyöneleet vuotavan hänen silmistänsä, niin me mahdamme sanoa: Tuossa nyt kiitos sinulle, murheellinen vanhin, tuossa nyt kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Tuossa nyt kiitos, murheellinen vanhin, sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja ruokkinut ja ylöskasvattanut. Niin pian kuin ensimmäinen hammas kasvaa suuhun, purevat he sinun rintojas, koska he rupeavat konttaamaan, kiskovat he jo vanhemman tukkaa.

Koska he ensimmäisen askeleen astuvat, saattavat he jo pahaa tehdä. Koska he rupeavat käymään, tulee myös halu valkean kanssa fästätä ja terävän puukon kanssa juosta, niin että vanhemman sydän juuri vapisee, koska hän näkee, kuinka rietas antaa tuommoiselle hulliaiselle rohkeuden valkean kanssa fästäämään, terävän veitsen kanssa hopusti juoksemaan ja pöydän

päällä kiikkumaan. Ja koska vanhin ottaa ne murha-aseet pois lapsen kädestä, niin se parkuu vielä ja uhkaa, vaikkei itse ole isompi kuin kärppä: uhkaa jo nyrkillänsä vanhemman piestä sen edestä, että hän otti murha-aseen pois.

Semmoinen se nyt on vanhan aatamin lasten elämäkerta. Itseys, ylpeys ja vastahakoisuus pienuudesta saakka. Nyrkin kokoinen sikiä pitää itsensä niin viisaina, ettei hänen tarvitse vanhemman käskyjä kuunnella. Jos vanhemman sydän vapisee ja värisee sen hullun rohkeuden tähden, mikä lapsilla on, niin hulliaiset nauravat. Jos vanhin vetää väkisin muutaman huoran huorapukin alta, niin huora sanoo: "Kyllä sitte! Et sinä aina ole minun persettäni vahtaamassa." Semmoisen kiitoksen vanhin saapi lapsilta, koska hän tahtoo estää heitä synnistä, ja surmaamasta itseänsä. Mitäs nyt semmoiset hukan penikat tekevät, koska he pääsevät raavaammaksi, tulevatkos he sitte viisaammaksi? Rupeavatkos he silloin lapsuuden hulluutta katumaan? Katuvat ilmanki! Koska he tulevat itse mieheksi, rupeavat he juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Ja jos vanhin tahtoo varoittaa heitä senkaltaisesta hirmuisesta elämästä, silloin pieksävät he vanhempiansa ja sanovat: "Pidä suus kiinni, vanha houkka! Et sinä ole minun edestäni vastaamassa."

Semmoiset ovat nyt vanhan aatamin lapset: pahemmat vielä kuin hukan penikat. Voi! Voi! niitä raukkoja, jotka ei näe kahta kyynärää eteensä, ja kuitenkin pitävät itseänsä viisaana. Jos maallisen vanhemman sydän saapi kärsiä surua ja mielikarvautta senkaltaisista lapsista, jotka ei näe ollenkaan onnettomuuttansa, vaan juoksevat päätänsä myöten helvettiin, niin että vanhemman täytyy valittaa niinkuin se vanha Israel: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan." Mitä sitte taivaallinen vanhin, joka näkee vielä edemmäksi kuin maallinen vanhin. Hänen sydämensä tahtoo haljeta murheesta, koska hän näkee, kuinka ne sokeat raukat, jotka asuvat turmeluksen kaupungissa, tulevat täällä ajassa jo onnettomiksi ja vielä sitte ijankaikkisesti, koska he ei etsikko aikaansa tunteneet. Itse vasiten yllytit vihollisen päällensä ja sillä lailla surmattiin.

Katso, tuommoisen murheen ja mielikarvauuden saattavat jumalattomat lapset vanhemmalle, ja siinä nyt on kiitos sinulle, murheellinen vanhin. Siinä nyt on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella tuskalla, vaival- la ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Siinä on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä hukan penikoita ruokkinut ja ylöskasvattanut. Usein sinä valvoissas heidän ylitsensä kumarsit polviasi rukoi- lemaan näitten onnettomain raukkain edes- tä, että he tulisit Jumalan lapseksi, että sinä saisit iloita heidän kanssansa taivaan valtakunnassa.

Mutta turhaan ovat sinun kyynelees vuotaneet, taivaallinen vanhin. Hukkaan olet sinä vuodattanut verta viimeiseen pisaraan asti. Ei ole paatuneet lapset ottaneet vaaria sinun kyyneleistäs ja sinun huokauksistas. Ne pilkkaavat sinun kyyneleitäs ja tallaavat sinun vertas. Onkos täällä yhtään, josta vanhemmalle tulis ilo? Onkos yhtään niitten paatuneitten keskellä, joka mahtuu vanhemman sydämeen?

Toiseksi. Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa. Rakel, Israelin ihana vaimo, sen vanhurskaan Joosefin ja Benjaminin äiti, kuoli synnyttäissä sitä nuorinta lasta. Hän oli yksi vanhin, jonka viattomat lapset tapettiin Betlehemissä, josta tuli vanhemman sydämelle sydämen kipu, koska hän näki, kuinka viattomat lapset surmattiin vihol- liselta. Onkos nyt yksikään täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo, jos hän surmattaisiin Betlehemissä Marian pojan tähden. Yksi vanhurskas Joosef oli silloin, joka oli rakas vanhemman sydämelle, mutta sekin myytiin pakanoille. Ja koska hän ei tahtonut huoruuteen ryhtyä pakanallisen emännän kanssa, täytyi hänen istua vankeudessa kaksi ajastaikaa. Kuitenkin sai vanhin ilon tästä pojasta: nimittäin Joosefista.

Mutta onkos nyt monta lasta täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo? Ei taida olla monta, jotka vanhurskauden tähden olisit istuneet vankeudessa, eli Marian pojan tähden olisit tapetut ruumiin puolesta Betlehemissä. Ei taida olla monta, joista vanhemmalle tulis semmoinen ilo, että hän saattais sanoa: "Nyt minä tahdon mielelläni kuolla, koska minun silmäni ovat nähneet si-

nut, että sinä olet vielä elämässä." Sinä vanhurskas Joosef! Oletkos vielä elämässä? Pitääkö murheellisen vanhemman saaman sen ilon sinusta, että sinä olet vielä elämässä, vai onko se julma peto kiskonut ja repinyt ja raatanut sinun sielusi, ja tappanut sinun henkesi, niin kuin sinun pakanalliset veljesi sanovat, että peto on sinut tappanut?

Minä luulen kuitenkin, että sinä olet elämässä, Joosef, ehkä pakanallisessa maassa, kussa hävittömät huorat valehtelevat sinun päällesi, että sinä olet tahtonut heitä häpiään saattaa. Se toivo on, että sinusta pitää tuleman vanhemman sydämelle ilo, jos sinä aina pidät itseäs lujana Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalan tykö. Vaikka pakanalliset veljet sinua vihaavat ja tahtovat tappaa, yhtä hyvin kääntyy heidän vihansa Jumalan kunniaksi, että pakanalliset veljet häätyvät viimein anomaan anteeksi heidän vääryytensä, jota he ovat tehneet sinua vastaan.

Ja sinusta kans on toivo, sinä murheelinen Maria Magdaleena, että sinun kyönelees ja sinun huokaukses vaikuttavat niin paljon, että se suuri ristinkantaja nousee ylös kuolluista. Mutta sinä onnetoin Juudas, joka olet pois vilpistynyt ja maailman rakkauden tähden sopinut vihollisten kanssa, ja ahneuden tähden luvannut Jeesuksen ristin vihollisille, että sinä olet saattava hänet ilman kapinata ylimmäisten pappein ja maailman herrain tuomion alle. Turhaan olet sinä niin monta ajastaikaa käynyt Jeesuksen koulussa. Turhaan on hän sinua neuvonut ja opettanut. Et sinä ole tullut sen kautta viisaammaksi, vaan enemmän olet paatunut.

Mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä menit takaisin maailmaan. Ja mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä sen kastetun palan jälkeen menit pois muitten opetuslasten seurasta, ennenkuin Herran ehtoollinen oli päätetty, ennenkuin virsi oli veisattu? Taisi olla ahneuden perkele, joka pani sinut pettämään sinun Vapahtajaas. Taisi olla vihan perkele, joka antoi sinulle hopun erkaantumaan toisten opetuslasten seurasta. Vai oliko se kastettu palainen tarttunut väärään kurkkuun, että sinun täytyi mennä ulos oksentamaan myrkkysi kristittyin päälle?

Et sinä vain sokeana mene helvettiin. Kyllä sinulle on sen verran puhuttu, kuinka Vapahtajan pettäjälle käypi. Mutta sinä ajattelet ilmanki, että muut opetuslapset ei tarvitse tietää, mikä mies sinä olet. Sinä tahdot olla kristitty kristittyin seurassa, ja perkele perkeleitten seurassa. Ja kuitenkin vaikuttaa se kastettu palainen niin paljon, että sinun täytyy nyt paeta ulos muitten opetuslasten seurasta, vaikka yö on. Mihinkäs sinä menet, Juudas, koska et pysynyt enää muitten opetuslasten seurassa, etkä pyörtänyt enää takaisin rukouksiin kiitosvirttä veisaamaan. Tulikos sinulle kusihippu, vai minkä syyn tähden sinä menit ulos pimeään maailmaan, ennenkuin Herran siunaus oli luettu?

Koska sinä nyt olet erkaintunut muitten opetuslasten seurasta, ja olet mennyt ulos pimeään maailmaan, vaikka olet saanut semmoisen varoituksen ja viimeisen rakkauden merkin Vapahtajan omasta kädestä, kyllä kerran polttaa se viatoim veri, jonka olet pettänyt, sinun tuntoas, mutta silloin ei auta enää katumuskaan. Ei auta enää synnin tunnustus, koska et ole tunnustanut silloin tutkistelemuksen aikana Jeesuksen opetuslapsille. Ei auta sekään sinua, että sinä viskaat vääryyden rahat kirkkoon, vaan sinun täytyy mennä ulos hirttämään itses, että kaikki muut opetuslapset näkisit, mikä onnetoin ja hirmuinen kuolema tulee niille raukoille, jotka ahneuden tähden ja maailman rakkauden tähden pettävät Vapahtajansa.

Hukkaan ovat taivaallisen vanhemman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi, Juudas parka! Vaikka sinä sokea raukka et ole nähnyt hänen verta vuotavan yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, ovat kuitenkin muut opetuslapset nähneet hänen verensä tippuvan hänen otsastansa. Mutta uni pakkaa niin väkevästi niittenki päälle, ettei he voi valvoa ja rukoilla hänen kanssansa. Voi! Voi! niitäkin raukkoja, jotka unihorroksissa näkevät taivaallisen vanhemman hikoilevan verta, eikä sentähden jaksa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen?

Eikös ole Herra käynyt kolme kertaa herättelemässä teitä, ja joka kerta kuin hän tuli, löysi hän teidät murheen tähden makaamasta. Makaattekos te vielä ja lepäätte? Jo nyt kyllä on: "Katso, Juudas tulee pian vihollisten joukon kanssa ot-

tamaan Jeesusta kiinni, ja silloin täytyy teidän viimein herätä ylös teidän uneliaisuudestanne.

Me olemme nyt nähneet taivaallisen vanhemman itkevän ja surkuttelevan sitä onnetointa kansaa, joka asuu turmeluksen kaupungissa. Mutta tämä kansa ei ole etsikko aikaansa tuntenut. Turhaan ovat Vapahtajan kyyneleet vuotaneet heidän tähtensä. Ei ole niille raukoille tullut yhtään apua Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta. Ei ole vanhemmalle tullut iloa monesta lapsesta, joita hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Onkos täällä joku sielu, joka on sovitettu taivaallisen vanhemman kanssa, jonka päälle se kallis sovintoveri ei ole hukkaan vuotanut, tulkoon nyt puhdistetulla sydämellä ja kuitenkin särjetyllä sydämellä armoistuimen eteen, ja rukoilkoon, ettei taivaallisen vanhemman kyyneleet tulis koskaan unhotetuksi, ettei koskaan kuivettuis se veri, joka vanhemman sydäimestä vuotanut on, vaan että se aina pysyis tuoreena ja vereksenä ja märkänä.

Mitäs kuivettunut veri vaikuttaa? Jos vanhemman veri ei pysy tuoreena, vereksenä ja märkänä sydämessä, niin tulee kuolema. Mistä vastasyntyneet ovat sen veren saaneet, joka heidän sydämessänsä on? Eikös ole se veri tullut vanhemman sydäimestä, nimittäin se veri, joka ylöspitää niitten vastasyntyneitten henkeä? Voi! Voi! lapsukaiset, ajatelkaat perään, että se veri, joka teidän sydämissänne on, ja teidän verisuonissanne, se on tullut vanhemman sydäimestä. Pitäiskö teidän enää pilkkaaman vanhemman kyyneleitä, jotka olette saaneet verta vanhemman sydäimestä, joka ylös pitää teidän henkenne? Ja vielä täytyy taivaallisen vanhemman imettää teitä. Hänen täytyy antaa teidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, että se heikko henki, joka teissä on, pysyis teissä, ja että te kasvaisitte armossa, ja viisaudessa Jumalan ja ihmisten edessä.

Muistakaat nyt lapsukaiset ne vanhemman kyyneleet, jotka tänä päivänä ovat hänen silmistänsä vuotaneet teidän ja kaikkein jumalattomain lasten tähden. Antakaat ne kyyneleet paistaa niinkuin päärlyt teidän silmissänne, niinkuin kalliit kivet teidän kruunuissanne, niinkuin aamusade tei-

dän sydämissänne, että te viimein pääsitte lukemaan kirkastetuilla silmillä vanhemman kyöneleet uuden Jerusalemin kaupungissa, vanhemman kuumat kyöneleet, jotka ovat tosin vuotaneet kaikkein jumalattomain lasten edestä siinä suuressa turmeluksen kaupungissa. Mutta ainoastansa opetuslapset niitä näkevät ja tuntevat painavaksi ja raskaaksi, koska ne putoavat paatuneitten tunnon päälle.

Lukekaat, lukekaat, te Jeesuksen opetuslapset, lukekaat vanhemman kyöneleet, jos te saatatte, ja kootkaat niitä sydämeen nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 48 11 SUN-
NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1853

On niitäki, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt. San. 30: 12

On niitäki, niin sanoo Salomo, on niitä semmoisia ulkokullattuita ja suukristityitä, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt. Mutta kukas niitä tuntee? Pakanat luulevat, että kristillisuus on ulkokullaisuus. Fariseus luulee, että publikaani on ulkokullattu. Jokainen, joka näin rohki elää maailmassa, luulee, että nämät heränneet ovat ulkokullatut, ja että he tekevät itsensä jumaliseksi.

Me annamme nyt myöten, ettei kaikki perkeleet ole ulkokullatut. Niinkuin myös muutampi perkele on olevinansa totinen ja ei viitti ulkokullaisuutta nähdä, esimerkiksi vihan perkele, se ei saata olla ulkokullattu. Ja hänen veljensä ylpeyden perkele ei saata olla ulkokullattu. Ja koska molemmat asuvat yhden suruttoman ihmisen sydämessä, tahtovat he julkisesti osottaa maailmalle, että he ovat totiset ja urhoolliset, sillä he menevät rohki helvettiin ja katsovat muita ulkokullatuiksi, jotka ei saata niin rohki vaeltaa kadotuksen lavealla tiellä, kuin he.

Semmoiset miehet ei sanokaan itseänsä kristityksi, eikä ne pidä yhtään jumalisuudenharjoitusta. Ei ne käy niinkuin fariseus temppeliin rukoilemaan,

mutta ei ne myös tule sinne niin kuin publikaani huokaamaan. Ja semmoiset miehet, jotka niin rohki elävät synnissä, ei viitti paljon ripillä käydä. He tuntevat ilmanki, ettei heidän kannata sinne mennä, koska he niin rohki pilkkaavat Jumalata. Ne luulevat, että keveämpi on edesvastaus ijankaikkisuudessa, koska he katsovat ylön armon välikappaleita.

Mutta ei kaikki perkeleet ole niin totiset, kuin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Ei kaikki ole niin rohkeat menemään kadotuksen lavealla tiellä, kuin nämät kaksi, nimittäin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Muutamat viholliset ovat niin siveät ja niin jumaliset, ettei kutkaan saata olla niin jumaliset kuin he. Ja ne luulevat itsensä puhtaiksi, vaikka he ei ole saastaisuudestansa pestyt. Yksi niistä on siveä perkele, joka ei ole kellenkään tehnyt väärin. Ei hän muista kuitenkaan, että hän olis tehnyt väärin, ei Jumalalle ei myös ihmisille. Tämä siveä perkele on yksi fariseus, joka kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset.

Ja vaikka se kuuluu fariseuksen korvis-
sa, niinkuin olis hänen rukouksensa ollut kauniimpi kuin publikaanin, erinomattain koska fariseus kiitti Jumalata sen edestä, että Jumala oli varjellut häntä synnistä, kuitenkin on tämä fariseuksen rukous yksi kauhistus Jumalan edessä, sillä maailman kunnia ja oma vanhurskaus, josta siveä perkele on kokoon pantu, on varjellut fariseusta niistä krouveista synneistä, niinkuin ryöväämisestä ja huoruudesta. Ehkä nyt maailman orjat ja fariseusten uskon veljet ei usko, että perkele varjelee ihmistä muutamista synneistä, on kuitenkin se yksi järkähtämätöin totuus, että se siveä perkele oli varjellut fariseusta niistä törkiämmistä ja krouvimmista synneistä.

Se sama siveä perkele varjelee vielä nytkin muutampia ihmisiä krouveista synneistä, niinkuin varkaudesta, huoruudesta, juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksista ja muista krouveista synneistä. Ja semmoiset miehet pitäisit kiittämän perkelettä ja sanoman: "Minä kiitän sinua, rakas siveyden perkele, että sinä olet varjellut minua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta." Mutta luonnollinen järki ottaa tässä niin kovin

vastaan, että hän kauhistuu ja sanoo: "Perkelekö synnistä varjelee, eiköpä hän kehoita syntiin?" Mutta ei ole siveyden perkele semmoinen, että hän kehoittaa syntiin, vaan enempi se varjelee synnistä, nimittäin sen kaltaisista synneistä, jotka käyvät kunnian päälle.

Mutta siveyden perkele varjelee myös katumuksesta hänen orjiansa. Ei fariseus saata totiseen katumukseen tulla, sillä hänellä ei ole syntiä katuma vertaa. Mitä taas fariseuksen hyviin töihin tulee, niin se on arvattava, että sama siveyden perkele, joka varjelee häntä krouveista synneistä, panee häntä myös hyviä töitä tekemään, joita hän myös luettelee, sillä ne ovat hänen autuutensa perustus. Muutoin on fariseuksilla kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Koska nimittäin fariseus ei löydä vääryyttä itsessänsä, niin täytyy hänen muitten vikoja vahdata.

Toinen osa niitä, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, kutsutaan armonvarkaiksi, jotka ei saata publikaanin kanssa sopia, sillä niillä on yksi väärä luottamus Jumalan armon päälle. Kyllä tosin kaikki suruttomat ovat armon varkaita sen vuoksi, että he omistavat itsellensä paljon Jumalan armosta, koska heillä on semmoinen usko, että Jumala varjelee heitä, ei ainoastansa maallisesta, mutta myös hengellisestä onnettomuudesta. Ja jos he oman tyhmyytensä kautta ja riettaan yllytyksen jälkeen tekevät jotakin hullua työtä, josta tulee vahinko, niin se pannaan kaikki Jumalan päähän (=syyksi), ja sanotaan: Jumala teki minut köyhäksi. Jumala pani tämän ristin minun päälleni. Jumala otti terveyden pois.

Sillä lailla omistavat he itsellensä aivan väärin Jumalan siunausta, koska he saattavat panna Jumalan päähän kaikki, mitä rietas on tehnyt. Jos viinaporvari rikastuu, niin on Jumala sen tehnyt. Hän on antanut viinaporvarille tavaran ja omaisuuden. Jos juomari, huora eli varas tulevat köyhäksi, niin on Jumala senkin tehnyt. Ei suinkaan suruttomalle ihmiselle mahdu se usko pääkalloon, että riettaalla on niin suuri voima, että hän saattaa tehdä muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Mutta oikeat armon varkaat ovat semmoiset, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei kuitenkaan ole saastaisuudestansa

pesty. Muutamilla on nimittäin tunto vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että kunnian perkele olis saanut kuoleman haavan. Semmoiset armon varkaat ei kärsi tuomiota. Ei he tahdo syntiänsä maailmalle huutaa. Ei he tahdo vääriä tekojansa sovittaa. He seisovat risuidan takana, ja siellä he omistavat itsellensä Jumalan armollisia lupauksia, vaikka ei ole sydän koskaan särjetyksi tullut. On muutamat niistä armon varkaista kostuneet ensimmäisiin armonmerkkeihin saakka, ja niitten päälle he ovat panneet maata. Semmoiset armon varkaat ei tahdo tietää Jumalan ankarasta vanhurskaudesta mitään, ja he luulevat itsensä puhtaiksi, mutta ei kuitenkaan ole saastaisuudestaan pestyt, sillä muutamat vanhat synnit riippuvat heissä kiinni.

Ja erinomattain tunnetaan heidän ylisyrjäisyytensä siitä, että he pelkäävät ja kiertävät kristityitä. Ei he tahdo olla muitten kristittyin kanssa kokouksissa. Heillä on salainen viha kristityille. Jos heillä olis rakkautta kristityille, niin he pitäisit kanssakäymistä kristittyin kanssa ja kuulisit mielellänsä toisten kristittyin ajatuksia siitä ainoasta tarpeellisesta. Mutta juuri se asia, että he erkaantuvat Jumalan seurakunnasta, osoittaa selkeästi, ettei ole heillä rakkautta, mutta viha on sydämessä. Ja kuinkas semmoiset mahtuisit enää ahtaasta portista sisälle, koska vanha aatami on paisunut niin suureksi, ettei he mahdu enää kristittyin sydämeen, eikä myös kristittyin kokouksiin.

Tämän päivän evankeliumissa panee Vapahtaja meidän silmäimme eteen kaksi miestä, jotka olit tulleet templiin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, ja toinen publikaani. Ja me luulemme, että he ovat molemmat täällä rukoilemassa, vaikka vähän eri mielellä. Meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman, missä tarkoituksessa itse kukin on tullut, ja mitä itse kukin tässä templissä vaikuttaa rukouksellansa. Mutta me rukoilemme sitä ylimmäistä kuningasta, että hän kuulis publikaanin huokauksia, jotka tulevat särjetystä sydäimestä, vaikka fariseus häntä ylönkatsoo ja pilkkaa hänen kyöneleensä. Katso Herra armollisesti publikaanin puoleen, ja anna hänen huokauksensa kuulua taivaaseen, niin kuin me uskomme, että hän menee hurskaampana

kotia kuin fariseus! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 18: 9

Fariseus ja publikaani ovat kaksi merkittävää miestä, jotka ovat tulleet templiin rukoilemaan. Toinen on siveä ja kunniallinen mies, ja suuressa arvossa pidetty maailmassa. Hän on myös jumalinen, ja hän on myös joltisesti kärsivällinen, koska hän ei mene ulos kirkosta, vaikka publikaani siellä seisoo ja huokaa. Ei tämän aikaiset fariseukset ole niin kärsivälliset, sillä he pakenevat ulos kirkosta, koska publikaani alkaa huokaamaan, ja valittavat, että publikaani pilaa heidän hartautensa.

Mutta publikaani on yksi maailmalta ylönkatsottu ihminen, ja sangen huono ihminen, joka ei suinkaan ole siveästi elänyt, mutta hän tuntee myös, ettei hän ole yhtään kunniaa eli kiitosta ansainnut. Synnin kuorma on tullut raskaaksi hänen tuntonsa päälle. Ja koska hän lyöpi rintojansa, niin vissimmästi arvataan siitä, että hänellä on sydän kipeä. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan fariseusta ja publikaania. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden on fariseus tullut kirkkoon rukoilemaan? Toinen tutkistelemus: Minkätähden on publikaani tullut tänne huokaamaan? Meidän toivomme on, että publikaani menee hurskaampana kotiansa, vaikka kuinka hän olis fariseukselta ylönkatsottu ja huonona pidetty.

Ensiksi. Minkätähden on fariseus tullut tänne rukoilemaan? Emme tiedä, mutta tullut se kuitenkin on. Saati hän pysyis kirkossa, ettei kusiheppu tulis hänelle, ennekuin rukous on täytetty. Me näemme, että fariseus seisoo ja rukoilee näin itseksensä: "Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani." Tästä fariseuksen rukouksesta me kuulemme, että fariseuksella on semmoinen usko, että Jumala on varjellut häntä synnistä. Ja me arvaamme hyvin, että fariseuksen uskonveljillä on sama usko, että Jumala on heitä varjellut synnistä, koska he sanovat: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole Juomari, Jumalan kiitos!"

Näillä sanoilla he kiittävät Jumalat-

ansa sen edestä, että hän on varjellut heitä synnistä. Mutta se on tietämätöin, mikä Jumala se on, joka heitä on varjellut synnistä. Minä luulen, että se Jumala on alimmaisessa taivaassa, joka on fariseusta ja hänen veljiänsä varjellut synnistä. Se on yksi siveä perkele, joka varjelee muutampia niistä krouveista synneistä, niinkuin huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta ja tappeluksesta. ja tämä siveä perkele on kokoon pantu maailman kunniaista ja omasta vanhurskaudesta.

Ne fariseukset, joita tämä siveä perkele varjelee synnistä, välttävät niitä krouveja ja törkeämpiä syntiä, jotka käyvät kunnian päälle. Mutta niistä fiinimmistä synneistä ei saata kunnian perkele heitä varjella. Kohtuullinen juopumus on fariseukselle luvallinen. Koreus on heille luvallinen. Ahneus kaupassa on luvallinen. Maailman ilo ja maailman turhuus on luvallinen. Tämän aikaiset fariseukset pitävät ristiäisiä, häitä ja kraviaisia, ja se on heille kunnian tapa. Ja kaikki, mitä jo maailman kunnia myöten antaa, sitä fariseukset myöten antavat ja noudattavat. Mutta fariseuksilla on semmoinen vahva usko Jumalan päälle, ettei suinkaan publikaanilla ole uskoa sinapin siemenen vertaa sen suhteen kuin on fariseuksilla. Sillä fariseukset luulevat, että Jumala on varjellut heitä synnistä, ja sanovat vielä: "Ei suinkaan perkele varjele synnistä, enemmän se kehoittaa."

Mutta nyt pitää teidän tietämän, kaikki hyvät fariseukset, jotka tässä olette, että kunnian perkele ja oman vanhurskauden perkele on teitä varjellut synnistä, sekä julkisesta varkaudesta että huoruudesta, niin myös juopumuksesta ja tappeluksesta. Ja kiittäkää nyt teidän Jumalattanne, joka teitä on varjellut synnistä, sanoen: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani. En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!" Niin sanovat tämän aikaiset fariseukset.

Mutta jos ne uskoisit, että se on perkele, joka on heitä varjellut synnistä, niin vähemmän ne kiittäisit häntä. Onkos yksikään synti fariseuksen tunnon päällä, josta maailman jumala ei ole saattanut

häntä varjella? Ei ole kuulunut vielä, että synnit rupeisit fariseuksen tuntoa vaivaamaan. Mutta publikaanin synnit taitavat olla fariseuksen tunnon päällä. Miksis fariseus sanoo, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Ilmanki fariseus tietää, että tämä publikaani on yksi huono ihminen, yksi huora ja varas, joka nyt tuli tänne huokaamaan juuri fariseuksen korviin. Kukas tiesi pilataan vielä fariseuksen hartaus publikaanin huokauksilta. Me olemme kuulleet, että fariseukset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja opetuslapset olit pyhäpäivän rikkojat jo Vapahtajan aikana. Ja hänen kuolemansa jälkeen ei löytynyt niin paljon pahoja ihmisiä missään, kuin sen suuren kansanhäiritsijän opetuslapset. Niin olit fariseukset saaneet sen vakuutuksen, että se Natsareenuksen lahkokunta, joka sanoi itsensä kristityksi, oli pahinta ihmishorttia, jotka piti tulella ja miekalla hävitettämän.

Eiköhän vielä nytkin ole fariseuksilla sama usko, että kristityt ovat perkeleen joukko, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa? Kyllä fariseukset sentähden kiittävät Jumalataansa, vaikka he kantavat hengellistä vihaa kristityille ja katsovat ylön publikaania. Tule nyt hyvä fariseus kiittämään Jumalatas, joka on sinua varjellut synnistä, ja älä vain kumarra polvias ollenkaan, koska sinä rukoilet, vaan seis niin kuin maailman herrat pruukaavat. Niin fariseuski tekee. Hän seisoo ja rukoilee näin itsellensä: "Minä kiitän sinua Jumala jne." Ja koska sinä olet näin rukoillut, niin mene sen viinaporvarin tykö, joka on palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja rukoile häntä, että hän antais sinulle vuotavata pirunpaskaa sydämen puoskimiseksi, ettei publikaanin huokaukset polttaisi sinun tuntoasi ijankaikkisesti.

Mutta katselkaamme nyt, minkätähden fariseus ei ole niinkuin tämä publikaani. Me kuulemme hänen kiittävän Jumalataansa, ettei hän ole niin kuin tämä publikaani. Se merkitsee, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseus on maailman mielestä monta tuhatta kertaa parempi, kuin publikaani. Ensiksi on fariseus siveästi elänyt ja välttänyt syntiä, jonka edestä hän myös kiittää Jumalataansa. Mutta publikaani ei saata kiittää

Jumalata sen edestä, että hän on varjellut publikaania synnistä. Publikaani tuntee, ettei hän ole kantanut vaaria Jumalasta silloin, koska hän eli niin kuin luontokappale suruttomuudessa. Publikaani tuntee, että hän on huora ja varas. Sentähden ei hän saata kiittää Jumalata sen edestä, että Jumala on varjellut häntä synnistä.

Mutta yksi syy on vielä, minkätähden fariseus katsoo tuota publikaania niin kovin ylön. Se on publikaanin huokaukset, jotka tekevät fariseukselle pahaa. Ei nimittäin fariseus viitti semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat. Jos ei nyt fariseus olis Herran templissä, niin hän sanois publikaanille: "Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. Ennen olet sinä huorannut ja varastanut, ja nyt tulet sinä tänne huokaamaan niinkuin luontokappale." Mutta kuin fariseus on Herran templissä, niin ei hän viitti siellä puhua. Ennen fariseus menee itse ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia näkemästä ja kuulemasta. Ja jos itse saattana olis kirkossa, niinkuin hänen tapansa on, niin täytyy hänen ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan.

Itse siveyden perkeleen täytyy ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Ja armon varas, joka sanoo makaavansa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa, nousee hopusti ja pakenee ulos kirkosta niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Eikös se ole ihmeellinen, että perkele ja hänen orjansa ei kärsi ollenkaan katuvaisten huokauksia kuulla. Silloin jo pidit fariseukset sen asian kovin pahana, että yksi vaimo tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle sen spitaalisen Simeonin huoneessa. Ilmanki heidän hartautensa pilaantui siitä. Se oli heidän mielestänsä niin ilkeä nähdä, että yksi huora riepu tuli Jeesuksen jalkoja pesemään kyneleillänsä.

Mahdoit ilmanki fariseukset ajatella, kuinka Jeesus, jota pidettiin profeettana, saattoi semmoista huoraa kärsiä. Miksis Jeesus ei ajanut katuvaista huoraa pois itkemästä ja ulvomasta hänen päältänsä. Semmoinen on fariseuksen luonto, ettei hän viitti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän katsoo niitä niin kovin ylön, että

hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin kuin tämä publikaani. Moni fariseus on näinä aikoina rukoillut Jumalata, ettei hän koskaan tulis niin huonoksi ja niin hulluksi, kuin tämä publikaani, joka nyt rupeis tuossa huokaamaan.

Mutta kukas tiesi, koska täällä jo katuvaisten kyneleet polttavat fariseusten tuntoa, mitä ne huokaukset vaikuttavat ijankaikkisuudessa, koska fariseus itse rupeaa huokaamaan ja ulvomaan. Siellä taitavat publikaanin huokaukset polttaa fariseuksen tuntoa ijankaikkisesti. Siellä täytyy fariseuksen kirotta itseänsä, koska publikaanin huokaukset tulevat muistoon, ettei hän ole tässä armon ajassa itkenyt, niinkuin se katuvaainen huora Simeonin huoneessa, eikä ole huoannut niinkuin publikaani, ei ole lyönyt rintoihinsa ja huoannut: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni. Siellä saapi hän vasta katuvaisten ijankaikkisesti, että hän on ylönkatsonut publikaania, että hän on pilkannut hänen huokauksiansa, että hän on nauranut, koska hänen piti itkemän, että hän on kantanut hengellistä vihaa publikaanille, koska hänen piti rakastaman.

Ja vaikka fariseus täällä pilkkaa katuvaisten kyneleitä ja sanoo: "Mikäs ulvominen se on?" Vaikka fariseus täällä ylönkatsoo publikaanin huokauksia, ja sanoo: "Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet," niin taitaa pian tulla se aika, että riettaan enkelit pilkkaavat fariseuksen kyneleitä. Koska hänki alkaa käärmeen kyneleitä vuodattamaan, silloin taitavat riettaan enkelit kysyä häneltä: "Mikäs ulvominen tämä on? Koska ennen et ole ulvonut niin ole nyt ulvomatta. Ja koska ennen et ole huoannut, niin ole nyt huokaamatta." Taitaapa rietas ruveta käärmeen kyneleitä pyyhkimään pois, koska fariseus alkaa helvetissä ulvomaan. Taitaapa rietas olla valmis puoskimaan fariseuksen sydäntä vuotavalla pirunpaskalla niinkuin hän täällä on valmis puoskimaan, jos joku fariseus tulis omantunnon vaivaan. Taitaapa rietas helvetissä pistää rintojansa fariseuksen suuhun ja sanoa: "Ime nyt veikkoseni riettaan nisiä, niinkuin ennen olet imenyt."

Täällä kyllä on fariseus harjaintunut

imemään riettaan nisiä, niinkuin hän välistä, koska rietas ei aina laske maitoansa, on harjaantunut sitä vuotavata pirunpaskaa nuolemaan, joka riettaan perseestä tippuu, niinkuin yksi hengellinen sika pruukaa tehdä. Mutta siellä helvetissä ei taida enää tulla maito riettaan nisistä, eikä taida pirunpaska tippua hänen perseestänsä, niinkuin me kuulemme rikkaan miehen valittavan helvetissä, ettei siellä ole vedenpisaraa tiputtamista kielen päälle. Ajattele nyt, hyvä fariseus, tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopii, ja älä enää seiso ja rukoile: "Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani, vaan katso nyt sen katuvaisten publikaanin päälle, kuinka hän menee kotiansa hurskaamana kuin sinä, vaikka ei ole hänellä niin kauniit rukoukset kuin sinulla.

Toiseksi. Minkätähden on publikaani tullut tänne huokaamaan? Emme tiedä, mutta ilman syytä hän ei ole tullut, vaikka fariseus sanoo: "Mitä tuo ulkokullattu huokaa?" Mutta sen me tiedämme, ettei huokaukset tule tyhjästä. Joku aine pitää oleman, ennenkuin huokaukset saattavat tulla. Me kuulemme evankeliumista, että publikaani löi rintoihinsa. Minkästähden löi hän rintojansa? Eiköpä siinä ollut kipu ja ahdistus? Koska nimittäin publikaanin tunto heräis, rupeis synti ja rietas kalvamaan hänen tuntoansa ja ahdistamaan hänen rintojansa. Jumalan Henki rupeis omantunnon kautta soimaamaan häntä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, viinakaupasta, maailman turhuudesta, kruunun varkaudesta, ja kaikista synneistä, joita hän ennen suruttomuudessa oli tehnyt.

Tästä Jumalan Hengen nuhtelemisesta tuli publikaani murheelliseksi ja raskasmieliseksi. Hän joutui sen kautta omantunnon vaivaa kärsimään. Ja ei ainoastansa sitä kuin synnin tuska myötänsä tuopi, niinkuin omantunnon soimauksia ja sydämen ahdistusta, vaan myös se hengellinen vihollinen rupeis hirmuisesti päälle käymään ja kantamaan hänen päällensä yötä ja päivää. Fariseus rupeis häntä ylönkatsomaan ja pilkkamaan. Maailma rupeis häntä vihaamaan.

Kuinkas nyt käypi, koska sinä olet jou-

tunut yhteen matkaan fariseuksen kanssa rukoilemaan? Jokohan sinä tohdit haukkua fariseusta ulkokullaisuuden tähden? Se katuvaan ryöväri ristini päällä nuhteli toista synnistä, vaikka itse oli samassa kadotuksessa. Me arvaamme hyvin, että fariseus katsoo niin kovin ylön tuota publikaania, joka huokaa, että hän alkaa taas kiittämään tuota Jumalatansa, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseus sanoo: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!" Mutta ehkä kuinka huono publikaani olis, nimittäin huora, varas, juomari, kiroilija ja tappelusmies, on kuitenkin meillä se toivo, että hän menee kotiansa hurskaampana kuin se toinen, sillä hän on katuvaan. Hän lyöpi rintojansa ja huokaa: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."

Mutta semmoisia ei viitti fariseus nähdä. Ja itse perkele, joka on suuri maailman herra ja aikaan viisas mies, ei voi kärsiä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän suuttuu niille ja sanoo: "Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. En viitti semmoisia nähdä, jotka ilman aikaansa itkevät ja huokaavat. Mene taivaan valtakuntaan huokaamaan. Ei tässä helvetissä ole semmoisille sijaa."

Mihinkäs sinä nyt menet, katuvaan publikaani, koska kaikki maailman herrat ajavat sinua ulos huoneistansa, ja itse helvetin ruhtinas ajaa sinua pois helvetistä. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet taivaan porttiin saakka huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet Marian kanssa spitaalisen Simonin huoneeseen, kussa Jeesus Natsareenus on atrioitsemassa, ja alat hänen jalkojansa pesemään katumuksen kyneleillä. Älä kannaa vaaria fariseusten arveluksista, vaan pese sinä sen suuren ristinkantajan, sen verellä priiskoitetun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan jalkoja katumuksen kyneleillä. Mitämaks hän katsoo armossa sinun puolees ja antaa sinulle sen autuaallisen vakuutuksen, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas, koska sinä uskot, että sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.

Mutta voi sinua, publikaani parka, jos sinä tuhlaat hänen armonsa ja menet

vastauudesta ristiinnaulitsemaan sinun Vapahtajaas. Voi sinua, publikaani parka, jos sinä taas saatat hänen henkensä murheelliseksi valvomattomuuden kautta, keveämielisyyden kautta, maailman rakkau- den kautta. Sinä olet nyt saanut sen vas- tauksen huokauksen päälle, että sinä me- net kotia hurskaampana kuin fariseus. Mutta katso perään, kuinka sinä tämän suuren armon käytät, ettet tulis tuhlaajapojan kaltaiseksi ja tuhlais sen suuren tavaran ja omaisuuden, jonka hän oli saanut isältänsä ja joutuis viimein sikoja paimentamaan. Sillä ne raukat, jotka paimentavat sikoja tämän maailman korvessa, ja luulevat tienaavansa oman- tunnon rauhaa sillä, että he taistelevat sikain kanssa, saavat kyllä nälkyä, saa- vat nääntyä kaukana isänsä majasta.

Jos sinä katuvaan publikaani haaskaat ja tuhlaat ne kalliit armon tavarat, joi- ta nyt olet saanut, niin sinä tulet sikopaimeneksi ja hukut maailman korves- sa. Vaan koska sinä nyt menet kotia hurskaampana kuin fariseus, niin vaella nyt vakaisesti elämän tiellä, ja pidä Jumala silmäin edessä. Katso perään ja eteen, ettei vihollinen sais sinua samaan huonoon tilaisuuteen kuin ennen, ettei fariseus, joka nyt katsoo sinua ylön ja pitää huonompana muita, sais sinun lankeemuksestas iloa ja pääsis todella soimaamaan. Vaella niin vakaisesti elämän tiellä, ettei Kristuksen nimi tulis sinun tähtes pilkatuksi pakanain seassa.

Ja koska sinä viimein tulet siihen templiin, kussa sinä saat ijankaikkisesti rukoilla ja palvella Jumalata, niin seiso alimmaisessa sijassa siihen asti, että se suuri Herra, joka sinua kutsunut on ih- meelliseen valkeuteen, sanoo sinulle: "Ystäväni, astu ylemmäksi," niin tapahtuu sinulle kunnia taivaan valtakunnassa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsin- gin yliopistonkirjasto /

N:o 49

12

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1858

Herra sanoi Moosekselle: Kuka on luonut ihmisen suun? Eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän taikka sokean? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt? 2 Moos 4: 11

Näin sanoi Jumala Moosekselle koska Mooses valitti, ettei hän jaksa puhua Israelin lapsille niin korkealla äänellä, että he kuulevat. Mooses sanoi Herralle: Minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Mooses pani sen esteeksi, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ja tämä oli Moosekselle vastahakoinen reissu, sillä hän arvais, ettei ole koiran virka hauska, koska hänen pitää taisteleman suruttomain kanssa. Silloin pani Mooses sen esteeksi, että hänellä on hidas puhe ja kankea kieli, mutta Herra kysyi häneltä: "Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, enkö minä Herra ole niitä tehnyt?" Tässä paikassa kuuluu, niinkuin Jumala olis tehnyt muutampia kuuroiksi ja mykiksi, mutta muissa raamatun paikoissa kuuluu, ettei ole Jumala tehnyt kuuroiksi ja mykiksi, mutta rietas.

Jos me nyt annamme myöten, että luonnollinen kuuro ja mykkä on luomisessa saanut vian Jumalan sallimisen kautta, niinkuin esimerkiksi Moosekselle oli luomisessa tullut hidas puhe ja kankea kieli, vaikka ei tämäkään vika haitannut paljon, koska hän sai voiman Jumalalta puhumaan totuutta. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata syyttää Jumalaa, että hän on kuuroksi ja mykäksi tullut, jollemme ota sitä raamatun paikkaa vanhalle aatamille varjoksi, kussa Jumala sanoo profeetta Hesekielille (Hes. 3: 26). "Ja minä tahdon sinun kieles antaa tarttua suus lakeen, niin että sinun pitää tuleman mykäksi, ja ei enää taitaman nuhdella heitä, sentähden että se on vastahakoinen huone."

Siinä kyllä kuuluu, niinkuin Jumala olis vielä senkin pannut suruttomalle kansalle rangaistukseksi, että profeetan pitää tuleman mykäksi, ettei hän saata enää nuhdella surutointa kansaa, sillä että se on vastahakoinen, eikä tahdo nuhdetta kuulla. Mutta kuitenkin Herra toisaalta toruu Moosesta riitaveden tykönä, ettei hän ollut oikein kiivas Jumalan puolesta sanomaan jumalattomalle kansalle totuuden.

Jos me otamme kaikki nämät raamatun paikat oikein tutkinnon alle, niin me löydämme, että luonnollinen kuuro ja mykkä on saattanut saada sen vian luomisessa ja kukatiesi rangaistukseksi ja

muistutukseksi ja varoitukseksi vanhemmille, jotka ovat kuurot ja mykät olleet siinäkin paikassa, kussa heidän olis pitänyt puhuman totuuden. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata panna Jumalan päälle syytä, vaan rietas se on, joka tekee kristityitäkin kuuroiksi ja mykiksi, kussa heidän pitäis puhuman Jumalan totuuden.

Jeesus huokaa tänä päivänä sen kuuron ja mykän ylitse, joka tuotiin hänen tykönsä. Ja saavat kyllä kristityt varoittaa itseänsä, ettei Jeesuksella olis syytä huoata heidän ylitsensä, jos he tulevat kuuroiksi ja mykiksi, eivätkä enää jaksa puhua maailmalle totuutta. Silloin pääsevät suruttomat sanomaan: "Kyllä nyt saamme mennä rauhassa helvettiin kristittyin tähden. Ei ne enää hauku ketään. Kristityt ovat nyt tasaintuneet."

O Herra Jeesus! Avaa kaikkein kuuroin korvat kuulemaan ja päästä kaikkein mykkäin kieli irralle, ettet tarvitsis tästedes huoata kuuroin ja mykkäin ylitse! Kuule, sinä kuuroin ja mykkäin parantaja, murheellisten ja katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 7: 31

Pyhän evankeliumin johdattuksesta ja seuraavaisesti siitä, kuin edellä puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katseleman: Kuinka kuuron korvat aukenevat, ja kuinka mykkä saatettaisiin puhumaan?

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuinka kuuron korvat aukenevat? Me olemme luonnon tilassa kaikin olleet kuurot ja mykät, niinkuin te tiedätte ja hyvin muistatte sitä aikaa, koska Jumalan sana meni niinkuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos. Eikä siihen aikaan tullut yksikään sana sydäntä kohti koskaan. Mutta kuin Jumalan sanaa ruvettiin saarnaamaan oikeassa järjestyksessä ja korkeammalla äänellä Jeesus huusi: "hephata," silloin aukenit muutampain kuuroin korvat kuulemaan ja kuuntelemaan Jumalan sanaa toisilla korvilla kuin ennen, ja silloin vaikutti Jumalan sana suuren hartauden. Oli myös silloin suuri halu kuulla ja oppia.

Mutta sitte kuin ensimmäinen hartaus rupeis jäähtymään loppui tämä hartaus ja tämä halu Jumalan sanan kuulemisen perään. Maailma rupeis saamaan enemmän ja

enemmän sijaa kristittyin sydämissä. Ei ollut enää niin paljon joutoa tulla kuulemaan Jumalan sanaa. Tämä ensimmäisen hartauden loppuminen ei mahda olla opinsyy eli sanain muutos, mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, rakkauden puutos, valvomattomuus ja kuka tiesi hengellinen uni, joka tulee opetuslasten päälle yrттitarhassa, kussa Jeesus hikoilee verta. Ja vaikka hän käypi kolme kertaa heitä herättämässä, yhtä hyvin pakkaa synnin uni heidän päällensä, niin että he näkevät taivaallisen vanhimman vaivoja niinkuin unihorroksissa, ja eivät tiedä viimein, mistä nämät hirmuiset vaivat tulevat eli mitä ne vaikuttavat.

Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, ja kuunnelkaat, jos Jeesus tänäkin päivänä huokaa meidän ylitsemme! Ei hän huokaa ainoastansa suruttomain ylitse, jotka ovat kuurot ja mykät, mutta hän huokaa vielä niittenki ylitse, joitten korvat kerran aukenit, koska hän huusi: "hephata!", mutta ovat taas kuuroiksi tulemassa, joka tulee siitä, ettei kristityt varoita korviansa maailman tuulesta. Jos vain maailman kylmä tuuli pääsee puhaltamaan korviin, erinomattain nukkuissa, kyllä pian kuurous tulee. Älkäänt antako Jeesukselle syytä huoata teidän ylitsenne, kyllä on Jeesus kerran ennen raskaasti huoannut teidän ylitsenne, ettei hänen tarvitsis enää toisen kerran huoata.

Toinen tutkistelemus. Kuinka mykkä pääsis puhumaan? Niinkuin tiedätte, olemme suruttomuuden tilassa kaikin olleet mykä. Ei ole veli sanonut veljellensä: "Tunne Herra!" Ei ole kukaan kysynyt matkustavaisilta ijankaikkisuuteen: "mihinkäs menet," vaan kaikki matkustavaiset menit kuuroina ja mykkinä ijankaikkisuuteen. Ja kaikki kuolevaisuuden rannalla seisovaiset seisoi kuuroina ja mykkinä, niin ettei paljon yksikään sanonut hyvästi matkustavaisille, eikä matkustavainen jättänyt terveisiä jälkeenjääneille.

Mutta sitte kuin Jeesus rupeis mykän kieleen tämän heräyksen kautta, pääsi mykän kieli valloillensa, ja mykkä puhui selkeästi. Silloin saattoi moni kiittää Jumalata sen suuren armon edestä, että se suuri luoja oli armollansa avannut kuuron korvat ja päästänyt mykän kielen siteen irralle. Silloin rammat hyppäisit niin-

kuin peurat Siionin vuorella ja mykkäin kieli pakahtui kiitokseen. Mutta nyt on enin osa taas mykäksi tullut, ja se kuuluu, niinkuin ei olis mitään kiittämistä.

Tämä mykkyys ei mahda olla opin syy, joka ei ole, niin paljon kuin minä tiedän, missään paikassa sitonut kristittyin kieltä eli tukkinut heidän suutansa kiinni. Mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, joka on tullut maailman rakkaudesta, valvomattomuudesta ja hengellisestä laiskuudesta. Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, jos te tulette kuuroiksi ja mykiksi, niin Jeesus huokaa teidän ylitsenne ja katsoo taivaaseen! Ja vaikka meillä vielä on se toivo, että taivaallinen Isä kuulee poikansa huokaukset ja antaa hänelle voimaa huutamaan: "hephata!" se on: aukene! että kuuron korvat vielä aukenevat ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta ei se ole minulle hauska kuulla Jeesuksen huokaukset kuuroin ja mykkäin ylitse, joitten korvat kerran aukenit ja joitten kieli ennen oli pakahtunut kiitokseen.

Älkää, rakkaat veljet, ihmetelkö, että minä joskus soimaan teitä hengellisestä laiskuudesta ja hitaudesta juoksemaan kiistassa, niinkuin teidän omatuntonne saattaa todistaa, että hitaus on. Vika on sekä kuulemisessa että puhumisessa. Ja en minä saata itseäni paremmaksi sanoa, mutta se näyttää niinkuin Jumala tahtois meitä ruveta ylösherättämään ja hopittamaan, ettemme väsyis hengellisen laiskuuden tähden juoksemasta siihen suureen päämaaliin, joka meidän eteemme pantu on. Sillä me kuulemme nyt, että kovat ajat ovat edessämme, että Jumala tahtoo koetella meidän uskoamme. Jeesus on sanonut: "Minä lyön paimenta ja lampaat laumasta hajaantuvat." Koska suuret ja voimalliset maailmassa nousevat Kristusta vastaan, silloin ovat opetuslapset koossa rukouksissa. Ja minä uskon totisesti, että Jumala saattaa vielä Achitophelin neuvot hajottaa ja tyhjäksi tehdä.

Mutta se suuri Israelin Paimen, joka on itse suurella vaivalla koonnut lampaitansa siihen aikaan, koska se sumuinen aika oli, koska lampaat olit hajotetut niinkuin keiturit Israelin vuorille. Se suuri Israelin Paimen, joka on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakenut kadonneita lampaita Siinain vuorella, punaisen meren tykönä

ja Jordanin virran tykönä, paimentaa, holhoaa ja kaitsee itse lampaitsansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa heitä elävän veden tykö, suojelkoon, tuetkoon ja varjelkoon omia lampaitsansa pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmasta, että he olisit varjellut hukan hampaista ja jalopeuran kynsistä, ja lohikäärmeen kidasta, että vapisevaiset ja raadolliset Jeesuksen lampaat pääsisit pian ijankaikkisuuden ihanalle rannalle ja Siionin vuorelle hyppäämään niinkuin peurat, kussa ei yksikään hukka enää kisko eli raada Jeesuksen lampaita, kussa jalopeuran kiljuminen ei enää kuulu ja se suuri lohikäärme ja vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, hän on nyt heitetty ulos taivaasta.

Iloitkaat te taivaat! Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä lohikäärme tulee pitäin suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan! Olkaat hyt hyvässä turvassa te tiaiset ja pulmukaiset. Pian pääsette istumaan elävän viinapuun oksan päälle ja veisaamaan kiitosta sille suuralle Luojalles, joka teille hengen antanut on! Amen, hallelujah! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 50

13

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA

Vaivaiset teillä aina ovat, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta minä en ole aina teillä.

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että vaivaisten auttaminen on hyvä ja tarpeellinen, mutta kristillisyyks on vielä tarpeellisempi, sillä vaivaiset on aina meidän seassamme, ja ne ei puutu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo, mutta Jeesus ei ole aina meillä. Juudas ja hänen veljensä luulevat, että se on haaskaaminen, jos joku Maria vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle. He luulevat, että vaimo teki väärin, koska hän haaskais niin tyyristä voidetta, joka ei tullut kellenkään hyväksi.

He luulevat, että Jeesus ei tarvitse yhtään voidetta eli rakkauden merkkiä, mutta vaivaiset tarvitsevat paremmin

apua, niinkuin muutamat Juudan veljet ja neppaimet sanovat: "Ihmiset köyhtyvät kristillisyyden kautta. Se olis parempi antaa vaivaisille, kuin kouluille." Mutta vaivaiset teillä aina ovat, mutta Jeesus ei ole aina. Muistakaat se, te Juudan sukulaiset, että kristillisyyys ei ole aina teillä tarjona. Ja jos kaikki olisit Jeeusta ottaneet vastaan, koska hän oli tarjona, ei olis niin paljon vaivaisia.

Mutta se näkyy nyt, että köyhät ja vaivaiset lisääntyvät kristillisyyden puutoksen tähden. Koska Jeesus ei ole sydämessä, silloin tulevat vaivaiset teille. Ja se kuuluu näistä Vapahtajan sanoista, että hän tahtoi ensimmäinen olla, että hänelle pitää ensin uhrattaman kallista Narduksen voidetta, mutta koska hänet otetaan pois, silloin saatte antaa vaivaisille. Vaivaiset teillä tosin aina ovat, ja niille te saatte antaa, koska ikänäns te tahdotte, mutta vaivaisten auttamisessa on ensimmäinen kysymys tämä: millä sydämen taipumuksella te annatte niille?

Meidän pitäis auttaman vaivaisia, ei tulevaisen makson päälle, vaan sentähden, että se on yhden kristityn velvollisuus. Ja sen vuoksi koetellaan meidän kristillisyyttämme, jos meillä on rakkautta lähimmäistä kohtaan, jos me tahdomme auttaa vaivaisia, vaikka emme sais mitään sen edestä. Joka on ahne maailman tavaran perään, hänellä ei liikene antaa vaivaisille. Muutampi maailman orja ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Muutampi antaa vaivaisille kunnian tähden, koska vaivaiset hyvin palvelevat häntä. Jutta jos me annamme vaivaisille kunnian tähden, että ihmiset näkisit, kuinka me olemme armeliaat ja vaivaisten holhoojat, niin me teemme niinkuin fariseukset, jotka annoit soittaa pasuunalla, koska he annoit almuansa.

Moni sanoo tosin: "Minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä." Ja se ilmoittaa, jos ei julkisesti, kuitenkin salaisesti, että hän on ansainnut Jumalalta ja ihmisiltä paremman kiitoksen, kuin joku muu. Jos vain siinä ei olis joku väärä autuuden perustus selän takana. Joka sanoo toiselle: "minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä," ei se ole huono mies, ei hän varsin tarvitse Vapahtajaa. Hänellä on jo yksi vahva perustus, jonka päälle hän luottaa. Mutta

kuinka kauan tämä autuuden perustus kestää, se on toinen kysymys. Ja se on ihmeellinen, kuinka monen kaltaiset asiat kelpaavat ihmisille autuuden perustukseksi.

Muutamille kelpaa köyhyys autuuden perustukseksi. Muutamille kelpaa rikkaus autuuden perustukseksi. Muutamille kelpaa siveys autuuden perustukseksi, ja muutamille kuollut usko. Mutta se ainoa perustus, joka jo pantu on, nimittäin Jeesus Kristus, se ei taida kelvata monelle, ennen kuin kaikki väärät perustukset kaatuvat. Köyhä sanoo vissimmästi, ettei hän luota köyhyyden päälle, mutta Vapahtajan päälle. Ja kuitenkin on monella köyhällä se ajatus, että Jumala on niin asettanut, että hän tuli köyhäksi.

Kuitenki jos me likemmin tutkistelemme, kuinka ja millä tavalla hän on tullut köyhäksi, niin havaitaan, ettei Jumala ole tehnyt häntä köyhäksi, vaan oman laiskuutensa ja huolimattomuutensa kautta, eli juopumuksen ja haaskaamisen kautta on hän tullut köyhäksi. Jos hän olis nuoruudesta oikein käyttänyt ruumiin ja sielun voimat, olis hän saattanut välttää köyhyyden. Mutta ei köyhä tahdo sitä tunnustaa, että hän oman huolimattomuuden ja laiskuuden kautta on tullut semmoiseksi, vaan hän hokee aina, että Jumala teki hänet köyhäksi.

Jos nyt hengellinen köyhyys seurais tätä maallista köyhyyttä, jos hän rupeais tuntemaan, että hän on haaskannut sielun tavarat, niinkuin hän on haaskannut ruumiin tavarat, niin olis hän jotakin voittanut köyhyydestänsä. Mutta ei hänen ajatuksensa käänny sinnekäsin, vaan hän ajattelee näin: Koska Jumala on tehnyt minut köyhäksi tässä maailmassa, vissimmästi Jumala antaa minulle paremman tavaran toisessa maailmassa. Tämän väärän uskon vahvistukseksi ottaa hän vielä esimerkin köyhästä Latsaruksesta, joka pääsi Aabrahamin helmaan. Katso, tällä tavalla tulee köyhyys autuuden perustukseksi muutamille, jotka ei tunne sitä oikeata autuuden perustusta.

Rikas taas ajattelee näin: Koska Jumala on niin runsaasti siunannut minun työni ja minun vaivani, että minä olen saattanut vaivaisiakin auttaa, vissimmästi hän rakastaa minua, vissimmästi suopi hän minulle hyvää, ei ainoastansa tässä, vaan myös tulevaisessa maailmassa. Ja jos Ju-

mala suopi niin paljon hyvää, vissimmästi hän saattaa autuaaksi tehdä. Tämän väärän uskon vahvistukseksi ottaa hän vielä esi-merkin Aabrahamista, joka tuli autuaaksi, vaikka hän oli rikas. Ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että rietas opettaa muutampia rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla, ja muutampia hän opettaa köyhtymään juopumuksen eli laiskuuden kautta.

Että luonnollinen siveys kelpaa monelle autuuden perustukseksi, se on jo maailman alusta koeteltu, niinkuin se on luonnollisessa järjessä perustettu. Luonnollinen järki sanoo näin: Jos siveys ei kelpaa, mikä sitte kelpaa? Luonnollinen siveys on ollut vanha autuuden perustus kaikille niille, jotka ei tiedä Vapahtajasta mitään. Ja vielä nytkin on tämä väärä autuuden perustus juurtunut monen ihmisen pääkalloon. Sillä vaikka luonnosta siveät ihmiset sanovat, ettei he luota siveyden päälle, mutta Vapahtajan päälle, löytään kuitenkin heidän puheestansa, ettei heillä ole syntiä. Mutta mitäs se tarvitsee Vapahtajaa, jolla ei kartu niin paljon syntiä, että olis katumaväärti. Ei se luota Vapahtajan päälle, jolla ei ole niin paljon syntiä, että ne rupeavat hänen tuntoansa vaivaamaan. Vissimmästi on siveys semmoisella ihmisellä autuuden perustuksena, vaikka ei hän sitä tiedä.

Kuinka monella ihmisellä kuollut usko on autuuden perustuksena, sen me kuulemme apostoli Jaakobin kirjoituksista, joissa myös selitetään, kuinka ja millä tavalla kuollut usko ilmoittaa itsensä. Kuollut usko on yksi turha luottaminen Vapahtajan päälle ilman katumuksetta ja ilman rakkautta ja ilman töittä. Apostoli Jaakob osottaa, kuinka kuolleen uskon tunnustajat tekevät vaivaisille. He sanovat vaivaisille, jotka pyytävät apua: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, mutta ei ne kuitenkaan anna hänelle mitään ruumiin tarvetta.

Kuolleen uskon tunnustajat antavat vaivaisille hyvät sanat, vaan ei mitään muuta. He surkuttelevat vaivaisia, ja ei mitään muuta. Koska rikas tulee seurakuntaan, sanovat kuolleen uskon tunnustajat: istu täällä minun vieressäni. Mutta köyhälle sanovat he: seiso siellä, eli istu minun jalvoissani. Tämä on juuri kuolleen uskon tuntomerkki, että hän ylönkatsoo

vaivaisia ja antaa kunnian rikkaille.

Tämän esipuheen jälkeen tulee meidän tarkemmin ottaa vaari profeetta Esajaksen sanoista: "Jos sinä avaat sydämes isoovaiselle ja ravitset raadolliset sielut, niin sinun valkeutes on pimeässä koittava, ja sinun hämäräs on oleva niinkuin puolipäivä." Näissä sanoissa on sekä maallinen että hengellinen tarkoitus. Yksi kristitty avaa sydämensä isoovaiselle sekä ruumiillisesti että hengellisesti, koska hän antaa isoovaiselle kahtalaista ruokaa. Hän antaa maallista ruokaa, jos hänellä on, ja hän antaa myös isoovaiselle Jumalan sanaa, jos isoovaisella on tarve, ja hän ravitsee raadolliset sielut.

Jos hänellä on, niin hän ravitsee raadolliset sielut maallisella ruoalla. Mutta hän ravitsee myös Jumalan sanoilla, jos raadollinen tarvitsee niitä. Ja sentähden, että tässä on kysymys sekä ruumiin että sielun ravinnosta, sanoo profeetta: Sinun valkeutes on pimeydessä koittava, koska sinä neuvot raadollisia, niin he rupeevat ymmärtämään Jumalan sanaa. Kristillisyyden valo rupee koittamaan raadollisen pimeässä sielussa. "Ja sinun hämäräs on oleva, niinkuin puolipäivä." Yhden kristityn hämärä on se pimeä aika, koska uni pakkaa ja hengen liikutukset loppuvat. Tämä hämärä on kuitenkin umpisokean sielussa niinkuin puolipäivä sen pimeyden suhteen, jossa yksi luonnollinen ihminen elää. Kristityn hämärä on luonnolliselle ihmiselle niinkuin puolipäivä. Koska yksi kristitty puhuu jotakin yhdelle raadolliselle, joka ei tiedä mitään kristillisyydestä, niin se vaikuttaa enemmän eli antaa hänelle enemmän valoa kristillisyydestä, kuin se ulkonainen tieto, joka hänellä on.

Minä arvaan, että kuolleen uskon tunnustajat selittävät näitä profeetan sanoja erilaihin, nimittäin: "joka hyvällä mielellä auttaa köyhiä, hänellä on rauha ja hyvä omatunto sekä myötä- että vastoinkäymisessä." Ja se saattaa olla mahdollinen, että köyhän auttaminen rauhoittaa luonnollisen Ihmisen omaatuntoa, koska hän pääsee kerskaamaan ja sanomaan: minä olen enemmän vaivaisia ruokkinut kuin sinä. Mutta heränneen ihmisen omatunto ei tule rauhoitetuksi sillä, että hän auttaa vaivaisia, eli antaa hänelle maallista apua, sillä heränneen omatunto

kaipaa vielä enemmän. Heränneen ihmisen omatunto ei saa rauhaa, ennenkuin on saanut avata sydämensä isoovaiselle ja ravita raadollisia sieluja. Silloin vasta saapi hänen omatuntonsa rauhan, koska hänen valkeutensa rupee koittamaan isoovaisen pimeässä sielussa. Ja kristityn hämärä tulee niinkuin puolipäivä raadollisen sydämessä.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka se armollinen Samaritaanus surkuttelee ja armahtaa sitä viheliäistä miestä, joka ryöväriten käsiin langennut oli, jos Jumala sois meille armonsa, että me saattaisimme tämän suuren totuuden käsittää, ja meidän sielumme ijankaikkiseksi ylösrakennukseksi oikein käyttää, koska me olemme niin viheliäisiksi ja raadollisiksi tulleet ryöväriten ryöväämisen, lyömisen, pieksämisen, pistämisen, haavoittamisen ja raatamisen kautta, että jos se armollinen Samaritaanus ei ota ja armahda meidän viheliäisten ja raadollisten syntisten päallemme ja vuodata öljyä meidän haavoihimme, niin me vissimmästi kuolemme sen maantien päälle, johonka ryövärit ovat meitä jättäneet puolihengissä.

O! Armollinen Herra Jeesus, älä jätä meitä tien päälle kuolemaan, vaan armahda meidän päallemme. Nosta ylös meidän raadollinen sielumme ja vie häntä majaan sinun armahtavaisen sydämes tähden! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 10: 23

Tämän päivän pyhä evankeliumi ymmärrettään ja selitetään moneen laihin. Muutamat luulevat, että se asia, joka tässä muistellaan, on totisesti tapahtunut. Muutamat sanovat tämän evankeliumin olevan yhden vertauksen, fariseukselle muistutukseksi ja esimerkiksi, kuinka hänen pitää tekemän, koska hän ei muista oikein, mitä hän on lukenut katekismuksesta siitä lähimmäisen auttamisesta. Se tapahtuu usein, että fariseus, jolla on paljon muuta tekemistä, ei muista oikein vastata tämän kysymyksen päälle: kuka on meidän lähimmäisemme? Vai onko vika fariseuksen omassa tunnossa, joka ottaa pois muiston, koska se on nukkumassa, vaikka se antaa hyvän muiston, koska se on herännyt.

Mutta muutamat luulevat myös, että se

ihminen, joka ryöväriltä käsiin langennut oli, on yksi herännyt ihminen, jonka omatunto on surkeasti haavoitettu hengelliseltä ryöväriltä, ja että se armollinen Samaritaanus on itse Vapahtaja, joka armahtaa tätä viheliäistä syntistä, vuodattaa armon öljyä oman tunnon haavoihin ja viepi hänen sielunsa majaan. Mutta Jumalan sana sopii monen asian päälle, ja minkä asian päälle tämä evankeliumi sovitetaan, vaikuttaa se paljon, on painava ja ylösrakentavainen.

Me otamme siis tutkinto ainetta siitä armollisesta Samaritaanuksesta. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkäkaltainen mies on se armollinen Samaritaanus? Toinen tutkistelemus: Missä tilaisuudessa oli se ihminen, joka ryöväriltä käsiin langennut oli? Kolmas tutkistelemus: Mikäs pakotti Samaritaanusta armahtamaan ja auttamaan sitä ihmistä, joka ryöväriltä käsiin langennut oli? Antakoon Jumala armonsa, että kaikki, jotka ryöväriltä käsiin langenneet ovat, tulisit autetuksi ennenkuin he kuolevat maantien päälle. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkäkaltainen mies oli se armollinen Samaritanus? Hän oli senkaltaisesta suvusta, jota fariseukset ja maailman kunnialliset miehet katsovat ylön. Ei maailman kunnialliset ihmiset viitti pitää kanssakäymistä Samaritanuksen kanssa, joka on niin huonosta suvusta syntynyt ja kaikissa hänen tavoissansa erilainen, sekä vaatteissa että käytöksissä huono ja ylönkatsottu, ryöttä ja nuoska. Semmoinen ihminen ei ole mahdollinen olemaan kunniallisten ihmisten seurassa. Minkätähden on Samaritanus niin huonona pidettävä, ettei kunnialliset ihmiset saata pitää kanssakäymistä hänen kanssansa?

Ensiksi sentähden, että hän oli niin huonosta suvusta syntynyt. Toiseksi sentähden, että hänellä on yksi väärä usko. Ei hän ole täysi pakana, eikä hän ole semmoinen kristitty, joka maailmassa pidetään kristittynä, vaan hänellä on senkaltaisen sekainen oppi ja väärä usko, että oikeat ihmiset pitävät häntä vääränä profeettana. Hän on vielä pahempi kuin pakana sen vuoksi, että hän on niin paha haukkumaan kunniallisia ihmisiä ja nylkemään heidän kunniaansa pois. Koska fariseukset ja kirjanoppineet ja muut juutalaiset kulkevat sen kautta, kussa

samarialaiset asuvat, menevät he sivuitse heidän kotaansa. Ei he tahdo syödä eikä juoda mitään, jota Samaritaanus heille tarjoaa. Fariseukset pelkäävät, että heidän kunniansa ja heidän kristillisyytensä ja heidän hyvä arvonsa pilataan, jos he koskisivat sormillansa niitä astioita, joita Samaritaanus on pitänyt käsissään. Senthäden kysyi Samarian vaimo Jeesukselta: Kuinka sinä, joka olet juutalainen, anot vettä minulta? Eikö sinun kunnias mene hukkaan, koska sinä pidät kanssakäymistä niin huonon ihmisen kanssa?

Ja se oli pahinta haukkumanimeä, jota juutalaiset saatoit antaa Vapahtajalle, koska ne kutsuit häntä Samaritaanukseksi: "Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele." Et sinä ole oikea ihminen. Sinä olet niinkuin koiran kuonolainen. Et sinä ole mahdollinen olemaan kunniallisten ihmisten seurassa. Sanalla sanottu: Samaritanus oli niin huono ja ylönkatsottu sekä hänen väärän uskonsa tähden, että myös hänen haukkumisensa tähden, että maailman kunnialliset ihmiset kävit sivuitse kaukaa, ettei heidän pitäis senkaltaista eriseuran miestä kohtaaman ja kunniansa ja kristillisyytensä mistantaman.

Nyt tapahtui niin, että yksi pappi ja yksi leviitta ja Samaritanus jouduit yhtä matkaa kulkemaan, ei kuitenkaan yhdessä seurassa, vaan erinänsä. Ja se viheliäinen ihminen, joka ryövärittien käsiin langennut oli, makais tien vieressä verisissä haavoissa, puolikuolleena. Pappi katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei hän tuntenut tätä miestä lähimmäiseksensä. Niin myös leviitta katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei kumpikaan, ei pappi eikä leviitta tunteet tätä miestä lähimmäiseksensä. He olit molemmat kunnialliset miehet, ja vielä päälliseksi semmoiset kristityt, joita maailmassa pidetään kristittyinä. Ei semmoiset väärät profeetat, jotka nyt on ilmestyneet Kaaresuvannon seurakunnassa, vaan semmoiset kristityt, jotka ovat kasteen kautta tulleet kristityksi ja kasteesta saakka pysyneet kristittyinä.

Sanalla sanottu: Pappi ja leviitta olit kunnialliset kristityt, jotka antavat ihmisille omantunnon rauhan, ja antavat myös ryöväriiltä haavoitetulle ihmiselle kuoleman rauhan. Jos ihminen olis kuinka

verissä, haavoissa ja puolihengissä, niin kyllä tämä pappi ja leviitta antavat semmoiselle raadolliselle kuoleman rauhan. He ajattelevat näin: Antakaamme tämän viheliäisen ihmisen kuolla rauhassa, älkäämme koskeko häneen. Meidän kätemme vertyvät, meidän vaatteemme pilaantuvat, jos me rupeisimme hänen kanssansa hääräämään. Antakaamme hänen kuolla rauhassa.

Tämä pappi ja tämä leviitta panevat muutoin suruttomuuden plosteria omantunnon haavain päälle, koska pikkuinen reikä on tullut jonkun ihmisen omaantuntoon. Mutta niin isoja ja niin verisiä haavoja kuin tällä viheliäisellä ja raadollisella ihmisellä oli, niitä ei pappi eikä leviitta saata parantaa. He pelkäävät, että veri, joka niistä haavoista vuotaa, tarttuu heihin ja pilaa heidän puhtaan tuntonsa. He katsovat siis sen päälle, joka omantunnon vaivassa makaa puolikuolleena, ja menevät sivuti. Mutta se armollinen Samaritaanus ei saattanut tyhjä katsoa sen ihmisen päälle, joka oli surkeasti haavoitettu ryöväriltä ja puolihenkiin pieksetty, vaan hän armahti häntä.

Toinen tutkistelemus. Mikäs pakotti Samaritaanusta armahtamaan tätä viheliäistä miestä, vaikka hän oli pakanana pidetty? Onkopa pakanalla parempi sydän kuin papilla ja leviitalla? Ei hän ollut juuri selvä pakana, vaan hän oli siitä eriseurasta, jossa se väärä oppi saarnataan, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi. Hän oli lukenut raamatua, mutta hänellä oli se väärä usko, ettei ihminen tule autuaaksi sillä kristillisyydellä, jonka hän on saanut kasteesta, vaan että jotaki muutaki vielä tarvitaan.

Hänellä oli myös se väärä usko, ettei tule lähimmäisen rakkaus täytetyksi sillä, että ihminen tyhjä katsoo vaivaisen päälle ja surkuttelee häntä, vaan silloin vasta tulee lähimmäisen rakkaus täytetyksi, koska ihminen tekee jotakin hänen vaivansa lievittämiseksi: kustantaa lääkityksiä hänen päällensä ja ottaa vielä maksun omasta kukkarostansa. Mutta papilla ja leviitalla oli se usko, että lähimmäisen rakkaus tulee sillä täytetyksi, että ihminen katsoo vaivaisen päälle, surkuttelee häntä ja menee sitte ohitse, mutta ei tarvitse ihmisen omasta

kukkarostansa kustantaa mitään vaivaisten auttamiseksi. Mutta Samaritaanus ei saattanut niin ajatella, vaikka hän oli puoli pakana ja huonona pidetty. Onkos sitte semmoisella parempi ja armahtavaisempi sydän kuin papilla ja leviitalla? Emme tiedä, mutta armahti hän kuitenkin tätä viheliäistä ihmistä, joka ryöväritten käsiin langennut oli.

Tämä viheliäinen ihminen, jota ei pappi eikä leviitta tunteneet lähimmäiseksensä, on totisesti surkeassa ja viheliäisessä tilassa. Ensiksi on kaikki hänen tavaran-
sa pois ryöstetty. Kaikki hänen matka rahansa, jolla hänen piti vaeltaman ijankaikkisuuteen, ovat hävitetyt. Kaikki hänen siveytensä, jonka hän rehellisyydellensä oli koonnut, vietiin pois. Kaikki hänen ruokansa, jonka hän oli valmistanut niestaksi itsellensä hautaan, oli myös varastettu. Oman vanhurskauden kunnialliset vaatteet olit poisriisutut. Ne kauniit ja maailman edessä kelpaavaiset vaatteet, joita hän oli ostanut maailman porvarilta ja teettänyt maailman kraatarilla, joita hän aikoi panna päällensä haudassa, että hän saattais kelvollisesti, urhoollisesti ja miehuullisesti kumartaa itsensä maailman ruhtinaan edessä, kaikki se koreus oli pois viety. Itse makais hän tien päällä puoli kuolleena, verissä, haavoissa, viheliäisessä tilassa. Ryövärit olit surkeasti hänen tuntonsa raataneet. Jos se armollinen Samaritanus ei olis armahtanut häntä, olis hän vissimmästi kuollut maantien päälle ja tullut kaikille korpeille ja pedoille ruoaksi.

Mutta se armollinen Samaritanus ei saattanut nähdä tämän viheliäisen ihmisen kuolevan maantien päälle, vaikka pappi ja leviitta ei tunteneet tätä miestä lähimmäiseksensä. Koska hänen kukkarossansa ja plakkarissansa ei enää löytynyt sen vertaa rahaa, millä hän olis saattanut heidän vaivansa maksaa, jätit he tämän viheliäisen ihmisen kuolemaan maantien päälle, vaikka he olit hyvät ja kunnialliset kristityt. Ilmanki he arvelit, ettei se ole missään kirjoitettu, että meidän pitää omalla kustannuksella vaivaisia auttaman ja lääkityksiä heidän päällensä kustantaman.

Jos tällä viheliäisellä miehellä olis rahaa ollut, millä hän olis jaksanut heidän vaivansa maksaa, olisit he

vissimmästi korjanneet häntä maantien päältä. Eli jos tämän viheliäisen ihmisen tunnossa olis ollut pikkuinen haava, olis vissimmästi pappi ja leviitta saattaneet sen haavan peittää suruttomuuden ploosterilla. Mutta koska hän oli jo alastomaksi riisuttu ja paljastettu, ettei ollut mitään paljaan ihon päällä, ja oli kokonansa verissä. Koska hänen tuntosensa oli kokonansa yhtenä haavana, kuin ryövärit olit hänen tuntosensa kiskoneet ja raataneet, niin ajatteli pappi ja leviitta, tämä haava ei ole enää paikkaama määrissä: Emme me tohdi näitä haavoja liikuttaa. Ja mistäs meille tulis maksu, jos me rupeisimme näitä haavoja ploosteroittemaan? Jos hän olis parempi mies, niin me antaisimme tolpan edestä paloviinaa, jolla hän saattais suoliansa voidella. Me antaisimme tolpan edestä omantunnon voidetta, että se lakkais verta vuotamasta. Me antaisimme tolpan edestä suruttomuuden ploosteria, millillä hän saattais omantunnon haavoja peittää. Mutta koska hän on kokonansa verissä ja haavoissa, niin emme saata hänelle mitään tehdä. Niin ajatteli pappi ja leviitta.

Mutta se armollinen Samaritaanus ei kysynyt sen perään, että tämä viheliäinen oli kokonansa verissä ja haavoissa, vaan kohta kuin hän näki hänen makaavan maantien päällä, armahti hän häntä. Mistäs tuli tämä armahtavaisuus hänelle, joka oli niin maailmalta ylönkatsottu ja niin huonona pidetty, ettei kukaan kehdannut katsoa hänen päällensä? Emme tiedä, mutta me luulemme, että veri se liikutti häntä: Se viheliäinen tilaisuus, kussa se ryöväriiltä haavoitettu ihminen oli, sen viheliäisen ihmisen alastomuus, oman tunnon haavat, sydämen kipu ja hengellinen tuska, hengellisen kuoleman kilvoitus, huokaukset, vaikea valitus ääni, kyyneleet: kaikki tämä surkea viheliäisyys kävi niin kuin miekka sen armollisen Samaritaanuksen sydämeen. Ja jos tämä armollinen Samaritanus ei olis armahtanut häntä, niin olis hän kuollut maantien päälle, ja ei olis yksikään hänen raatoansa korjannut.

Ole kiitetty, armollinen Samaritanus, että sinä olet tätä viheliäistä miestä armahtanut ja maantien päältä korjannut! Ilman sinutta olis tämä viheliäinen ihminen kuollut verissä ja haavoissa, ja ei olis yksikään hänen henkensä perään kysy-

nyt, jos et sinä olis häntä korjannut tien päältä ja vuodattanut öljyä ja viinaa hänen haavoihinsa. Kukas on sitonut niitä haavoja, joita ryövärit ovat tehneet tälle viheliäiselle miehelle? Kukas on vuodattanut viinaa ja öljyä siihen haavoitettuun ja veriseen omaantuntoon, jota ryövärit ovat kiskoneet ja raataneet?

Sinä, armollinen Samaritaanus, olet tämän viheliäisen ihmisen päälle armahtanut. Sinä olet häntä korjannut maantien päältä. Sinä olet hänen haavansa sitonut. Sinä olet hänen tuntoonsa vuodattanut viinaa ja öljyä. Sinä olet nostanut häntä ylös maasta, kussa hän makais puolikuolleena, voimatoimna ja raajarikkona, kipeänä ja sairaana, täynnänsä verta vuotavia haavoja, vertavuotavalla omallatunnolla, haavoitetulla sydämellä. Sinä, armollinen Samaritaanus olet vienyt häntä majaan, ja maksanut isännälle, mitä hän on kuluttanut hänen edestänsä, ja aioit vielä palatessa maksaa enemmän hänen edestänsä.

Mitäs sinä nyt ajattelet, ryöväriältä haavoitettu ihminen? Oletkos nyt niin parantunut, että sinä jaksat kiittää Samaritaanusta sen hyvän työn edestä, että hän on korjannut sinut tien päältä ja kustantanut niin paljon sinun edestäs? Sinä olisit ilman hänetä kuollut haavoissas ja veressäs. Jokos olet sen verran parantunut, että sinä jaksaisit häntä kiittää, kuin et muuta hyvää saata hänelle tehdä?

Minä luulen, että huono olet häntä vielä kiittämään. Mutta odota kuitenkin siksi kuin hän tulee takaisin, jos silloin jaksaisit paremmin kiittää häntä, koska nyt et jaksa. Luuletkos hänen pian tulevan takaisin? Minä ajattelen, että hän tulee pian, jos sinä rakkaudella ja sydämen halulla odotat häntä. Minä uskon, että hän vielä muistaa sinua ja rukooile sinun edestäs, että sinä pääsisit pian paranemaan, että jaksaisit häntä paremmin kiittää, koska hän tulee takaisin.

Silloin hän ottaa sinut omaan majaan, kussa ryövärit ei pääse sinua haavoittamaan. Ja kaikki, jotka ovat häntä Samaritanukseksi haukkuneet, saavat nähdä, että hän on parempi auttaja, kuin kaikki muut. Mutta muista nyt, sinä ryöväriältä haavoitettu ihminen, että se armollinen Samaritaanus on ottanut sinut

ylös maantien päältä, jossa sinä puoli-kuolleenä makaisit sinun verssäs ja muista myös hänen armollisia lupauksiansa, että hän palatessansa on luvannut maksaa isännälle, mitä hän kuluttaa sinun tähtes.

Tule pian takaisin armollinen Samaritaanus, se ryöväriältä haavoitettu ihminen odottaa sinua, että hän pääsis kiittämään ja ylistämään sinua sinun laupiutes tähden, ja sinun vaivas tähden, jota sinä olet nähnyt hänen tähtensä! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 51 14 SUN-
NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1850

He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: Nouse ja auta meitä.

Näin valittaa Herra profeetta Jeremian kautta. Koska Israelin kansalle kävi hyvin, käänsit he selkensä Herralle, mutta koska hätä tuli, sanoit he: "Nouse ja auta meitä." Tässä paikassa on meidän silmäimme eteen pantu luonnollisen ihmisen kuva. Koska nimittäin yksi luonnollinen ihminen hyvin menestyy tässä maailmassa, silloin hän ei muista Jumalata ollenkaan, mutta koska joku hätä tulee, silloin tulee hän jumaliseksi.

Terveenä ollessans rukoili hän usein maailman jumalata kirouksilla ja sadatuksilla, mutta hädässäns tulee hän jumaliseksi ja alkaa mielestäns rukoilemaan taivaan Jumalata. Niin tekevät erinomattain armonvargaat, jotka tavan vuoksi uskovat, että Jumala on. Mutta ne, jotka ovat oikein rohkeat pilkkaamaan Jumalata, ne ei rukoile hädässäkään, mutta kiroavat vain, koska joku kova loukkaus tulee. Muutamat ovat niin paatuneet, että he kiroavat vielä kuolinvuoteellakin ja käskevät riettaan tulla noutamaan heidän raatoansa.

Jos semmoiset paatuneet loukkaavat itsensä pahoin, niin on kirous ensimmäinen sana, joka tulee ulos suusta. Jos he putoavat sulaan, niin kirous on ensimmäinen siunaus. Mutta kyllä rietas ilman kiroamatta korjaa raatonsa. Se korjaa vielä niitäkin, jotka ei ole ennen rukoilleet, mutta vasta hädässä alkavat

muka huutamaan: nouse ja auta meitä, jos niillä ei ole parempaa autuuden perustusta, kuin ainoastansa se huutaminen Jeesuksen perään, koska hätä on käsissä, sillä jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä.

Sentähden kirjoittaa profeetta Jeremia: He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä. Ja se kuuluu erinomattain armonvarkaille, jotka terveenä ollessansa ei kannata paljon vaaria Jumalasta, mutta koska hätä tulee sanovat he: Nouse ja auta meitä. Armonvarkaavat tulevat usein jumaliseksi, koska kuolema uhkaa ja ahdistaa heidän uskotointa sydäntänsä. He rupeavat silloin rukoilemaan Jumalata kauniilla rukouksilla. Ja tämä rukoileminen saattaa olla mitämaks tarpeellinen ja hyvä heille, ja meille kaikille, jos se olis pysyväinen se hartaus, kuin tulee muutamille tautivuoteella.

Mutta se on usein nähty, että se hartaus ja se jumalisuus, joka on heillä hädässä ollessans, muuttuu pian keveämielisyydeksi ja suruttomuudeksi, koska semmoiset ihmiset pääsevät siitä hädästä pois. Ja semmoisesta kristillisyydestä, joka tulee vuokottain eli hädässä ollessa, mahdamme syystä sanoa niinkuin maailman lapset sanovat tästä kristillisyydestä, joka nyt on ilmestynyt, koska he muuta vikaa ei löydä, sanovat he: saati se olis pysyväinen. Niin me mahdamme sanoa siitä kristillisyydestä, joka tulee maailman lapsille hädässä ollessans: saati se olis pysyväinen, saati se pysyis enemmän aikaa, kuin ainoastansa silloin, koska kuolema on silmäin edessä.

Mutta sen pahempi, se hartaus ja se jumalisuus, joka usein tulee suruttomallekin hädässä ollessans, ei tahdo olla pysyväinen. Niin pian kuin yksi surutoin ihminen pääsee siitä altaasta paikasta pois, tulee maailman tuuli ja hajottaa koko heidän kristillisyytensä. Koska maallinen ja ruumiin hätä ei ole, ovat he suruttomat niin kuin ennenki. Emme me nyt puhu niistä, jotka hädässä lupaavat kirkolle jonku riksin eli jonku tolpan siinä tarkoituksessa, että jos nyt muka Jumala auttaa heitä siitä läsnäolevaisesta hädästä, niin he maksavat Jumalalle sen riksin eli sen tolpan. Mutta se olis parempi, jos he

maksaisit ensin vääryytensä lähimmäiselle, niin kuin Sakkeus, ja katsoisit sitte perään, jos se liikenis jotakin lahjoittaa kirkolle.

Se makaa suruttoman luonnossa, että hän tahtoo hyvin tehdä Jumalalle, vaikka hän tekee väärin lähimmäiselle. Niin saattaa yksi varas luvata kirkolle yhden hopea rixsin, jos hänen varkautensa menestyy. Ja yksi huora saattaa luvata kirkolle yhden rixsin, jos Jumala niin laittaa, ettei tule lapsia hänen huoruudestansa, ja siitä lahjasta tulee huoralle ja varkaalle rauhallinen tunto. He luulevat, että Jumala on sovitettu. Yhdellä rixsillä ostavat he itsellensä ei ainoastansa maallista onnea, vaan myös hyvää omaatuntoa.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä, jotka hädässä lupaavat parannusta tehdä. Semmoinen lupaus on totisesti vähän parempi kuin niitten lupaus, jotka hädässä lupaavat kirkolle yhden rixsin eli tolpan. Mutta se on pahempi, että niitten lupaus, jotka lupaavat parannusta tehdä hädässä eli tautivuoteella, niitten lupaus, sanon minä, tahtoo usein jäädä siihen paikkaan, kussa semmoinen lupaus tehtiin. Kyllä vissimmästi moni tekee senkaltaisia parannuksen lupauksia, koska kuolema peljättää häntä, mutta maailma ja rietas tekee senkaltaisia lupauksia tyhjäksi.

Jumalisuus ja hartaus loppuu niin pian kuin semmoinen ihminen pääsee maailman kanssa hääräämään. Senkaltaisesta kristillisyydestä me mahdamme sanoa, että se on kyllä hyvä ja tarpeellinen, saati se olis pysyväinen. Ja semmoinen kristillisuus taisi myös olla Israelin lapsilla, koska Herra valittaa profeetta Jeremian kautta: He kääntävät selkänsä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä.

Ja samankaltainen kristillisuus oli myös niillä miehillä, jotka hädässä ollessansa seisoi taampana ja huusit: Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme. Ne rupeisit rukoilemaan Vapahtajaa, koska hätä oli käsissä, mutta koska he tulit autetuksi, ei he enää muistaneet Vapahtajaa ollenkaan. Maailma tuli heille niin rakkaaksi, ettei he tulleet enää takaisin kiittämään Vapahtajaa sen suuren armon edestä, että hän oli auttanut heitä. Ja semmoiseksi tulee vissimmästi meidänki kristillisuus, jos

emme ota paremmin vaaria armon ajasta kuin ennen.

Minä pelkään, että meidän kristillisyytemme loppuu, jos maailma tulee niin rakkaaksi kuin niille kymmenelle pitaaliselle miehelle, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, paitsi yhtä, joka oli huonossa arvossa pidetty maailmassa. Hän oli muukalainen tässä maailmassa. Ja niin pitäis meidänki oleman aivan vieraat ja muukalaiset tässä maailmassa, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: Meidän menomme on taivaissa. Mutta maailma on viekas ryöstämään niittenki sydäntä, jotka Vapahtajan suuren voiman kautta ovat puhdistetut synnin pitaalisuudesta.

Mitäs meidän kristillisyytemme auttaa meitä, jos me ainoastansa silloin olemme kristityt, koska kehoittaja seisoo päällä ja tukkii kristillisyyden meidän sisällemme, eli jos me silloin ainoastansa olemme kristityt, koska maallinen eli hengellinen hätä pakottaa meitä huutamaan: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän päällemme, - vaan yhdellä kristityllä pitäis aina kuolema ja ijankaikkisuus oleman silmäin edessä, joko hän on ilossa eli hädässä, pitäis hänen oleman pois vieroitettuna maailmasta, ja niin elämän tässä surun ja murheen laaksossa, niin kuin joka päivä olis viimeinen päivä. Muutoin tulee maailma hänelle niin rakkaaksi, ettei hän muista enää tulla takaisin maailmasta kiittämään Vapahtajaansa niitten suurten armolahjain edestä, joita hän on saanut sekä ruumiin että sielun puolesta.

Missäs nyt ovat ne kymmenen pitaalista miestä, jotka tulit osottamaan itsensä papille, että he ovat puhdistetut? Joko-han he sillä reissulla tulit niin rakkaaksia maailmalle, ettei he ymmärrä eli muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä. Jeesus odottaa teitä, te puhdistetut sielut, ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Tulkaat takaisin maailmasta, te puhdistetut, te armoitetut, jotka olette kerran taampana seisonneet ja huutaneet: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän päällemme. Tulkaat takaisin kiittämään ja ylistämään sitä suurta ristinkantajata, joka aina odottaa teitä, ja kaipaa teidän

sielujanne, jotka ovat tarttuneet maailmaan. Seuratkaat Samaritaanusta, joka on muukalainen maailmassa, ja kumartakaat teidän polvianne Herran Jeesuksen jalkain juureen, niin kuin tämä huono ja maailmalta ylönkatsottu muukalainen kumarsi polviensa ja lankeis kasvoillensa hänen jalkainsa juureen, ja kunnioitti Jumalata suurella äänellä, ei häveten maailmaa, että hän oli Jeesuksen armon kautta puhdistettu. Tohtipa hän maailmalle huutaa, että hän oli puhdistettu.

Mutta ne yhdeksän, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, missäs ne ovat? Ne taitavat vielä olla maailmassa kiinni. Ei ne kuitenkaan viitti maailmalle huutaa, että he ovat Jeesuksen voiman kautta puhdistetut. Tule siis, sinä ainoa muukalainen, tule sinä maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu Samarialainen, tule sinä kiittämään sinun luojaas ja sinun Vapahtajaas! Vaikka muut puhdistetut menisit maailmaan, tule sinä kaikkein huonoin kristitty ja kunnioita Jumalata korkealla äänellä sanoen: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 17: 11

Koska nyt kymmenen on puhdistettu, ja kaikki nämät ovat osottaneet itsensä papille, niin pitää meidän Jumalan armon kautta ja meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta perään ajatteleman: kussa ne yhdeksän ovat, koska ainoastansa yksi muukalainen, yksi samarialainen on tullut takaisin kiittämään Vapahtajaa hänen suurten armolahjainsa edestä.

Mutta ensin meidän täytyy eroittaa pois niitä, jotka ei ole koskaan puhdistetut, sillä vaikka silloin ainoastansa kymmenen pitaalista miestä tulit Jeesuksen tykö huutamaan: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän päallemme, kyllä niitä oli sentähden useampia, ja monta sataa, jotka ei tulleet ollenkaan Jeesuksen tykö rukoilemaan ja pyytämään apua. Tämän asian on Vapahtaja itse selittänyt, koska hän keran sanoi sille seurakunnalle, joka oli synagoogassa Nasaretin kaupungissa, että monta pitaalista miestä oli profeetan Elisan aikana Israelissa, mutta ei muita tullut puhdistetuksi, kuin Naeman Syyriasta, joka oli muukalainen.

Niin taitaa vielä nytkin Nasaretin seurakunnassa olla paljon niitä pitaalisia ihmisiä, jotka ei tule koskaan puhdistetuksi, vaikka he ovat täynnänsä

synnin pitaalisuutta. Se olikin Vapahtajan tarkoitus, että Nasaretin seurakunta oli vielä täynnänsä synnin pitaalisuutta, vaikka he luulit kaikki olevansa puhdistetut. Ja kyllä Nasaretilaiset ymmärsit hyvin, että Vapahtaja oli heitä soimaamassa, koska hän otti semmoiset vertaukset raamatusta. He suutuivat hänelle kaikki, ja ajoivat häntä ulos synagoogasta ja talutit häntä sen pahdan syrjälle, jonka päälle heidän kaupunkinsa rakettu oli, ja rupeisivat syöksemään häntä yli pahdan, mutta hän kiskoi itsensä irti heidän käsistään ja meni pois.

Nasaretin miehet ajattelivat ilmeisesti, ettei tarvitsi Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan senkaltaisilla vertauksilla, joita hän otti raamatusta. Nasaretin kunnialliset miehet olivat vanhat kristityt, mitäs tarvitsi Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan, ettei he ole puhdistetut. Ja kyllä niillä oli korva kuulemaan ja hyvä mieli ymmärtämään, että Joosefin poika oli heitä haukkumassa, koska hän sanoi: Profeetan, Elisan, aikana oli monta pitaalista Israelissa, mutta ei muita puhdistettu, kuin ainoastansa yksi Naeman Syyriasta. Yksi pakana, joka ei kuulunutkaan koko Israelin seurakuntaan. Semmoinen pakanakos nyt vedetään eteen, joka ei ole kuullutkaan muuta kuin sanoman kautta, että Israelissa on yksi Jumalan profeetta, joka saattaa pitaalisuuden tautia parantaa. Kyllä Nasaretin miehillä olivat hyvät korvat kuulemaan, että heitä haukuttiin senkaltaisilla vertauksilla, jotka otettiin raamatusta.

Mutta se on tietämätöin, jos tämän seurakunnan vanhoilla kristityillä on niin hyvät korvat kuulemaan, kuinka heitä haukutaan samankaltaisella vertauksella, jonka Vapahtaja toi edes Nasaretin seurakunnalle: nimittäin tämä vanha muistelu, joka seisoo raamatussa, ja on totisesti tapahtunut, että profeetan Elisan aikana oli monta pitaalista Israelissa, mutta ei ole muita puhdistettu, kuin ainoastansa Naeman Syyriasta, joka oli pakana. Seuraakos nyt siitä, ettei olekaan muita puhdistettu, kuin ainoastansa tämä yksi muukalainen? Niin Nasaretin miehet ymmärsivät tämän asian, että heitä haukuttiin senkaltaisella muisteluksella. Ja sentähden nousi heillä vanha aatami: "Vai niin! Eikös olekaan muita puhdistettu,

kuin ainoastansa tämä muukalainen? Ovatkos sitte kaikki muut pitaaliset puhdistamatta?

Niin ymmärsit Nasaretin miehet tämän Vapahtajan vertauksen. Ja pitäisit muut kastetut pakanat myös ymmärtämän, ettei muut pitaaliset miehet ja vaimot ole puhdistetut, kuin ainoastansa ne kymmenen, jotka seisoit taampana ja huusit: "Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme!" Vaikka silloinki, eli Vapahtajan aikana oli paljon niitä pitaalisia miehiä, ei ole kuitenkaan muita puhdistettu kuin ainoastansa näitä, jotka seisoit taampana ja huusit, sillä he tunsit silloin, ettei he ole mahdolliset tulemaan Vapahtajaa liki. He tunsit, että pitaalisuuden tauti oli tehnyt heitä onnettomaksi.

Mutta eipä muut ole sitä tunteneet. Ei pitaalisuuden tauti niitä vaivaa, jotka ovat nukkumassa. Pitaalisuuden tauti on yksi tarttuvainen tauti, joka seuraa lapsia, niinkuin perisynti, ja sen ihmisen, jolle semmoinen tauti on tarttunut, täytyy paeta kauvas niitten ihmisten seurasta, jotka ovat puhdistetut. Vapahtaja sanoi opetuslapsille: Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki. Siitä seuraa siis, ettei ole kaikki puhtaat. Mutta ne, jotka ei ole puhtaat, netpä ei tahdo sitä tunnustaa, sillä he luulevat, että koska Vapahtaja on kaikkein jalkoja pessayt, niin ovat kaikki yhdenkaltaiset kristityt.

Mutta yksi paikka on vielä Juuttaalla puhdistamatta, ja se paikka taitaa olla melkein musta ja kolo, vaikka se on kätetty hänen silmäinsä edestä. Me sanomme siis, niinkuin Jeesus sanoi Nasaretin seurakunnalle, että niinkuin Elisan aikana oli monta pitaalista Israelissa, vaikka ei ole muita puhdistettu kuin se pakanallinen mies, Naeman, niin on vielä nytkin monta, ja monta pitaalisutta täynnänsä, mutta ei ole muita tosin puhdistettu, kuin ainoastansa kymmenen, jotka hädässäns ovat huutaneet. Ja nämät kymmenen ovat kyllä osoittaneet itsensä papille, niin kuin Herra on heitä käskennyt. Mutta ne ovat nyt niinkuin tämän päivän evankeliumissa seisoo, tarttuneet maailmaan, eivätkä ole muistaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa hänen suurten armolahjainsa edestä, paitsi tätä muukalaista, joka on huonoin kaikista.

Eiköpä ne yhdeksän ole hänen seurassansa olleet katumuksen aikana eli silloin, koska ne kaikki huusit: Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme! Ja ei ainoastansa katumuksen aikana, mutta ennen jo ovat he mitämaks juoneet yhdessä ja kironneet yhdessä seurassa. Sillä ehkä Samaritaanus on aina huonossa arvossa ollut, eikä ole kutsuttu ristiäisiin, eli häihin ja kraviaisiin, on hän sentähden kelvannut juomarille juomakumppaniksi, koska ihmiset rupeisit keittämään paloviinaa. On hän vielä kelvannut huorille huorakumppaniksi, vaikka hän oli huono ja ylönkatsottu muutoin. Mutta nyt, koska hän tuli puhdistetuksi, ei hän enää kelpaa maailman herroille kumppaniksi, eikä juomareille, eikä huorimiehille, sillä niille kaikille on hän nyt tullut kauhistukseksi.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että katumuksen ja hädän kumppanit taitavat jättää häntä. Niin se näyttää kuitenkin tämän päivän evankeliumissa, että kymmenen on puhdistettu, mutta yhdeksän ei ole tulleetkaan kiittämään Vapahtajaa, vaan ainoastansa yksi muukalainen, joka on huonoin kaikista. Mihinkäs luulet heidän kadonneet? Onkos ne vaipuneet tien päällä, vai onkos ne eksyneet, ettei he osaa enää takaisin tulla? Minä luulen, että heidän sydämensä on tarttunut maailmaan, ja sentähden ovat he poissa.

"Sitä olen minä aavistanut", sanoo nyt vanha kristitty, joka ei ole pitaalisuuden taudissa ollut? mitäs sinä olet aavistanut? Sitäkös sinä olet aavistanut, että ne yhdeksän, jotka kerran olit hädässä ja huusit: Jeesus, Daavidin poika, piti pyörtämän maailmaan? Sitä sinä ilmanki olet aavistanut, että kaikki tulisit sinun kaltaisekses. Sinä olet rukoillut Jumalata, että kaikki nämät puhdistetut tulisit pitaaliseksi jälleens, ja että he rupeaisit juomaan, kiroilemaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Sitä sinä vanha kristitty ja hyvä fariseus olet aavistanut ja rukoillut, että he tulisit riettaan kaltaiseksi, niin kuin sinäkin, ja että sinä pääsisit iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta.

Mutta ei he ole vielä sillä määrällä juuri, että he rupeavat sinun kanssas juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Jos he ovat unhottaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa, niin he saattavat vielä

muistossa pitää sitä autuaallista aikaa, jona he puhdistettiin, ja saattavat vielä kerran muistaa Vapahtajan armoa, koska maailma tulee karvaaksi.

Nyt, koska me olemme eroittaneet niitä, jotka ei ole vielä koskaan puhdistetut, niin pitää meidän katseleman niitä, jotka ovat puhdistetut heidän pitaalisuudestaan. Vapahtaja kaipaa niitä ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Jokohan niitten sydän on tarttunut maailmaan, koska ne ei kostuneet takaisin kiittämään Jeesusta? Vapahtaja käski heidän mennä ja osoittaa itsensä papille. Ja sitä ne ilmanki ovat tehneet. Mutta missä nyt on heidän sydämensä, koska ne ei ole tulleet takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä?

Onkos pappi heidän käskenyt mennä maailmaan. Onkos hän sanonut heille: "Ei teidän tarvitse mennä Jeesuksen tykö kiittämään häntä?" En usko minä, että pappi olis käskenyt heitä niin tehdä. Mutta minä luulen, että maailma tuli heille rakkaaksi. Ja koska he saivat vielä papilta sen todistuksen, että he olivat puhdistetut, ajattelit he: Koska me olemme kerran puhdistetut, niin ei ole enää meillä mitään hätää. Emme me tarvitse mennä niin pitkän matkan päästä kiittämään Jeesusta. Siitä tulee meille iso vaiva. Meillä on paljon työtä kotona, joka on jäänyt tekemättä pitaalisuuden aikana. Ei meillä ole nyt joutoa palajamaan Jeesuksen tykö.

Tätä raamatun paikkaa ei pääse yksikään sivuitse, joka puhdistuksen jälkeen on tarttunut maailmaan. Se ainoa muukalainen, joka heti puhdistuksen jälkeen tuli takaisin kiittämään Jeesusta, on päässyt sivuitse. Ja sentähden sanoi Vapahtaja: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Ne taitavat olla maailmassa kiinni.

Kuinkas meidän pitää nyt tekemän, koska asia niin on, että puhdistetut sielut ei tule takaisin kiittämään Jeesusta? Eikös ole paras neuvo, että me tunnustamme ensin, että tämä raamatun paikka on kirjoitettu kaikille niille muistutukseksi ja varoitukseksi, jotka Jeesuksen voiman kautta puhdistetut ovat, että he välttäisit niitten yhdeksän miehen kiittämättömyyttä, ja seuraisit Samarialaisen esimerkkiä ja pyörtäisit takaisin

maailmasta ja rupeaisit paremmalla har-
taudella kiittämään Vapahtajaa sen suuren
armon edestä, että hän sanallansa on
puhdistanut heitä heidän
pitaalisuudestansa, muutoin taitaa vihol-
linen viedä heitä niin kauvas maailmaan,
ettei he enää osaa takaisin tulla.

Kuulkaat, te puhdistetut sielut! Jeesus
kaipaa teitä ja kysyy kaikkien ihmisten
kuullen: Eikö kymmenen puhdistettu?
Kussasta siis yhdeksän ovat? Pidättekös
Jeesuksen armoa niin halpana, että te
maailman rakkauden tähden ette jaksa tul-
la takaisin kiittämään häntä? Ette te
kuitenkaan pääse sivuitse tätä raamatun
paikkaa. Se on juuri teitä vasten kirjoi-
tettu, sillä se maalaa meidän silmämme
eteen, kuinka kiittämättömät ne yhdeksän
puhdistettua ovat.

Pitäiskö meidän Herramme aina kaipaaman
niitä yhdeksää puhdistettua. Pitäiskö
hänen aina olemassa murheessa heidän
tähtensä? Pitäiskö aina hänen työnsä
menemään hukkaan? Minä toivon, että ne
harvat sielut, jotka kerran puhdistetut
ovat, pitäisit tuleman sen muukalaisen
kanssa takaisin ja lankeeman Vapahtajan
jalkain juureen, ja kiittämän häntä suu-
rella äänellä, ettei vihamies pääsis hei-
tä seulomaan ja tuomiopäivänä kantamaan
heidän päällensä, että puhdistetut sielut
ovat niin kiittämättömät, että kymmenestä
ei tule kuin yksi ainoa muukalainen ta-
kaisin kiittämään Vapahtajaa hänen suur-
ten armolahjainsa edestä.

Tunnustakaamme, että me olemme
kiittämättömät olleet. Nyt on Jumala an-
tanut sekä ruumiin että hengen puolesta
niin suuren armon ja siunauksen, että se
on nähtävä, että hän tahtoo meitä vetää
tykönsä hyvyydellensä. Mutta
kiittämättömyys on niin suuri, ettei jou-
da moni tulla kirkkoon kiittämään
Jumalata terveyden edestä ja maallisen
elatuksen edestä, jonka hän on runsaasti
antanut kasvaa maasta. Ja rauhan edestä,
jonka Jumala on vielä tähän asti suonut
kaikille. Ei kukaan ole vainottu uskonsa
tähden, niin kuin ensimmäiset kristityt
vihattiin ja vainottiin kristillisyyden
tähden.

Ne harvat sielut, jotka puhdistetut
ovat, ne taitavat olla niin penseät ja
kylmät, ettei ne ole mahdolliset mitään
kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Ne ovat
niin kiittämättömät Vapahtajaa kohtaan,

ettei ne muista ollenkaan, kenenkä voiman kautta he ovat puhdistetut. Heillä on rauha maailmassa, koska maailman rakkaus on niin suuri, ettei he muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä. Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat? Ei ole muita löytty, jotka palaisit Jumalata kunnioittamaan, kuin yksi muukalainen.

Te kuulette nyt, te puhdistetut sielut, että Vapahtaja kaipaa teitä ja kysyy: Kussasta ne yhdeksän ovat? Te taidatte niin sanoa: Emme ole joutaneet. Me olemme heräyksen kautta summanneet paljon tarpeellisia töitä, joita meidän nyt täytyy toimittaa. Sen tähden ei ole niin hyvä jouto kuin ennen tulla kirkkoon. Mutta Jeesus kuitenkin kaipaa teitä, te yhdeksän puhdistettua! Missäs olette? Jokohan te menitte maailmaan, ja niin kauvas, ettette enää muista, mistä hädestä ja mistä kadotuksesta Jeesus sanallansa teitä pelasti. Kukas tiesi, mistä te löydätte hänen, kuin toisti rupeatte häntä tarvitsemaan. Silloin taitaa Jeesus olla niin kaukana, ettei enää silmä näe eikä korva kuule. Teidän kiittämättömyytenne tähden menee Jeesus niin kauvas, ettei hän kuule enää teidän huutoanne. Hän menee siihen paikkaan, kussa paremmin otetaan häntä vastaan.

Totisesti ovat kymmenen tässäkin seurakunnassa puhdistettu, mutta kussasta yhdeksän ovat? Ne ovat menneet maailmaan. Ne ovat unhottaneet Jeesuksen hyvät työt. Voi teitä, te yhdeksän puhdistettua, jotka menitte niin kauvas maailmaan, ettette enää kostuneet takaisin kiittämään Jeesusta. Nyt ei ole muita tullut takaisin kiittämään Jeesusta, kuin yksi muukalainen, joka on maailmalta ylönkatsottu ja huonona pidetty. Eikös ole kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Ne on menneet tiehensä. Ne on menneet niin kauvas maailmaan, ettei silmä enää näe, eikä korva kuule, missä he ovat. Kukas tiesi, tulevatko he enää näkemään Jeesusta ennenkuin viimeisenä päivänä, koska tuomio lankee heidän päällensä: Menkää pois, te kirotut. Ja näin kuuluu niitten tuomio, jotka ovat puhdistetut, eikä tule takaisin kiittämään Jeesusta:

Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee niitä entisiä kauhistuksen töitä, niin ei entinen

vanhurskaus auta, vaan hänen pitää oleman niitten kanssa, jotka ulvovat ja parkuvat ulkonaisessa pimeydessä: siellä on itku ja hammasten kiristys. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 52 15 SUN-
NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1850

Etsikääät ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin nämät kaikki teille annetaan.

Meidän kallis Vapahtajamme opettaa meitä näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa, että meidän pitää ensin etsimän Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät annetaan. Me tiedämme, että Jumalan valtakunnan kanssa ymmärtään ensin armon valtakunta, elikkä oikea ja elävä kristillisuus, niin kuin se on Vapahtajalta asetettu ja hänen opetuslapsiltansa levitetty evankeliumin saarnan kautta, ja pyhässä raamatussa laviamalla selitetty.

Tämä taivaan valtakunta, josta Vapahtaja niin usein puhuu, pitäis löytymän ihmisen omassa sydämessä, jos hän on tullut kristityksi ja Jumalan lapseksi. Niin todistaa itse Vapahtaja, koska hän sanoo juutalaisille: Ei Jumalan valtakunta tule niin, että se taidettaisiin nähdä. Ei myös pidä heidän sanoman: Katso tässä, katso siellä. Sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne. Luuk. 17: 20.

Jos nyt Jumalan valtakunta on meidän keskellä, niin pitäis meidän pyrkimän sen perään, että Jumalan valtakunta tulis sydämeen, että me tulisimme tuntemaan Jumalan valtakunnan voimaa meidän sydämissämme, jonka pitää oleman Jumalan templi ja Jumalan asuinsija. Ja kuinka tämä muutoin tulis meidän sydämeemme, jos ei sillä lailla, että me pyrkisimme sen perään, että me tulisimme ensinnä kristityksi ja Jumalan lapseksi, niin Jumalan valtakunta tulis meidän tykömme ja me tulisimme osallisiksi Jumalan valtakunnan suuresta voimasta ja kunniasta.

Koska siis Vapahtaja käskee opetuslapsiansa etsiä Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin se merkitsee, että heidän pitää pyrkimän kristil-

lisyyden perään, eli olla ahkerat pyytämään, rientämään, kilvoittelemaan, huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja rukoileman Jumalata, että he totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon kautta saisit syntinsä anteeksi, tulisit osalliseksi Jumalan armosta, ja niin muodin löytäisit Jumalan valtakunnan omassa sydämässän.

Jolle nyt senkaltainen sydämen ja mielen muutos tapahtuu, eli joka ensin pyrkii kristillisyyden perään ja tulee kristityksi, hänelle annetaan kaikki nämät maalliset tavarat, hän tulee kristillisyyden kautta rikkaaksi. Mutta luonnollinen ihminen ei usko sitä, että hän kristillisyyden kautta tulee rikkaaksi, vaan hän luulee, että ihminen kristillisyyden kautta tulee köyhäksi. Luonnollinen järki sanoo niin: Joka on ankara maailman perään, sen pitäis rikastuman, mutta se, joka ei katso omaa etuansa, se köyhtyy. Joka on ahnet kokoamaan maailman tavarata, se tulee rikkaaksi, mutta se, joka omansa antaa ilman, se köyhtyy. Se, joka hyvin vireästi tekee työtä, tulee rikkaaksi, mutta se, joka ei tee työtä, tulee köyhäksi.

Niin päättää siis yksi luonnollinen ihminen, että hän tulee köyhäksi, jos hänen pitäis sillä lailla ruveta houraamaan kuin nämät körttiläiset. Viollinen on maalannut maailman orjan silmäin eteen senkaltaisia kummituksia, että hän uskoo kaikki valheet, jotka kuljetetaan suruttomilta pitkin tietä. Jos yksi sana puhutaan yhdelle maailman orjalle, siihen lisätään kymmenen valetta, ennenkuin se on peninkulman päähän kostunut. Ja kaikki, mitä yksi riettaan orja valehtelee, sitä uskovat toiset. Niinkuin Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon.

Jos siis sanotaan yhdelle viinaporvarille: Heitä pois se jumalatoim viinakauppa ja tee katumus ja parannus, niin hän sanoo: Jos minä heidän viinakaupan, niin minä tulen varsin köyhäksi. Se on aina ensimmäinen sana viinaporvarin suussa, koska häntä käsketään parannusta tehdä: Minä tulen köyhäksi, jos minun pitää viinakaupan heittämän pois. Mutta ei viinaporvari ole laskenut, kuinka paljon oma suu vetää, ja kuinka paljon

kunnianrietas viepi ulos, mitä ahneuden perkele on koonnut väärällä viina-kaupalla.

Jos sanotaan juomarille: heitä pois lakkimasta sitä vuotavata pirun paskaa ja tee katumus ja parannus, niin hän vastaa: Eiköpä viina ole Jumalan siunaus, sitäkösinä pirun paskaksi kutsut. Ei juomarikaan usko, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta, mutta kristillisyyden kautta hän tulis varsin köyhäksi. Jos sanotaan yhdelle siveälle huoralle: Heitä pois koreus ja tee katumus ja parannus, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän vapaasti pääsee kulkemaan huorain valtakuntaan, ja sanoo neuvon antajalle: "Katso perseeseen! Kunniallisesti olen ansainnut koreuteni. En ole kuitenkaan varastanut." Hän sanoo: kunniallisesti olen ansainnut, vaikka hän olis huoruudella sitä ansainnut. Sillä ei siveä huora usko, että hän tulee köyhäksi huoruuden kautta.

Jos sanotaan maailman orjalle, joka on ankara maailman perään ja ahnet työtä tekemään, ettei hänellä ole päivän rauhaa eikä yön lepoa, jos hänelle sanotaan: tee katumus, maailman orja, ja älä tapa itseäs sillä ajattomalla murheella, niin hän vastaa: Pitääkösin minun heittämän työtä tekemästä ja laiskana makaaman niinkuin körttiläiset? Rietas on antanut maailman orjalle sen uskon, että kristityt ei tee työtä, mutta makaavat laiskana ja syövät toisten omaa. Niin muodoin tulee siis Vapahtaja valehtelijaksi, koska hän on sanonut: "Etsikää ensi Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan." Se merkitsee, että kristillisyyden kautta tulee ihminen rikkaaksi.

Mutta maailman orja luulee, että hän tulee köyhäksi, jos hän rupeais niin houraamaan kuin nämät körttiläiset houraavat. Ei nimittäin maailman orja muista, kuinka paljon työtä hän on summannut tanssissa, häissä, krouvissa ja monessa turhassa reissussa, joka olis tekemättä jäänyt, ellei maailman ruhtinas olis kääntänyt hänen silmiänsä nurin. Siinä paikassa kussa hän luuli parhaiten voittavansa maailman tavarata, siinä paikassa juuri tuli hän vahinkoon. Niin on maailman orja räknännyt, että mitä hän luuli tulevan itsellensä voitoksi, se tuli hänelle vahingoksi. Mitä hän luuli

tulevan itsellensä kunniaksi, se tuli hänelle häpeäksi, niin kuin esimerkiksi juomari ja viinaporvari, koska he joutuvat sakkoa vetämään, ja yksi siveä huora, koska hänelle tulee jalkalapsi.

Mitä ahneuden rietas toi sisälle, sitä vei kunnian rietas. Mitä koreus lisäis kunniata, sitä hävitti huoruus. Niin on käynyt kaikki nurin, mitä vanha aatami on funteerannut. Nyt koska silmät ovat auvenneet muutamilla tämän kristillisyyden kautta, joka nyt on ilmestynyt, näkee moni, kuinka hullusti vanha aatami on räknännyt. Se on käynyt aivan toisin, kuin mitä hän on suruttomuudessa ajatellut. Jospa nyt ihmiset rupeaisit tästedes viisaammaksi tulemaan! Jos Vapahtajan sanat oikein ymmärretään, niin pitää kaikki nämät maalliset tavarat annettaman niille, jotka ensin etsivät Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa.

Kristillisyyden kautta pitää ihmisen rikastuman, ehkä kuinka kovin luonnollinen järki ottais vastaan. Mutta niin kuin maallinen tavara ei tule ilman hakematta, niin ei tule taivaan valtakunta ilman hakematta, ja sentähden on Vapahtaja sanonut: etsikää ensin taivaan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan. Jospa nyt kaikki köyhät pakanat rupeaisit etsimään taivaan valtakuntaa, että he pääsisit rikastumaan ja kaikenlaisia hengellisiä tavaroita kokoamaan, joita ei ruoste raiskaa, ja koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Kaikki köyhät ja kerjäläiset, jotka tahtovat rikkaaksi tulla, ruvetkaat nyt etsimään katoamattomia tavaroita, ei maan povesta, jossa manalaiset kaivavat itsellensä katoavaisia tavaroita, jossa he luulevat löytävänsä aarni haudan (=aarrekätkön), mutta koska sitä katsotaan päivän valkeudessa, on se ainoastansa sysi hauta. Vaan ylhäältä pitää teidän etsimän katoamattomia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Ja ne harvat sielut, jotka ovat löytäneet niitä katoamattomia tavaroita, rukoilkoon sitä suurta ristinkantajata, että hän varjelis heidän kalleimmat tavaransa, ettei maailman iso varas pääsis niitä varastamaan. Kuulkoon se pohjatoim rikas mies kaikkein köyhäin, viheliäisten, kerjäläisten ja alaspainettuun huokauksen. Isä meidän

jne.

Evankeliumi: Matt. 6: 24

Tämän päivän evankeliumissa varoittaa Vapahtaja opetuslapsiansa siitä ajattomasta maallisen elatuksen murheesta. Hän käskää heidän ottaa esimerkin taivaan linnuista, jotka ei kylvä eikä niitä, ja kukkaisista kedolla, jotka ei kehrää, ja ovat kuitenkin koreammat kuin Salomo se suuri herra. Näitten opetusten johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla katseleman: Taivaan lintuja ja kukkaisia kedolla.

Ensimmäinen tutkistelemus: Taivaan lintu, kukas niitä ruokkii pakkaisen aikana? Toinen tutkistelemus: Kukkauset kedolla. Mistäs ne saavat koreutensa? Antakoon se suuri Luoja armonsa, että taivaan lintu jaksaisit aina visertää yksinäiselle matkamiehelle, koska hän ikävöiden kulkee pakanain maasta uuteen Jerusalemiin, ja että yksi väsynyt matkamies löytäis muutampia ijankaikkisuuden kukkaisia, koska hän joskus vaeltaa viheriöitsevällä niityllä. Nämät ijankaikkisuuden kukkauset istutetaan hänen hautansa päälle.

Ensimmäinen tutkistelemus: Taivaan linnuista: Kukas heitä ruokkii pakkaisen aikana? Vapahtaja on sanonut: Ei he kylvä eikä niitä. Ne taitavat olla laiskat työtä tekemään, koska he niin ovat ilman kylvämättä. Mutta joka niitten luontoa rupeaa tutkistelemaan, hän havaitsee pian, ettei taivaan lintu ole laiskat, niin kuin varikset ja harakat luulevat. Ei he tosin kylvä eikä niitä, mutta he ovat kuitenkin alinomaisessa työssä, niin kuin me näemme pääskyiset erinomaisella vireydellä kokoavan maasta ja taivaasta kaikenlaisia rakennus aineita ja elatuksen aineita. Maasta he löytävät senkaltaisia rakennus aineita, joista he rakentavat pesänsä.

Ja se on yksi esimerkki, jonka meidän pitää ottaman näistä taivaan linnuista, niin kuin esimerkiksi pääskyisistä ja satakielisistä, että he elävät avioliitossa kaksi ja kaksi aina parittain. Ei ne ole niinkuin varikset ja harakat, jotka kiiman aikana kokoontuvat ja sitte taas hajaantuvat. Mutta pääskyiset elävät avioliitossa ja kasvattavat ynnä heidän poikiensa, niin myös satakieliset ja muut tiaiset elävät aina avioliitossa ja pitä-

vät murheen heidän pojistansa. Mistäs on siis harakat, varikset ja muut mettän pedot havainneet sen konstin, että he elävät sekaisin niinkuin eläimet? Ei suinkaan varikset ja harakat elä avioliitossa niinkuin tiaiset, pääskyiset ja vesilinnut. Mutta hattarat ja mettän perkeleet ovat aikaiset huorat. Ja niitten kaltaiset ovat myös varikset ja harakat, jotka näissä nauravat kirkon ympäri.

Toinen esimerkki taivaan linnuista tulee meille vaarin otettavaksi, ettei pääskyiset muni, ennenkuin pesä on valmis. Kuka siis opetti käen panemaan muniansa tiaisen pesään, suureksi vaivaksi niille tiaisille, jotka niitä käen munia joutuvat hautomaan ja hänen poikiansa ylös kasvattamaan? Ei suinkaan käki huoli pojistansa, eikä hän pidä niistä vaaria, mutta muni varkain tiaisen pesään ja jättää muniansa sinne. Onkos ihmet, että käen pojat nälyttävät elatus äitinsä, sillä käen pojalla on niin iso vatta, ettei elatus äiti suita häntä millään tavalla ruokkia. Hänen täytyy itse nälkyä, koska käen pojat nielevät kaikki ruoan aineet, mitä elatus äiti tuopi pesään. Ja mitäs käen pojat tekevät, koska he kasvavat isommaksi? He jättävät elatus äitinsä kuolemaan.

Semmoinen on se kiittämätöin käki. Se on kohta lohikäärmeen kaltainen, joka muni hiedassa ja jättää munansa sinne. Onpa täälläkin samankaltaisia kahdenjalkaisia eläviä, jotka munivat ennenkuin pesä on valmis. Tekevätkö pääskyiset ja tiaiset niin? Ei ne ole pääskyiset, ei ne ole tiaiset, jotka munivat ennenkuin pesä on valmis. Ne taitavat olla pissi haukat, jotka munivat, ennenkuin pesä on valmis, taikka joku kiittämätöin ja hävitöin käki, joka ei jouda pesää rakentaa itsellensä. Ei hän jouda kukkumasta ja syömästä. Ei hän jouda muniansa hautoa, vaan laskee niitä tiaisen pesään.

Onhan ilmanki täällä kanssa joku lohikäärmeen kaltainen elävä, joka laskee muniansa hiedan sisälle ja jättää sinne. Minä luulen, että käärmeen munista sikiävät käärmeen pojat, jotka syövät tiaisia. Ja semmoiset hirveät elävät makaavat nyt auringon paisteessa ja pistävät terävällä kielellä ja purevat myrkyllisillä hampailla ohitse käyväisiä,

eikä yksikään tapa niitä.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä taivaan linnuista, jotka elävät avioliitossa, eikä muni ennenkuin pesä on valmis. Mistäs pääskyisen pojat saavat ruokaa, ja millä ne elävät, koska he ei kylvä eikä niitä? Meidän Vapahtajamme on käskenyt ottaa esimerkin taivaan linnuista. Kukas niitä ruokkii, koska kaikki ruoka loppuu maasta? Se suuri Luoja, joka niille on antanut hengen, pitää murheen heistä, ettei kukaan nälkään kuole. Ja myös kaarneen pojille antaa hän ruoan otollisella ajalla. Onkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa, jotka ei kiitä luojaansa valkeuden edestä, niin kuin tiaiset, jotka visertävät aamulla niin pian kuin aurinko nousee, heliällä äänellä veisaten kiitos virttä sille suurelle luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns. Niin tekevät pääskyiset.

Mutta kaarneen pojat antavat silloin hirveän äänensä kuulla, koska joku lammas eli muu elävä on hukalta tapettu. Silloin ovat kaarneen pojat iloiset siinä toivossa, että hekin pääsevät hukan seuraan syömään raatoa. Onkos semmoiset hirveät linnut ansainneet ruokaa, niinkuin kaarneen pojat ja pissihaukat, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta? Ei pissihaukka tohdi paljon liikkua päivän aikana, mutta pimeyden aikana. Silloin hän on liikkeellä. Hänen silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä, vaikka hänellä on isot silmät pääkallossa. Onkos teidän mielestänne pissihaukka kaunis lintu, joka vääntele kaulaansa ja kurkistelee takaperin? Kuitenki annetaan sillekki yölinnulle määrätty osansa.

Ei ole vielä kaikki pissihaukat loppuneet, vaikka niitä on freistattu hävittää, mutta pääskyiset ei ole rakentaneet pesäänsä kirkon ympärille, vaan edempänä ja muissa kylissä ovat he rakentaneet pesänsä. Enkä minä tiedä, mikä siinä mahtaa olla syynä, koska pääskyiset ei näy täällä kirkon ympärillä, vaan ainoastansa varikset ja harakat. Ja täällä he kraakkuvat joka päivä niin kuin heillä olis ruoan vaanuus. Ja jos joku tiainen oliski niitten seurassa, sen ääni ei kuulu varisten kraakkumisen tähden.

Nyt te tiaiset ja satakieliset, pääskyiset ja muut pienet lintuiset, missä paikassa te ikänäns olette, teidän

täytyy pian lähteä pois toiseen maailmaan. Sentähden te olette ilman murheetta, millä teidän pitää elämän pakkaisen aikana, koska kaikki ruoka loppuu maasta. Te tiedätte ilmanki, että tämä armon aika on niin lyhykäinen, ettei teillä ole niin pitkä aika, ennenkuin te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata. Niin pian kuin pääskyisen pojat jaksavat lentää, lähtevät he pois tästä kylmästä ilmasta toiseen maailmaan. Sentähden he ovat murheetoinna, millä heidän pitää elämän, sillä he tietävät, että taivaan suuri luoja, joka heille hengen antanut on, ruokkii heitä niillä siemenillä, jotka varisevat pellostä, jonka herra on antanut kasvaa. Niistä siemenistä saavat tiaiset heidän elatuksensa sen lyhyen ajan sisällä, kuin he ovat tässä olemassa.

Mutta varikset ja harakat, millä heidän pitää elämän, koska tämä lyhyt ja arvaamaton aika loppuu? Ei ne syö niitä siemeniä, jotka varisevat pellostä, vaan ne syövät aivan matoja, jotka ovat sonnassa, sillä ne ovat toisenlaiset linnut ja vielä mustemmat kuin nämät varikset, joista Vapahtaja on muistellut, että taivaan linnut söit sen osan siemenistä, jotka putoisit tien oheen. Niin minä pelkään, että variksille ja harakoille tulee viimein hätä, koska talvi tulee. Silloin ovat tiaiset jo kaukana, toisella puolella maata, kussa aurinko seisoo pään päällä. Ja siellä on elämän puu, jonka lehti ei varise vehmall, ja mannaa, joka taivaasta alas tuli. Siellä veisaavat tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset uutta virttä sille suurelle luojalle, joka heille hengen antanut on, ja niin runsaasti ruokkii heitä ilman kylvämättä ja ilman niittämättä.

Katsokaat taivaan lintuja, te vähäuskoiset ja heikkouskoiset, ottakaat vaari taivaan linnuista, ja ottakaat heistä esimerkki, kuinka Herra niitä ruokkii, vaikka he ei kylvä eikä niitä. Pyytäkäätkin Herralta siunausta, niin te saatte, te epäileväiset ja epäuskoiset.

Toinen tutkistelemus: Vapahtaja sanoo opetuslapsille: Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka ne kasvavat. Mutta yksi raavas ihminen, jonka sydän on oikein tarttunut maailmaan, ei hän katso

kukkaisten päälle. Ei hän ota niistä jonku esimerkin itsellensä ja ajattele, jos hänkin olis niin korea, kuin nämä ylönkatsotut kukkaiset, mutta hän polkee vain ja paskantaa niitten päälle. Jos olis kuinka korea ja kaunis kukkainen kedolla, ei maailman orja pidä niistä mitään.

Mutta jos yksi siveä huora tulee kräämäpuotiin, kussa maailman porvari on levittänyt silkki huivia ja muuta koreutta, silloin pyörivät silmät kyllä pääkallossa niin kuin pissihaukalla. Silmäin halu tulee niin suureksi, että jos hän ei pääse varastamalla saamaan jonku niistä silkkihuivista, täytyy hänen ruveta ostamaan. Jos olis vielä viimeinen tolppa, niin panee hän sen menemään. Hän ajattelee ilmanki: "Mitäs minä rahalla teen?" Mutta ei se tule mieleen: "Mitäs minä koreudella teen?"

Moni siveä huora on kuitenkin täytynyt panna koreutensa puoleen hintaan, koska suolet ovat alkaneet hoikkumaan. Vaikka luonnollinen järki pitäis sen verran sanoman hänelle, että se raha, joka nuoruuden aikana pannaan koreuteen, olis tarpeellisempi lapsille, koska he käyvät paljastettuna, eikä ole ruokaa suuhun panemista. Mutta rietas sekoittaa vielä sen luonnollisen järjen lihan himoin kautta, ja tekee ihmisen niin sokeaksi, että hän katsoo silmäin halulla niitten kukkaisten päälle, joita maailman konstimestari on maalannut silkkihuiviin ja karttuuni traasuin päälle. Mutta niitten kukkaisten päälle hän ei katso ollenkaan, joita Vapahtaja on käskenyt katsoa, että hän niistä sais jonku esimerkin itsellensä, jos hänki tulis niin kauniiksi ja niin koreaksi, kuin nämät ylönkatsotut kukkaiset, jotka itkevät joka aamu syntisen ylitse ja surkuttelevat häntä sen alastomuuden tähden kuin hänelle tuli synnin lankeemuksen kautta, koska hän mistansi [=kadotti] viattomuuden koreat vaatteen, ja täytyy nyt peittää häpynsä itse tehdyllä koreudella.

Näet sinä raavas ihminen, kuinka viattomat lapsukaiset, jotka ei vielä ymmärrä sitä ulkonaista koreutta kaivata, ihantelevat koska he löytävät kauniita kukkaisia kedolla. Niistä ne tekevät kruunuja itsellensä, ja pitävät niitä aseena. Paremmiin ne ymmärtävät katsoa kukkaisten kauneutta, kuin raavas ihmi-

nen. Ja mistäs se tulee, että yksi lapsukainen katsoo mielisuosiolla kukkaisten päälle, mutta raavas ihminen ei pidä niistä enemmän lukua kuin nauta eli vasikka? Se tulee siitä, että raavaan ihmisen sydän on tarttunut maailmaan. Ei hän pidä Jumalan luomia kukkaisia kauniina, mutta niitä hän pitää kauniina, joita huoruuden rietas on opettanut maailman konstimestaria maalaamaan turhuuden kehoittamiseksi.

Vapahtaja on sanonut, ettei se korea herra Salomo ollut yhdenkään niitten kukkaisten vertaa, jotka kedolla kasvavat. Katsokaat siis kukkaisia kedolla, te maailman lapsukaiset, ja ottakaat niistä esimerkki, kuinka kauniit he ovat ja koreat. Ei ne kudo eikä kehrää, kuitenkin jos te tulisitte niin koreaksi, kuin yksi kedon kukkainen, niin te voisitte kelvata morsiameksi Vapahtajalle. Lähtekää hakemaan kauniita ja koreita kukkaisia Saaronin laaksosta, siitä yrттitarhasta, kussa Vapahtaja hikoili verta, mitämaks te löydätte siellä muutampia ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei varise eikä muuta väriänsä, joitten päälle Vapahtajan veri on tippunut. Tämä veri on painanut muutampia kukkaisia Saaronin laaksossa ja tehnyt heitä ruusun kaltaiseksi, jotka kasvavat orjantappurain keskellä.

Orjantappura on yksi terävä pensas, jolla Vapahtaja on kruunattu. Siinä on ne terävät oksat ja neulaiset, jotka pistit lukemattomia reikiä Jeesuksen päähän. Mutta samassa orjantappura pensaassa kasvavat kauneimmat punaiset ruusut, ja niitä ruusuja hakevat nyt Siionin tyttäret orjantappuroista. Koska orjantappura on kelvannut Vapahtajalle kruunuksi, joka nyt on muuttunut kunnian kruunuksi, niin pitäis orjantappuran kukkainen kelpaaman Vapahtajan morsiamelle kaunistukseksi hänen kunniansa päivänä.

Orjantappurat ovat pistäneet Jeesuksen päähän lukemattomat haavat, joista on vuotanut punainen virta. Ja siitä verestä ovat orjantappuran kukkaiset tulleet niin punaisiksi ja kauniiksi ruusuiksi. Hakekaat siis niitä ruusuja yrттitarhasta, te Siionin tyttäret, jotka aina tahdotte koreat olla, ja katsokaat niitä kukkaisia, jotka ovat orjantappuroista kasvaneet, sillä ne ovat kauneimmat kukkaiset maan päällä.

Olettekos te Siionin tyttäret niin koreat kuin nämät kukkaiset? Jos te olisitte niin punaiset kuin nämät orjantappuran ruusut, niin te kelpaisitte kyllä morsiameksi Vapahtajalle, sille orjantappuroilla kruunatulle kuninkaalle. Etsikää vielä ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei muuta väriänsä koskaan, niin te olette täyttäneet Vapahtajan käskyjä, koska hän sanoo: "Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka he kasvavat, ei he kudo eikä kehrää, mutta Salomo se suuri herra, ei ollut yhdenkään niitten vertaa kaikessa kunniansansa.

Laittakaat niin, te Siionin tyttäret, että te tulisitte niin kauniiksi ja niin koreaksi kuin yksi näistä kukkaisista, niin te kelpaisitte morsiameksi sille orjantappuroilla kruunatulle kuninkaalle, joka kunnian kruunun kantaa, ja hänen morsiamellansa on orjantappuran ruusu povessa hänen kunniansa päivänä, joka pian tulee. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 53 16 SUNNUN-
TAINA KOLMINAISUUDESTA 1848

Niinkuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet. Room 5: 12.

Me kuulemme tästä Paavalin epistolasta, mistä syystä kuolema on tullut maailmaan, josta myös arvataan, että jos synti ei olis tullut maailmaan, olisit Adamin lapset pääsneet ilman kuolemata taivaaseen. Nyt pelkäävät kaikki suruttomat ihmiset kuolemata, mutta tämä kuoleman pelko ei tule heidän päällensä, ennenkuin kuolema itse ahdistaa heidän rintojansa. Jos he pelkäisit kuolemata ennen, rupeaisit he ilman epäilemättä parannusta tekemään.

Niin kuin kuoleman pelko on ensimmäisen heräyksen tuntomerkki, niin pitäis kuoleman pelko tuleman suruttomille silloin, koska he ovat parhaalla voimallansa, että he ennättäisit katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Mutta tämä kuoleman pelko on suruttomilla kaukana, koska he ovat maailman kanssa hääräämässä. Ei he jouda silloin ajatella

kuolemata ja iankaikkisuutta. Heillä on paljon tekemistä maailman kanssa. Vasta silloin rupeavat he pelkäämään kuolemata, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia kuolemaa vastaan. Ja silloin täytyy heidän sanoa: Ei ne minulle kelpaa. Useammat, sanon minä, täytyvät silloin tuomita itsensä helvettiin ja sanoa: Nyt on hiljainen katumus saavuttanut.

He hääraävät niin paljon ja niin kauan maailman kanssa, että se asia, jonka olis pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Suruttomat lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen. He rakastavat maailmaa niin paljon, ettei he raski sitä jättää ennen kuin kuolema tulee ja katkaisee elämän langan. Niin muodoin lykkäävät he sen asian viimeiseksi, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. He ajattelevat ilmanki, ettei ole vielä niin hoppu sen asian kanssa; ei ole vielä kuolema varsin tulemassa. Ilmanki minä ennätän parannuksen tehdä, koska kuolema tulee.

Niin ajattelevat ilman epäilemättä ne, jotka tuntevat, ettei he ole vielä juuri valmiit kuolemaan. Muutamat kuolleen uskon tunnustajat, jotka ovat vahvistaneet tuntuksensa sillä kuolleella uskolla, luulevat, että he ovat jo valmiit kuolemaan, mutta viimein, koska kuolema tulee, rupeavat he vasta epäilemään autuudestaan. Tämä on yksi vakainen kuolleen uskon tunto-merkki, että se jättää ihmisen epäilemään autuudestaan, koska kaikki epäily pitäis loppuman. Me tiedämme, että elävä usko tulee aina vahvemmaksi, jota likemmäksi ihminen tulee iankaikkisuutta. Mutta kuollut usko, joka on olevanansa vahva, koska kuolema ei ole liki, tulee heikommaksi, koska kuolema tulee likemmäksi. Ja viimein semmoinen usko loppuu peräti, koska sitä vastoin elävä usko tulee niin vahvaksi kuolemassa, että yksi kristitty saattaa ilolla kuolla.

Mitäs kuolleen uskon tunnustajat siihen sanovat, koska kuolema koettelee heidän uskonsa niin, että he jäävät juuri paljaaksi. Kaikki se varastettu armo, jolla he ennen miehustelit, riisutaan pois. Kuolema ryöstää heidän uskonsa. Ei ole enää turvaa mihinkään. Älä anna ryöstää uskoasi, armon varas. Kätke hyvin varastettu kalusi, että fiskaali ei löydä! Pane se armo, jonkas olet varastanut, kellariin, että kuolema ei löydä! Sano

kristityille, koska he tulevat sinua ransaakaamaan ja visiteeraamaan: "Minä tiedän, että Jumala on armollinen. Minä luotan Vapahtajan armon päälle. Minä uskon, että kaikki synnit ovat anteeksi annetut." – Mutta kuolema tulee ja ryöstää sinun uskosi, armon varas! Sinä et ole saanut armoa, vaan sinä olet itse omistanut sen. Ilman oikeata katumusta olet sinä alkanut armoa varastamaan. Sen tähden ryöstää kuolema sinun uskosi ja ottaa pois sen armon, jonka sinä olet omalla luvalla varastanut.

Meillä on niin monta esimerkkiä oikean kristityn kuolemasta ja armon varkaitten kuolemasta, ettemme tarvitse enää olla tietämättömyydessä, kuinka armon varkaat menevät iankaikkisuuteen epäilyksen kanssa, koska kuolema ryöstää heidän uskonsa ja ottaa pois heidän varastetun armonsa, että heidän täytyy tyhjänä ja paljaana lähteä iankaikkisuuteen, koska sitä vastaan elävä usko antaa kristityille rohkeuden ja ilon kuolemassa, niin että heidän uskonsa tulee aina vahvemaksi, jota likemmäksi kuolema tulee. Eipä kuolema jaksa heidän uskoansa ryöstää, vaikka hän vielä vuovais! Mutta ei kuolema tohdikaan ryöstää heidän uskoansa, sillä he ovat vahvat siitä, ettei elämä eikä kuolema, ei enkelit eikä korkeudet, ei vallat eli väkevyydet saata heitä eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka elämän ja kuoleman Herra herättää ylös kuolleista niitä kuolleita, jotka synnissä ja suruttomuudessa kuolevat nuorena, ja sen hengellisen kuoleman kautta saattavat vanhemmalle surun ja mielikarvauuden. Me olemme niin monta kertaa ennen puhuneet siitä luonnollisesta kuolemasta, ja ei ole sen tähden kuoleman pelko tullut suruttomille. Sen tähden pitää meidän nyt puhuman hengellisestä kuolemasta, että suruttomille tulis parempi kuoleman pelko, koska he kuulevat, mistä luonnollinen kuolema on alkunsa saanut, ja mitä tämä kuolema vaikuttaa iankaikkisuudessa, josta se armollinen Herra Jeesus varjelkoon kaikkia kuolevaisia, ettei he kuolis ijankaikkisesti, ennen kuin Jeesus kohtaa heitä armonsa voimalla. Kuulkoon se taivaallinen Vanhin kaikkein murheellisten ja itkeväisten rukouksen, ennenkuin mul-

taa heitetään ruumiin päälle. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 7: 11 - 17

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa annetaan meille tietäväksi, että Jeesus herätti ylös kuolleista yhden nuorukaisen, joka oli äitinsä ainoa poika. Tämä asia antaa meille tilaisuuden puhua meidän kuolevaisuudestamme, tutkistellen ensiksi sitä hengellistä kuolemata, ja osottain, kuinka Jeesus herättää nuorukaisia ylös, ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut? Toinen tutkistelemus: Minkä tähden kantajat seisahdit, koska Jeesus rupeis paariin? Kolmas tutkistelemus: Minkä tähden nuorukainen nousi istualle ja rupeis puhumaan, koska Jeesus sanoi: Nuorukainen, nouse ylös! - Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki nuorukaiset saavat kuulla Herran äänen, ennen kuin he kuolevat iankaikkisesti, koska vanhat raadot, jotka ovat kuolleet maanneet nuoruudesta asti, eivät taida enää nousta ylös ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkätähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut? Valitettavasti lankee hengellinen kuolema ei ainoastansa vanhain raatoon päälle, vaan myös nuorten, jotka ei ymmärrä varoa henkeänsä. Koska nimittäin synti, eli se hengellinen tauti, joka kaikille nuorukaisille on tarttunut vanhemmista, alkaa heitä vaivaamaan, kuolevat he aivan äkkiä. Ja vaikka heille annetaan lääkityksiä sekä rippikoulussa että myös Herran ehtoollisessa, ottaa vihollinen ja antaa heille unijuomaa, jonka kautta Jumalan sana ja muut hengelliset lääkitykset tulevat voimattomiksi. Jumalan sana ja Herran ehtoollinen käytetään väärin.

Jumalan sanasta ottaa tämä nuorukainen itsellensä suruttomuuden ainetta, koska hän sekoittaa sen luonnollisten taipumusten kanssa ja luulee, että hän on jo täydellinen kristitty, koska hän lukee sen verran, että hän pääsee ripillensä. Moni nuorukainen suuttuu vielä opettajalle, joka ei laske häntä ripille vähemmällä lukemisella. Koska nuorukainen käypi ensimmäisen kerran Herran ehtoollisella, ottaa hän myös sieltä hengellisen kuole-

man ainetta, uskottain itsensä, että hän on täydellinen kristitty, koska hän maailman arvon jälkeen on täydellinen ihminen.

Moni nuorukainen menee siis Herran ehtoolliselle niin kuin Juudas, jolle Herra kastetun palan antoi, ja sen palan jälkeen menee häneen perkele. Sen kastetun palan jälkeen tulee hän vasta oikein rohkeaksi hääräämään maailman kanssa. Hän alkaa nyt se palan jälkeen paloviinaa juomaan ja kauppaa tekemään, kiroamaan, tappelemaan, varastamaan, koreita kantamaan ja huorain perään juoksemaan. Ennen, koska hän oli vielä ripittämättä, sanoit maailman ihmiset: "Hän on alaikäinen, ei hän ole vielä ihmiseksi tullut." Mutta ensimmäisen rippikäymisen jälkeen sanoit maailman ihmiset: "Hän on jo ihmiseksi päässyt. Hän kelpaa vieraaksimieheksi."

Ja tästä maailman puheesta otti nuorukainen sen uskon itsellensä, että hän on kristitty, koska hän on päässyt ripille. Mikäs nyt oli hätänä? Koska nuorukainen rippikäymisen kautta tuli kristityksi, rupeis hän sen palan jälkeen rohkeasti elämään maailmassa. Kirjansa heitti hän penkin alle. Sen sijaan osti hän itsellensä piipun, viinaflaskun, verkatakin ja kortit. Koska sunnuntaipäivä tuli, pani hän verkavaatteet päällensä ja silkkihuivit, pesi itsensä puhtaaksi ulkoa päin, mutta sydän jäi pesemättä. Meni sitte kylään, kokois muita senkaltaisia kuin hän itse oli, ja rupeis viinaa juomaan, korttein kanssa fästäämään ja miehustelemaan, että muutkin näkisit, mikä mies hän on, joka saattaa juoda, kirota ja tapella, ja huorain kanssa fästätä.

Ei hän sitä ajatellut, että senkaltaisen elämä on juuri se perkeleen elämä, jota hän alttarin edessä lupais heittää, vaan hän uskoi enemmän maailman päälle, joka sanoi hänen täydelliseksi ihmiseksi. Siitä hän otti sen vakuutuksen itsellensä, että hän on täydellinen kristitty. Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Hän tuli paljoa rohkeammaksi kuin ennen pilkkaamaan Jumalata jumalattoman elämänsä kautta. Jos vanhemmat sanoit hänelle jonkun sanan varoitukseksi siitä kirouksesta, kortinlyömisestä eli tappeluksesta, antoi hän suurelliset sanat vastaan. Käski heidän pitää suunsa kiinni. Eihän lukenut itseänsä

velvolliseksi kuuntelemaan vanhempiansa enää, koska hän oli täydelliseksi mieheksi tullut. Ja siitä viinakaupasta ei sokeat vanhemmat estäneetkään häntä, sillä he ajattelit, että tarvitsee lapsi myös jotakin tienata itsellensä, koska muuta tienasta ei ole.

Katso! Tämän kaltainen elämä on ollut ennen näissä, ja samankaltainen elämä on vielä nytkin kaikissa niissä seurakunnissa, kussa sekä nuoret että vanhat makavat kuolleena. He ottavat suruttomuuden ainetta Jumalan sanasta ja Herran ehtoolisesta ja elävät siinä uskossa, että he ovat kristityt, vaikka heidän elämänsä on juuri pakanallinen elämä. Ei yksikään heistä epäile autuudestansa, eli ajattele sen verran, että ikävä taitaa tulla senkaltaisen elämän perästä.

Me olemme tämän elämän kautta maalanneet sen hengellisen kuoleman. Se on nimittäin kaikille tietävä, että ruumis kantaa elävän ihmisen haamua: Kasvot, muoto, silmät, korvat ja kaikki muut jäsenet ovat niinkuin elävän ihmisen haamu pruukaa olla. Eikä ole muuta eroitusta yhden elävän ja kuolleen ihmisen välillä, kuin ainoastansa se, että elävällä ihmisellä on henki, mutta ruumiilla ei ole henkeä. Elävän ihmisen sydän liikkuu, mutta ruumiin sydän ei liiku. Elävällä ihmisellä ovat silmät auki, mutta ruumiilla ei ole. Elävä ihminen puhuu, mutta ruumis on mykkä. Elävä ihminen kuulee Jumalan sanaa, mutta kuollut ei kuule. Tämmöinen oli nyt se nuorukainen, joka kannettiin ulos kuolleena. Jos Jeesus ei olis ennättänyt tulla, ennen kuin ruumis oli peitetty mullalla, olis tämä ruumis kyllä mädännyt maan povessa, eikä yksikään olis huolinut hänestä.

Toinen tutkistelemus: Minkä tähden kantajat seisahuivat, koska Jeesus rupeis paariin? Kantajat ovat hengellisessä tarkoituksessa ne luonnolliset himot ja halut, jotka vievät sitä kuollutta ihmistä hautaan. Ei ole nimittäin yksi kuollut ihminen omassa vallassa. Luonnolliset taipumukset, lihan himot, ovat ne riettaan enkelit, jotka vievät häntä ulos maailmaan, ja pakottavat häntä tekemään senkaltaisia töitä. Ei luonnollinen ihminen jaksa, enemmän kuin ruumis, liikuttaa itsensä johon kuhun hyvään, vaan lihan himot ja halut vievät häntä sinne ja tänne, välistä juopumukseen, välistä ahneu-

teen, välistä huoruuteen, välistä varkau-
teen, välistä tappelukseseen. Ei saata yksi
luonnollinen ihminen olla juomatta, koska
lihan himo pakottaa häntä. Ei hän saata
olla kiroomatta, koska viha yllyttää hän-
tä kiroomaan. Ei hän saata olla
varastamatta, koska varkauden halu syt-
tyy.

Kuinkas hän saattaa semmoisia töitä
välttää, koska hän on kokonansa riettaan
hallussa. Hänen täytyy tehdä, mitä isäntä
käskee. Niin kuin kuollut, joka kuljete-
taan sinne, johonka kantajat häntä vie-
vät, niin viedään myös luonnollinen ihmi-
nen himoiltansa ja haluiltansa maailmaan
- ja mihinkäs nämät kantajat häntä vie-
vät? Ei suinkaan elämään, vaan juuri
kohdastansa helvettiin ne vievät häntä.

Mutta koska Jeesus tulee ja rupeaa
paariin, silloin kantajat seisahtavat.
Jokainen herännyt ihminen tietää, kuinka
hänen elämänsä oli ennen, koska hän kuol-
leena makais paarein päällä, ja
milliseksi hänen elämänsä on tullut jäl-
keen. Koska nimittäin Jeesus armonsa voi-
malla rupeis paariin, häädyit kantajat
seisahtamaan; ei sen vuoksi, että nämät
kantajat ei olis kantaneet hänen ruumiin-
sa hautaan, jos estettä ei olis tullut,
mutta he peljästyit, koska Jeesus rupeis
paariin. Käsipuolella rupeis Jeesus pai-
namaan paaria, ja se oli raskas, että
kantajat tulit voimattomaksi. Että Jeesus
rupeis paariin, se merkitsee hengellises-
sä tarkoituksessa, että Vapahtaja sanan
voimalla painaa sen hengellisesti kuol-
leen ihmisen sielua surun ja murheen
kautta. Ja siitä hengellisestä murheesta
tulee ihmisen sielu niin raskaaksi, ettei
kuolleen kantajat, ne pahat himot ja ha-
lut, jotka ihmisen lihassa asuvat, jaksa
enää kantaa tätä sielua hautaan, elikkä
helvettiin.

Kyllä tosin nämät kuolleen kantajat
tahtoisit viedä tätä hengellisesti kuol-
lutta ihmistä hautaan, mutta Jeesus pai-
naa paaria käsipuolella niin kovasti,
että kuolleen kantajat ei jaksa häntä
liikuttaa. Ihmisen sielu tulee tämän
painamisen kautta niin raskaaksi, että
luonnolliset taipumukset, lihan himot ja
halut, ei jaksa liikuttaa häntä enää sin-
ne käsin, johonka he olit häntä viemässä,
nimittäin helvettiin. Sitte kuin Jeesus
rupeis painamaan ihmisen sielua käsi-
puolella eli sanansa voimalla, tulit

kuolleen kantajat, elikkä lihan himot ja halut, niin voimattomaksi, ettei he jaksakaan enää viedä häntä juopumukseen, elikkä kiroukseen. Lihan himot ja halut mistansit voimansa tämän painamisen kautta, nimittäin sen surun ja murheen kautta, joka tuli siitä Vapahtajan painamisesta.

Jolla silmät on auki, saattaa kyllä ymmärtää, kuinka ja koska Vapahtaja rupeis häntä painamaan. Daavid kuitenkin valitti, että Herran käsi oli raskas hänen päällänsä. Ei kuitenkaan tämä ruumis raato saata liikkua vielä, vaikka Herran käsi painaa häntä. On se ainoastansa sen verran, että kuolleen kantajat, eli lihan himot ja halut, jotka olit häntä viemässä kadotukseen, ei jaksakaan enää viedä häntä sinne, johonka ne olit aikomassa.

Kolmas tutkistelemus. Minkä tähden ruumis rupeis puhumaan, koska Jeesus huusi: Nuorukainen, nouse ylös!? Se me tiedämme hyvin, että yksi hengellinen ruumis raato ei saata puhua mitään. Ainoastansa se kuolleen uskon liiva, joka hänen suustansa vuotaa, otetaan noidalta astiaan, sekoitetaan käärmeeen veren kanssa ja annetaan niin paloviinan kanssa nuorukaisille, että heitä muka tämän noitumisen kautta suostutetaan lihalliseen rakkauteen. Mutta niin pian kuin Jeesus huutaa: "Nuorukainen, nouse ylös!" nousee tämä hengellinen ruumis raato ylös ja rupeaa puhumaan.

Ei ole tosin muisteltu evankeliumissa, mitä tämä nuorukainen puhui sitte kuin hän oli kuolleista ylös herätetty. Mutta me arvaamme ainoastansa, että hän puhui siitä Vapahtajan armosta, jonka kautta hän oli saanut hengen, vaikka hän oli jo kauan aikaa kuollunna maannut. Siitä Vapahtajan suuresta voimasta ja armosta puhuvat kaikki nuorukaiset, jotka tämän suuren voiman kautta ovat hengellisestä kuolemasta ylösherätetyt. Mutta ne jotka hengellisessä kuolemassa makaavat, ovat mykät. Ja kuinkapa kuolleet saattavat puhua, ennen kuin Jeesus heille hengen antaa?

Se seisoo myös meidän evankeliumissa, että pelko tuli kaikille, koska he näit sen kuolleen nuorukaisen herätetyksi ja kuulit hänen puhuvan Vapahtajan armosta. Samanlainen pelko tulee vielä nytkin muutamille, koska he kuulevat ylösherätettyin nuorukaisten puhuvan Va-

pahtajan suuresta armovaikutuksesta. He tyhmistyvät ja ihmettelevät: "Mikä houraus tämä nyt mahtaa olla?" Mutta kaikki ne, jotka ovat silmillänsä nähneet sen suuren muutoksen, joka tässä ylösherätetyssä nuorukaisessa tapahtunut on, kuinka hän, joka ennen tätä aikaa makais kuollunna, eikä tiennyt tästä hengellisestä ilmasta mitään, oli myös hengellisessä kuolemassa kuuro ja mykkä, eikä saattanut mitään puhua niistä asioista kuin kristillisyyteen kuuluvat, on nyt Vapahtajan voiman kautta kuolleista herätetty ylös, istuu nyt ja puhuu Jumalan armosta.

Tämä nuorukainen, jota kuolleen kantajat, elikkä kuoleman kadotukseen kantavaiset himot ja halut, olit viemässä pohjattomuuden hautaan, seuraa nyt vanhempiansa kotia. Se murheellinen vanhin, joka tuli suureen murheeseen poikansa kuoleman tähden, pääsee nyt iloitsemaan ainoan poikansa ylösherätyksestä ja hengellisestä elämästä. — Tästä tulee myös suuri pelko kaikille niille, jotka ovat silmillänsä nähneet kuolleen nuorukaisen ylösherätyksi, ja niille kaikille tulee ilo, jotka tämän nuorukaisen kuoleman tähden itkit.

Mutta kuolleen kantajille ei tullut mitään heidän vaivastansa., koska heidän aikomuksensa meni hukkaan. Ei he jaksaneet tätä ruumista kantaa hautaan, koska Jeesus rupeis paariin. Ei he jaksaneet hänen sieluansa viedä helvettiin, koska Jeesus herätti hänet ylös. Ei kuolleen kantajat saaneet mitään vaivastansa, vaikka he olit aikoneet kantaa tämän nuorukaisen siihen hautaan, josta ei yksikään pääse. Heidän täytyy nyt katsoa sen nuorukaisen päälle häpeällä, ja kukatiesi katsovat he vielä karsaasti hänen päällensä, joka tällä tavalla eläväksi tuli.

Nuorukaiset! Nouskaat ylös hengellisestä kuolemasta! Te olette synnin kautta nuorena kuolleet, ja sen hengellisen kuoleman kautta olette te saattaneet teidän vanhemmillenne surua ja mielikarvautta. Vaikka ne vanhemmat, jotka ovat itse jo aikaa kuolleet, ei saata itkeä teidän kuolemaanne, mutta ne vanhemmat, jotka ovat itse elämässä, ne surkuttelevat heidän kovaa onneansa, koska heidän piti niin onnettomaksi tuleman, että heidän piti mistantaman lapsiansa hengellisen kuoleman kautta helvettiin,

josta ei ole enää toivetta, että he nousisit ylös. Monen vanhemman täytyy itkeä ja huutaa niin kuin Daavid. Koska hän sai kuulla, että hänen poikansa Absalom oli suruttomuudessa kuollut, niin hän itki ja huusi: Voi! minun poikani Absalom! Joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Ja kuka on se kristillinen vanhin, joka ei huuda niin kuin Daavid, koska hänen täytyy vielä senki kovan onnettomuuden kärsiä, että heidän lapsensa kuolevat suruttomuudessa, jonka kautta vanhemmilta katoaa kaikki toivo, että he saisit lapsiansa nähdä taivaan valtakunnassa. Ei yksikään vanhin ole niin kova ja niin paatunut, että hän sois lapsiansa tulevan onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa; mutta kristilliset vanhimmat erinomattain rukoilevat Jumalata, että he saisit nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa. Mikä katkera murhe tulee vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat suruttomuudessa! Ja kuitenkin saattavat suruttomat lapset tämän surun ja mielikarvauuden vanhemmillensa. Jos vanhemmilla olis se toivo ja vakuutus, että ne nuorukaiset, jotka nuorena kuolit, olisit taivaan valtakunnassa sen taivaallisen vanhimman turvassa ja oikean Isän helmassa, niin olis nuorukaisen ruumis niin keveä kantaa vanhemmille, että he saattaisit vielä kiittää sen edestä, että Jumala otti heitä pois onnettomuudesta ja maailman kiusauksista, ennen kuin pahat päivät tulevat.

Mutta voi sitä onnetointa isää eli äitiä, jonka täytyy surulla ja mielikarvauksella kantaa ainokaisen pojan ruumista ulos, joka kuoli suruttomuudessa, ennen kuin Jumalan ennättäväinen armo pääsi vaikuttamaan hänessä jotakuta muutosta hänen sielunsa ylösvaalaistukseksi. Silloin täytyy murheellisen vanhimman huutaa niin kuin Daavid: Voi minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Katsokaat nyt, nuorukaiset, mikä katkera murhe vanhimmalle tuli tämän nuorukaisen onnettomasta kuolemasta, joka kuoli suruttomuudessa! Katsokaat, te nuorukaiset, jotka elätte suruttomuudessa niin kuin Absalom, kuinka hauska se olis teidän vanhemmillenne, jos Jumalan ennättäväinen armo sais sen verran sijaa teidän sydämissänne, että saisitte yhden

autuaallisen kuoleman, että murheelliset vanhemmat saattaisit toivoa, että he saavat nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa.

Te olette jo saattaneet vanhemmille surua ja mielikarvautta teidän tottelemattomuutenne kautta. Te olette jo pahoin maksaneet heidän vaivansa ja pilkanneet heidän kyyneleensä kovakorvaisuudellanne ja keveämielisyydellänne. Tänä päivänä eli huomenna tulee kuolema ja tempaa teitä pois teidän suruttomuudessanne! Silloin rupeavat vanhemmat huokaamaan raskaasti teidän hautanne päällä ja sanomaan niin kuin Daavid: voi! voi! minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä! Mutta ei jaksa vanhemman kyyneleet enää lunastaa suruttomain lasten sielua helvetistä. Ei jaksa taivaallisen Vanhemman kyyneleet lunastaa heidän sielujansa helvetistä, jotka pilkkaavat Hänen kyyneleensä jumalattomalla elämällänsä! Herää siis, sinä kuollut nuorukainen ja nouse ylös haudasta, ennen kuin hauta peitetään mullalla. Amen

Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus. Alkuperäisestä käsikirjoituksesta tallessa vain muutama sivu samassa kokoelmassa.

/ SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto, Helsinki

N:o 54

17

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1853

Vapahtaja sanoo Luukkaan evankeliumissa, että kirjanoppineet ja fariseukset valitsevat ylimmäisiä sijoja eli paikkoja ehtoollisissa, niin kuin maailman herrain tapa on.

Maailman kunnian tähden he istuvat ylimmäisiksi häissä ja pidoissa. Tämän maailman kunnian tähden nuhtelee hän fariseuksia ja kirjanoppineita. Ja me tiedämme vakaisesti, että maailman kunnia on vielä samankaltainen kuin se ennen on ollut. Mitä maailman kunnia on pannut kirjanoppineita ja fariseuksia tekemään Vapahtajan aikana, sitä samaa komeutta hän vaikuttaa vielä nytkin niissä, jotka kirjanoppineitten ja fariseusten uskossa ovat. Ei suinkaan maailman kunnia ole vähemmäksi tullut Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan enemmän lisääntynyt sitte kuin maailma on paisunut viisaudessansa.

Suurempi viisaus ja järki nyt on maailman viisailla kuin Vapahtajan aikana, ja jota viisaammaksi he tulevat mielestensä, sen suuremmaksi he tulevat voimassa ja kunniassa. Viimein tulevat he niin suuriksi ja kunniallisiksi, ettei he tarvitse enää yhtään Jumalata, ei taivaassa, eikä maan päällä. Mutta talonpojat seuraavat herrain perässä siinä samassa hulluudessa, vaikka niillä ei ole niin suuri järki ja viisaus kuin maailman herroilla, mutta on kuitenkin suurempi ylpeys ja tyhmyys, koska heidän pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa, ja ruoassa ja rakennuksissa.

Muutamat talonpojat tulevat maailmalta kunnioitetuksi rikkautensa tähden, ja muutamat voimansa tähden. Mutta se kaikkein hulluinta on, koska yksi tyhmä talonpoika pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa ja käytöksissä; niin kuin Vapahtaja jo silloin nuhteli fariseuksia koreudesta, jolla he luulit enemmän kunniaa voittavansa. Hän otti myös Johanneksen esimerkiksi, osottain kansalle, kuinka kaukana hän oli koreudesta, koska hän sanoi kansalle: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa? Menittekö katsomaan yhtä koreaa maailman herraa, joka on silkissä ja ruotsinverassa? Katso, sanoo Jeesus, "jotka pehmeitä kantavat, ovat kuningasten huoneissa."

Kuninkaan linnassa ovat koreat herrat, mutta tahtovat jo talonpojat olla silkissä ja ruotsinverassa, niin kuin kuninkaan linnassa herrain ja fröökinäin tapa on. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, joita ei ole ennen maailmassa linnoissakaan löytynyt. Täällä on jo talonpojat ruotsin verassa, että jokainen kuin heitä näkee, luulee että ne ovat korkeat herrat, joittenka edessä maaherrakin saa kumartaa. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, kuin ennen oli Herodeksen linnassa yksi kuninkaallinen huora, jonka tähden Johannes Kastaja menetti päänsä. Ja kuitenkin olit esivanhemmat nahkavaatteissa, joita itse Jumala teki heille.

Tämmöisiä on maailman kunnia matkaan saattanut. Ja mitä se vielä matkaan saattaa, ennen kuin synnin mitta täytetään? Koska nyt kirjanoppineet ja fariseukset tulevat häihin, niin ne valitsevat ylimmäisiä istuimia, että heitä

muka nähtäisiin maailmalta. Ja heillä on niin suuri kunnia, että he tappavat toinen toisensa yhden sanan tähden, joka kunniaan koskee. Ja kukas niille on kunnian antanut? Maailman herrat luulevat, että Jumala on heille kunnian antanut, ja niin luulevat myös kunnialliset talonpojat, että Jumala on heille kunnian antanut. Mutta minä luulen, että maailma ja perkele on heille kunnian antanut, koska he ovat kuitenkin aikaa jo kunnianttomiksi tulleet Jumalan edessä, koska he ovat kaikki yksi huoruuden sukukunta, niin kuin Vapahtaja sanoi: "Tämä väärä ja huoruuden sukukunta tahtoo ihmeitä nähdä."

Koska Johannes näki semmoisia tulevan hänen tykönsä, sanoi hän: "Te kyykäärmeitten sikiät, kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?" Semmoisillekos nyt Jumala on kunnian antanut? Kyllä maailman jumala antaa kunnian huoralle ja varkaalle, saati he panevat verkarokin päällensä ja silkkihuivin päähänsä, ja kumartavat hyvin maailman jumalan edessä. Varsin antaa heille maailman jumala kunnian, erinomattain kunniallisille viinaporvareille ja raittiille juomareille, niin myös siveille huorille ja rehellisille varkaille, saati he vaan panevat itsensä koreiksi ja saattavat hyvin juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Mutta Jeesus sanoi juutalaisille: "Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?"

Siinäpä nyt on paikka, joka osottaa, kuinka suuren vallan rietas on saanut ihmisten yli, koska he ottavat kunnian toinen toiseltansa ja jättävät Jumalan kunniaa. Ei ainoastansa ole siinä kyllä, että he ottavat kunnian toisiltansa, koska he kunnian tähden laittavat pitoja, ja kutsuvat sinne rikkaita, jotka tavaran tähden ovat kunniallisiksi tulleet, että he taas kutsuttaisiin takaisin heiltä. Mutta myös siinä osottaa perkele voimansa, koska hän panee muutampia kunnian tähden lakia käymään, muutampia hän panee kunnian tähden pirunpaskaa maistamaan, muutampia hän panee kunnian tähden kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan. Erittäin sitä, että hän panee heitä kilpaa juoksemaan, kilpaa nostamaan, kilpaa soutamaan, kilpaa niittämään eli muuta työtä tekemään kil-

paa, ja sen kunnian tähden on moni nuoruudessa pilannut terveytensä.

Onkos Jumala antanut teille kunnian, koska te menitte kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan? Ilmanki maailman Jumala antaa teille kunnian helvetissä, koska te olette häntä täällä niin uskollisesti palvelleet. Jos se on tosi, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian niin kuin maailman viisaat luulevat, niin vissimmästi on tämän maailman jumala antanut huoruuden sukukunnalle kunnian. Ja kukas on antanut juomareille kunnian, koska he alkavat kilpaa juomaan? Se on juomaritten mielestä suurin sankari, joka eniten kestää viinaa. Eikö ole itse perkele antanut isolle juomarille kunnian? Kukas on antanut yhdelle siveälle huoralle kunnian, koska hän itkee kunniansa perään valittain, että häntä viattomasti haukutaan? On myös nähty, että päävarkaats itkevät kunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan.

Kukas on semmoisille antanut kunnian? Onkos Jumala antanut huorille ja varkaille kunnian? On ilmanki se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, antanut semmoisille kunnian. Mutta fariseukset, jotka ei ole huorat eikä varkaats, kukas niille on antanut kunnian, koska he valitsevat ylimmäisiä istuimia hääpidoissa ja synagogissa? Kukas niille on antanut kunnian, koska he panevat koreat vaatteet päällensä, nimittäin: verka rokit, silkki huivit ja mustat saappaats? Ilmanki heidän pitäis semmoisella koreudella kelpaaman Jumalalle, koska he kelpaavat hyvin maailmalle ja maailman ruhtinaalle? Ei ole kuitenkaan Johannes Kastaja saattanut semmoisilla vaatteilla saarnata parannusta kansalle. Eikä myös itse Vapahtaja ole koreudessa vaeltanut ympäri maakuntaa saarnaamassa.

Mutta maailman herrats ja kunnialliset talonpojats ovat aivan silkissä ja verassa, koska he tulevat häihin, että he nähtäisiin maailmalta. Ja silkki huorat tulevat myös kirkkoon näyttämään kauneuttansa ja siveyttänsä maailmalle. Mutta kristityille he näyttävät passinsa, jolla he pääsevät vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan. Näitä ja muita sen kaltaisia kunniallisia tapoja kunnian rietas panee tekemään, mutta aina pysyy heillä se usko, että Jumala on antanut heille kunnian.

Meidän pitää laveammalta tutkiman, kuka on antanut ihmisille kunnian, koska me olemme ensin rukoilleet kunnian Herraa, jonka kunnialliset ihmiset ovat ripustaneet kirouksen puuhun; että hän, joka tuli kunniaattomaksi koko maailman edessä niitten tähden, joille rietas on antanut kunnian, ottais pois sen väärän kunnian, joka on suuri häpeä Jumalan edessä, että kaikki tulisit kunniaattomiksi maailmassa ja antaisit riettaalle hänen kunniansa takaisin. Kuule, kunnian Herra, kunniaattomain huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 14: 1

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa neuvoo kunnian Herra niitä, jotka riettaan kunniaaksi istuvat ylimmäisiksi pidoissa, sen tähden, että he pitävät itsensä kunniallisina maailmassa. Siitä syystä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: Mitä maailman kunnia vaikuttaa? Ensiksi luonnollisten ihmisten tykönä ja toiseksi heränneissä.

Ensimmäinen tutkinto. Mitäs maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa, niin kuin Jeesus on evankeliumissa osottanut, että kunnialliset vieraat, jotka pitävät itsensä suuressa arvossa, valitsevat ylimmäisiä paikkoja synagogissa, eli kirkossa ja pidoissa, jonka kautta he osottavat, että rietas on heitä korottanut ja kunniallisiksi raatiherroiksi tehnyt. Moni maailman herra on kunnian tähden suuttunut, jos häntä ei ole käsketty mennä ylimmäiseksi istumaan hääpöydälle. Ja moni on taas kunnian tähden tullut köyhäksi, haaskannut omansa turhissa pidoissa ja elänyt herraslahiin, että häntä kunnioitettaisiin maailmalta. Ja koska omaisuus ei ole piisannut, on hän ottanut lainaan sieltä ja täältä, ja elänyt muitten kustannuksella herraslahiin. Viimein on hän turhan kunnian tähden tullut kerjäläiseksi.

Muutampi on turhan kunnian tähden ampunut itsensä, muutampi on lähtenyt karkaamaan. Muutampi on turhan kunnian tähden pilannut terveytensä, koska hän on tahtonut olla ensimmäinen ja paras mies kaikissa, että häntä kiitettäisiin maailmalta. Mutta ei hän sen tähden ole uskonut, että kunnia on perkeleestä. Ja koska yksi

huora maailman kunnian tähden surmaa lapsensa, niin antaa rietas hänelle sen vakuutuksen, että Jumala on antanut hänelle kunnian. Eikä se ole ihmeellinen, että rietas osoitti Vapahtajalle kaiken maailman kunnian, koska maailman suuret herrat menevät kunnian tähden näkyväiseen kuolemaan.

Niin suuri kunnian pyyntö on muutamilla maailman herroilla, ettei he huoli elämästä eikä kuolemasta, saati he voittavat kunnian. Mutta se on vielä ihmeellisempi, että kunnian perkele on tappanut monta suurta herraa. Koska heidän himonsa kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, niin ovat he alkaneet sairastamaan kunnian tähden ja kuolleet. Siitä arvataan, kuinka hirvittävä perkele maailman kunnia on, koska se on niin monta suurta herraa maailmassa tappanut. Ei ainoastansa sillä tavalla, että he ovat kunnian tähden itsensä tappaneet, mutta että kunnia saattaa vielä suoraan tappaa ilman asetta ja ilman välikappaletta, se on ihmeellisempi. Ja se on tapahtunut sillä tavalla, kuin äsken sanottu on, että koska se palava himo kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, ovat maailman herrat kuolleet murheesta. Se on tapahtunut monelle kuuluisalle maailman herralle. Mutta ei maailman korkeat herrat sen tähden usko, että rietas on heissä herättänyt semmoisen palavan himon kunnian perään, vaan heillä on se usko, että kunnian pyyntö on Jumalasta.

Kunnia on nimittäin yksi kunniallinen perkele. Ei se ole niin ylenkatsottava kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin huoruuden perkele. Eikä ole kunnian perkele niin häpeällinen kuin varkauden perkele. Eikä se ole niin musta kuin kateuden perkele. Ei kunnian rietas ole niin hirveä kuin ahneuden perkele. Kaikki nämät, nimittäin huoruus, varkaus, kateus, viha, ahneus, pidetään vielä maailmaltakin syntinä. Mutta kunnia, sitä ei pidä yksikään syntinä, vaan se on niin kaunis maailman edessä, kuin yksi valkeuden enkeli. Ja tuota tahtovat kaikki voittaa, nimittäin kuninkaat, herrat, talonpojat ja kerjäläiset, jos ei yhdellä, niin toisella tavalla. Niin esimerkiksi kunnian perkele pani Daavidin lukemaan kansaa, jonka kautta hän teki suuren

synnin Jumalata vastaan. Kunnian perkele pani Herodeksen tappamaan lapset Betlehemissä. Kunnian perkele pani sen kuninkaallisen huoran vaatimaan Johanneksen päätä vadin päälle.

Sanalla sanottu, ei ole yksikään perkele niin hirmuinen kuin maailman kunnia, vaikka se on kaunis ja kunniallinen maailman edessä. Kunnia panee maailman ruhtinaita sotimaan, jonka tähden monta tuhatta tapetaan sodassa. Kunnia panee muutampia lakia käymään. Kunnia panee huorat surmaamaan lapsiansa. Kunnia panee juomaria kilpaa juomaan, jonka kautta moni juomari on kuollut viinaan. Kunnia panee nuoria painiskelemaan, jonka kautta moni on pilannut terveytensä ja on tullut raajarikoksi. Kunnian tähden moni räkäsuu kläppi kantaa ruottin verkaa ja hopiapiipun suussa, vaikka köyhä vanhin on nälkää ja vilua kärsimässä. Kunnian tähden silkkihuorat kantavat madon paskoja kaulan ympäri ja päänsä päällä.

Näitä ja muita senkaltaisia vaikuttaa perkele epäuskoisissa ja suruttomissa. Se on yksi hirmuinen perkele, sillä se tappaa vielä sen luonnollisen rakkauden, joka on Luojalta istutettu lasten ja vanhimpain vaiheella. Absalom tahtoi maailman kunniaa vanhimman verellä ostaa. Ja moni maailman herra ajaa pois lapsen talosta ja tekee hänet perinnöttömäksi juuri maailman kunnian tähden. Koska nimitäin semmoisen vanhimman lapset tulevat huoriksi eli varkaiksi, käypi se niin kovin vanhimman kunnian päälle, ettei ole enää armoa vanhimman sydämessä, vaikka kuinka lapset katuksit. Tämä on yksi hirmuinen asia, ja jos taivaallisella Vanhimmalla olis niin suuri kunnia kuin muutamalla maailman herroilla, niin ei olis mahdollinen ajatella, että yksikään hänen lapsistansa tulis armoon ylösotetuksi, vaikka kuinka parannuksen tekis.

Mistä siis maailman viisaat ja kaikki maailman herrat ovat saaneet sen vakuutuksen, että kunnia on yksi hyvä vaikutus ihmisessä, ja että se on Jumalasta tullut? Minä luulen heidän ottaneen siitä sen vakuutuksen, että kunnian rietas on varjellut muutampia kunniallisia ihmisiä synnistä, niin kuin esimerkiksi lihallisesta huoruudesta, julkisesta varkaudesta ja ylönpalttisesta juopumuksesta.

Fariseus kiitti Jumalata, ettei hän ole

niin kuin muut ihmiset: väärä, ryöväri taikka huorintekijä. Mutta ei fariseus arvannut, että kunnia ja omavanhurskaus oli varjellut häntä niistä krouvista synneistä, vaan hän oli siinä uskossa, että se Jumala, joka on taivaassa, oli häntä varjellut synnistä. Ja niin moni fariseus vielä nytkin kiittää Jumalataansa sen edestä, että hän on varjellut häntä synnistä. Mutta se on juuri kunnian rietas, joka on varjellut muutampia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta. Ja siitä ovat kaikki maailman herrat ottaneet sen uskon, että kunnia on yksi jumalinen vaikutus ihmisessä. Mutta jos tämä kunniallinen jumala varjelee muutampia niistä krouvista ja häpiällisistä synneistä, niin kyllä sama kunniallinen jumala varjelee heitä katumuksesta ja parannuksesta. Se varjelee kyllä fariseuksia, ettei he tule niin hulluiksi kuin publikaani.

Ja niin kuin fariseus aina menee edellä publikaania kirkkoon, niin hän menee myös pidoissa edellä. Hän istuu aina ylimmäiseen sijaan synagogissa. Ja ylimmäiseen sijaan hän istuu vielä maailman pidoissa. Ja nyt on fariseuksilla semmoinen usko, että koska hän on ensimmäinen kirkossa ja ensimmäinen pidoissa, niin hänelle annetaan myös ensimmäinen kunnian paikka taivaan valtakunnassa.

Mutta se kuuluu niin tämän päivän evankeliumissa, että Isäntä kääsee sen, joka istuu alimmaiseen sijaan, nousta ylemmäksi, mutta sille, joka itse omistaa ylimmäisen sijan synagogissa ja pidoissa, sanoo Isäntä: "Anna tälle sijaa." Menkää nyt, fariseukset, istumaan ylimmäisiksi häapöytäan, että te saatte kunnian maailmalta. Kyllä pian tulee Isäntä sanomaan teille: "Ystävänä! Anna tälle sijaa, joka nyt on istumassa alimmaisessa sijassa." Ja silloin täytyy teidän mennä häpeällä alemma istumaan. Te saatte siinä suuressa ehtoollisessa istua siinä paikassa, kussa publikaanit nyt istuvat. Mutta ne häävieraat, jotka nyt ovat istuneet alimmaiseen sijaan, saavat kuulla tämän kunniallisen sanan Isännältä, koska se suuri ehtoollinen pidetään: "Ystävänä! Nouse ylemmä." Ja silloin tapahtuu heille kunnia niitten keskellä, jotka ynnä atrioitsevat.

Toinen tutkisteleminen. Mitä maailman kunnia vaikuttaa heränneessä tilassa?

Silloin on kunnia niin kavala, ettei se enää pane heränneitä tykkäämään itsestän­sä. Ei se pane heränneitä pramaamaan eli koreita kantamaan. Ei se pane heitä istu­maan maailman pidoissa, mutta se panee heitä usein häpeämään ja kätkemään Juma­lan Hengen töitä. Ensin on suuri riita heränneillä kunnian kanssa, ennen kuin he pääsevät syntiänsä tunnustamaan. Maailman kunnia tahtoo kokonansa estää sen julki­sen synnin tunnustuksen. Siihen tulee vielä ahneuden perkele kunnian perkeleelle avuksi, ja ne molemmat, ni­mittäin kunnian perkele ja ahneuden per­kele, rakentavat katuvaaisille risuaidan, jonka yli ei pääse yksikään armonvaras. Kunnian perkele saarnaa näin armonvarkaille: "Ei sinun tarvitse syntiä maailmalle huutaa." Ja ahneuden perkele siihen lisää tämän sanan: "Jos sinä syntiäs maailmalle huudat, niin sinä jou­dut kanssa vääriä tekojasi maksamaan. Sinä tulet ensin kunniattomaksi, ja vielä päälliseksi sinä tulet köyhäksi."

Tämän risuaidan taka ovat nyt kaikki armonvarkaat tarttuneet, jotka ei tahdo tuntoansa puhdistaa, vaan menevät ojeti Jumalan tykö ja luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka he ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, eikä lähimmäistensä sovittaa; vaikka meillä on niin monta raamatun paikkaa, jotka osottavat, että lähimmäinen pitää ensin sovitettaman, ennen kuin ihminen saattaa toivoa, että hän saapi Jumalalta syntinsä anteeksi. Ja mitä synnin tunnustukseen tulee, niin näyttää ensiksi Joosuan kir­ja, kuinka koko Israelin seurakunta jou­tui vahinkoa kärsimään yhden miehen, Akanin tähden, joka oli varastanut ja varastetun kalunsa kätkenyt. Ei se mies tahtonut tunnustaa varkauttansa ennen kuin se tuli ilmi.

Ja toiseksi, koska ihmisiä tuli Johan­nes Kastajan tykö ja pyysit kastetta, niin he tunnustit syntinsä. Olikos se sala rippi, jonka paavilaiset vaativat. Mutta kolmanneksi tahtovat kaikki armon­varkaat tulla kunniallisina taivaan val­takuntaan. Se on heidän mielestän­sä parempi, että olla kunniallisina helvetis­sä, kuin että olla kunniattomina taivaas­sa. Ei he ajattele sen perään, että yksi aika tulee, jona kaikki salaiset työt tulevat ilmi, ja että kaikki armon­varkaat, jotka täällä ei tahdo

kunniattomiksi tulla maailman edessä, täytyvät siellä tulla kunniattomiksi Jumalan ja kaikkein pyhäin enkelein edessä. Ja jotka täällä ei tahdo tunnustaa syntiänsä kristittyin edessä, saavat siellä tunnustaa perkeleitten edessä. Ja jotka täällä ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, saavat ijankaikkisuudessa maksaa viimeisen rovon.

Mutta kunnian paikka on yksi ahdas paikka vielä niillekin, joitten herännyt omatunto pakottaa huutamaan syntiänsä maailmalle, sillä ei Juudaksen omatunto tullut rauhoitetuksi sen kautta, että hän tunnusti ylimmäisille papeille: "Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin." Ja vaikka hän vielä heitti väärän rahan temppeleihin, ei hän saattanut rauhoittaa tuntoansa sillä; vaan se oli yksi omantunnon pakotus, että hänen piti niin tekemän. Mutta puhdistuksen asiassa osoittaa taas Pietarin esimerkki, ettei kunnia tahdo laskea katuvaaisia Jeesuksen tykö, että Jeesus sais heitä puhdistaa, sillä omavanhurskaus ja maailman kunnia pani Pietarin vastustamaan Jeesusta siinä paikassa, kussa hänen olis pitänyt antaa Vapahtajan tehdä hänen kanssansa niinkuin hän tahtoi. Maailman kunnia pani nämät sanat Pietarin suuhun: "Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän." Maailman kunnia antoi Pietarille yhden väärän mahdollisuuden, jonka kautta Pietari oli hetikohta jäämässä puhdistamatta.

Näitä kaikkia värkkää maailman kunnia heränneissä, josta hyvin arvataan, ettei ole maailman kunnia yksinkertainen perkele, mutta hän on juuri monen kanttinen ja monen kulmainen, ettei heränneilläkään ole hyvä käsittää kaikkia, mitä tämä kavalala ja salattu vihollinen vaikuttaa, sillä se muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niinkuin se tapahtui Pietarille. Ei ole ihme, ettei maailma tunne hänen vaikutuksiansa hirmuiseksi ja kauhistavaiseksi, sillä kunnian perkele ilmoittaa itsensä maailmalle niin kuin yksi kunniallinen mies, joka ei tahdo muuta kuin hyvää. Ja kaikki hänen vaikutuksensa ovat maailman mielestä hyvät, luvalliset ja kunnialliset, niinkuin se olis Jumalasta tullut.

Mutta vielä heränneetkin sielut tulevat maailman kunnian kautta petetyiksi, jotka ei ole vielä käsittäneet, mitä varten kunnian perkele kieltää sen julkisen tun-

nustuksen, ja mitä varten hän tahtoo estää katuvaaisia sovittamasta lähimmäistensä, ja mitä varten kunnian perkele tahtoo estää sen puhdistuksen, jota Jeesus heille tarjoo. Se on juuri sentähden, että synnit jäisit tunnustamatta. Että tunto jäis puhdistamatta. Että jalat olisit pesemättä. Että synti olis anteeksi antamatta siihen asti, ettei ole enää muuta neuvoa, kuin mitä Juudas viimein huomait si, että tunnustaa syntinsä riettaan papeille, jotka sanovat: "Katso itseäs."

Jos kunnian perkele ei olis saanut Juudaksen sydäntä hallita, olis hän ilman epäilemättä tunnustanut syntinsä Jeesuksen opetuslapsille, mutta Juudaksella oli se pelko, että kristityn kunnia menee hukkaan, jos hän nyt tunnustaa Jeesuksen opetuslapsille syntinsä. Siinä paikassa tahtoo kunnia hirmuisen sodan tehdä, koska yksi ihminen, joka on Jeesuksen koulussa vaeltanut monta ajastaikaa, ja on uskottanut vielä muitaki opetuslapsia, että hän on oikea ja uskollinen Jeesuksen opetuslapsi, koska hänen pitää ruveta tunnustamaan muille opetuslapsille, että hän on pettäjä. Siinä ottaa kunnia niin kovin vastaan, että hän pikemmin menee helvettiin, kuin että hän kristityn kunnian heittäis takansa ja alkais uudesta pyrkimään ja ristiä kantamaan.

Tämä on Juudakselle yksi mahdotoin paikka. Kristityn kunnia on yksi korkea temppelin harja, josta ei ole hyvä alas päästä, koska rietas on sinne nostanut. Se on myös vaarallinen molemmin puolin. Jos hän tunnustais itsensä pettäjäksi, niin kaikki Jeesuksen opetuslapset lykkäisivät häntä ja kristityn kunnia menis peräti hukkaan. Mutta jos hän ulkokullaisuudella mukittelee niinkuin käärme Jeesuksen opetuslasten seurassa, niin saattaa hän vielä muutaman ajan pitää kristityn kunnian.

Mutta kristityn usko, jonka hän kantaa siihen asti, että omatunto herää, menee silloin vasta hukkaan, koska hän näkee Jeesuksen tuomitukseksi. Ja silloin saapi hän vasta nähdä, mitä kunnian rietas on matkaansaattanut. Mutta se on hiljainen katumus. Koska hän viimein tunnustaa syntinsä senkaltaisille papeille, jotka ovat Jeesuksen viholliset, ei ne saata häntä lohduttaa. Ja vaikka hän silloin viskaa

vääryyden rahat, ei hän kuitenkaan saa omantunnon rauhaa, mutta hänen täytyy mennä ulos ja hirttää itsensä.

Näin on maailman kunnia tehnyt monta tuhatta ihmistä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa, ja yhtähyvin sanovat maailman herrat: "Jumalasta se on." Jumala se on, joka on ihmiselle kunnian antanut." Mutta se näkyy nyt kaikista hänen vaikutuksistansa, että se on yksi pääperkele, jota ei ole hyvä tuta, ja että kaikki, jotka häntä seuraavat tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Niin antaa nyt Jeesus kaikille ehtool-lisen vieraille sen neuvon: "Älä mene istumaan ylimmäiseksi häöpöytään, vaan istu alimmaiseen sijaan." Se on: Älä pyydä turhaa kunniaa, vaan anna pois kunnia riettaalle, silloin se kuin sinut kutsunut on, sanoo sinulle: Ystäväni, nouse ylemmä. Silloin on sinulle kunnia niitten edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat. Se on: Sinä saat kunnian Jumalalta, koska sinä ensin olet istunut alimmaiseen sijaan maailmassa. Se on: Koska sinä olet antanut riettaalle maailman kunnian.

Mutta ei suinkaan fariseukset mene alimmaiseen sijaan istumaan, vaan ne valitsevat ylimmäiset paikat synagogissa ja pidoissa, ja sentähden sanoo Isäntä heille: "Anna tälle sijaa." Ja niin sinä menet häpeällä alemma istumaan. Koska se suuri häpäivä tulee, silloin sanoo Isäntä niille, jotka nyt istuvat ylimmäisiksi synagogassa ja pidoissa: "Ystäväni, anna tälle sijaa." Ja niin he menevät häpeällä alemma istumaan, jotka täällä maailman kunniaa rakastavat. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 55 18 SUNNUN-
TAINA KOLMINAISUUDESTA 1848, 1854

Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinulle astinlaudaksi. Ps. 110:1

Vapahtaja on selittänyt näitä Daavidin sanoja itsestänsä, ja on osottanut, että ne Daavidin sanat osottavat Kristuksen jumalallista luontoa. Koska juutalaiset ymmärsit Raamatun sanoja väärin ja

käänsit nurin profeettain lupauksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta, luulit he Kristuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Niin kuin ihminen aina ymmärtää Jumalan sanaa väärin, koska hänen sydämensä on kiinni maailmassa. Hän tahtoo silloin kääntää hengelliset asiat aivan nurin. Ne asiat, jotka kuuluvat hengelliseen elämään, kääntää hän maalliseen elämään. Ja mitä ihmisen sielulle kuuluu, sen tahtoo luonnollinen ihminen kääntää ruumiin puoleen.

Niin olit juutalaiset käsittäneet väärin profeettain lupauksia Messiaasta. Koska profeetat olit edellä sanoneet, että Messias eli Kristus pitää istuman Daavidin istuimelle ja ettei hänen valtakunnallansa pidä loppua oleman, niin juutalaiset luulit, että Kristus tulee maalliseksi kuninkaaksi ja ottaa koko maailman allensa. Ja tämä väärä luulo oli myös opetuslasten pääkallossa aina siihen päivään asti, jona Vapahtaja astui ylös taivaaseen. Niin on luonnollisen ihmisen sydän tarttunut maailmaan, ettei hän saata muuta Vapahtajaa odottaa, kuin ainoastans yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis hänet onnelliseksi tässä maailmassa.

Nyt tahtoi Kristus kääntää juutalaisten ajatuksia pois siitä maallisesta Vapahtajasta ja saada heitä uskomaan, että Kristus, eli se Vapahtaja, joka oli Raamatussa ihmisen sukukunnalle luvattu, ei mahda nyt olla ainoastans maallinen kuningas, eli semmoinen Vapahtaja, joka auttaa maallisesta hädästä, vaan erinomattain yksi hengellinen kuningas ja sielun Vapahtaja, koska myös Daavid oli Pyhän Hengen vaikutuksen kautta puhunut Kristuksesta 110. psalmissa ja sanonut: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinulle astinlaudaksi. Se merkitsee: Jumala sanoi Vapahtajalle: Istu minun oikialle kädelleni, siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset täytyvät kumartaa itsensä tomuun sinun edessäs.

Mutta ei juutalaiset ymmärtäneet näitä Daavidin sanoja, joista Vapahtaja otti todistuksen Kristuksen jumalallisesta luonnosta. Ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki juutalaiset, jotka uskovat yhden maallisen Vapahtajan päälle ei ymmärrä, kuinka Kristus on Daavidin

Herra ja Daavidin Poika. Juutalaiset uskovat aina yhden maallisen Vapahtajan päälle. He uskovat, että Vapahtaja ylöspitää heidän maallisen henkensä, että hän tekee heitä rikkaaksi ja herraksi maailmassa. He uskovat, että he Vapahtajan kautta voittavat rikkautta, kunniata ja hyviä päiviä. Juutalaiset uskovat myös, että he kuoleman jälkeen pääsevät Aabrahamin helmaan, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, pitävät viina-kauppaa ja ovat ankarat maailman perään. He ottavat ison voiton vaivastans ja kalustans, ja vihaavat kristityitä, jotka ovat juutalaisten mielestä väärät profheetat ja pahoilta hengiltä riivatut.

Juutalaiset tinkaavat vastaan, koska joku kristitty tahtoo Raamattuun sanoilla osottaa, että Jeesus, jonka he ovat synnin, epäuskon ja vääryyden kautta tappaneet, istuu Jumalan oikiolla kädellä siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset tulevat Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa niistä juutalaisista, jotka vihaavat kristityitä, voiteetaan viimein, koska heille itselle tulee omantunnon vaiva. Ja silloin täytyy heidän kumartaa polviansa Jeesuksen nimeen, ja tulevat sillä tavalla Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa juutalaisista paatuu enemmän kristillisyyden kautta, ja putoavat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Silloin tulevat he myös Vapahtajalle astinlaudaksi, koska he putoavat Hänen jalkainsa alla helvettiin.

Tällä tavalla tulevat viimein kaikki voitetuksi, sekä juutalaiset että pakanat, jotka ovat Vapahtajan viholliset. Muutamat täytyvät sujuttaa niskansa Vapahtajan ikeen alle, koska hengellinen pakotus eli omantunnon pakotus ajaa heitä armoa kerjäämään. Muutamat taas, jotka ovat paatuneet, poljetaan Vapahtajalta niin kuin astinlauta alas helvettiin, koska heidän omatuntonsa rupee todistamaan, että he olisit vapahdetuksi tulleet, jos se hengellinen viha kristityille ei olis paaduttanut heidän sydämitäns. Koska nimittäin kristityt sanovat totuuden juutalaisille niin kuin Stefanus: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, suuttuvat juutalaiset niin kovin, että he purevat hampaitans. Ei ne sokiak raukat ymmärrä, että he tämän hengellisen vihan tähden kristityille vajoavat niin syvään helvettiin, ettei Jumala jaksa heitä ylös

vetää.

Paljon on vielä juutalaisia ja pakanoita, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he ovat näinä aikoina hajotetut, nimittäin juutalaiset, joiden valta on kohta loppunut. Heidän täytyy nyt niin kuin häpiälliset koirat välttää kristittyin silmät. Ja heillä on vielä heidän vanha uskonsa, ettei ole tämä kristillisuus, joka Jeesuksen kautta on levinnyt maailmassa, ei tämä kristillisuus ole muu kuin taikaus ja perkeleen petos. Juutalaisilla on paha mieli siitä, että heidän täytyy asua niin kuin muukalaiset kristittyin keskellä, ja että heidän entinen valtansa on loppunut. Mutta heillä on se toivo, että he pääsevät kostamaan kristityille, koska se vapahtaja tulee, jota he odottavat tulevan. Silloin luulevat he pääsevänsä vallan päälle.

Ne pakanat, jotka asuvat kristittyin seassa ovat myös sangen vihaiset kristityille. Mutta pakanain usko on se, että he tulevat autuaaksi siveyden kautta. Ei pakanat varasta niin paljon armoa kuin juutalaiset, mutta he ovat kuitenkin Jeesuksen ristin viholliset. Ja valta pakanamaassa, kussa aivan pakanat asuvat, on samankaltainen elämä kuin täällä on ollut ennen. Siellä he juovat, siellä he tappelevat. Sunnuntaina he juovat, pelaavat ja tanssaavat, ja siitä syttyy viimein huoruuden halu. Mutta yhtä hyvin luulevat he tulevansa autuaaksi. Ei pakanat tiedä Vapahtajasta mitään. He ovat tyhjä Vapahtajan nimen kuulleet, mutta se on myös kaikki.

Ja kuinkas pakanat saattavat uskoa Vapahtajan päälle, koska he luottavat siveyden päälle, vaikka heidän elämänsä on yksi jumalatoimien elämä. Mutta ei he tunne syntiänsä, eikä he tiedä katumuksesta ja parannuksesta mitään. Kukapa heille on saarnannut siitä oikiasta katumuksesta ja parannuksesta? Ei suinkaan pakanain pappi eikä juutalaisten pappi saarnaa niin, että ihmiset heräisivät. Koska pakanain papit ovat itse siinä uskossa, että kristillisuus on taikaus ja riettaan hengen vaikutus, kuinkas he saattavat niin saarnata, että ihmiset tuntisivat itsensä? Pakanain papit saarnaavat paljon siveydestä ja rakkaudesta, mutta totisesti katumuksesta, parannuksesta ja uudesta syntymisestä ei he saarnaa koskaan.

Koska nyt on vielä pakanoita niin pal-

jon maailmassa, sekä kastetut että kastamattomat, jotka ei tunne Vapahtajaa, täytyy meidän saarnata niin, että pakanat saavat kuulla, että he pakanallisuuressansa menevät väärällä tiellä. Me toivomme ja rukoilemme, että Daavidin Poika, joka myös on Daavidin Herra, antais sekä juutalaisille että pakanoille ylösvalistuksen hänen sanansa kautta, että he tulisivat ymmärtämään, kuinka Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, joka antaa kaikille katuvaisille armon, ja ilon ja rauhan, ja voiman ja väkevyyden vaeltamaan, pyrkimään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan, huokaamaan ja rukoilemaan, että Jeesus Daavidin Poika armahtais heidän päällensä ja auttais heitä siinä suuressa sodassa ja kuoleman kilvoituksessa, ettei perkele, maailma ja heidän oma lihansa pääsis heitä viettelemään. Kuule kaikkein nöyräin ja hätääntyneitten rukous, Isä meidän jne.

Jälkimmäisessä osassa meidän pyhästä evankeliumistamme puhuu Vapahtaja jumalallisesta olemisestans, josta meille tulee sovelias tila peräänajattelemaan: Kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Toinen tutkistelemus: Minkätähden kaikki ne, jotka hädässä ovat, uskovat, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Antakoon Jumala armonsa, että kaikki juutalaiset ja pakanat kääntyisit Daavidin Pojan tykö, että hekin tulisivat tuntemaan, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, ja että kaikki, jotka huutavat: Jeesus, Daavidin Poika! armahda meidän päällemme, saisit tuta hänen jumalallisen voimansa auttamaan ja helvetistä ylös nostamaan. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Luonnollisen syntymisen kautta on Vapahtaja Daavidin Poika, eli Daavidin suvusta syntynyt. Sen tietävät kaikki juutalaiset. Ja muuttamat evankelistat ovat sitä varten luetelleet Vapahtajan sukukuntaa polvesta polveen, että juutalaiset uskoisit, että Marian Poika on totisesti Daavidin Poika, niin kuin profeetat ovat ennen kirjoittaneet. Nyt uskovat kyllä juutalaiset, että

Jeesus on Daavidin Poika, eli että hän lihansa puolesta on syntynyt Daavidin sukukunnasta, niinkuin profeetat ovat todistaneet. Mutta kuinka tämä Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, sitä ei ymmärrä juutalaiset, niin kuin me kuulumme tämän päivän evankeliumista.

Koska nyt juutalaiset ei ymmärrä, kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra, niin ei he uskokaan, että Daavidin Poika on Daavidin Herra. Tämä juutalaisten epäusko tulee siitä, että he odottavat yhtä maallista Vapahtajaa, joka ruokkis heitä ilman. He tuntevat ruumiin nälkää ja ruumiin köyhyyttä, mutta sielun nälkää net ei tunne. Sen tähden uskoisit he mielellänsä senkaltaisen Vapahtajan päälle, jolla olis suuri maailman tavara, että hän saattais kaikki rikkaaksi tehdä. Senkaltaisen rikkaan ja kunniallisen Herran tykö tulisit kaikki maailman vaivaiset apua pyytämään. Kaikki maailman herrat menisit hänen tykönsä syömään ja juomaan valmista. Kaikki, jotka juopumuksen ja laiskuuden kautta ovat omansa haaskanneet, menisit hänen tykönsä rahaa pyytämään lainaksi.

Sanalla sanottu. Kaikki, jotka tarvitsevat syödä ja juoda, mutta ei vihti sen tähden työtä tehdä henkensä eteen, ottaisivat mielellänsä senkaltaisen miehen Vapahtajaksi, joka ruokkis heitä ilman. Ja senkaltaiseksi Vapahtajaksi kelpais kyllä Daavidin Poika, jos hän nimittäin voittais koko maailman allensa ja tulis juutalaisille kuninkaaksi. Mutta senkaltaisen Vapahtaja, jolla ei ole mitään antamista muuta kuin Jumalan sanaa, ei kelpaa juutalaisille eikä myös pakanoille Vapahtajaksi. Ja tämä on oikia syy, minkätähden juutalaiset ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Koska ihminen on maailmassa kiinni, odottaa hän senkaltaista Vapahtajaa, joka ruokkii häntä ilman. Senkaltaista Vapahtajaa hän kaipaa, joka saattaa häntä auttaa kaikesta maallisesta hädästä. Mutta senkaltaisen Vapahtaja, joka auttaa hengellisestä hädästä, ei ole luonnollisen ihmisen mielestä tarpeellinen. Koska luonnollinen ihminen ei ole missään hengellisessä hädässä, niin ei hän ymmärrä kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ei hän tunne tarvitsevansa senkaltaista Vapahtajaa, joka auttaa hänen sielunsa helvetin vaivasta. Jos juutalaiset olisit

hengellisessä hädässä eli omantunnon vaivassa, niin he uskoisit pikemmin, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra elikkä Jumala. Sillä Daavidin Poika saattaa niin kuin maallinen kuningas auttaa vaivaisia maallisesta hädästä, mutta hengellisestä hädästä eli omantunnon vaivasta ei saata muu kuin Jumala auttaa. Sentähden täytyy myös Daavidin Pojan olla Daavidin Herra. Hänen pitää oleman suurempi ja voimallisempi kuin Daavid. Daavid kutsui hänet hengessä Herraksi sentähden, että Daavid, joka usein oli omantunnon vaivassa, tunsi, että hänen Poikansa ei ollis kelvannut syntisten Vapahtajaksi, jos hän olis ollut paljas ihminen.

Mutta juutalaiset, joiden paras tavara on maailmassa, ja joille ei tule omantunnon vaiva sentähden, että he ovat armonvargaat, ei kaipaa eikä tunne tarvitsevana yhtä hengellistä Vapahtajaa, joka pelastais heidän sielujansa helvetin vaivasta. Ei he niin muodoin ymmärrä, että Daavidin Poika eli Kristus, joka on profeetoilta luvattu Vapahtajaksi, pitää oleman Daavidin Herra, eli suurempi ja voimallisempi kuin Daavid.

Juutalaisten kotosynti on ahneus eli maailman rakkaus. Vapahtaja ja kaikki profeetat soimaavat juutalaisia ahneudesta: he syövät leskein ja orpolasten oikeutta, opettavat lapsia varastamaan vanhempain elatusta, freistaavat joka lailla voittaa maailman tavarata petollisuudella, viekkaudella, viina-kaupalla. He määräävät niin korkian hinnan vaivastans ja kalustans, kuin mahdollinen on saada. Jos heidän pitää särkemän rahaa, niin he ottavat siitäki maksua. Senkaltaisia tarvitsevaisia he ovat hyvät auttamaan, joilta he luulevat saavansa kahdenkertaisen voiton. Mutta jos heidän pitää auttaman senkaltaisia vaivaisia, joilta ei tule mitään, niin he sanovat: Mene kristittyin tykö.

Kyllä juutalaiset sentähden ovat kunnialliset uhraamaan kirkolle ja kutsumaan vieraita juomingille. He tarjoavat viinaa kaikille matkustavaisille, jotka ovat samasta uskosta ja samasta suvusta kuin juutalaiset. Siihen tulee vielä omavanhurskaus ja ulkonainen siveys, koreus vaatteissa, komeus käytöksissä. He ovat tekopyhät. He kantavat korkiat ja suurelliset ajatukset itsestänsä. He pi-

tävät itsensä niin pyhänä, ettei he pidä kanssakäymistä pakanain kanssa, ja kristityitä net ei kärsi ollenkaan nähdä silmäin edessä. Juutalaiset ovat myös armonvarkaats, koska he omistavat itsel- lensä Jumalan armolupauksia, vaikka he ovat sydäimestä ympärileikkaamattomat. He kantavat ulkonaisen kristillisyyden eli kuolleen uskon merkin heidän lihassansa. Mutta koska sydän ei ole koskaa ympäri- leikattu, ovat he ulkokullatut. Pääkallossa on kristillisuus, mutta sydä- messä on pakanallisuus. Sentähden ei saa- ta juutalaiset uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, koska he nimittäin ovat maailmassa kiinni. Ei he saata us- koa, että yksi hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin ruumiillinen.

Juutalaiset uskovat kyllä yhden maalli- sen Vapahtajan päälle, mutta pakanat, jotka perustavat autuutensa siveyden päälle, ei tiedä Vapahtajasta mitään. Niillä on taas se usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle. Ei pakanat tarvitse niin paljon armoa varas- taan kuin juutalaiset. Koska nimittäin pakanoilla on se usko, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman, freistaavat he myös siviästi elää. He parantavat elämätänsä ja sillä parannuksella he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Niitä pienempiä syntiä net ei pidä syntinä. He panevat niitä pienempiä syntiä luvalliseksi. Kohtuullinen juopumus, kohtuullinen kirous, kohtuulli- nen viha, kohtuullinen ahneus, kaikki net pannaan pakanoilta luvalliseksi. Ja koska luonnollinen siveys on pakanoilla autuu- den perustuksena, menevät he sivuti Va- pahtajan, eikä niin muodoin usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Kyllä sentähden pakanat luottavat Va- pahtajan päälle luonnollisessa tarkoituk- sessa, he uskovat, että Vapahtaja heidän maallisen henkensä ylöspitää. Niin usko- vat myös juutalaiset. Mutta mitäs tämä usko auttaa heitä, koska het ei tiedä hengellisestä elämästä mitään. Nyt me kuulemme siis, minkätähden juutalaiset ja pakanat ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, eli minkätähden net ei usko, että se mies, joka vaelsi Juudan maassa on Taivaallinen vanhin, joka on meitä luonut. Juutalaiset ei usko sitä sentähden, että he rakastavat maail- maa ja odottavat aina yhtä maallista

Vapahtajaa, jonka kautta he pääsisit rikastumaan ja herraksi tulemaan maailmassa. Kaikki juutalaiset uskovat totisesti, että se odotettava Vapahtaja auttaa heitä kaikesta maallisesta hädästä. Ja sen kuolleen uskon kautta, joka heidän pääkallossans on, uskovat he myös olevans Jumalan lapset, koska he ovat ympärileikatut ja syövät Pääsiäislampaan, vaikka he sydämen kautta ovat ympärileikkaamattomat.

Pakanat eivät tiedä Vapahtajasta mitään, sillä he luottavat siveytensä päälle, eivätkä niin muodoin tunne tarvitsevansa Vapahtajaa. Kuinkas saattavat juutalaiset ja pakanat kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa, koska heillä ei ole koskaan hengellistä hätää eli omantunnon vaivaa. Koskas on juutalaisilla omantunnon vaiva? On niillä hengellinen viha, mutta ei katumus ja omantunnon vaiva.

Toinen tutkistelemus. Minkätähden kaikki, jotka ovat hengen hädässä, huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme? Sekä juutalaiset että pakanat huusit hädässä ollessans: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Jos näillä hätäisillä olis ollut epäilystä, ettei ole Daavidin Pojalla Jumalan voima auttamaan, ei he olis niin surkiasti huutaneet hänen peräänsä. Mutta hätä käski heitä huutamaan, ja hätä opetti heitä myös uskomaan, että Daavidin Pojalla on Jumalan voima auttamaan. Niin se myös on hengellisessä tarkoituksessa. Niin kauan kuin ihmisellä ei ole hengellistä hätää, niin kauan kuin syntinen jaksaa kuormansa kantaa, niin kauan tulee hän aikaan ilman Vapahtajata. Koska sydän ei ole vielä oikein särjetty ja nöyräksi tehty, etsii myös herännyt ihminen monta mukkaa ja tahtoo mennä sivuti Vapahtajan. Omavanhurskaus lykkää sydämeen senkaltaiset ajatukset, ettei hän ole mahdollinen tulemaan Vapahtajan tykö senkaltaisessa huonossa ja viheliäisessä tilassa, ennen kuin hän on sydämensä parantanut.

Mutta koska synnin kuorma tulee niin raskaaksi, ettei syntinen jaksa enää kuormaansa kantaa, silloin täytyy hänen ruveta huutamaan: Jeesus, Daavidin Poika! armahda minun päälleni ja ota pois tämä synnin taakka, joka painaa minua helvettiin. Mutta menisköpä yksi katuva ihminen syntinen Jeesuksen tykö, jos hänellä ei

olisi se usko ja vakuutus, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Jos katuvaisella sielulla ei olisi se vakuutus, että tämä Jeesus, joka niin suuressa köyhyydessä syntyi Daavidin suvusta, on itse Luoja, se Taivaallinen Vanhin, joka on meille hengen antanut. Jos yksi katuvaainen syntinen rupeis niin ajattelemaan, niin kuin maailman viisaat, jotka sanovat, ettei Jeesus ole Jumala, mutta hän on yksi ihmeellinen ihminen, jolle Jumala on antanut enemmän järkeä kuin muille ihmisille. Jos, sanon minä, yksi katuvaainen sielu rupeis niin ajattelemaan, ettei olekaan Vapahtaja itse Jumala, vaan ainoastans Jumalan kaltainen. Ei suinkaan menis yksi katuvaainen sielu hänen tykönsä, vaan hän menis ojeti Isän tykö ja sivuti Vapahtajan.

Niin tekevät kaikki maailman viisaat. He menevät sivuti Vapahtajan ojeti Jumalan tykö. Ei he saata uskoa, että Vapahtaja itse on Jumala, itse Luoja, vaikka Vapahtaja on sanonut, että sivuti häntä ei pääse yksikään Isän tykö. Ja Isä ja Vapahtaja on yksi. Ja joka näkee Vapahtajan, hän näkee Isän. Sen täytyy yhden katuvaisen sielun tuta, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Ettei ole yksikään suurempi, korkiampi eli voimallisempi kuin hän, ja että sivuti häntä ei pääse yksittäin Isän tykö. Jos, sanon minä, katuvaisella sielulla ei olisi se täydellinen usko ja vakuutus, että Jeesus on Daavidin Herra eli Jumala ylitse kaikkein: Luoja ja Vanhin, joka on hänelle hengen antanut. Ei suinkaan olisi katuvaisella sielulla keino muualle kuin kadotukseen.

Mutta koska katuvaisella sielulla on se täydellinen vakuutus, että hänen Luojaansa, hänen Vanhempansa ja synnyttäjänsä on niin suuren tuskan ja vaivan kärsinyt synnyttäissä häntä ja muita kiittämättömiä lapsia, jotka ovat jumalattoman elämänsä kautta saattaneet hänelle niin suuren tuskan ja vaivan ja pilkanneet Vanhimpansa kyöneleet, niin ei katuvaisella sielulla ole epäilyksi siitä, että Taivaallisella Vanhimmalla ei ole halua eli voimaa auttamaan katuvaisia sieluja heidän vaivastansa. Mutta katuvaiset katsovat itsensä mahdottomaksi tulemaan Taivaallisen Vanhimman silmien eteen. He pelkäävät, ettei Taivaallinen Vanhin enää huoli heistä, koska he ovat

niin saastaisiksi tulleet.

Omanvanhurskauden perkele kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat ja murhaajat. Ja omatunto myös todistaa, että he ovat semmoiset. Kuinka he siis tohtivat tulla Vapahtajalle astinlaudaksi, koska omavanhurskaus vaatii, että heidän pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin he lähestyvät Jumalata. Jos huoruuden perkele ja ahneuden perkele ja vihan perkele lakkaisit kiusaamasta, niin he saattaisit paremmin uskoa, että Vapahtaja ottais heitä vastaan. Mutta net riettaan enkelit ei lakkaa heränneitä kiusaamasta, niin kauvan kuin henki heissä pysyy. Ja silloin sanoo omavanhurskaus: Ei Vapahtaja huoli semmoisista, joilla on seitsemän perkelettä lihassa. Paremmaksi täytyy ihmisen tulla, ennen kuin hän on mahdollinen tulemaan Jeesuksen tykö.

Mutta jos sinä, herännyt ihminen, et mene Vapahtajan tykö semmoisena, kuin sinä olet, yhtenä perkeleitten kanssa, niin sinä et pääse koskaan perkeleen vallan alta. Koska perkele alkaa sinua vaivamaan, niin mene Jeesuksen tykö ja huuda niin kuin Kananean vaimo: Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni, minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä. Mene Jeesuksen tykö, sinä pahoilta hengiltä riivattu ihminen ja huuda. Hän ajaa ulos sinusta Legion, ja panee heitä menemään sikalaumaan. Ja se sikalauma, joka täällä käypi laitumella, on soma kantamaan perkeleitä tuliseen järveen.

Mutta ne harvat, jotka perkeleeltä vaivataan ja joka lailla kiusataan, pitää pääsemän niistä erinäns, koska Jeesus tulee armollans ja sanallans ulos ajamaan niitä riettaan enkeleitä, jotka heitä kiusaavat. Ja meidän toivomme on, että hän on ajava ulos seitsemän perkelettä Maria Magdaleenan sydämestä, koska hän särjetyllä sydämellä rukoilee sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että hän ajais ulos kaikki perkeleet, jotka häntä vaivaavat. Hänen pitää jälistä päin osoittaman kiitollisuutensa Jeesukselle ja vuodattaman kallista Narduksen voidetta hänen päänsä päälle. Ja viimein, koska Jeesus kuolee, pitää hänen vuodattaman rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä hänen hautansa päällä, ja sen suuren Ristin-

kantajan pitää taas tuleman elävänä hänen silmäinsä eteen, ja hänen pitää ottaman ympäri hänen jalkojansa ja halaaman. Amen.

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopiston kirjasto.

N:o 56

19

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1847

Minä annan sinulle taivaan valtakunnan avaimet, ja mitä sinä maan päällä sidot, pitää sidotun oleman taivaassa; ja mitä sinä päästät maan päällä, sen pitää oleman päästetyn taivaassa. Matt. 16: 19

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että taivaan valtakunnan avaimet annettiin Pietarille, vaikka hän oli tyhjä (=vain) syntinen ihminen ja monessa paikassa puuttuvainen. Ja me olemme myös kuulleet, kuinka Pietari käytti niitä taivaan valtakunnan avaimia. Hän laski katuvaaisia ja epäileväisiä taivaan valtakuntaan, mutta sulki ulos katumattomia ja ulkokullatuita, jotka tunkivat itsensä taivaan valtakuntaan. Katuvaisille ja uskovaisille hän antoi synnit anteeksi, mutta ulkokullatuille, joilla ei ollut totista katumusta eikä elävä usko, niille hän sanoi näin: "Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tässä sanassa, sillä ei sinun sydämes ole oikea Jumalan edessä; sentähden tee parannus sinun pahuudestas ja rukoile Jumalata, että sinun sydämes ajatus annettaisiin anteeksi." Ap. tek. 8: 21.

Mutta fariseukset, jotka luonnollisen järjen viisautta noudatit, olit aina siinä uskossa, ettei muu kuin Jumala saata synnit anteeksi antaa. Ja sama usko näkyy olevan tämän aikaisilla fariseuksilla. He sanovat, ettei ole kenellekään sitä voimaa eli valtaa annettu, että hän saattaa synnit anteeksi antaa. Kuitenkin on se ulkonainen usko ollut seurakunnassa, että taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut saarnaviralle, joka Jumalan puolesta tykö sanoo syntein anteeksi antamisen rippivieraille ja myös niille, jotka ovat tuomitut kirkon rangaistukseen.

Mutta kirkon rangaistus on näinä aikoina muuttunut ulkokullaisuudeksi, ja tapahtuu ainoastans tavan vuoksi. Sillä nyt annetaan yhdelle huoralle eli varkaalle synnit anteeksi, vaikka heissä ei tunnu

katumuksen ainetta eli parannuksen aikomusta. Eikä moni saata uskoa, että varas on tullut kristityksi sen tähden, että hän on kirkonrangaistuksen kärsinyt. Sitä kuitenkin merkitsee kirkon rangaistus, että hän on tullut kristityksi, joka sen rangaistuksen on kärsinyt. Sillä ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa katsottiin kirkon rangaistus suurimmaksi armoksi, koska katuvaan syntinen pääsi kirkon rangaistusta kärsimään, eli katsottiin mahdolliseksi saamaan syntinsä anteeksi ja otettaman kristillisen seurakunnan jäseneksi.

Mutta nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka silloin oli yksi suuri armo ja hyvä työ syntiselle. Jos nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa oli yksi suuri Jumalan armo, jos se nyt on yksi suuri häpeä, joka silloin oli yksi suuri kunnia, emmekö siis mahda arvata, että joku erhetys on tapahtunut meidän uskossamme, koska taivaan valtakunnan avaimet, jotka Vapahtaja antoi Pietarille ja muille opetuslapsille ja olivat silloin suuret armon lahjat, nyt pidetään häpeänä ja rangaistuksena. Yksi pahantekijä pitää sen häpeänä ja rangaistuksena, että taivaan valtakunta avataan hänelle; mutta ei hän sitä pidä häpeänä ja rangaistuksena, että perkeleen valtakunta avataan hänelle sen häpeällisen työn kautta, jonka tähden hän on tuomittu kirkon rangaistusta kärsimään.

Silloin kiitit katuvaiset sydämeistä Jumalata, että heille oli se suuri Jumalan armo suotu, että he katsottiin mahdolliseksi otettaa kristillisen seurakunnan jäseniksi. He kiitit Jumalata sen edestä, että kristityt pidit heitä sen väärtinä, että he tunnustit heitä veljeksensä. Mutta nyt kiittäis moni Jumalata, jos hän pääsis kirkon rangaistusta kärsimästä. Eiköhän silmäkääntäjä ole taas kääntänyt meidän silmämme nurin, koska me katsomme sen pahaksi, joka on hyvä. Me pidämme sen kirkkoon ottamisen rangaistuksena, joka on yksi suuri Jumalan armo. Me luulemme, että se on suuri häpeä, joka on suuri kunnia. Jos vihollinen on saattanut niin kääntää ihmisten silmät nurin, että yksi suuri Jumalan armo pidetään rangaistuksena, niin kyllä on silmät kääntyvät nurin monessa muussakin

asiassa.

Koska vihollinen on kääntänyt ihmisten silmät nurin, silloin katsotaan se asia Jumalan pilkkaamiseksi, joka tapahtuu Jumalan kunniaksi. Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista. Koska Jeesus sanoi yhdelle halvatulle miehelle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, silloin sanoit fariseukset: tämä pilkkaa Jumalata. Niin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä, että he katsoit kaikki asiat nurin. Syntein anteeksi antaminen oli heidän mielestensä Jumalan pilkkaaminen. Heidän ymmärryksensä jälkeen oli Jeesus yksi Samaritaanus ja hänellä oli perkele. Opetuslapset olit perkeleen apostolit. Kristityt olit pahoilta hengiltä riivatut.

Koska ihminen itse on perkeleen vallan alla, silloin katsoo hän kaikki hengelliset asiat nurin. Silloin tulee suruttomuuden tila armon tilaksi. Luonnollinen ihminen pitää itsensä kristittynä, ja kristityitä hän katsoo vääräksi profeetaksi. Koska siis kristityt ottavat taivaan valtakunnan avaimet Vapahtajan kädestä ja päästävät yhden katuvaaisen ja epäileväisen sielun taivaan valtakuntaan sen armon kautta, jonka Jeesus on verellensä ansainnut katuvaaisille syntisille, silloin sanovat fariseukset ja ulkokullatut, että se on Jumalan pilkkaaminen. Mutta koska fariseukset itse saavat taivaan valtakunnan avaimet käsiinsä, silloin aukaisevat he taivaan valtakunnan suruttomille, armonvarkaille ja luonnosta siveille. Mutta oikein katuvaaisilta ja murheellisilta sieluilta he sulkevat taivaan valtakunnan. Eiköpä ne ole varastaneet taivaan valtakunnan avaimet, jotka tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi, ulkokullatuiksi ja fariseuksiksi?

Jotka itse ovat väärät profeetat ja ulkokullatut ja fariseukset, luulevat aina, että oikeat kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokullatut. Mutta itse suruttomat ja fariseukset pitävät itsensä kristittynä ja Jumalan lapsena. Ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on muka väärä usko. Koska nyt ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat, niin myös muut suruttomat ihmiset luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko, silloin he ovat omalla luvalla

ottaneet itsellensä sen voiman, että he vihaavat kristityitä ja tuomitsevat heitä väärällä luulolla. He tuomitsevat kristityitä vihan tähden, mutta ei rakkauden tähden.

Mutta tämä maailman ihmisten viha, se on yksi vissi merkki siihen, että he ovat saaneet pimeyden valtakunnan avaimet, mutta ei taivaan valtakunnan avaimet. Joilla on näkyväinen viha sydämessä ja jotka tämän hengellisen vihan tähden tuomitsevat kristityitä, niin kuin juutalaiset tuomitsit Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa, niillä ei ole muut, kuin pimeyden valtakunnan avaimet, vaikka silmäkääntäjä on tehnyt heitä niin sokeaksi, että he katsovat kaikki hengelliset asiat väärin. He luulevat, että pimeyden valtakunnan avaimet ovat taivaan valtakunnan. He luulevat, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he vihaavat kristityitä, vaikka he sen vihan kautta tekevät perkeleelle palveluksen. He uskottavat itsensä ja muita, että kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokullatut ja fariseukset. Ja kaikki ne, jotka itse ovat sokeudessa ja luulevat olevansa kristityt, uskottavat myös muita, että kristityillä on väärä usko. Niillä on pimeyden valtakunnan avaimet, joilla he avaavat pohjattomuuden itsellensä ja lapsillensa ja kaikille muille, jotka uskovat heidän oppiansa.

Meidän pitäis tänä päivänä peräänkatsoman ja kysymän, kenellä on valta avata taivaan valtakunnan ja kenellä ei ole. Mutta taivaan Isäntä, joka muinoin avais taivaan valtakunnan katu-
vaisille ja murheellisille sieluille sen sovinnon kautta, joka hänen omassa veressänsä on valmistettu, vääntäköön suruttomain ihmisten mieltä, ja liikuttakoon murheellisten sydämet elävällä uskon lukituksella ja vakuutuksella, että heillä on taivaan valtakunnan avaimet, joita Hän saattaa antaa, kenelle Hän tahtoo. Kuule meidän huokauksemme, sinä rauhan Jumala. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 9: 1-8

Me kuulimme tämän päivän evankeliumista, että kirjanoppineet pidit sen pilkkana, koska Jeesus sano yhdelle halvatulle miehelle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Seuraavaisesti

siitä pitää meidän perään ajatteleman: minkätähden maailman ihmiset aina soimaavat Jeesusta ja hänen nimensä tunnustajia, että he ovat Jumalan pilkkaajat, koska he Jumalan puolesta vakuuttavat katuvaisia syntisiä Jumalan armosta, mutta suruttomille ja katumattomille ei saata luvata Jumalan armoa?

Se on lyhyesti sanoen näin: Maailman ihmiset ei kärsi, että katuvaisille sieluille luvataan armo, ja heille ei luvata? Jos armo luvattaisiin sekaisin eli summia, sekä katuvaisille että katumattomille, niin olisit myös maailman lapset tyytyväiset siihen. Sillä suruttomat ja katumattomat tykkäisit paljon siitä, jos heillekin luvattaisiin armo, ja ei ainoastansa katuvaisille. Mutta Jumalan armo luvataan katuvaisille, ja ei suruttomille. Silloin suuttuvat maailman suruttomat ihmiset kovin ja sanovat: "Tämä pilkkaa Jumalata. Kuka on sinulle antanut sen luvan? Oletkos sinä syntein anteeksi antaja?"

Juutalaiset olit siinä uskossa, ettei Jumala anna taivaan valtakunnan avaimia kelleen. Mutta ne, jotka ovat ylös kasvatetut kristinuskossa, ovat paljon tinganneet sen päältä, onko yhdellä ihmisellä lupa synnit anteeksi antaa ja pidättää. Paavi sanoo näin: Vapahtaja antoi taivaan valtakunnan avaimet Pietarille; ja Pietari oli ensimmäinen piispa Roomin kaupungissa; ja koska Pietari kärsi marttyyri kuoleman uskonsa tähden, antoi hän taivaan valtakunnan avaimet Roomin piispalle. Niin aina jälkimäinen Roomin piispa on saanut taivaan valtakunnan avaimet siltä, joka ennen oli piispana ollut. Sillä tavalla ovat taivaan valtakunnan avaimet, niin kuin perinnön kautta, tulleet yhdeltä Roomin piispalta toiselle, ensimmäiseltä viimeiselle.

Sillä tavalla ovat nyt muka taivaan valtakunnan avaimet Paavin tykönä, ja Paavi rohkeneeki omistaa sen vallan itsellensä, ettei yksikään pääse taivaan valtakuntaan sivuitse häntä. Hän laskee nyt ketä hän tahtoo, ja sulkee ulos, kenen hän tahtoo. Mutta me tiedämme, että Isäntä ei anna avaimia varkaille. Paavi on yksi armonvaras. Hän on varastanut taivaan valtakunnan avaimet. Ja se on yksi vanha sananlasku, että varkaat panevat varastetun kalunsa halpaan, sen tähden, että se on vähällä vaivalla saatu.

Paavilaiset tarjoavat varastetun kalunsa satilaisille sekä katuvaisille että katumattomille. He laskevat lampaat ja keiturit, karitsat ja hukat sekaisin lammasläättiin. Ei ole Paavin valtakunnassa kysymystä siitä oikeasta katumuksesta, vaan kuka ikänänsä tulee paavilaisen papin tykö ja tunnustaa syntinsä, hänelle on pappi velvollinen antamaan syntein anteeksi saamisen, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. Annetaan myös semmoiset synnit anteeksi, joita ihminen ei ole vielä tehnyt, mutta vasta aikoo tehdä.

Jos siis joku ihminen aikoo murhan tehdä eli varastaa eli huorin tehdä, niin menee hän ensin papin tykö ja sanoo näin: saanko minä sen synnin anteeksi, jos minä sen teen? Joo! sanoo pappi, saat kyllä: Mikäs esti saamasta, vaikka tekisit mitä? Kah! silloin se on vasta Jumalan armo oikein halpa! Siellä viittii ihminen elää, koska Jumalan armo on niin halpa. Siellä ei tarvitse kukaan vaivaa nähdä katumuksen kanssa. Ei tarvitse yksikään olla murheellinen ja epäilemisessä. Ei yksikään tarvitse hengellisessä sodassa olla ja kerjätä, vaan jokainen, joka aikoo jotaki paha tehdä, ei tarvitse muuta kuin mennä papin tykö ja kysyä: saanko minä synnin anteeksi jos minä sen teen? Joo! saat kyllä.

Menkäätkin Paavin valtakuntaan, jotka tahdotte helpolla päästä taivaaseen. Menkäätkin sinne, te armon varkaat, ja sanokaat Paaville: Saammeko me anteeksi, jos me juomme, kiroamme ja tappelemme, pidämme viinakauppaa, rakastamme maailmaa, ja muuta senkaltaista? "Joo! saatte kyllä. Mikäs otti saamasta?" Silloin sanoo Paavi papille: "Laske nämät sielut taivaaseen! Ei ne ole niin suuresti rikkoneetkaan."

Mutta Lutherus, joka oli itse ollut oikeassa katumuksessa, ja oli Pyhän Hengen koulussa oppinut, että Jumalan armo on niin tyyris ja kallis, ettei saata ihminen sitä lunastaa, vaikka hän antais kaiken omaisuutensa vaivaisille, vaikka hän pieksäis itsensä kappaleiksi, ja vaikka hän antais itsensä polttaa. Lutherus, sanon minä, rupeis ensin tinkamaan Paavilaisten kanssa Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ja hän rupeis oikein todella kysymään, kenenkä luvalla Paavilaiset laskit siat,

pukit ja keiturit lammaslättiin? Hän rupeis oikein todella kysymään, mistä Paavi oli saanut sen luvan, että katumattomat, suruttomat ja paatuneet laskea taivaan valtakuntaan?

Jota enemmän Lutherus tutki tätä asiaa, sen enemmän tuli hän vakuutetuksi siitä, että Paavi oli yksi suuri varas, joka oli varastanut taivaan valtakunnan avaimet, ja että hän niillä avaimilla väänsi väärä lukon, ja aukaisi väärän oven. Hän avais nimittäin pohjattomuuden suruttomille, mutta ei taivaan valtakunnan. Ja siitä Lutheruksen sodasta Paavilaisten kanssa tuli meille alku Lutheruksen uskoon, jonka me muka tunnustamme suulla, mutta Paavin usko taitaa vielä olla sydämessä niin kauan, kuin me tahdomme sivuitse katumuksen pakata lammaslättiin. Lutheruksen usko oli se, että Jumalan armo ei kuulu muille kuin ainoastansa katuvaisille ja särjetyille sydämille.

Mutta nyt, koska Lutheruksen usko on jo aikaa kuollut ihmisten sydämeistä, ja on jäänyt niin kuin mikä silkki huivi aivon ympäri eli niin kuin pumpuli villat vanhan Aatamin sydämen ympäri, nyt tinkaavat kaikki kuolleen uskon tunnustajat, ettei yksikään tiedä, kuka on katuvaainen ja kuka on surutoin, ja sen tähden pitää papin, jonka käsiin taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut, vääntämän niitä avaimia sekä oikealle että vasemmalle puolelle, koska hän rupeaa avaamaan oven tällä tavalla ripissä ja synninpäästössä: "Jos teidän syntinne tunnustus on rehellinen, teidän katumuksenne totinen ja teidän uskonne vilpitöin jne." Mutta tämä vääntäminen oikealle ja vasemmalle ei ole minusta oikea vääntäminen. Katuvaiset sielut pelkäävät, ettei he pääse sisälle, koska taivaan valtakunnan avaimet niin väännetään, että molemmat ovet aukenevat yhtä haavaa, sekä pimeyden että valkeuden, sekä pohjattomuuden että taivaan valtakunnan.

On vielä sekin usko juurtunut ihmisten pääkallossa, että taivaan valtakunnan avaimet ei kelpaa muutoin, kuin viran toimituksessa: Koska saarnaviralla on kaapu, silloin saattaa hän avata taivaan valtakunnan ja sulkea sen, mutta muutoin ei ole hänellä yhtään voimaa avaamaan eli sulkemaan. Niin muodoin on vaatteessa suurempi voima kuin sydämessä, ja ulkonaisessa virantoimituksessa on suurempi

arvo kuin sydämen koettelemuksissa! Onko se uskottava, että taivaan valtakunnan avaimet putoavat papin kädestä varsin kuin hän riisuu kaapun? Eikös ole paremmin uskottava, että hengellinen pappi kantaa taivaan valtakunnan avaimet päällänsä joka paikassa, mutta surutoin pappi ei saata niitä avaimia liikuttaa muutoin kuin virantoimituksessa.

Lutheruksen usko siitä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta kuuluu näin: että Jumalan seurakunta pitää vakuuttaman katuvaaisia syntein anteeksi saamisesta, ja että yksi oikea synnin katumus tutaan siitä, jos ihmisellä on oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus, ja että ihmisen pitää oikein tunteman syntinsä (Augsburgin tunnustuksen 12 artikla). Näistä sanoista kuulemme me, ettei pääse joka keituri ja pukki taivaan valtakuntaan, vaan yhdellä katuvaisella syntisellä pitää oleman oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus.

Mistä ottaa yksi surutoin ihminen nämät katumuksen tuntomerkit? Ei suru ja murhe tule ilmasta. Minä luulen, että se on paras neuvo kaikille suruttomille, jotka pelkäävät omantunnon vaivaa, että he lähtevät paavin valtakuntaan ja antavat yhden tolpan Paavilaisten kerjäyskukkaroon, niin he pääsevät ilman surutta ja ilman vaivatta taivaan valtakuntaan. Mitäs on suruttomilla tekemistä Lutheruksen seurakunnassa? Lutherus vaati oikeaa katumusta ja omantunnon kauhistusta. Hän vaati, että katuvaiset pitää oikein tunteman syntinsä ja sitte hän vaati oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon.

Mistä nämät kaikki tulevat suruttomille? Ei he saata itse pakottaa sydämitänsä eli taivuttaa sitä katumaan syntiänsä. Ja jolla taas on oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus, hän ei saatakaan omalla voimalla sitä murhetta kuolettaa ja tyhjäksi tehdä, ennenkuin Jumala antaa hänelle sen voiman, että hän saattaa uskoa. Senkaltaisille katuvaissieluille pitää Jumalan seurakunnan antaman tiettäväksi, että Jumala on hänelle armollinen. Sitä varten on taivaan valtakunnan avaimet annettu Jumalan seurakunnalle, että hänen pitää avaaman oven katuvaissieluille. Mutta suruttomille pitää hänen sulkeman taivaan. Tämä on Lutheruksen usko.

Mutta tämä oppi ei kelpaa ollenkaan

maailman viisaille ja siveille, eikä myös kuolleen uskon tunnustajille. Maailman viisaat sanovat näin, koska eroitus tehdään katuvaisten ja suruttomain välillä: "Ei Jumala ole antanut kenellekään valtaa sulkea ulos ihmisiä siitä yhteisestä armosta." Ja paitsi sitä sanovat maailman viisaat: "Jumala ei kaipaa surua ja murhetta, vaan hän kaipaa ainoastansa elämän parannusta. Ja joka täällä ei ole ennättänyt eli saattanut parantaa elämätänsä, ilmanki hänelle tulee joku neuvo toisessa maailmassa." Ja vielä sanovat maailman viisaat: "Ei Jumala ole niin kova, että hän kadottaa ihmisiä helvetissä."

Eiköpä tämän maailman viisasten oppi ole niin makea kuin sokkeri maailman suruttomille ja lihan orjille, jotka tuntevat ettei he jaksa taistella vanhan Aatamin kanssa, ja joille se tulee vaivaksi kärsiä Pyhän Hengen kuritusta. Jotka häpeän tähden ei viitti mennä Paavin valtakuntaan lunastamaan sielujansa helvetistä yhdellä tolpalla, ne saattavat mennä maailman viisasten tykö kysymään, kuinka heidän pitää tehdä. Maailman viisaat ei puhu katumuksesta, ei uskosta mitään, mutta elämän parannusta he kyllä vaativat. Ja joka ei jaksa täällä elämänsä parantaa, sille tulee ilmanki joku neuvo helvetissä. Eiköpä se ole hyvä neuvo? Ilmanki maailman viisaat ovat käyneet helvetissä katsomassa, kuinka ihmiset siellä tulevat aikaan, koska he jo arvaavat niin, että siellä tulee joku neuvo.

Paavilaiset taas sanovat näin. "Jos sinä tunnustat Paavin edessä kaikki ne synnit, jotka sinä olet tehnyt ja vielä niitäkin syntejä, joita et ole vielä tehnyt, mutta aijot tästäedes tehdä, niin pappi antaa sinulle kaikki anteeksi." Se myös kuuluu olevat hyvä neuvo suruttomille, sillä ne ei tarvitse Paavin valtakunnassa katua syntiänsä, vaan ainoastansa tunnustaa niitä, ja silloin he pääsevät. Mutta Lutherus, joka oli itse syvässä katumuksessa, hän vaatii oikean katumuksen ja elävän uskon. Mutta että yksi katuvaisten sielu ei saata itse uskoa tehdä, niin vaati Lutherus vielä sen, että Jumalan seurakunnan pitää vakuuttaman häntä Jumalan armosta ja syntien anteeksi saamisesta.

Koska nyt Jumalan seurakunta papin kautta eli jonkun muun kristityn kautta

sanoo yhdelle katuvaiselle sielulle: "Sinun syntis annetaan anteeksi", silloin suuttuvat ensin kirjanoppineet eli maailman viisaat ja sanovat: "Tämä pilkkaa Jumalata; ei sinulla ole yhtään valtaa syntiä anteeksi antaa; ei Jumala ole antanut taivaan valtakunnan avaimia sinulle." Suuttuvat vielä luonnosta siveät ihmiset ja sanovat: "Jumala ja minun omatuntoni todistaa, että minä olen viatoin; en tarvitse minä yhtään armoa seurakunnalta."

Suuttuvat vielä netkin, joilla kuollut usko on pääkallossa ja sanovat: "Kyllä Jumala tietää, että minä olen katumuksen tehnyt; ei tarvitse kukaan minun sydäntäni koetella." Ja minkästähdän kaikki nämät suuttuvat? Sentähden ne suuttuvat, ettei Jumalan seurakunta eli oikeat kristityt tahdo tunnustaa pakanoita veljiksensä uskossa? Ei saata oikeat kristityt luvata armoa luonnollisille siveille; sillä he ei tarvitse yhtään armoa, ei Jumalalta eikä ihmisiltä. Ei saata myös kristityt luvata armoa kuolleelle uskolle, sillä hänellä on usko omasta takaa. Hän saattaa itse uskoa, koska hän tahtoo. Ja se joka on kuolleen uskon päälle luottanut, hän ei tiedä, kuinka hän on ruvennut uskomaan. Ei hän tiedä sitäkään, koska hän olis katunut syntiänsä. Hän luulee, että hän on katunut syntiänsä, mutta se on tapahtunut niin tapaturmaisesti, ettei hän ole sitä huomainnut.

Välistä hän luulee, että se on tapahtunut unessa. Välistä hän arvelee, että se on tapahtunut lapsuudessa. Onkosta sitten Lutherus eksynyt? Vai olisko hän nähnyt unta, koska hän vaatii senkaltaisia katumuksen tuntomerkkiä, joita ei saata yksikään muu tuntea tarpeelliseksi, kuin ainoastansa ne, jotka ovat itse katumuksessa olleet? Hän vaatii sydämen murhetta ja omantunnon kauhistausta. Saattaakos se tapahtua huomaitsematta, ettei ihmisen pitäis siitä itse tietämän?

Mutta me olemme vakuutetut siitä, ettei Lutherus ole eksynyt eikä unta nähnyt, vaan että hän on oikein ymmärtänyt Raamatun, koska hän pani oikean katumuksen tarpeelliseksi kaikille ihmisille. Ja me olemme myös vakuutetut siitä, että Lutherus on ymmärtänyt Raamatun oikein, koska hän vaati oikean ja elävän uskon. Mutta taivaan valtakunnan avaimia hän ei

ole varastanut eikä ryöstänyt, koska hän avais oven katuvaisille ja murheellisille sieluille, mutta sulkee sen katumattomilta.

Kyllä vissimmästi kaikki maailman viisaat, kaikki luonnosta siveät ja kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat, koska heitä ei lasketa sisälle. He saavat kyllä olla siinä uskossa, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska katuvaisille sanotaan: "Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi." Ei ole kuitenkaan katuvaisilla sieluilla muuta turvaa, kuin se Jumalan armo, jonka Jeesus on sieluille ansainnut. Jos vihollinen ainoastansa laskis heitä sen verran, että he pääsisit pakenemaan Jeesuksen helmaan, niin saisit maailman viisaat elää viisaudellansa, luonnosta siveät ihmiset saisit elää siveydellänsä, ja kuolleen uskon tunnustajat saisit elää uskostansa, jos he saattavat.

Se on kirjoitettu pyhässä Raamatussa, että vanhurskas elää uskostansa. Ja jolla on elävä usko, hän saattaa elää ja kuolla sen päälle, että Ihmisen Pojalla on valta synnit anteeksi antaa, ei ainoastansa saarnaviran kautta, mutta jokaisen ihmisen kautta, joka itse on armoitettu. Se on yksi järkähtämätöin totuus, jos fariseukset sitä uskovat eli ei.

Ja nyt, te halvattut, jotka muitten kristittyin avulla kannetaan Jeesuksen tykö, koska teillä ei ole sitä voimaa, että te jaksatte itse käydä! koska Ihmisen Poika näkee teidän muodostanne ja katsannosta, että teillä on yksi murheelinen ja särjetty sydän, silloin sanoo Ihmisen Poika: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Ja ota nyt vuotees, sinä halvattu, ja nouse käymään. Jos vielä kirjanoppineet ja fariseukset napisevat ja sanovat: Tämä pilkaa Jumalata, on ainaski joku kanssa, joka kiittää Jumalata, joka sen vallan on antanut ihmisille, että halvattu ihminen on saanut synnit anteeksi, että hän on pelastettu halvauksestansa.

Ja sinä halvattu, joka et ole saattanut itse vaeltaa kristillisyyden tiellä siitä saakka, kuin halvaus tauti tuli sinun päällesi. Ota nyt vanhoja omanvanhurskauden makauksia, ja kanna ulos, ja muista! että sinä olet saanut synnit anteeksi silloin juuri, koska sinä sait kuulla tämän suloisen armon sanan Jeesuksen

suusta: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, ja älä tästedes mene syntiä tekemään, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuis.

Sinä halvattu! koska ihmisen Poika on sanonut sinulle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, niin ei sinun pidä enää epäilemän syntein anteeksi saamisesta, vaikka fariseukset epäilevät, sillä siinä samassa kuin sinä uskot, saat sinä voiman nousemaan ja käymään kristillisyyden tiellä. Sillä ei olekaan Jeesus muille niin sanonut, vaan ainoastansa halvatulle on hän sanonut: sinun syntis ovat anteeksi annetut. Niin usko nyt, sinä halvattu, että sinun syntis ovat anteeksi annetut. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

N:o 57

20

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1850

Herra Jumala teki Aatamille ja hänen vaimollensa vaatteet nahasta ja puetti heitä. 1. Moos.3:

Me kuulemme näistä sanoista, ettei ihminen saattanut tehdä itsellensä vaatteita, koska hän synnin tähden oli tullut alastomaksi, vaan Jumalan täytyi tehdä Aatamille ja Eevalle nahkavaatteet. Ja vaikka nämät nahkavaatteet ei olleet niin koreat, kuin ne verka- ja silkkivaatteet, joita maailman huorat nyt kantavat päällänsä, niin peitit ne kuitenkin häpeälliset paikat pois, ja olit ihmiselle suojana pakkaisen aikana.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset nahkavaatteet kuin Jumala silloin teki alastomille ihmisille, ei kelpaa enää maailman alastomille huorille, vaan niille pitää oleman semmoiset vaatteet, joitten läpi aurinko paistaa, että kaikki maailman pukit saisit silmäin huvitusta alastoman huoran katselemisesta. Koska nimittäin yksi alastoin huora tahtoo oikein siveästi elää, riisuu hän hursti paidan pois päältänsä ja panee sen sijaan Cambritsi paidan päällensä, jonka läpitse kuu ja aurinko paistaa. Sen Cambritsi paidan päälle panee hän fluuri hameen ja niin kaunistettuna menee hän tanssaamaan huorimiesten kanssa, että he näkisit hä-

nen kauneutensa.

Molemmat rinnat jättää hän peittämättä silmäin huvitukseksi kaikille, jotka lystävät hänen päällensä katsoa. Mutta kuu ja aurinko paistavat läpi hänen vaatteensa, ja koska hän tulee auringon elikynttilän eteen, näkyvät kaikki häpeälliset paikat, vaikka hän on koreudella niitä häpeällisiä paikkoja siveästi peittänyt. Mutta ei siveä huora usko, että ihmiset näkevät hänen alastomuutensa. Hän luulee, että muut ihmiset ei näe mitään, koska hän itse ei näe. Ei hän ymmärrä, että valkeus paistaa läpi, ja että ne siveyden vaatteet, joita hän kantaa päällensä, ovat läpi paistavaiset.

Jos hän olis niin viisas, että hän kantais nahkavaatteet päällensä, joita Jumala teki Eevalle, olisit häpeälliset paikat paremmin peitetyt. Mutta ei ne vaatteet enää kelpaa maailman huorille, joita Jumala teki heidän äitillensä Eevalle, vaan nyt pitävät olla senkaltaiset vaatteet, joitten läpi kuu ja aurinko paistaa, että kaikki ihmiset saisit katsella, ei ainoastans hänen rintojansa, jotka ohukaisella ja läpitse paistavalla fluurilla tuskin peitetyt ovat, vaan myös muita häpeällisiä paikkoja, joita hän on mielestänsä peittänyt siveyden Cambritsi paidalla ja läpitse paistavalla fluuri hameella.

Mitä se auttaa, että hän käypi saunassa ja pesee itsensä puhtaaksi edestä ja takaa ennen kuin hän menee näyttämään itseänsä maailmalle? Ei hän saata kuitenkaan tulla senkautta niin puhtaaksi, että mustat paikat ei näy. Hänellä on nimittäin senkaltaiset mustat pilkat ruumiin päällä, jotka ei tule valkeaksi luonnollisella vedellä. Sentähden sanoo Jumala sille vanhalle huoralle, Israelille: "Vaikka sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näkyy minun edessäni."

Koska nyt ihmiset, joitten silmät ovat auki, ei saata kääntää selkäänsä maailman huoralle, eikä tiedä mihinkä heidän pitää silmänsä panna, koska tuommoinen läpi paistava huora tulee näyttämään passinsa, jolla hän pääsee läpi helvetin tullia kulkemaan huoruuden valtakuntaan. Silloin täytyvät ne ihmiset, jotka ei ole peräti hävittömäksi tulleet, heidän täytyy sanoa sille hävittömälle maailman huoralle: oh!

hävitöin! et sinä häpeä näyttämästä kaikki häpeälliset paikat maailmalle. Silloin sanoo hän: "Näitteköpä mitään muuta, kuin mitä Jumala on luonut?"

Mutta me tiedämme vakaan, että ne mustat pilkat, joitten päälle aurinko paistaa, ei ole luomisessa olleet, eikä viattomuuden tilassa, vaan ne ovat jälkeen kasvaneet, koska huoruuden himo rupeis tuntumaan, ja ne mustat pilkat ei tule peitettyksi siveyden Cambritsi paidalla eikä fluuri hameella. Eikä ne mustat paikat tule valkeaksi, vaikka hän käypi pimeyden saunassa ja pesee itsensä edestä ja takaa. Sentähden sanoo myös Herra sille siveälle huoralle Israelille: "Jos sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin näkyy sinun häpys minun edessäni."

Jos vanhan Aatamin tyttäret olisit panneet päällensä ne nahkavaatteet, joita Jumala teki heidän esivanhemmillensa, olisit ne saattaneet paremmin peittää niitä häpeällisiä paikkoja. Mutta ei nahkavaatteet enää kelpaa, vaan nyt pitää heidän laittaa siveyden Cambritsi paitoja ja valkeat fluuri hameet, joitten läpitse kuu ja aurinko paistaa. Mutta niitten vaatteitten läpitse näkyvät myös ne häpeälliset paikat, koska he tulevat auringon eli kynttilän eteen. Ei ne häpeälliset paikat ole ennen näkyneet, koska pimeys peitti maan ja synkeys kansan. Silloin nostit maailman siveät huorat paitansa juopuneille, ja muutamat riisuit vielä paitansa, koska huorimiehet tulit viereen. Mutta silloin oli koko maailma pimeydessä. Ei kukaan nähnyt heidän riettauttansa.

Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. Nyt on kynttilä pantu pöydän päälle. Nyt näkevät kaikki, jotka huoneessa ovat, että semmoinen elämä ei passaa, kuin ennen pimeyden aikana on ollut. Ei maailman huortkaan tohdi tulla juuri alastomana häähuoneeseen, niin kuin se kerran tapahtui Lutheruksen aikana, koska paavi piti häitä, niin tuli yhtähaavaa viisikymmentä alastointa huoraa hääsaliin tanssaamaan, ja kaikki ylimmäiset papit ja maailman herrat olit iloissansa, koska nämät alastomat huorat tanssaisit. Mutta nyt ei semmoiset huorat viitsi juuri alastomana tanssata hääsalissa, vaan ne peittävät nyt häpiälliset paikat fluurilla, ja luulevat, ettei ihmiset nyt näe mitään. Ja

kuitenki näkyy heidän häpynsä, koska he tanssatessa tulevat valkeuden eteen. Mutta jos heille kelpaisit ne nahka vaatteet, joita Jumala teki Aatamille ja Eevalle, olis heidän häpynsä paremmin peitetty.

Koska nyt nämät alastomat raukat, jotka tuntevat alastomuutensa, ovat niin tyhmit, ettei he saata tehdä itsellensä vaatteita, joilla he tarkenisit pakkaisen aikana, eikä saata häpyänsä peittää, vaikka he vuovaavat viikunapuun lehtiä panna häpeällisten paikkain eteen, niin olis heille paras neuvo, että he ottaisivat päällensä nahka värkit, joita se taivaallinen vanhin on tehnyt esivanhemmille, että he tarkenisit pakkaisen aikana, koska maailman kylmä tuisku ja rajuilma ottaa heitä vapisemaan, niin että hampaat tärisevät, erinomattain ijankaikkisuuden rannalla, koska se valkea, jota Vapahtaja tuli sytyttämään, ei ole vielä oikein syttynyt. Ottakaat nahkavaatteet päällemme, kaikki ijankaikkisuuteen matkustavaiset, että te tarkenisitte tunturilla ja maailman lainehtivalla merellä, koska maailman tuuli, tuisku ja rajuilma rupeaa kovin pauhaamaan pakkaisen aikana!

Ei olekaan köyhille matkustavaisille joka aika aurinko paistamassa. Ja se pyhä valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, ei ole joka aika palamassa. Sentähden täytyy yhden köyhän matkustavaisen olla hyvillä nahkavaatteilla varustetun, että hän tarkenis pakkaisen aikana, jos pimeys häntä saavuttaa tunturilla. Sillä maailman alastomat huorat tarkenevat kyllä hyvin, niin kauan kuin he makaavat riettaan sylissä. Mutta koska heidän nahkansa kuumenee siinä praasussa, jonka rietas äijä on sytyttänyt niistä kuivettuneista puista, silloin saavat he huutaa niin kuin he täällä huutavat: "Sepähän perse lämpee."

Rukoilkaan nyt kaikki alastomat raukat, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä, että se taivaallinen Vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on, että hän suuresta rakkaudestansa ottaisivat heitä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liina vaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa. Kuule, rakas taivaallinen Isä, alastomain raukkain

parkuvainen ääni! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 22: 1

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän evankeliumissa kristillisyydestä yhden vertauksen kautta, joka osoittaa, että muutamat maailman rakkauden tähden ei taida tulla kristityksi, ja muutamat vihaavat ja vainoavat niitä Herran palvelijoita, jotka totisen kristillisyyden edesauttavat. Muutamat tulevat kristillisyyteen, eli ottavat mielellänsä vastaan Jumalan armolahjat, mutta niitten seurassa on muutampi ulkokullattu eli suu kristitty tullut häähuoneeseen ilman häävaatteita. Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule taivaallisiin häihin, ja toiseksi, minkäkaltaiset vieraat ne ovat, jotka tulevat häihin, ja kolmanneksi, mikä vieras se on, joka tulee ilman häävaatteita. Se taivaallinen Kuningas, joka on tehnyt häitä Pojallensa, antakoon armonsa, että ne harvat sielut, jotka tulevat häihin, ottaisit häävaatteet päällensä, ja että he saattaisit vastata, koska Kuningas kysyy, mikä uskon perustus heillä on!

Ensimmäiseksi. Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule häihin? Se kuuluu tämän päivän evankeliumissa, että ne kunnialliset vieraat olit ennen jo kutsutut. He olit kuulleet jo ennen, että Kuningas oli valmistanut häitä Pojallensa, mutta he olit niin suurelliset, ettei he tahtoneet tulla häihin, vaikka Kuningas pani monta kertaa palvelijoitansa kutsumaan heitä. Ei he tahtoneet tulla, vaan he menit pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa; ja muutamat otit kuninkaan palvelijat ja pilkkaisit heitä ja tapoit. Kutkas nyt ovat suurelliset vieraat, jotka pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja tappavat heitä?

Raamatun selittäjät luulevat, että ne on juutalaiset, jotka ei tahdo ollenkaan kristityksi tulla. Juutalaisilla on nimittäin se vanha Mooseksen usko, jonka päälle he luottavat. Sentähden sanoo Vapahtaja: En minä teitä tuomitse, sillä yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotatte. Mutta ei juutalaiset usko, että Mooses heitä tuomitsee, vaan he luulevat, että Jumala on heidän Isänsä, ja he suuttuvat kovin, koska Jeesus sanoo heille: "Te olette

siitä isästä perkeleestä.”

Koska nyt kristillisyyden ilmestyminen, rupeisit juutalaiset vihaamaan ja vainoamaan kristittyitä. Juutalaisilla on nimittäin se usko, että Vapahtaja on yksi kansan häiritsijä, ja kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Juutalaiset luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja sentähden he purevat hampaitansa ja tukitsevat korviansa, koska yksi kristitty Stefanus huutaa, että hän näkee Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä. Siitä suuttuvat juutalaiset kovin, koska kristityt soimaavat ja sanovat: te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niinkuin teidän isänne, niin myös tekin.

Ei juutalaiset usko, että kristityt ovat ne kuninkaan palvelijat, jotka kutsuvat juutalaisia taivaallisiin häihin, vaan juutalaiset luulevat, että kristityt ovat perkeleen palvelijat. Vapahtaja mainitsee myös tämän päivän evankeliumissa, että he menit pois: yksi pellollensa, ja toinen kaupallensa. Juutalaiset ovat myös kuuluisat kauppamiehet ja viekkaat pettämään ihmisiä. Ja ne juutalaiset, jotka asuvat meidän maassa, ovat kanssa aikaiset viinaporvarit. Ja ne, jotka menit pellollensa, kutsutaan jyvājuutalaisiksi. Ne ostavat paljon jyviä hyvinä vuosina, koska elo on halpa, ja sitte kuin huono vuosi tulee, ottavat he kahdenkertaisen hinnan vaivaisilta. Muutoin elävät juutalaiset ulkonaisesti siivosti, vaikka Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameeleja. Se merkitsee, että he näkevät paljon vikoja Vapahtajan ja kristittyin elämässä, mutta omia pahoja töitänsä he ei näe.

Semmoiset ovat nyt ne vieraat, jotka ei tahdo tulla häihin elikkä oikeaan kristillisyyteen. Ne pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja tappavat heitä. Ei nämät juutalaiset, jotka näissä main asuvat, ole vielä tappaneet, mutta jos heillä olis valta, kyllä he pian tekisit makkaroita kristittyin verestä. Mutta ei he näe vielä makkaroita tehdä kristittyin verestä, ennen kuin he valkean noutavat helvetistä.

Toiseksi. Kutkas ovat ne vieraat, jotka tulevat kuninkaallisiin häihin? Vapahtaja sanoo, että Kuningas käski palvelijoitansa mennä teitten haaroihin,

ja sanoi heille: "Kutsukaat kaikki, joita te löydätte." Mutta me tiedämme, että ne ihmiset, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla, ovat erinomattain huorat ja varkaat ja juomarit, niin myös ryövärit, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla ja vahtaavat, jos joku ihminen tulee sivuitse, että he pääsisit jotakin tienamaan. Isommissa kaupungeissa seisovat huorat kujilla ja osottavat kauneutensa ohitse käyväisille ja veisaavat huoruuden lauluja, jonka tähden kunnialliset ja siveät mamsellit kutsuvat heitä kujahattaroiksi.

Juomarit kanssa pruukaavat isommissa kaupungeissa seisoa tien haaroilla ja kujilla. Ja siellä he laulavat juomalauluja. Varkaat myös seisovat kujilla ja vahtaavat, koska ihmiset panevat maata, että he pääsisit varastamaan. Semmoisia täydyit kuninkaan palvelijat kutsua häihin, koska se häöpito ei kelvannut herroille.

Niin muodoin tulivat huorat, varkaat ja juomarit kuninkaallisiin häihin. Ja maailman herrat, niin myös kunnialliset talonpojat, jotka ei tahdo tulla häihin, suuttuvat vielä enemmän, koska he kuulevat, että portot ja publikaanit käyvät edellä taivaan valtakuntaan, ja valtakunnan lapset, se on, parhaat miehet seurakunnassa, heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Mutta se tulee siitä, että portoilla ja publikaaneilla on syntiä katuma verta, mutta kunniallisilla ja siveillä ei ole syntiä katuma vertaa. Portot ja publikaanit, se on huorat, varkaat ja juomarit, jotka seisovat tien haaroissa ja kujissa, tulevat katumukseen, koska kristityt ovat heitä haukkuneet. Ja he tulevat myös Jumalan armosta osalliseksi, koska sydän on särkynyt.

Mutta maailman herrat, joilla on iso pelto ja viinakauppa, niillä ei ole joutoa katumusta ja parannusta tekemään. Sen tähden he jäävät kristillisyyttä paitsi. Mutta netpä enimmiten pilkkaavat ja vihaavat kristityitä. Sen tähden suuttuu myös Kuningas heille ja hukuttaa ne murhamiehet ja polttaa heidän kaupunkinsa. Mutta huorat eli kujahattarat, juomarit, jotka huutavat kujilla, ja varkaat, jotka seisovat tien haaroissa, ne kutsutaan kuninkaan palvelijoilta häihin, ja ne tulevat mielellänsä, sillä semmoi-

set törkeät ja krouvit syntiset täytyvät katumuksen ja parannuksen tehdä, koska kristityt ei anna heille omantunnon rauhaa. Heidän täytyy kerjätä armoa, koska heillä ei ole minkäänlaista keinoa muualle kuin kadotukseen, jos Kuningas ei armahda heitä.

Kolmanneksi. Mikäs ihminen se oli, joka tuli ilman häävaatteita? Me kuulemme evankeliumista, että Kuninkaan palvelijat kokoisit kaikki, kuin he löysit, hyvät ja pahat. Ja me kuulemme myös usein sanottavan, että muutamat on oikeat, mutta ei kaikki. Ja ne, jotka niin tuumaavat, ettei kaikki ole oikeat, saavat nyt tulla tutkimaan vieraita, jos he saattavat sanoa, kutka ovat oikeat kristityt ja kutka ei. Jos he luulevat, että he tuntevat niitä, niin tulkoon nyt sanomaan, kutka ovat hyvät ja kutka ovat pahat. Mutta minä luulen, että he ovat niiltä tutkimattomat, jotka niin sanovat, ettei kaikki ole oikeat.

Kyllä se vissimmästi kuuluu evankeliumista, ettei kaikki ole hyvät, jotka tulevat kristityksi, mutta se on tietämätöin, jos ne hyvät ovat paremmat häävieraat kuin ne pahat. Vaikka maailman lapset luulevat, että kristityt tekevät itsensä hyväksi, koska he haukkuvat ja soimaavat maailman orjaa. Mutta kristitytpä ovat oikein pahat, jotka ei enää kelpaa maailmalle juomakumppaniksi, ja yhtä hyvin tulevat ne taivaallisiin häihin.

Mutta kuka on se mykkä vieras, joka ei vastannut mitään, koska Kuningas kysyi: "Ystäväni! kuinka tänne tulit ja ei sinulla ole häävaatteita? Se tuli mykäksi, koska häneltä kysyttiin, kuinka hän oli tullut kristityksi. Se taisi olla yksi armonvaras, joka ei ole koskaan itsensä riisunut alastomaksi. Mutta se on ensin tarpeellinen, että me ymmärrämme oikein, kuinka häävaatteet annetaan niille vieraille, jotka riisuvat itsensä alastomaksi.

Vanhassa Testamentissa oli se tapa, että koska joku kuningas teki häitä, antoi hän myös vieraille häävaatteet. Niin esimerkiksi antoi Joosef veljillensä juhlavaatteet, ja tuhlaajapojalle antoi Isä parhaat juhlavaatteet ja sormuksen käteen. Mutta ennenkuin nämät juhlavaatteet pantiin päälle, piti häävieraan riisuman pois omat räpäleet. Mutta tämä

häävieras, josta nyt puhutaan tämän päivän evankeliumissa, ei viittinyt riisua itseänsä alastomaksi ja vaihettaa uudet häävaatteet päällensä. Sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän viittinyt riisua itseänsä alastomaksi, ja sentähden hän tuli mykäksi, koska Kuningas kysyi: "Ystävänäni! kuinka tänne tulit ja ei ole sinulla häävaatteita? Ei hän saattanut vastata minkä tähden hän ei ollut ottanut niitä häävaatteita päällensä, joita Kuningas oli hänelle tarjonnut.

Ja se pitää oleman teille merkiksi, että jokainen, joka ei saata sanoa, minkä tähden hän on tullut häähuoneeseen ilman vaatteita, hänellä on omat räpäleet. Hänellä on niin suuri kunnia, ettei hän viitsi riisua itseänsä alastomaksi. Hänellä on vielä omavanhurskaus niin suuri, ettei hän tarvitse Kristuksen vanhurskautta, joka on ne oikeat häävaatteet. Mutta hän pitää itsensä oikeana vieraana, vaikka hän on tullut omilla mustilla, likaisilla ja saastaisilla vaatteilla. Hän luulee, että hän on oikea kristitty, vaikka kunnia on niin suuri ja paksu, että hän tulee mykäksi, koska kysymys tulee siitä, kuinka hän on tullut kristityksi, vaikka hän ei ole ottanut Kristuksen vanhurskautta päällensä, joka oli hänellä tarjona, vaan hän luuli omalla parannuksella kelpaavansa häävieraaksi.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, kaikki mykät vieraat, ja ajatelkaat visusti perään, minkätähden tämä häävieras tuli mykäksi, koska kysymys tuli siitä oikeasta kristillisyydestä, ja kuinka hänelle viimein kävi. Ja te alastomat huorat, jotka olette ennen riisuneet paitanne päältäanne, että te kelpaisitte paremmin riettaan orjille huoraksi, riisukaat nyt kaikki omat vaatteet päältäanne, ja ottakaat uudet häävaatteet päällenne. Riisukaat vanha likainen paita ja ottakaat uusi Cambritsi paita, joka on pesty Jordanin virrassa, jonka taivaallinen Ylkä köyhälle morsiamelle on ostanut. Ennen olette te riisuneet paitanne pimeydessä, kussa ihmiset ei ole nähneet teidän häpyänne, mutta nyt täytyy teidän riisua itsenne alastomaksi koko maailman edessä, enkeleitten ja perkeleitten edessä. Ette muutoin saa uudet häävaatteet päällenne.

Vaikka perkeleet nauravat, pilkkaavat

ja irvistelevät yhdelle alastomalle huoralle, ja sylkevät vielä päälle ja sanovat: "Hyi, riettaan huora, kuinka hän on hirviä!" Ja maailman siviät huorat sylkevät yhden alastoman huoran päälle ja sanovat: "Tuommoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? Yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva riettaan huora, jolla ei ole tervettä paikkaa koko ihon päällä, vaan hamasta kantapäästä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat, ja veri pahkat, jotka ei ole puserretut?" Semmoiseksi maalataan Vapahtajan morsian profeetta Esajan ensimmäisessä luvussa. Ja toisessa paikassa soimaa Herra häntä: Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa; ja Israel on antanut pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Semmoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? kysyvät maailman siveät huorat. Ei he usko, että yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva huora pitää oleman Vapahtajan morsian.

Mutta riisu sinä itses alasti ja näytä haamusti Vapahtajalle. Kuka tiesi hän armahtaa sinua ja ottaa sinut morsiameksi, vaikka sinä olet yksi rupinen huora. Hän parantaa sinun haavas ja antaa sinulle uudet valkeat vaatteet. Hän vaatettaa sinut morsiameksi ja panee marttyyri kultakruunun sinun päähäs, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Ja hän panee kihlasormuksen, ja ristin rintaan, ja taluttaa sinut Isänsä eteen, ja kaikkein pyhain enkeleitten eteen ja sanoo: "Tässä on se köyhä morsian, jonka minä olen ostanut maasta omalla verelläni, ja repinyt riettaan kynsistä." Iloitkaat ja riemuitkaat, te taivaat! sillä taivaallinen Kuningas on tehnyt häitä Pojallensa ja hänen köyhälle morsiamellensa, ja häähuone on täynnä vieraita, jotka iloitsevat ja riemuitsevat iankaikkisesti. Amen

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopistonkirjasto.

Jeesus sanoi yhdelle miehelle, joka ei jaksanut uskoa, että Jeesus saattaa hänen poikansa parantaa: "Jos sinä uskot, kaikki ovat mahdolliset niille, jotka uskovat."

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me,

että hän vaatii uskon niiltä, jotka tahtovat autetuksi tulla. Mutta ei moni jaksais uskoa, koska hätä ahdistaa. Kyllä kaikki uskovat, koska mitään hätää ei ole ruumiin eikä sielun puolesta, mutta kuin hätä on ja järki ei ymmärrä enää, mistä apu tulis, silloin ei ole helppo uskoa. Sekin mies, jolle Jeesus sanoi: jos sinä uskot jne ei jaksanut enää uskoa, että hänen poikansa pääsee riettaan kynsistä. Ja hän tunsikin itsekin, että usko rupeis puuttumaan: "Herra minä uskon, auta minun epäuskoani!"

Usein saavat murheelliset ja katuvaiset tulla ja koetella, että usko heiltä puuttuu, koska he näkevät aivan kuolemata ja helvettiä, mutta ei näe yhtään rakoa, josta pääsisit sieltä ylös. Tässä hädässä on moni katuva ja murheellinen sielu langennut epäilykseen, niinkuin Jeesuksen opetuslapset, jotka itkit ja paruit ja ei jaksaneet enää uskoa, että Jeesus enää tulee eläväksi. Kyllä armonvarkailta on usko vahva kuin pahta, joilla ei mitään hätää ole, mutta Jeesuksen opetuslapsilla ei ole toivoa taivaaseen eikä maailmaan, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä.

Mitä omanvanhurskauden palvelijat sanovat, ettei heillä ole uskoa, se on ainoastansa yksi luulo, ettei he siinä tilassa tule autuaaksi. Mutta ei heillä sentähden ole hätää epäuskossa niin kuin Jeesuksen opetuslapsilla, vaan niillä on tyytyväisyys epäuskossansa. Ja niitä on paljon epäuskon vankeja täällä ajalla, joille ei tule murhetta Jeesuksen kuolemasta. Ja muutamat ei tunnekaan, että Jeesus on jo aikaa kuollut heidän sydämissänsä. Muutamat arvelevat, että Jeesus ei ole elämässä enää, mutta tyytyvät kuitenkin olemaan siinä kuolleessa tilassa. Tämä kuollut tilaisuus, jossa Jeesus makaa kuolleen uskon haudassa, ei ole oikea epäusko, vaan se on yksi hengellinen kuolema, josta pian tulee iankaikkinen kuolema. Jos ei tule Jeesuksen opetuslapsille murhetta Jeesuksen kuolemasta, niin ei Jeesus nouse ylös.

Nyt on jo Jeesus kuollut monen kristityn sydämessä. Ja nyt pitäis kaikille Jeesuksen opetuslapsille tuleman murhe. Teidän pitäis itkemän ja parkuman, koska te tunnette ja näette, että Jeesus kuolee teidän sydämissänne. Ei ole teillä turvaa maailmaan, koska Jeesus kuolee. Ei ole

toivoa taivaaseen, koska Jeesus kuolee, vaan teidän täytyy ruveta itkemään ja parkumaan niin, että ääni kuuluu taivaaseen, josta liikkuu taivaallisen Isän sydän armahtamiseen, että hän herättää ainoan Poikansa kuolleista, ja tuopi hänet elävänä teille jälle.

Meidän toivomme on, että rakas vanhin kuulee vielä haudassa orpolasten surkean valitusäänen, koska he huutavat murheellisella sydämellä. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 4: 46

Me kuulumme, että kuninkaan mies uskoi, koska hän näki, että hänen poikansa pääsi kuolemasta Jeesuksen sanan kautta. Mutta Jeesuksen sanoista - ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko - kuuluu myös ettei olis kuninkaan mies uskonut Jumalan Pojan päälle, ellei tämä ihme olis tapahtunut. Tästä kuninkaan miehestä saavat nyt epäuskon vangit ottaa itsellensä yhden ylösrakentavaisen esimerkin ja koetella itseänsä sen jälkeen, ensiksi hänen epäuskossansa ja toiseksi hänen uskossansa.

Totisesti on syytä soimata vanhempia, ettei he usko Jumalan Pojan päälle, ennenkuin he näkevät jonku ihmeen tapahtuvan, koska he tulevat rukoilemaan Jeesusta, että hän tulis auttamaan heidän lapsiansa hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta. Ei he jaksa uskoa, että heidän poikansa paranee tässä maailmassa, ennenkuin he näkevät, että poika temmataan niin kuin kekäle hengellisen kuoleman kahleista. Koska he kantavat suruttomia lapsiansa rukouksissansa Jeesuksen tykö, ei he voi uskoa, että se suuri elämän ja kuoleman Herra jaksaa vielä sanallansa herättää niitä suruttomia lapsia hengellisen kuoleman haudasta, ennen kuin he näkevät sen suuren ihmeen tapahtuvan.

Minä tiedän, että kristilliset vanhemmat, joilla on se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian näkemään sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta kasvoista kasvoihin, soisit mielellänsä, että lapset myös pääsisit kuolemasta elämään, että hekin tulisit pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta, että vanhemmat saisit nähdä lapsiansa istuvan Jeesuksen sylissä ja nojaavan päätänsä Jeesuksen rintoja vasten - jonka tähden vanhemmat kantavat

lapsiansa Jeesuksen tykö rukouksissansa siinä mielessä, että hän panis kätensä heidän päällensä ja siunais heitä!

Mutta tuskin jaksavat vanhemmat tällä ajalla uskoa, että Jeesus saattaa vielä sanallansa heidän lapsiansa herättää ylös hengellisestä kuolemasta. Sen epäuskon tähden soimaa Jeesus teitä, vanhemmat, ja sanoo: Ellette näe ihmeitä ja tunnus-tähtiä, niin ette usko. Ja koska te olette kuninkaan miehen kaltaiset epäuskossa, niin olkaat myös kuninkaan miehen kaltaiset uskossa, koska te näette teidän lapsianne pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta. Koska te näette, että se hengellinen vilutauti on ylönantanut teidän lapsianne, niin uskokaat sitte, että Jumalan Pojalla on voima sanallansa pelastaa teidän lapsianne hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta.

Jos te sen uskoisitte, niin olis teillä parempi voima puhua, neuvoa ja manata lapsianne kristillisyyteen. Kuinka hauska olis teillä, rakkaat vanhemmat, jos te saattaisitte koota kaikki lapset syliinne ja kantaa niitä Jumalan eteen ja sanoa: Tässä minä olen ja lapset, jotkas minulle annoit. Kuinka hauska mahtoi olla vanhemmilla, koska Jeesus otti heidän lapsiansa syliinsä ja siunais heitä! Sillä hauska on vanhemmilla nähdä, että heidän lapsensa istuvat Taivaallisen Vanhemman sylissä. On se kohta mahdotoin uskoa, että Jumalan Poika saattaa parantaa semmoisia lapsia, jotka ovat juuri kuolleet synnissä, eli niin paatuneet, ettei he enää kuuntele maallisia vanhempia ollenkaan, vaan menevät päätänsä myöten helvettiin.

Mutta uskon puutos oli kuninkaan miehellä, ja uskon puutos taitaa myös olla muilla vanhemmilla, että he tahtovat nähdä ihmeitä tapahtuvan heidän lapsissans, ennenkuin he uskovat, että Jumalan Poika jaksaa heitä parantaa. Rukoilkaat nyt kaikki vanhemmat, että Herra lisäis teille uskoa, koska te tulette Jeesuksen tykö rukoilemaan, että hän parantais teidän lapsianne ennen kuin he kuolevat iankaikkisesti, että te saisitte nähdä teidän lapsianne istuvan Luojan sylissä, ja nojaten päätänsä Jeesuksen rintoja vasten ottavan siunauksen vastaan häneltä. Silloin te saatatte ilolla ja riemulla astua edes tuomion eteen ja sanoa: Tässä minä olen, ja lapset, jotkas minul-

le annoit. Amen!

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopistonkirjasto.

N:o 59

22

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA

Muutammat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset.

Pyhä Paavali on monessa paikassa osottanut, että Jumalan edessä ei ole yksikään elävä vanhurskas, ja ettei yksikään lain töitten kautta tule autuaaksi. Tämä Paavalin oppi oli erinomattain juutalaisia vastaan, jotka luulit saattavansa Jumalan lain täyttää ja sen kautta vanhurskaaksi tulla Jumalan edessä.

Tämä juutalaisten usko on vielä monella, erinomattain luonnosta siveillä, jotka ei tunne ihmisten turmelusta, eikä tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta. Semmoiset ihmiset luulevat, että siveys palkitsee itsensä ja tulee laveammalta palkituksi. Niillä on se väärä usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle. Tämä usko on myös pakanoilla, jotka ei tunne muuta autuuden perustusta kuin ainoastansa sen luonnollisen siveyden. Sentähden pesi Pilatus itsensä puhtaaksi kaikesta vääryydestä, ennenkuin hän julisti yhden väärän tuomion. Hän tahtoi sillä lailla puhdistaa tuntuonsa, ettei Jumala pääsis häntä soimaamaan vääryydestä, koska hän maailman kunnian tähden ja ihmisten pelvon tähden tuomitsi vastoin tuntuonsa yhden vanhurskaan miehen kuolemaan.

Semmoinen on luonnollisen siveyden perustus, että he saattavat lain varjon alla tuomita yhden viattoman miehen kuolemaan, vaikka omatunto sotii vastaan. Pilatus luuli, että hän oli puhdistanut tuntuonsa, koska hän oli pessyt käsiänsä ja sanonut: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen kuolemaan." Tämä pakanallinen usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle, oli myös juutalaisilla, jotka pyysit omanvanhurskautensa ylös rakentaa ja lain töitten kautta autuaaksi tulla.

Mutta juutalaisten vanhurskaus ei ole parempi kuin pakanain siveys. Mutta missä paikassa vaatii juutalaisten

omavanhurskaus enemmän kuin Jumalan laki vaatii? Juutalaisten omavanhurskaus vaatii pyhäpäivän pyhittämisessä niin paljon, ettei yksikään kristitty saata sitä täyttää. He pidit sen suurena syntinä, että Vapahtaja paransi sairaita sapatina, ja että opetuslapset hieroivat muutampia tähkäpäitä käsillänsä. Ja juutalaiset ovat niin tarkat sapatin pyhittämisessä, ettei he niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, mutta toisaalta ovat he niin sokeat, että he vihaavat ja vainoavat kristittyitä. He purevat hampaitansa ja tukitsevat korviansa, koska yksi kristitty soimaa heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä.

Tämän omanvanhurskauden tähden on rietas antanut juutalaisille tarkat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita. He näkevät kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta jättävät painavimmat paikat laista, nimittäin vanhurskauden ja tuomion. Ja niin muodoin pyytävät he omanvanhurskautensa ylösrakentaa. Ja tämä on yksi syy, jonka tähden juutalaiset ei saata tunnustaa kristillisyyttä oikeaksi, että he näkevät niin paljon vikoja kristittyin elämässä.

Rietas on pannut heitä kristittyin vahtitolpaksi. Jos joku niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, niin he pitävät sen sapatinrikoksena. Mutta jos juutalaiset tekevät pyhäpäivän juomapäiväksi ja tappeluspäiväksi, se ei ole sapatinrikos, vaikka kuninkaan laki tuomitsee juopumuksen sunnuntaina sapatinrikokseksi. Ei juutalaiset sentähden tottele kuninkaan lakia.

Mutta Paavali kirjoittaa nämät sanat kristityille, joitten seassa muutamat ovat, jotka ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät omaa vanhurskauttansa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alaimaiset. Tämä on yksi vaarallinen paikka. Jos kristityt alkavat omaa vanhurskauttansa ylösrakentamaan, niin he upottavat heikkomielisiä epäilykseen ja painavat niin syvään lakiin, ettei ole helppo enää ylös päästä.

Me tiedämme, että omavanhurskaus on se perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi; se on niin totinen olevanansa, ettei ihminen voi hänen kavaluuttansa

ymmärtää. Se on yksi salainen perkele, joka tulee katuvaisten päälle totuuden muodossa ja vaikuttaa niin paljon, että muutamat katuvaiset pyytävät omalla parannuksella kelvata Jumalalle. Muutamat tahtovat suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla tienata armoa. Muutamat puhdistavat itse tuntoansa omallavanhurskaudella, mutta ei Kristuksen vanhurskaudella. Ja jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi, joka nousee ylös Siinain vuorelle eli temppelin harjalle, ja katsoo ylönsä kaikkia muita, jotka alempana ovat.

Ja koska omavanhurskaus nousee temppelin harjalle, tulee hän parhaaksi kristityksi. Hän tulee ylönsä rikkaaksi rakkaudesta ja hän luottaa aivan liikutusten ja korkeain tuntemisten päälle ja ottaa sieltä sen luulon, että koska muilla ei ole niin korkeat tuntemiset, ovat he vielä kaukana Vapahtajasta. Joku luottaa aivan omantuntonsa puhdistuksen päälle, jonka hän itse omalla parannuksella on puhdistanut ja sillä tavalla rauhoittanut, että koska hän on kaikki vääryydet maksanut, ja kaikki sovitannut, ei hän enää kaipaa omantunnon eli sydämen puhdistusta Vapahtajan veressä.

Jotka tällä tavalla omavanhurskauden kautta ovat puhdistaneet tuntosensa, katsovat ylönsä sydämen liikutuksia, ovat vihaiset niille armon penikoille, jotka vinkuvat, ja luulevat, että kaikki sydämen liikutukset ovat riettaan vaikuttamat eli oma teko. Muutamat taas, jotka omallavanhurskaudella ovat kristityksi tulleet sillä tavalla, että omavanhurskaus itse on tullut armoitetuksi armon omistamisella puoliheräyksen aikana, ei kärsi enää lakia kuulla, vaan ainoastansa evankeliumin lupauksia. Sillä omavanhurskaus on semmoinen, ettei hän tahdo itse tuomiota kuulla, vaikka hän muita tuomitsee.

Mutta ne, jotka ovat armon omistaneet, vaikka sydän ei ole koskaan särjetty, ovat niin tunnottomat, ettei laki eikä evankeliumi koska sydämeen. Ne pakenevat kauvas siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Ne suuttuvat jos kova laki saarnataan. Semmoiset armonvarkaats ovat niin sokeat, ettei he tunne sitä hengellistä vihaa, joka hallitsee sydämessä. Ja

koska omavanhurskaus on niin salainen ja niin tuntematon, että hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niin fiinisti, ettei moni sitä huomaitse, sentähden on tarpeellinen muistaa, mitä Paavali on kirjoittanut kristityille: "Muutamat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat omanvanhurskautensa ylös-rakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset."

Hän tahtoo sanoa, että muutamat ei ymmärrä, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, ettei yksikään ihminen saata omalla vanhurskaudellansa kelvata Jumalalle, vaan kaikki pyhätkin ovat vialliset ja vikapääät hänen edessänsä. Mutta omavanhurskaus on niin juurtunut, että moni tahtoo sen kautta tulla autuaaksi. Omavanhurskaus panee heränneitäkin tienamaan jollakin lailla. Mutta me näemme Juudan esimerkistä, ettei hän saanut omantunnon rauhaa, vaikka hän viskais vääryyden rahat takaisin. Mutta omatunto pakotti häntä sen tekemään. Niin täytyy myös jokaisen ihmisen tehdä. Jolla herännyt omatunto on, hänen pitää viskaaman vääryyden rahat takaisin. Mutta ei hän vielä sen kautta saa omantunnon rauhaa, sillä Jumala on vielä sovittamatta.

Vääryyden rahat hänen tosin piti viskaaman takaisin, mutta ei hän sillä mitään tienaa, sillä synti ei tule rahalla maksetuksi. Ja niin muodoin ei saata ihminen itse puhdistaa tuntoansa. Ja jos joku luulee, että hänellä nyt on puhdas tunto, koska hän on kaikki sovittanut, eikä ole sentähden sovitettu Jumalan kanssa, hän on omanvanhurskauden kautta tullut kristityksi. Ja semmoinen tulee hirmuiseksi kristityksi, joka itse on puhdistanut tuntonsa omallavanhurskaudella.

Mutta se on vielä hirmuisempi kristitty, jossa itse omavanhurskaus on tullut kristityksi armon omistamisella. Semmoinen kristitty on itse tunnotoin, ja vihainen armonpenikoille, jotka vinkuvat. Ja semmoinen armonvaras ei kärsi tuomiota kuulla. Nämät ei ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Mutta ne myös tahtovat omanvanhurskautensa ylös-rakentaa, jotka ei tahdo katuvaaisena perkeleenä tulla armoa kerjäämään. Semmoisia ajaa ja painaa omavanhurskaus epäilykseen, ja viimein he menevät takaisin maailmaan.

Ja koska omavanhurskaus on nyt tullut niin kuin pato kristillisyydessä, ettei pääse enää kunnian Herra kulkemaan niin kuin ensiheräyksessä, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, joilla on yksi nöyrä ja särjetty sydän, rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että hän hajottais tämän omavanhurskauden padon ja opettais meitä, kummalle puolelle venettä meidän pitää nuotan heittämän, ja kummassa kädessä meidän pitää hengen miekkaa pitämän; minä puun juureen kirves pitää pantaman, ja millä tavalla pelto korjataan, ja kuinka tämä omavanhurskauden pato hajotettaisiin, että kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Kuule, O! armollinen Kuningas sen palvelijan rukous, joka on suuren velan alle joutunut. Isä meidän jne.

Tutkinto: omastavanhurskaudesta. Ensiksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Toiseksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa heränneessä tilassa? Kolmanneksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa armontilassa?

Ensiksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Se vaikuttaa niin paljon, että yksi surutoin raukka ottaa kuninkaalta velaksi monta tuhatta leiviskätä, mutta ei hän suruttomuudessa pidä murhetta maksosta; vaan muutampi ajattelee, ettei se ole velkakirjaan ylöspantu. Muutampi ei muista ollenkaan, mitä hän olis velaksi ottanut. Ja muutampi kieltää pois kokonansa, ettei hän ole mitään ottanut velaksi. Muutampi ottaa velaksi kuninkaalta ja lupaa, että hän maksaa ensitilassa, mutta ei vain pidä murhetta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi. Muutampi on semmoinen kelmi, että hän ottaa monta tuhatta leiviskää velkaa kuninkaalta, mutta viepi kalunsa toiselle, nimittäin kuninkaan vihamiehelle.

Tämmöiset ovat nyt useimmat kuninkaan velkamiehet. He ottavat velaksi monta tuhatta leiviskää kuninkaalta ja vievät kalunsa kuninkaan vihamiehelle ja sanovat viimein kuninkaalle: "Maksakoon sinulle perkele." Muutamat ottavat kyllä velkaa oman vastauksensa päälle, ja jos joku kanssapalvelija kysyy heiltä: "Paljonko sinä olet minun Herralleni velkaa? niin

he vastaavat ylpeästi: "Mitä se sinuun vaarantaa?" Itse minä vastaan. Et sinä kuitenkaan maksa minun edestäni, ja maksa ensin oma velkasi."

Tässä vastauksessa on yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jonka rietas on antanut kaikille luonnosta siviöille, sillä riettaalla on ylpeys ja omavanhurskaus niin suuri, ettei hän ota yhtään syntiä päällensä, vaan soimaa Jumalata vääräksi, joka semmoisen siveän ja hurskaan miehen tuomitsee. Ja sama luonto näkyy olevan kaikilla riettaan orjilla, ettei he ota yhtään syntiä päällensä, sillä omavanhurskaus, joka on sen luonnollisen siveyden perustus, antaa juomarille sen ylösvalaistuksen, että vuotava pirun paska on Jumalan siunaus. Ja sentähden ei tule kohtuullinen juopumus synniksi.

Sama omanvanhurskauden rietas on antanut huorille sen ylösvalaistuksen, että huoruus on rakkaus. Ja viinaporvarille on rietas antanut sen vakuutuksen, että viinakauppa on kunniallinen kauppa. Jos nyt yksi kristitty soimaa juomaria juopumuksesta, niin hän vastaa: "Et sinä ole Jumala. Jos minä olen juonut, ei se ole sinun vastaukses päällä. En ole varastanut viinaa. Kunniallisesti olen saanut eli ostanut."

Jos viinaporvarille sanotaan: "Sinä olet viinakaupalla monta sielua lykännyt helvettiin ennen määrättyä aikaa. Sinä olet monta vaivaiseksi tehnyt. Sinä olet vaivaisten hien ja vaivan imenyt. Sinun tähtesi on köyhät vaimot ja lapset saaneet itkeä nälässä ja alastomuudessa, ja kaikki nämät kyyneleet tulevat polttavaiseksi helvetissä," niin vastaa viinaporvari: "Ei se ole minun vastaukseni päällä, itse he ovat ostaneet, itse he ovat juoneet." Ja niin muodoin tulee viinakauppa armon työksi ja rakkauden osoittamiseksi, mutta ei synniksi. Se on lähimmäisen rakkaus, ei se ole vahingoksi.

Armosta ja rakkaudesta viinaporvari on mitannut pirun paskaa ihmisille. Niin on myös yksi siveä huora osoittanut armonsa ja rakkautensa huorakumppanille. Ei hän ole sen kautta tehnyt vääryyttä kenellekään. Ja jos joku kristitty soimaa häntä huoruudesta, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän pääsee vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan ja sanoo

soimaajalle: "Katso perseeseen! Jos minä olen korean, niin minä olen kunniallisesti koreuteni saanut, en ole kuitenkaan varastanut. Ja jos minä olen pojan kanssa maannut, ei se ole sinun vastaukses päällä. Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle."

Näin on omanvanhurskauden rietas tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi. Hän on tehnyt juomari miehen raittiiksi, viinaporvarin kunnialliseksi ja huoran siveäksi, niin ettei heillä ole syntiä katumavertaa. Kuinkapa semmoiset saattavat tunnustaa, että he ovat kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Muutamat velkamiehet tunnustavat väärälle huoneenhaltijalle, että heillä on velkaa. Koska nimittäin väärä huoneenhaltija kysyy, kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? niin yksi sanoo: sata tynnyriä öljyä. Toinen sanoo: Sata puntaa nisuja. Mutta väärä huoneenhaltija opettaa heitä synnin velkaa kirjoittamaan vähemmäksi, koska hän sanoo: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Tämän konstin on omavanhurskaus havainnut.

Koska omatunto herää, sanoo hän velkamiehille oikein, kuinka suuri velka on, mutta väärä huoneenhaltija, joka on Herransa omaisuuden haaskannut ja sen kautta itse joutunut suuren velan alle, opettaa myös heränneitä kirjoittamaan synnin velkaa vähemmäksi, että omantunnon haavat ei pitäis haisevan ja verta vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Ja me tiedämme, että omanvanhurskauden rietas ei lisää, mutta vähentää synnin velkaa niin paljon kuin mahdollinen on. Mutta jos omatunto oikein herää, ja siinä tilassa osoittaa syntisille, kuinka suuri synninvelka on, silloin panee omanvanhurskauden rietas kiviä kuorman päälle ja sanoo katuvaiselle: "Sinun syntis ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa."

Mutta suruttomuuden tilassa kantaa omanvanhurskauden rietas synninkuorman niin kuin höyhensäkin, nimittäin: luonnollinen siveys kantaa toisesta päästä, kuollut usko toisesta päästä, ja rietas keskeltä. Kuinkapa synnin kuorma tulee semmoiselle ihmiselle raskaaksi? Hänellä on synnin kuorma niin keveä kuin höyhensäkki. Ja tämän synninkuorman kanssa hän juoksee aivan hopusti helvettiin.

Toiseksi. Mitäs omavanhurskaus vaikut-

taa heränneessä tilassa? Se vaikuttaa niin paljon, että yksi herännyt ihminen aikoo itse maksaa synninvelkaa. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, rukoili kuningasta ja sanoi: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Milläs hän siis aikoi maksaa velkansa? Tervalla ilmanki! Milläpä ne maksavat velkansa, jotka ottavat oman uskalluksensa päälle paljon velkaa porvarilta? He luottavat sen päälle, että heillä on iso tervapruuki metsässä. Mutta se on tietämätöin, jos kuningas huolii tervasta. Viinaporvarin velka voipi tulla maksetuksi tervalla, mutta synninvelka ei taida tulla tervalla maksetuksi.

Kuitenki oli tällä palvelijalla semmoinen uskallus ja luottamus itse päällensä, että hän saattaa maksaa sen suuren synninvelan, jos hän saapi odottamisen aikaa. Sillä se tapahtuu usein, että yksi surutoin ihminen lykkää parannuksensa päivästä päivään siihen asti, että kuolema alkaa pusertamaan hänen sydäntänsä. Silloin tulee kuoleman pelko, koska oman tunnon kirja aukenee. Hän tuntee silloin, että kymmenen tuhannen leiviskän velka on karttunut. Mutta omavanhurskaus opettaa häntä rukoilemaan aivan väärin. Hän rukoilee nimittäin, että hänelle lisättäisiin armon aikaa. Hän tekee semmoisia lupauksia tautivuoteessa, että jos Herra sois hänen vielä elää enemmän aikaa maailmassa, niin hän tekis katumuksen ja parannuksen. Mutta se on myös useammasti tapahtunut, että semmoiset ihmiset, jotka tekevät katumuksen ja parannuksen lupauksia tautivuoteessa, ei muista enää lupauksiansa, koska he tulevat terveeksi. Kuoleman pelvossa he huutavat: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Mutta terveenä ollessans he huutavat: "Maksakoon sinulle perkele, en ole minä sinua vailla!"

Katsokaat nyt hyvät ja pahat, mitä omavanhurskaus teissä vaikuttaa. Se vaikuttaa niin paljon, että heränneetkin ihmiset luulevat saattavansa synnin velkaa maksaa, saati he vain saisit Herralta odottamisen aikaa. Ja sen tulevaisen makson päälle te olette ilmanki luottamassa nyt, kaikki heränneet ja puoliheränneet, jotka olette nyt monta ajastaikaa sairastaneet pahalla ja

kalvavalla tunnolla. Te olette jo monta ajastaikaa olleet tilinteossa kuninkaan kanssa. Te olette kyllä tunnustaneet teidän velkanne puolittain, mutta ei vielä ole synninvelka pois pyyhitty velkakirjasta.

Milläs te aiotte maksaa teidän velkanne? Onkos teillä niin paljon tervaksia, että te luulette saavanne velan maksetuksi, saati Herra antaa teille odottama aikaa? Te olette jo monta kertaa rukoilleet: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Milläs te nyt aiotte maksaa teidän velkanne, omalla parannuksella eli paremmalla katumuksella? Minä pelkään, että kuningas kääsee myydä teidän ja teidän vaimonne ja teidän lastenne sielut auksuunin päällä, jos ette pian lankee teidän Herranne jalkain juureen ja rukoile: "Armollinen Herra Jeesus, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, minulla ei ole mitään, millä minä maksaisin sen suuren synninvelan. Jos sinä et armahda minun päälleni ja pyyhi pois sen suuren synninvelan, niin minun täytyy iankaikkisesti hukkaa.

Jos te sillä lailla rukoilisitte, niin te tulisitte paremmin aikaan teidän kanssapalvelijanne kanssa, kuin se palvelija, joka kiristi häntä kurkusta yhden pienen velan tähden. Mutta ei omavanhurskaus laske teitä niin rukoilemaan, vaan hän sanoo: "Se on mahdotoin, että sinä saisit niin suuren velan anteeksi. Paremmin se velkaa tulee maksetuksi, jos sinä ensin anot odottamisen aikaa ja sitte maksat vähän kerrallansa." Katso, näin omanvanhurskauden rietas opettaa heränneitäkin rukoilemaan aivan väärin, että hän sais heitä viimein suostumaan maailmaan ja unhottamaan lupauksiansa. Ei ole sen päälle luottamista, että tämä palvelija sai anteeksi velan, vaikka hän rukoili väärin, sillä Herra katsoi hänen sydämellisen rukouksensa päälle ja antoi hänelle velan anteeksi sen vuoksi, että hän rukoili. Herra näki sen mahdottomaksi, että se palvelija olis saattanut sen velan maksaa, vaikka hän itse luuli saattavansa.

Mutta ei yksikään herännyt ihminen tarvitse seurata hänen esimerkkiänsä siinä eksyväisessä toimituksessa, vaan se on pantu meille karttamiseksi, ettei muut

palvelijat eksytettäis väärälle omanvanhurskauden tielle. Se sama palvelija oli nimittäin herännyt synnin unesta ja kuoleman pelvon tähden rupeis hän rukoilemaan, että Herra lisäis hänelle vielä armon aikaa ja odottais siksi kuin hän omalla parannuksella maksais synninvelan. Mutta omavanhurskaus pani häntä niin rukoilemaan, jonka kautta hän eksyi oikeasta armon järjestyksestä. Kuitenki antoi Herra hänelle sen suuren velan anteeksi, että hän rukoili.

Ja meidän täytyy siis uskoa, että hän sai synnit anteeksi, ja tuli sen kautta Jumalan lapseksi. Mutta mikäs usko hänellä nyt oli, koska hän oli saanut synnit anteeksi? Se on mahdotoin uskoa, että hänellä oli kuollut usko, sillä kuolleella uskolla ei taida kukaan saada syntiä anteeksi. Hänellä oli siis elävä usko sillä kerralla, mutta elävä usko muuttuu pian kuolleeksi uskoksi, jos omatunto ei ole valvomassa.

Kolmanneksi. Tämä palvelija oli nyt saanut sen suuren synninvelan anteeksi. Hän oli siis tullut armontilaan. Hänellä oli silloin elävä usko ja Jumalan lasten oikeus. Mutta ei hän kauan pysynyt siinä tilassa. Sillä koska hän pääsi siitä ensimmäisestä kuoleman kauhistuksesta ja tuli terveeksi, rupeis maailma varastamaan hänen sydäntänsä. Omatunto rupeis nuokkumaan. Elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, vaikka ei hän itse tiennyt, kuinka ja koska hänen uskonsa olis muuttunut, sillä hän rakensi aina sen entisen kristillisyyden päälle ja ajatteli, että hän vielä on armontilassa ja että hän on aina pysyväinen uskossansa.

Mutta me ymmärrämme nyt hänen töistänsä, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, koska hän tuli ulos ja kohtais toisen kanssapalvelijan ja rupeis häntä kiristelemään kurkusta yhden pienen velan tähden. Ja tämän suuren muutoksen oli omavanhurskaus vaikuttanut hänessä; sillä luonnollisessa tilassa ei laske omavanhurskaus pakanoita uskomaan, että he ovat tuomitut. Ei anna omavanhurskaus myöten, että kristityillä on valta tuomita pakanoita, ja että kristityillä on Jumalan lasten oikeus.

Heränneessä tilassa, koska omatunto tuomitsee ihmistä sen suuren synninvelan tähden, joka painaa kadotukseen, ei laske omavanhurskaus rukoilemaan synnit anteek-

si, vaan se panee heränneitä pyytämään odottama aikaa, että he muka omalla parannuksella pääsisit tienaamaan armoa. Mutta armontilassa taas nousee omavanhurskaus muutamille päähän ja toiselta puolen kaataa heitä maahan epäuskon kautta, sillä koska kuusi perkelettä rusikoitsevat kristityitä hirmuisilla kiusauksilla, muuttaa seitsemäs, joka on omavanhurskaus, itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa siellä pääkallossa, ettei semmoinen ole kristitty, joka niin paljon pahuutta tuntee tykönänsä, ja jolla on niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja - niin kuin kristillisyyks seisois siinä, että kristityt olisit enkelittin kaltaiset.

Mutta toisaalta taas nostaa omavanhurskaus muutamia temppelein harjalle eli korkealle vuorelle, ja siellä hän osoittaa kaiken maailman kunnian ja korottaa muutamia parhaaksi kristityiksi ja isäksi kristillisyydessä. Ja silloin he rupeavat pienen velan tähden kiristelemään kanssapalvelijaansa kurkusta, joku luonnollisesti lain kovuuden kautta, joku hengellisesti armottomalla tuomitsemisella. Sillä koska omavanhurskaus itse pääsee kristityksi, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi: ei hän suo enää armoa muille kuin itselensä. Mitä omavanhurskaus vaikutti jo ensimmäisissä kristityissä, näemme me Paavalin epistolasta korinttilaisille, kussa hän nuhtelee heitä siitä keskinäisestä eripuraisuudesta. Yksi sanoi: minä olen Paavalin, toinen sanoi: minä olen Apollon, kolmas sanoi: minä olen Keefaksen, ja neljäs sanoi: minä olen Kristuksen.

Tässä oli jo omavanhurskaus korottanut muutamia parhaaksi kristityksi. Ei yksikään näistä tahtonut olla huonoin apostolittin seassa. Ja tämä keskinäinen tinka pysyi kristikunnassa niin kauan kuin kristillisyyks oli elävä. Mutta ei se ollut Pyhän Hengen työ se keskinäinen tinka, vaan se oli omanvanhurskauden ja kunnian rietas, ja omanrakkauden perkele, jotka silloin jo tulit kristittyin väliin. Ja pakanat otit siitä syytä polkemaan kristillisyyttä, sillä senaikaiset pakanat sanoit silloin niin kuin tämänaikaiset pakanat nyt hokevat: "Eipä kristitytkään sovi keskenänsä. Vainoavatpa netkin toinen toistansa. Ja

tämän aikaiset pakanat tarvitsevat kuul-
la, kuinka entiset pakanat ovat puhuneet,
että he paremmin uskoisit, että kristil-
lisuus on yksi villitys ja ihmeellinen
taikaus.

Mutta ehkä nyt pakanat pääsevät sen
eripuraisuuden kautta polkemaan kristil-
lisyyttä, ja on myös kristityissä syytä,
sillä Paavali sanoo: "Teidän tähtenne
Kristuksen nimi pilkataan pakanain seas-
sa," emme sentähden usko, että kristilli-
syys on yksi ihmeellinen taikaus, vaikka
pakanat niin sanovat; vaan meidän toivom-
me on, että kristillisuus pitää
menestymän ja edesikäymän, ehkä kuinka
juutalaiset purisit hampaitansa ja
tukitsisit korviansa. Mutta meidän täytyy
rukoilla sitä suurta Ristinkantajata ja
orjantappuroilla kruunattua Kuningasta,
joka on tullut riitaa tekemään maan pääl-
le, pakanain ja kristittyin välillä, ja
ajoi ulos omanvanhurskauden, itseyden, ja
kunnian, ahneuden ja kateuden, vihan ja
huoruuden perkeleitä heidän sydämistänsä,
että he tulisivat yksi sydän ja yksi sielu,
niin kuin ensimmäiset kristityt olit,
että he olisivat yksimieliset uskossa ja
rakkaudessa, että he vahvistuisivat heidän
kalliimmassa uskossansa ja pysyisivät val-
vomassa loppuun asti, että he antaisivat
henkensä Kristuksen tähden, jos se
armollinen Vapahtaja niin on
viisaudessaansa edeskatsonut, että meidän
pitää kärsimän vihan ja vainon hänen ni-
mensä tähden; sillä hän ei ole säästänyt
yhtään ainoata veripisaraa, jonka hän ei
ole antanut ulos vuotaa meidän edestämme.

Niin pitää meidän, jos hänen rakkauten-
sa niin vaatii, oleman valmiit antamaan
meidän henkemme ja veremme hänen nimensä
tähden, että me voittaisimme elämän kruu-
nun ja saisimme iloita hänen kanssansa
siinä uudessa Jerusalemissa ja Siionin
vuorella, kussa sata ja neljä viidettä-
kymmentä tuhatta merkityt, veisaavat uut-
ta virttä. Vaikka emme vielä saata seura-
ta heidän nuottiansa, mutta olis kuitenkin
hauska kuulla sitä taivaallista ääntä,
joka on kauniimpi kuin enkelitten ääni.

Siinä on se päämaali, johon meidän pi-
tää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän,
kilvoituksissamme, tuskissamme, jos me
tahdomme viimein kostua siihen
autuaalliseen paikkaan, kussa kaikki
lunastetut sielut nyt iloitsevat ja rie-
mitsevat siihen asti, että se suuri Her-

ran päivä tulee. Amen

Lähde: Kirkkopostilla. Käsikirjoituksia ei ole löytynyt.

N:o 60A

23 SUN-

NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1853

Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan. Ps.2:1-4

Kuningas ja profeetta Daavidi näki hengessä, kuinka pakanat kiukuitsevat; maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan. Ja tämä Daavidin ennustus on monella lailla täytetty. Ensiksi Vapahtajan aikana, koska Kristuksen viholliset pidit neuvoa häntä vastaan ja kiusaisit häntä joka lailla. Ja sitte jälkeen apostolitten aikana, koska kristittyin vainoojat rupeisit opetuslapsia vihaamaan ja kristittyin verta lakkimaan. Ja sitte paavin valtakunnassa, kussa kuninkaat ja keisari ja paavi rupeisit Lutherusta ja hänen uskovaisiansa vaivaamaan. Ja silläkin ajalla on Daavidin ennustus täytetty.

Mutta nyt, koska kuninkaat ja päämiehet ovat nähneet, kuinka Daavidin ennustus on joka lailla täytetty, ilmanki nyt maan kuninkaat ja päämiehet ovat palttuneet kiusaamasta Kristusta. Ilmanki nyt päämiehet ovat pitäneet neuvoa maailman ruhtinasta vastaan, mutta ei Kristusta vastaan. Ilmanki nyt päämiehet kantavat juomaritten ja viinaporvaritten, mutta ei kristittyin päälle. Ilmanki nyt päämiehet vihaavat varkaita ja huoria, mutta ei kristityitä? Emme tiedä, kumpaako vastaan maailman päämiehet nyt pitävät neuvoa? Pitävätkö he neuvoa siitä keskenänsä, kuinka he kiusaisit perkeleen ja lohikäärmeen joukkokuntaa, vai pitävätkö he neuvoa keskenänsä Herraa ja hänen voideltuansa vastaan? Vihaavatkos päämiehet varkaita ja huoria, vai vihaavatkos päämiehet kristityitä. Kiusaavatkos päämiehet juomaria ja viinaporvaria, vai kiusaavatkos he Jumalan lapsia?

Me olemme kuulleet, että opetuslapset sait suuren ilon ja lohdutuksen näistä Daavidin sanoista, koska päämiehet rupeisit vainoamaan Jeesuksen opetus-

lapsia. Me olemme kuulleet ja nähneet, että opetuslapsille tuli silloin suuri ilo niistä Daavidin sanoista, koska he näit, kuinka Daavidin sanat tulit täyteen lähes tuhannen ajastaikaa jälkeen. Ja siitä tuli opetuslapsille suuri ilo ja suuri rukouksen voima, koska he muistit, niitä Daavidin sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa Daavidin psalmissa; jotka tulit Jeesuksen opetuslapsille mieleen, koska maailman päämiehet rupeisit heitä vihaamaan ja vainoamaan kristillisyyden tähden, nimittäin nämät Daavidin sanat: Miksis pakanat kiukuitsevat ja kansat turhia ajattelevat. Maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan.

Ja minkäs tähden opetuslapsille silloin tuli se suuri rukouksen voima näistä Daavidin sanoista? Joo, sen tähden, että niissä sanoissa oli Jumalan totuus. Ei olis heidän kristillisyytensä oikia ollut, jos nämät Daavidin sanat ei olis toteen käyneet. Mutta juuri siitä tuli Jeesuksen opetuslapsille se suuri rukouksen voima, koska ne Daavidin sanat täytettiin sillä lailla, että päämiehet rupeisit Jeesuksen opetuslapsia vainoamaan kristillisyyden tähden. Niistä sait Jeesuksen opetuslapset suurempaa uskonvoimaa, koska he saatoit niitä Daavidin sanoja sovittaa itse päällensä, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan, koska he vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia kristillisyyden tähden.

Ei Daavidi ole tosin puhunut opetuslapsista mitään siinä edellä mainitussa paikassa, vaan hän on ainoastans puhunut Kristuksesta, ja sanonut tuhannen ajastaikaa ennen, että pakanat turhia ajattelevat ja maan kuninkaat hankitsevat itsensä ja päämiehet keskenänsä pitävät neuvoa Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan. Kuinkas siis Jeesuksen opetuslapset saatoit omistaa näitä sanoja itsellensä, vaikka Daavidi siinä paikassa ei ole kirjoittanut opetuslapsista mitään, mutta ainoastaan Kristuksesta? Joo! Opetuslapset saatoit näitä sanoja omistaa itsellensä sillä tavalla, että mitä pakanat tekevät kristityille, sen he myös tekevät Kristukselle. Ja koska pakanat ajattelevat turhia

kristityistä, sen he myös ajattelevat Kristuksesta. Ja koska Daavidin ennustus sanat näin täytetään Kristuksen ja myös kristittyin päälle, niin se on merkki siihen, että kristillisuus on oikia, koska se tapahtuu Raamatun jälkeen. Nimitäin vaino tapahtuu kristityille Raamatun jälkeen.

Siitä nähdään, että tämä kristillisuus on oikia, koska Daavidin ennustus sanat täytetään. Jos ei olis niin tapahtunut, niin kuin Daavidi on kirjoittanut, nimitäin ensiksi on hän kirjoittanut, että pakanat turhia ajattelevat kristillisyydestä. Ei ainoastans ne kastamattomat pakanat, vaan myös kastetut pakanat ajattelevat turhaa kristityistä, ja sitte vielä on Daavidi kirjoittanut, että maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, se on: he valmistavat itsensä vainoamaan kristityitä. Se ei ole vielä tapahtunut juuri näinä aikoina, mutta ennen se on kyllä tapahtunut ja saattaa vielä tästedeskin tapahtua. Sitte on Daavidi vielä sanonut, että päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan. Se on tapahtunut vielä näinä aikoina, ja sen pitää vielä tästedes tapahtuman niin kauan kuin maailma seisoo, että maailman päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan niin kauan kuin oikia kristillisuus löytyy maan päällä.

Mutta koska kristillisuus loppuu, silloin lakkaavat päämiehet pitämästä neuvoa Kristusta vastaan. Jeesuksen opetuslapset ovat niistä Daavidin sanoista saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan, koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen. Niistä Daavidin sanoista ovat Jeesuksen opetuslapset saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan, koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen.

Semmoinen usko on nyt Jeesuksen opetuslapsilla, että Daavidin sanat nyt ovat täytetyt, ja että Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan ne päämiehet pitävät neuvoa, jotka vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkolakiin. Jeesuksen opetuslapset olit juuri kirkkolaista tulleet, koska heille tuli se suuri liikutus ja se suuri rukouksen voima, ja silloin johtui heille mieleen, kuinka Daavidi oli kir-

joittanut kristillisyydestä 1000 ajastaikaa ennen: Miksi pakanat kiukuitsevat ja pakanat turhia ajattelevat.

Että pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat, se on nähty silloin ja vielä nytkin pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat Kristuksesta ja kristityistä. Mutta ei pakanat usko, että turhia he ajattelevat, koska he ajattelevat väärin kristityistä, vaan pakanat luulevat, että heillä on totuus, koska heillä on viha sydämässä. Ja kuninkaat hankitsevat heitänensä Kristusta vastaan. Niin sanoo Daavidi. Mutta ei kuninkaat usko, että Kristusta vastaan he hankitsevat, koska he Jeesuksen opetuslapsia maailman lain kautta ahdistavat, vaan he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat väärät profeetat ja villihenget.

Siksi on maailman ruhtinas tähän asti maalannut kristityitä: koska hän on ensinnä kääntänyt maailman lasten silmät nurin, ovat huorat ja varkaat maailman silmissä muuttuneet kristityiksi, ja kristityt muuttuvat Jumalan pilkkaajaksi ja oikian Jumalan palveluksen ylönkatsojaksi. Kristityt muuttuvat Jumalan ja ihmisten viholliseksi maailman edessä. Eikä ole vielä päämiehet vieneet huoria ja juomareita kirkkolakiin, mutta kristityitä he kyllä vievät ensinnä kirkkolakiin, ja sitte kuka tiesi vielä Pilatuksen eteen. Ja siellä pääsevät kaikki huutamaan: Ristiinnaulitse! Siellä pääsevät kaikki kantamaan Kristuksen päälle. Siellä Pilatuksen laissa saavat kaikki, sekä Herrat että talonpojat sammuttaa vihansa Jeesuksen veressä, sillä he ovat kaikki puhdistetut lohikäärmeen veressä.

Ei muut surkuttele Jeesuksen viatointa kuolemata, kuin muutamat vaimot, jotka käyvät perässä ja itkevät, ja muutamat murheelliset opetuslapset. Muut kaikki ovat ilossa ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja vääntelevät päätänsä ja ajattelevat: Nytpä kävi kansanhäiritsijälle somasti. Ei hän olekaan parempaa ansainnut. Ja sitte vielä alkavat päämiehet vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia, että Daavidin ennustus sanat täytettäisiin: Päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan. Ja se nähdään myös tämän päivän evankeliumista,

kuinka Daavidin sanat ovat täytetyt, koska maailman päämiehet pidit keskenänsä neuvoa, kuinka he saattaisit kiusata Kristusta ja saada häntä vahinkoon.

Mutta me uskomme, että hän saattaa niin vastata, ettei maailman päämiehet tällä kerralla vielä saata Häntä viekkaudellansa vahingoittaa. Sillä välillä saattavat Jeesuksen opetuslapset iloita, että se on tapahtunut, niin kuin Daavidi on sanonut. Ja niille tulee se suuri rukouksen voima, koska he saavat sen rohkeuden, että he saattavat tunnustaa koko maailman edessä, että kristillisuus on oikia, ja oikia tarkoitus, koska kaikki on tapahtunut, mitä Raamatussa kirjoitettu on. Kuule, Herran voideltu, mitä oikiat Jeesuksen opetuslapset rukoulevat. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt.22: 15

Tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, kuinka fariseukset menit pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoissa solmeisit. Heidän tarkoituksensa oli, että he stämmäisit häntä lakiin, jos hän puhuis jotakin valtakunnan lakia vastaan, eli valtakunnan asetuksia vastaan, eli Mooseksen uskoa vastaan.

Ensiksi pidit he neuvoa keskenänsä, mistä he saisit häntä parhaiten kiinni. Sitte he otit muutampia Herodeksen joukosta todistajaksi eli vieraaksi mieheksi kruunun puolesta päällekantajaksi, jos Jeesus olis puhunut jonkun sanan, josta he olisit päässeet rupeamaan häneen. Mutta tällä kerralla ei menestynyt heidän kavaluutensa, vaikka tarkoitus kyllä oli semmoinen, että he pääsisit maailman lain kautta eli kirkkolain kautta saamaan häntä pois saarnaamasta ja opettamasta kansaa. Sillä riettaan orjilla on aina ollut sama tarkoitus kuin Saatanalla Jobin aikana, että he tahtovat ruveta nahkaan. Sillä Saatanana sanoi Jumalalle: Nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä. Riettaalla on niin suuri kateus, että koska hän muutoin ei pidä puoltansa, täytyy hänen ruveta nahkaan.

Niin myös tekevät Saatanan orjat. Koska he muutoin ei pidä puoltansa tinkamisessa, täytyy heidän viedä kristityitä kirkkolakiin ensinnä. Niin he teit Stefanuksen kanssa. Ja vielä nytkin on sama asia freistattu. Jos sitte

kirkkolaissa tuomittaisiin kristityitä väärän opin saarnaajaksi eli villihengeksi, niin pääsisit maailman orjat maailman lain kautta rupeamaan kristittyin nahkaan. Semmoinen viha on Saatanan orjain sydämessä, että he tahtovat juuri lain kautta hävittää kristityitä, koska Saatanan orjat ei saa pirttilain jälkeen rangaista kristityitä. Sama tarkoitus on nyt fariseuksilla, että he pääsisit kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, jos hän olis puhunut jotakin, josta he pääsisit lain kautta häneen rupeamaan. Meidän pitää tällä kerralla katseleman, kuinka fariseukset pitävät neuvoa, kuinka he Jeesuksen solmeisit sanoilla, että he pääsisit tämmäämään Häntä lakiin, ja ottavat vielä Herodeksen joukosta kruunun miehiä vieraaksi mieheksi ja päällekantajaksi.

Että fariseukset ovat menneet yhteen pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoilla solmeisit, olette te kaikki kuulleet tämän päivän evankeliumista. Fariseuksilla on semmoinen usko, että Jeesus Nazareenus onyksi väärä opettaja ja yksi kansanhäiritsijä, ja yksi suuri noita, joka on liitossa perkeleen kanssa, ja niin muodoin pitää Hänet kaikella muodolla hävitettämän ja kuoletettaman. Ja tämä väärä usko Nazareenuksesta on tullut siitä hengellisestä vihasta, joka kuohuu fariseusten sydämessä. Ja tämä viha on se käärmeen myrkky, joka paisuttaa heidän sydämiäns. Tämä on se viha, jonka Jumala varsin syntiinlankeemuksen jälkeen pani vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ja se sama hengellinen viha on tullut siitä, että Nazareenus on soimannut fariseuksen lahkokuntaa ulkokullatukseksi.

Koska nimittäin fariseukset välttävät ulkonaisia ja näkyväisiä syntejä, tekevät he salaa paljon vääryyttä, josta maallinen laki ei saa heitä kiinni. Ja jos vielä muutamat fariseukset tulisit sakkoa vetämään maailman lain jälkeen, saattavat he kuitenkin kiertää kuninkaan lain. Koska ei ole semmoista päällekantajaa, joka tämmää heitä lakiin. Se synnillinen kauppa, jota fariseukset pitävät kirkon ympäri, on kyllä kielletty laissa, mutta ei ole päällekantajata. Nazareenus on soimannut fariseuksia, että he syövät leskein huoneita, että he kuurnitsevat

hyttyitä ja nielevät kamelia. Se merkitsee, että fariseuksilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omat synnit on peitossa, vaikka ne on niin suuret kuin kamelit eli hevoiset. Jos vielä kameli olis yksi rautakiiski, jonka fariseukset nielevät, niin on kuitenkin sama luonto tämän aikaisilla fariseuksilla, että he kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia.

Fariseukset saattavat myös pimeydessä huorata, sillä ne tiesit kuitenkin, että se syntinen vaimo, joka itki Simonin huoneessa, oli huora. Ja mistä ne sen tiesit? Omasta koettelemuksesta ilmanki. Ja koska fariseukset tuovat huoran Jeesuksen tykö koetellaksensa antaako hän katumattomalle huoralle synnit anteeksi, niin he luikahtavat kaikki ulos, koska Nazareenus sanoo: Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven. Se merkitsee, joka on vapaa tästä huorasta, heittäköön ensimmäisen kiven. Niin fariseukset luikahdit kaikki ulos niin kuin häpiälliset koirat.

Mutta kyllä fariseukset sentähden olit mielestänsä siviät ja hurskaat. Fariseus tulee kirkkoon rukoilemaan ennen kuin publikaani. Publikaani seisoo taampana sillä aikaa kuin fariseus seisoo ja rukoilee. Näin hän kuuluu rukoilevan: Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani. Me kuulemme siis, että vaikka fariseus on pahantekijä, vaikka hän on huora, vaikka hän on juomari, vaikka hän syö leskein huonetta, kyllä hän sentähden on jumalinen kirkossa.

Koska nyt Nazareenus haukkuu semmoisia ulkokullatukseksi, suukristityksi, valkiaksi seinäksi ja kyykäärmeen sikiäksi, siitä tulee fariseuksille viha. Siitä soimauksesta nousee fariseusten vanha aatami. Ja koska fariseukset ei tiedä, mistä paikasta he pääsisit ensinnä alkamaan Jeesuksen päälle kantamaan, niin menevät he pitämään neuvoa, kuinka he solmisit häntä sanoilla. Juuri niin tekevät myös tämänaikaiset fariseukset kristityille. He tulevat ensinnä kokoon ja pitävät neuvoa, kuinka he saattaisit häntä maailman lain kautta hävitetyksi. Ja koska fariseukset näin fundeeraavat, ottavat he vielä Herodeksen joukosta muuttaman kruununmiehen vieraaksi mieheksi ja

päälle kantajaksi, sillä herodiaanit ovat kuningas Herodeksen käskyläiset.

Nyt pitää teidän tietämän, minkä tähden fariseukset ovat Nazareenukselle niin vihaiset. Viha on tullut siitä, että Nazareenus on heitä haukkunut ulkokullatukseksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Hän on sanonut, että fariseukset kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kame-lia. Se on: Fariseuksilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omia paskojansa ne ei tahdo haistaa. Mistäs on tullut viha fariseusten sydämeen? Joo, siitä on tullut viha, että Nazareenus on soimannut heitä ja sanonut heitä ulkokullatukseksi, koska he ovat lupauksia tehneet Jumalalle sekä kasteessa että Herran ehtoollisessa, että heidän pitää tekemän totisen katumuksen ja parannuksen. Semmoisia lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran ehtoollisessa, että heidän pitää Jumalan tahtoa noudattaa ja parata heidän syntistä elämätänsä. Senkaltaisia lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran alttarin edessä, että heidän pitää uhraaman itsensä Jumalalle, mutta fariseukset ei muista niitä lupauksia, vaan he pilkkaavat vaan Jumalata jumalattomalla elämällänsä, huoruudella, juopumuksella, kirouksella, varkaudella ja viinakaupalla. Sillä ne fariseukset, jotka asuvat kirkon ympäri, ne pilkkaavat pahimmiten Jumalata synnillisellä kaupalla, niin että Nazareenuksen täytyi kerran ottaa ruoskan ja ajaa pois niitä ostajia ja myyjiä yhtenä nautain kanssa. Ja mitkämpä on muut kuin naudat, ja pahemmat vielä kuin naudat, jotka tekevät pyhäpäivän juomapäiväksi ja turhuuden päiväksi, ja kirouspäiväksi, ja tappeluspäiväksi. Ja koska ne on päivällä eläneet niin kuin naudat, niin he elävät yöllä kans niin kuin naudat.

Mutta semmoiset on pahimmat vihaa kantamaan Jeesukselle Nazareenukselle. Semmoiset on ensimmäiset kantamaan Jeesuksen päälle, että hän on kansanhäiritsijä ja julistaa väärää oppia, väärin selittää Raamatun sanoja, koska Hän sanoo niille, jotka pitävät synnillistä kauppaa temppelin ympäri: Kirjoitettu on, minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryöväritten luolaksi.

Tämä oppi taitaa olla väärä oppi, että Nazareenus sanoo juomarille ja viinaporvarille: Te teette Jumalan huo-

neen ryöväriltä luolaksi. Paha henki haisee suusta, koska he tulevat Jumalan temppeleihin. Muutamat juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Katso, semmoiset suuttuvat pahimmiten Nazareenukselle. Ja semmoiset fariseukset ovat kiivaimmat kantamaan Jeesuksen päälle, ja yllyttävät vielä villikansaa huutamaan: Ristiinnaulitse!

Siitä nämät fariseukset ovat suuttuneet Nazareenukselle, että hän pilaa heidän viinakauppansa. Hän pilaa juomarittien jumalisuutta. Ei he saa juoda rauhassa. Ei huorakaan saa huorata rauhassa. Fariseukset ei ole saaneet omantunnon rauhaa niin kauan kuin Nazareenus on elämässä. Tämä on oikea syy, minkä tähden fariseukset kantavat Jeesuksen Nazareenuksen päälle ja hakevat syytä hänen opistansa, hänen puheestansa, hänen elämästensä. Ja koska muu konsti ei auta, niin täytyy heidän ruveta valehtelevaan ja kuuden markan miehiä hakemaan, jotka ovat valmiit vannomaan yhden eli kahden rypyn edestä, että he ovat kuulleet hänen sanovan niin ja niin.

Mitähän nyt fariseukset tuumaavat? Minkäkaltaista neuvoa he nyt pitävät? Ja mistä he nyt pääsisit rupeamaan Nazareenuksen nahkaan. Ilmanki he nyt ottavat jonkun Herodeksen joukosta päällekantajaksi, jos he saattaisit viisata, että Nazareenus kieltää veroa antamasta esivallalle. Se asia on nyt vielä koettelematta. Fariseukset ovat ennen kiusanneet Nazareenusta yhden huoran kanssa. Nyt he freistaavat toisella tavalla, jos he saisit jotakuta syytä Hänen päällensä. Sillä se on arvattavat, että nämät fariseukset ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat Nazareenusta pois. Niin kuin se kuninkaallinen huora ei saanut viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin hän sai Johanneksen pään vadin päällä, niin fariseukset ovat niin kuin palavain hiilten päällä. Ei he saa viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin he saavat Nazareenuksen pois, pois, pois. Sillä niillä on semmoinen usko, että tuo Nazareenus on pahempi vielä kuin perkele. Mutta jos he saisit jotakuta syytä hänen päällensä, että he saisit häntä pois, sitte vaan tulis heille ilo sydämeen. He tulisivat sitte oikein puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. He joisit varsin graviaisia hänen päällensä. Mutta tällä

kerralla ei menestynyt heidän juonensa. Ei he saaneet paljon mitään syytä hänen päällensä. Heidän täytyy mennä pois niin kuin häpiälliset koirat.

Ja koska nämät asiat ovat näin tapahtuneet, niin nähdään siitä, että Raamattu on täytetty. Erinomattain ovat Daavidin sanat täytetyt, koska hän sanoo toisessa psalmissa, että päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan. Siitä saavat nyt Jeesuksen opetuslapset sen vakuutuksen, että mitä päämiehet tekevät heitä vastaan, se on yhtä kuin olis Herraa vastaan tehty, ja Hänen voideltuansa vastaan.

Siitä on nyt opetuslasten usko vahvistunut, että tämä kristillisuus on oikia, että Herra on ottanut heitä suojaansa. Sillä näin kuuluu heidän sanansa apostolitten teoissa, neljännessä luvussa, 24 ja seuraavaisissa värssyissä, koska Jeesuksen opetuslapset olit ensimmäisen kerran seisoneet kirkkolaissa, oli myös heitä uhattu, ettei he saa enää saarnata Jeesuksen nimeen. Silloin, koska opetuslapset sen kuulit, korotit he yksimielisesti äänensä Jumalan tykö ja sanoit: Herra, sinä olet Jumala, joka taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, tehnyt olet, joka Daavidin, sinun palvelijas suun kautta puhunut olet; miksi pakanat kiukuitsevat ja kansat turhia aikovat? Maan kuninkaat yhteen menevät ja päämiehet kokoovat heitänsä Herraa vastaan ja Hänen Kristustansa vastaan, sillä he ovat tosin kokoontuneet sinun Poikaas Jeesusta vastaan, sekä Herodes että Pontius Pilatus, pakanain ja Israelin kansan kanssa, tekemään, mitä sinun kätes ja neuvos ennen aikonut oli, että tapahtuman pitäis. Ja nyt Herra katso heidän uhkaustansa ja anna sinun palvelijais kaikella uskalluksella sinun sanaas puhua, ja ojenna kätes parantamaan, ja että merkit ja ihmeet sinun pyhän Poikas Jeesuksen nimen kautta tehtäisiin.

Tämä suuri rukouksen voima on tullut Jeesuksen opetuslapsille sen merkillisen päivän perästä, kun he olit ensimmäisen kerran seisoneet kirkkolaissa. Ja nyt Jeesuksen opetuslapset, koska te olette nähneet, että teille on tapahtunut Raamatun jälkeen, että maailman päämiehet ovat pitäneet neuvoa Kristusta vastaan, koska he ovat teitä vaatineet kirkkolakiin vas-

taamaan kristillisyydestä, jonka kautta teidän uskonne on vahvistettu. Olkaat nyt pelkäämättä, kaikella uskalluksella Jumalan sanaa puhumaan pakanoille, sillä Herra, jota vastaan päämiehet ovat pitäneet neuvoa, on teidän oma turvanne, teidän voimanne ja teidän väkevyytenne, jos vielä Herodes tästä lähin panis muutampia opetuslapsia vankihuoneeseen, että juutalaiset tykkäisit hänestä, kyllä Herra vielä lähettää Enkelinsä päästämään Pietarin ja Johanneksen irti vihollisen rauhaviljoista.

Se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas vahvistaa teidän sydämenne Pyhällä Hengellänsä, että te saattaisitte vielä puhua maaherroille ja kuninkaille ja ruhtinaille, ja todistaa Jeesuksesta Nazareenuksesta ja hänen voimastansa katuvaaisia armahtamaan ja autuaaksi tekemään, vaikka kuinka maailman joukko pauhais, ja purisit hampaitansa, sillä te olette kuitenkin autuaat, koska teitä Jeesuksen tähden vihataan ja vainotaan, sillä näin he ovat ennenkin tehneet, että he saisit murhalunsa täyttää. Mutta viimein he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Amen!

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 60B 23 SUN-
NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1852

Niin antakaat siis kaikille, mitä te velvolliset olette: sille vero, jolle vero tulee; sille tulli, jolle tulli tulee; sille pelko, jolle pelko tulee; sille kunnia, jolle kunnia tulee. Room.13:7

Pyhä Paavali neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman esivallalle ja maksaman veron ja tullin kelle se tulee. Niin myös Pietari neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman kaikelle inhimilliselle säädylle Herran tähden. Mutta sama Pietari sanoi myös: Enemmän tulee kuulla Jumalata kuin ihmisiä, nimittäin hengellisissä asioissa. Jos esivalta vaatii semmoisia, jotka sotivat Jumalan lakia vastaan, silloin täytyy yhden kristityn enemmän kuulla

Jumalata kuin ihmisiä. Mutta kaikissa muissa asioissa on yksi kristitty velvollinen kuulemaan esivaltaa.

Sentähden sanoo Paavali, että esivalta on säättö Jumalalta ihmisten avuksi; ja Paavali neuvoo kristittyitä, että heidän pitää alamaiset oleman ei ainoastans pelvon tähden, mutta omantunnon tähden; sillä omatunto vaatii, että meidän pitää kuunteleman esivaltaa, joka valvoo meidän maallisen etumme ylitse ja estää pahoja ihmisiä tekemästä väkivaltaa. Jos ei olis pelkoa esivallasta, niin tappaisit vihol-lisen orjat kristittyitä ensimmäiseksi. Sen tähden saavat kristityt paljon suojaa esivallan kautta. Ei esivalta käske ihmisiä pahaa tekemään. Sakko on määrätty juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, varkaudesta, huoruudesta ja kaikenlaisesta synnistä, jota maailmassa pruukataan tehdä.

Mutta ei suruttomat tottele esivaltaa, vaan he rikkovat kuninkaan lain juuri esivallan silmäin edessä. Rehelliset varkaat varastavat lain varjon alla. Esimerkiksi ne, jotka vievät toisen oman lain kautta. Eipä semmoiset varkaat huoli omantunnon kiellosta. Koska he saattavat kuninkaan lain kiertää, niin he tekevät pahaa ennättämisen kautta. Huorat myös tekevät huorin, saati he pääsevät yhteen, ja viinaporvarit myyvät heidän kaluansa, vaikka kuningas on kieltänyt. Mitäpä ne huolivat kuninkaan laista, jotka polkevat Jumalan käskyt jalkainsa alle.

Muutammat, jotka ei pääse kieltämään pahoja tekojansa, tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta kunnialliset ihmiset olla. He tahtovat julkisen valehtelemisen kautta tulla ylösotetuksi kristittyin seuraan. Ja vaikka kaikki ovat tehneet niin paljon pahaa Jumalata ja lähimmäistä kohtaan, että heidän pitäis kristittyin oikeuden jälkeen julkisen kirkonrangaistuksen kärsimän, ei ole kuninkaan laki saattanut muita tuomita siihen rangaistukseen, kuin niitä, jotka ovat julkiset huorat ja varkaat, ja joitten huoruus eli varkaus on tullut ilmi. Ja ne taas ovat niin paatuneet, että he valehtelevat Jumalan ja seurakunnan edessä, että he katuvat syntiänsä, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. He valehtelevat vielä senki, Jumalan ja seurakunnan edessä, että he aikovat parannuksen tehdä, vaikka ei olekaan to-

tinen aikomus.

Ja koska he ovat sillä tavalla julki-
sesti valehdelleet kirkossa, luulevat he,
että Jumala on jo antanut heille kaikki
synnit anteeksi, ja että seurakunta on
velvollinen tunnustamaan heitä
kristityksi. Ja koska he siitä kerkiävät,
rupeavat he taas huorin tekemään ja va-
rastamaan niin kuin ennenkin. Sillä eh-
dolla olis rietaskin halullinen kärsimään
kirkonrangaistusta, jos kristityt muka
tunnustaisit häntä kristiveljeksi, koska
hän on tunnustanut kirkossa, että hän on
huora ja varas, ja valehtelee vielä seu-
rakunnan edessä, että hän aikoo parannuk-
sen tehdä.

Ei olekaan rietas niin hullu, että hän
estää huorat ja varkaat tunnustamasta
huoruutensa ja varkautensa kirkossa, kos-
ka huoruus ja varkaus on tullut ilmi.
Sillä senkaltaisen tunnustuksen kautta
tulee Jumala hyvin pilkatuksi, koska hu-
rat ja varkaat valehtelevat kirkossa. Hän
sallii kyllä, että huorat ja varkaat lu-
paavat parannuksen tehdä. Mutta ei hän
sitä salli, että huorille ja varkaille
tulis totinen katumus, jonka kautta he
pääsisit hänen kynsistänsä. Mutta jos
huoruus ja varkaus ei ole tullut ilmi,
silloin rietas opettaa heitä kieltämään
ja peittämään syntiänsä. Kaikki
katumattomat huorat ja katumattomat var-
kaat sanovat näin: "Emme me tarvitse maa-
ilmalle huutaa; kyllä Jumala näkee meidän
viattomuutemme ja tuntee meidän
rehellisyytemme."

Niin tekevät myös juomarit ja viina-
porvarit, koska heitä tämmätään lakiin.
He kieltävät pahat tekonsa ja vannovat
vielä itsensä helvettiin. He panevat sie-
lunsa pantiksi riettaalle, että he vää-
rällä valalla jaksaisit lunastaa itsensä
viinasakosta. Parempi se on, että sielu
palaa helvetissä, kuin että täällä tun-
nustaa huoruuden, varkauden, juopumuksen
ja viinakaupan.

Kunnian rietas ja ahneuden perkele
viskuttelee korvaan ja sanoo: "Pane kaksi
sormea kirjan päälle ja vanno Jumalan ja
hänen evankeliuminsa kautta, että sinä
olet viaton; mitä sinun tarvitsee maail-
malle huutaa, että sinä olet huora ja
varas; sinä tulet kunniaattomaksi, jos et
jaksa vanhoa." "Älä tunnusta!" niin
viskuttelee ahneuden perkele: "Älä tun-
nusta ollenkaan, että sinä olet päissäs

ollut elikkä viinaa myynyt; mitä sinun tarvitsee semmoisia tunnustaa? Pane kaksi sormea kirjan päälle ja vannoo, ettet sinä ole päissäs ollut, etkä viinaa myynyt. Jos sinä vannot, niin sinä pääset viina-sakosta vapaaksi."

Ja mitäpä tuo synnin orja sielustansa huolii! Riettaan orjan täytyy tehdä, niin kuin isäntä käskee. Ei hän kanno vaaria sielustansa, saati hän täällä ei joutuis sakkoa vetämään. Tehköön saatana hänen sielunsa jauhoksi, saati hän täällä ei tulis kunniattomaksi. Katso! Semmoiset alamaiset ovat maailman orjat! Niin kuuliaiset ovat he esivallalle, että he kiertävät kuninkaan lain ja polkevat kuninkaan käskyjä jalkainsa alle, ja vihaavat niitä virkamiehiä, jotka tahtovat opettaa maailman ihmisiä elämään lain jälkeen.

Tämän asian tähden ovat kaikki apostolit neuvoneet kristityitä elämään kuninkaan lain jälkeen ja olemaan alamaiset esivallalle Herran tähden, joka on asettanut esivallan ihmisten keskinäiseksi menestykseksi. Sillä jos esivaltaa ei olis, niin tappaisit riettaan orjat kristityitä ensimmäiseksi. Ja me tiedämme, ettei kuningas käske ketään pahaa tekemään. Mutta vihollinen, joka ei voi kärsiä kristityitä maan päällä, on usein yllyttänyt esivaltaa vainoamaan kristityitä. Maailman viisaat ja pakanalliset papit, jotka ovat vihollisen parhaat ystävät, ne ovat uskottaneet esivaltaa, että kristittyin usko on yksi ihmeellinen taikaus. He ovat valehdelleet, että kristillisyyden on vahingollinen valtakunnalle. Ja siitä syystä on esivalta tullut petetyksi, ja on ruvennut vainoamaan kristityitä, koska pakanalliset papit ovat valehdelleet, että kristityt ovat villihenget.

Mutta se on vasta jälkeen huomattu, että pakanat itse ovat villihenget, jotka niin usein tekevät kapinaa esivaltaa kohtaan. Ei ole vielä koskaan kuulunut maailmassa, että oikeat kristityt ovat kapinan nostaneet. Mutta se on usein kuulunut, että pakanat, sekä kastetut että kastamattomat, ovat kapinan tehneet esivaltaa kohtaan. Niin kuin vielä näinäkin aikoina on tapahtunut, jonka tähden keskinäinen sota on tullut valtakunnissa ja suuri veren vuodatus. Tuostapa vihollinen pääsee iloitsemaan ja

makkaroita tekemään. Sillä hän oli alusta miestappaja, niin sanoo Vapahtaja. Koska ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeavat toisiansa tappamaan, silloin pääsee vihollinen nauramaan.

Jospa nyt kaikki hyvät kristityt rukoilisit Jumalata, että hän antais esivallalle sen oikean ylösvalaistuksen, että se elävä kristillisuus ei ole vahingollinen valtakunnalle, niin kuin pakanalliset papit ja maailman viisaat ovat valehtelleet, vaan sitä vastaan rupeaisit esivallat tuntemaan, että oikeat kristityt ovat myös uskolliset alamaiset, ja ettei kukaan ole niin paha tekemään kapinata, kuin yksi pakanallinen kansa, jolla ei ole yhtään tietoa siitä oikeasta kristillisyydestä. Ja tämä pakanallinen kansa erinomattain, jolla on Lutheruksen usko pääkallossa, mutta perkeleen usko sydämessä. Semmoiset pakanat ovat siveät huorat, jotka vannovat oikeuden edessä, että he ovat vapaat huoruudesta; niin myös rehelliset varkaat, jotka vannovat itsensä puhtaaksi velasta; raittiit juomarit, jotka oikeuden edessä vannovat, ettei he ole päissänsä olleet, ja kunnialliset viinaporvarit, jotka laissa vannovat itsensä vapaaksi viinasakosta; niin myös kruununvarkaat, jotka varastavat tullia.

Onkos tässä monta henkeä, joka ei olis sakon väärti vielä maallisenki oikeuden jälkeen, jos heidän entinen elämänsä tulis tutkisteltavaksi laissa? Eiköhän kaikki joutuis sakkoa vetämään? Joku huoruudesta, joku kruununvarkaudesta, joku tappeluksesta, joku kirouksesta, joku juopumuksesta, joku viinakaupasta, joku rukouspäivän summaamisesta, joku sapatin rikoksesta. Mutta vaikka jokainen on sakon väärti vielä maallisenki oikeuden edessä, ei yksikään sentähden ole huora eli varas taikka juomari, vaan he ovat kaikki siveät, kunnialliset, hurskaat ja kiitettävät, rehelliset ja yksivakaiset vanhat kristityt, jokapäiväisen katumuksen tekeväiset ja joka päivä ehdollisissa synneissä riippuvaiset. Mutta semmoiset kuninkaan ja keisarin alamaiset tarvitsisit vielä sakkoa saada, että he muistaisit, kuinka he ovat kuninkaan valan rikkoneet.

Me rukoilemme nyt kaikkein kuningasten kuningasta, että hän varjelis meidän esivaltamme siitä pakanallisesta kansas-

ta, joka ensin polkee kuninkaan käskyt jalkainsa alle, ja sitte vielä tekee kapinata, koska kaikki rakkarit ja kälmit ei saa mieltänsä myöten elää. Kaikki oikeat kristityt ovat aina, apostolin neuvon jälkeen, osottaneet kuuliaisuuden esivallalle ja mielellänsä maksaneet veron ja tullin kelle se tulee. Ja me toivomme, että he tekevät vielä niin tästedeskin.

Kaikkein kuningasten kuningas antakoon esivallalle viisautta, että kaikki uskolliset alamaiset tulisivat varjelluksi pahain ihmisten väkivallasta ja juonista, ja että kristillisyyks tulisi esivallan kautta edesautetuksi. Niin kuin me toivomme, että kristittyin kuningas kuulee heidän anomuksensa ja varjelee heitä pahasta! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt.22: 15 - 22

Vapahtaja sanoi juutalaisille tämän päivän evankeliumissa: Antakaat siis keisarille, kuin keisarin ovat ja Jumalalle kuin Jumalan ovat! Näitten sanain johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman: Mitä yksi kristitty on velvollinen esivallalle ja Jumalalle. Ensimmäinen tutkistelemus: Antakaat keisarille kuin keisarin ovat. Toinen tutkistelemus: Antakaat Jumalalle kuin Jumalan ovat.

Ensimmäinen tutkistelemus: Vaikka juutalaiset sanoit Pilatukselle: Ei meillä ole kuningasta vaan keisari, ei he kuitenkaan tahtoneet olla keisarin alamaiset, koska he jälkeen teit kapinan ja tahdoit kiskoa itsensä irti keisarin hallituksesta. Ja me arvaamme kaikista asianhaaroista, että jos juutalaiset olisivat kääntyneet kristillisyyteen, ei he suinkaan olis tehneet kapinata keisaria vastaan. Mutta juutalaiset tahdoit olla itsevaltaiset. Se oli heidän mielestänsä suuri häpeä, että heidän piti oleman pakanallisen esivallan alamaiset ja maksaman pakanalliselle esivallalle veroa.

Juutalaiset olit niin pyhät, ettei he menneet pakanallisen tuomarin huoneeseen. He pelkäisit, että pakanallisuus tarttuu heihin, jos he kävisit portista Pilatuksen huoneeseen. Sen tähden he seisoiit ulkona, koska Pilatus tutki Jeesusta. Vaikka nyt juutalaiset olit niin pyhät, että he pelkäisit, että

pakanallisuus tarttuu heihin, jos he kävisit pakanallisen miehen huoneessa, olit he toiselta puolelta niin itsevaltaiset, ettei he tahtoneet ollenkaan maksaa veroa pakanalliselle esivallalle. Ja sentähden he tahdoit pyytää Jeesusta ansaan, koska he panit hänen eteensä tämän kysymyksen: Sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei? He tiesit nimittäin, että Juudan kansa ei tahtonut ollenkaan maksaa keisarille veroa. Jos Vapahtaja olis kieltänyt maksamasta veroa keisarille, niin olisit ylimmäiset papit kantaneet hänen päällensä maaherran edessä, että hän on esivallalle vastahakoinen. Jos Vapahtaja olis käskenyt heidän maksaa veroa keisarille, olis yhteinen kansa suuttunut hänelle. Niin suurella viekkauudella oli tämä kysymys ajateltu, että he luulit saavansa hänen ansaan vaikka kuinka hän olis vastannut.

Mutta me tiedämme vakaan, että juutalaiset olit itse vastahakoiset sekä keisaria vastaan että Jumalata vastaan. Ja tämä juutalaisten vastahakoisuus on, sen pahempi, tarttunut kaikkiin maailman orjiin. Niin kuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: Me olemme vapaana syntyneet, ja emme ole kenenkään orjat olleet. Niin ajattelevat kaikki maailman orjat, että he ovat vapaat. Ja sen vapauden tähden tahtovat he oman tahtonsa jälkeen elää. Ei he tahdo mielellänsä kärsiä, että maallinen esivalta lain kautta estää heidän itsevaltaisuuttansa. He valittavat kaikki, että "laki on kova" ja "vero on raskas". Niin esimerkiksi viinaporvari närkästyy kovin, koska häntä sakotetaan viinan myymisestä. Hän ajattelee, että se on yksi väärä laki, joka estää häntä omaa kaluansa käyttämästä kuinka hän itse tahtoo.

Juomari myös pitää sen pahana, koska häntä sakotetaan juopumuksesta. Se onki hänestä yksi väärä laki, joka estää häntä nautitsemasta tätä "Jumalan viljaa". Huorat myös pitävät sen pahana, että heidän pitää maksaman sakkoa kirkolle "rakkaudesta", ja vielä kärsimän sen häpeällisen kirkonrangaistuksen. Vieläpä kruununvarkaat, jotka varastavat tullia; ne ei pidä syntinä ollenkaan senkaltaista varkautta, vaan he ajattelevat, että se on yksi väärä laki, ja että "kruunu on rikas". Kaikki nämät suuttuvat erinomattain edesantajalle ja päällekant-

ajalle, jotka "kateuden tähden saattavat lähimmäisensä vahinkoon."

"Eikös se ole yksi suuri synti", sanovat lain rikkojat, "että päällekantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon?" Niitten kautta joutuvat juomarit, viinaporvarit ja kruununvarkaat vetämään sakkoa ja "viattoman omansa kadottamaan." Eikös siinä ole yksi suuri synti ja vääräisyys? On vissimmästi. - Niin ajattelevat viinaporvarit erinomattain, jotka ensin aivan rakkaudesta antavat juomarille yhden matkaryypyn, että sydän lämpenis. Ja koska juomarin viinahalu sen ensimmäisen viinaryypyn tähden on syttynyt palamaan, tulee juomarin sydän niin rakkaaksi, että hän antaa viinaporvarille viimeisen tolpan toisen ja kolmannen rypyn edestä.

Eikös se ole siis yksi suuri synti ja vääräisyys, että armahtavaiset viinaporvarit pitää vielä sakkoa vetämän sen tähden, että he tekevät hyvää juomarille, jotka ovat surkeassa hädässä viinahimonsa tähden? Mutta ehkä viinaporvareilla ja kruununvarkailta on se vakuutus, että kruunun päällekantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon, on ilmanki heillä se vakuutus, että kaikki juomarit pitää kiittämän heitä ijankaikkisuudessa sen edestä, että he ovat heidän viinahimonsa sytyttäneet ja sen kautta auttaneet heitä ennen aikaa helvettiin. Sen rakkaan työn edestä pitää heidän kiittämän viinaporvaria ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, sen edestä, että sinä viinallas olet auttanut minua helvettiin ennen aikaa! Ja myös huorat pitää kiittämän huorimiehiänsä ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, että olet minua villinnyt huoruuteen, ja sen kautta auttanut minua helvettiin! Ja lainvartijat, jotka ei ole saattaneet lain rikkojia vahinkoon pitää saaman kiitoksen kaikilta juomareilta, viinaporvareilta ja kruununvarkailta sanoen: suuri kiitos, rakas lainvartija, ettet ole saattanut meitä vahinkoon! Et ole lain kautta estänyt meitä juoksemasta helvettiin! Ja suruttomat papit saavat myös kiitoksen ja kunnian. Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pitää kiittämän heitä ja sanoman: suuri kiitos, hyvä opettaja, että olet luvannut kaikille katumattomille taivaan valtakunnan. Sinä olet antanut meidän mennä rauhassa helvettiin.

Koska nyt kaikki saavat elää vapaan tahtonsa jälkeen, koska viinaporvarit riisuvat juomareita alastomaksi, huorat saavat jalkalapsia ja tulevat viimein seurakunnan päälle, kruununvarkaatsaavat varastaa kruunua niin paljon kuin he tahtovat, silloin täytetään ilmanki kuninkaan laki. Koska köyhät juomarit ja köyhät huorat tulevat seurakunnan päälle, silloin ovat he ilmanki eläneet kuninkaan lain jälkeen. Ja koska kruununvarkaatsaavat varastavat tullia, silloin ovat he ilmanki maksaneet veroa kruunulle. Eihän ilmankaan kuningas tahdo muuta alamaisiltansa, kuin että he joisit ja tappelisivat, huorintekisivat ja varastaisivat, keittäisivat ja myisivat paloviinaa, hyvin tietten, että huorat ja juomarit ovat aikaiset sotamiehet, viinaporvarit antavat niille rohkeuden sotimaan, ja kruununvarkaatsaavat tuovat veroa kruunulle, millä semmoinen sotajoukko palkataan. Antakaat nyt keisarille, kuin keisarin ovat.

Toinen tutkistelemus. Antakaa Jumalalle, kuin Jumalan ovat! Juutalaiset ei tahtoneet antaa veroa keisarille, vaan he tahdoit itse verorahansa syödä ja juoda. Mutta Jumalalle he luulit antavansa sen kiitoksen ja kunnian, kuin hänen tuli saada, koska he sanoit Vapahtajalle: "Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, jos sinä olet Jumalan Poika"! Ja se oli heidän ymmärryksensä jälkeen Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Mutta juutalaiset pidit kuitenkin itsensä Jumalan lapsena, sillä he sanoit kerran Vapahtajalle: "Meillä on isä, nimittäin Jumala." Kuitenkin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä nurin, sillä he pidit Vapahtajan vääränä profeettana, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Vapahtaja oli heidän mielestänsä yksi kansan häiritsijä, joka sekoitti kansaa väärällä opilla ja neuvoi ihmisiä väärälle tielle. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Jeesus Nazareenus oli yksi vahingollinen ihminen, joka piti hävitettämän. Ja he luulit siis tekevänsä Jumalalle kunnian, koska he rupeisivat kantamaan hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä. Se hengellinen viha kääntyi omantunnon asiaksi. Juutalaisten omatunto kaipais Vapahtajan verta. Vihollinen oli niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että hengellinen viha muuttui

omantunnon asiaksi. Ja sentähden sanoit he Pilatukselle: "Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.

Tämä asia, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, teki juutalaisille niin pahaa, että heidän täytyi Jumalan kunnian puolesta vastata ja antaa Jumalalle sen kunnian, että hänen Poikansa pilkattiin, häväistiin ja ylönkatsottiin, varkaan tavalla ruoskittiin ja ryövärin tavalla ristiinnaulittiin!

Ja tämä on vielä nytkin paras kunnia, jota juutalaiset saattavat antaa Jumalalle, nimittäin kristittyin vihaaminen ja vainoominen. Vapahtaja on itse sanonut, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle he tämän palveluksen tekevät? Apostoli Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaissut. Ja toisessa paikassa sanoo sama apostoli: Jumala on heille lähettävä väkevän eksytyksen hengen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta usko- neet.

Jos tämän maailman jumala ei olis uskottomain taitoa sovaissut, ottaisit he ilman epäilemättä vaarin armon ajasta. Mutta koska tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaissut, niin on myös taivaan Jumala lähettänyt heille väkevän erhetyksen, niin että he valheen uskovat. He uskovat paremmin, mitä perkele, maailma ja heidän oma lihansa sisälle antaa, kuin mitä Jumalan sana osottaa. He uskovat siis valheen ja kieltävät pois totuuden. He uskovat, että heidän entinen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle, vaikka Jumalan sana osottaa, että se entinen vanha elämä ei kelpaa ollenkaan Jumalan edessä.

He uskovat myös, että se entinen kuollut usko pitäis tekemän heitä autuaaksi. Mutta ei he ymmärrä sitä, että usko ilman töittä kuollut on. He uskovat niin kuin juutalaiset, että Jumala on heidän isänsä, koska he ovat syntyneet kristillisistä vanhemmista, ovat myös oikein kastetut, ovat oppineet kristinopin pääkappaleita ymmärtämään, saattavat lukea, käyvät muutaman kerran kirkossa ja Herran ehtoollisella, pitävät rukouksia pyhä-

päivinä, ja muuta semmoista. He uskovat, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus pitäis kelpaaman Jumalalle, mutta ei he sitä ole uskoneet, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus painaa heitä helvettiin, koska siitä ei ole tullut heille totista katumusta ja parannusta, ei ole tullut sydämen ja mielen muutosta, ei ole tapahtunut totista kääntymistä ja uutta syntymistä.

He ovat siis antaneet Jumalalle kiitoksen ja kunnian suulla, mutta sydämellä ja elämällä, eli ajatuksilla, sanoilla ja töillä, ovat he antaneet kunnian maailman jumalalle, joka on heidän taitonsa sovaissut eli kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi opiksi, taikaukseksi eli villitaudiksi, mutta heidän luonnollisen tilaisuutensa katsovat he oikeaksi kristillisyydeksi.

Koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, vissimmästi on hän myös antanut maailman lapsille sen vakuutuksen, että he ovat oikeat kristityt ja Jumalan lapset. Eipä juutalaisetkaan sitä tunteneet, että he olit perkeleen lapset, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta Vapahtaja sanoi heille: Te olette siitä isästä perkeleestä; te teette, mitä te olette nähneet teidän isänne tekevän. Ja apostoli Johannes sanoo: Siitä ilmaantuvat Jumalan lapset ja perkeleen lapset: jokainen, kuin ei tee vanhurskautta, ei hän ole Jumalasta. Joka syntiä tekee, hän on perkeleestä. Jos me tämän tuntomerkin jälkeen tahdomme eroittaa Jumalan lapsia perkeleen lapsista, niin tulevat kaikki ne perkeleen lapsiksi, jotka elävät ehdollisissa synneissä, niin kuin juopumuksessa, haureudessa, kateudessa, vihassa ja kirouksissa. Ja tällöinen elämä passaa niille, jotka seisovat kristillisyyttä vastaan, jotka vihaavat kristityitä ja luulevat palveluksen tevänsä Jumalalle, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Semmoiset vanhat kristityt ovat kyllä jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. He veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja ki-roavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, ovat

raittiit kirkossa ja juomarit kirkon takana, ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana. He juovat kirkossa Herran kalkista ja kirkon takana he juovat perkeleen kalkista. Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka palvelevat Jumalaa suulla, mutta sydämellä he palvelevat rietasta.

Antakaat siis kunnia Jumalalle, te harvat sielut, jotka olette tunteneet Jumalan suurta voimaa teidän sydämissänne. Tunnustakaat teitänne Jumalan lapsiksi maailman edessä, niin kuin meidän Vapahtajamme tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi kirkkoraadin edessä. Älkää antako riettaalle sitä kunniaa, että te maailman pelvon tähden kiellätte meidän Herran Jeesuksen Kristuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan perkeleen vallan alta.

Vaikka maailman orjat pitävät sen pilkkana ja ylpeyden merkinä, että yksi huora ja varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi; mutta itse Vapahtaja on sanonut, että publikaanit ja portot käyvät edellä taivaan valtakuntaan, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Ei ole maailman lapset saaneet sitä vakuutusta ylhäältä, että he ovat Jumalan lapset, mutta he luulevat, että he tulevat autuaaksi, koska he kuolevat. Ja sen luulon on itse rietas antanut heille, että he pysyisit suruttomuudessa.

Antakaat tekin, heränneet sielut, Jumalalle kunnia, ja tunnustakaat pelkäämättä maailman edessä, mitä Jumalan ennättäväinen armo on vaikuttamassa teidän sydämissänne totisen parannuksen ja katumuksen kautta. Ja sinä katuvainen ryöväri, nuhtele toista, vaikka et ole vielä itse saanut lupausta. Julista maailman katumattomille ryöväreille totuus, ja sitte käännä itses sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan puoleen ja sano: Herra Jeesus! Muista minua, koskas tulet valtakuntaas! Kukatiesi hän antaa sinulle sen suuren ja kalliin ja painavan lupauksen: totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa! Sen armolupauksen päälle sinä saatat autuaallisesti kuolla. Amen

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1850

Enkeli sanoi Tobialle: Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää salattaman, mutta Jumalan töitä pitää korkeasti ylistettämän ja julistettaman.

Tob. 12: 7

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen kirjassa, ja me kuulemme niistä, että ihmisen pitää salaaman kuningasten neuvoja; mutta Jumalan töitä pitää julistettaman. Kuitenkin tekevät ihmiset vastoin tätä käskyä. Jos Kuningas sanoo jollekulle, mitä hän aikoo tehdä, niin on harva mies niin uskollinen, että hän saattaa sen salaisuuden pitää takansa, ettei hän ilmoita sitä kenellekään. Vaikka se tulee vahingoksi valtakunnalle, jos joku ilmoittaa kuningasten salaiset neuvot, mutta Jumalan armotöitä ei tahdo moni ilmoittaa, sillä riettaalle tulee suuri vahinko ja häpeä, jos joku rupeis maailmalle huutamaan, mitä Jumala on hänessä vaikuttanut.

Jos esimerkiksi yksi kristitty rupeis sanomaan maailmalle, kuinka Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut sydämen ja mielen muutoksen, ja kuinka hän on tuntenut Jumalan armovaikutuksia, varsin suuttuu vihollinen ja sanoo: Sinä kerskaat itseäs, sinä teet itses hyväksi. Vihollinen ei tahdo antaa sitä kunniaa Jumalalle, että Jumala olis jotakin hyvää tehnyt. Vihollinen tahtoo paljon vääryyttä löytää Jumalan hallituksessa. Jumala on vihollisen mielestä yksi väärä Jumala, joka niin hurskaan ja kunniallisen miehen tuomitsi helvettiin. Ja sen tähden hän ei anna Jumalalle sitä kunniaa, että Jumala olis jotakin hyvää vaikuttanut. Maailman jumala tahtoo sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on sen tehnyt, mitä Jumala on tehnyt.

Kyllä vihollinen suopi senkaltaisia Jumalan töitä ilmoittaa, joita hän on pilannut, esimerkiksi luomisen työt. Vihollinen sallii kyllä orjiensa olla siinä uskossa, että het ovat Jumalan kuvaan luodut, sillä hän tietää hyvin, ettei heissä ole Jumalan kuva enää, koska hän on luomisen jälkeen pilannut sen Jumalan kuvan ja maalannut Jumalan kuvan mustaksi, eli muuttanut Jumalan kuvan riettaan kaltaiseksi. Kyllä rietas sallii orjiensa tunnustaa, että Jumala on heidän Isänsä, sillä hän tietää hyvin, ettei Jumala ole

heidän Isänsä, niin kauan kuin he tekevät mustan isän töitä.

Mutta sitä vihollinen ei salli, että ihmiset julistavat senkaltaisia Jumalan töitä, joita vihollinen ei saata pilata, niin kuin esimerkiksi Jumalan armo-vaikutuksia. Niitä ei saata vihollinen pilata, koska ne tuntuvat ihmisessä, mutta hän tahtoo niitä tyhjäksi tehdä, ja uskottaa vielä orjiansa, että net on riettaalta, esimerkiksi heräys ja oman-tunnon vaiva. Ei ne ole muut kuin riettaan vaikutukset. Niin myös armonmerkit ja hengellinen ilo. Rietas niitä on vaikuttanut, niin sanovat vihollisen orjat. Niin myös hengellinen murhe, ei se ole muu kuin vihollisen konstit kaikki, mitä Jumala tekee ja jota vihollinen ei saata muuttaa, pilata eli turhaksi tehdä, sen vihollinen ottaa ja omistaa itsellensä eli uskottaa orjiansa, että net on hänen työnsä.

Mutta ei vihollinen salli sitä, että hänen työnsä tulis ilmi, josta hänelle itselle tulis häpeä. Esimerkiksi huoruus, varkaus, valhe. Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää pois synnintunnustuksen ja sanoo: Ei tarvitse semmoisia maailmalle huutaa. Hän tahtoo aina peittää ja salata syntiänsä, ettei maailma sais tietää, mitä hän on pimeydessä värkännyt. Koska maailma pitää häntä siveänä ja kunniallisena miehenä, tahtoo hän aina sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on yksi siveä, rehellinen ja kunniallinen mies. Jos joku tunnustaa hänen päällensä syntiä, niin hän kieltää pois ja sanoo: Sinä valehtelet. Ei hän ota syntiä päällensä, jos mikä olis.

Koska ensimmäinen vaimo tunnusti hänen päällensä syntiä, suuttui hän vaimon siemenelle ja tahtoo niitä hävittää, jotka hänen töitensä saattavat valkeuteen. Sanalla sanottu: Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää ja peittää omia pahoja töitä, että maailma aina ajattelis hänestä hyvää. Mutta niitä Jumalan töitä, joita hän ei saata pilata, muuttaa eli tyhjäksi tehdä, niitä hän omistaa itsellensä ja antaa orjillensa sen uskon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta. Ja vaikka hän ei saa heränneitä siihen uskoon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta, kuitenkin panee hän niitä häpeämään, ettei heidän pitäis ilmoittaman Jumalan Hengen

vaikutuksia. Jos nimittäin heränneet sielut rupeisit maailmalle huutamaan, mitä he ovat tunteneet Jumalan Hengen vaikutuksesta, niin tulis Jumalalle sen kautta kunnia.

Mutta riettaalla on niin suuri kateus, ettei hän sois ollenkaan, että joku sielu maan päällä antais Jumalalle kunnian ja tunnustais julkisesti, että Jumalan Henki on hänessä tehnyt työtä. Sen tähden panee vihollinen niitä vastaheränneitä häpeämään Jumalan Hengen töitä, ettei he tohdi ilmoittaa kenellekään, mitä Jumalan Henki on vaikuttanut heidän sydämisäns. Jos he nimittäin ilmoittaisit Jumalan Hengen vaikutuksia maailmalle, niin maailman lapset rupeavat niitä heränneitä pilkkaamaan ja sanomaan: Te kerskaatte itseänne. Te teette itseänne hyväksi. Niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam sanoit: Tyhjä Mooseksen kauttakos Jumala puhuu? Niille tuli kateus, ja kateuden rietas pani niitä pilkkaamaan Moosesta, että hän teki itsensä hyväksi.

Muut maailman orjat suutuit Moosekselle ja sanoit: Se on teille ylön paljon, sillä kansa on kaikki pyhä. Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle? (4 Moos.16:3). He tahdoit soimata Moosesta ylpeydestä, koska he itse olit ylpeydessä. Jos taas herännyt ihminen ei saata salata Jumalan Hengen vaikutuksia, niin sanovat riettaan orjat: Jo sekin tuli hulluksi. Koiran tauti on sille tarttunut. Jo sekin tuli villihengeksi. Tämän maailman pilkkaamisen ja vainoamisen tähden panee vihollinen muutampia vastaheränneitä häpeämään Jumalan töitä ja salaamaan Jumalan Hengen vaikutuksia, ettei kunnia tulis Jumalalle annettavaksi, mutta riettaalle.

Mutta me kuulemme nyt edellä mainituista sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen 12: 7, että enkeli käski hänen julistaa Jumalan töitä, koska hän sanoi: Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää salattaman, mutta Jumalan töitä pitää korkeasti ylistettämän ja julistettaman. Olikos siis enkeli hengellisessä ylpeydessä, koska hän käski Tobiaksen huutaa maailmalle, mikä suuri armo hänelle oli tapahtunut. Nyt antavat muutamat armonvarkaavat myöten, ettei se ole hengellisessä ylpeydessä, joka puhuu Jumalan armosta, sillä he saattavat itsekin tunnustaa, että he makaavat joka päi-

vä Vapahtajan verisessä ristin juuressa. Ja kyllä vihollinen sallii heidän sen verran huutaa maailmalle, sillä hän tietää, että armonvarkaavat ovat salaiset Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he luulevat itse olevansa hänen ristinsä juuressa. Mutta sen synnintunnustuksen he kieltävät peräti pois, ja sanovat: Ei kukaan tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.

Sen synnintunnustuksen kautta tulee nimittäin riettaalle häpeä. Sentähden hän ei salli orjiensa tunnustaa syntiänsä. Mutta mitäs ne sanat merkitsevät, jotka löytyvät kirjoitettuna neljännessä Mooseksen kirjassa, viidennessä luvussa ja seitsemännessä värssyssä: "Heidän pitää tunnustaman rikoksensa kuin he tehneet ovat, ja pitää päänänsä sovittaman vikansa." Mutta armonvarkaavat tahtovat selittää tämän paikan niin, että ihmisen pitää tunnustaman rikoksensa ainoastans lähimmäiselle, jota vastaan hän on rikkonut, mutta ei muille. Meidän täytyy siis hakea muita Raamatun paikkoja, jotka osottavat, että Jumala vaatii julkisen synnintunnustuksen.

Mutta koska tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi esimerkki, kuinka maailman kunnia estää yhden armoa etsiväisen sielun tunnustamasta maailman edessä sen huonon ja viheliäisen tilaisuuden, jossa hän tuntee itsensä olevan, ja kuinka se sama kunnian rietas panee muutampia armoa tarvitsevaisia varastamaan armoa Vapahtajalta, niin olis tarpeellinen rukoilla Jumalata ja sitä suurta Ristinkantajata, että hän aukaisis kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään, kuinka vihollinen maailman kunnian tähden eksyttää niitäkin, jotka tuntevat viheliäisyytensä ja panee niitä armoa tarvitsevaisia sieluja salaamaan sen huonon tilaisuuden, jossa he ovat, ja varastamaan armoa Vapahtajalta.

Jospa nyt kaikki punaista tautia sairastavaiset ilmoittaisit julkisesti maailman edessä, kuinka huonossa ja viheliäisessä tilaisuudessa he ovat, että koko maailma saapi tietää, mikä heitä on pakottanut armoa kerjäämään. Kuulkoon se suuri ja ylistetty taivaan Kuningas kaikkein viheliäisten, murheellisten ja alaspainettuin huokauksen. Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumissa on ylöskirjoitettu kaksi ihmetyötä, joita Jeesus teki. Ensiksi paransi hän yhden vaimon, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa. Toiseksi herättää hän yhden päämiehen tyttären kuolleista. Me otamme sen ensimmäisen tapauksen tutkistellaksemme, kuinka ne, jotka freistaavat salaa varastaa armoa Vapahtajalta, täytyvät viimein julkisesti tunnustaa, kuinka he ovat tehneet. Meidän täytyy ensinnä ottaa vaaria siitä, että evankelistat Markus ja Luukas ovat kirjoittaneet enemmän tästä vaimosta, joka oli kaksitoista ajastaikaa punaista tautia sairastanut; joista me olemme saaneet tietää, että tämä vaimo, joka väen keskellä naaki, ja pääsi myös niin liki Vapahtajaa, että hän sai koskea hänen vaatteeseensa, oli aikonut sanan puhumatta lähteä kotia. Mutta koska Vapahtaja rupeis tutkimaan, kuka häneen oli koskenut, häätyi tämä vaimo vapistuksella tunnustaa, kuinka hän oli tehnyt. Siitä me arvaamme, ettei armonvarkaat saa niin ilman tutkimatta mennä sen varastetun armon kanssa.

Mutta ehkä nyt tämä vaimo pääsi varastamaan armoa sillä tavalla, kuin evankeliumissa on ylöskirjoitettu, ei siitä seuraa, että kaikki armonvarkaat pääsevät niin liki Vapahtajaa, että he saattavat totisesti varastaa hänen armonsa. Sillä muutamat ei ole koskaan sitä punaista tautia sairastaneet, ja yhtä hyvin luulevat he, että Vapahtaja on heille armollinen. Se suuri väen paljous, joka silloin kurkistelemisen tähden seurasi Jeesusta, ja tunki likimmäiseksi, oli aivan joutilas väki, joka oli tyhjä kurkistelemisen tähden tullut kokoon. Ja ne tunkisit ja pakkaisit likimmäiseksi Vapahtajaa, he luulit ilmanki olevansa mahdolliset koskemaan häneen. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat. He pakkaavat ja tunkevat itsensä likimmäiseksi Vapahtajaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää. Ja koska sitte kysymys tulee, kuka häneen on koskenut, niin kieltävät kaikki. Tämä joutilas surutoin kansa on vähän ajan perästä valmis huutamaan ristiinnaulitse. Semmoinen se nyt on suruttoman kansa rakkaus Vapahtajalle, vaikka he luulevat, että he makaavat Vapahtajan helmassa. Toisen vuoron he huu-

tavat "hoosianna Daavidin Pojalle" ja toisen vuoron he huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!"

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että net harvat sielut, jotka sairastavat punaista tautia, saattavat vielä varastaa armoa niin kuin tämä vaimo, joka häpiän eli maailman kunnian tähden i vihtinyt tulla Vapahtajan silmäin eteen ja julki-sesti tunnustaa, minkäkaltainen tauti hänellä oli, ei kehdannut langeta polvillensa ja rukoilla, että Herra Jeesus auttais häntä, ei tohtinut huutaa "Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni." Mutta kunnian rietas pani häntä naakimaan ja väen keskellä tukkimaan, että hän pääsis niin liki Vapahtajaa, että hän sais koskea hänen vaatteensa liepeeseen. Tällä vaimolla oli siis juuri varastama meininki, ja ne uskottomat raukat, jotka sanovat, ettei ihminen saata varastaa armoa, saavat nyt nähdä tämän vaimon esimerkistä, kuinka seppä armonvaras on naakimaan Vapahtajan selän takana.

Muut hädässä olevaiset ihmiset bruukaavat aina tulla Vapahtajan silmäin eteen ja valittaa hätäänsä. He bruukaavat langeta polvillensa ja rukoilla. Ja ne, jotka sokeuden tähden ei saata tulla juuri liki Vapahtajaa, huutavat kuitenkin kaukaa: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Mutta tämä vaimo rupeis juuri kauniisti varastamaan armoa. Mutta se oli ihmeellinen, että se varkaus kävi hänelle joltisesti laihin. Mutta koska kysymys tuli, kuka häneen oli koskenut, niin kielsit kaikki. Ja tämä vaimo ei tohtinut varsin ilmoittaa itseänsä. Maailman kunnia oli hänessä niin suuri, että hän olis kyllä niin kuin varas koira, ja sanan puhumatta, lähtenyt pois, jos Jeesus ei olis alkanut kovemmin tutkistelevaan, kuka häneen on koskenut.

Kyllä vissimmästi Vapahtaja tiesi, kuka se oli, mutta hän tahtoi koetella sitä vaimoa, jos maailman kunnia laskis häntä tunnustamaan varkautensa. Nyt muistelevat evankelistat Markus ja Luukas siitä vaimosta, että hänen täytyi viimein tunnustaa varkautensa. Koska nimittäin tämä vaimo näki, ettei tämä asia ole salattu, niin tuli hänelle hätä. Markus sanoo, että tämä vaimo pelkäsi ja vapisi, että hän tiesi, mitä hänen kohtaansa tapahtunut oli. Ja Luukas sanoo, että hän tuli

vapisten ja maahan lankesi hänen eteensä, ja julisti kaikelle kansalle, minkä syyn tähden hän oli häneen ruvennut.

Tässä näet sinä, armonvaras, ettei Jeesus laske armon varkaita ilman tutkimitta. Toiseksi näet sinä, minkäkaltainen pelko ja vapistus tulee armonvarkaille, koska omatunto alkaa soimaamaan, että he ovat ilman luvatta koskeneet Vapahtajan pyhää persoonaa. Kolmanneksi näet sinä, että armonvargaat täytyvät viimein tunnustaa koko maailman edessä, minkä syyn tähden he ovat salaisesti ja ilman luvatta häneen koskeneet.

Vaikka tämän aikaiset armonvargaat sanovat: Ei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, minkä syyn tähden hän on Vapahtajaan koskenut, eli minkä syyn tähden hän on alkanut varastamaan armoa. Mutta tämä vaimo kuitenkin häätyi tunnustamaan, ei ainoastans Vapahtajalle, vaan koko kansalle, kuinka hän oli punaista tautia sairastanut kaksitoista ajastaikaa, ja kuinka hän oli ajatellut, koska hän meni varastamaan armoa Vapahtajalta. Se punainen tauti oli nimittäin yksi häpeällinen tauti, vaikka se oli Jumalalta päälle pantu. Mutta maailman edessä se luetaan häpeälliseksi. Ja sentähden ei vihtinyt armonvaras tunnustaa ennen kuin hätä tuli, että hänellä oli semmoinen tauti. Kunnian rietas pani häntä salaamaan sitä. Ja niin panee vielä nytkin kunnian rietas muutampia salaamaan sitä, että heille on punainen tauti tarttunut.

Ei he vihti sitä ilmoittaa maailmalle, sillä he pelkäävät, että heitä pilkataan. Se on maailman edessä häpeä, että he ovat semmoiseksi joutuneet. He kostantavat paljon lääkäritten päälle, mutta ei punainen tauti ole semmoinen tauti, että lääkärit saattavat sen parantaa. Evankelistat muistelevat, että se tuli pahemmaksi, mutta ei paremmaksi, koska hän oli lääkäritten tykö käynyt. Ei saata nimittäin hengelliset puoskarit parantaa niitä, jotka punaista tautia sairastavat. Ja ei ole yksikään muu tohtori, kuin ainoastans yksi Vapahtaja, joka saattaa sen taudin parantaa. Mutta se on pahempi, että semmoiset sairaat ei mene varsin Vapahtajan tykö, ja vielä pahempi, että he tulevat salamyhkäisyydessä, tunkevat sen suruttoman väen läpitse, eikä tule julkisesti Vapahtajan ja koko maailman silmäin edessä tunnustamaan, itkemään ja

rukoilemaan sitä suurta Ristinkantajata, että hän suuresta armostansa auttais heitä, vaan he naakivat selän takana, varastavat armoa Vapahtajalta.

Semmoiset ovat nyt ne armonvargaat, jotka sairastavat sitä punaista tautia. Ne ovat totisesti armoa tarvitsevaiset, mutta heillä on niin suuri maailman kunnia, ettei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, eikä myös Vapahtajalle, ennen kuin tutkistelemus tulee, kuka häneen on koskenut. Vieläpä se surutoin joukko, joka ilman aikaansa ja kurkistelemisen tähden pakkaa Vapahtajan päälle ja ahdistaa joka kantilta, ja kohta polkevat häntä jalvoillansa. Ne kieltävät kaikki, ettei he ole koskeneet häneen. Kyllä ne jaksavat valehdella, ettei he ole ahdistaneet häntä, vaikka ne ovat synnin kyynäspäällä häntä lykänneet ja jalvoillansa polkeneet ja ruumiillansa ahdistaneet hänen pyhää persoonaansa. Yhtä hyvin ne kieltävät ja valehtelevat, ettei he ole häneen koskeneet.

Tämä surutoin ja joutilas joukkokunta ovatki niin rohkiat tunkemaan, tukkimaan ja pakkaamaan Vapahtajan päälle, että Pietarin täytyi sanoa Vapahtajalle: Mestari! Kansa ahdistaa ja tunkee sinua. Pietari tyhmistyi sitä tyhmyyttä, ja moitti sitä, että tämä joutilas väki ei pitänyt Vapahtajaa paremmassa arvossa, eikä hävennyt ollenkaan tunkemasta ja pakkaamasta hänen päällensä. Mitäpä net huolivat, jotka ovat niin kuin hattarat ja mettänperkeleet, ei he ymmärrä pelätäkään Jumalan Poikaa. Mutta älä huoli, koska tuomio tulee, silloin he saavat nähdä, ketä he ovat polkeneet ja ahdistaneet. Kyllä he silloin rupeavat soimaamaan Vapahtajaa, niin kuin hän jo edeltäpäin on ilmoittanut: "Herra! Sinä olet saarnannut meidän kaduilla, ja me olemme saarnanneet sinun nimees, me olemme syöneet ja juoneet sinun kanssas. Se merkitsee: Me olemme hyvin tutut olleet. Mutta hän on sanova: Menkää pois, te pahantekijät, en minä tunne teitä.

Ottakaat nyt vaari! Te punatautiset ihmiset. Ottakaat vaari tästä vaimosta, joka kunnian tähden meinais varastaa armoa. Varoittakaat teidän sielujanne, ette ette menis varastamaan armoa, vaan tulkaat julkisesti valittamaan teidän hätäänne ja teidän puutoksianne, ja tunnustakaat hänen edessänsä, vaikka koko

maailma kuulis, minkäkaltainen tauti teillä on. Vaikka armonvarkaats sanovat: Ei tarvitse maailmalle huutaa. Ja sillä sanalla he antavat kunnian riettaalle, mutta ei Vapahtajalle, joka ei laske armonvarkaita ilman tutkimatta tykönsä, vaan hänen tahtonsa on, että kaikki salaiset asiat pitää julkisesti julistettaman. Älköön yksikään luottakosen päälle, että tämä vaimo sai pitää sen armon, jonka hän oli varastanut. Se tuli siitä suuresta Vapahtajan rakkaudesta, että hän alkoi tutkimaan, kuka häneen oli koskenut.

Mutta jos Vapahtaja olis antanut hänen mennä sen varastetun armon kanssa ilman tutkimatta, niin olis rietas saanut sen ilon hänestä, ettei olis hän kiittänyt Vapahtajaa sen armon edestä kuin hänelle oli tapahtunut. Kunnian rietas, joka esti häntä tunnustamasta hätänsä, olis myös estänyt häntä kiittämästä Vapahtajaa. Ja se olis ollut vastoin Raamattua, joka sanoo: Jumalan töitä pitää korkeasti julistettaman. Jos Jumalan armotyöt ei tule ilmi, niin unhotetaan Jumala ja rietas saapi kaiken kunnian. Koska lapset rupeisit huutamaan hoosianna, Daavidin Pojalle, niin rupeisit herrat pahana pitämään, että lapset kunnioitsit Vapahtajaa. Mutta Vapahtaja sanoi heille: "Jos nämät vaikenisit, niin rupeisit kivet huutamaan."

Mutta paratkoon Jumala! Harva se on, joka kiittää Jumalata, vielä netkin, jotka ovat tunteneet Jumalan armoa, ovat niin kiittämättömät, ettei he muista kauan, mistä hirmuisesta taudista he ovat pelastetut Vapahtajan armon kautta. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 62 25 SUN-
NUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1853

Silloin, jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus, taikka siellä: älkää uskoko. Sillä väärät kristukset ja väärät profeetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkiä, niin että jos taitais tapahtua valitutkin eksytettäisiin. Matt. 24: 23.

Tässä paikassa varoittaa Kristus opetuslapsiansa vääristä profeetoista ja

väärästä Kristuksesta. Ja tämä on juuri tarpeellinen varoitus, erinomattain näinä aikoina, koska oikea kristillisyys pidetään vääränä niin kuin Vapahtajan aikana. Silloin kanssa pidettiin myös oikea kristillisyys vääränä, mutta väärät profeetat pidettiin oikeana. Erinomattain silloin, koska ulkonainen vaino oli tullut kristittyin päälle; silloin pidettiin oikea kristillisyys vääränä, mutta se vanha kuollut usko pidettiin oikeana. Niin kuin se oikea kristillisyys on kaikkina aikoina pidetty vääränä juutalaisilta, pakanoilta ja paavilaisilta. Ei ole hyvä eroittaa, mikä oikea kristillisyys on, koska juutalaiset saarnaavat heidän uskoansa, ja pitävät sen oikeana, ja pakanat saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana, niin myös paavilaiset saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana.

Mutta Vapahtaja on toisessa evankeliumissa, nimittäin 8. sunnuntaina Kolminaisuuden päivästä, antanut yhden tuntomerkin, jolla väärät profeetat eroitetaan. Hän sanoo siinä paikassa: "Kavahtakaat teitänne vääristä profeetoista, jotka teidän tykönne tulevat lamasten vaatteilla, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet." Ei ole siis julki set pakanat ne väärät profeetat, joista Jeesuksen opetuslapset pitää kavahtaman itsensä, sillä ei niitä kukaan usko, jos he vielä rupeisit heidän uskostansa saarnaamaan, vaan väärät profeetat tulevat jumalisuuden varjon alla ja saarnaavat niin, että juutalaisetki tykkäävät heidän saarnoistansa.

Ei nimittäin väärät profeetat vaadi, että juutalaisten pitää oikean katumuksen tekemän ja uskoman sen ristiinnaulitun Vapahtajan päälle. Eikä väärät profeetat vaadi sitä, että juutalaisten pitää ottaman Jeesuksen ristin päällensä ja ruveta sitä kantamaan, vaan väärät profeetat saarnaavat niin, että Kristus tulee taivaasta auttamaan niitä juutalaisia, jotka tottelemattomuuden tähden joutuvat esivallan kurituksen alle. Jos juutalaiset juopumuksen tähden tulevat köyhäksi, niin saarnaavat väärät profeetat: "Se köyhyys on tullut Jumalasta. Kristus tulee alas taivaasta auttamaan juomaria köyhyydestä."

Jos juutalaiset huoraavat ja tulevat huoruuden kautta köyhiksi ja

kivullisiksi, niin sanovat väärät profeetat: "Ei se ole synti. Kyllä Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta." Jos juutalaiset pitävät väärää ja synnillistä kauppaa kirkon takana, ja vaikka vielä Jumalan temppelissä tapahtuis semmoinen kauppa, niin saarnaavat väärät profeetat: "Ei se ole synti: Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria sakosta." Jos vielä juutalaiset leskeihin huoneita söisit ja opettaisit lapsia sanomaan: Korban, ei väärät profeetat sitä kiellä. Sanalla sanottu. Ei väärät profeetat nuhtele ketään synnistä, eikä he vaadi synnintunnustusta, eikä väärät profeetat vaadi oikeaa katumusta ja parannusta, vaan he saarnaavat ainoastansa siitä väärästä Kristuksesta, joka on juutalaisten pääkallossa, mutta ei sydämessä.

Jos siis tulee juutalaisille joku maallinen hätä, niin väärät profeetat sanovat: "Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria viinasakosta. Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista." Ja sitte he sanovat juutalaisille: "Täällä on Kristus, täällä on Messias, täällä on Jumalan hengen vaikutus."

Koska huora itkkee kunniansa perään käärmeen kyyneleitä, niin sanovat väärät profeetat: "Tämä on Pyhän Hengen vaikutus." Tämä on väärän profeetan paras tuntomerkki, että hän lohduttaa juutalaisia, koska he oman ylpeytensä tähden joutuvat hätää kärsimään ruumiin puolesta. Niin on tapahtunut entisille juutalaisille, koska niille tuli kova ahdistus pakanallisen ylpeyden tähden, ettei juutalaiset tahtoneet kuulla esivaltaa. Silloin tulit väärät profeetat lohduttamaan juutalaisia ja sanomaan: "Älkää peljästykö, juutalaiset, Kristus tulee nyt taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista."

Ja kukas on se Kristus, joka auttaa juomaria manalaisista? Eikö hän ole yksi suuri noita, joka on itse manalaisten kanssa liitossa. Ei juutalainen kysy sen perään, mistä apu tulee. Jos Jumala eli perkele auttaa, se on juutalaisille yhtä, saati hän tulee autetuksi. - Ei väärä

profeetta soimaa juutalaisia synnistä, vaan hän saarnaa siitä väärästä Kristuksesta, jonka päälle hän uskoo, ehkä semmoinen Kristus ei ole vielä tullut maailmaan, joka on luvannut auttaa varkaita puolasta, juomaria manalaisista ja huoria lapsen vaivasta.

Mutta niitä on vielä muita vääriä profeetoita, jotka saarnaavat semmoista oppia, josta pakanat hyvin tykkäävät. He saarnaavat nimittäin senkaltaisesta Kristuksesta, joka on hyvin rakas ja armollinen katumattomille huorille ja katumattomille varkaille. Nämät väärät profeetat lupaavat kaikille pukille ja keiturille elämän ja autuuden.

Heidän ensimmäinen uskonkappaleensa ja opetuksensa on se, ettei tarvitse syntiä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös varkailla, koska heitä tämmätään oikeuteen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös huoralla, koska häntä vaaditaan synnintunnustukseen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Niin myös viinaporvari, koska häntä tämmätään oikeuteen viinanmyymisestä, sanoo: "Ei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa." Ja tällöinen oppi on juuri huorain ja varkaitten oppi.

Toinen uskonkappale väärän profeetan opissa on luvallisuus syntiä tehdä: ettei ole Kristus niin kranttu jos vielä juodaan kohtuullisesti, ja huorataan kohtuullisesti. Se on niin hauska olla kristittyinä ja huorata. Se on hauska olla Jumalan lapsi ja varastaa. Tämä on se oikea oppi, mutta Natsareenuksen oppi on väärä, joka vaatii kristityiltä pyhää elämää.

Kolmas uskonkappale vääräin profeettain opissa on se vapaus, ettei tarvitse kukaan vääriä tekojansa maksaa. Ja neljäs uskonkappale, joka on painavin kaikista väärän profeetan opissa, on se, että nämät Jeesuksen Natsareenuksen seuraajat ja Jeesuksen opetuslapset ovat yksi väärä ja vahingollinen lahkokunta ja eriseura, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Tämä on paras uskonkappale vääräin profeettain opissa. Mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennenkin he saavat lakkia kristittyin verta. Sitte tulee väärille profeetoille autuaaksi tekeväinen usko, koska he saavat kristittyin verta lakkia. Silloin tulee

heidän sydämensä puhdistetuksi lohikäärmeen veressä.

Tänä päivänä maalataan hävityksen kauhistus teidän silmäinne eteen. Tänä päivänä kuulitte kaikki paatuneet, mikä loppu tulee paatuneille, jotka ovat evankeliumin valkeutta nähneet, eikä ole armon ajasta ottaneet vaaria, koska etsikko aika oli. Oliskos nyt yhtään täällä, joka ymmärtäis, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, koska hän rankaisee koko kansan muutampain irstaisuuden tähden. Juutalaiset ovat kuulleet enemmän Jumalan sanaa kuin joku muu kansa. He ovat myös nähneet enemmän merkkiä ja tunnustähtiä kuin muut ihmiset. He ovat nähneet kristityitä, ja tietävät myös, mistä tämä kristillisuus on tullut ja minkäkaltaisen muutoksen se on vaikuttanut. Mutta he ovat niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Sentähden on Jumala viimein antanut juutalaiset saatanan haltuun, nimittäin paatumuksen haltuun, ettei ole enää katumuksen armoa.

Ottakaat te paremmin vaari armon ajasta, kuin juutalaiset, ettette huku niitten seurassa. Ja paetkaat henkenne kanssa Israelin vuorille. Ja rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, ettei teidän pakonne tapahtuis talvella eli sapattina. Kuule, Israelin Paimen, niitten huokaus, jotka Baabelista ovat paenneet pois. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 24: 15

Tämän päivän pyhässä evankeliumin selityksessä pitää Vapahtaja ennustuksia Jerusalemin hävityksestä, ja me olemme kuulleet, kuinka tämä ennustus on täytetty, koska tämän kaupungin onnettomat asuvaiset häätyivät vielä nälän tähden omia lapsiansa syömään. Se näyttää meidän silmiimme, niin kuin Jumala olis hirmuisesti suuttunut omalle kansallensa, koska hän antoi koko kansan saatanan haltuun, niin että ei yksikään ainoa sielu tullut pelastetuksi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka olit kristityksi tulleet.

Me tiedämme nyt vakaisesti, ettei ole yksikään kristitty hukunut siinä, vaikka koko valtakunta hävitettiin. Sillä kristityt otit paremmin vaarin ajan merkistä kuin juutalaiset. Kristityt pakenit ajalla pois koko valtakunnasta, mutta juutalaiset ei uskoneet, että Jumala heitä ylönantaa saatanan haltuun. Juutalaisilla

oli sama usko kuin tämän aikaisilla suruttomilla, että Jumala heitä varjelee kaikesta pahasta. Juutalaisilla oli se usko, että Jumala auttaa heitä vihollisen kynsistä. Ja mistäs oli juutalaisille tullut semmoinen vahva usko ja luottamus Jumalaan? Sama uskonsankari ilmanki oli vahvistanut juutalaisten uskon, kuin se, joka nyt on antanut tämän aikaisille juutalaisille sen vahvan uskon, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. He asettavat itsensä Jumalan armollisen suojeluksen alle, ja sanovat: "Kyllä Jumala meitä varjelee niin hyvin kuin kristityitä."

Mistäs tiedätte, että Jumala varjelee teitä kaikesta pahasta? Mistäs tietävät juomarit, että Jumala varjelee heitä köyhyydestä, taudista ja manalaisista? Jumala antoi ilmanki niin vahvan uskon, nimittäin juomaritten Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Mistäs huorille on tullut semmoinen usko, että Jumala varjelee heitä lapsista ja knapasta, ja kelkan vetämisestä? Ilmanki Jumala on antanut heille semmoisen uskon: nimittäin huorain Jumala, joka asuu huoruuden valtakunnassa. Ja kukas on antanut varkaille semmoisen uskon, että Jumala varjelee heitä puolasta? Ilmanki Jumala on vahvistanut heidän uskonsa: nimittäin varkaitten jumala, joka asuu pimeyden luolassa. Näin on maailman jumala vahvistanut heidän uskonsa, että taivaan Jumala heitä varjelee kaikesta onnettomuudesta.

Mutta minkätähden ei Jumala varjellut juutalaisia, vaikka heillä oli semmoinen vahva usko Jumalan päälle? Minkätähden Jumala on sallinut, että viholliset saivat puukolla halaista juutalaisten vatsan halki? Ei kristityillä ole semmoinen usko ollut, että Jumala varjelee heitä vihollisen päällekkarkaamisesta. Ei kristityillä ole koskaan semmoinen usko ollut, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mutta juutalaisilla on semmoinen vahva usko, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mistäs juutalaisille on tullut niin vahva usko ja luottamus Jumalaan, että Jumala heitä varjelee, vaikka kuinka pahoin he eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit Vanhemman kyneleitä, vaikka kuinka kiviä viskoisit kristittyin päälle? Kyllä juutalaisten usko kestää.

Ei juutalaiset ennen usko, ennekuin nahka kuumenee, että pakanat suorivat

heidän vatsansa puukolla ja kaivavat vääryyden rahaa heidän suolistansa. Ei tämänaikaiset juutalaiset vielä epäile autuudestansa. Ja kyllä he vielä jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. Kyllä vielä fariseukset jaksavat uskoa, että ei heille käy niin kuin entisille juutalaisille. Kyllä vielä juomarit jaksavat uskoa, että jumala varjelee heitä manalaisista, ja jos Jumala varjelee heitä manalaisista, niin kyllä perkele varjelee heitä omantunnon vaihasta. Taitaa vielä joku noita löytyä, joka saattaa heitä manalaisista päästää, jos vielä olis manalaisia nostettu heidän päällensä.

Kyllä vielä huorat jaksavat uskoa, että ei tule sikiä ensimmäisestä huoraamisesta; ja jos ei tule ensimmäisestä, niin ei suinkaan tule toisesta eikä kolmannesta huoraamisesta. Kyllä vielä varkaat jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä puolasta. Kyllä vielä viinaporvarit jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä viina sakosta. Jaksavat vielä kruunun varkaat uskoa, että Jumala varjelee heitä tullimiesten kynsistä. Ei suinkaan heille ole vielä tullut epäilystä autuudestansa. Niillä on vielä niin kova usko vahvempi kuin pahta, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta ruumiin ja sielun puolesta

Mutta nyt nousee siveyden perkele luolastansa, ja kuollut usko nousee haudastansa ja sanoo "Eiköpä ihmisen pitää luottaman Jumalan päälle?" Kyllä! Sinun pitää luottaman Jumalan päälle, mutta älä sinä vaan luota niin kuin juutalaiset, väärän jumalan päälle. Siinäpä juutalaiset tulit petetyksi, että he rupeisit väärän Jumalan päälle luottamaan. Koska juutalainen ei tunne oikeata Jumalata, ei tunne Jumalan luontoa, niin hänen täytyy sitä väärää jumalata palvella.

Se väärä Jumala on ensiksi ylpeys, joka ei laske juutalaisia tuntemaan ja tunnustamaan, kuinka he ovat eläneet. Ei ylpeyden perkele laske heitä nöyryyttämään itseänsä Jumalan väkevän käden alle. Vihan perkele on yksi väärä Jumala, jota juutalaiset palvelevat. Ja se vihan perkele opettaa juutalaisia kiviä viskaamaan kristittyin päälle. Kunnianperkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Tämä jumala saarnaa juutalaisille: "Ei sinun tarvitse

syntiäsi maailmalle huutaa." Huoruuden perkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Se jumala opettaa juutalaisia huoraamaan, ja Kristusta huoran kanssa kiusaamaan. Huoruuden perkele opettaa huoria luottamaan Jumalan päälle, että hän varjelee heitä knapataudista. Ja ahneuden perkele opettaa varkaita uskomaan, että Jumala varjelee heitä puolasta.

Jos juutalaiset ymmärtäisit, millinen Jumalan luonto on, ei he sillä lailla kehtais Jumalata vihoittaa. Jumalan täytyy viimein antaa semmoisia saatanan haltuun. Ei ole enää juutalaisilla katumuksen armoa. Mutta ei Jumala antanut heitä saatanan haltuun ilman varoittamatta. Kyllä on juutalaisille sanottu, kuinka heille käypi. Johannes on saarnannut, kuinka kirves on pantu puiden juureen. Jeesus Natsareenus on saarnannut, ettei pidä kiveä jätettämän kiven päälle heidän kirkkonsa rakennuksesta. Pietari on saarnannut, kuinka he ovat ristiinnaulinneet Kunnian Herran. Ja Stefanus on saarnannut, kuinka juutalaiset seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei ole tämä parannuksen saarna vaikuttanut mitään, vaan enemmän he ovat paatuneet. Kiivaammaksi ne ovat tulleet vihaamaan ja vainoamaan kristityitä

Tämmöinen nyt on juutalaisten elämäkerta. Mutta ei vielä tämän aikaiset juutalaiset ota niistä esimerkkiä itsellensä. Kyllä he vielä jaksavat pilkata ja vastustaa kristityitä. Jaksavat vielä tämän aikaiset juutalaiset juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa; jaksavat vielä ylpeät olla ja pitää viinakauppaa. Jaksavat vielä epäjumaliansa palvella. Mutta kristityt pakenevat pois turmeluksen kaupungista, koska he näkevät, milliset ajan merkit alkavat näkymään maailmassa. Kristityt ja kaikki Jeesuksen opetuslapset pakenevat pois henkensä kanssa, koska he näkevät, että maailman loppu rupeaa tulemaan.

Kristityt uskovat, mitä Vapahtaja on sanonut hävityksen kauhistuksesta. He pakenevat Israelin vuorille, kussa Israelin Paimen huutaa kadonneita lampaitans. Joka katon päällä on vartioitsemassa, mitä turmeluksen kaupungissa tapahtuu, älköön astuko alas maailmaan ottamaan jotakin huoneestansa, vaikka kuinka kallis tavara siellä olis, jossa hänen sydä-

mensä olis riippunut.

Joka tahtoo pelastaa sielunsa ja todella paeta turmeluksen kaupungista, ei hänellä ole joutoa maailman kanssa häärätä ja viipyä siellä, sillä ei Israelin lapset saa viivytellä pakanain maassa, koska vihollinen karkaa päälle, vaan hopusta pitää heidän pakeneman pois heidän huoneistansa ja vaeltaman punaisen meren rannalle, siihen asti, että Mooses nostaa sauvansa. Joka pellolla on, älköön palatko vaatteitansa ottamaan. Kaikki omanvanhurskauden räpäleet pitää hänen jättämän pellon pyörtänölle, koska hän lähtee pakenemaan turmeluksen kaupungista.

Ei olekaan Jeesuksen opetuslapsilla tämä maa Kaanan maa, koska viholliset tulevat ryöstämään, tappamaan ja polttamaan juutalaisia; vaan niillä on Kaanan maa se luvattu maa, jonka siveät saavat periä, jos he jaksavat ensin tämän maailman korven lävitse vaeltaa. Mutta rukoilkaat, ettei teidän pakonne tapahtuis talvella, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa läpi ruumiin ja kukatiesi vielä panee jäätä sydämen ympäri, josta tulee vapistus ja vilu tauti haudan partaalla. Koska vanhat räpäleet pitää jätettämän sen suuren pellon pyörtänölle, johonka kylväjä on kylvänyt siementänsä, niin joutuu se, joka pakenee turmeluksen kaupungista, lähtemään paitasillas. Vissimmästi tulee monelle vilu, jos heidän pitää pakeneman talven aikana; ja on jo tullut monelle vilu, koska maailman kylmä tuuli on puhaltanut läpi ruumiin ja pannut jäätä sydämen ympäri. Taitavat nekin raukat kylmettyä tien päälle, jotka niin vähillä vaatteilla lähit matkaan, ettei ole Kristuksen vanhurskauden hameella peitetyt ja puetetut.

Voi! raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä. Kyllä on raskas raskailla paeta, erinomattain jos ne ovat raskautetut maailman surulla ja maailman murheella. Mutta vielä raskaampi imettäväisillä, joilla on semmoinen kriinalapsi, joka tahtoo myötäänsä imeä ja jota pitää alati pullata. Silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta, eikä myös tule. Mutta ei juutalaiset usko sitä ennen kuin vihollinen halkaisee heidän vatsansa ja suoraisee heidän suoliansa puukolla. Ei ne usko, että semmoinen vaiva tulee. Ja jollei ne

päivät olisi lyhetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi. Mutta valittuun tähden pitää ne päivät lyhettämän. Tässä on valitut semmoiset, jotka ovat Jumalalta edeskatsotut autuaaksi tulemaan. Ei nimittäin kaikki ole vielä kristityksi tulleet, jotka kuitenkin ovat Jumalalta edeskatsotut, että heidän pitää autuaaksi tuleman. Niitten tähden ne vaivan ajat lyhetään, ja ne valitut siis jäävät elämään. Sillä kaikki kristityt ovat paenneet turmeluksen kaupungista.

Mutta ne valitut, jotka tässä paikassa mainitaan, ovat semmoiset, joita Jumala on viisauudessa edeskatsonut, että he kääntyvät ja tulevat kristityksi. Se on vielä yksi suuri Jumalan armo, että muutampia säästetään. Mutta harvat kuitenkin ovat ne ulosvalitut. Minkätähden siis suruttomat täällä ovat niin ylpeät, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä on juuri väärä ja jumalatoimien elämä? Minkätähden he pilkkaavat Jumalan totuutta ja vaeltavat täydellä voimalla kadotukseen? Sentähden ilmanki, että he luulevat, ettei ole tämä kristillisuus oikea. He katsovat kristityitä vääriksi ja villihengiksi niin kuin juutalaiset. He luulevat, että kristityt menevät väärällä tiellä ja tulevat kadotetuksi.

Minkätähden suruttomat ei hae sitte oikeata tietä, jos he luulevat tämän kristillisyyden vääräksi? Mutta asia on semmoinen, että ylpeys ei anna myöten, että he tunnustaisit tämän opin olevan oikean opin.

Ja sitte vielä on tämän maailman jumala sovaissut heidän taitonsa, että heidän pitää valheita uskomana. Mitä rietas tuopi heille mieleen, sitä he uskovat. Sokea järki on heidän johdattajansa ja heidän taluttajansa. Sentähden he vastustavat, vaikka he tietävät hyvin, että heidän oma elämänsä ei ole oikea elämä. Nyt koska hätä tulee, täytyy heidän tuomita itsensä helvettiin. Sen verran on tämä heräys vaikuttanut, että kaikki suruttomat täytyvät tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, jos heräys ei tule. Ei suruttomat saata soimata kristityitä tuomiopäivänä, ettei ole saaneet totuutta kuulla, ettei heille ole sanottu, mihinkä senkaltainen elämä viepi. Siinä paikassa ovat kristityt vapahtaneet sielunsa. Amen.

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniassansa, täällä tahtoo pitää tuomion hyvän ja pahain kanssa. Pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' maailma tuless' kuluupi, kuin Pietari todell' sanoo.

Tämä painava virsi löytyy kirjoitettuna suomalaisessa virsikirjassa N:o 404, ensimmäinen värssy.

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniassansa, täällä pitää tahtoo tuomion, hyvän ja pahain kanssa. Pois nauru leikki puuttuupi. Täällä suruttomat nauravat ja iloitsevat synnissä, ja tekevät leikkiä, vielä Jumalan sanaa pilkkaavat ja ylönkatsovat. Mutta pian tulee se aika, että pois nauru leikki puuttuupi, koska Kristus kunniassansa täällä tahtoo pitää tuomion hyvän ja pahain kanssa. Ei jaksa suruttomakaan nauraa, koska kuolema tulee niin kuin ansa hänen päällensä. Mutta se on pahempi, että he nauravat siihen asti, että hätä tulee. Ei he valmista itseänsä tuomiolle, vaikka tämä armon aika on niin lyhykäinen.

Kristityt ovat aina odottaneet tuomiota, sillä he tietävät, että Tuomari on heille armollinen. Mutta suruttomat ei ole koskaan odottaneet tuomiota, sillä he ovat siihen lainhin eläneet, ettei ole mitään hyvää odottamista. Vaan koska tuomio tulee, silloin he nääntyvät pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Kuinka moni nyt olis valmis astumaan Jumalan tuomion eteen siitä suuresta joukosta, jotka täällä pilkkaavat ja nauravat Jumalan totuutta. Juomarit ja viinaporvarit ilmanki ensimmäiseksi astuvat tuomion eteen kantamaan kristittyin päälle, niin kuin he täällä ovat kantaneet. Sitte ilmanki huorat ja varkaat tulevat kantamaan kristittyin päälle. He tulevat ilmanki kysymään kunniansa perään, jotka niin kunnialliset ovat. Kukas tiesi jos ei tule rouko heille turvaksi, koska heidän häpynsä paljastetaan ja koko maailma saapi nähdä, kuinka siviästi he ovat eläneet.

Kiroilijat ja tappelusmiehet kanssa tulevat tuomion eteen. Ilmanki he pudistavat nyrkkiä tuomarille, jos Hän

tuomitsee väärin. Niitten perässä taitavat tulla ne siveät miehet, jotka ei uskokaan, että Tuomari saattaa heitä tuomita, koska he ovat oikein tehneet kaikille ihmisille. Niiden seurassa taitavat olla ne siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit, jotka ei ole pahaa ajatelleet, jopa sitte tehneet. Ja viimein tulevat ne nöyrät kristityt, jotka ei ole ketään haukkuneet. Ja ne luulevat olevansa Tuomarin parhaat ystävät, vaikka het ei ole yhtään lahjaa antaneet Tuomarille.

Mutta se on pahempi, että Tuomari soimaa niitä senkaltaisista synnistä, joita het ei ole koskaan tehneet. Koska nimitäin Tuomari soimaa heitä armottomuudesta Häntä kohtaan, niin he sanovat: Herra, koska me näimme sinun olevan hädässä, ja emme ole sinua palvelleet? Näin nyt tulee Tuomari vääräksi tuomariksi, koska Hän tuomitsee armonvarkaita niistä synnistä, joita het ei tiedä tehneensä. Mikähän neuvo tulee silloin kristityille, joita täällä vihataan ja vainotaan maailman joukolta. Koko maailma odottaa, minkäkaltaisen tuomion ne saavat ylpeytensä tähden, jotka aina tuomitsevat muita ja itsensä pitävät hyvänä.

Minä luulen, että kristityt ovat antaneet lahjoja Tuomarille ja suostuttaneet Häntä. Jos Jumalan lasten päällekkantaja tahtoo seisoa oikeuden päällä ja vaatii, että Tuomarin pitää tuomitseman kaikki oikeuden ja ansion jälkeen, niin Tuomari sanoo: Ketä minä armahdan, sitä minä armahdan. Mutta kyllä päällekkantaja ja koko hänen joukkonsa suuttuvat hirmuisesti Tuomarille, koska kristityt pääsevät vapaaksi tuomiosta. He uhkaavat myös kostaa, mutta mitäs se auttaa? Heidän täytyy mennä häpeällä siihen järveen, joka on perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu.

Antakaat nyt lahjoja Tuomarille, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, kantakaat Hänelle kultaa, hopiaa ja kalliit kivet. Antakaat Hänelle kaiken omaisuutenne, ja halatkaat Hänen jalkojaan, ja itkekäät Hänen jalkainsa päällä, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimen päälle; ja rukoilkaat, että Hän armahtais teitä. Ja me toivomme, että Hän saattaa niin kääntää asian, että päällekkantajat joutuvat sakkoa vetämään, mutta lainrikkajat pääsevät vapaaksi. Kuule, armollinen Tuoma-

ri, katuvaisten ja uskovaisten huokaus, ja ota heidän lahjojansa vastaan, että pelko tuomiosta katois, ja heidän sydämensä keviämmäksi tulis, ja ole edesvastaajana tuomiopäivänä. Isä meidän jne.

Matt. 25: 31

Pyhän evankeliumin johdattoksesta pitää meidän tutkisteleman, minkätähden ylimäinen Tuomari soimaa suruttomia semmoisesta synnistä, jota het ei tiedä tehneensä?

Se kuuluu selkiästi evankeliumista, että ne, jotka ovat vasemmalla puolella, ei sano nähneens Tuomarin hädässä olevan, koska he kysyvät: Herra, koska me näimme sinun isoovan taikka janoovan, alastomana eli vankeudessa eli sairaana, ja emme ole sinua palvelleet? Tässä nyt on yksi suuri sokeus, jota suruttomat ei tunne. He tunnustavat omalla suulla, ettei he ole nähneet Jeesusta hädässä olevan koskaan, vaikka suruttomat saattavat sanoa: Eipä kristitytkään ole nähneet Jeesusta hädässä, mutta het ovat kuitenkin auttaneet Häntä.

Moni surutoin raukka sanoo kristityille: Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä. Ja olkoon se suruttomain kerskaus, että he ovat enemmän auttaneet köyhiä, kuin kristityt. Mutta paavilaiset auttavat köyhiä paljota enemmän kuin suruttomat Lutheruksen seurakunnissa. Mutta me kuulemme evankeliumista, kuinka ylimäinen Tuomari sanoo niille, jotka ovat oikealla puolella, mitä te teitte yhdelle pienimmälle minun veljistäni, sen te teitte minulle. Kutkas nyt ovat Jeesuksen veljet? Ei suruttomat usko, että nämät ylönkatsotut kristityt ovat Jeesuksen veljet, vaan he luulevat, että kaikki ihmiset ovat Jeesuksen veljet, ja erinomattain köyhät. Mutta me kuulemme, ettei hän ole saattanut muita pitää veljinä, kuin ainoastans opetuslapsiansa, jotka tekevät hänen Isänsä tahtoa.

Ei hän ole siis saattanut niitä suruttomia köyhiä pitää veljenä, vaan hän on sanonut Juudakselle, joka myös piti murheen vaivaisista: Teillä on aina vaivaiset jne. Kuinkas nyt käypi suruttomille, jotka ei ole nähneet Jeesusta hädässä. Jokohan ne tunnustavat sokeutensa, ettei het ole tunteneet, mitkä Jeesuksen veljet ovat. Jeesuksen opetuslapset ovat tämän laskun jälkeen hänen

veljensä, ja joka Jeesuksen opetuslapsia on auttanut, koska he kristillisyyden tähden tämmätään oikeuteen, viedään vankeuteen eli sakotetaan, ja sen asian tähden tulevat kärsimään nälkää, vilua ja alastomuutta, eli janoa ja sairautta, että net vasta ovat Jeesuksen veljet, joita suruttomat vihaavat, pilkkaavat, ylönkatsovat ja pitävät vääränä profeettana ja villihenkänä.

Kuinkas suruttomat saattavat niitä pitää Jeesuksen veljenä, joita he pitävät vääränä profeettana ja villihenkänä? Heidän täytyy vihata niitä. Ja siinä suruttomat tekevät oikein isänsä tahdon, kuin on alimmaisessa taivaassa. Ne jotka seisovat vasemmalla puolella, ei ole saattaneet nähdä Jeesusta hädässä koskaan, eikä net ole hänen veljiänsä tunteet, sillä Jeesuksen veljet ovat maailman silmissä niin kuin itse viholliset. Se nähdään myös siitä, koska apua kerjätään köyhille kristityille, ettei suruttomat voi tuta niitä lähimmäiseksi, jopa sitte Jeesuksen veljeksi.

Ei ole siis suruttomilla muuta kuin keiturin karvat, koska he viskaavat jonkun skillingin köyhän kukkaraan ja sanovat kristityille: Enemmän minä olen auttanut köyhiä kuin sinä. Et ole veikkoinen vielä auttanut vaivaisia niin paljon, kuin paavilaiset auttavat, vaikka teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille tehdä hyvää. Mutta Jeesus ei ole aina teillä. Ja jos oikia räkninki tehtäisiin, niin minä luulen, että suruttomain kerskaus siinä paikassa raukenee tyhjään.

Kukas enemmän on auttanut köyhiä tässä seurakunnassa, kuin kristityt? Mutta oikea syy, minkätähden suruttomat ei ole auttaneet Jeesusta, on se, että he ovat niin sokeat olleet, ettei he ole nähneet Jeesusta missään hädässä olevan. Ja Salomo kirjoittaa, että heidän pahuutensa teki heitä sokiaksi. Kyllä tämänaikaiset suruttomat voisit auttaa Häntä, jos he tuntisit Häntä, mutta ei he tunne Häntä, koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat fariseusten silmillä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Niin kuin senaikaiset fariseukset sanoit Jeesukselle: Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele, niin sanovat tämänaikaiset fariseukset kristityille: Te väärät profeetat, ja te

villihenget.

Ei suruttomat eikä armonvarkaavat usko ollenkaan, että nämät kristityt ovat Jeesuksen veljet. Ei ne saata pitää heitä kristittyinä. Eikä ole tosin suruttomat koskaan pitäneet oikeita kristityitä kristittyinä. Sillä Jeesuksen veljet ovat aina olleet maailmalle tuntemattomat. Joka aika ja joka paikassa, kussa oikeat kristityt on ilmestyneet, niin heitä on pidetty vääränä profeettana ja villihenkenä. Näettekös nyt, sokeat raukat, minkätähden Jeesus teitä soimaa sydämen kovuudesta ja armottomuudesta Häntä kohtaan? Te olette Jeesuksen ristin viholliset. Te olette vihanneet ja vainonneet Hänen veljiänsä. Te olette heitä ylönkatsoneet ja pilkanneet. Sillä Jeesus itse ja hänen veljensä ovat teille tuntemattomat.

Mitä taas köyhäin auttamiseen tulee, jonka päälle suruttomat rakentavat autuutensa toivon, niin ei liikene heiltä ylön paljon antaa vaivaisille, sillä muuttamat eksyvät viinaporvarin taloon, koska heidän piti tuleman kirkkoon, ja sinne jääpi se hopia äyri, jonka heidän piti säästämän vaivaisille. Muuttamat rakentavat komeat kartanot, ja joutuvat itse velkoihin, ettei ole auttamavaraa. Muuttamat ostavat komeat hevoiset, ja hevoiset syövät vaivaisten osan. Muuttamat ostavat ruotsin verkaa ja silkkihuivit, joilla he pääsevät kunnialla kulkemaan pimeyden valtakuntaan. Muuttamat huoraavat niin paljon, että he tulevat itse vaivaiseksi. Kuinkas monta niitä jääpi, jotka ei ole omaansa haaskanneet turhuuden, huoruuden, koreuden eli juopumuksen kautta? Ja jotka ovat joutuneet vaivaiseksi, ne sanovat: Jumala teki meitä köyhäksi.

Nyt te olette nähneet viimeisen ajan merkit taivaassa. Pian alkaa Jumala vuodattamaan vihan maljansa maan päälle. Kansat pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden. Suruttomat ei ole nähneet Jeesusta hädässä olevan, mutta kristityt ovat häntä auttaneet, vaikka het ei saata muistaa, koska he olisit Jeesusta auttaneet. Ei het ole hyviä töitänensä panneet muistoon, niin kuin omanvanhurskauden rakentajat. Mutta pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' Kristus kunniassansa tääll' tahtoo pitää tuomion hyvän ja pahain kanssa. Jeesuksen oikiat opetuslapset odottavat aina tuomiota, mutta

suruttomat ei luule tuomion tulevan tällä ajalla kuitenkaan. Ja sentähden he ovat rohkeat pilkkaamaan ja vihaamaan Jeesuksen veljiä, jonka tähden heitä tuomitaan. Tehkääät parannus ja tuokaat lahjoja Tuomarille, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimelle. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 64

27

SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDESTA 1856

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoista kymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissään, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää. Ilm. k. 12: 1, 2

Tämän vaimon näki Johannes taivaassa, vaikka hän oli maan päällä ruumiinensa, sekä Johannes että se vaimo, jonka hän näki huutavan syntymävaivassa. Tämä vaimo on, ei ainoastansa se ensimmäinen kristillinen seurakunta, joka huusi uuden syntymisen vaivassa, vaan myös jokainen kristitty, joka huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen pitää syntyvän. Hän oli puetettu auringolla, se on: kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä. Ja kuu hänen jalkainsa alla on luonnollinen järki, jota yksi katuva ihminen täytyy polkea alas, ja päässä kruunu, jossa oli kaksitoista tähteä, merkitsee kaksitoista apostolia, jotka ovat sen oikean kristillisyyden levittäneet.

Tässä on yhden katuvaan ihmisen kuva maalattu meidän silmäimme eteen. Hän on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, joka on tehnyt hänet murheelliseksi ja raskasmieliseksi. Hän huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen syntymän pitää. Jeesus on avannut hänen ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään, ja tämä hengellinen valkeus on se aurinko, jolla hän on puetettu.

Mutta luonnollinen järki tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä. Jos yksi katuva ihminen seuraa luonnollisen järjen valoa, niin tulee Jumala pois hyljättyksi ja maailma tulee kauniiksi, ja Jumalan sana ymmärretään väärin. Ja oikea katumus

tulee houraukseksi, ja elävä kristillisyys tulee villitykseksi niitten silmissä, jotka järjen valoa seuraavat. Sentähden täytyy yhden katuvaisten sielun polkea järkeä jalkainsa alle. Sillä elämän tie on niin kaita, ettei kukaan näe sitä kuutamolla, vaan täysi valkeus, ja aurinko pitää paistaman, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Moni on nyt valvomattomuuden kautta kadottanut tämän kaitaisen tien, ja moni on alkanut hoipertelemaan seiniä myöten, eikä löydä ovea. Moni on kadottanut sen valon, joka ensin paistoi kirkkaasti, ehkä melkein kaukana. Moni on tullut niin sokeaksi, ettei hän näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Moni on heräyksen alussa ollut puutettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja kruunu hänen päänsä päällä, jossa oli kaksitoista kymmentä tähteä.

Missäs on nyt sinun kruunusi, sinä Vapahtajan morsian, jonka Johannes näki taivaassa huutavan syntymävaivassa? Jokos olet niin unhoittanut entiset ajat, ettei johdu mieleen, kuinka korea ja kaunis sinä silloin olit, koska kruunu oli sinun päässä ja kaksitoista tähteä paistoit kruunussa? Vaikka sinä silloin huusit syntymävaivassa, oli kuitenkin sinulla se toivo ja vahva uskallus Jumalaan, että se uusi ihminen, joka sinusta syntyvä oli, piti oleman Isänsä kaltainen, ja että sinä otettaisiin kirkkoon morsiamen tavalla.

Muista nyt nuoruutes aikaa, Siionin tytär, ja älä ole ujo. Älä istu niin kuin riettaan morsiamet istuvat kenossa kauloin, pää kaltossa, joiden niskat kunnianperkele sujuttaa; vaan nosta päätä, katso ylös taivaaseen, josta sinä odotat kunnian Kuninkaan tulevan. Katso sinne päin, kusta aurinko nousee, ja muista, että sinä olit kerran puutettu auringolla, koska sinä huusit syntymävaivassa. Silloin oli Jumalan Poika kaunis, punaisissa vaatteissa, kantain purppuraista kaapua ja orjantappuraista kruunua. Silloin saatoit sinä nähdä, kuinka kaunis Jumalan Poika oli, verisessä muodossans.

Mutta nyt sinä katsot maailmaan ja rupesit ihmisen poikia rakastamaan. Kuka tiesi kuinka kauan sinä olet niitä rakastamassa, ennen kuin sinä annat pirulle suuta, sillä hän naureskelee ja

nuolee huuliansa, koska hän saapi Jumalan Pojan morsiamelle suuta antaa, hyvien tietien, että hän voittaa sydämen ja mielen, koska hän on suostuttanut häntä maailmaan. Mitäs auttavat sinua entiset syntymävaivat, koska ei ole enää kruunu päässä, kussa oli kaksitoista tähteä? Mitäs auttaa sinua entinen ilo sen yli, että uusi ihminen oli syntynyt maailmaan, jos tämä uusi ihminen on kuollut, joka oli Isänsä kaltainen, kaunis ja täysikasvuinen, jonka Herra otti ylös, koska hän makais veressänsä ja parkui: joka oli saanut valittuin lasten hengen, jossa hän huusi: "Abba, rakas Isä!?"

Siihen aikaan kuului aina uuden Ihmisen ääni, koska joku vieras tuli taloon. Silloin oli pyhä pirtti sinun talossas. Uusi ihminen parkui niin paljon, ettei saanut rietas nukkumarauhaa, ei temppeleissä, eikä pirtissä, eikä kamarissa. Mutta nyt on rietas masentumassa kohta joka talossa. Jokohan uusi ihminen on kuollut, vai onkos hän niin raavaaksi tullut, ettei hän saata enää parkua, ehkä kuinka Haagarin poika tekis hänelle pahaa. Ei kuulu ääni, ehkä kuinka vanhin huutais hänen nimeänsä. Saati se uusi ihminen ei ole jo juossut vihollisen taloon, kussa kaikkeen pahuuteen häntä opetetaan?

Minä kuulen taivaallisen Isän huutavan ja valittavan: Minä olen kasvattanut itselleni lapsia, mutta he ovat minusta luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet. Minä näen Israelin Paimenen etsivän lampaitansa Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutaa niin, että vuoret ja kukkulat vastaavat. Mutta ei hän ole saanut monelta vastausta näinä aikoina.

Katsos nyt, Siionin tytär, kuinka Herra sinua surkuttelee ja vanhemman murheellisella sydämellä hakee, Yljän rakkaudella kolkuttaa sinun sydämes oven päälle ja sanoo: Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä, ja pitää ehtoollista hänen kanssansa. Valmista nyt lamppusi, ja katso perään, jos sinulla on öljyä. Pian tulee huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan. Ja muista, kuinka sinä kumarsit polviasi Jeesuksen nimeen, koska sinä olit syntymävaivassa huutamassa. Kumarra vielä kerran polviasi Jeesuksen nimeen, ja rukoile, että hän sytyttäis sinussa ensimmäisen rakkauden,

että sinun lamppusi syttyis palamaan. Kuule Taivaallinen Ylkä köyhän morsiamen huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt.25: 1-13

Koska tämän päivän evankeliumi ymmärrettään kahteen laihin, muutamat Raamatun selittäjät sanovat, että suruttomat ovat ne tyhmet neitseet, ja muutamat sanovat, että armosta pois langenneet ovat ne tyhmet, niin pitää meidän tällä kerralla tutkisteleman: 1. Kutkas ovat ne tyhmet neitseet? 2. Minkätähden niillä ei ole öljyä? 3. Minkätähden taitavilla ei ole öljyä antaa tyhmille?

1. Kutkas ovat ne tyhmet neitseet? Ovatkos ne semmoiset suruttomat, jotka ei ole koskaan heränneet? Vai ovatkos ne heränneet, jotka ovat kesken syntyneet, eli semmoiset kristityt, jotka uskon tunnustavat, eikä sentähden sovi kristittyin kanssa? Eli ovatkos ne armosta pois langenneet, jotka ovat alkaneet kristityitä vastustamaan ja vihaamaan? Minä ajattelen, että tyhmet neitseet ovat semmoiset armonvarkaat, jotka ovat sen verran heränneet, että he rupeisit ulkonaista parannusta tekemään. He lakkasivat juomasta, kiroamasta, tappelemasta ja huoraamasta, mutta koreus on luvallinen, pikku piiskainen on luvallinen, maailmanmielisyys on luvallinen. Ja koska he ovat siinä puoliheräyksessä omistaneet uudensyntymisen armon Jumalan ennättäväisestä armosta, ovat he saaneet väärän käsityksen armonjärjestyksestä. Rietas on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi heidän tunnossans. Sentähden het katsovat oikiat kristityt vääräksi ja itsensä oikiaksi.

He sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Omavanhurskaus on heidän autuutensa perustus, vaikka se on kätketty heiltä. Näitten armonvarkaitten paras tuntomerkki on se, että he kantavat kartetta kristityille, ylönkatsovat Jumalan ankaran vanhurskauden, eikä tule kristittyin kanssakäymiseen ja tinkaavat kristittyin kanssa. Kyllä tosin poislangenneet saattavat tulla samaan sielun tilaisuuteen, mutta on kuitenkin poislangenneilla yksi paha omatunto, joka soimaa ja tuomitsee heitä, vaikka he vastoin tuntoansa vastustavat ja pilkkaavat kristityitä.

Mutta niillä oikeilla armonvarkailta on

tunto juuri nukkumassa. Ei niillä ole enää epäilystä autuudestansa. He sanovat niin kuin ne juutalaiset, jotka uskoit Kristuksen päälle: Meillä on Isä, Jumala, meille on armon ovi auki. Jos Jumalan laki niille saarnataan, niin ne ei kärsi kuulla. Jos evankeliumi saarnataan, ei koske sekään sydämeen. Ei ole ihme, että niiltä öljy puuttuu, koska kuolema eli tuomio tulee. Silloin he vasta tuntevat, ettei ole öljy lampussa. Ei ole usko, joka kestää kuolemassa. Niitä on paljon täällä armon ajassa, jotka ovat siinä onnettomassa itsepetollisuudessa juuri niin kuin Pietari ennen lankeemustansa. Se kavala vihollinen oli häntäkin pettänyt ja kääntänyt hänen silmänsä nurin. Mutta kuinkas kävi? Ei kestänytkään kuollut usko oikiassa koettelemuksessa.

2. Minkätähden niillä tyhmillä neitseillä ei ole öljy lampuissa? Sentähden, että se on vuotanut pois, jos se on alusta olluksaan. Me saatamme joskus epäillä, jos muutamilla on olluksaan öljy lampussa, koska he rupeisit valmistamaan itsensä vastaanottamaan Ylkää. Mutta kuin evankeliumi ei puhu siitä mitään, onko heillä ollut öljyä eli ei, niin meidän täytyy jättää sen paikan tutkimatta ja ainoastans peräänajatellessa, minkätähden tyhmillä ei ollut öljyä, koska huuto tuli. Syy oli se, ettei tyhmät ottaneet öljyä myötänsä, koska he menit odottamaan Ylkää.

Raamatun selittäjät ovat myös tutkineet sitä maan tapaa, kuin oli Kaanaan maassa, nimittäin Ylkä tuli noutamaan morsiamen ja vei hänet omaan taloonsa. Morsiamen piit olit ynnä morsiamen kanssa morsiamen talossa, ja heidän piti vastaanottaman Ylkä palavilla lampuilla. Ja ettei kaikki joutavat narrit pääsis kurkistelemaan ja häähuoneeseen tukkiimaan, pidettiin häät yöllä pimeyden aikana, että häävieraat saivat pitää ilonsa rauhassa. Nyt on siis arvattava, että niillä tyhmillä neitseillä oli ainoastans sen verran öljyä lampussa, kuin olis tarpeellinen ollut vastaanottamaan Ylkää, jos Ylkä olis varsin tullut. Mutta kun Ylkä viipyi, niin loppui heiltä öljy.

Siitä me nyt ymmärrämme, kuinka tämä lampun asia on. Tyhmät neitseet ovat semmoiset, joilla on ollut öljy lampussa ensimmäisen armonmerkin jälkeen. Jos Ylkä olis varsin tullut silloin, koska armon

merkki tuntui, niin he olisit valmiit olleet vastaanottamaan Häntä. Se on: jos tuomio eli kuolema olis tullut varsin kuin he tunsit armosta, niin olisit he saattaneet ilolla kuolla. Mutta kuin Ylkä viipyi, koska kuolema ei tullut varsin ensimmäisen armonmerkin jälkeen, niin rupeis ensimmäinen hartaus loppumaan. Ristinkantaminen tuli vaivalloiseksi. Naaraspiru, maailma, rupeis heille näyttämään kauneuttansa. Niin kuin maailman huorat paljastavat rintojansa huorimiehille, niin tämä naaraspiru, maailma, paljastaa huoruuden rinnat kristityille ja suostuttaa heitä kauneudellans.

Sanokoon nyt poislangenneet itse, eikö heille ole niin käynyt. Moni olis ensimmäisen armonmerkin jälkeen ollut valmis kuolemaan, jos kuolema olis varsin tullut. Mutta kuin Ylkä viipyi, voi! voi! sinua, onnetoin raukka, kuin Ylkä viipyi, niin tuli väsymys: "Niin ette jaksaneet valvoa yhden hetken ja rukoilla, sanoi Jeesus unen kanssa taistelevaisille opetuslapsille. Jos Israelin lapset olisit varsin päässeet Kanaan luvatuille maalle, kuin he pääsit poikki Punaista merta, kyllä olisit pysyneet armoliitossa. Ei olis napiseminen ja kärsimättömyys tullut, mutta se vaeltaminen tämän maailman korven läpi, tämä vaivalloinen matkustaminen, se lopetti heidän uskonsa. Se toi heille kärsimättömyyden. Se pani heitä suuttumaan Moosekselle. Kärsimättömyys tuli matkan vaivalloisuudesta, ja siitä kärsimättömyydestä nousi halu pyörtämään takaisin pakanalliseen maahan.

Onkos Mooses pilannut heidän uskonsa, joka oli ankara tuomitsemaan? Onkos Joosua ja Kaaleb syönyt heidän kristillisyytensä, jotka pyysit asettaa kansaa ja kehoitit kansaa uskomaan Jumalan päälle? Niin luulit Israelin lapset, että nuot kovat kristityt tahtovat kansaa johdattaa surmaan, mutta Jumala antoi niille miehille todistuksen, että net on puhuneet oikein.

Katsokaat nyt, tyhvät neitset, mikä on oikea syy siihen, että teidän lamppunne sammuvat. Te olette nukkuneet. Ja sillä aikaa on öljy vuotanut pois teidän lampustanne. Te olette uneliaisuuden kautta kadottaneet teidän uskonne. Teillä oli yhden aikaa usko, ja silloin te olisitte saattaneet ilolla kuolla. Mutta

koska Ylkä viipyi, eikä tullut varsin noutamaan morsiantansa, silloin tuli synnin uni makiaksi. Omatunto rupeis nuokkumaan. Maailma tuli rakkaaksi ja kauniiksi. Muutamat rupeisit ihmisen poikia rakastamaan, ja niille tuli koreus luvalliseksi. Muutamat maailman murheen tähden tulit uskottomaksi. Muutamat kärsimättömyyden tähden kadotit uskonsa. Muutamat valvomattomuuden kautta, ja muutamat huolimattomuuden ja laiskuuden kautta kadotit uskonsa.

Mutta kuin huuto tulee, silloin tulee hoppu. Silloin tulee kuoleman pelko. Silloin tulee uusi heräys. Mutta silloin huomaitsevat nämät tyhmät neitseet, että heidän lamppunsa sammuvat. Koska kuolema tulee valmistamattoman päälle, silloin ei ole rukouksen voimaa, ei uskon rohkeutta. Ei ole voimaa kolkuttaa armon oven päälle. Silloin sanovat he viisaille: "Antakaat meille teidän öljyistäne, sillä meidän lamppumme sammuvat." He noudattavat kristityitä tykönsä. He vaativat, että kristittyin pitäisi heitä puhutteleman. He vahtaavat, jos kristityt saattaisit heitä uskomaan. Mutta ei niilläkään raukoilla ole uskoa liiaksi, koska he ovat ynnä tyhmin kanssa maanneet.

3. Katselkaamme nyt kolmanneksi, minkä tähden viisaat eli taitavat neitseet eivät anna tyhmille öljyistänsä. Muutamat Raamatun selittäjät luulevat, ettei ole taitavat velkapäät antamaan öljyä, ja sanovat, että itsellä kullakin pitää oleman usko omasta takaa. Jos tämä sana oikein ymmärretään, niin se on oikein. Itsellä kullakin pitää oleman usko! Mutta suruttomat panevat vielä tähän yhden sanan lisäksi, että se usko, kuin tulee jonkun kristityn puhuttelemisen ja kehoittamisen kautta ei ole kelpaava Jumalan edessä. Mutta tämän sanan suruttomat ovat saaneet riettaalta vanhan aatamin suojaksi ja puolustukseksi, että kristityt antaisit heille omantunnon rauhan. Mutta jos me katsomme Raamatusta, millä lailla oikia ja autuaaksitekeväinen usko on ensinnä tullut maailmaan, niin me löydämme, että aivan ihmisten kautta on ensimmäisillekin kristityille tullut usko: aivan ihmisten kautta, se on, apostolitten kautta. Ja kuin apostolit kuolit, niin usko levitettiin taas aivan ihmisten kautta, nimittäin kristittyin

kautta. Mutta ei se ole ihmisten antama usko, vaan Jumalan Henki, joka on puhunut kristittyin suun kautta, Hän on uskon antaja.

Ei ole siis oikein sanottu, että viisaat eli taitavat neitseet ei ole velkapaat antamaan toisille öljystänsä, vaan se on sanottu heille häpeäksi, ettei niillä ole mitään antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Ei niillä ole itselläkään uskoa liiaksi. Eikös tämä ole nyt nähtävä kaikkein kristittyin seassa, että kristityt ei saata enää vuodattaa uskon öljyä epäuskoisten sydämiin. Se on juuri harva, jolla on semmoinen Pyhän Hengen lahja, että hänen puheensa vaikuttaa uskon voiman muutamissa. Se näyttää niin kuin Pyhä Henki olisi väsynyt kristittyin sydämessä. Vaikka se on ensimmäisessäkin kristillisyydessä, eli apostolittien aikana samankaltainen tapaus, että Pietarin ensimmäinen saarna helluntaipäivänä vaikutti enemmän kuin viimeiset Pietarin saarnat.

Mutta ei tämä ole kristittyin kunniaksi vaan häpiäksi ja soimaukseksi sanottu, että taitavilla ei ollut mitään antamista tyhmille. Sillä miksi he makaisit ynnä tyhmäin kanssa? Jos taitavat olisit valvoneet, ei olis tyhmille annettu nukkumarauhaa. Se on nimittäin mahdotoin ajatella, että yksi valvova kristitty antaa nukkuville nukkumarauhan. Mutta ne makaisit. Siinäpä taitaa nyt olla oikiasyy, minkätähden heillä ei ollut mitään antamista toisille. Pyhä Henki oli väsynyt nuhtelemasta, niin kuin kirjoitettu on Mooseksen kirjassa: Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä iankaikkisesti, sillä net on liha.

Mutta jos Pyhä Henki lakkaa nuhtelemasta kristittyin suun kautta, silloin saavat kaikki tyhmät neitseet nukkua rauhassa. Mutta syy on siinä, että viisaatkin makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Sentähden ei ole heillä öljyä antamista tyhmille. Koska semmoinen kristitty, joka on itse nukkumassa, pitää kehoittaman toisia uskomaan, niin tulee hänelle itselle epäily siitä, ettei hänen puheensa enää vaikuta. Ja sentähden sanoit ne taitavat: Emme suinkaan anna teille öljyistämme, ettei teiltä ja meiltä puuttuis. Taitavat tuntea, että heille itselle tulee uskon puutos, koska heidän

puheensa ei vaikuta. Ja on totisesti niiden uskossa vika, koska puhut ei vaikuta.

Nyt saisit kaikki neitseet, sekä viisaat että tyhmät, ruveta valmistamaan lamppunsa, sillä nyt taitaa pian tulla huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan! Koska nimittäin Ylkä on vähäisen viipynyt, rupeisit viisaat ja tyhmät makaamaan pohjoisen maan loukossa, ja siellä he makaavat siihen asti, että huuto tulee. Kukas tiesi, kuinka paljon öljyä silloin löytyy lampussa? Kukas tiesi? Ei taida viisailla olla mitään jakamista tyhmille, koska he makaavat sekaisin.

Mutta ne harvat sielut, jotka Herra löytää valvomasta, koska hän tulee; morsiamen piikat, onkos teillä öljyä lamppuissa? Onkos teillä sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ottaa Ylkää vastaan, koska Hän tulee? Kyllä minä tiedän, ettei ole teillä muille antamista, mutta onkos teillä itsellä sen verran öljyä, että lamppu syttyy palamaan, koska Ylkä tulee?

Koetelkaat ja katsokaat lamppua, jos siinä on sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ja riemulla ottaa Ylkää vastaan, sillä pian taitaa huuto tulla: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan." Pian tulee Taivaallinen Ylkä noutamaan köyhän morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääsevät morsiamen piikat hyppäämään ja tanssaamaan taivaan puhtaalla lattialla. Jolla on puhtaat jalat, jolla on valkiat vaatteet, jolla on sormukset ja otsalehdet, jolla on kultakruunu päässä, jolla on ristitähti rinnassa: se on morsian, se on se ulosvalittu, joka istuu Yljän vieressä nyt ja iankaikkisesti. (Amen).

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N:o 65A

KYNTTILÄMESSUN PÄIVÄNÄ 1859

Mutta kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Ja kuka voi seisoa, koska hän ilmaantuu? Mal. 3:2

Näin kirjoittaa profeetta Malakias tämän päivän epistolassa. Hän kirjoittaa Kristuksen tulemisesta, mutta hänen sanaan ovat niin hirmuiset, että kaikki pitäisit pelkäämään, että Kristus ei ole niin armollinen, kuin suruttomat ja

armonvarkaat luulevat. Kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Se on: kuka voi kestää hänen edessänsä, koska hän tulee?

Kaikki armonvarkaat luulevat, että Kristus on niin armollinen, että hän ei paiskaa ketään helvettiin. Mutta profeetta Malakian edellämanituista sanoista kuuluu hirmuinen kovuus olevan Kristuksella, koska hän epäilee, ettei moni taida kestää hänen edessänsä. Sillä hän on niin kuin hopiasepän tuli ja niin kuin pesijän saippua. Hän on istuva ja sulava ja selittävä hopian. Hän on puhdistava ja hiuttava Leevin pojat niin kuin kullan ja hopian. Leevin pojat ovat vanhan Testamentin papit, ja se kuuluu profeetan uhkaavaisista sanoista, että Kristus aikoo erinomattain pappia koetella, kuinka he ovat sokian kansan edellä käyneet väärällä opilla ja pahentavaisilla esimerkillä.

Me tiedämme myös evankelistain kirjoituksista, että hän soimais ja nuhteli kovin ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja fariseukset, ja uhkais heitä hirmuisella tuomiolla ja rangaistuksella. Mutta jos ylimmäiset papit olisit saarnanneet kansalle oikian opin ja oikian järjestyksen, ei olis Kristus niin kovin tuominnut pappia. Mutta surutoin kansa olis saanut kovan tuomion. Vaikka Kristus tuomitsi vielä sitä surutointa ja paatunutta kansaa ja suolais kaikkia ylipäin, koska heräys ei tullut monelle hänen saarnastansa. Ja kuinkas me saatamme odottaa, että surutoin kansa pitää heräämän meidän saarnasta, koska itse Jumalan Poika ei jaksanut paatuneita herättää, joka oli niin voimallinen saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle. Kuuluuhan siitä, että itse Jumala ei jaksa herättää paatuneita synnin unesta.

Johannes Kastaja oli jo muutaman vuoden saarnannut parannusta, eikä tullut sen parempaa heräystä, kuin mitä evankeliumin kirjoittajat Matteus, Markus ja Luukas muistelevat, että muutamat tunnustit syntiänsä ja annoit itsensä kastaa parannukseen. Ja ne, jotka heräisit Johanneksen parannussaarnoista, tulit Jeesuksen opetuslapseksi ja kävit koulussa. Mutta kuinkas monta niitä oli sen suuren väen paljouden suhteen, kuin kävi ja kuunteli Jeesuksen saarnoja?

On mainittu, että niitä oli 70 opetuslasta ja 12 apostolia, jotka aina seuraisit häntä. Ja ei vielä netkään olleet oikein heränneet ennen kuin vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niille oikia murhe, koska niillä ei ollut enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan, mutta helvettiin täytyi heidän kääntää toivonsa. Semmoinen on oikia heräys, kuin opetuslapsilla oli Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ei suinkaan heräys kelpaa, joka oli muutamille tullut Johannes Kastajan lakisaarnoista, että he tunnustit syntiänsä, niin kuin armon varkaat luulevat, ylipäin, eli yhdessä tyskyssä, vaikka meillä on se usko, että he tunnustit erittäin niitä tehtyjä syntiä, mutta ei ne siinä heräyksessä itkeneet eli parkuneet, niin kuin Jeesuksen opetuslapset teit pääsiäispäivänä, eikä yksikään saanut pistosta sydämeen, niin kuin muutamamat Helluntai päivänä.

Semmoinen vasta oikia heräys on. Ei yksikään ennen sitä heräystä valittanut, että hänellä on sydän kova ja kipiä. Ei yksikään muu, kuin se syntinen vaimo spitalisen Simonin huoneessa, joka itki hänen jalkainsa päällä, ja kuka tiesi se halvattu ihminen, joka kannettiin Jeesuksen tykö, Sakkeus, joka lupais vääriä tekojansa maksaa neljänkertaisesti, ja Kananean vaimo, jolla oli niin vahva usko. Kaikki muut, jotka huusit: Jesus, Daavidin Poika, ja Jeesus, rakas mestari, olit ainoastansa maallisessa hädässä ja maallisen hädän tähden he tulit Jeesuksen tykö. Mutta ei maallinen hätä ole, kuin juuri harvoin vaikuttanut oikian heräyksen. Ei ole siis ihme, että Kristus oli niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kohta koko kansan, niin kuin profeetta Malakias on kirjoittanut Kristuksesta monta sataa ajastaikaa ennen: Kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Kuka voi kestää hänen edessänsä, koska hän on niin kova tuomitsemaan?

Ei katumattomat syntiset saata seisoa hänen edessänsä, koska hän tulee toisen kerran tuomitsemaan elävitä ja kuolleita. Ainoastans ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet, ettei he saata seisoa hänen edessänsä omalla vanhurskaudella, ja ovat niin muodoin vanhan Simeonin kanssa odottaneet Israelin lohdutusta ja viimein saaneet ottaa häntä syliinsä. Ne saattavat ilolla mennä kuolemaan.

Rukoilkaat kaikki Israelin lohdutusta odottavaiset, että hän tulis pian temppeleensä, että te saisitte nähdä Herran Kristuksen, ennen kuin te menette kuolemata maistamaan. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 22

Me kuulumme ylösluetusta pyhästä evankeliumista, että se vanha Simeon oli odottamassa Israelin lohdutusta, ja oli myös saanut Pyhäältä Hengeltä sen vakuutuksen, ettei hänen pitänyt kuolemata näkemän, ennen kuin hän näkee Herran Kristuksen. Meidän pitää siis katselemaan, kuinka monta nyt odottavat Israelin lohdutusta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Odottavatkos suruttomat Israelin lohdutusta? Ei, sillä Simeonin aikana ei ole kuulunut, että suruttomat olisit odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, mutta maallista Vapahtajaa he kyllä odotit, jonka he luulit tulevan pian päästämään heitä maallisesta hädästä.

Surutoin ihminen tuntee myös maallista puutosta ja vajavuutta, niin kuin tautia, köyhyyttä, orjuutta, rahan puutosta. Mutta ei hän usko, että tämä puutos tulee omasta hulluudesta ja oikean kristillisyyden puutoksesta. Ei hän usko, että rietas tekee hänet köyhäksi. Juutalaisilla oli semmoinen usko, että koska Messias tulee, niin hän pelastaa heitä, ei ainoastansa roomalaisten vallan alta, vaan voittaa myös koko maailman allensa ja tekee kaikki traasuperkeleet rikkaaksi. Ja sitä samaa odottavat vielä tämän maailman suruttomat ihmiset, nimittäin yhtä maallista Vapahtajaa, joka olis niin rikas, että suruttomat ei tarvitsis maksaa heidän velkojansa, vaan saisit kaikki ilman. Semmoinen Vapahtaja, joka ruokkis heitä ilman ja antais heidän juoda rommia, punssia ja viinaa niin paljon kuin kurkusta alas menis, se vasta olis aikanen hyvä Vapahtaja.

Koska Jeesus oli kerran ruokkinut viisituhatta miestä ilman, silloin tahtoi tämä surutoin kansa tehdä häntä kuninkaaksi. Ei ole Simeonin aikana muut odottaneet Israelin lohdutusta, ei ole muut odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa tämä Simeon ja Hanna profetissa. Ei muut odota yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa totisesti heränneet, jotka ei jaksaa elää ilman

Vapahtajatta. Niillä on surkea halut Vapahtajan perään. Ei ole tällä ajalla monta sielua, jotka kaikesta sydäimestä odottavat Israelin lohdutusta.

Toinen tutkistelemus. Odottavatkos armonvarkaats Israelin lohdutusta? Ei, sillä heillä on se usko, että he ovat jo vapahtajan löytäneet. Mutta minkälaisen Vapahtajan he ovat löytäneet? Ei opetuslapsilla ollut mitään hätää ennen Vapahtajan kuolemaa, mutta he uskoit totisesti sen näkyväisen Vapahtajan päälle. He uskoit, että hän tulee Israelin kuninkaaksi vähän ajan perästä. Mutta he olit niin maailmassa kiinni, ettei he saattaneet muuta toivoa eikä odottaa, kuin ainoastansa yhtä maallista Vapahtajaa, jonka kautta he pääsisit rikastumaan ja maailman herroiksi tulemaan.

Sillä uskolla tulit he armonvarkaaksi, että he olit niin maailmassa kiinni, kuin tämänaikaiset armonvarkaats, jotka ei tahdo vääriä tekojansa maksaa. Maailman kunnia on armonvarkaille niin suuri, ettei he tahdo syntiänsä tunnustaa, ei he tahdo lähimmäistänsä sovittaa. Sen tähden armonvarkaats odottavat semmoista Vapahtajaa, joka laskee heidät taivaaseen tavaran ja kunnian kanssa. He luulevat, että he ovat jo löytäneet oikean Vapahtajan, mutta se on yksi väärä Vapahtaja, jonka päälle he uskovat, eikä he tunne Isää eikä hänen Poikaansa. Ja kyllä kaikki suruttomat ja paatuneet menisit taivaaseen kunnian ja väärän tavaran kanssa, ettei kunnian perkele, eikä myös ahneuden perkele tarvitsis ulos lähteä sydäimestä.

Me näemme siis, ettei ole monta, jotka odottavat Israelin lohdutusta. Ei muut kuin Simeon ja Hanna profetissa, ei muut kuin totisesti heränneet ihmiset, jotka tuntevat, että helvettiin on keino ilman Vapahtajata. Ne odottavat sitä autuaallista hetkeä, että he saisit nähdä Herran Kristusta ennen kuin he kuolevat. Muutamat suruttomat luottavat sen katumuksen päälle, joka heille pitäis tuleman, ennen kuin he kuolevat. Mutta tämä luottamus on yksi turha toivo, ja rietas on antanut heille sen vakuutuksen.

Mutta Simeonille oli Pyhä Henki sen vakuutuksen antanut, ettei hänen pidä näkemän kuolemata, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristusta. Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta siihen liittoon kuin Maria tuli lapsen kanssa kirkkoon ja hän sai nähdä Herran Kristusta. Ja tämän näkemisen kautta tuli hän valmiiksi kuo-

lemaan.

Tule nyt Simeon ja Hanna, koska Kristus kannetaan temppeeliin. Tule nyt katsomaan, kuinka kaunis Hän on. Tule katsomaan, ennen kuin sinä kuolet, ettäs saattaisit ilolla kuolla, Jumalan Pojan katselemisesta. Amen.

Alkuperäinen (aukkoja) / Aunon kokoelma
/ Kansallisarkisto Helsinki /
Jäljennös / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 65B

KYNTTILÄMESSUN PÄIVÄNÄ 1849, -55

Minä tiedän minun Lunastajani elävän; ja hän on tästälähin maan päällä seisova; ja vaikka minun ruumiini lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. Jobin kirjan 19: 25, 26.

Koska se pyhä mies, Job, oli suuressa tuskassa ja vaivassa uskonsa koettelemisen tähden, tahdoit Jobin ystävät soimata Jobia jumalattomasta elämästä, vaikka hän oli ulkonaisesti näyttänyt itsensä hurskaaksi ja jumaliseksi. Niin kuin omanvanhurskauden palvelijoilla on tavallisesti se usko, että Jumala ei vaivaa lapsiansa sillä lailla ilman syytä. Omanvanhurskauden palvelijoilla on semmoinen usko, että jos kristitty joutuu jotakin kärsimään tässä maailmassa, kyllä hän on sen hyvin ansainnut.

Semmoinen usko oli Jobin ystäville, että Job oli salainen pahantekijä, vaikka hänen ulkonainen elämänsä oli hurskas ja vilpitöin. Mutta Jobilla oli puhdas omatunto. Ei hän saattanut ottaa tuntuksa päälle semmoisia vääriä soimauksia omanvanhurskauden palvelijoilta, mutta otti turvansa Jumalaan, hyvin tietten, että ne, jotka tahtovat jumalisesti elää maailmassa, saavat paljon kärsiä maailman lapsilta vanhurskauden tähden. Ja siinä samassa vahvistui Jobin usko, koska vielä ne parhaatki ystävät tulit väärällä soimulla hänen päällensä; siinä vahvistui Jobin usko; että vaikka vielä Jumala välistä sallii lapsiansa tulla kiusatuksi perkeleeltä uskon koettelemukseksi ja vahvistukseksi, on kuitenkin yksi Jumala taivaassa, joka näkee ja tuntee kristittyin vaivat, koska he vanhurskauden tähden vainotaan.

Sen vahvan uskalluksen päälle sanoi Job: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja hän on tästälähin maan päällä seisova. Ja vaikka ruumis lakastuu; saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. Tämä suuri armo tapahtui myös Jobille, että hän sai lihassansa nähdä Jumalan. Tästä me kuulemme ensiksi, että omanvanhurskauden palvelijat tahtovat soimata kristityitä senkaltaisista synnistä, joita he itse tekevät, vaikka omanvanhurskauden palvelijat ovat itse mielestensä hurskaat.

Toiseksi, koska Jumala panee jonkun tuskan ja vaivan kristittyin päälle uskon koettelemukseksi ja kärsivällisyyden esimerkiksi, niin luulevat omanvanhurskauden palvelijat, että kristityt ovat semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet. Muutamille tulee vielä ilo kristittyin vahingosta, koska kristityt saavat kärsiä uskonsa tähden ja omantunnon tähden.

Semmoinen luulo oli myös Jobin ystävilä, että Job oli yksi salainen pahantekijä, ettei Jumala olis muutoin sallinut Jobin tulla niin hirmuisesti kiusatuksi ja vaivatuksi perkeleeltä, ellei hän olis ollut suuri syntinen ja pahantekijä. Mutta me kuulemme sekä Jobin kirjasta että myös muista Raamatun paikoista, että Job on pantu kaikille pyhille kärsivällisyyden esikuvaksi, ja että Jumala on sallinut tämän miehen tulla kiusatuksi perkeleeltä, osoittaaksensa perkeleelle ja maailmalle, että yksi Jumalan lapsi ei luovu uskostansa, vaikka kuinka kiusattaisiin maailmalta ja perkeleeltä, vaan enemmän vielä kristittyin usko vahvistetaan senkaltaisen koettelemuksen kautta; osittain sen kautta, että kristitty tulee semmoisen koettelemuksen kautta tuntemaan paremmin itsensä, ja osittain sentähden, että kristityn usko koettelemuksen kautta vahvistetaan.

Se omanvanhurskauden perkele, joka sanoi: nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä; tämä saatana luuli, että Job antaa vielä uskonsa hänelle, koska hän joutuu jotakin kärsimään vanhurskauden tähden. Ja perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja, ajatteli niin, että Job luopuu uskostansa ja siunaa Jumalaa silmäin edessä, se on, pilkkaa Jumalaa, koska häntä kovemmin kiusataan ja vaivataan uskonsa tähden. Ja niin luulevat vielä nytkin kaikki

riettaan enkelit, että tämä kristillisuus on ainoastansa ulkokullaisuus ja itse-
tehty pyhyys. Riettaan enkeleillä on sama
tarkoitus, kuin sillä pääperkeleellä,
joka kiusais Jobia, että jos nämätki he-
ränneet, jotka tekevät ja sanovat itsensä
kristityksi, jos he tulisit kiusatuksi ja
joutuisit jotakin vaivaa kärsimään
kristillisyytensä tähden, kyllä he
lakkaisit pian ulvomasta ja ihmisiä
haukkumasta, ja tulisit samankaltaiseksi
kuin muutki maailman ihmiset.

Mutta riettaalla oli sama ajatus
Jobista, että hän luopuu uskostansa ja
tulee riettaan kaltaiseksi. Mitäs rietas
voitti Jobista? Onkos rietas tuntenut
oikein Jobin sydämen? Onkos rietas arvan-
nut oikein, koska hän luuli, että Job
palkan tähden pelkää Jumalaa, ja että Job
on ulkokullattu ja tekopyhä? Jopa taisi
rietas siinä paikassa tulla petetyksi ja
valehtelijaksi. Kukas tiesi, kuinka käypi
niille riettaan enkeleille, jotka näinä
aikoina iloitsevat kristittyin
lankeemisesta, ja kristittyin vahingosta,
ja sanovat: nahka nahasta; kauniiksi ne
tulevat nämät väärät profeetat, jotka
sanovat itsensä kristityiksi. Anna heidän
tulla vähäisen kiusatuksi, kyllä näet,
että he rupeavat pilkkaamaan Jumalaa
silmäin edessä.

Mutta älä ylön varhain iloitse,
riettaan enkeli, ei sinulle tule helpom-
maksi, vaikka kaikki kristityt
tapettaisiin. Ei sinulle tule
huokeammaksi vaiva helvetissä, vaikka
kaikki kristityt lankeaisit ja tulisit
sinun kaltaisekseen. Mutta riettaan ilo
kristityn vahingosta on niin kirottu,
kuin käärmeen kyneleet ovat kirotut. Ei
ole rietasta usein saavutettu valheesta,
mutta siinä Jobin asiassa tuli rietas
valehtelijaksi. Hän luuli Jobin luopuvan
uskostansa ja tulevan riettaan kaltaisek-
si, mutta rietas tuli valehtelijaksi.
Kyllä sentähden kaikki riettaan enkelit
toivovat sitä samaa, kuin itse saatana on
toivonut Jobista, että kristityt tulevat
samankaltaiseksi, kuin he ovat. Ei he
vielä ole lakanneet toivomasta, vaikka he
tietävät, että heidän isänsä, perkele, on
Jobin aikana tullut valehtelijaksi.

Mutta kristityt saavat nyt yhden loh-
dullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin
Jobin uskosta ja kärsivällisyydestä, kos-
ka he näkevät, ettei kristitty sentähden

luovu uskostansa, vaikka hän tulee kiusatuksi perkeleeltä ja vaivatuksi ruumiin puolesta. Oikean kristityn usko vahvistetaan sen kautta, koska hän vanhurskauden tähden vainotaan. Hän saattaa silloin paremmalla uskalluksella kuin ennen sanoa omanvanhurskauden palvelijalle: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja hän on tästälähin maan päällä seisova. Ja vaikka vihdoinkin minun nahkani ja tämä ruumis lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

Ja niin kuin se pyhä Job oli saanut sen autuaallisen vakuutuksen, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, niin oli myös se vanha Simeon saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maistaman, ennen kuin hän olisi nähnyt Herran Kristuksen. Ja sama vakuutus annetaan vielä kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille, jotka odottavat Israelin lohdutusta, että heidän pitää näkemän Herran Kristuksen, ennen kuin he lähtevät pois maailmasta.

Mutta siihen näkemiseen tarvitaan samankaltainen kärsivällisyys tuskassa, kuin Jobilla, samankaltainen odottaminen ja ikävöitseminen Herran Kristuksen perään, kuin Simeonilla. Sillä ei kukaan saa Pyhäältä Hengeltä sitä vakuutusta, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, joka ei ole murheessa, katumuksessa ja uskossa odottamassa Israelin lohdutusta. Ja ne harvat sielut, jotka hengen köyhyydessä odottavat Israelin lohdutusta, ja joilla on sydämellinen halut, että he saisit nähdä Kristusta ennen kuolemata, saavat pian sen autuaallisen vakuutuksen Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat lihassansa nähneet Herran Kristuksen. Heidän pitää myös Hengen vaikutuksen kautta tuleman temppeeliin siihen liittoon, koska Herran Kristus kannetaan sinne.

Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset, olettekos nyt hengen köyhyydessä kauan aikaa odottaneet Israelin lohdutusta? Olettekos saaneet vakuutusta Pyhäältä Hengeltä, että teidän pitää näkemän Kristuksen? Ja te harvat sielut, jotka olette nähneet Kristuksen ja kantaneet häntä sylissä, rukoilkaat niin kuin se vanha Simeon: "Herra, nyt sinä lasket

palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonkas valmistit kaikkein kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita, ja kansas Israelin kunniaksi." Kuule, sinä Israelin lohdotus, kaikkein murheellisten, katuvaisten, epäileväisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 22.

Evankelista Luukas on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka yksi kristitty lähtee ilolla pois maailmasta, koska hän on saanut nähdä maailman Vapahtajan.

Me kuulemme, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt maailman Vapahtajan. Mutta hän oli yksi niistä harvoista, jotka odotit Israelin lohdotusta. Moni odotti siihen aikaan Israelin lohdotusta, mutta he odotit yhtä maallista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädestä. Maailman herrat, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat odotit muutosta hallituksessa, sillä he olit joutuneet pakanallisen esivallan alle. Ja se oli heidän mielestänsä suuri häpeä, että Jumalan kansalla piti oleman pakanallinen esivalta. Heidän valtansa ja heidän kunniansa tuli sen kautta vähetyksi, koska heidän täytyi olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset. Maailman rikkaat odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tulis heille kuninkaaksi, että hekin pääsisit kuninkaan pöydälle syömään ja herrustelemaan. Mutta erinomattain maailman köyhät odotit yhtä maallista Vapahtajaa pian tulevan, joka ruokkis heitä ilman.

Kaikki he siis odotit sitä luvattua Vapahtajaa tulevan, ei sentähden että heillä olis pelko ollut helvetistä. Ei heillä ollut semmoista tuntoa, että he ilman Vapahtajatta hukkuvat iankaikkisesti, vaan heillä oli semmoinen tarkoitus, että he tulevat kaikki herraksi ja rikkaaksi Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen toivo, että he pääsevät vapaaksi kaikesta verosta ja rasituksesta Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen uskallus, että he

kaikki pääsevät rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, koska Messias tulee. Ei juutalaiset ajatelleet, että yksi hengellinen Vapahtaja olis tarpeellisempi ollut, kuin maallinen.

Ja mistäs he tiesit odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jotka olit ilmanki pyhät ja hurskaat. Ei niillä ollut epäilystä autuudestansa niin kuin katuvaisilla, ei niillä ollut pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisesta kadotuksesta, niin kuin epäileväisillä on tavallisesti, sillä heillä oli semmoinen tunto, että koko kansa on pyhä, ja kaikki pääsevät Aabrahamin helmaan.

Mutta Simeon oli yksi niistä, jotka odotit lohdutusta hengellisessä tarkoituksessa. Hän odotti yhtä hengellistä Vapahtajaa, joka pelastais kansansa synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Hän tunsii tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, ja näki myös, että koko valtakunta oli vajonnut synnin turmelukseen. Hän odotti semmoista Vapahtajaa, joka saattaa pelastaa ihmisten sieluja. Hän näki, että kansalla oli yksi hirmuinen ja jumalatoimelma. Ja jos muutosta ei tulis pian kansan uskossa ja elämässä, niin menis joka ainoa sielu hukkaan.

Tämän asian tähden hän odotti yhtä hengellistä Vapahtajaa, jolla olis hengellinen voima ylösherättämään sen jumalattoman kansan heidän suruttomuudestansa ja matkaan saattamaan yhden muutoksen kansan uskossa ja elämässä. Ja mistäs oli se vanha Simeon saanut sen ylösvalaistuksen, että hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja? Ja mistäs hän päätti sen, että Messias oli hengellinen Vapahtaja, koska kaikki muut odotit yhtä maallista Vapahtajaa? Tämän ylösvalaistuksen oli hän saanut Pyhäältä Hengeltä.

Niin kuin juutalaiset silloin odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, niin odottavat suruttomat vielä nytkin yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, sillä suruttomat ei tunne, että he tarvitsevat yhden hengellisen Vapahtajan. Suruttoman ihmisen Vapahtaja on maailmassa. Siinä on hänen jumalansa. Mutta yksi katuvaime ihminen lankeis varsin epäilykseen, jos hänelle olis sanottu, että yksi Vapahtaja löytyy, ja

vaikka hän aina odottaa Vapahtajan ilmestystä, tarvitsee hän kuitenkin Pyhän Hengen vakuutuksia siitä, että hänen ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin hän on nähnyt Herran Kristuksen.

Joka ei ole semmoista vakuutusta Pyhäältä Hengeltä saanut, hän ei taida Hengen vaikutuksen kautta tulla temppeleihin juuri siihen liittoon, koska Kristusta kannetaan temppeleihin. Vaikka kaikki suruttomat sanovat saaneensa semmoisen vakuutuksen, että heidänki pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, mutta koska kuolema tulee, niin heidän täytyy silloin tunnustaa, että heidän täytyy mennä helvettiin. Mistäs oli siis se vakuutus tullut, että heidän pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta?

Niin ovat kaikki suruttomat tunnustaneet kuolinvuoteella, että Kristus on kaukana heistä, ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen. Se on tainnut olla väärä henki, joka ennen ilmoitti heille, että heidän ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen. Valheen henki kyllä saarnaa suruttomille näin: "Ei ole Jumala meitä kadotusta varten luonut; kyllä mekin tulemme autuaaksi, jos Jumalan tahto on, että meidän pitää tuleman autuaaksi." Yksi pappi on niin kirjoittanut, että Jumala ei olis kaikkivaltias, jos ei hän jaksais vetää niitä ylös helvetistä, jotka sinne putoavat. Ja kaikki suruttomat uskovat, että se on vasta hengellinen pappi, joka niin saarnaa, että kaikki, jotka putoavat helvettiin, pääsevät sieltä ylös.

Jos hän olis niin kirjoittanut, ettei Jumala olis kaikkivaltias, jos hän ei jaksais niitä vetää ylös helvetistä, jotka sinne putoavat tässä armon ajassa, niin se olis mahdollisempi uskoa hänen oppinsa, vaikka Raamattu osottaa, ettei ole Jumala jaksanut kaikkia niitäkään vetää ylös, jotka tässä armon ajassa ovat pudonneet helvettiin. Juudas oli nimitäin jo tässä armon ajassa pudonnut helvettiin, koska omatunto heräis, mutta Juudas oli niin raskas, ettei Jumala jaksanut häntä ylös vetää, vaikka tuo on mahdotoin järjelle uskoa, että Jumala ei ole jaksanut Juudasta vetää ylös helvetistä, mutta niin se kuitenkin on tapahtu-

nut. Mutta Pietarin jaksoi Jumala vetää ylös helvetistä. Muutamat suruttomat uskovat vielä Juudaksenkin olevan taivaan valtakunnassa, mutta ei kaikki suruttomat jaksa sitä uskoa.

Koska nyt asia niin on, että suruttomatki luulevat saavansa sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen, niin on tarpeellinen tutkia henget, sillä sen päälle useammat suruttomat perustavat autuutensa, että he ovat semmoisen vakuutuksen saaneet, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Kristuksen. Ja se henki, joka heille on senkaltaisen vakuutuksen antanut on ollut valheen henki. Koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen, niin on tarpeellinen perään ajatella, millä tavalla se vanha Simeon oli saanut Pyhältä Hengeltä semmoisen vakuutuksen, että hänen pitää näkemän Kristuksen ennen kuin hän kuolee.

Ensiksi sanoo evankelista, että hän odotti Israelin lohdutusta. Vissimmästi oli se mies murheellinen, koska hän odotti lohdutusta. Ja hän oli niin murheellinen, ettei hän löytänyt enää lohdutusta maailmassa. Mutta ei suruttomat ole koskaan niin murheelliseksi tulleet, että he olisit epäilleet autuudestansa, sillä aina he ovat löytäneet jonkun lohdutuksen maailmassa. Muutampi on löytänyt lohdutuksen viinaflaskussa, muutampi on löytänyt lohdutuksen huoruudessa, muutampi ahneudessa eli raha-arkussa, muutampi koreudessa, muutampi maailman kunniassa, eikä ole tullut suruttomille koskaan semmoista hätää, että kaikki lohdutus maailmasta olis loppunut. Mutta se vanha Simeon ei ole löytänyt lohdutusta maailmassa, koska hän rupeis odottamaan lohdutusta ylhäältä.

Siinä nyt on syy, minkätähden suruttomat ei saa nähdä Kristusta. Ei heille tule koskaan semmoinen murhe, että kaikki lohdutus maailmasta loppuu. He odottavat aina, niin kuin juutalaiset, yhtä maallista Vapahtajaa, ja sen he voivat löytää maailmassa. Mutta katuvaiset, jotka ovat niin raskaassa murheessa, ettei löydy enää yhtään lohdutusta maan päällä, rupeavat odottamaan Israelin loh-

dutusta taivaasta, ja siinä odotuksessa, siinä raskaassa huokauksessa saavat he joskus sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen.

Ja minä uskon, että jokainen, kuin on saanut semmoisen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, tulee myös Hengen vaikutuksen kautta Jumalan temppeliin juuri siihen liittoon, koska Kristus kannetaan sinne; siinä saapi hän ottaa Jumalan Pojan syliinsä, ja hänen äitinsä suopi myös mielellänsä, että semmoiset, jotka murheessa ja hengen köyhyhdessä odottavat Israelin lohdutusta, saavat ottaa hänen poikansa syliinsä ja katsella hänen kirkkaita silmiänsä, hänen suloista suutansa, hänen lumivalkeita ja viattomia käsiänsä. Mutta suruttomat ei viittis ottaa Jumalan Poikaa syliinsä, sillä he pitävät häntä huoran sikiänä.

Onkos nyt täällä joku vanha Simeon eli joku Hanna profetissa, joka ottais Jumalan Poikaa syliinsä? Onkos täällä joku neitsyt Maria, joka saattais niin rakkauksella ja äitin sydämellä holhoa sitä ihanaista Jumalan Poikaa, joka nauraa äitin sylissä, koska hän puhuttelee häntä? Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa poikaansa semmoisille, jotka tahtovat murhata häntä, eikä myös semmoisille, jotka epäuskon tähden niin kovin vapisevat, että he pudottavat hänen poikansa maahan. Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa poikaansa semmoisille, joilla on kylmät kädet niin kuin jää. Jumalan poika varmahtais, jos hän semmoisen ihmisen kynsiin joutuis, jolla on kylmät kädet niin kuin jää. Eikä Jumalan äiti taitais tohtia antaa poikaansa semmoisille ihmisille, joilla on kovat kädet, jotka ei saata omia lapsiakaan pitää. Mutta semmoisille Jumalan äiti mielellänsä antais poikansa, jotka murheellisella ja katuvaisella sydämellä odottavat Israelin lohdutusta ja ovat ennen jo saaneet semmoisen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen.

Tule nyt, vanha Simeon, jos sinulla on halu nähdä Kristusta ennen kuolemata. Tule nyt, Hanna profetissa, puhumaan hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta. Tule nyt neitsyt Maria Jumalan temppeliin,

koska sinun puhdistuspäiväsi ovat täytetyt. Tulkaat nyt, kaikki lapset Betlehemistä, ennen kuin teitä surmataan. Tulkaat nyt kaikki tiaiset, kaikki pääskyiset ja kyyhkyläisen pojat katselemaan sitä pikkuista Jumalan Poikaa, ja sanokaat: "Nyt sinä, Herra, lasket palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes." Amen!

Alkuperäinen / osia kadonnut,
täydennetty Kirkkopostillasta 1876 / /
Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N : O
66

MARIANPÄIVÄNÄ

Meidän Vapahtajamme kysyi kerran opetuslapsiltansa: "Kenenkäs ihmiset luulevat minun olevan?" Ja opetuslapset vastaisit: "Muutamat pitävät sinua Eliaana, ja muutamat profeettana." Niin hän kysyi taas opetuslapsiltansa: "Mitäs te luulette minun olevan?" Ja Pietari vastais: "Sinä olet elävän Jumalan Poika."

Näistä arveluksista kuulemme me, että ne ihmiset, jotka näit Jeesusta hänen lihansa päivinä, pidit monenkaltaista arvelusta hänestä. He arvelit, mikä mies hän olis. Muutamat luulit hänen olevan profeetan Elian, ja muutamat luulit, että hän on joku muu profeetta. Mutta Pietari oli saanut sen vakuutuksen, että Jeesus on elävän Jumalan poika. Ja tämä usko oli annettu Pietarille ylhäältä, niin kuin me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, koska hän sanoi Pietarille: "Autuas olet sinä Simon Joonaan Poika, sillä ei liha ja veri ole sitä sinulle ilmoittanut."

Ja sen Pietarin tunnustuksen päälle perustavat nyt armonvargaat heidän uskonsa, että Pietarilla oli silloin elävä usko. Mutta jos enempää ei tarvittais autuuteen, kuin ainoastansa se Pietarin tunnustus, että Jeesus on Jumalan poika, niin tulisit kaikki huorat ja varkaat autuaaksi. Sillä näinä aikoina ei kiellä kukaan, ettei Jeesus ole Jumalan poika, paitsi muutampia maailman viisaita, jotka ei tahdo tunnustaa, että Jeesus on Jumalan poika. Kaikki talonpojat ja kaikki juomarit ja viinaporvarit, kaikki huorat ja varkaat tunnustavat, että Jeesus on

Jumalan poika, mutta ei ne sillä suuntunnustuksella tule autuaaksi, sillä ei he kuitenkaan usko sitä sydäimestä, vaikka he niin sanovat suullansa, koska suruttoman elämä on semmoinen, että maailman jumala sopii paremmin jumalaksi, kuin se Jumala joka asuu taivaassa, joka on heille tuntematon. Sillä jos he sydäimestänsä uskoisit hänet elävän Jumalan pojaksi ja uskoisit hänen päällensä, ei he jaksais häntä pilkata jumalattomalla elämällensä.

Pietarilla saattoi olla semmoinen tarkoitus silloin, että hän sen sydäimestä uskoi. Mutta Pietari tuli jälkeen petetyksi sen saman uskon kautta, koska hän tunnusti, että hän on valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, eikä sentähden ollut valmis. Silloin sai hän tuta ja koetella, ettei hänellä vielä ollut elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hänen uskonsa ei kestänyt koettelemuksia. Mutta vasta jälkeen sai hän yhden elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon, koska hän sai Pyhän Hengen.

Mutta katselkaamme nyt, mitä kirjanoppineet ja fariseukset uskovat Jeesuksesta. He uskovat ensin, että hän luonnollisen syntymisen puolesta on yksi jalkalapsi, ja yksi huoran sikiä, jonka Jooseppi, yksi työmies Natsaretissä oli tehnyt salavuoteudessa. Ja muutamat maailman viisaat, jotka pitävät itsensä oikein viisaana, luulevat myös, että Jeesus on Joosepin poika. Ja niin kuin huoran lapset ovat aina käpsät pahuuteen, niin oli myös Jeesus Natsareenus viekas ja kavala pettämään ihmisiä noituudellansa. Hän oli fariseusten mielestä yksi samaritaanus ja yksi kansan häiritsijä, joka oli noituuden konstia oppinut Egyptissä, kussa jo Mooseksen aikana oli noitua ja noidan oppia. Semmoinen usko oli silloin kirjanoppineilla ja fariseuksilla. Ja sama usko on vielä nytkin muutamilla maailman viisailloilla, jotka ei saata tunnustaa, että Jeesus on Jumalan poika. Ilmanki hekin tulevat autuaaksi sillä uskolla, saati he uskovat.

Mutta mikä usko oli Nikodeemuksella, joka tuli yöllä Jeesuksen tykö? Ilmanki Nikodeemuksella oli oikea ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hän tunnustaa omalla suullansa, että Jeesus oli lähetetty Jumalalta opettajaksi? Ilmanki Nikodeemus nyt uskoo, että, että Jeesuk-

sen oppi on oikea oppi. Mutta siinä uudensyntymisen paikassa ei tahdo Nikodeemus seurata Jeesuksen oppia, sillä Nikodeemus arveli: "Taitaako vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen?" Siinä on se ahdas paikka, jonka läpi Nikodeemus ei taida päästä. Ja siihen uudensyntymisen paikkaan taitavat myös kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tarttua, sillä he ovat niin suuret ja paksut, ettei he mahdu siitä ahtaasta portista sisälle. Nyt on Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oikea usko, mutta ei se ole elävä, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen. Ja sentähden ei auta meitä sen kaltainen usko, kuin Pietarilla on, ennen kuin me saamme Pyhän Hengen.

Ilmanki te näette kolmannelta uskonkappaleelta Lutheruksen katekismuksesta, ettei ihminen saata uskoa Herran Kristuksen päälle omasta voimasta ja ymmärryksestä, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen. Mutta koskas nyt suruttomat ovat saaneet Pyhän Hengen? Ovatkos he saaneet Pyhän Hengen helluntaina eli pääsiäispäivänä? Se näyttää niin kuin he olisit saaneet Pyhän Hengen markkinan aikana. Silloin he kuuluvat pitävän suuren ilon ja riemun huutamisella ja kiroomisella. Ja koska he ovat saaneet tämän suuren ilon ja riemun tuta pimeyden valtakunnassa, niin sitte he roiskivat juhtiansa ja huutavat: "Pois tieltä, saatana ja perkele!"

Mutta Maria on saanut Pyhän Hengen heti kuin Jumalan Poika sikisi. Maria on tullut iloon, koska hän tervehti lankoansa Elisabettiä. Hän on veisannut Jumalalle kiitoksen ja kunnian sanoen: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani. Sillä Maria tietää, että hän kantaa Jumalan poikaa sydämensä alla. Hän tietää, että Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut, että hän on tullut hedelmälliseksi. Jos vielä koko maailma sanois, että se on huoran sikiä, niin tietää Maria, ja kaikki kristityt tietävät, että se on Jumalan poika. Vaikka Jooseppi ensin epäili morsiamen uskollisuudesta, kuitenkin uskoi hänki, että se on tullut Pyhän Hengen voimasta, koska enkeli ilmoitti sen hänelle.

Nyt Maria, Joosepin kihlattu morsian, maailma haukkuu sinua huoraksi ja sinun poikaasi häväistään ja haukutaan huoran lapseksi; kuinka sinä saatat olla iloi-

nen, koska sinä olet niin ylönkatsottu maailmalta? Mutta sinun sydämes iloitsee kuitenkin, ja riemuitsee Herrassa, koska sinä tiedät ja tunnet, että Jumalan poika elää sinun sydämässä. Haukkukoon maailma sinua huoraksi. Et sinä huoli siitä, koska enkeli taivaasta on ilmoittanut sinulle, että se pyhä, joka sinussa on, kutsutaan ylimmäisen pojaksi. Niin kumarra sinun sydämes Herran Jeesuksen nimeen rukoilemaan, että Jumalan poika aina eläis sinun sydämässä. Jos vielä miekka kävis sinun sielus läpi, niin rukoile kuitenkin, että se pyhä, joka sinussa on, nimittäin elävän Jumalan poika, ottais sinua ylös taivaaseen, koska sinä kuolet. Kuule sinä elävän Jumalan Poika, köyhäin ja alaspainettuin huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.1: 26

Enkeli Gabriel on ilmoittanut neitsyt Marialle, että hänestä syntyy Jumalan poika, mutta maailma ei usko, että Jeesus on Jumalan poika. Niin pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta katselemaan, mitä itse kukin uskoo hänestä. Ensimmäinen tutkistelemus: Mitä kirjanoppineet ja fariseukset uskovat hänestä? Toinen tutkistelemus: Mitä Nikodeemus uskoo hänestä? Kolmas tutkistelemus: Mitäs surutoin kansa uskoo hänestä? Neljäs tutkistelemus: Mitäs opetuslapset ja vaimot uskovat hänestä?

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs fariseukset ja kirjanoppineet uskovat? Että hän on Joosepin poika ja ennen avio- liittoa salavuoteudessa tehty. Mistäs fariseukset ja kirjanoppineet ovat semmoisen uskon saaneet? Omasta koettelemuksesta ilmanki. He ovat nimittäin itse huorat, ja luulevat muut olevan samankaltaiset. He makaavat itse salavuodetta ja luulevat muutkin makaavan. Siinä on yksi rietas henki, joka on antanut heille sen ylösvalaistuksen, että Jumalan poika on jalkalapsi. Ja on se vielä toinen perkele, joka sen uskon heille vahvistaa. Se on vihan perkele. Koska nimittäin Jeesus heitä haukkuu huoruuden sukukunnaksi, suuttuvat kaikki siveät huorat ja sanovat: "Sinä olet itse huoravuoteessa tehty, ja tulet meitä haukkumaan." Koska hengellinen viha syttyy palamaan, saavat fariseukset sen ylösvalistuksen helvetistä, että Jeesus Natsareenus on huoran

sikiä, sillä fariseukset ja kirjanoppineet ei saata uskoa, että Jeesus on Jumalan poika. Jos he uskoisit sen, että hän on Jumalan poika, niin he uskoisit myös hänen sanansa ja oppinsa oikeaksi. Mutta hengellinen viha, se on, vihan perkele, antaa heille sen ylösvalaistuksen, että Jeesus on Joosepin, sen työmiehen poika, ja salavuoteudessa tehty.

Sama usko on vielä kirjanoppineilla ja fariseuksilla, että Jeesus Natsareenus on yksi jalkalapsi, joka oli noidan koulussa ollut Egyptissä, ja on ollut yksi suuri noita ja silmäkääntäjä. Ja opetuslapset olit tyhmit ja yksinkertaiset, jotka uskoit semmoisia noituuden konstia, ja luulit, että hän Jumalan voimalla niitä tekee. Niin kuin silloin fariseukset ja kirjanoppineet sanoit: Hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla, niin sanovat myös tämänaikaiset kirjanoppineet ja fariseukset, että kristillisyyden vaikutukset ovat perkeleestä, ja heränneet ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Semmoisia kuvauksia rietas maalaa suruttoman silmäin eteen, koska oikean kristillisyyden vaikutukset muuttuvat vääräksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Koska kristillisyyden valkeus ilmestyy maailman silmäin edessä niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea, ja se suuri muutos, joka tapahtuu ihmisen sydämässä, haukutaan maailmalta taikaukseksi, silloin on rietas kääntänyt maailman silmät nurin. Silloin muuttuu Kristus noidaksi ja Jumalan poika muuttuu fariseusten ja kirjanoppineitten silmissä Joosepin pojaksi. Ja se pyhä, joka sikisi neitsyt Marian kohdussa, muuttuu huoran lapseksi.

Kirjanoppineet ja fariseukset luulevat, että puhdas neitsyt on salainen huora, mutta huora kutsutaan nyt maailmasta: neitsyt. Ja onkos ainoastansa kirjanoppineet ja fariseukset siinä uskossa, että Jumalan poika on Joosepin poika? Eiköpä surutoin kansa seuraa sitä samaa fariseusten oppia eli uskoa? Koska Kristus Jumalan poika ilmoittaa hengellisen viisautensa, silloin sanoo surutoin kansa: "Eiköpä tämä ole Joosepin, sen työmiehen poika? Ja mistäs tämä tietää Raamattua?" Surutoin kansa seuraa fariseusten uskoa ja ajaa Jeesuksen ulos

kirkosta, koska hän tuopi semmoisia Raamatun paikkoja eteen, jotka tulevat rintaa kohti. Semmoinen usko on kirjanoppineilla ja fariseuksilla, ja myös suruttomalla kansalla, että Jumalan poika on Joosepin poika, että se pyhä, joka sikisi Pyhän Hengen voiman kautta Marian kohdussa, on huoran siemen.

Toinen tutkistelemus: Minkäkaltainen usko on Nikodeemuksella? Ja minkäkaltaisen miehen hän luuli Jeesuksen olevan? Nikodeemus on kerran tunnustanut uskonsa, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä. Hän ilmoitti silloin uskonsa, koska hän sanoi: "Mestari, me tiedämme, että sinä olet lähetetty Jumalalta opettajaksi." Mutta tämä uskontunnustus ei ole semmoinen kuin Pietarin uskontunnustus: "Sinä olet elävän Jumalan poika." Ja me ymmärrämme nyt Pietarin uskontunnustuksesta, että Nikodeemuksen usko ei ole oikea usko. Sillä jos Nikodeemus tunnustaa Jeesusta Natsareenusta oikeaksi opettajaksi, niin ei se ole autuaaksi tekeväinen usko. Moni on yksi oikea hengellinen opettaja, mutta yksi ainoastansa on Jumalan poika. Nikodeemus tunnustaa uskonsa, että Jeesus Natsareenus on oikea hengellinen opettaja, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen usko, koska hän ei usko kaikkia, mitä tämä hengellinen opettaja sanoo hänelle, esimerkiksi uudesta syntymisestä. Ja jos hän vielä uskois, että se on tarpeellinen, että ihmisen pitää uudesti syntyvän, ja ei kuitenkaan tule siihen uuteen syntymiseen, niin ei se auta häntä mitään.

Niinmuodoin on Nikodeemuksen usko osittain väärä usko, koska hänellä on eri usko kuin opetuslapsilla. Ei hän usko, että Jeesus on Jumalan poika. Ja hänen autuutensa on perustettu ainoastansa luonnollisen siveyden päälle. Koska hän tulee hautaamaan Jeesuksen ruumista, on hän vakuutettu siitä, että Jumala maksaa hänen vaivansa. Ja sama usko on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon veljillä, että Jumala maksaa hänen vaivansa, jos ihmiset ei maksa. Ja mitä ihmisen siveydestä puuttuu, sen Jumala armosta antaa. Ei se ole opetuslasten usko semmoinen. Lutheruksen usko on se, että he ovat velkapäät kaikkia näitä tekemään, ja vaikka ihminen tekis aivan hyvää, niin on kuitenkin kaikki synti, mitä hän tekee luonnollisessa tilaisuudessa. Jos hän

antaa kaikki omaisuutensa vaivaisille, niin se on synti, niin kauan kuin hän on kääntymättömässä ja uudesta syntymättömässä tilaisuudessa, ja jos ei hän anna mitään, niin se on vielä suurempi synti. Sanalla sanottu: Nikodeemus ja kaikki, jotka häntä seuraavat, menevät suoraan helvettiin.

Kolmas tutkistelemus: Mitä surutoin kansa uskoo, ja minkäkaltaisen miehen he luulevat Jeesuksen olevan? Muutamat uskovat, että hän on Elias, ja muutamat uskovat, että hän on profeetta. Mutta viimein ilmoittavat he uskonsa, koska ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset yllyttävät kansaa huutamaan: ristiinnaulitse. Silloin tulee heidän uskonsa ilmi. Jos herrat sanovat kansalle: Anokaat Barabbas irti, niin surutoin kansa anoo. Jos herrat sanovat kansalle: huutakaat, ristiinnaulitse, niin surutoin kansa huutaa: ristiinnaulitkaat! Semmoinen on suruttoman kansan usko. Mutta kyllä sentähden on tällä suruttomalla kansalla kurkisteleva halu. Kansa kokoontuu jokaisesta kaupungista kuulemaan Jeesuksen opetuksia. He kokoontuvat kurkistelemaan. Se on heidän mielestensä yksi ihmeellinen ja erinomainen mies, joka niin saarnaa, että muutamat kansan seasta rupeevat huutamaan.

Mutta ei ole tämä surutoin kansa kokoontunut sentähden, että he uskovat hänen opetuksensa oikeaksi, eikä sentähden, että he tarvitsevat kuulla, mistä tie menee taivaaseen, vaan ainoastansa kurkistelemisen tähden on kansa tullut. Ja koska Jeesus Natsareenus antaa heille jonkun sanan, joka sotii heidän sokeaa järkeään vastaan, kääntävät he selkensä ja sanovat: "Tämä on yksi kova puhet; kuka voi sitä kuulla?" Ja niin muodoin menee tämä surutoin kansa helvettiin, jos ei tule tälle kansalle sama muutos kuin opetuslapsille helluntaipäivänä.

Silloin tuli surutoin kansa pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, mutta muutamat otettiin kiinni Pyhän Hengen voiman kautta, koska Pietari soimais heitä Vapahtajan murhaajiksi. Se puhe kävi läpi heidän sydämensä, ja he rupeisit pelvolla ja vapistuksella kysymään: "Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?" Mutta suruttomat täytettiin vihalla ja kiivaudella sotimaan totuutta vastaan. Ja tämän hengellisen vihan tähden vajosit he

vielä syvempään helvettiin. Vihan tähden purevat he hampaitansa ja janoavat kristittyin verta.

Neljäs tutkistelemus: Mitä opetuslapset ja vaimot uskovat hänestä? Pietari on tunnustanut uskonsa ja sanonut Vapahtajalle: "Sinä olet elävän Jumalan poika." Ja tämä uskon tunnustus on tullut Pietarin suusta, ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Tämä Pietarin usko on tosin oikea, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennen kuin Pyhä Henki tulee sydämeen ja vaikuttaa siellä elävän tuntemisen. Sillä kaikki armonvargaat uskovat nyt, että Jeesus on Jumalan poika, vaikka Jeesus on kokonansa tuntematon sydämessä. He uskovat ja pilkkaavat hänen kyyneleitänsä. He uskovat ja tallaaavat hänen vertansa. He uskovat ja vihaavat kristityitä.

Pietarilla oli puukstavin jälkeen oikea usko, mutta uskon voima ja uskon hedelmä oli kaukana hänestä siihen asti, että Pyhä Henki tuli sydämeen ja teki hänen uskonsa eläväksi. Ka, sinne asti pitää jokaisen seurata Kristusta, että hän täytetään Pyhällä Hengellä ja voimalla, että hän saattaa elää ja kuolla uskonsa päälle, että hän jaksaa kilvoitella uskossa kuolemaan asti, että hän antaa henkensä ja verensä Jeesuksen tähden. Semmoinen usko oli Pietarilla helluntaipäivän jälkeen. Ja se sama oikea usko on kaikilla kristityillä, jotka ovat seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita yrттitarhasta Pääkallon paikalle, hautaan, ja viimein ylösnousemiseen asti, että ylösnousemisen voima tulee eläväksi sydämessä, josta seuraa hengellinen ilo. Silloin opetuslapset ihastuit, että he näit Herran.

Juuri tämän ylösnousemisen paikassa täytetään Jeesuksen opetuslapset Pyhällä Hengellä ja he saarnaavat uusilla kielillä. Koska entinen kuollut usko muuttuu eläväksi, annetaan heille voimaa saarnata juutalaisille ja pakanoille elämän evankeliumia siitä ristiinnaulitusta. Vaikka se sana rististä on juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi, kuitenkin on nyt Galilealainen voittanut muutampia sieluja taivaan valtakunnalle, ja nämät sielut, jotka ovat harvat, iloitsevat ja riemuitsevat Karitsan häissä nyt ja iankaikkisesti. Amen

Evankelistat ovat muistaneet ja ylöskirjoittaneet muutamia paikkoja Johannes Kastajan lakisaarnoista, jotka ovat sangen merkittävät ja kovat. Yksi paikka Johanneksen saarnoista on kirjoitettu Luukkaan evankeliumissa, jossa sanat kuuluvat näin: Minä kastan teitä vedellä; vaan minua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen päästämään; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Jonka viskin on hänen kädessänsä, ja hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.

Me kuulemme näistä sanoista, että Johannes Kastaja oli kova mies haukkumaan, vaikka se tapahtui enimmäkseen vertausten kautta. Ei ole siis ihme, että sen aikaiset siveät ihmiset suutuivat senkaltaiselle koiralle, joka haukkui niin vihaisesti, että kaikki siveät huorat anoit hänen päätänsä vadin päälle, ja ei saaneet omantunnon rauhaa, ennekuin Johanneksen pää hakattiin.

Johannes Kastaja oli Vapahtajan edesajaja. Hän oli Jumalalta lähetetty valmistamaan Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Mutta tätä tietä valmistaissa täytyi hänen rauta kangella kankoa ylös ne loukkaus kivet, joita vihollinen oli vierittänyt ihmisten sydämiin hamasta lapsuudesta. Tien valmistaja kohtais ensin aivan umpista. Profeetat olit tosin ennen häntä vaeltaneet tätä tietä, ja olit freistanneet kankoa ylös ne loukkaus kivet, joita vihollinen oli sen tien päälle vedättänyt. Mutta profeettain jälki ei vuottunut enää kansan sydämessä, koska Johannes rupeis sitä samaa tietä valmistamaan.

Hänen täytyi totuuden rautalapiolla särkeä ne lumikinokset, joita maailman tuisku ja rajuilma oli siihen koonnut. Ei siinä vuottunut muuta, kuin hukan jäljet, koska tien valmistaja rupeis umpista kaalaamaan. Rietas oli padonnut kaikki mielen keinot. Ymmärrys ja järki oli pimitetty. He luit Raamattua nurin. Luonnollinen siveys ja kuollut usko oli heidän autuutensa perustus. Näitä vääriä autuuden perustuksia täytyi edesajajan

ensin purkaa totuuden rauta kangella. Kuoleman kirves pantiin puitten juureen. "Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tulleen."

Me arvaamme hyvin, että Johannes puhui Vapahtajasta, koska hän sanoi: "Minua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen päästämään." Tässä tunnustaa hän ensin mahdottomuutensa Vapahtajan suhteen. Sillä senaikaiset ihmiset rupeisit uskomaan, että Johannes oli Vapahtaja. Mutta ei Vapahtajan edesajaja tahtonut sitä kunniata itsellensä omistaa. Hän tunnusti julkisesti, ettei hän ole mahdollinen Vapahtajan kengän nauhoja päästämään. Kuinka siis muutamat fariseukset ja armon varkaat meinaavat Vapahtajalle suuta antaa? Vertaisille me saatamme suuta antaa, mutta ei Vapahtajalle, jonka kengän nauhoja Johannes ei tuntenut itsensä mahdolliseksi päästämään.

Nyt tulee se paikka Johanneksen vertauksesta, joka osoittaa, mikä voima sillä miehellä oli, joka tuli Johanneksen jälkeen. "Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Tähän paikkaan sopii nyt se sana, joka jälkeen tuli Vapahtajan suusta: "Minä tulin valkeaa sytyttämään maan päälle, ja mitä minä enemmän toivottaisin, kuin että se olis jo palamassa. Mutta ei se ole helvetin valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään, vaan se on hengellinen valkea, joka tuntuu joskus heränneitten sydämissä.

Koska opetuslapset sanoit: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä", silloin oli jo hengellinen valkea syttynyt. Mutta ei ne raukat silloin vielä ymmärtäneet, mitä se merkitsi, että sydän oli palava. Helluntaina myös nävyit viileskellyt kielet niin kuin tuliset, istuvan kunkin heidän päällänsä. Tätä tarkoittaa myös Johannes, koska hän sanoi, että Vapahtaja kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta tämä Vapahtajan tuli, koska maailma sen näkee, katsotaan maailman joukolta, että se on riettaan hengen tuohus valkea. Laveammalta sanoo Johannes: "Hänen viskimensä on hänen kädessänsä, ja hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella."

Tämä on yksi sydäntä liikuttavainen vertaus. Me kuulemme tästä Johanneksen

vertauksesta, ettei Vapahtaja ole niin armollinen kuin armon varkaat luulevat hänen olevan. Armon varkaat luulevat, että Vapahtaja on armollinen kaikille, jotka hänen päällensä luottavat. Mutta yksi turha luottaminen se taitaa olla, jos he luulevat, että Vapahtaja ei tee yhtään eroitusta katuvaisten ja katumattomien välillä. Suruttomat luulevat, että nisut ovat siveät ihmiset, jotka ei yhtään parannusta tarvitse. Ja armon varkaat luulevat, että Vapahtaja on kärsinyt ja maksanut kaikki heidän edestänsä, ettei heidän tarvitse muuta kuin uskoa, että he tulevat autuaaksi, ehkä kuinka vastoin Jumalan sanaa he eläisit.

Mutta mitkäs ovat siis ne ruumenet, joita hän polttaa sammumattomalla tulella? Ne taitavat olla siveät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, jotka maailmassa pidetään parhaana miehenä. Vai ovatkos ruumenet semmoiset villihenget, jotka haukkuvat kunniallisia ihmisiä? Semmoinen villihenki ja väärä profeetta oli myös Kastaja, joka niin hirmuisesti haukkui parhaat miehet seurakunnassa, että heidän täytyi sanoa hänestä: "Sillä miehellä on perkele." Vissimmästi oli Johannes Kastaja hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuomitsi seurakunnan parhaat miehet helvettiin, ja itsensä piti hyvänä. Jompikumpi näistä verrataan tässä paikassa ruumeneksi. Maailman siveät huorat ja raittiit juomarit, eli nämät väärät profeetat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta nyt sanovat tämän maailman siveät ihmiset: "Eihän nyt ole se aika kuin silloin, koska Johannes saarnais Paljon nyt on muuttunut maailma entisestä. Eihän nyt ole yksikään niin hullu, että hän luulee siveyden eli lain töitten kautta tulevan sa autuaaksi, niin kuin juutalaiset luulit. Kristinoppi on nyt meille selitetty, ja ihmiset ovat opetetut Jumalan sanassa, ettei tarvitse kukaan olla tietämättömyydessä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis autuaaksi. Me olemme kristillisistä vanhemmista syntyneet ja lapsena jokasteen kautta ylös otetut Jumalan armo liittoon. Me olemme kristin opissa ylös kasvatetut, ja kristillisyyden tapoja harjoittaneet. Mitä meitä enää haukutaan

pakanoiksi? Vaikka Johannes sen aikaisille ihmisille kovan lain saarnais, ja vielä tuomitsi, eihän semmoinen tuomio sovi meille, jotka olemme ylös valaistut ja vanhat kristityt. Ne olitki pakanat, joille Johannes saarnais; mutta emme me ole pakanat."

Niin saarnaa vanha aatami, koska hän on saanut ylös valaistuksen helvetistä luonnollisen järjen kautta, joka osoittaa luonnolliselle ihmiselle, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki saapi ylösvalaistuksen maksasta, jossa omanvanhurskauden rietas asuu, ja pernasta, jossa maailman kunnia makaa, niin myös peräsuolesta, jossa ahneuden rietas on kotonsa rakentanut; ja viimein sapesta, josta hengellinen viha tippuu. Kaikki nämät riettaan enkelit, jotka makaavat luonnollisen ihmisen lihassa, antavat luonnolliselle järjelle sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisyyks, joka nyt on ilmestynyt, ei mahda olla muu kuin riettaan petos. Omavanhurskaus sanoo: "Et suinkaan sillä tule autuaaksi, että sinä vaikeroitset tuskassa ja oman tunnon vaivassa, niin kuin nämät villihenget tekevät. Mutta elä siveästi ja lue vireästi."

Maailman kunnia sanoo: Ei sinun tarvitse maailmalle huutaa, vaan tunnusta Jumalan edessä syntiästä, jos olisit jossakussa paikassa väärin tehnyt. Ahneus sanoo: Ei sinun tarvitse kaikkia joutavia ruveta maksamaan ja sovittamaan. Koska sinä olet sovitettu Jumalan kanssa, niin on myös lähimmäinen sovitettu. Hengellinen viha antaa järjelle sen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. On se vielä yksi riettaan enkeli, joka antaa järjelle sen vakuutuksen, että yksi viina ryyppy ei tee mitään.

Koska nyt luonnollinen järki saapi senkaltaisen ylösvalaistuksen lihasta, tekee hän sen päätöksen, että Jumala ei ole luonut ihmisiä sitä varten, että hän kadottais heitä helvetissä. Onpa Vapahtaja itse sanonut, ettei Jumala ole lähettänyt poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma piti hänen kauttansa vapahdettaman. Ja apostoli Johannes todistaa: "Jos me teemme syntiä, niin on Jumala hurskas, että hän antaa synnit anteeksi." Josta muutampi maailman viisas

on päättänyt, että Jumala olis väärä, jos hän ei antais synnit anteeksi.

"Mitä siis pelkää helvettiä", sanoo maailman viisas, "ei se ole muu kuin yksi vanha juttu, jota papit tivunnin tähden ovat kaivaneet ylös yksinkertaisten peljätykseksi. Jos Johannes Kastaja on siihen aikaan kovin saarnannut juutalaisille, niin ne ovat sen ansainneet, ne olitki pakanat, jotka ristiinnaulitsit Vapahtajan. Emme me ole enää niin hullut, että me rupeamme semmoisia vanhoja juttuja ja papin valheita uskomaan."

Ka! Semmoisia saarnaa luonnollinen järki. Ja vanha aatami tykkää hyvin semmoisesta opista. Semmoinen oppi ja semmoinen viisaus ottaa pois kaiken pelvon ja kaiken murheen sielun autuudesta. Se tekee ihmisen oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalata, ja polkemaan kristityitä. Mikäs nyt on hätänä vanhalla aatamilla, koska Jumala on niin armollinen, että hän ottaa kaikki keiturit ja pukit, kaikki koirat ja siat taivaan valtakuntaan. Ilman murhetta, ilman vaivatta, ilman katumusta, ilman parannuksetta, pääsevät nyt siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit taivaan valtakuntaan.

Mutta mitkäs ovat sitte ne ruumenet, joita hän polttaa sammumattomalla tulella? Mitkäs ovat ne hedelmättömät puut, joitten juureen kirves on pantu? Mitkäs ovat kyykäärmeen sikiät, joita Johannes mainitsee? Ne taitavat olla luonnolliset käärmeet, joille Johannes niin kovin saarnais. — Ehkä nyt Johanneksen kovat soimaukset ei olis juuri välttämättömästi tarpeelliset niille heränneille ja armoitetuille sieluille, jotka tämän koiran haukkumisen kautta ovat tulleet oikeaan synnin tuntoon, ja sovitetuksi taivaallisen vanhemman kanssa. Kuitenkin koska täällä on vielä paljon pakanoita ja paljon armon varkaita, jotka tarvitsevat kuulla Johanneksen elämäkertaa, ja heränneet myös tarvitsevat muistaa, että he ovat pakanat olleet.

Sen vuoksi täytyy meidän vanhan tavallisuuden jälkeen katsella, kuinka tämä Vapahtajan edesajaja lain saarnaamisen kautta valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Antais Herra hänelle voimaa ja väkevyyttä kankomaan isot kivet totuuden rautakangella ja hakkaamaan

kuivettuneita puita sillä kirveellä, joka puitten juureen pantu on; karsimaan kuivat oksat tuoreesta puusta hengen miekalla; kiskomaan ylös juurinensa vanhat ja lahonneet puut, ja koliat silittämään, että kunnian herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja niin laveammalta sydäimestä ymmärrykseen, ymmärryksestä omaantuntoon, omastatunnosta tahtoon, tahdosta oikeaan elämään. Kuule armollinen kuningas niitten huokaus, jotka raskaassa työssä ovat tiellä, ja anna heidän työnsä menestyä, koska he pyrkivät iankaikkisuuteen, Jeesuksen perään. Amen, isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.1: 57-78

Me kuulumme evankeliumista Sakariaksen, Johanneksen isän, ennustavan, että hänen poikansa piti valmistaman Herran tietä ja antaman kansalle autuuden tunnon, ja valaisevan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjossa istuvat. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen. Antakoon se suuri Luoja hänen työnsä menestyä. Antakoon se suuri ristinkantaja hänen vaivansa helpottaa köyhäin matkamiesten kulkemisen, ja antakoon Pyhä Henki oikean ylösvalaistuksen, kuinka hänen pitää tätä tietä valmistaman, että kunnian Herra pääsis kulkemaan!

Se on ensinnä suurin konsti, kuinka hänen pitää löytämän tietä ihmisen sydämeen. Moni on sitä tietä hakenut, eikä ole löytänyt. Profeetat ovat tosin ennen häntä etsineet tätä tietä, ja ovat myös osittain sen löytäneet. Mutta net on niin harvat, jotka hait tietä ihmisen sydämeen, että netki, jotka sen löysit, ei ole saattaneet niin valmistaa sen, että se olis pysynyt enemmän aikaa. Sillä sitä myöten kuin profeetat sen kiskoit auki, sitä myöten synnin tuisku sen pani kiinni. Mutta siitä saakka kuin Mooses kävi Siinain vuorella, ovat kaikki profeetat Jumalan käskyn jälkeen käyneet ja mitanneet tietä Siinain vuoresta Golgataan.

Kuitenki oli tämä profeettain edellä mitattu tie niin tuiskunut kiinni, että Johanneksen täytyi sen kohta uudesta kiskoa auki. Paavali todistaa, että Mooseksen peite oli aina riippumassa juutalaisten sydämen edessä, koska vanhaa testa-

menttia luettiin; ettei ylimmäiset papit kyllä löytäneet sitä paikkaa, kusta tie menee ihmisen sydämeen. Eikä tosin ylimmäiset papit sitä niin suuresti huolineet hakea, sillä ne ajattelit: Saa-ti me löydämme tien ihmisten muistoon ja ymmärrykseen, niin me olemme kyllä tietä valmistaneet Herralle. Vielä nytkin tuumaavat ylimmäiset papit, että ihmisen sydämeen menee tie järjen kautta.

Jotka itse ei ole nähneet Siinain vuorta, eikä ole nähneet niitä leimauksia, jotka Siinain vuorelta ulos käyvät, eivät ole kuulleet ukon pauhaavan hirmuisella vihan äänellä Siinain vuorella, sanovat: "Ei suinkaan tie mene sen kautta." Miksis Mooses suuttui niin kovin Jumalan puolesta, koska hän tuli alas Siinain vuorelta, että hän särki ne lakitaulut, jotka hänen kädessänsä olit? Nyt sanovat ylimmäiset papit: "Pitääkös meidän ottaman ne kivi-kappaleet, joita Mooses sinne jätti, ja ruveta niillä leikkaamaan ihmisten sydämet? Emme tee sitä ollenkaan; he palttuisit varsin kirkosta, niin kuin Israelin lapset pakenit pelvon ja vapistuksen tähden kauvas Siinain vuorelta?"

Niin tuumaavat ylimmäiset papit, että kaikki väki pakenis kirkosta, jos he rupeaisit niin kovin pauhaamaan lain kirousta, kuin Jumala pauhais Siinain vuorella. Mutta älä huoli! Se keveämielinen ja maailmallinen kansa, joka ei kärsi kuulla lain kirousta Siinain vuorella, ei tule kuitenkaan ilman Jumalata aikaan. He sanovat ylimmäiselle papille: "Tee meille jumalita, jotka meitä vievät Kaanaan maalle." Ja tämä ylimmäinen pappi oli valmis kansan mieltä noudattamaan. Hän käski kaikki koreat tyttäret kiskoa pois korva renkaat ja kulta sormukset; ei sitä varten, että ne annettaisiin kouluun eli vaivaisille, vaan sitä varten, että siitä kullasta tehtäisiin heille jumala. Ja sitä kulta jumalata palvelevat vissimmästi ne, joilla on kulta sydän rinnassa ja kulta viljat kaulassa; sillä ei ole vielä kaikki koreat vaimot ja tyttäret raskineet niitä antaa Aaronille.

Mutta mitä hyvää eli minkä kaltaista kiitosta sai Aaroni sen edestä, että hän noudatti sokean kansan mieltä ja teki heidän anomuksensa jälkeen? Ei ollut niin pitkä aika ennen kuin sama kansa tahtoi

hänet kivillä surmata. Semmoisen kiitoksen saapi viimein se pappi, joka näkee kansan hulluutta ja sokeutta, eikä ilmoita heille sitä onnettomuutta, joka viimein seuraa siitä epäjumalan palveluksesta. Hän ajattelee ilmanki, niin kuin yksi paavilainen piispa, joka näki, kuinka kansa oli tullut petetyksi sen väärän paavin uskon kautta, niin hän sanoi itsellensä: "Koska tämä kansa tahtoo petetyksi tulla, niin olkoon petetty." Eipä Mooses niin puhunut. Koska hän tuli alas Siinain vuorelta ja näki sitä Israelin kansan hulluutta ja sokeutta, niin hän suuttui hirmuisesti Jumalan puolesta, ja siinä kiivaudessa hän särki ne kiviset taulut, joitten päälle Jumala oli kirjoittanut kymmenen käskyä, ja käski Aaronin polttaa kultajumalan tuhkaksi, ja panna tuhan veteen, että Israelin lapset saisit juoda kultajumalansa tuhkavedessä.

Se kulta, jonka he huoruuden tähden olit ottaneet pakanoilta lainaksi ja panneet vaimoväen päälle koreudeksi, piti viimein karvasteleman heidän suolissansa, kussa ahneuden rietas asuu. Niin se tapahtuu vielä nytkin, että se kulta, jonka koreat tyttäret ostavat nuoruuden hulluudessa, karvastelee viimein heidän suolissansa. Koska he huoruuden tähden tulevat köyhäksi, ja suolet rupeavat hoikkumaan, saavat he vanhana syödä tuhka puuroa sen edestä, että he nuorena ovat kantaneet kultasydäntä povessans.

Tämä kulta sydän, joka on tehty keltaisesta kivistä, pitää otettaman pois heidän rinnoistansa, sillä se on kuollut ja tunnotoin. Kivi sydän pitää otettaman pois, sanoo Herra, ja minä annan heille uuden sydämen ja uuden hengen, sanoo Herra. Minä annan heille yhden sydämen lihasta, joka ei ole niin tunnotoin kuin se entinen kivi sydän. Mutta liha sydän pitää vielä ympäri leikattaman. Ja niin kuin Sipoorä, Mooseksen vaimo, otti terävän kiven, jolla hän ympärileikkais poikansa, niin on myös Johannes ottanut ne terävät kivi kappaleet lain tauluista, joita Mooses kiivaudessaan särki Siinain vuoren juuressa, ja niillä terävillä kivillä on Johannes ympäri leikannut liha sydämet, koska hän ensinnä oli löytänyt tien ihmisten sydämeen.

Hän otti vielä semmoiset sydäntä liikuttavaiset vertaukset kivistä ja puista, kirveestä ja miekasta, nisuista

ja ruumenista, käärmeistä ja tulesta, että Jumalan ankara vanhurskaus, joka ennen oli kirjoitettu kivisiin tauluihin, koska ihmisillä oli kivi sydän, tuli näitten vertausten kautta kirjoitetuksi sydämen tauluihin lihasta, niin kuin Paavali todistaa. Mutta se on arvattava, että sydän tuli kipeäksi, koska Jumalan laki kirjoitettiin sydämiin lihasta.

Ennen, koska ihmisillä oli kulta sydän povessa, oli tämä kivi sydän tunnotoin. Ei siihen pystynyt mikään, vaikka kuinka terävällä kivellä olis siihen piirretty lain puukstaavia, ei tunnotoin sydän tuntenut mitään. Ja mitäs kivi sydän tuntee? Mutta Johannes meni Siinain vuorelle ja löysi siellä ne terävät kivet, joita Mooses kiivaudessaansa oli viskannut, ja rupeis niillä piirtelemään ihmisten liha sydämet; rupeis niillä ympäri leikkaamaan lihasydämen esinahkaa. Siitä tuli muutamille kipeä ja murheellinen sydän. He rupeisit tuntemaan syntiänsä. Ja niille, joilla oli yksi särjetty sydän, osoitti Johannes sormellansa Vapahtajaa, sanoen "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit."

Tämä oli Johanneksen tarkoitus, että sydän piti ympärileikkauksen kautta tuleman kipeäksi, murheelliseksi ja särjetyksi; että heidän piti tuleman syntiseksi, ja senkaltaisena menemän Jumalan Karitsan tykö, joka pois ottaa maailman synnit. Mutta siitä tulee ylimmäisille papeille ja maailman herraille paha mieli, että publikaanit ja syntiset juoksevat Vapahtajan tykö. Johannesta jo pidettiin hulluna, ja sanottiin, että sillä miehellä on perkele, koska hän ei syönyt eli pitänyt kalaaseja niin kuin muut herrat, eikä juonut pivoinaa ja pussia, niin kuin muut herrat, mutta haukkui vain ja soimais kunniallisia ihmisiä huoriksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Olikos se ihminen, joka sillä lailla pilais maakuntaa, että ihmiset rupeisit houraamaan ja Vapahtajan tykö juoksemaan?

Ylimmäiset papit ei saata pirun paskaakaan korjata omasta sydämestä, jopa sitte muitten sydämistä. Mistäs ylimmäiset papit ja maailman herrat tietävät, mikä toisen ihmisen sydämessä asuu, jotka ei vielä tunne omaa sydäntänsä. Koska niillä on sydän paisunut hengellisestä vihasta ja luonnolli-

sesta ylpeydestä, silloin sanovat he, että Johanneksella on perkele. Sillä tämä totuuden tunnustaja rupeis totuuden rautalapiolla muokkaamaan ja krapaamaan pirun paskaa, joka oli kuivettunut ihmisten sydämiin, silloin rupeisit käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Erinomattain olit siveät huorat vihaiset Johannekselle. Ei ne siveät huorat saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki, ja he saivat hänen päänsä vadin päälle.

Mutta ei siinä kyllä ole, että Johannes löytää ihmisten sydämet, joita maailman herrat ei ole löytäneet; sillä ei ole ylimmäiset papit studeeranneet ja fundeeranneet sen päälle, kuinka he löytäisit ihmisten sydäntä, vaan he ovat enemmän studeeranneet sen päälle, kuinka huonoissa vaatteissa hän on, kuinka se viettelee kansaa ja kuinka he jotakin laillista syytä saisit hänen päällensä. Mutta että nyt Johannes Kastaja löytää ihmisten sydämet, ja tulevat myös ihmiset monelta kantilta kysymään neuvoa, mitä heidän pitää tekemän; niin kuin kirjoitettu on Luukkaan kolmannessa luvussa, ei ole tietoa, seuraavatko ne kaikki hänen opetuksiansa, vai menevätkö he taas maailmaan, koska hän ei lupaa fariseuksille ja ulkokullatuille armoa ilman totista katumusta ja parannusta.

Muutamat kuitenkin kysyvät häneltä: "Kukas olet?" Eli mikä sinä olet, koska sinä niin korvessa huudat ja haukut kunniallisia ihmisiä? Oletkos Kristus? Vai oletkos sinä Vapahtaja, koska sinä niin hävittömästi haukut ja tuomitset ihmisiä? Sama kysymys tuotiin myös Vapahtajalle. Koska hän rupeis soimaamaan maailman herroja ahneuden ja ulkokullaisuuden tähden, niin he sanoit: Miksikä sinä itseäs teet? Oletkopa sinä Jumalan poika? Ja jos vielä Jumala Isä taivaasta olis tullut pahoja ihmisiä manaamaan, kyllä olisit maailman herrat kysyneet: Kukas olet? Oletkopa sinä Jumala, joka tuomitset siveitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin?

Ehkä, sanon minä, Johannes Kastaja löysi ihmisten sydäntä ja saattoi sentähden valmistaa tien Herralle Jeesukselle, sillä oli vielä paljon jäänyt korjaamatta, koska Herra Jeesus itse tuli ja rupeis evankeliumin kautta puhdistamaan niitten sydämet, jotka Johanneksen lakisaarnoista olit heränneet. Eihän ihminen ole sen-

kaltainen luontokappale, että hän yhtäkkiä pääsee irti maailmasta. Vaikka vielä omatunto olis herännyt, vaikka vielä sydän olis särjetty, ja vaikka hän olis tuntenut Pyhän Hengen armovaikutuksia, kyllä sentähden saatanas ampuu lihasta sydäntä kohti nuoliansa, ja tahtoo muutampia sekoittaa ja väärälle tielle saattaa. Erinomattain tahtoo vihollinen niitten sieluja seuloa, ja jauhoksi tehdä, jotka ensimmäisen heräyksen jälkeen ylön varhain omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, vaikka vanha ihminen ei ole hengellisen murheen kautta ristiinnaulittu. Niin kuin esimerkiksi Pietari, joka piti itseänsä parhaana kristittynä ennen kuin hän tunsu sydämen petollisuutta ja saatanan kavaluutta.

On vissimmästi moni siinä samassa itsepetollisuudessa vielä, jotka pitävät itsensä parhaana kristittynä, eivätkä voi kärsiä tuomiota, vaan ainoastansa evan geliumin lupauksia tahtovat omistaa. Jos semmoisilla ennen suruttomuuden tilassa on ollut kulta sydän, tulee heille viimein silkki sydän, jossa omavanhurskaus makaa kätkettynä armon alla niin kuin karhu sammalten sisällä. He tulevat pyhäksi armon kautta ja synnittömäksi, ettei heillä ole enää paljon kiusauksia, ja tahtovat vielä muita vetää samaan uskoon, jossa he itse ovat, nimittäin hengelliseen suruttomuuteen. Semmoiset väärät profeetat kiitetään niiltä, jotka ovat luonnollisessa suruttomuudessa, sillä ei ne tee vanhalle aatamille haavaa niin kuin Johannes Kastaja, joka haukkuu ja puree.

On vielä niitäkin, jotka pysäintyvät ensimmäiseen lain heräykseen ja mätänevät Pyhän Hengen verkkoon, koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkojansa. Semmoiset ovat kastetut Johannekselta lakiin, eli lakiin sidotut. He seisovat lain alla, eikä pääse edemmäksi. Ei he pääse armoon. Paavali löysi kaksitoistakymmentä senkaltaista miestä Efeson kaupungissa, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut. Mutta hän käski heitä kastaa uudesta Kristukseen. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus Paavalilla ollut, että ne jotka pääsevät lain alta armon tilaan, saavat polkea lain, niin kuin armon varkaat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja tekevät syntiä armon päälle ajatellen, että puhtaille on kaik-

ki puhtaat.

Se on tosi, että puhtaille on kaikki puhtaat, koska kysymys on siitä, minkälainen ruoka olis kristityille luvallinen syödä. Mutta ei synti kuitenkaan ole luvallinen kristityille tehdä. Mutta silmän kääntäjä tahtoo tehdä muutampia syntiä luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi laiskuuden syntiä. Vanha aatami ei tahdo vaivata ruumistansa. Ja siinä tekee moni mielestänsä hyvää Jumalalle ja pahaa ihmisille, koska hän makaa laiskana kotona eli kulkee kylissä ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Vanha aatami tahtois varsin herraksi tulla. Ei kristitty tarvitse palvella, niin ajattelee vanha mies.

Mutta kuka se viimein joutuu palvelemaan, koska kristitty ei tahdo palvella? Taitaa rietas, jota kristityt ennen ovat palvelleet, ruveta nyt palvelemaan heitä? Miksei, jos kristityt lupaavat sielujansa hänelle, kyllä hän sitte palvelee heitä. Mutta jos he lupaavat heidän lihansa saatanalle ja sielujansa Vapahtajalle, silloin täytyy vanha aatami tulla prässiin, niin kuin Paavali sanoo: Antaa ruumiin saatanalle, että sielu pelastettaisiin. Se merkitsee, että hänen pitää kärsimän vaivaa ja oleman kurituksessa, että sielu pelastettaisiin. Sillä vanha aatami on semmoinen herra, ettei se tahdo palvella ketään.

Juuri suruttomat ne on, jotka ei tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Net on friiherrat, jotka palvelevat rietasta, mutta ei Jumalaa. Kuka tiesi, kuinka niille viimein käypi, niille friiherroille, jos he häätyisit viimein syömään olkia ja petäjää, ennen kuin he kuolevat, ja saavat kyllä kuoleman jälkeen katua hulluuttansa. Niin on käynyt entisille friiherroille, jotka ovat ylönkatzoneet huutavan ääntä korvessa. Ne on sanoneet, että Johanneksella on perkele.

Mitä ne nyt sanovat helvetissä? Taitavat nyt saarnata näin: me olemme vahingollisia teitä seuranneet, ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut, me olemme ylönkatzoneet kaikkia varoituksia armon ajassa, me olemme pilkanneet totuuden saarnaajat, me olemme vihaa kantaneet niille, jotka meitä ovat vaatineet parannukseen, ja nyt me saamme katua meidän hulluuttamme ijankaikkisesti.

Mutta huutavan ääni korvessa istuu nyt taivaan valtakunnassa ja huutaa: Katso! Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Nyt hän istuu taivaan korkean katon päällä ja huutaa hoosianna Daavidin Pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen. Nyt hän katselee Jumalan Poikaa kasvoista niin kasvoihin, ja hänen kasvonsa paistavat niin kuin enkelin kasvot. Nyt hän saarnaa taivaalliselle hääväelle. Yljän ystävä iloitsee, koska hän näkee Yljän tulevan morsiamensa kanssa. Yljän ystävä on Johannes, joka tuli valmistamaan Herralle tien. Ja hän on niin voimallisesti huutanut korvessa, että kuuroin korvat viimein aukenit.

Ja meidän toivomme on, että jokainen, joka huutaa parannusta korvessa, pitää iloitseman Yljän äänestä ja istuman hänen oikealla puolellansa taivaan häissä, ja hänen pitää näkemän Jumalan Pojan taivaan pilvissä tulevan tuomitsemaan elävitä ja kuolleita. Ja silloin pitää hänen sisälle käymän ja huutaman kaikille Jumalan lapsille: Katso, Jumalan Karitsa! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N : O
68

MIKKELIN PÄIVÄNÄ 1853

Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat: Mutta voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Matt. 18: 7

Nämät ovat Jeesuksen sanat tämän päivän pyhässä evankeliumissa. Hän puhuu tässä paikassa kaikenlaisista pahennuksista, ei ainoastans suuttumisesta, joka myös on yksi pahennus, koska joku itse suuttuu eli pahanilkisyydellänsä saattaa toisen ihmisen suuttumaan. Mutta pahennuksen kanssa ymmärretään tässä paikassa kaikki pahat esimerkit, jotka maailmassa tapahtuvat, niin kuin juopumus, kirous, koreus, narreus, irstaisuus ja muuta semmoista.

Koska esimerkiksi lapset kuulevat vanhempien kiroavan, niin he pahenevat siitä sillä lailla, että he oppivat kiroilemaan. Ja tämä pahennus on yksi kauhia synti, jos itse vanhemmat kiroilevat lasten kuullen. Jos lapset kuulevat

muitten vanhempien ihmisten ryöhtiä puhuvan, niin lapset pahenevat siitä sillä lailla, että he matkivat vanhempain pahentavaisia puheita. Jos lapset näkevät vanhempia päissä houraavan, niin tulee lapsille suuri pahennus siitä, sillä he matkivat juomatraasun puheet ja käytökset. Ja vielä kauhiampi on tämä pahennus, jos omat vanhemmat käyvät lasten edellä senkaltaisilla pahoilla esimerkeillä. Sillä lapsen mieli taipuu pian siihen kuin paha on, mutta hidas on ihmisen oppimaan sitä kuin hyvä on.

Me olemme nähneet, että suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat opettaa lapsiansa siviästi elämään, me olemme nähneet, kuinka suruttomatkin vanhemmat kauhistuvat, koska lapset joutuvat narrein ja pilkkaajitten seuraan, ja oppivat niiltä kiroamaan ja kaikenlaista narreutta harjoittamaan, kuinka se tekee pahaa vanhemmille ja koskee kovin vanhempain sydämeen. Suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat vähän siivommasti elää, freistaavat kaikella muodolla estää, ettei heidän lapsensa joutuis semmoisten narrein ja pilkkaajitten seuraan. Mutta mitäs se auttaa? Ei vanhemmat saata niin vahdata, ettei narrit pääse niitä viekottelemaan ja houkuttelemaan.

Sentähden sanoo Jeesus: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Voi sitä ihmistä, joka käypi pahoilla esimerkeillä lasten edellä! Sillä Jeesus sanoo: "Joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen." Tässä on yksi hirmuinen tuomio julistettu kaikille narreille ja pilkkaajille, jotka käyvät nurkkain ympäri ja irvistelevät. Niille on tämä hirmuinen tuomio julistettu. Niille on myllynkivi valmistettu.

Mutta ei suinkaan suruttomille vanhemmille ole keviämpi, vaikka he välistä toruvat lapsiansa, koska he tulevat toisesta talosta, kussa narrit ja pilkkaajat ovat koossa. Ei ne kuitenkaan osoita lapsille yhtään hyvää esimerkkiä niin kauvan kuin he itsekin juovat, kiroilevat, tappelevat, maailman turhuutta jaarittelevat, kristityitä panettelevat, keskenänsä riitelevät. Semmoisille van-

hemmille on Vapahtaja sanonut: Te teette lapsianne helvetin lapsiksi, pahemmin kuin itse olette. Itse ette tahdo taivaan valtakuntaa sisälle mennä, ettekä salli muittenkaan mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat. Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ja mitäs suruttomat vanhemmat tekevät lapsille muuta kuin pahennusta, koska he estävät vielä lapsiansa kristillisyydestä. Itse he juovat, kiroavat ja riitelevät, eikä he kaiketi välttä lasten silmiä, vaikka he niin jumalattomasti elävät. Vielä ne estävät lapsiansa kristillisyydestä. Vielä ne opettavat lapsiansa pilkkaamaan kristityitä. Ettekös luule, onnettomat vanhemmat, että myllynkivi on teille valmistettu. Ettekös usko, että rietas upottaa teitä meren syvyyteen. Ette itse tahdo taivaan valtakuntaan sisälle mennä, ettekä salli lapsianne mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ajatelkaat nyt, onnettomat vanhemmat, mitä lapset oppivat viinaporvarin talossa, kussa kaikki narrit ja juokaleet kokoontuvat. Siellä he huoraavat, siellä he kiroavat, siellä he trallaavat, siellä he oksentavat, siellä he laulavat juomalaulujansa. Mutta ei viinaporvari sentähden ajattele, että hän saapi itse nautita hedelmän omilta lapsilta, koska he krouvituvassa oppivat kaikkea pahuutta ja narreutta. Viimein viinaporvari itsekin tulee juomariksi, ja sitte vasta kurnis esimerkki annetaan lapsille. Omat lapset pitää viimein kiroaman senkaltaisia vanhempia, niin kuin Vapahtaja sanoo: "Teidän lapsenne pitää oleman teidän tuomarinne."

Voi maailmaa pahennusten tähden! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Nyt eletään niin suruttomassa maailmassa, että itse siveyden perkelekin rupeaa kauhistumaan sitä koloa ja kauhistavaista elämää. Mutta mitä se auttaa, että muutamat siveät vanhemmat neuvovat lapsiansa siveyteen, koska siveys ei kuitenkaan auta heitä eikä heidän lapsiansa taivaan valtakuntaan? Muutamit suruttomat vanhemmat toruvat lapsiansa kirouksesta, tappeluksesta, juopumuksesta ja pilkkaajitten seuraamisesta, mutta ei

nämä siveät vanhemmat ole koskaan osoittaneet lapsillensa, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu.

Ei lapset ole kuulleet suruttomien vanhempiensa huokaavan synnin kuorman alla. Ei lapset ole nähneet suruttomien vanhempien itkevän itseänsä ja lapsiansa, niin kuin Jeesus on heitä neuvonut. Kuinkasitte saattavat lapset muistaa, kuinka vanhemmilla on ollut totinen murhe sielun autuudesta. Siinä paikassa olis ollut lapsillekin hyvä esimerkki, jos lapset olisit nähneet katumuksen kyyneleitä vuotavan vanhemman silmistä; jos he olisit kuulleet, kuinka raskaasti vanhin huokaa, ja kuinka hartaasti vanhin on rukoillut Jumalaa lastenkin edestä.

Mutta nyt ei ole mitään sellaista nähty suruttomilta vanhemmilta, vaan ainoastansa se on jäänyt lasten muistoon, että vanhemmat ovat vihassa toruneet ja pieksäneet lapsiansa ja vastoin opetuksiensa eläneet. Siinäkin paikassa on ainoastansa pahennus tullut, koska esimerkiksi yksi surutoin vanhin vihassa kiroaa lähimäistänsä, ja sitte piiskaa lapsiansa kirouksesta. Eli jos yksi surutoin vanhin toruu lapsia juopumuksen tähden, ja itse sentähden on päissä sikana. Eli jos hän kurittaa lastansa varkauden tähden, ja itse sentähden varastaa. Eli jos yksi surutoin vanhin nuhtelee lapsia tappeluksesta, ja itse sentähden tappelee krannin (eli naapurin) kanssa, koska vanha aatami nousee.

Semmoinen opetus ei tule ylösrakennukseksi lapsille, mutta pahennukseksi. Sentähden sanoo Vapahtaja: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Ja joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Meidän pitää Jumalan armon kautta peräänajatteleman, kuka se on joka pahemmin pahentaa niitä viattomia lapsia, jotka uskovat Jeesuksen päälle, onko ne kristityt eli suruttomat? Mutta meidän pitää ensin pyytää viisautta ylhäältä, että tämä Jumalan sanan selitys tulis niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka haluavat oikean ylösvalaistuksen saada ja oikean ymmärryksen! Mutta me tiedämme,

ettei Vapahtaja ole saattanut avata opetuslasten ymmärrystä Raamattuita ymmärtämään ennen kuin vasta pääsiäispäivänä, koska niillä oli suuri murhe ja ikävöitseminen Vapahtajan perään. Silloin oli heille tarpeellinen Jumalan sanan selitys. Mutta ennen, koska nekin raukat olit suruttomuudessa ja kuolleessa uskossa, jos Jeesus olis puhunut heille vaikka kuinka paljon kärsimisestänsä ja kuolemastansa, niin se oli kätkeyty heiltä. Se oli yhtä paljon, jos hän olis saarnannut tuolle seinälle, niin se olis vastannut.

Niin paljon nytkin vaikuttaa Jumalan sanan selitys suruttomissa. Ei he usko kuitenkaan, ennen kuin omatunto herää, että Jumalan sana on oikein heille selitetty. Sillä surutoin joukko ja armon varkaat pahenevat oikeasta puheesta, mutta olkoon se heidän tuntosensa päällä, siksi kuin tunto herää. Me tiedämme, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset ei pahene oikeasta puheesta, ja niitten edestä me rukoilemme, että Herra Jeesus avais heidän ymmärryksensä raamattuita ymmärtämään. Kuule, rakas taivaallinen vanhin, murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 18: 1

Koska suruttomat ja armon varkaat ottavat tämän päivän evankeliumista itsellensä väärän lohdutuksen ja kääntävät tämän raamatunpaikan kokonansa nurin, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: kuka se on, joka pahentaa niitä, jotka hänen päällensä uskovat? Ensimmäinen tutkistelemus: Pahentavatko kristityt suruttomain ja armonvarkaitten tunnon? Toinen tutkistelemus: Pahentavatko suruttomat ja armonvarkaat Jumalan lasten tunnon?

Ettei yksikään pahentais yhtäkään niistä pienistä, jotka uskovat Jeesuksen päälle, se on meidän saarnamme teksti, ja joka siitä pahenee, se tulkoon vielä pahemmaksi: se on totinen sana.

Ensimmäinen tutkistelemus: Pahenevatko suruttomat ja armonvarkaat kristittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista? Vastaus: pahenevat. Niin sanovat kaikki suruttomat ja armon varkaat, että he pahenevat kristittyin liikutuksista. Ja se usko on myös maailman herroilla, että suruttomat pahenevat kristittyin puheesta

ja kristittyin liikutuksista. Sentähden on nyt suuri juopa kiinnitetty heidän välillensä, sekä täällä että myös iankaikkisuudessa. Vaikka suruttomat ei usko sitä, että he joutuvat eri paikkaan ja kristityt eri paikkaan, mutta koska suruttomat ovat sanoneet, että he pahenevat kristittyin liikutuksista, niin täytyy heidän mennä eri paikkaan, sillä suruttomat ei saata olla siinä paikassa, kussa kristityt ovat. Heidän täytyy mennä pois ja erkaantua Jumalan lapsista, koska he ei saa lakkia kristittyin verta.

Nyt on suruttomilla ja armonvarkaillla se usko, että he ovat ne pienet, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja siinä sivussa kääntävät he tämän sanan kristityille: "Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen." Ka! Siinä nyt rietas avais oikein heidän ymmärryksensä raamatuita ymmärtämään. Nyt ovat suruttomat ja armonvarkaat ne pienet rintalapset, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja kristityt ovat viholliset, jotka pahentavat niitä rintalapsia. Voi, kuinka somasti nyt tämän maailman päämies arvais selittää raamatunpaikkoja! Saati vain rietas ei tekis taas vitsan omalle perseellensä.

Mutta annamme nyt olla niin, että suruttomat ja armonvarkaat pahenevat kristittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista. Se onki uskottava, että he pahentuvat kristittyin puheesta, sillä juutalaiset kanssa pahenit Jeesuksen puheista. Lainoppineet kanssa pahenit Jeesuksen puheista. He sanoit hänelle: "Sinä pilkkaat myös meitä sillä puheella." Ja fariseukset kanssa pahenit, ei ainoastansa sen syntisen vaimon ulvomisesta pitaalisen Simonin huoneessa, vaan myös lasten huutamisesta: Hoosianna Daavidin Pojalle. Se on siis arvattava, että tämän aikaiset juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset pahentuvat sekä kristittyin puheesta, että syntisen vaimon ulvomisesta ja rintalasten huutamisesta.

Mutta kuinkas nyt käypi, koska kaikki juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset juuri tämän pahennuksen tähden joutuvat eri paikkaan? Ei he tule ollenkaan siihen paikkaan, kussa kristityt ovat. Jos nyt

kristityt tulevat taivaan valtakuntaan, niin menevät suruttomat helvettiin. Ja armonvargaat kanssa, jotka uskovat, että he ovat ne rintalapset, ja täytyvät mennä pois kristittyin seurasta suuri niitten liikutusten tähden. Ja minne ne sitte menevät? Jos kristityt ovat taivaassa, niin ei armonvargaat tahdo siellä olla, vaan täytyvät mennä pois. Ja minne ne menevät?

Paavin uskossa on kolme paikkaa, johon ihmiset saattavat tulla kuoleman jälkeen, nimittäin: Ensimmäiseksi taivaan valtakunta, toiseksi helvetti eli piina-sija, ja kolmanneksi keskipaikka, joka ei ole taivas eikä helvetti, mutta puoli kumpaaki laita. Mutta Lutherus otti pois koko sen keskipaikan, ja sanoi: taivas eli helvetti, ja kolmatta ei ole. Mihinkäs sitte tämänaikaiset juutalaiset joutuvat, koska he pahentuvat liikutuksista? Ei ne tahdo tulla taivaaseen, jos kristityt ovat siellä, ei ne tahdo mennä helvettiin, jos siellä on perkeleitä. Ei niillä ole viimein sijaa missään, ei taivaassa eikä helvetissä, ja maailmasta heidän täytyy kuitenkin lähteä pois, koska kuolema tulee noutamaan heitä. Vastoin tietoaansa ja tahtoansa heidän pitää lähteä, vaikka kuinka potkisit vastaan.

Mutta jokohan nyt suruttomat ja armonvargaat ovat ne pienet rintalapset, joista Jeesus on sanonut: joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen? Jokohan suruttomat ja armonvargaat ovat ne pienet rintalapset, joita kristityt pahentavat puheellansa ja liikutuksillansa? Jos kristityt tietäisit, että ne ovat ne pienet rintalapset, niin ei kristityt suinkaan pahentais heitä. Mutta koska suruttomat ilmoittavat sekä puheilla että töillä, että he ovat riettaan rintalapset, jonka nisiä he imevät, niin ei kristityt malta olla pahentamatta heitä, erinomattain koska he tietävät, että Jumala on pannut vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille.

Ei saata kristityt olla pahentamatta käärmeen siemeniä. He pistävät Mooseksen sauvalla käärmeen pesää. Jos nyt suruttomat pahentuvat siitä, niin saavat

he soimata Luojaansa, joka pani vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ei vaimon siemen anna käärmeen siemenelle rauhaa, niin kauan kuin he ovat yhdessä maan päällä. Ja sentähden on nyt isä käärme ja emä käärme suuttunut hirmuisesti kristityille, jotka ei anna hänen sikiöillensä rauhaa. Mutta onko nyt Vapahtaja kieltänyt, ettei kristityt saa pahentaa yhtäkään niistä pienistä rintalapsista, jotka imevät riettaan nisiä?

Minä luulen, että Kristus on puhunut niistä pienistä, jotka uskovat hänen päällensä, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat taivaallisen vanhimman syliin ja imevät hänen rintojansa. Ei ole Jeesus puhunut mitään niistä riettaan rintalapsista, jotka imevät pirun paskaa riettaan nisistä, vaan hän on puhunut niistä pienistä, jotka hänen rintojansa imevät ja hänen kaulassansa riippuvat. Ja niin kuin se koskee lohikäärmeen sydämeen, jos joku hänen rintalapsiansa lykkää helvettiin, niin se myös koskee taivaallisen vanhimman sydämeen, jos joku hänen rintalapsiansa pahentaa.

Toinen tutkistelemus: Pahenevatkos kristityt suruttomain elämästä? Pahenevat kyllä heidän jumalattomasta elämästensä. Ei niin paljon itse tähtensä, mutta lastensa tähden, jotka näkevät pahoja esimerkkiä maailmassa ja oppivat suruttomilta pilkkaamaan kristityitä, oppivat kiroilemaan, oppivat varastamaan, oppivat juomaan, oppivat vanhemman silmät välttämään, oppivat pahankuriseksi ja kälmiiksi tulemaan.

Katso, tässä on nyt se paikka, josta Kristus on puhunut: "Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen." Ei kristityt pahene niin paljon siitä, että pakanat heitä vihaavat ja vainoavat, eikä siitäkään pahennus tule kristityille, että he saavat seisoa siinä paikassa, kussa kirkkoon ottamattomat vaimot seisovat, sillä kristityt tietävät, että he otetaan kuitenkin kirkkoon morsiamen tavalla, ja vielä iltaan saakka seisovat siinä.

Mutta siitä kristittyin tunto pahenee, koska kälmit ja narrit viettelevät heidän lapsiansa pahoilla esimerkeillä. Se paikka juuri on arin paikka vanhimman sydä-

messä. Ei rietas saattanut pahemmin loukata vanhimman sydäntä kuin sillä tavalla, että hän vietteli ja houkutteli taivaallisen vanhimman nuorinta lasta syntiin. Voi! Voi, mikä murhe tuli vanhimmalle tästä asiasta, kuinka vanhimman sydän tuli kipeäksi, koska nuorin ja rakkain lapsi piti tuleman onnettomaksi tämän kälmin ja narrin tähden. Ja siitä tuli narrille ilo, että hän saattoi vanhimman sydäntä haavoittaa. Jos hän olis haukkunut vanhinta huoraksi, varkaaksi, kälmiäksi, perkeleeksi, saatanaksi ja villihengeksi, ei se olis niin koskenut vanhemman sydämeen kuin tämä perkeleellinen viekkaus, jonka kautta hän teki vanhimman nuorinta lasta onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Tähän paikkaan kuuluvat nyt Jeesuksen sanat: "Joka pahentaa yhden" jne. Joka viettelee viattomia syntiin, se tulee perkeleeksi ja saatanaksi. Niin sanoi Daavidi yhdelle miehelle, joka yllytti häntä kostamaan vihollisiansa: "Tahdotteko te tehdä minun saatanaksi tänä päivänä?" Ja mikäpä on yksi kiusaaja, yksi viettelijä muu kuin saattana, joka viettelee ja houkuttelee viattomia syntiin. Voi maailmaa pahennusten tähden, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Mutta kälmit ja narrit nauravat vain, koska he saattavat itse tehdä pahaa ja vielä viattomia lapsia yllyttää pahuuteen. Ei mikään asia ole niin hirmuinen, ei mikään tee niin pahaa vanhimman sydämelle, kuin tämä viattomain lasten vietteleminen pahuuteen. Siitä paikasta on vanhimman sydän niin arka, että hän pikemmin kärsii itse vaikka minkälaisen tuskan ja vaivan, kuin että hän antais narria ja kälmiä vietellä lapsiansa pahuuteen.

Näettekös nyt vanhimmat, mistä paikasta vanhimman sydän on arka? Näettekös nyt, te suruttomat vanhimmat, mikä hirmuinen rangaistus makaa teidän päällänne, koska te käytte teidän lastenne edellä pahoilla esimerkeillä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette. Näettekös nyt, kenenkä kaulaan myllynkivi pitäis ripustettaman. Te luallette ilmanki, että te olette ne rintalapsen lapset, joita kristityt ei pitäis

pahentaman. Mutta te olette itse ne fariseukset, jotka pahennutte siitä lasten huudosta, koska he huutavat: "Hoosianna Daavidin Pojalle." Te olette ne myllynkiven kalu, joita saatana on tehnyt jauhoksi. Jos te tietäisitte, mikä kauhia edesvastaus makaa teidän päällänne, niin te tekisitte varsin katumuksen säkissä ja tuhvassa.

Mutta se on kätkeyty teidän silmäinne edestä. "Teidän lastenne pitää oleman teidän tuomarinne," sanoo Jeesus. Omat lapset pitää kantaman teidän päällenne tuomiopäivänä, että te olette saattaneet teidän lapsianne helvettiin, ja silloin pitää teidän sanoman: "Autuaat ovat ne hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet ja ne nisät, jotka ei imettäneet, ja rupeatte huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme," ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!" Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto Helsinki /

N : O
69

PYHÄIN MIESTEN PÄIVÄNÄ 1858

Siihen aikaan, koska Jeesus oli saarnaamassa evankeliumia köyhille, huusi yksi vaimo kansan seasta: "Autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit." Ja Jeesus vastais: "Ja tosin autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan, ja kätkee sen."

Tämä vaimo, joka huusi: autuas on, ja niin edelleen, taisi olla yksi niistä, jonka sydämeen Jumalan sana oli koskenut, ja hän taisi ajatella, kuinka onnellinen se vaimo on, joka semmoisen pojan on synnyttänyt. Mutta ei kaikki autuus seiso siinä, että joku on Jumalan Pojan synnyttänyt, vaan siinä on autuus, jos joku kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen.

Jumalan sana on se pyhä siemen, jonka itse siementen Herra on kylvänyt niitten sydämeen, jotka sen kätkevät eli vastaanottavat, että se tulee eläväksi ja hedelmälliseksi. Ei ole moni tullut kristityksi Vapahtajan aikana, vaikka he kävit koulussa ja kuuntelit hänen opetuksiansa. Mutta koska Pyhä Henki rupeis vaikuttamaan opetuslasten sydämessä, niin he saarnaisit voimallisesti

evankeliumia. Silloin tulit muutamat kristityksi, mutta väen paljouden suhteen ei ollut enempi, kuin ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt olit: nimittäin kaksitoistakymmentä tuhatta, jotka maailman alusta merkityt ovat.

Apostolitten aikana taisi olla yksi kristitty viidenkymmenen hengen päälle. Ja koska te näette, ettei ole monta kristittyä maailmassa ollut, ja vielä niistäkin harvoista, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, muutamat menevät takaisin onnettomuuteen, niin ajatelkaat perään, te harvat sielut, jotka vielä olette kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, että te tulisitte Pyhain miesten yhteyteen siinä uudessa Jerusalemissa. Ajatelkaat perään, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on viettelemään vielä niitäkin, jotka Jumalan armon kautta ovat perkeleen vallan alta päästetyt, että jos mahdollinen olis, vielä valitutkin eksytettäisiin.

Vihollinen on hirmuisesti suuttunut, koska hän tällä viimeisellä maailman ajalla on päästänyt muutampia karkaamaan hänen valtakunnastansa. Ja niille hän on erinomattain hirmuisesti suuttunut, jotka ei anna hänen sikiöillensä omantunnon rauhaa. Mutta toisaalta on taivaallinen vanhin tullut murheelliseksi, koska vihollisen orjat ei anna hänen lapsillensa rauhaa. Mutta meidän toivomme on, ettei Jumalan lapset luovu uskostansa sentähden, että lohikäärme heille näyttää hampaitansa. Mutta se näkyy olevan pahin vihollinen, joka asuu kristittyin omassa lihassa, joka tulee niin kuin suostutuskäärme heidän päällensä, jonka suuhun tiaiset menevät, koska he tulevat vimmatuksi siitä myrkyllisestä hajusta, jonka suostutus käärme laskee ulos ruumiistansa.

Ja se Kavala henki, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, on kristityille sängen vahingollinen. Se on omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, ja hän saarnaa siellä järjessä: "Kuinkas sinä saatat autuaaksi tulla, joka niin paha olet, ja niin paljon syntiä teet joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla?" Mutta jos ei olis kristityillä edesvastaaja Isän tykönä, jonka tykö he pääsevät pakenemaan, koska omavanhurskaus

karkaa heidän päällensä, niin he olisit kaikki vajonneet epäilykseen.

Mutta se suuri edesvastaaja Isän tykönä, joka on kaikkien orpolasten ja alaikäisten förmyntäri, suojelkoon, varjelkoon, tuetkoon ja vahvistakoon nääntyneet polvet; nostakoon väsyneet kädet; ottakoon ylös alastomia raukkoja, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä; pesköön vasta uudesta syntyneitä elämän vedellä ja kääriköön puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antakoon heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa! Kuule, sinä suuri edesvastaaja Isän tykönä, kaikkein murheellisten ja katuvaisten huokaus, koska he särjetyllä sydämellä huutavat sinun tykös! Isä meidän, jne.

Evankeliumi: Matt. 5: 1

Tämän päivän evankeliumissa on armon järjestys edes pantu sillä tavalla, että kaikki autuuteen kuuluvaiset pääkappaleet ovat siinä mainitut siinä järjestyksessä, kuin ne tulevat koeteltavaksi kristityiltä, nimittäin ensimmäiseksi hengellinen köyhyys. Toiseksi hengellinen muret, Kolmanneksi siveys. Neljänneksi isoominen ja janoominen vanhurskauden perään. Viidenneksi laupius. Kuudenneksi sydämen puhtaus. Seitsemänneksi rauhan tekijät. Kahdeksanneksi vaino vanhurskauden tähden. Niin muodoin kahdeksan autuutta, joista ei yksikään saa jäädä vaille. Joka tahtoo autuaaksi tulla, hänen pitää kaikkia näitä koetteleman ja läpi käymän. Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta kahdeksan autuutta.

Ensimmäiseksi. Autuaat ovat hengessä vaivaiset, sillä heidän on taivaan valtakunta. Tämä on aina oikean heräyksen tunto-merkki, että kaikki, joitten omatunto on oikein herännyt tuntevat köyhyyden ja puutoksen ja vajavuuden kaikista aineista, jotka ennen olit autuuden perustuksena, niin kuin usko, toivo, rakkaus, siveys, rehellisyys, puhtaus, kunnia, vanhurskaus. Ennen heräystä olivat kaikki nämät hengelliset tavarat suruttoman ihmisen mielessä. Ei surutoin ole tuntenut uskon puutosta, eikä rakkau- den puutosta. Rehellinen hän on tahtonut olla ja oikein tehdä kaikille. Sen siveyden ja rehellisyyden päälle perustavat vielä nytkin suruttomat paljon, koska he sanovat: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole väärin tehnyt, Jumalan kii-

tos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!

Kaikki nämät väärät perustukset hajoavat, koska omatunto herää. Usko loppuu, rakkaus loppuu, rehellisyys loppuu. Hän tulee huoraksi ja varkaaksi, ja täytyy niin muodoiin vajota helvettiin. Tämä on siis hengellisen köyhyyden tuntomerkki, että kaikki hengelliset tavarat loppuvat. Ja semmoisille nyt luvataan taivaan valtakunta, joilta kaikki oma hyvyys on loppunut.

Toiseksi. Siinä hengen köyhyydessä tulee myös hengellinen murhe. Koska opetuslapsilta loppui usko, loppui toivo, ettei heillä ollut enää toivoa taivaaseen eikä maailmaan, silloin tuli heille semmoinen murhe, että heidän täytyi ruveta itkemään ja parkumaan. Moni sanoo: Ei ole uskoa, että minä täällä elämällä tulen autuaaksi, eikä sentähden ole murettä. Semmoinen ei ole hengessä köyhä, koska hän jaksaa ilman uskotta elää. Vaan se on hengessä köyhä, jolla on päällenäkyväinen murhe ja raskas mieli ja huokaukset. Semmoiset murheelliset saavat lohdutuksen, koska Jeesus tulee eläväksi heidän sydämissänsä.

Kolmas autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat siveät, sillä he saavat maan periä. Tässä ei mahda olla kysymys luonnollisesta siveydestä, jonka alla usein makaa ylpeys kätkettynä, vaan siveyden kanssa ymmärretään tässä paikassa se sydämen muutos, joka tuli opetuslapsille helluntaipäivän jälkeen, että he jaksoit kärsiä maailman vihaa ja pilkkaa ilman napolisematta, vaikka heillä oli ennen ollut ylpeä sydän ja koston pyyntö. Se oli hengellinen siveys ja hiljaisuus. Jos nyt luonnosta siveät saavat maan periä vanhemmiltansa, niin myös hengessä ja totuudessa siveät saavat periä parempaa maata ja taivasta, joka ei mene uruokoon (rappiolle) koskaan.

Neljäs autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta, sillä he ravitaan. Hengellisen köyhyyden perään tulee muret, ja murheen perästä tulee siveys, ja sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Koska omavanhurskaus loppuu, joka kauan aikaa seuraa heränneitä, sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Mistäs nyt tulee vanhurskaus niille,

joilla ei ole omaavanhurskautta? Mistäs tulee ravinto niille isoovaisille ja janoovaisille? Tiedättekö isoovaiset ja janoovaiset, mistä teille tulee ravinto, koska nälkä ja jano kovin ahdistaa? Tässä korvessa tulee usein matkustavaisille nälkä ja jano vanhurskauden perään, kussa ei ole leipää maassa, ei ole marjaa puussa, ei ole puhdasta vettäkään monessa paikassa. Jeesus on luvannut teille, isoovaiset ja janoovaiset, ravintoa hänen vanhurskaudestansa, jos teiltä on loppunut kaikki omanvanhurskauden hapatus.

Viides autuuden pääkappale: Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupiuden. Laupias on se, joka armahtaa toisen sielua, koska hän näkee sen hädässä olevan. Se on toinen laupius, joka kutsutaan hengelliseksi laupiudeksi. Ei se ole viinaporvarin laupius, joka armahtaa janoovaisia. Ei se ole huoran laupius, joka armahtaa huorimiehiä. Mutta hengellinen laupius armahtaa toisen sielua erinomattain, ja auttaa myös lähimmäistä maallisessa puutoksessa. Joka näin on laupias, hänelle myös laupius tapahtuu ylhäältä valkeuden Isältä.

Kuudes autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat puhtaat sydämeistä, sillä he saavat nähdä Jumalan. Tästä sydämen puhtaudesta on suuri epäily, kuinka se pitää ymmärrettämän, koska kaikilla heränneillä on semmoinen koettelemus, että sydän tuntuu, niin kuin hän olis aina riettautta ja saastaisuutta täynnä. Mutta suruttomat ja armon varkaat ei tunne sydämen riettautta: onkos niillä puhdas sydän? Ja heränneillä saastainen sydän? Minä tiedän, että rietas on armonvarkaitten sydämen puhdistanut. Ja heidän sydämensä on puhdistettu lohikäärmeen veressä. Mutta heränneitten sydän ei ole lohikäärmeen veressä puhdistettu. Sen tähden tuntuu sydän riettaaksi ja saastaiseksi.

Kukas nyt puhdistaa teidän sydämenne, te katuvaiset, jotka tunnette, kuinka rietas ja ilkeä ja saastainen sydän on? Minulla on se usko, että teidän sydämenne on puhdistettu Jeesuksen verellä, jos uskotte, vaikka tunnette toisin. Mutta siinäpä omavanhurskaus tekee riidan: "Kuinkas sinä saatat uskoa, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet, että sydän on rietas? Sinä rupeat valehtelemaan oman sydämes päälle, jos sinä uskot vastoin

sitä kuin sinä tunnet. Usko sitte vasta, että sydän on puhdistettu Jeesuksen verellä, koska sinä tunnet, että se on puhdistettu." Tiedätkös, kuka niin saarnaa? Jo! Omavanhurskaus niin saarnaa katuvaaisille. Mutta näin saarnaa Jumalan henki: uskon kautta tulee sinun sydämes puhdistetuksi Jeesuksen verellä. Ja sitte sinä olet autuas ja saat nähdä Jumalan.

Seitsemäs autuuden pääkappale: Autuaat ovat rauhan tekijät, sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman. Tämän paikan selittävät armonvargaat niin, että siveät pakanat tulevat rauhan tekijäksi, mutta kristityt tulevat rauhattomuuden tekijäksi, jotka ei anna pakanoille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ovat rauhattomuuden tekijät, ilmanki pakanat ovat rauhan tekijät, jotka riitelevät ja tappelevat. Minulla on se usko, että kristityt, joitten tähden rauhattomuus tuli maailmaan varsin Kristuksen ja apostolein aikana, ovat kuitenkin rauhan tekijät, sillä niitten kautta on rauha tullut monessa paikassa, kussa ennen oli rauhatoim elämä, ja sen rauhan tähden he Jumalan pojiksi kutsutaan.

Kahdeksas autuus on kaikille kristityille tiettävä, sillä he vihataan vanhurskauden tähden, ja pilkataan Jeesuksen nimen tähden. Mutta iloitkaat ja riemuitkaat, te Jeesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan vanhurskauden tähden, koska maailma puhuu kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen Jeesuksen nimen tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainoisit profeetaita, jotka ennen teitä olit. Mutta pian pääsette rauhaan, kussa ei yksikään vihaa teitä vanhurskauden tähden. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

N : O
70

1 RUKOuspÄIVÄNÄ 1857

Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne. 2. Piet. 3: 15

Tässä paikassa kirjoittaa apostoli Pietari kristityille, että heidän pitää lu-

keman meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden heidän autuudeksensa, koska hän on niin pitkämielinen ollut, ettei hän ole rankaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olit, on Kristus ollut niin pitkämielinen, että hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulit kristityksi ja Jumalan lapseksi, on se armollinen Vapahtaja ollut niin pitkämielinen, että hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa huikentelevaiset ovat.

Tämän pitkämielisyyden pitäisit kristityt lukeman autuudeksi, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka pitkämielinen Jeesus Kristus on, ettei hän rankaise heitä ansion jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsis kristityt ansion jälkeen, niin ei yksikään sielu tulis autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa, he tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että jos ei Kristus olis niin armollinen ja pitkämielinen, olisit he jo aikaa hukkuneet ijankaikkisesti, mutta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden tähden, ovat he saaneet nautita sen suuren armon, että he ovat tulleet tuntemaan, mitä armo on, jos he jaksaisit niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäis heidän uskonsa ja ahdistais heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta vihollinen on saanut heitä pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen.

Omavanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nyt nähtävä on, että kaikki, jotka pakenevat maailmaan, ne maailman murheen tähden vajoavat helvettiin, ja täytyvät viimein tuomita itsensä, ettei ole toivoa monen paremmasta elämästä. Lukekaat nyt meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, joka on antanut teidän elää siihen päivään asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylösvalaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen, ja on häätynyt ruveta huutamaan niin korkealla äänellä,

että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuvaime on saanut vastauksen, niinkuin se katuvaime ryöväre ristini päällä. Ja moni on saanut kuolemassa ilolla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta.

Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukeneet meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksi, koska hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikki kuolla heidän sokeudessansa, mutta on antanut muutampia sieluja huomaita missä he olit. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksi.

Jos nyt entiset juomarit ajattelisit, kuinka onnettomat he olisit olleet, jos Jumala olis sallinut heidän juosta päättänsä myöten kadotukseen. Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisit, mihinkä he olisit joutuneet, jos Jumala ei olis herättänyt heitä ylös synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksussa, niin olis siinä jo syytä lukea Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi, koska hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsiväinen heidän kanssansa, ettei hän ole paiskannut heitä helvettiin sokeudessansa. Jos he katselisit, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on heitä säästänyt siihen asti, että sokean raukan silmät avattiin, ja aina siihen päivään asti, että he sait nähdä, mistä tie menee taivaaseen, niin olis kyllä syytä lukea tämän Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi.

Se on tällä lailla ymmärrettävä: että kuin Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään, että hän on saanut heitä seisahtamaan synnin juoksussa ja pyörtämään kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyys on tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka ovat sen armon vastaan ottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyys on tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rik kautta ylönkatsoneet. Koska siis pyhä Pietari kirjoittaa kristityille: "Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne," niin se on ilman epäilemättä hänen tarkoituksensa, että kristityt pitäisit

muistaman, kuinka pitkämielinen ja kärsiväinen Jumala on, joka on odottanut heidän katumustansa, jos he tuntisit, kuinka suuri armo tämä on, ettei ole Jumala sallinut heidän mennä sokeudessaan ijankaikkisuuteen.

Lukekaat nyt tämä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne, ja muistakaat, kuinka onnettomasti olis käynyt, jos Jumala olis teitä ansion jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä hänen vihollisensa olitte. Mutta älkää vetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen eli keveämielisyys, ja älkää antako maailman murheen rasittaa teidän sydämiänne, ja sotikaat kaikella voimalla perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, uskon kilvellä, ja autuuden rautalakilla ja hengen miekalla. Sillä nyt on semmoinen aika, että jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää niin monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan Poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Lukekaat nyt meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne, ja rukoilkaat, että se suuri ristin kantaja, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarta, jota hän ei ole antanut ulosvuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi, sotis vielä niitten puolesta, jotka tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisit kantaa hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata hänen verisiä askeleitansa yrттitarhasta Golgatan mäelle; ja viimein pääsisit näkemään sen suuren ristinkantajan Siionin vuorella, ja nautitsemaan hänen katsantoansa ijankaikkisesti. Kuule, sinä katuvaisten ja uskovaisten Kuningas, murheellisten ja alaspainettuina huokaus! Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1 Piet. 3: 9 ja kuuluvat sanat näin: Herra on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonku pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

Ylösluetun pyhän tekstin johdattuksesta, pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: Minkätähden Herra on niin kärsiväinen meidän kanssamme? Pyhä Pietari on ilmoittanut päivän tekstin sanoissa, minkätähden Jumala on niin kärsiväl-

linen meidän kanssamme, nimittäin: Hän odottaa parannuksen kaikilta. Mutta ei moni ota vaaria Jumalan pitkämielisyyden rikkaudesta, sillä useimmat lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema alkaa kovin ahdistamaan heidän sydämitänsä. Silloin he tekisit parannuksen, jos he saattaisit. Mutta kuin Pietari nyt kirjoittaa semmoiset sanat kristityille, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis, niin se kuuluu näistä sanoista, niinkuin Pietari olis vaatimassa parannuksen kristityiltä; vaikka ei ole kirjoitettu, missä paikassa heidän pitäis tekemän parannusta.

Kyllä tosin kristityt tarvitsevat parannuksen tehdä, mutta ei niin kuin suruttomat vaativat. Sillä suruttomat vaativat myös parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, kuin Jumala vaatii, vaan semmoista parannusta suruttomat vaativat kristityiltä, että heidän pitäis suostuman suruttomain tekoihin ja menoihin, nimittäin: ruveta juomaan ja huoraamaan heidän kanssansa, ja elämään maailman mallin jälkeen. Mutta Pietari vaatii semmoisen parannuksen kristityiltä, jossa he totisesti ovat vikapäät. Esimerkiksi maailman rakkaus, joka jo Pietarin aikana rupeis näkymään kristityissä, niin kuin me näemme Jaakobin epistolasta.

Apostoli Jaakoppi soimaa kovin kristityitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, koska hän kirjoittaa epistolansa toisessa luvussa: Jos teidän seurakuntaan tulee joku mies kantain kultasormusta ja kiiltävällä vaatteella puetettu, ja tulis myös köyhä ryysyillä, ja te katsoisitte sitä, joka kiiltävissä vaatteissa on, ja sanoisitte hänelle: istu tässä hyvästi. Ja sille köyhälle sanoisitte: seiso sinä siellä, taikka istu tässä minun jalvoissani, niin ette sitä oikein ajattelisi, vaan te tulette tuomariksi ja teette pahan eroituksen. Mutta jos yksi veli eli sisar olis alasti ja puuttuis jokapäiväistä ravintoa, ja joku teistä heille sanois: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, ja ette kuitenkaan anna heille mitään ruumiin tarvetta, mitä se heitä auttais?

Tässä paikassa saavat nyt kristityt soimauksia kuulla. Ensiksi siinä, että he tekevät pahan eroituksen köyhäin ja rikkaitten välillä, ja toiseksi, ettei he auta tarvitsevaisia, eli jättävät häntä auttamatta ruumiin puolesta. Tämä on yksi vika, josta kristityt pitäis parannuksen tekemän. Maailman rakkaus on semmoinen, että se tahtoo sulkea ulos rakkauden, ja tekee sydämen niin kovaksi, ettei ole siinä armollisuutta. Maailman rakkaus ja ahneus tekee tunnon niin sokeaksi, ettei ole tunnon vaatimuskaan auttamaan tarvitsevaista. Siitä paikasta on apostoli Jaakoppi soimannut kristityitä, ja Pietari kirjoittaa päivän tekstissä, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen parannukseen itsensä kääntäis.

Siinä kuuluu, että Pietari myös vaatii parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, jota suruttomat vaativat, vaan semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii. Sillä se parannus, jonka suruttomat vaativat kristityiltä on väärä. Suruttomat vaativat, että kristityt pitäisit enkeliksi tuleman. Mutta ei ole kristityt koskaan enkeliksi tulleet, ei Vapahtajan aikana, eikä myös Pietarin aikana, vaan kristityt ovat aina erehtyväiset. Mutta ei riettaan enkelit siitä voita mitään, että he kristittyin päälle kantavat, vaan suuremmaksi vain tulee suruttomain edesvastaus tuomiopäivänä, koska suruttomat ei ole tehneet katumusta ja parannusta, vaan ovat paaduttaneet tuntoansa.

Ja koska Jaakoppi kirjoittaa niistä, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa, niin vissimästi hän on saarnannut koreutta vastaan, vaikka emme tiedä, onko ne olleet kristityitä, jotka ovat käyneet kiiltävissä vaatteissa. Tosin on vielä täälläkin semmoisia, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa ja kristityn nimen kantavat. Muutamat kristityt tahtovat vielä rakastaa niitä vaatteita, jotka kiiltävät maailman edessä. Mutta me uskomme, että ne, jotka jo totisesti kristityt ovat, lakkaavat kantamasta kiiltäviä vaatteita. Me emme tosin tiedä, ovatko kristityt Jakobin aikana kantaneet koreutta, mutta Paavali kans puhuu vaimoväen koreudesta, ja saarnaa sitä vastaan.

Monta muuta paikkaa on kristittyin

kotisessa elämässä, jossa ilman epäilemättä tarvitaan parannusta, jos kristityt tuntisivat, kuinka suuri armo se on, että Jumala on niin kärsivällinen heidän kanssansa, että hän vielä odottaa parannuksen. Sillä kärsimättömyys on niin suuri kristityissä, että he välistä häätyvät kuolevaiset jäsenensä antaa synnin palvelukseen. Koska ei ole valvominen, niin pääsee vanha Aatami uloskin, ja tämä vanha Aatami tahtoo monelta ryöstää heidän uskonsa, että heidän täytyy tunnustaa muutaman ajan perästä: "En jaksa uskoa, mulla nousi vanha Aatami." Tämän vanhan Aatamin tähden nousee omavanhurskaus päällekantajaksi ja tuomariksi, jonka tähden he tulevat voimattomiksi.

Ah! joska he varsin tekisit katumuksen ja sovittaisit riitaveljensä, niin he pääsisit varsin nousemaan. Mutta he antavat itsensä omanvanhurskauden tuomion alle ja laskevat itsensä pohjaan ja viimein menevät kokonansa maailmaan. Eikä muista silloin, kuinka kärsivällinen Jumala on, joka ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

On se vielä yksi paikka, jonka kristityt pitäisit parantaman, nimittäin sen mykkyyden ja puhumattomuuden, joka on alkanut kristityitä vaivaamaan. Tämän heräyksen alussa ovat kaikki huutaneet: tehkää parannus, mutta nyt ei kuulu enää moni kantavan vaaria, ja se näyttää, niin kuin olis mykäksi tullut siitä syystä, ettei hänen sanansa vaikuta mitään. Mutta tämä epäuskon hedelmä pitäis otettaman pois Jumalan viinämäestä, sillä joka ei jaksa uskoa, että hänen sanansa vaikuttaa, kuinka hän jaksaa uskoa, että Pyhä Henki hänessä vielä on?

Taivaan valtakunta on miehen vertainen, joka kylvi siementä maahan ja meni pois ja söi ja nukkui, ja siemen kasvoi itsestänsä ensin oraksen ja sitte tähkápään ja viimein täyden jyvän tähkápähän. Niin muistakaat te harvat sielut, jotka olette pantu kylväjiksi, että siemen kasvaa itsestänsä, ja muistakaat myös kuinka kärsivällinen Herra on meidän kanssamme, joka ei tahdo, että yhdenkään hukkuman pitäis, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis!

Nyt on Herra ollut kärsivällinen meidän kanssamme, joka ensin on odottanut suruttomain parannusta, vaikka ei moni

ole parannusta tehnyt, mutta Herra on vielä pitkämielinen ja kärsivällinen, joka odottaa vielä kristittyin parannusta niissä, joissa he totisesti parannusta tarvitsevat. Ja meidän toivomme on, että kristityt tekevät parannuksen, että he alkavat tästedes paremmin muistamaan, kuinka kärsivällinen Herra on, joka vielä odottaa meitä. Totisesti me tarvitsemme parannuksen tehdä monessa paikassa!

Muistakaat, te harvat sielut, jotka vielä olette valvomassa ja kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, että pian tulee huuto, katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan. Pian tulee Jumalan Poika noutamaan köyhän morsiamensa pois! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Vapah-tajan morsian on! Pian saavat Jumalan lapset iloita ja riemuita Siionin vuorella, jossa kaikki, jotka lukevat Jumalan pitkämielisyyden autuudeksensa, pääsevät kiittämään Luojaansa ja Lunastajaansa Pyhässä Hengessä nyt ja ijankaikkisesti! Amen.

Jäljennös / Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Toinen jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

N : O
71

2 RUKOUSPÄIVÄNÄ

Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan Jumala tahtoo, että jokainen, jolla elämä ja henki on, pitää kääntymän ja tuleman autuuden tuntemiseen. Hesak. 33.

Näistä Jumalan sanoista kuulemme me, ettei Jumala tahdo syntisen kuolemata, mutta se on Jumalan tahto, että ihmiset pitää tuleman autuuden tuntemiseen. Hän tahtoo, että ihmisen pitää tunteman autuutta, ei ainoastansa uskomon, että se löytyy, vaan hänen pitää itse tunteman ja maistaman autuutta. Hänen pitää tunteman täällä jo autuuden esimakua ja kristillisyyden voimaa. Ja koska Jumala sanoo profeetan Hesekielin kautta 33 luvussa 11 värssyssä: ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, niin se on arvattava, ettei Jumala tahdo, että yhden katuvaisten syntisen pitää vajoaman helvettiin, vaan se on

Jumalan tahto, että jumalatoiminnat nostettaisiin ylös helvetistä. Mutta ei yksikään tahdo helvetistä nostetuksi tulla, ennenkuin hän tuntee, että hän on pudonnut helvettiin.

Maaailman surutoiminnat ihminen ei tunne, että hän on valmis putoamaan helvettiin, ennenkuin omatunto herää. Mutta heränneellä ihmisellä on se pelko, että hän vajoaa helvettiin. Ja koska hän vielä tuntee omantunnon poltetta, eli helvetin esimakua, niin sanoo Herra: Ei Jumala tahdo syntisen kuolemata, vaan että syntinen itsensä kääntäis ja tulis autuuden tuntemiseen. Mutta moni herännyt ihminen ei tohdi uskoa, että Jumala saattaa häntä helvetistä ylös nostaa. Herännyt ihminen tuntee kyllä, että helvetti on, jota hän suruttomuuden tilassa ei ole tuntenut. Koska hän tuntee lain kirousta, silloin vasta rupeaa hän uskomaan, että helvetti on. Mutta ei hän voi enää uskoa, mitä Jumala on sanonut, että taivaan valtakunta myös löytyy, ja että Jumala ei tahdo syntisen kuolemata tahi kadotusta, vaan hän tahtoo, että syntisen pitää tuleman autuuden tuntemiseen.

Ja koska se nyt on Jumalan tahto, että katuvaistat pitää autettaman ylös helvetistä, että heidän pitää maistaman armoa, niin minä olisin kirottu, jos minä lain kirouksen kautta tahtoisin vielä syvempään helvettiin painaa niitä sieluja, jotka jo ovat helvettiin painetut omantunnon soimausten kautta. Mutta minä tahdon evankeliumin kautta niin paljon kuin minä jaksan ja saatan, lohduttaa murheellisia, niinkuin minä tiedän, kuinka armollinen Vapahtaja on katuvaistat kohtaan. Joissa hän tunsii vähäisen katumuksen alkua, niille hän tykösanoo syntein anteeksi antamista. Ei tosin moni, joille hän lupais armoa, ollut niin syvässä katumuksessa, että hän olis langennut epäilykseen. Ja minä luulen, ettei yksi katuvaistat syntinen tarvitsis epäilykseen langeta, jos se omavanhurskaus ei olis niin hirvittävä suuri; mutta se omavanhurskaus on niin suuri, ettei pääse yksikään sivuitse sitä jänkkää, joka epäilyksen suoksi kutsutaan. Ja tosin ensimmäisillä kristityillä ei ollut niin suuri epäilyks, kuin nyt näkyy muutamilla olevan. Mutta se taisi tulla siitä, ettei heillä ollut niin paljon sitä omaavanhurskautta. Heillä oli sitä vastaan vah-

vempi usko, ja seuraavaisesti myös suurempi hengellinen ilo, voimallisempi armon tunto ja palavampi rakkaus.

Se oli myös yksi armon tuntomerkki heissä, että he olit armahtavaiset. Ei heidän sydämensä ollut niin kiinni maailmassa, kuin meidän sydämemme. Maailma näkyy olevan niillekin rakas, joittenka sydän on pieksetty. Jos sydän olis pääsyt irti maailmasta, vissimmästi tulisit vaivaiset autetuksi, mutta paljas laki ei voi tappa sen ahneuden perkeleen, sillä laki ei saata eläväksi tehdä. Koska ihminen ei ole vielä vakuutettu siitä, että hän on Jumalan lapsi, eli niin kauan kuin ihminen pelkää vielä, että hän putoaa helvettiin, tahtoo maailmanrakkaus pidättää hänen sydämensä kiinni. Ei hän tahtoisi mistantaa molempia, sekä maailmaa että taivasta.

Mutta jos yksi katuvaime syntinen tulee vakuutetuksi siitä, että hän on Jumalan lapsi, vissimmästi hän pääsee paremmin irti maailmasta ja perkeleen kahleista, jos hänen uskonsa on elävä. Mutta kuollut usko ei päästä ketään maailmanrakkaudesta. Jolla on kuollut usko, hän rakastaa sekä maailman tavarata että omaa lihaansa. Jos lihan rakkaus on suurempi kuin tavarata rakkaus, niin panee hän kaiken tavarata omaan kurkkuunsa ja ajattelee näin: "Parempi on syödä ja juoda kuin tallelle panna." Jos hän rakastaa tavarataansa enempi kuin lihaansa, niin hän kokoo niin paljon tavarata kuin mahdollinen on, eikä raski sentähden itse syödä.

Muutamata kokoavat tavarata sekä oikeudella että vääryydellä, että he pääsisit haaskaamaan juomingeissa ja pidoissa, ja sillä tavalla maailman kunniata voittamaan. Mutta minä luulen, että kristityn sydän pääsis paremmin irti maailmasta, koska hän elävän uskon kautta rupeaa uskomaan ja tuntemaan, että hän on Jumalan lapsi. Mitäs hän tavaralla enää tekee, koska hänen sielunsa on taivaassa? Kuka tiesi joku saattais kääntää tämän kysymyksen ja sanoa: Mitä se tekee tavaralla, joka tuntee itsensä tuomitukseksi helvettiin? Mutta ei se ole niin asia, joka on helvetissä, tahtoo vielä enemmän tavarata koota, vaikka se ei hyödytä häntä, sillä Vapahtaja sanoo: "Missä teidän tavarata on, siellä on myös teidän sydämenne." Mutta jos ihmisen paras tavara on tai-

vaassa, silloin on hänen sydämensä joksiki päässyt irti maailmasta.

Me uskomme siis, ettei ihmisen sydän pääse irti maailmasta, vaikka hänen sielunsa olis helvetissä, mutta silloin hän pääsee irti maailmasta, koska hänen sielunsa on taivaassa. Ja seuraavaisesti siitä pitäisit epäileväiset sielut nostettaman ylös epäilyksestä, jos se olis ihmisen voimassa, ja suruttomat maailman orjat pitäis painettaman epäilykseen, jos se olis ihmisen voimassa. Mutta ei kumpikaan ole ihmiselle mahdollinen, vaan Jumalan edessä ei ole mitään mahdotointa. Hän saattaa kyllä paatuneita helvettiin syöksetä, ja epäileväisiä saattaa hän helvetistä ylös nostaa. Se on myös meidän toivomme ja meidän uskalluksemme, että se armollinen Vapahtaja saattaa ja tahtoo katuvaaisia syntisiä armahtaa ja epäilyksestä ylös auttaa, jos he vaan myötäävät ja kärsivällisyydellä odottavat siihen asti, että lunastus tulee.

O! Herra, älä lakkaa kurittamasta kovakorvaisia siihen asti, että sydän särkyy. Pieksä kovat sydämet siihen asti, että he tulevat taulaksi. Puserra paatuneita siihen asti, että veri truiskuu suusta ja nenästä. Mutta auta myös armollas niitä, jotka hädässä ovat, ja paranna sydämen haavat yhdellä pisaralla sinun viattomasta verestä, että he uskoisit sinun päällesti Herra, ja tulisit autetuksi meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.18: 1

Koska tämän päivän teksti puhuu armosta ja edespane katuvaaisille sen lunastuksen, joka Kristuksen kautta tapahtunut on, niin tahdomme tänä päivänä Jumalan armon kautta johdattaa Jeesuksen ristin kantajia Golgatan mäelle osottain ensinnä tien, joka menee turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle. Toiseksi, kuka se on, joka vaaditaan Jeesuksen ristiä kantamaan. Kolmanneksi, kuinka Jeesus ottaa itse sen ristin päällensä, jonka ristinkantaja on kantanut, koska hän tulee Golgatan mäelle.

Me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että maailman joukko vei Jeesuksen ulos ristiinnaulita sitte kuin hän oli ensin oikein piinattu, ruoskittu ja pil-

kattu. Hän kantoi ensin ristinsä, mutta koska Jeesus oli jo ruumiin puolesta niin kovin väsynyt, ettei hän jaksanut niin hopusti käydä, kuin maailman joukko tahtoi, niin otti maailman joukko väkisin Simonin Kyreneuksen, ja vaati häntä Jeesuksen ristiä kantamaan. Me kuulemme siis, että ristinkantaja pannaan väkisin ja vastoin tahtoansa Jeesuksen ristiä kantamaan. Ei ihminen tahdo ensin tätä ristiä kantaa. Se on nimittäin suuri häpeä maailman edessä, että kantaa Jeesuksen ristiä. Ihminen mistantaa sen kautta kunniansa. Jos se olis hopea kiisa eli verka rokki, eli morsiamen kruunu, kyllä jokainen sen mielellänsä kantais.

Mutta Jeesuksen risti, joka on täynnänsä kirouksia, jonka päälle jokainen sylkee, ja jota maailman kunnialliset miehet ei tahtoisi koskea sormen nenällä, se tulee ensin kuitenkin raskaaksi kantaa, ei sentähden, että se on itsestänsä ylön raskas, vaan sentähden, että se on sen miehen risti, joka on maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu ja suurimmaksi kälmiksi tuomittu. Se mies katsotaan itse rakkariksi ja kälmiksi, joka mestatun rakkarin eli kälmin raatoa korjaa. Se pitää oleman melkein huono ja ylönkatsottu, joka rupeaa semmoisen miehen ristiä kantamaan. Ei se ole parempi, kuin se, joka on tuomittu ristiä kantamaan ja ristiin naulittaa.

Jeesuksen ristissä on maailman viha ja pilkka. Siinä on kaiken maailman kiroukset kootut yhteen. Ja olis se vielä keveämpi, jos tie menis kujasta eli mettän korvesta, kussa ei yksikään ihminen näe. Mutta se tie, josta ristinkantaja pitää vaeltaman, menee läpi turmeluksen kaupunkia, kussa kaikki maailman siveät huorat sylkevät ristinkantajan päälle, kaikki viattomat varkaat haukkuvat häntä, kaikki raittiit juomarit kiroavat häntä, kaikki armolliset viinaporvarit viskaavat rapakkoa ristinkantajan päälle, kaikki kaupungin hurtat kokoontuvat hänen ympärillensä ja kaikki riettaan enkelit nauravat häntä.

Tämä maailmanlasten pilkkaaminen ja nauraminen tulee ristinkantajalle raskaammaksi, kuin itse risti. Moni ristinkantaja luulee, että Jeesus on pannut tämän ristin hänen päällensä. Mutta siitä tulee hänelle paha mieli, että se on maa-

ilman joukko, joka väkisin pakottaa häntä tätä ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olis pannut tämän ristin hänen päällensä, niin saattais ristinkantaja ajatella, että hän saapi kiitosta Jeesukselta. Mutta nyt hän ei saa mitään kiitosta sen edestä, vaan ainoastansa surua ja mielikarvautta. Vaikka Jeesus on sanonut: Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä, niin ei ristinkantaja tunne sitä suloiseksi ja keveäksi, vaan se tulee hänelle sangen raskaaksi ja somattomaksi, erinomattain siitä syystä, ettei Jeesus ole pannut sen ristin hänen hartioillensa, mutta maailman joukko on väkisin vaatinut häntä Jeesuksen ristiä kantamaan.

Muutampi ristinkantaja luulee jotakin saavansa sen edestä, että hän Jeesuksen ristiä kantaa. Hän luulee ja odottaa, että Vapahtajan pitää maksaman ristin-kantajalle jotakin hänen vaivansa edestä, mutta siitä vaivasta ei tule ristinkantajalle mitään. Ei hän saa kiitostakaan Jeesukselta, ja maailman joukolta hän ei saa muuta kuin häpeätä.

Kuunnelkaat hyvin, te ristinkantajat, te taidatte olla siinä uskossa, että te olette ison palkan ansainneet ristin kantamisen kautta; mutta ette vain saa yhtään äyriä sen edestä. Vaikka moni ristinkantaja luulee kohta ansainneensa elämän ja autuuden sen kautta, mutta ei hän saa mitään vaivansa edestä, ei niin paljon kuin: "Suuri kiitos, rakas kristitty tämän vaivan edestä." Ja kuka pitää kiittämän ristinkantajaa sen edestä? Ei suinkaan Jeesus ole pannut hänen päällensä tätä ristiä, mutta maailman joukko. Omat hänen ruokkolapsensa, joita hän on imettänyt ja ylöskasvattanut, omat hänen kotosyntinsä, joita hän on rakastanut: ylpeys, ahneus, kirous, juopumus, koreus, varkaus, huoruus, viha, valhe, maailman rakkaus, maailman kunnia ja omavanhurskaus.

Katso, ne kotosynnit on se maailman joukko, jotka sinua pakottavat Jeesuksen ristiä kantamaan. Vaikka sinä luulet, että Jeesus on pannut ristinsä sinun päällesti, mutta ei se ole niin. Sinä olet pannut ristin Jeesuksen päälle, mutta ei Jeesus sinun päällesti. Sinä olet ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja sinua. Sinä perustat autuuden ristinkantamisen päälle, mutta älä perus-

ta sen päälle, vaan yksistänsä Jeesuksen ansion päälle. Muutamat kantavat maailman ristiä ja perustavat autuutensa sen päälle, ja ajattelevat näin: Koska minä olen köyhäksi tullut, onnettomaan naimiseen joutunut, sairaudessa maannut, omaisuuteni pahain ihmisten kautta mistantanut ja maailman murhetta kantanut, niin minä luulen, että Jumalan pitää maksaman minulle tämän maallisen vaivan tuhannen kertaisesti, ja antaman taivaan ilon kaiken sen vaivan edestä, jonka minä olen maailmassa kärsinyt.

Mutta jos maailman ristin kantajat tulevat petetyksi, koska he ottavat väärän autuuden perustuksen itsellensä, kyllä myös Jeesuksen ristin kantajat tulevat petetyksi, jos he rupeavat autuutensa rakentamaan ristinkantamisen päälle, eikä Vapahtajan ansion päälle yksistänsä. Ei ihminen jaksa syntejensä maksaa omalla voimallans, vaikka kuinka paljon hän kärsis, mutta Jeesus on maksanut kaikki synnit, koska hän otti itse ristin päällensä ja antoi itsensä ristiinnaulita.

Koska nimittäin ristinkantaja suuren vaivan ja humun lävitse viimein kostuu Golgatan mäelle, silloin otetaan risti hänen hartioiltansa. Jeesus sanoo silloin ristinkantajalle: Sinä olet synteis kautta ansainnut tämän ristin kantaa ijankaikkisuuteen, mutta minä näen, että sinä syntisparka et jaksa tämän ristin kantaa penikulman päähän, jopa sitten ijankaikkisuuteen. Sinä olet väsynyt jo neljänneksen päähän, ja monta kertaa suuttunut ja kärsimättömyyden kanssa taistellut. Kuinka monta kertaa olet sinä jo suuttunut Vapahtajalle, jonka sinä luulet olevan syyppään siihen, että sinulle tuli tämmöinen levottomuus? Sinä olet monta kertaa suuttunut ihmisille, joita sinä olet katsonut pahaksi, koska he rupeisit vanhaata Aatamia vaivaamaan. Ja vaikka ei ole kuin yksi neljännes Golgatan mäelle, olet sinä jo nääntynyt, monta kertaa napissut ja uhannut ristin vatkata pois päältästi. Älä ole niin kärsimätöin, vaan kannata tätä ristiä kuitenkin siihen asti, että se otetaan pois sinulta ja pannaan Jeesuksen päälle.

Tähän ristinpuuhun on nyt Jeesus itse ristiinnaulittu, ja siihen samaan puuhun ovat kaikki maailman pilkkaamiset ja kiroukset ristiinnaulitut, niin että ristinkantajalta on kaikki kunnia loppu-

nut. Ei hän pidä siitä mitään, että ihmiset häntä pilkkaavat ristinkantajaksi. Ei maailman viha tee ristinkantajalle mitään, koska hän on kostunut Golgatan mäelle. Mutta lihan himoista hän ei ole vielä päässyt kokonansa irti ennen kuin liha Kristuksen kanssa ristiinnaulitaan yhtenä himoin ja haluin kanssa.

Minä tahtoisin nyt johdattaa ristinkantajia Golgatan mäelle. Minä tahtoisin sanoa heille: Laskekaat teidän kuormanne Golgatan mäelle, jossa Jeesus itse naulitaan ristinpuuhun, ja imekääät armon nestettä hänen haavoistansa! Koska te olette väsyneet ristinkantamisesta, niin laskekaat teidän ristinne Jeesuksen viereen, että hän sais sen ristin itse kantaa; ette kuitenkaan te jaksa sitä itse kantaa edemmäksi.

Tämän päivän pyhä teksti tarkoittaa sitä, että ristinkantajat pitää laskeman kuormansa Golgatan mäelle, koska pyhä Paavali sanoo: "Kristus Jeesus on antanut itsensä lunastukseksi kaikkein edestä." Jos omavanhurskaus ei olis esteenä, kyllä vissimmästi jokainen uskois niitä sanoja, ja ottais itsellensä lohdutuksen Kristuksen täydellisestä ansiosta, eikä epäilisi ollenkaan, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Mutta omavanhurskaus tekee hädän monelle. Ei he nimittäin tahdo uskoa, että Vapahtajan veri on täydellinen hinta. -Koska nimittäin synnit tulevat ilmi, silloin tahtoo ihminen omalla parannuksella vähentää niitä. Hän tahtois ensinnä tulla enkeliksi, ja sitte vasta ottaa armoa. Mutta enkelit ei tarvitse yhtään armoa, ne pääsevät taivaaseen omalla parannuksella ja omalla vanhurskaudella. Ei niitten tarvitse kerjätä.

Sen tähden täytyy minun sanoa niille, jotka ei tahdo syntisenä paeta Vapahtajan tykö: Menkääät siis taivaaseen oman vanhurskautenne kanssa. Parantakaat itse sydämenne. Koska sydän tuntuu kovalta, niin tehkääät se pehmeäksi paloviinalla. Koska sydän tuntuu kylmältä, niin lämmittäkääät se rommilla. Koska sydän tuntuu palavalta, niin ottakaat jäähdytystä flaskusta. Koska sydän tuntuu pahalta, niin tehkääät se hyväksi pirun paskalla. Jos ette ota sitä lääkitystä vastaan, joka Vapahtajan haavoista vuotaa, niin ottakaat sitte se lääkitys,

joka riettaan haavoista vuotaa.

Riettaan haavoista vuotaa näinä aikoina paljon märkää. Ottakaat siitä lääkitys, jos Vapahtajan haavoista ette viitti imeä armon nestettä. Jommankumman haavoista täytyy teidän hakea lääkitystä, koska sydän on kipeä. Sillä kuolleen uskon tunnustajat, joitten sydän ei ole koskaan kipeä ollut, ne ottavat vähäisen märkää riettaan haavoista, ja vähäisen verta Vapahtajan haavoista, ja tekevät siitä kahdenlaisesta aineesta sekoituksen, ja ottavat siitä ehtoolla ja aamulla sen verran, kuin sydän tarvitsee. Ei he tunne, että siinä sekoituksessa on kaksi osaa myrkkyä, ja kolmas osa hunajata ennen kuin sydän mätänee.

Älkäätko sekoittako, hyvät ihmiset, hunajata myrkyllä, vaan jos sydän on kipeä, niin ottakaat puhtaana ja sekoittamatta muutampia armon pisaroita, jotka Vapahtajan haavoista ovat vuotaneet juuri niitten tähden, joilla on sydän kipeä. Ja ne armon pisarat ovat paras lääkitys haavoitetuille ja särjetyille sydämille. Älkäätko uskoko, että rietas pakenee sekoituksesta, mutta puhdas sovintoveri, puhdas armo, se on myrkky riettaalle. Ei hän kärsi hajuakaan Jeesuksen verestä.

Mutta nämät pisarat tulevat ainoastansa niille tiiaisille ja pääskyisen pojille, jotka vapisevat, koska ukkoinen käypi Siinain vuorella, ja ottavat pakonsa sen elävän viinapuun rakoihin, niille, jotka tuskin jaksavat avata suutansa, on tämä rieska laitettu. Ja niille sairaille, joitten sydän on tullut kipeäksi, on tämä hunaja vuodatettava. Ei kaarneen pojille, jotka syövät mädännyttä lihaa, eikä hukan penikoille, jotka kiskovat karitsoita ja imevät ihmisten verta. Niille pitäis annettaman myrkkyä, että se rupeais karvastelemaan joka paikassa. Ja skorpiooneille, jotka ovat imeneet myrkkyä hunajasta, ja syöneet suolaa sokerista, ja imeneet sappea makeudesta, niille pitää annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan ulos kaiken sen riettauden, jonka he sisällensä nielit.

Muutamilla on niin paatunut nahka, ettei he tunne Isän kuritusta. Jota enemmän vanhin kurittaa, sen enemmän he paatuvat. Nämät paatuneet lapset sanovat vanhemmalle: "Tapa jo! Ota henki kans, koska olet

ottanut omaisuuden." Ei maailman risti tee paatuneille mitään. Niinpä raamattu sanoo, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta ei he sentähden alene eli rukoile: Isä anna anteeksi! Minä olen kovakorvainen ollut. Ei sitä vasten, että he päästäisit yhden huokauksen, eli että joku katumuksen kyynele putoais heidän silmistänsä, koska Isä heitä kurittaa, mutta uhkaavat vain kostaa, kuin he kasvavat isommiksi, että he jaksavat vanhan isänsä maahan lyödä ja polkea hänen rintojansa. Onkos semmoisille luvattu armaa? Onkos heillä osa Kristuksen sovinnossa?

On tosin vanhemman kyyneleet paatuneittenki edestä vuotaneet, mutta he pilkkaavat vanhemman kyyneleet. Eiköhän vanhemman kyyneleet kerran polta heidän tuntoansa? Minä pelkään, että vanhemman kyyneleet tulevat kuumaksi omantunnon päällä, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Muutamit nauravat, koska vanhemmat itkevät, ja sanovat vanhemmille: "Ei meidän tähtemme tarvitse itkeä, me olemme siveät olleet ja kaikissa asioissa täyttäneet Isän tahdon. Me olemme vaivaisia ruokkineet ja tarvitsevaisia auttaneet. Ei omatunto soimaa meitä. Me luulemme, että me olemme niin eläneet, ettei pitäis kenenkään soimaaman meitä vääryydestä. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja maksaa meidän rehellisyytemme."

Tarvitsevatkos semmoiset armaa, jotka ovat siveästi eläneet? Ei se ole paljon uskottava, sillä Pilatus ja kaikki muut siveät pakanat pesevät kätensä viattomuuden vedellä ja sanovat: "Viaton olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen." Se on ollut pakanain usko, että siveät ihmiset tulevat autuaaksi, mutta jumalattomat menevät kadotukseen, ja sama pakanain usko on vielä nytkin siveitten pääkallossa. On vielä muutampia kuolleen uskon tunnustajia, jotka ei sano luottavansa siveyden päälle, vaan armon päälle, vaikka heidän elämästään ei ole paljon tietoa, sillä he saattavat kyllä itkeä ja nauraa, siunata ja kirotta, rakastaa ja tapella, rehelliset olla ja varastaa, juoda ja selvänä olla: kuinka aina sopii. Mutta jos joku heidän vanhaaseen Aatamiinsa koskee, niin rupeavat käärmeen kyyneleet vuotamaan heidän silmistään. Ovatkos ne kristityt, jotka senkaltaisia

töitä tekevät? Ei ole kuitenkaan kirjassa luvattu autuus semmoisille, jotka omin luvun varastavat armoa. Minä pelkään, että armonvarkaille tulee viimein hätä, koska heidän uskonsa ryöstetään pois.

Koska nyt täällä on hukan penikat, kaarneen pojat, armonvarkaat ja pikku tiaiset, niin täytyy meidän jakaa jokaiselle, kullekin heidän luontonsa jälkeen, nimittäin hukan penikoille myrkkyä, kaarneen pojille mädännyttä lihaa, armonvarkaille ruoskaa, ja armon tiaisille hunajata, ettei yksikään kupsottelis eli osattomaksi jäis. Mutta niille ristinkantajille, jotka suuressa tuskassa ja hengellisessä hädässä ovat, on se suuri ristinkantaja luvannut lohdutuksen ja virvoituksen, koska he viimein kostuvat Golgatan mäelle. Siellä pitää heidän syömän mannaa, joka taivaasta sataa. Siellä pitää heidän syömän elämän puusta, joka on paratiisissa, ja heidän kyyneleensä pyyhittää pois.

Tiputtakoon Herra Jeesus yhden tipauksen armosta niitten suuhun, jotka ovat nälässä! Ja niitten silmiin, jotka sokeana ovat syntyneet silmän voidetta, että he kerran pääsisit näkemään Jumalan valkeutta. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto (loppu puuttuu)

Toinen jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma (katkelma) / Kansallisarkisto Helsinki /

N:o 72

TARKASTUSSAARNA

En minä kadu sitä, että minä olen teidän murheelliseksi saattanut; vaan siitä minä iloitsen, että te tulitte murheelliseksi ja paratuksi Jumalan mielen jälkeen! Ei ole siis millään tavalla tullut teille vahinkoa meidän kauttamme.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille Korinthossa 2 Epistolalan 7 luvussa, että hän on saattanut heitä murheelliseksi, koska hän ensimmäisessä Epistolassa oli saarnannut kovan tuomion, ja soimannut heitä; sillä heidän välillensä oli riita ja eripuraisuus. Ja he kävit oikeutta maallisen voiton tähden. Ja heidän seurassansa oli yksi huora, ja muuta vääryyttä, jonka tähden Paavali oli ensimmäisessä Epistolassa heitä puhutellut. Ja

tämän tähden olit Korintholaiset tulleet murheelliseksi. Mutta tämä muret oli tapahtunut parannukseksi, sen tähden hän kirjoittaa, ettei hän kadu sitä, että hän kovan puhuttelemisen kautta oli heidät murheelliseksi saattanut.

Mutta enemmän hän tuli iloiseksi siitä, että se muret oli tullut heille parannukseksi; ja ettei heille ole tullut millään tavalla vahinkoa entisen kovan puhuttelemisen kautta. Niin kuin Paavali kovan puhuttelemisen jälkeen tuli iloiseksi, kuin hän sai kuulla, että se oli vaikuttanut yhden surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, niin olen minä myös iloinen siitä, että moni kova sydän on särkynyt evankeliumin saarnan kautta, joka kovan lain jälkeen on saarnattu, ja että moni köyhä ja viheliäinen on tullut tuntemaan armon voimaa ja taivaan valtakunnan esimakua. Minä olen siis vakuutettu siitä, että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ei ole millään tavalla tulleet teille vahingoksi, vaan parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Ja teidän pitää viimein kiittämän senkaltaisia opettajia, jotka ovat teitä puhutelleet, soimanneet ja haukkuneet, koska te olette omissa sydämissänne koettelleet, mitä tämä haukkuminen on vaikuttanut.

Niin kuin Paavali tuli iloiseksi, koska hän sai kuulla, että hänen soimauksensa ja kovat puhuttelemisensä olit saattaneet korintholaiset murheelliseksi, niin minä myös olen saanut iloa, että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ovat vaikuttaneet surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja että tämä muret on monelle saattanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Jos joku onnetoin sielu olis vielä, jonka sydän ei ole särkynyt, jos joku sokea raukka olis, jonka silmät ei ole vielä auvenneet, jos joku kuuro ja mykkä olis vielä, joka ei saata puhua ja kuulla, niin hänen pitää tietämän, että Jumala on sen opettajan suun kautta senkaltaisia kovakorvaisia puhutellut, mutta he ovat itse vastaan seisonneet.

Eli tohtiiko yksikään tässä seurakunnassa sanoa: "Sinun tähtes minä olen paatunut. Sinun tähtes olen minä epäilykseen vajonnut. Sinä olet meitä helvettiin tuominut. Sinun pitää vastaaman meidän sieluimme edestä?" Jos

senkaltainen ihminen löytyy, joka opettajan kautta paatuu, hän saapi syyttää itseänsä, ettei hän ole ottanut vaaria opettajan kovista soimauksista ja manauksista parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Hän syyttäköön itseänsä, joka on paatunut juutalaisten kanssa. Paaduit kyllä juutalaiset Johannes Kastajan aikana, ja paaduit myös Vapahtajan aikana, koska itse Jeesus julisti heille Jumalan ankaran vanhurskauden. Ja se vanha Simeon oli jo silloin nähnyt, että Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, jota vastaan sanotaan.

Onkos se Vapahtajan syy, että muutamat lankeevat paatumukseen, koska hän julistaa Jumalan ankaran vanhurskauden? Onkos se opettajan syy, että muutamat lankeevat paatumukseen, koska opettaja julistaa suruttomille Jumalan ankaran vanhurskauden? Oma se on heidän syynsä, että muutamat paatuvat rangaistuksen tähden ja tuomion tähden. Mutta jos opettaja ei varoita suruttomia siitä hirmuisesta tuomiosta ja kadotuksesta, koska hän näkee syntiset elävän jumalattomuudessa, silloin aikoo Herra vaatia syntisten sielut opettajan kädestä, niin kuin kirjoitettu on profeetta Hesekielin kautta. Ja senkaltaisen opettajan saarnan kautta pääsevät suruttomat soimaamaan häntä sanoen: "Sinä näit meidän elämämme; sinä tiesit meidän sokeutemme ja pahuutemme, mutta et ole meitä varoittanut; sinä näit meidän elävän julkisessa jumalattomuudessa, mutta et ole meitä nuhdellut. Vastaa nyt, mykkä koira meidän sieluimme edestä."

Ne harvat sielut, jotka koiran haukkumisen kautta ovat heränneet, koska huone oli palamassa, pitää todistaman, että se oli uskollinen talon koira, joka niin haukkui, että ihmiset heräisit ja pääsit henkensä kanssa tulipalosta ja valkean hädästä pakenemaan. Mutta koiran haukkuminen kuuluu välistä peninkulmanki päähän. Jos nekin ihmiset heräisit, jotka ovat edempänä, niin se olis hyvä! Ja ei ne ihmiset suutu koiralle, jotka asuvat huoneessa, vaikka hän haukkuu niin kovin, että he heräävät. Mutta varkaat vihaavat koiria, sillä varkaat ei paali varastaa niin kauan kuin koira haukkuu, sillä ne arvaavat, että talon ihmiset heräävät koiran haukkumisesta, mutta jos koira ei

hauku, niin pääsevät varkaat varastamaan.

Minä tiedän, että armonvarkaat kovin suuttuvat, ei ainoastansa minulle, vaan myös muille koirille, jotka niin kovin haukkuvat, että ihmiset heräävät. Mutta minä tiedän myös, että ne ihmiset, jotka ovat koiran haukkumisen kautta heränneet, pitävät sen hyvänä, että koira haukkuu. Jos ei olis koira haukkunut, niin olisit ihmiset nukkuneet ijäksipäiväksi. Sen tähden sanon minä niin kuin Paavali kirjoittaa korintholaisille: En minä kadu, että minä olen teitä murheelliseksi saattanut, vaan minä iloitsen siitä, että teidän murheenne tuli parannukseksi, sillä te tulitte murheellisiksi Jumalan mielen jälkeen. Ei ole siis millään tavalla teille tullut vahinkoa meidän kauttamme.

Todistakaat nyt, te kaikki heränneet sielut tässä seurakunnassa, jos teidän sielulenne on tullut vahinkoa sen kautta, että teitä on haukuttu. Ja onkopa sen tähden liiaksi haukuttu? Muistattekos, minkäkaltainen elämä oli tässä seurakunnassa muutampi vuosi takaperin, koska kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa? He olit tietämättömyydessä. He olit kaikki armon varkaat. He luulit kaikki tulevansa autuaaksi, vaikka heidän elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Muutamat pidit viinakauppaa, muutamat tappelit, muutamat varastit, muutamat huorin teit, ja yhtähyvin he olit siinä uskossa, että Jumala ottaa heitä taivaaseen ilman katumusta ja ilman parannusta. Ja ei siihen aikaan epäillyt yksikään autuudestansa, vaan kaikilla oli vahva usko.

Mutta kuinkas olis käynyt teille, jos te olisitte saaneet rauhassa nukkua? Te olette jälkeen huomainneet ja tunteneet, että semmoinen elämä viepi ojeti helvettiin. Ja nyt te olette muutampi osa kuitenkin heränneet synnin unesta. Te olette huomainneet, että semmoinen elämä oli riettaalle, mutta ei Jumalalle otollinen. Kukas teitä herätti ylös? Koira alkoi ensin haukkumaan ja siitä haukkumisesta heräisit muut koirat haukkumaan, ja penikat aloit vinkumaan ja ihmiset aloit sen kautta heräämään, ja varkaat aloit pelkäämään, että he menevät helvettiin, eikä tohtineet enää varastaa. Ja sama haukkuminen kuului vielä edemmäksi, josta varkaat ovat kovin suuttuneet niille koirille. Mutta kaikki, jotka tämän haukku-

misen kautta ovat heränneet synnin unesta, pitävät hyvänä, että heitä on haukuttu.

Mutta moni tahtoo tulla uneliaaksi päivän aikana, joka on herännyt yöllä. Muutamat varkaat varastavat, vaikka heitä yöllä haukutaan, sillä koirat ei saata enemmän tehdä kuin haukkua. Jos varkaat yhtähyvin varastavat, vaikka koirat haukkuvat, ei se ole koirain syy. Mutta jos koira on niin hullu, että hän haukkuu talon ihmisiä, ja erinomattain lapsia, niin sanoo Isäntä: "Tiedätkös huutia! Pitäispä oikia talon koira tuntemaan talon ihmisiä, erinomattain lapsia, jotka talossa ovat." Jos koira alkaa lapsia puremaan, niin häntä pieksetään talon isännältä.

Paavali tuli iloiseksi siitä, että koska hän ennen oli haukkunut ja soimannut korintholaisia, ja tämä haukkuminen oli vaikuttanut surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen. Niin minä myös olen iloinen siitä, että entiset soimaukset ovat totisen surun ja murheen vaikuttaneet teissä. Moni on sen entisen haukkumisen kautta tullut tuntemaan syntinsä. Moni on haukkumisen kautta herännyt synnin unesta. Moni on häätynyt pakemaan Vapahtajan tykö. Moni on tuntenut armon merkkiä ja taivaan valtakunnan esimakua. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut pitää todistaman, ettei ole vahinkoa tullut heidän sielullensa, koska se entinen haukkuminen on vaikuttanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Ei suinkaan ole liiaksi haukuttu.

Mutta nyt olen minä väsynyt haukkumasta, sillä niin kauan kuin lampaat pysyvät koossa, täytyy myös koiran olla vaiti. Mutta jos lampaat alkavat karkaamaan, taikka jos keiturit alkavat varastamaan lammasten ruokaa, niin silloin panee isäntä koiransa niitten perään, jotka karkaavat mettään; ja koirat ajavat pois keiturit. Mutta mykät koirat hirtetään. Ja jos koirat alkavat puremaan lampaita, niin fiilataan kaikki hampaat pois. Mutta te tiedätte myös, että koiran täytyy aivan perässä kulkea. Jos koira menee lammasten eteen, niin hän tekee enemmän vahinkoa lammasten isännälle kuin apua. Sentähden täytyy koiran kulkea lammasten perässä. Ja silloin vasta, kuin lauma on ajettu kotia, saapi koira tulla

sisälle.

Olen minä kerran nähnyt, että yksi koira meni edellä ja lampaat seuraisit perässä, mutta se oli penikasta harjaantunut niin käymään edellä. Ja lampaat olit harjaantuneet seuraamaan perässä. Koira pantiin aamulla lammasten kanssa menemään laitumelle, ja illalla toi hän lampaat kotia. Mutta semmoista ei löydy monessa paikassa. Minä en ole semmoinen koira, että minä pääsisin lauman eteen, vaan minun on täytynyt aina jälissä kulkea. Ja hyvä jos isäntä laskee viimeinkään sisälle. Mutta nyt minä olen väsynyt haukkumasta niitä lampaita, jotka pysyvät koossa.

Mutta minun täytyy haukkua niitä, jotka lähtevät laumasta karkaamaan mettään, ja kukatiesi vievät vielä muita perässänsä. Ja niitä täytyy minun myös haukkua, jotka puskevat heikkoja, eli polkevat laidunta, eli pilaavat vettä jalvoillansa. Ja vielä täytyy minun haukkua niitäki, jotka jäävät ylön kauvas. Mutta erinomattain niitä, jotka tulevat lammasten edestä varastamaan, niitä täytyy minun haukkua. Ja armonvarkaita täytyy minun haukkua, vaikka varkaat kiroavat aina niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, että ihmiset heräävät.

Todistakaat nyt, te heränneet sielut, jotka koiran haukkumisen kautta olette heränneet, muistakaat ja todistakaat nyt, jos koiran haukkuminen on tullut teille vahingoksi. Todistakaat, todistakaat nyt, te Jeesuksen lampaat, jos koira on teitä purrut eli haavoittanut. Todistakaat nyt, kaikki pienet karitsat, olenko minä ajanut teitä mettään, eli olenko minä niin kuin vihainen koira purrut teidän sydämenne, eli raatanut teidän tuntoanne niin kovin, ettei teidän Vapahtajanne ole saattanut tunnon haavoja parantaa. Todistakaat kaikki tiaiset ja pulmukaiset, olenko minä purrut teidän sydämenne niin kovin läpi, että hampaat ovat menneet läpi teidän sydämenne. Todistakaat nyt kaikki tiaiset, pulmukaiset ja satakieliset ja talvitiaiset, olenko minä pyytänyt teidän sielujanne ansalla eli luodilla. Todistakaat nyt, kaikki pikku kalaiset, jotka olette tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, todistakaat nyt, olenko minä ja muut kalamiehet pyytänyt teitä nuotalla ja verkolla sitä varten, että minä saisin

keittää eli paistaa teitä.

Enkö minä ja muut ole pyytäneet teitä sitä varten, että kaikki pikku tiaiset ja pulmukaiset pääsisit haukan kynsistä, ja että kaikki Jeesuksen lampaat tulisit varjelluksi hukan suusta, ja että kaikki vapisevaiset karitsat pääsisit paimenen tykö? Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki eksyväiset lampaat koiran haukkumisen tähden peljästyneenä lähtisit juoksemaan paimenen tykö, ennen kuin hukka tulee syömään ja raatamaan heidän sielujansa. Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki tiaiset, satakieliset ja pulmukaiset ja pääskyiset pakenisit pesäänsä sen elävän viinapuun rakoihin, ennen kuin hukka tulee heitä syömään; ja raatamaan sen suuren ristinkantajan, Jeesuksen, lampaita.

Sen suuren ristinkantajan käskyn jälkeen olen minä heittänyt verkkoni apajalle, ja olen saanut muutampia pieniä sirkkoja ja muutampia pieniä kultakaloja, jotka nyt uivat punaisen meren aalloissa. Ja sen punaisen meren rannalla visertävät kaikki satakieliset ja tiaiset elävän viinapuun oksain päällä. Sen punaisen meren rannalla käyvät myös Jeesuksen lampaat laitumella. Ja punaisen meren rannalla hyppäävät Jeesuksen karitsat ilosta ja riemusta. Ja punaisen meren rannalla veisaavat kaikki pääskyiset, tiaiset, satakieliset ja pulmukaiset. Amen halleluja, kiitos ja kunnia ja voima ja ylistys olkoon sille suurelle ristinkantajalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen

Jäljennös /Lundbergin kokoelma (alku puuttuu) / Kirkkopostilla 1876